Apocalipsis 18: ang malakas na hiyaw —2018-2030

“Siya ay bumagsak, siya ay bumagsak, Babilonyang Dakila!” » “Lumabas kayo sa gitna niya, aking bayan…”

Nagtatanghal si Samuel

Ipaliwanag sa akin si Daniel at ang Pahayag

Propetikong Katibayan na Umiiral ang Diyos sa Kanyang Pangwakas na Pagbubunyag para sa Kanyang Hinirang

Sa gawaing ito: His Project - His Judgement

Bersyon: 23-09-2023 (7-7th $^{-5994}$)

“ *At narinig ko ang tinig ng isang tao sa gitna ng Ulai;*

siya'y sumigaw at nagsabi, Gabriel, <u>ipaliwanag mo sa kanya ang pangitain</u> ” Daniel 8:16.

Paliwanag na tala ng pabalat

Mula sa itaas hanggang sa ibaba: Mga mensahe mula sa tatlong anghel ng Apocalipsis 14.
Ito ang tatlong katotohanan mula sa aklat ni Daniel na ipinahayag sa mga banal pagkatapos ng pagsubok sa tagsibol ng 1843 at pagkatapos ng Oktubre 22, 1844. Sa pagwawalang-bahala sa papel ng Sabbath, ang mga unang Adventist ay hindi maunawaan ang tunay na kahulugan ng mga mensaheng ito. Iniugnay ng mga Adventist na naghihintay sa pagbabalik ni Kristo ang kanilang karanasan sa " **sigaw ng hatinggabi** " o " *kalagitnaan ng gabi* " na binanggit sa talinghaga ng " *sampung birhen* " mula sa Matt.25:1 hanggang 13 kung saan ang anunsyo ng " *pagbabalik ng Nobyo* ” ay binanggit.

1- **Ang tema ng paghatol** ay nabuo sa Dan.8:13-14 at paksa ng mensahe ng unang *anghel* sa Rev.14:7: " *Matakot ka sa Diyos at luwalhatiin mo siya sapagkat dumating na ang oras ng kanyang paghatol at sambahin mo siya na gumawa. ang lupa, ang langit, at ang mga bukal ng tubig!* »: ang pagbabalik sa Sabado, ang tanging tunay na ikapitong araw ng banal na kaayusan, ang Sabbath ng mga Hudyo at lingguhang araw ng pahinga, ay hinihiling ng Diyos sa ikaapat sa kanyang sampung utos.
2- **Ang pagtuligsa ng papa Roma** , " *maliit na sungay* " at " *iba't ibang hari* " ng Daniel 7:8-24 at 8:10-23 hanggang 25, na tumanggap ng pangalang " *Babilonia na dakila* " sa mensahe ng ikalawang *anghel* ni Apo. 14:8: “ *Ang Babilonyang Dakila ay bumagsak, siya ay bumagsak!* ": higit sa lahat, dahil sa Linggo, ang dating "araw ng araw" na minana mula kay Emperador Constantine I ^{na} nagtatag nito noong Marso 7, 321. Ngunit ang pananalitang ito na " *nahulog* " ay nabigyang-katwiran sa pamamagitan ng paghahayag ng isinumpa nitong kalikasan ng Diyos bilang siya ipinakilala ito sa kanyang mga tagapaglingkod na Adventist pagkatapos ng 1843, noong 1844, sa pamamagitan ng pagpapanumbalik ng kaugalian ng inabandunang Sabbath. Ang ibig sabihin ng " *Siya ay nahulog* ": "siya ay

kinuha at natalo." Sa gayon, ipinapahayag ng Diyos ng katotohanan ang kanyang tagumpay laban sa kampo ng mga relihiyosong kasinungalingan.

3- **Ang tema ng huling paghatol** kung saan ang " *apoy ng ikalawang kamatayan* " ay tumama sa mga rebeldeng Kristiyano. Ito ang imaheng ipinakita sa Dan.7:9-10, ang tema ay binuo sa Rev.20:10-15, at ito ang paksa ng mensahe ng ikatlong *anghel* sa Rev.14:9-10: " *At ang isa pa, ang ikatlong anghel ay sumunod sa kanila, na nagsasabi ng malakas na tinig: Kung ang sinoman ay sumamba sa halimaw at sa kaniyang larawan, at tumanggap* ***ng tanda*** *sa kaniyang noo o sa kaniyang kamay, ay iinom din siya ng alak ng poot ng Dios, na ibinuhos nang walang pinaghalong sa saro ng kanyang poot, at siya ay pahihirapan ng apoy at asupre, sa harap ng mga banal na anghel at sa harap ng Kordero* ": Dito, ang Linggo ay kinikilala sa " *marka ng hayop* ".

Pansinin ang magkatulad na pagkakatugma ng mga bilang ng mga target na talata sa Daniel 7: 9-10 at Apocalipsis 14: 9-10 .

Ang ikaapat na *anghel* : siya ay lumilitaw lamang sa Apo.18 kung saan inilalarawan niya ang huling pagpapahayag ng tatlong naunang mga mensahe ng Adventist na nakikinabang sa lahat ng banal na liwanag na dumating upang magbigay-liwanag sa kanila mula noong 1994 at hanggang sa katapusan ng mundo, iyon ay, hanggang tagsibol 2030 Ito ang tungkuling dapat gampanan ng gawaing ito. Ang liwanag na dumating upang ipaliwanag ito ay nagpapakita ng sunud-sunod na pagkakasala: ng relihiyong Katoliko, mula noong 538; ng relihiyong Protestante, mula noong 1843; at ang opisyal na institusyong Adventist, mula noong 1994. Ang lahat ng espirituwal na pagbagsak na ito ay may dahilan, sa kanilang panahon: ang pagtanggi sa liwanag na iminungkahi ng Banal na Espiritu ng Diyos kay Jesu-Kristo. " *Sa panahon ng wakas* " na binanggit sa Dan.11:40, pinagsasama-sama ng Simbahang Katoliko sa kanyang sumpa, ang lahat ng mga relihiyosong grupo, Kristiyano man o hindi, na kinikilala ang kanyang ministeryo at awtoridad; ito sa ilalim ng alyansa ng tinatawag nitong "ekumenikal" na alyansa na, pagkatapos ng Protestantismo, ang opisyal na Adventism ay sumali noong 1995.

2 Corinto 4:3-4

" …Kung ang ating Ebanghelyo ay nalalambungan pa rin, ito ay nalalambungan sa mga napapahamak; para sa mga hindi mananampalataya na ang katalinuhan ay binulag ng Diyos ng panahong ito, upang hindi nila makita ang karilagan ng Ebanghelyo ng kaluwalhatian ni Kristo, na siyang larawan ng Diyos . »

"At kung ang makahulang salita ay nananatiling hindi nauunawaan, ito ay mananatili lamang para sa mga dapat mawala"

Gayundin, bilang buod ng mga paghahayag na ipinakita sa dokumentong ito, alamin na, upang " *mabigyang-katwiran ang kabanalan* ",
mula noong tagsibol ng 1843 na itinatag sa pamamagitan ng utos ng lumikha at mambabatas na Diyos ng Daniel 8:14, ayon sa kanyang " *walang hanggang Ebanghelyo* ",

sa buong mundo, bawat lalaki at bawat babae,

kailangang mabinyagan sa pangalan ni Jesucristo sa pamamagitan ng ganap na paglulubog upang matamo ang banal na biyaya,

dapat ipagdiwang ang Sabado , ang ikapitong araw na Sabbath na pahinga, na pinabanal ng Diyos sa Genesis 2, at ang ika-4 sa kanyang 10 utos na binanggit sa Exodo 20; ito, upang mapanatili ang kanyang biyaya,

dapat igalang ang mga banal na batas moral at mga batas sa pagkain na itinakda sa Banal na Bibliya, sa Genesis 1:29 at Levitico 11, (kabanalan ng katawan)

at hindi dapat " *hamakin ang kanyang makahulang salita* ", upang hindi " *mapatay ang Espiritu ng Diyos* " (1 Thess.5:20).

Ang sinumang hindi nakakatugon sa mga pamantayang ito ay hinatulan ng Diyos na magdusa ng " *ikalawang kamatayan* " na inilarawan sa Pahayag 20.
Samuel

EXPLAIN – ME DANIEL AND APOCALYPSE

Pagbilang ng pahina ng mga paksang sakop

Unang bahagi: Mga tala sa paghahanda

Gumagamit ng awtomatikong paghahanap ng mga numero ng pahina ng software na ginamit

pahina ng pamagat
07 Pagtatanghal
12 Ang Diyos at ang kanyang mga nilikha
13 Ang Biblikal na mga Saligan ng Katotohanan
16 Pangunahing tala : Marso 7, 321, ang isinumpang araw ng kasalanan
26 Ang patotoo ng Diyos na ibinigay sa lupa
28 Tandaan : Huwag ipagkamali ang pagiging martir sa parusa
29 Genesis: isang mahalagang propetikong buod
30 Pananampalataya at kawalan ng pananampalataya
33 Pagkain para sa Angkop na Panahon
37 Ang Inihayag na Kasaysayan ng Tunay na Pananampalataya
39 Mga tala ng paghahanda para sa aklat ng Daniel
41 Nagsisimula ang lahat sa Daniel – ANG AKLAT NI DANIEL
42 Daniel 1 - Pagdating ni Daniel sa Babylon
45 Daniel 2 - *Ang rebulto* ng pangitain ni Haring Nabucodonosor
56 Daniel 3 - Ang tatlong kasama sa *pugon*
62 Daniel 4 - napahiya at nagbalik-loob ang hari
69 Daniel 5 - Ang paghatol ni Haring Belshazzar
74 Daniel 6 - Daniel sa *yungib ng mga leon*
79 Daniel 7 - *Ang apat na hayop* at ang *maliit na sungay* ng papa
90 Daniel 8 - Kinumpirma ng pagkakakilanlan ng Papa – ang banal na utos ng Dan.8:14.
103 Daniel 9 - Ang pagpapahayag ng panahon ng makalupang ministeryo ni Jesu-Kristo.
121 Daniel 10 - Pagpapahayag ng *malaking kalamidad* - Mga pangitain ng kalamidad
127 Daniel 11 - Ang pitong digmaan ng Syria.
146 Daniel 12 - Ang Adventist unibersal na misyon na inilarawan at napetsahan.
155 Panimula sa makahulang simbolismo
158 Adventismo
163 Ang Unang Pagtingin sa Apokalipsis
167 Ang Mga Simbolo ng Roma sa Propesiya
173 Liwanag sa Sabbath
176 Ang utos ng Diyos sa Daniel 8:14
179 Paghahanda para sa Apokalipsis
183 Ang Apokalipsis sa Buod
188 **Ikalawang bahagi: ang detalyadong pag-aaral ng Apocalypse**
188 **Pahayag 1** : Prologue-Ang Pagbabalik ni Kristo-Ang Tema ng Adventist
199 **Apocalipsis 2** : Ang Asembleya ni Kristo mula sa pagsisimula nito hanggang 1843
199 1st period: *Efeso* - 2nd period : *Smirna* - 3rd period : *Pergamon* -

-4 na panahon : *Tiatira*
216 **Apocalipsis 3** : Ang Asembleya ni Kristo mula noong 1843 - ang apostolikong pananampalatayang Kristiyano ay naibalik
216 5th period : *Sardis* - 6th period : Philadelphia -
223 Ang Tadhana ng Adventismo ay Inihayag sa Unang Pangitain ni Ellen G. White
225 Ika-7 panahon : Laodicea
229 **Apocalipsis 4** : makalangit na paghatol
232 Tandaan : Ang BATAS ng BANAL ay nagpropesiya
239 **Pahayag 5** : ang Anak ng Tao
244 **Apocalipsis 6** : Mga aktor, mga banal na parusa at mga palatandaan ng panahon ng panahon ng Kristiyano - Ang unang 6 na tatak
251 **Pahayag 7** : Seventh-day Adventism na tinatakan ng " *tatak ng Diyos* ": ang Sabbath at lihim na " *ikapitong tatak* ".
259 **Apocalipsis 8** : Ang unang apat na " *trumpeta* "
268 **Pahayag 9** : Ang ika-5 at ika-6 na " *trumpeta* "
268 ang ika-5 " *trumpeta* "
276 ang ika-6 na " *trumpeta* "
286 **Apocalipsis 10** : ang " *maliit na bukas na aklat* "
291 Katapusan ng unang bahagi ng Pahayag
Ikalawang bahagi: nabuo ang mga tema
292 **Pahayag 11** : paghahari ng papa - pambansang ateismo - ang ika-7 " *trumpeta* "
305 **Apocalipsis 12** : ang dakilang sentral na plano
313 **Apocalipsis 13** : ang mga huwad na kapatid ng relihiyong Kristiyano
322 **Apocalipsis 14** : Ang Panahon ng Seventh-day Adventism
333 **Apocalipsis 15** : Ang katapusan ng panahon ng pagsubok
336 **Pahayag 16** : *Ang Pitong Huling Salot ng Poot ng Diyos*
345 **Apocalipsis 17** : ang patutot ay nabuksan at nakilala
356 **Pahayag 18** : tinatanggap ng patutot ang kanyang kaparusahan
368 **Apocalipsis 19** : ang *labanan sa Armagedon* ni Jesu-Kristo
375 **Pahayag 20** : ang *libong taon* ng ika-7 milenyo at ang huling paghuhukom
381 **Apocalipsis 21** : sinasagisag ng niluwalhatiang *Bagong Jerusalem*
392 **Apocalipsis 22** : Ang Walang katapusang Araw ng Walang Hanggan
405 **Ang sulat ay pumapatay ngunit ang Espiritu ay nagbibigay buhay**
408 **Ang makalupang panahon ni Jesu-Kristo**
410 **Kabanalan at pagpapakabanal**
424 Ang paghihiwalay ng Genesis - mula Genesis 1 hanggang 22 -
525 Ang katuparan ng mga pangakong ginawa kay Abraham: Genesis 23 hanggang...
528 The Exodus and Faithful Moses – From the Bible in General – The Hour of the Last Choice – Seventh-day Adventism: A Separation, a Name, a History – The Major Judges of God – Divine from A to Z – Mga pagbaluktot ng mga teksto sa Bibliya – Ibinabalik ng Espiritu ang katotohanan.
547 Ang huling dedikasyon

Tandaan: ang mga pagsasalin sa mga wikang banyaga ay isinasagawa gamit ang awtomatikong software sa pagsasalin, ang may-akda ay may pananagutan lamang para sa mga teksto sa Pranses, ang wika ng orihinal na bersyon ng mga dokumento.

Ipaliwanag sa akin si Daniel at ang Pahayag

Pagtatanghal

Ako ay isinilang at naninirahan sa lubhang kasuklam-suklam na bansang ito, dahil simbolikong pinangalanan ng Diyos ang kabisera nito na “ *Sodoma at Ehipto* ” sa Rev.11:8. Ang modelo nito ng lipunan, republikano, kinainggitan, ginaya, ikinalat at pinagtibay ng maraming tao sa buong mundo; ang bansang ito ay France, isang nangingibabaw na monarkiya at rebolusyonaryong bansa, eksperimento ng limang Republika na may mga rehimeng publikano na hinatulan ng Diyos. Ipinagmamalaki nito, ipinapahayag at ipinapakita nito ang mga talahanayan ng karapatang pantao, na labis na sumasalungat sa mga talahanayan ng mga tungkulin ng tao na nakasulat sa anyo ng "sampung utos", ng Diyos na lumikha mismo. Mula sa pinagmulan nito at sa unang monarkiya, tinanggap nito ang pagtatanggol sa kanyang kaaway, ang relihiyong Romano Katoliko na ang turo ay hindi tumitigil sa pagtawag ng "masama" sa tinatawag ng Diyos na "mabuti" at sa pagtawag ng "mabuti" na tinatawag niyang "kasamaan." ”. Sa pagpapatuloy ng hindi maiiwasang pagbagsak nito, ang Rebolusyon nito ay humantong sa pag-ampon ng ateismo. Kaya, bilang isang nilalang, isang palayok ng lupa, France ay nakikibahagi sa isang standoff na opposes ito sa lahat-ng-makapangyarihang Diyos, isang tunay na palayok ng bakal; ang kinalabasan ay mahuhulaan at ipinropesiya niya; mararanasan niya ang kapalaran ng " *Sodoma* " na nagkasala ng parehong mga kasalanan bago niya. Ang kasaysayan ng daigdig sa nakalipas na 1700 taon o higit pa ay hinubog ng masamang impluwensya nito, lalo na ang suporta nito sa awtoridad ng Romano Katolikong papal na rehimen, mula sa unang monarko nito, si Clovis I, ang unang hari ng mga [Frank] . Siya ay nabautismuhan sa Reims, noong Disyembre 25 sa taong 498. Ang petsang ito ay nagtataglay ng tanda ng isang pagdiriwang ng Pasko na iniugnay ng Roma, sa hindi patas at kasuklam-suklam, sa isang maling petsa ng kapanganakan ni Jesu-Kristo, ang nagkatawang-taong Diyos, ang lumikha ng mundo at lahat ng bagay na nabubuhay o umiiral; na wastong inaangkin ang titulong “ *Diyos ng katotohanan* ” dahil kinasusuklaman niya “ *ang kasinungalingan na ang diyablo ang ama nito* ,” gaya ng ipinahayag ni Jesus.

Gusto mo ba ng hindi maikakaila na patunay na walang Romanong papa ang lehitimo sa pag-aangkin na siya ay lingkod ni Jesu-Kristo? Narito ito, tiyak at biblikal: Sinabi ni Jesus sa Matt.23:9: “ ***At huwag ninyong tawaging ama ang sinuman sa lupa; sapagka't iisa ang inyong ama, na nasa langit.*** »

Ano ang tawag sa papa sa lupa? Makikita ito ng lahat, "banal ***na ama*** ", o kahit na, "napakabanal ***na ama*** ". Ang mga paring Katoliko ay tinatawag ding “ ***mga ama*** ”. Dahil sa mapanghimagsik na saloobing ito, inilalagay ng maraming pari ang kanilang mga sarili bilang diumano'y kailangang-kailangan na mga tagapamagitan sa pagitan ng Diyos at ng makasalanan, habang ang Bibliya ay nagtuturo para sa kanya ng libreng pag-access sa Diyos na lehitimo ni Jesu-Kristo.

Sa ganitong paraan, binibigyang-diin ng pananampalatayang Katoliko ang mga tao upang magmukhang kailangan at mahalaga. Ang paglilihis na ito mula sa direktang pamamagitan ni Jesu-Kristo ay tutuligsa ng Diyos sa isang propesiya, sa Dan.8:11-12. Tanong-Sagot : Sino ang maniniwala na ang makapangyarihang manlilikha ng Diyos ay maaaring kunin bilang kanyang mga lingkod ng mga taong sumusuway sa kanya nang may karumal-dumal na " ***pagmamataas " na tinuligsa sa Dan.7:8 at 8:25?*** Ang tugon ng bibliya sa pagsasanib ng isipan ng tao ay nasa talatang ito mula sa Jer.17:5: " *Ganito ang sabi ni YaHWéH:* ***Sumpain*** *ang tao* ***na nagtitiwala sa tao , na kumukuha ng laman para sa kanyang suporta*** *, at naglilihis ng kanyang puso kay YaHWéH !* »

Dahil ang France ang lubos na humubog sa kasaysayan ng relihiyon ng malaking bahagi ng panahon ng Kristiyano, binigyan ng Diyos ang isang Pranses ng misyon na ibunyag ang kanyang sinumpaang papel; ito, sa pamamagitan ng pagbibigay-liwanag sa nakatagong kahulugan ng kanyang mga propetikong paghahayag na naka-encrypt sa isang mahigpit na biblikal na code.

Noong 1975 natanggap ko ang anunsyo ng aking propetikong misyon sa pamamagitan ng isang pangitain, ang tunay na kahulugan na naunawaan ko lamang noong 1980, pagkatapos ng aking binyag. Nabautismuhan sa Seventh-day Adventist Christian faith, alam ko, mula noong 2018, na ako ay inilagay sa ministeryo para sa panahon ng jubilee (7 beses 7 taon) na magtatapos sa tagsibol ng 2030 sa pagbabalik sa kaluwalhatian ng ang Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat, si Jesu-Kristo.

Ang pagkilala sa pagkakaroon ng Diyos o ni Jesucristo ay hindi sapat upang matamo ang walang hanggang kaligtasan .

Naaalala ko rito, bago bumalik sa langit, sinabi ni Jesus sa kanyang mga alagad ang mga salita ng mga talatang ito mula sa Mat.28:18 hanggang 20: "Si Jesus, nang makalapit, ay nagsalita sa kanila *ng ganito: Ang lahat ng kapamahalaan ay ibinigay sa akin sa langit at sa lupa.* ***Humayo nga kayo at gawin ninyong mga alagad ang lahat ng mga bansa*** *, na sila'y inyong bautismuhan* ***sa pangalan ng Ama at ng Anak at ng Espiritu Santo*** *, at* ***turuan silang ganapin ang lahat ng iniutos ko sa inyo*** *. At masdan, ako ay kasama ninyo palagi, maging hanggang sa katapusan ng mundo* ." Ang kaniyang banal na Espiritu ay nagbigay-inspirasyon kay apostol Pedro ng isa pang pormal at solemne na pahayag ng Gawa 4:12: " ***Walang kaligtasan sa iba; sapagka't walang ibang pangalan sa silong ng langit na ibinigay sa mga tao, na sa pamamagitan nito ay kailangan tayong maligtas*** ."

Dahil dito, unawain, ang relihiyon na nakikipagkasundo sa atin sa Diyos ay hindi nakabatay sa isang relihiyosong pamana dahil sa mga tradisyon ng tao. Ang pananampalataya sa nagbabayad-salang kusang-loob na sakripisyo na inialay ng Diyos, sa pamamagitan ng Kanyang kamatayan bilang tao kay Jesucristo, ang **tanging paraan** upang matamo ang ating pagkakasundo sa perpektong katuwiran ng Kanyang banal na kabanalan. Gayundin, kung sino ka man, anuman ang iyong pinagmulan, ang iyong minanang relihiyon, ang iyong mga tao, ang iyong lahi, ang iyong kulay o iyong wika, o maging ang iyong katayuan sa mga tao, ang iyong pakikipagkasundo sa Diyos ay dumarating lamang sa pamamagitan ni Jesu-

Kristo at pagsunod sa kanyang turo na kanyang tinutugunan. sa kanyang mga disipulo hanggang sa katapusan ng mundo; bilang ebidensya ng dokumentong ito.

Ang pananalitang " ***Ama, Anak at Espiritu Santo*** " ay tumutukoy sa tatlong magkakasunod na tungkuling ginampanan ng isang Diyos sa kanyang plano ng kaligtasan na inialok sa nagkasalang makasalanang tao, na hinatulan sa " *ikalawang kamatayan* ". Ang "trinidad" na ito ay hindi isang pagtitipon ng tatlong Diyos, gaya ng pinaniniwalaan ng mga Muslim, kaya binibigyang-katwiran ang kanilang pagtanggi sa Kristiyanong dogma at sa relihiyon nito. Bilang " ***Ama*** ", ang Diyos ang ating lumikha para sa lahat; bilang " ***Anak*** " ibinigay niya ang kanyang sarili ng isang katawan ng laman upang tubusin ang mga kasalanan ng kanyang mga hinirang bilang kahalili nila; sa " ***Banal na Espiritu*** ", ang Diyos, ang Espiritu ng nabuhay na mag-uling Kristo, ay dumarating upang tulungan ang kanyang mga hinirang na magtagumpay sa kanilang pagbabagong loob sa pamamagitan ng pagtatamo ng " ***pagpapakabanal kung wala ito ay walang makakakita sa Panginoon*** ", ayon sa itinuro ni apostol Pablo sa Heb.12 : 14; Ang " ***pagpabanal*** " ay, **ibinukod** para at ng Diyos. Ito ay nagpapatunay sa kanyang pagtanggap sa pinili at lumilitaw sa mga gawa ng kanyang pananampalataya, sa kanyang pag-ibig sa Diyos at sa kanyang inspirado at inihayag na katotohanan sa Bibliya.

Ang pagbabasa ng dokumentong ito ay mahalaga upang maunawaan **ang napakataas na antas ng sumpa** na tumitimbang sa mga tao sa daigdig, sa kanilang mga relihiyosong institusyon at sa mga nasa Kanlurang Kristiyanong daigdig, lalo na, dahil sa kanilang pinagmulang Kristiyano; dahil ang landas na sinundan ni Jesu-Kristo ay bumubuo ng **natatangi** at **eksklusibong nagliligtas na landas** ng proyekto ng Diyos; bilang resulta, ang pananampalatayang Kristiyano ay nananatiling pangunahing target ng mga pag-atake mula sa diyablo at mga demonyo.

Karaniwan, ang nagliligtas na proyekto na idinisenyo ng Diyos na lumikha ay simple at lohikal. Ngunit ang relihiyon ay nagtataglay ng isang masalimuot na katangian dahil sa katotohanan na ang mga nagtuturo nito ay iniisip lamang na bigyang-katwiran ang kanilang relihiyosong pagkaunawa at, ang pagsasagawa ng kasalanan, kadalasan dahil sa kamangmangan, ang pagkaunawang ito ay hindi na umaayon sa mga kinakailangan ng Diyos. Bilang resulta, sinaktan niya sila ng kanyang sumpa na kanilang binibigyang kahulugan sa kanilang kalamangan at hindi naririnig ang banal na panunumbat.

Ang gawaing ito ay hindi nilayon upang makatanggap ng pampanitikang premyo; para sa Diyos na lumikha, ang tanging tungkulin niya ay ilagay ang kanyang mga hinirang sa pagsubok ng pananampalataya na magbibigay-daan sa kanila na magtamo ng buhay na walang hanggan na napanalunan ni Jesu-Kristo. Makakakita ka ng mga pag-uulit doon, ngunit ito ang istilo na ginagamit ng Diyos sa pamamagitan ng pag-martilyo ng parehong mga turo na inihahayag niya sa pamamagitan ng iba't ibang larawan at simbolo. Ang maraming pag-uulit na ito ay bumubuo ng pinakamahusay na patunay ng kanilang pagiging tunay at nagpapatotoo sa kahalagahan na ibinigay niya sa mga inilarawang katotohanan na nauugnay. Ang mga talinghaga na itinuro ni Jesus ay nagpapatunay sa pagbibigay-diin at pag-uulit na ito.

Matatagpuan mo sa gawaing ito ang mga paghahayag na ibinigay ng dakilang lumikha na Diyos na bumisita sa atin sa ilalim ng pangalan ng tao ni Jesus ng Nazareth, na pinangalanang "pinahiran", o "mesiyas", ayon sa Hebreong "mashiah" na binanggit sa Dan .9:25, o “cristo”, mula sa Griyegong “christos” ng mga isinulat ng bagong tipan. Sa kanya, naparito ang Diyos upang ihandog ang kanyang ganap na dalisay na buhay bilang isang kusang-loob na pag-aalay, upang patunayan ang mga ritwal ng paghahandog ng mga hayop na nauna sa kanyang pagdating mula noong orihinal na kasalanan na ginawa nina Eva at Adan. Ang terminong “ *pinahiran* ” ay tumutukoy sa isa na tumatanggap ng pagpapahid ng Banal na Espiritu na sinasagisag ng langis ng mga puno ng olibo. Ang makahulang paghahayag na ibinigay ng Diyos sa tanging pangalan ni Jesucristo at ang kanyang gawaing pagbabayad-sala ay gumagabay sa kanyang mga hinirang sa landas na patungo sa buhay na walang hanggan. Dahil ang kaligtasan sa pamamagitan lamang ng biyaya ay hindi humahadlang sa mga hinirang na mahulog sa mga bitag na hindi niya nalalaman. Samakatuwid, upang makumpleto ang kanyang alok ng biyaya, na sa pangalan ni Jesu-Kristo, ang Diyos ay dumating upang ihayag ang pagkakaroon ng mga pangunahing bitag na nagpapahintulot sa kanyang mga huling lingkod ng panahon ng kawakasan, upang suriin, hatulan, at maunawaan nang malinaw ang **nalilito** . sitwasyon ng unibersal na relihiyong Kristiyano na namamayani sa huling panahon ng makalupang kaligtasan.

Ngunit bago maghasik, ipinapayong bunutin; dahil ang kalikasan ng lumikha na Diyos ay binaluktot ng pagtuturo ng mga dakilang monoteistikong relihiyon na laganap sa lupa. Lahat sila ay may pagkakatulad na ipinataw nila ang isang Diyos sa pamamagitan ng pagpilit at sa gayon ay nagpapatotoo sa kanilang paghihiwalay at sa anumang kaugnayan sa kanya. Ang maliwanag na kalayaan na nakalakip sa pananampalatayang Kristiyano ay dahil lamang sa kasalukuyang mga kalagayan ng panahon, ngunit sa sandaling pinahintulutan ng Diyos ang mga demonyo na kumilos nang malaya, ang hindi pagpaparaya sa mga hindi sumusunod sa kanila ay muling lilitaw. Kung nais ng Diyos na kumilos sa pamamagitan ng pagpilit, sapat na sa kanya, sa simpleng paraan, na ipakita ang kanyang sarili sa kanilang mga mata, upang makuha mula sa kanyang mga nilalang na sundin nila ang lahat ng kanyang kalooban. Kung hindi siya kumilos sa ganitong paraan, ito ay dahil ang kanyang pagpili ng mga halal na opisyal ay nakasalalay, **lamang** , sa malayang pagpili kung siya ay mahalin o tanggihan; malayang pagpili na ibinibigay niya sa lahat ng kanyang nilalang. At kung may hadlang, iyon lamang ang likas na katangian ng mga hinirang na itinulak at naaakit, ng kanilang indibidwal na malayang kalikasan, ng Diyos ng pag-ibig. At ang pangalang ito ng pag-ibig ay nababagay dito, dahil ito ay nagpapatingkad dito, sa pamamagitan ng pag-alok sa mga nilalang nito ng isang demonstrasyon na isinagawa na ginagawa itong hindi mapag-aalinlanganan; ito sa pamamagitan ng pag-aalay ng kanyang buhay upang magbayad-sala, sa katauhan ni Jesucristo, para sa mga kasalanang minana at ginawa ng kanyang mga hinirang **lamang** sa panahon ng kanilang kamangmangan at kahinaan. Pansin! Sa lupa, ang salitang pag-ibig na ito ay may anyo lamang ng pakiramdam at kahinaan nito. Ang sa Diyos ay malakas at ganap na makatarungan; na gumagawa ng lahat ng

pagkakaiba dahil ito ay tumatagal ng anyo ng isang prinsipyo kung saan ang pakiramdam ay ganap na kinokontrol. Ang tunay na relihiyong sinasang-ayunan ng Diyos kung gayon ay nakasalalay sa malayang pagsunod sa kaniyang pagkatao, sa kaniyang mga kaisipan at sa kaniyang mga simulaing itinatag sa mga batas. Ang lahat ng buhay sa lupa ay itinayo sa pisikal, kemikal, moral, saykiko at espirituwal na mga batas nito. Kung paanong ang ideya ng pagtakas sa batas ng makalupang grabidad at paglalaho nito ay hindi papasok sa isipan ng tao, ang kanyang espiritu ay maaari lamang umunlad nang maayos sa paggalang at pagsunod. sa mga batas at prinsipyong itinatag ng Diyos na lumikha. At ang mga salitang ito ni apostol Pablo mula sa 1 Cor.10:31 ay ganap na nabibigyang katwiran: " ***Kung kayo ay kumakain, o umiinom, o gumawa ng anupaman, gawin ninyo ang lahat sa ikaluluwalhati ng Diyos*** ." Ang aplikasyon ng libreng imbitasyong ito ay naging posible sa pamamagitan ng katotohanan na, sa Bibliya, at ito lamang, ang Diyos ay naghatid at nagsiwalat ng kanyang banal na mga opinyon. At mahalagang isaalang-alang ang kanyang opinyon sa pagsasakatuparan ng gawain ng " ***pagpabanal kung wala ito*** ," ayon sa Heb.12:14, " ***walang makakakita sa Panginoon*** ." Minsan ang kanyang opinyon ay nasa anyo ng isang reseta, ngunit ito ay hindi mas mapagtatalunan kaysa sa ibinigay ng espesyalistang doktor kung saan ang tao ay nagmamadaling sumunod, na iniisip na siya ay kumikilos para sa kanyang pinakamahusay na interes para sa kanyang kalusugan. pisikal o mental (kahit na kung siya ay mali). Ang Diyos na lumikha ay, higit sa lahat, ang tanging at tunay na manggagamot ng mga kaluluwa na kilala niya sa kanilang pinakamaliit na detalye. Masakit ngunit gumagaling sa tuwing pabor ang sitwasyon. Ngunit sa huli, sisirain at lilipulin niya ang lahat ng selestiyal at makalupang buhay na napatunayang hindi kayang mahalin siya at samakatuwid, sa pagsunod sa kanya.

Samakatuwid, ang hindi pagpaparaan sa relihiyon ay ang nagsisiwalat na bunga ng huwad na relihiyong monoteistiko. Ito ay bumubuo ng isang napakabigat na kasalanan at kasalanan dahil binabaluktot nito ang katangian ng Diyos, at sa pag-atake sa kanya, hindi ito nanganganib na matamo ang kanyang pagpapala, ang kanyang biyaya at ang kanyang kaligtasan. Gayunpaman, ginagamit ito ng Diyos bilang isang salot upang parusahan at hampasin ang hindi naniniwala o hindi tapat na sangkatauhan. Umaasa ako dito sa biblikal at makasaysayang patotoo. Sa katunayan, ang mga isinulat ng lumang tipan ay nagtuturo sa atin na upang parusahan ang pagtataksil ng kaniyang bayan, ang bansang tinatawag na Israel, ginamit ng Diyos ang mga taong "Philisteo," ang kaniyang pinakamalapit na kapitbahay. Sa ating panahon ang mga taong ito ay nagpapatuloy sa pagkilos na ito sa ilalim ng pangalang "Palestinian". Nang maglaon, nang gusto niyang ihayag ang kanyang paghatol at ang kanyang huling paghatol sa makalupang makalupang Israel na ito, tinawag niya ang mga serbisyo ng haring Caldeo na si Nabucodonosor; ito ng tatlong beses. Sa ikatlo, noong – 586, ang bansa ay nawasak at ang mga nakaligtas na tao ay dinala sa pagpapatapon sa Babilonia sa loob ng isang panahon ng "70 taon" na hinulaan sa Jer.25:11. Nang maglaon, dahil sa pagtanggi nitong kilalanin si Jesu-Kristo bilang ang mesiyas nito, ang bansa ay winasak muli ng mga tropang Romano na pinamumunuan ni Titus, ang tagapagmana ni Emperador Vespasian. Sa panahon

ng Kristiyano, opisyal na bumalik sa kasalanan noong 321, ang pananampalatayang Kristiyano ay ibinigay sa hindi pagpaparaan ng mga papa mula 538. At ang nangingibabaw na pananampalatayang Katoliko na ito ay naghangad na makipag-away sa mga mamamayang Middle Eastern na naging relihiyosong Muslim noong ika-6 na siglo . Ang hindi naniniwalang Kristiyanismo ay natagpuan doon ang isang walang hanggang mabigat na kalaban. Dahil ang relihiyosong pagsalungat ng dalawang kampo ay parang mga poste, ganap na laban hanggang sa katapusan ng mundo. Ang hindi mananampalataya ay mapagmataas din at naghahanap ng kaluwalhatian ng pagiging eksklusibo; hindi ito nakukuha mula sa Diyos, iniuugnay niya ito sa kanyang sarili at hindi tinatanggap na hinahamon. Ang paglalarawang ito ng indibiduwal ay nagpapakilala, sa pangkalahatan, sa mga miyembrong kabilang sa iba't ibang mga asamblea at magkakasamang grupo sa iba't ibang huwad na relihiyon. Ang pagkondena sa hindi pagpaparaya ay hindi nangangahulugan na ang Diyos ay mapagparaya. Ang intolerance ay isang gawain ng tao na hango sa kampo ng mga demonyo. Ang salitang mapagparaya ay nagpapahiwatig ng pag-iisip ng hindi pagpaparaan at ang salita ng tunay na pananampalataya ay pagsang-ayon o hindi pagsang-ayon ayon sa prinsipyo ng Bibliya na "oo, o hindi." Sa kanyang bahagi, sinusuportahan ng Diyos ang pagkakaroon ng kasamaan nang hindi ito pinahihintulutan; sinusuportahan niya ito para sa isang panahon ng kalayaan na binalak sa kanyang proyekto para piliin ang kanyang mga halal na opisyal. Ang salitang pagpaparaya samakatuwid ay nalalapat lamang sa sangkatauhan, at ang termino ay lumitaw sa Edict of Nantes ng Henri IV ng Abril 13, 1598. Ngunit pagkatapos ng katapusan ng panahon ng biyaya, ang kasamaan at ang mga gumagawa ay mawawasak. Pinalitan ng pagpaparaya ang kalayaang panrelihiyon na ibinigay ng Diyos sa tao mula pa noong una.

Ang menu ng gawaing ito ay inihayag; ang ebidensya ay ipapakita at ipapakita sa buong pahina.

Diyos at ang kanyang mga nilikha

Itinatago ng espirituwal na leksikon na ginagamit ng mga tao sa Latin Europe ang mahahalagang mensaheng inihatid ng Diyos. Kaya ito, una sa lahat, sa salitang Apocalypse na, sa aspetong ito, ay nagbubunga ng malaking sakuna na kinatatakutan ng mga tao. Ngunit sa likod ng nakakatakot na terminong ito ay naroon ang salin na “Revelation” na naghahayag sa Kanyang mga lingkod kay Kristo ng mga mahahalagang bagay na kailangan para sa kanilang kaligtasan. Ayon sa prinsipyong nagdidikta na ang kaligayahan ng ilan ay nagdudulot ng kasawian ng iba, yaong nasa kabilang kampo, ang mga mensahe sa ganap na kabaligtaran ay napakayaman sa pagtuturo at napakadalas na iminumungkahi sa napakabanal na “Revelation” na ibinigay kay apostol Juan.

Ang isa pang termino, ang salitang "anghel" ay nagtatago ng mahahalagang aral. Ang salitang Pranses na ito ay nagmula sa Latin na "angelus" na kinuha mismo sa Griyegong "aggelos" na nangangahulugang: mensahero. Ang pagsasaling ito ay nagpapakita sa atin ng halaga na ibinibigay ng Diyos sa kaniyang mga nilalang, ang kaniyang mga katapat na kaniyang nilikhang malaya at medyo nagsasarili. Buhay na ibinigay ng Diyos, ang kalayaang ito ay nagpapanatili ng lohikal na mga paghihigpit. Ngunit ang katagang ito na “mensahero” ay naghahayag sa atin na ang tingin ng Diyos sa kanyang malayang mga katapat ay mga buhay na mensahe. Kaya, ang bawat nilalang ay kumakatawan sa isang mensahe na binubuo ng isang karanasan sa buhay na minarkahan ng mga personal na pagpili at posisyon na bumubuo sa tinatawag ng Bibliya na "isang kaluluwa". Bawat nilalang ay natatangi bilang isang buhay na kaluluwa. Dahil ang hindi alam ng mga unang celestial na katapat na nilikha ng Diyos, yaong mga tradisyonal nating tinatawag na “mga anghel”, ay ang nagbigay sa kanila ng buhay at karapatang mabuhay ay maaaring bumawi sa kanila. Sila ay nilikha upang mabuhay magpakailanman at hindi man lang alam ang kahulugan ng salitang kamatayan. Ito ay upang ihayag sa kanila kung ano ang ibig sabihin ng salitang kamatayan na nilikha ng Diyos ang ating makalupang dimensyon kung saan ang uri ng tao, o si Adan, ay gaganap bilang mortal pagkatapos ng kasalanan ng Halamanan ng Eden. Ang mensaheng kinakatawan natin ay nakalulugod **lamang sa Diyos** kung ito ay umaayon sa Kanyang mga pamantayan ng mabuti at mabuti. Kung ang mensaheng ito ay nakakatugon sa pamantayan ng kasamaan at kasamaan, ang nagdadala nito ay isang uri ng mapanghimagsik na hinahatulan nito ng walang hanggang kamatayan, sa isang huling pagkawasak at pagkalipol ng kanyang buong kaluluwa.

Ang Biblikal na mga Saligan ng Katotohanan

Nakita ng Diyos na mabuti at tama na ihayag, una, ang pinagmulan ng ating sistema sa lupa kay Moises, upang malaman ng bawat tao ang tungkol dito. Ipinahiwatig niya doon, isang priyoridad ng espirituwal na pagtuturo. Sa pagkilos na ito ay ipinakita niya sa atin **ang mga batayan ng kanyang katotohanan** na nagsisimula sa pagsasaayos ng ayos ng panahon. Sapagkat ang Diyos ay ang Diyos ng kaayusan at marangal na pagkakapare-pareho. Matutuklasan natin, sa paghahambing sa mga pamantayan nito, ang hangal at hindi magkakaugnay na aspeto ng ating kasalukuyang kaayusan na itinatag ng taong makasalanan. Dahil kasalanan nga at orihinal na kasalanan ang nagbabago sa lahat.

Ngunit mahalagang maunawaan bago ang anumang bagay, na ang " *simula* " na binanggit ng Diyos sa Bibliya, at ang unang salita ng aklat na tinatawag na "Genesis" ay, "pinagmulan", ay hindi tumutukoy sa " *simula* " ng buhay, ngunit lamang na ang kanyang paglikha ng ating buong terrestrial na dimensyon na kinabibilangan ng mga bituin ng celestial cosmos na lahat ay nilikha sa ikaapat na araw pagkatapos ng mundo mismo. Sa pag-iisip na ito, mauunawaan natin na ang tiyak na sistema ng daigdig na ito, kung saan ang mga gabi at mga araw ay susunod sa isa't isa, ay nilikha upang maging kapaligiran kung saan ang Diyos at ang kanyang tapat na hinirang at ang kampo ng kaaway ng diyablo ay maghaharap sa isa't isa. Ang pakikipaglaban ng banal na kabutihan laban sa kasamaan ng diyablo, ang unang makasalanan sa kasaysayan ng buhay, ay ang kanyang dahilan sa pagiging at ang batayan ng buong paghahayag ng kanyang unibersal at multiversal na proyektong nagliligtas. Sa gawaing ito, matutuklasan mo ang kahulugan ng ilang mahiwagang salita na sinabi ni Jesu-Kristo sa panahon ng kanyang ministeryo sa lupa. Makikita mo kung gaano kalaki ang kahulugan ng mga ito sa dakilang proyektong itinakda ng nag-iisang dakilang Diyos, na lumikha ng lahat ng anyo ng buhay at bagay. Dito ko isinasara ang mahalagang panaklong ito at babalik sa paksa ng pagkakasunud-sunod ng panahon na itinatag nitong Kataas-taasang Soberano ng pag-iral.

Bago magkasala, inayos nina Adan at Eva ang kanilang buhay sa magkakasunod na pitong araw na linggo. Alinsunod sa modelo ng ikaapat sa sampung utos (o Dekalogo) na **nagpapagunita dito ,** ang ikapitong araw ay isang araw na pinabanal para sa kapahingahan ng Diyos at ng tao, at dahil alam natin ngayon kung ano ang hinuhulaan ng pagkilos na ito, mauunawaan natin kung bakit pinanghahawakan ng Diyos. igalang ang gawaing ito. Sa pangkalahatang proyekto nito na nagpapaliwanag ng mga dahilan para sa tiyak na makalupang paglalang na ito, ang linggo, ang iminungkahing yunit ng panahon, ay nagpropesiya ng pitong libong taon kung saan ang dakilang proyekto ng unibersal (at multiversal) na pagpapakita ng kanyang pag-ibig at katarungan ay maisasakatuparan. Sa programang ito, bilang pagkakatulad sa unang anim na araw ng linggo, ang unang anim na milenyo ay ilalagay sa ilalim ng pagpapakita ng kanyang pagmamahal at pasensya. At gaya ng ikapitong araw, ang ikapitong milenyo ay iuukol sa pagtatatag ng kaniyang sakdal na katuwiran. Kaya kong ibuod ang programang ito sa pagsasabing: anim na araw (ng isang libong taon = anim na libong taon) upang iligtas, at ang ikapito (= libong taon), upang hatulan at lipulin ang mga rebeldeng terrestrial at selestiyal. Ang nagliligtas na proyektong ito ay ganap na nakasalalay sa boluntaryong pagbabayad-sala na ginawa ng Diyos na lumikha, sa makalupang banal na aspeto ng taong pinangalanan, sa pamamagitan ng kanyang banal na kalooban, si Jesu-Kristo sa bersyong Griyego o ayon sa Hebreo, si Jesus the Messiah.

Bago ang kasalanan, sa orihinal na perpektong banal na kaayusan, ang buong araw ay binubuo ng dalawang magkasunod na pantay na bahagi; Ang 12 oras ng lunar night ay sinusundan ng 12 oras ng sikat ng araw at ang pag-ikot ay paulit-ulit nang tuluyan. Sa ating kasalukuyang kalagayan, ang sitwasyong ito ay lumilitaw lamang ng dalawang araw sa isang taon, sa panahon ng tagsibol at taglagas na equinox. Alam natin na ang kasalukuyang mga panahon ay dahil sa isang pagtabingi ng axis ng lupa, at sa gayon ay mauunawaan natin na ang pagtabingi na ito ay lumitaw bilang resulta ng orihinal na kasalanang ginawa ng unang mag-asawa, sina Adan at Eva. Bago ang kasalanan, nang walang ganitong hilig, ang kaayusan ng banal na kaayusan ay perpekto.

Ang kumpletong pag-ikot ng mundo sa paligid ng araw ay nagpapahiwatig ng yunit ng taon. Sa kanyang patotoo, ikinuwento ni Moises ang kuwento ng Pag-alis ng mga Hebreo na iniligtas ng Diyos mula sa pagkaalipin sa Ehipto. At sa mismong araw ng paglabas na ito, sinabi ng Diyos kay Moises, sa Exo.12:2: “ Ang *buwang ito ang magiging unang buwan ng taon para sa inyo; ito ay para sa iyo sa unang buwan* ." Ang gayong paggigiit ay nagpapatotoo sa kahalagahan na ibinibigay ng Diyos sa bagay. Ang kalendaryong Hebreo ng labindalawang buwang lunar ay nagbabago-bago sa panahon, at sa likod ng solar order, kinailangan pang magdagdag ng karagdagang ikalabintatlong buwan upang mabawi ang konkordans pagkatapos ng ilang taon ng pag-iipon ng pagkaantala na ito. Ang mga Hebreo ay lumabas sa Ehipto " *ang ika-14 na araw ng unang buwan ng taon* ” na lohikal na nagsimula sa spring equinox; pangalan na nangangahulugang tiyak na "unang pagkakataon".

Ang utos na ito na ibinigay ng Diyos, " *ang buwang ito ang magiging unang buwan ng taon para sa iyo* ", ay hindi mahalaga, dahil ito ay para sa lahat ng tao na aangkin ang kanyang kaligtasan hanggang sa katapusan ng mundo; Ang Hebreong Israel, na tumanggap ng banal na Apocalipsis, na tanging taliba lamang ng dakilang pansansinukob na proyektong pagliligtas ng banal na programa nito. Ang kanyang lunar time ay susundan ng solar time ni Kristo kung saan ang pagliligtas ng proyekto ng Diyos ay nahayag sa lahat ng liwanag nito.

Ang perpektong pagpapanumbalik ng mga banal na pamantayang ito ay hindi kailanman maisasakatuparan sa lupang pinaninirahan ng mga suwail at masasamang tao. Gayunpaman, nananatiling posible, sa indibidwal na relasyon na mayroon tayo sa Diyos, itong makapangyarihang di-nakikitang malikhaing Espiritu na nagpapalaki ng pag-ibig gaya ng katarungan. At ang anumang relasyon sa kanya ay dapat magsimula sa paghahanap para sa **kanyang** mga halaga at una, sa **kanyang** pagkakasunud-sunod ng oras. Ito ay isang gawa ng pananampalataya, medyo simple at walang anumang partikular na merito; isang minimum na maiaalok mula sa ating panig ng tao. At dahil kaaya-aya ang ating paglapit sa Kanya, nagiging posible ang mapagmahal na relasyon ng nilalang at ng Lumikha nito. Ang langit ay hindi napanalunan sa pamamagitan ng mga gawa o mga himala, ngunit sa pamamagitan ng mga palatandaan ng katumbas na atensyon, na nagpapahayag ng tunay na pag-ibig. Ito ang matutuklasan ng lahat sa gawain ni Hesukristo, na nag-alay ng kanyang buhay, kusang-loob, bilang tanda ng isang panawagan, upang iligtas lamang ang kanyang piniling minamahal.

Pagkatapos nitong kahanga-hangang larawan ng banal na kaayusan, tingnan natin ang kalunos-lunos na aspeto ng ating kaayusan bilang tao. Ang paghahambing na ito ay higit na kinakailangan dahil ito ay magbibigay-daan sa atin na maunawaan ang mga panlalait na inihula ng Diyos sa pamamagitan ng kaniyang propetang si Daniel, na pinatotohanan ni Jesus sa kaniyang oras bilang ganoon. Kabilang sa mga panlalait na ito ay mababasa natin sa Dan.7:25: " *Siya ay magpapaplano na baguhin ang mga panahon at ang kautusan* ." Isang pamantayan lamang ang alam ng Diyos sa mga bagay na ito; yaong itinatag niya mismo mula nang likhain ang mundo at pagkatapos ay ipinahayag kay Moises. Sino ang nangahas na gumawa ng ganitong kabalbalan? Isang nangingibabaw na rehimen kung saan ina-attribute niya ang " *kayabangan* " at " *ang tagumpay ng mga panlilinlang nito* ". Inilarawan din bilang isang " *ibang hari* ", ang synthesis ng mga pamantayang ito ay nagmumungkahi ng kapangyarihang pangrelihiyon. Bukod dito, inakusahan ng " *pag-uusig sa mga santo* ", ang mga posibilidad ng interpretasyon ay makitid at ilakip ang Romanong papal na rehimen na itinatag, **lamang** , mula noong 538 sa pamamagitan ng isang atas dahil sa emperador Justinian [1st] . Ngunit ang Apocalypse na tinatawag na Apocalypse ay magbubunyag ng katotohanan na ang petsang ito 538 ay ang kahihinatnan lamang at ang pagpapalawig ng isang kasamaan na dinala laban sa " *mga panahon at ang* banal na batas" mula Marso 7, 321 ng Roman Emperor Constantine [1st] . Ang kanyang krimen ay madalas na maaalala sa pag-aaral na ito, dahil ang masamang petsang ito ay nagdadala ng sumpa sa dalisay at perpektong pananampalatayang Kristiyano na itinatag noong panahon ng mga apostol. Ang pagbabahaging ito ng pagkakasala, bilang pagpapahayag, ng paganong imperyal na Roma at Romano

Katoliko papal na Roma ay isang pangunahing susi sa makahulang paghahayag na binuo sa mga patotoong isinulat ni Daniel. Para sa paganong emperador itinatag ang unang araw ng pahinga, ngunit ito ay ang Kristiyano papal rehimen na relihiyosong ipinataw ito sa kanyang " *nagbago* ", partikular at tao na anyo, ng sampung utos ng Diyos.

Pangunahing tala: Marso 7, 321, ang isinumpang araw ng kasalanan

At makapangyarihang isinumpa, dahil noong Marso 7, 321, ang natitirang bahagi ng banal na ikapitong araw ng Sabbath ay, sa pamamagitan ng utos ng isang may petsang utos ng imperyal, na opisyal na pinalitan ng unang araw. Noong panahong iyon, ang unang araw na ito ay inialay ng mga pagano sa pagsamba sa Diyos ng Araw, ang SOL INVICTVS iyon ay, ang mapangahas na UNDEFEATED SUN, na ang layunin ng pagsamba sa bahagi ng mga Ehipsiyo noong panahon ng Exodo ng Mga Hebreo , ngunit gayundin, sa Amerika, ng mga

Inca at Aztec, at hanggang ngayon ng mga Hapones (lupain ng "sumikat na araw"). Ang diyablo ay palaging gumagamit ng parehong mga recipe upang akayin ang mga tao sa kanyang pagkahulog at paghatol ng Diyos. Pinagsasamantalahan nito ang kanilang pagiging mababaw at ang kanilang kaisipang laman na humahantong sa kanila na hamakin ang espirituwal na buhay at ang mga aral ng makasaysayang nakaraan. Ngayon, Marso 8, 2021, kapag isinusulat ko ang talang ito, ang balita ay nagpapatotoo sa kahalagahan ng kabalbalan na ito, isang tunay na banal na lèse-majesté, at muli, ang banal na panahon ay may buong kahulugan. Para sa Diyos ang oras ng isang taon ay nagsisimula sa tagsibol at nagtatapos sa katapusan ng taglamig, sa ating kasalukuyang kalendaryong Romano, mula Marso 20 hanggang sa susunod na Marso 20. Sa gayon ay lumilitaw na ang Marso 7, 321 ay para sa Diyos noong Marso 7, 320, ibig sabihin, 13 araw bago ang tagsibol 321. Dahil dito, para sa Diyos, ito ay ang taong 320 na minarkahan sa pagtatapos nito, sa pamamagitan ng kasuklam-suklam na gawa laban sa kanyang makatarungan at banal na batas ng Diyos. Ayon sa panahon ng Diyos, ang taong 2020 ay bumubuo sa ika-17 anibersaryo (17: bilang ng paghatol) sa bilang ng mga siglo mula noong taong 320. Kaya hindi kataka-taka na mula sa simula ng taong 2020, ang banal na sumpa ay pumasok sa isang agresibong yugto sa anyo ng isang nakakahawang virus na nagdulot ng gulat, sa Kanluran, ang lipunan ng mga tao na ang tiwala at pananampalataya ay inilagay nang buo sa agham at sa pag-unlad nito. Ang pagkasindak ay bunga ng kawalan ng kakayahang magpakita ng mabisang lunas o bakuna sa kabila ng mataas na teknikal na kasanayan ng mga kasalukuyang siyentipiko. Sa pamamagitan ng pagbibigay sa 17 siglong ito ng isang propetikong halaga, hindi ako nag-imbento ng anuman, dahil para sa Diyos ang mga numero ay may espirituwal na kahulugan na kanyang inihayag at ginagamit sa pagbuo ng kanyang mga hula, at tiyak sa Apocalipsis, ang kabanata 17 ay nakatuon sa tema ng " ang ***paghatol*** *sa patutot na nakaupo sa maraming tubig* ." " *Babilonyang dakila* " ang pangalan nito at *ang "malaking tubig* " na kasangkot ay nagmumungkahi ng " *Ilog Eufrates* " na pinupuntirya ng Diyos sa mensaheng " *ikaanim na trumpeta* " ng Rev.9:13, simbolo ng paparating na Ikatlong Digmaang Pandaigdig. Sa likod ng mga simbolo na ito ay ang papal na Katolisismo at hindi tapat na Kristiyanong Europa, mga pinagmumulan at mga target ng kanyang galit. Ang pakikibaka sa pagitan ng Diyos at ng mga tao ay nagsimula pa lamang; ang bakal na palayok laban sa lupang palayok, ang kalalabasan ng laban ay mahuhulaan; mas mabuti, ito ay hinuhulaan at nakaprograma. Paano mamarkahan ng Diyos ang ika-17 siglo ng Marso 7, 320 (320, para sa kanya at sa kanyang mga hinirang; 321 para sa maling relihiyon o bastos na mundo)? Matagal na akong naniniwala na ito ay sa pamamagitan ng pagpasok sa digmaang pandaigdig, ngunit isang digmaang pandaigdig na magtatapos sa atomikong anyo, dahil ipinropesiya ito ng Diyos, tatlong beses, sa Dan.11:40 hanggang 45, Ezekiel 38 at 39, at sa wakas. , sa Rev.9:13 hanggang 21. Ang pakikibaka na pinasimulan ng Diyos laban sa mapanghimagsik na sangkatauhan mula noong tagsibol ng 2020 ay katulad ng ginawa niya laban sa pharaoh ng Ehipto noong panahon ni Moises; at ang huling resulta ay magiging pareho; ang kaaway ng Diyos ay mawawala ang kanyang buhay doon, tulad ni Paraon na, sa kanyang panahon, ay nakita ang kanyang

panganay na anak na lalaki na namatay at nawalan ng kanyang sarili. Ngayong Marso 8, 2021, napansin kong hindi natupad ang interpretasyong ito, ngunit napaghandaan ko ito nang halos isang buwan, na natanto sa pamamagitan ng banal na inspirasyon na ang 321 ay para sa Diyos 320 at dahil dito, binalak niyang sumpain, hindi lamang. ang araw ng Marso 7, 2020, ngunit ang buong taon kung saan ang isinumpang araw na ito ay nakalakip, sa gayon ay inilalapat, para sa parusang ito, ang simulaing binanggit sa Nom.14:34: “Kung paanong gumugol kayo ng apatnapung araw sa paggalugad sa lupain *, ay magtataglay ng kaparusahan sa inyong mga kasamaan apatnapung taon,* ***isang taon para sa bawat araw*** ".

Ngunit sa pagmamasid na ito, isang bagay ang idinagdag. Ang ating maling kalendaryo ay hindi lamang mali tungkol sa simula ng taon, mali rin ito tungkol sa petsa ng kapanganakan ni Hesukristo. Mali, noong ika-5 siglo , inilagay ito ng monghe na si Dionysius the Little sa pagkamatay ni Haring Herodes na talagang naganap noong – 4 ng kanyang kalendaryo. Sa 4 na taon na ito, dapat nating idagdag ang “ *dalawang taon* ” na tinantiya ni Herodes bilang ang edad ng Mesiyas na nais niyang patayin ayon sa Mat.2:16: “ *Nang magkagayo'y si Herodes, nang makitang siya ay nadaya ng mga ang mga pantas, ay nagalit nang husto, at nagsugo siya upang patayin ang lahat ng mga bata mula sa* ***dalawang taong gulang*** *pababa na nasa Bethlehem at sa buong teritoryo nito,* ***ayon sa petsa kung saan siya ay maingat na nagtanong sa mga pantas*** . Kaya, kapag binibilang niya ang mga taon, ang Diyos ay nagdagdag ng 6 na taon sa ating karaniwang huwad at nakaliligaw na petsa at ang kapanganakan ni Jesus ay naganap sa tagsibol ng taong iyon - 6. Bilang resulta, ang taong 320 ay para sa kanya: 326 at ang ika-17 Ang sekular na anibersaryo ng ating taong 2020 ay para sa kanya ang taong 2026 mula sa tunay na sandali ng kapanganakan ni Jesucristo. Ang numerong 26 na ito ay ang numero ng tetragram na “YHWH”, sa Hebrew na “Yod, Hé, Wav, Hé”, kung saan pinangalanan ng Diyos ang sarili, kasunod ng tanong ni Moises: “Ano ang iyong pangalan *?* » ; ito, ayon sa Exodo 3:14. Ang dakilang lumikha na Diyos kung gayon ay may isa pang dahilan upang markahan ng kanyang personal na maharlikang selyo sa araw na ito na minarkahan ng kanyang makapangyarihang banal na sumpa; at ito hanggang sa katapusan ng mundo. Ang salot ng nakakahawang sakit na lumilitaw sa taong ito 2026 ng banal na panahon ay nagpapatunay lamang sa pagpapatuloy ng sumpang ito na magkakaroon ng iba't ibang anyo sa mga huling taon ng buhay sa planetang Earth. Ang Ikatlong Digmaang Pandaigdig na Nuklear ay mamarkahan *sa “katapusan* ” ng “ *mga panahon ng mga bansa* ” na inihayag ni Jesu-Kristo sa Mat.24:14: “ *Ang mabuting balitang ito ng kaharian ay ipangangaral sa buong daigdig, bilang isang patotoo sa lahat. mga bansa. Pagkatapos ay darating* ***ang wakas*** .” Ang " *katapusan* " na ito ay magsisimula sa pagtatapos ng panahon ng biyaya; matatapos ang alok ng kaligtasan. Ang isang pagsubok sa pananampalataya na nakabatay sa paggalang sa kaniyang banal na Sabbath ay tiyak na maghihiwalay sa kampo ng “ *mga tupa* ” mula sa kampo ng mga “ *kambing* ” ng Matt.25:32-33: “ *Lahat ng mga bansa ay titipunin sa harap niya. Hihiwalayin niya ang isa't isa, gaya ng paghihiwalay ng pastol sa mga tupa sa mga kambing; at ilalagay niya ang mga tupa sa kaniyang kanang kamay, at ang mga kambing sa kaniyang kaliwa* .” Ang

kautusan ng isang batas na ginagawang obligado ang Linggo ng Roma sa huli ay magreresulta sa mga tunay na hinirang na mga santo ni Jesu-Kristo na hinatulan ng kamatayan. Matutupad ng sitwasyong ito ang mga salitang ito ng Dan.12:7: " *At narinig ko ang lalaking nakadamit ng lino, na nakatayo sa ibabaw ng tubig ng ilog; itinaas niya ang kanyang kanang kamay at ang kanyang kaliwang kamay sa langit, at nanumpa siya sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman na ito ay mangyayari sa isang panahon, at mga panahon, at kalahating panahon, at ang lahat ng mga bagay na ito ay magwawakas kapag ang lakas ng mga tao* **. *ganap na masisira ang santo*** ." Sa pananaw ng tao, magiging desperado ang kanilang sitwasyon at nalalapit na ang kanilang kamatayan. Noon nahayag ang mga salitang ito ni Jesu-Kristo na binanggit sa Matt.24:22: " *At kung hindi paikliin ang mga araw na ito, walang maliligtas; ngunit, alang-alang sa mga hinirang* , ***paiikliin ang mga araw na ito*** ." Ang taong 6000 ay magtatapos bago ang Abril 3, 2036 ng banal na panahon, iyon ay, Abril 3, 2030 ng ating huwad na kalendaryo na darating 2000 taon pagkatapos ng araw ng pagpapako sa krus ni Jesu-Kristo na naganap sa ika-14 na araw pagkatapos ng simula ng tagsibol . 30. At ang mga " ***araw*** " na ito ay dapat " ***paikliin*** " o bawasan. Nangangahulugan ito na ang petsa ng aplikasyon ng death decree ay mauuna sa petsang ito. Sapagkat ito ay ang sitwasyong pang-emerhensiya na nangangailangan ni Kristo na direktang mamagitan upang iligtas ang kanyang *mga hinirang* . Dapat nating isaalang-alang ang priyoridad ng Diyos na luwalhatiin ang pamantayan ng " ***panahon*** " na ibinigay Niya sa Kanyang nilikha sa lupa. Siya ang magbibigay inspirasyon sa mga rebelde sa mga huling araw na pumili ng isang petsa na lalampas ng ilang araw sa unang araw ng tagsibol 2030 kung saan magsasara ang 6000 taon ng kasaysayan sa lupa. Dalawang posibilidad ang makikita: isang petsa na mananatiling hindi alam hanggang sa katapusan, o Abril 3, 2030 na nagmamarka ng maximum na posible at makabuluhang limitasyon sa espirituwal. Isaalang-alang na sa kabila ng labis na kahalagahan nito, ang ika-14 na araw ng taon ng pagpapako kay Jesucristo sa krus ay hindi angkop upang markahan ang pagtatapos ng 6000 taon ng kasaysayan ng mundo, lalo na ang simula ng ika-7 milenyo . Ito ang dahilan kung bakit inilalagay ko ang aking kagustuhan at ang aking pananampalataya sa petsa ng tagsibol ng Marso 21, 2030, ang petsa ng " *pinaikling* " propetikong oras ng Abril 3 o isang intermediate na petsa. Minarkahan ng kalikasan na nilikha ng Diyos, ang tagsibol ay mapagpasyahan kapag gusto nating bilangin ang 6000 taon ng kasaysayan ng tao; na nagiging posible mula nang magkasala sina Adan at Eba. Sa biblikal na salaysay ng Genesis, ang mga araw na humahantong sa unang tagsibol ay mga araw na walang hanggan. Ang oras na binibilang ng Diyos ay ang sa lupain ng kasalanan at ang 6000 taon na ang linggong hinuhulaan ay nagsisimula sa simula ng unang tagsibol at magtatapos sila sa pagtatapos ng huling taglamig. Ito ay isang tagsibol na nagsimula ang countdown hanggang 6000 taon. Dahil sa kasalanan, ang mundo ay sumailalim sa pagtabingi ng axis nito na 23° 26' at maaaring magsimula ang sunud-sunod na mga panahon. Sa Jewish holidays ng lumang tipan, dalawang holiday ang nangingibabaw: ang lingguhang Sabbath at Passover. Ang dalawang kapistahan na ito ay inilagay sa ilalim ng simbolismo ng mga numerong "7, 14 at 21" ng "ika-7 ika-14 at ika-21 " na araw na kumakatawan sa tatlong yugto ng

plano ng banal na kaligtasan: Ang lingguhang Sabbath na tema ng Rev.7 na nagpropesiya. ang gantimpala ng mga piniling banal, para sa “7”; ang gawaing pagtubos ni Jesu-Kristo na bumubuo **sa paraan** ng pag-aalay ng gantimpala na ito, para sa “14”. Pansinin na sa pagdiriwang ng Paskuwa na tumatagal ng 7 araw sa ika-15 [at] ika-21 [araw] ay dalawang Sabbath ng bastos na kawalan ng aktibidad. At ang triple "7" o "21" ay tumutukoy sa katapusan ng unang 7000 taon at ang pagpasok sa kawalang-hanggan ng bagong banal na nilikha sa lupa na binago ayon sa Rev.21; ang numerong 21 na ito ay sumisimbolo sa kasakdalan (3) ng kapunuan (7) ng proyekto sa buhay na siyang layuning ninanais ng Diyos. Sa Apocalipsis 3, mga bersikulo 7 at 14 ayon sa pagkakabanggit ay minarkahan ang simula at pagtatapos ng [institusyon ng Seventh-day Adventist] ; dito muli ang dalawang yugto ng parehong banal na paksa. Gayundin, ang Rev.7 ay tumatalakay sa paksa ng pagtatatak ng mga hinirang na Adventist at ang Rev.14 ay naglalahad ng mga mensahe ng tatlong anghel na nagbubuod sa kanilang unibersal na misyon. Kaya, sa taong 30, ang pagtatapos ng 4000 taon ay naganap sa tagsibol, at para lamang sa simbolikong mga kadahilanan, si Jesus ay ipinako sa krus 14 na araw pagkatapos ng Marso 21 nitong tagsibol ng taong 30, ibig sabihin, 36 para sa Diyos . Sa pamamagitan ng mga halimbawang ito, kinumpirma ng Diyos, ang “7” ng Sabbath at ang “14” ng pagtubos sa mga kasalanan ng mga hinirang ni Jesu-Kristo ay hindi mapaghihiwalay. Kaya, kapag sa katapusan, ang "7" ng Sabbath ay inaatake, si Kristo na Manunubos ng "14" ay lilipad upang tulungan siya upang bigyan siya ng kaluwalhatian, ang maximum na 14 na "araw" na maghihiwalay sa dalawang petsa ay "paikliin" *o* , pinigilan upang iligtas ang huling hinirang na tapat.

Sa muling pagbabasa ng Matt.24, nakita ko na ang mensahe ni Kristo ay para sa kanyang mga alagad sa katapusan ng mundo, sa atin na nabubuhay sa mga huling taon na ito. Sinasaklaw ng mga bersikulo 1-14 ang panahon hanggang sa panahon ng " *wakas* ." Si Jesus ay nagpropesiya ng mga sunod-sunod na digmaan, ang pagpapakita ng mga huwad na propeta at ang huling espirituwal na paglamig. Pagkatapos, ang mga talatang 15 hanggang 20, sa dobleng pagkakapit, ay tumutukoy kapuwa sa pagkawasak ng Jerusalem na isinagawa ng mga Romano noong 70 A.D. at ang pangwakas na pagsalakay ng mga bansa laban sa pagiging Hudyo ng mga hinirang na tumutupad sa banal na Sabbath ng Diyos. Pagkatapos nito, ipinropesiya ng bersikulo 21 ang kanilang pangwakas na " *malaking kabagabagan* ": " *Sapagka't kung magkagayo'y magkakaroon ng gayong malaking kabagabagan na hindi pa nangyari mula pa nang pasimula ng sanglibutan hanggang ngayon,* ***at 'hindi na magkakaroon kailanman*** '; Pansinin na ang paglilinaw na ito " ***at hindi kailanman dapat*** " ay nagbabawal sa aplikasyon para sa panahon ng mga apostol, dahil ito ay sasalungat sa pagtuturo ng Dan.12:1. Nangangahulugan ito na ang parehong mga quote ay nauugnay sa parehong tagumpay sa huling makalupang pagsubok ng pananampalataya. Sa Dan.12:1, ang pananalita ay magkapareho: “ *Sa panahong iyon, si Michael, ang dakilang prinsipe, ang tagapagtanggol ng mga anak ng iyong bayan, ay babangon;* ***at ito ay magiging panahon ng kabagabagan, na hindi pa nangyari mula nang umiral ang mga bansa hanggang sa panahong iyon*** *. Sa oras na iyon ang iyong mga tao na natagpuang nakasulat sa aklat ay maliligtas* . ". Ang “

kabagabagan ” ay magiging napakatindi anupat *ang “mga araw* ” ay kailangang “ *paikliin* ” ayon sa talata 22. Ang talata 23 ay nagpapahiwatig ng pamantayan ng tunay na pananampalataya na hindi lumalago sa kusang pagpapakita ni Kristo sa lupa: “ *Kung gayon sinabi, Narito, siya'y nasa ilang, huwag kang pumunta roon; narito, siya ay nasa mga silid, huwag maniwala* .” Sa kaparehong huling panahon, pararamihin ng espiritismo ang “ *mga kahanga-hangang gawa ” nito at ang mapanlinlang at* **mapang-akit nitong** pagpapakita ng huwad na Kristo, na magpapasakop sa mga kaluluwang hindi naturuan: “ *Sapagkat lilitaw ang mga huwad na Kristo at mga huwad na propeta; gagawa sila ng mga dakilang kababalaghan at mga himala, hanggang sa* ***panlilinlang*** *, kung maaari, maging ang mga hinirang* ”; na pinatunayan ng Apoc. 13:14: “ *At* ***dinaya*** *niya ang mga naninirahan sa lupa sa pamamagitan ng mga tanda na ibinigay sa kanya upang gumawa sa harapan ng halimaw, na sinasabi sa mga naninirahan sa lupa na gumawa ng isang larawan para sa hayop. na may sugat ng tabak at nabuhay* . Ang bersikulo 27 ay nagbubunsod ng makapangyarihan at matagumpay na pagpapakita ng banal na Kristo at ang bersikulo 28 ay hinuhulaan ang “ *kapistahan* ” na inihandog sa mga ibong mandaragit pagkatapos ng kaniyang pakikialam. Para sa mga rebeldeng mababuhay hanggang sa kanyang pagdating ay lilipulin at ibibigay sa pastulan “ *sa mga ibon sa himpapawid* ” gaya ng itinuturo ng Apoc. 19:17-18 at 21.

Binubuod ko dito, ang buong bagong pag-unawa sa banal na paglikha. Sa pamamagitan ng pagtatatag ng unang linggo, inaayos ng Diyos ang pagkakaisa ng araw na binubuo ng isang madilim na gabi at isang maliwanag na araw, ang araw ay magliliwanag lamang dito mula sa ika-4 na [araw] . Ang gabi ay hinuhulaan ang pagtatatag ng kasalanan sa lupa dahil sa hinaharap na pagsuway nina Eva at Adan. Hanggang sa gawaing ito ng kasalanan, ang makalupang nilikha ay nagpapakita ng **mga walang hanggang** katangian . Ang kasalanang nagawa, nagbabago ang mga bagay at maaaring magsimula ang countdown ng 6000 taon, dahil ang lupa ay tumagilid sa axis nito at nagsisimula ang prinsipyo ng mga panahon. Ang makalupang nilikha na isinumpa ng Diyos pagkatapos ay taglay ang **pangmatagalang katangian nito** na alam natin. Ang 6000 taon na nagsimula sa unang tagsibol na minarkahan ng kasalanan ay magtatapos sa tagsibol ng 6001 sa pagbabalik sa banal na kaluwalhatian ni Jesu-Kristo. **Ang kanyang huling pagdating ay magaganap sa “ *unang araw ng unang buwan* ” ng unang taon ng ika- [7] milenyo** .

Ang sabi, Marso 7, 2021, ng ating huwad na kalendaryo ng tao, ay relihiyoso na minarkahan ng pagbisita ni Pope Francis sa mga Kristiyanong Silangan na inusig sa Iraq ng mga Muslim extremist. Sa pulong na ito, pinaalalahanan niya ang mga Muslim na mayroon silang parehong Diyos, ang kay Abraham, at itinuring niya silang kanyang "mga kapatid". Ang mga salitang ito na ikinalulugod ng mga hindi mananampalataya sa Kanluran ay hindi bababa sa isang napakalaking galit para kay Hesukristo na nag-alay ng kanyang buhay bilang isang sakripisyo para sa kapatawaran ng mga kasalanan ng kanyang mga hinirang. At ang panghihimasok na ito ng pinuno ng mga “ex-crusaders” na Katolikong “Christians” sa kanilang teritoryo ay makapagpapaigting lamang ng galit ng mga Islamista. Ang mapayapang pagkilos na ito ng papa ay magdadala

samakatuwid ng mga dramatikong kahihinatnan na ipinropesiya sa Dan.11:40, ang pagtindi ng "salungatan" ng Muslim na "hari ng timog" laban sa papang Italya at sa mga kaalyado nitong Europeo. At sa pananaw na ito, ang pagbagsak ng ekonomiya ng France at lahat ng Kanluraning bansang pinagmulang Kristiyano na dulot ng kanilang mga pinuno, dahil sa Covid-19 virus, ay magbabago sa balanse ng kapangyarihan at sa huli, hahayaan ang pagsasakatuparan ng "World War III" na itinulak. back to the end of the last 9 years na nasa unahan pa natin. Bilang konklusyon, tandaan natin na sa pamamagitan ng pagdulot ng epidemya dahil sa Covid-19 at sa mga pag-unlad nito, binuksan ng Diyos ang daan para sa sumpa na magiging katangian ng huling sampung taon ng kasaysayan ng tao sa lupa.

Gayunpaman, ang Marso 7, 2021, ay minarkahan ng mga pagkilos ng karahasan ng mga kabataan sa pagitan ng magkaribal na mga gang at laban sa mga awtoridad ng pulisya sa ilang lungsod sa France. Kinukumpirma nito ang landas patungo sa isang pangkalahatang paghaharap; ang mga posisyon ng bawat isa ay hindi magkasundo dahil sila ay hindi magkatugma. Ito ang kinahinatnan ng sagupaan ng dalawang magkasalungat na kultura: Kanluraning sekular na kalayaan laban sa lipunan ng mga amo at capos ng mga bansa sa timog, bukod pa sa tradisyonal at pambansang Muslim. Isang trahedya ang namumuo tulad ng Covid-19, na walang lunas.

Upang makumpleto ang pagmamasid sa kasuklam-suklam na kaayusan na lehitimo ng sangkatauhan, dapat nating tandaan: ang pagbabago ng taon pagkatapos ng ika-12 buwan na may pangalan ng ika-10 buwan (Disyembre), sa simula ng taglamig; ang pagbabago ng araw sa kalagitnaan ng gabi (hatinggabi); tanging ang tumpak at regular na pagbibilang ng oras ang nananatiling positibo. Kaya, ang magandang banal na kaayusan ay naglaho dahil sa kasalanan, napalitan ng isang makasalanang kaayusan na kung saan ay maglalaho naman, kapag ang maluwalhating lumikha na Diyos ay nagpakita, para sa pagsasaayos ng mga account, ibig sabihin sa katapusan ng unang anim na libong taon, sa tagsibol ng 2030 , para sa mga nalinlang na tao, o tagsibol 2036 ng tunay na kapanganakan ng ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesucristo, para sa kanyang mga hinirang.

Ang itinatag at naobserbahang kaguluhan ay nagpapatotoo sa banal na sumpa na nagpapabigat sa sangkatauhan. Sapagkat mula nang tumagilid ang lupa, ang pagkalkula ng oras ay nawalan ng katatagan at kaayusan, ang mga oras ng gabi at araw ay walang hanggang sunod-sunod na pagtaas at pagbaba.

Ang pagkakasunud-sunod kung saan inorganisa ng Diyos na manlilikha ang kanyang nagliligtas na plano ay higit na nagpapakita sa atin ng espirituwal na mga priyoridad na iminumungkahi niya sa tao. Pinili niyang ihayag ang kanyang dakilang pag-ibig sa pamamagitan ng pagbibigay ng kanyang buhay kay Jesu-Kristo bilang pantubos pagkatapos ng 4000 taon ng mga karanasan ng tao sa lupa. Sa paggawa nito, sinabi ng Diyos sa atin: “Una, ipakita mo sa akin ang iyong pagsunod at ipapakita ko sa iyo ang aking pag-ibig.”

Sa lupa, ang mga tao ay nagtatagumpay sa isa't isa na nagpaparami ng parehong mga bunga ng karakter, gayunpaman ang henerasyon ng huling panahon kung saan tayo pumasok noong 2020 ay nagpapakita ng isang partikularidad; pagkatapos ng 75 taon ng kapayapaan sa Europa, at isang hindi kapani-

paniwalang kamakailang ebolusyon ng genetic science, napaka-lohikal na, ang mga Europeo at ang kanilang mga paglaki, mula sa USA, Australia at Israel, ay naniniwala na makakatugon sila sa lahat ng mga problema sa kalusugan, ang kanilang mga lipunan ay lalong nagiging sanitized. Hindi ang pag-atake ng isang nakakahawang virus ang bago, ito ay ang pag-uugali ng mga pinuno ng mga advanced na lipunan na bago. Ang sanhi ng pag-uugaling ito ng takot ay ang kanilang pagkakalantad sa mga tao sa mundo sa pamamagitan ng pambobomba ng media, at kabilang sa mga media na ito, ang bagong media o mga social network na lumalabas sa web ng gagamba na bumubuo ng libreng komunikasyon sa internet, kung saan tayo maghanap ng higit pa o hindi gaanong malinaw na mga diffuser. Kaya't ang sangkatauhan ay nakulong sa labis na kalayaan nito na nahuhulog bilang isang sumpa dito. Sa USA at Europe, ang karahasan ay pinaghahalo ang mga etnikong komunidad laban sa isa't isa; doon, ito ay ang sumpa ng " *Babel* " karanasan na renew; isa pang hindi maikakaila na banal na aral na hindi natutunan, dahil ito ay ang inapo ng nag-iisang mag-asawa na kinakailangang nagsasalita ng parehong wika, hanggang sa nagkasalang karanasang ito, nakikita pa rin natin hanggang ngayon, ang sangkatauhan ay pinaghihiwalay ng maraming wika at diyalektong nilikha ng Diyos at nakakalat sa buong lupa. At oo, hindi huminto ang Diyos sa paglikha pagkatapos ng unang pitong araw ng paglikha; marami pa rin siyang nilikha para sumpain at kung minsan para pagpalain ang kanyang mga hinirang, ang manna na inialay sa disyerto, sa mga anak ni Israel, ay isang halimbawa.

Gayunpaman, **ang kalayaan** ay nasa kaibuturan nito, isang napakagandang regalo mula sa ating Lumikha. Dito nakasalalay ang ating **libreng** pangako sa layunin nito . At doon, dapat tanggapin, ang integral na kalayaang ito ay nagpapahiwatig ng pagkakaroon ng pagkakataon dahil ang Diyos ay hindi nakikialam sa anumang paraan; isang salita na hindi pinaniniwalaan ng maraming mananampalataya. At sila ay mali, dahil ang Diyos ay nag-iiwan ng malaking bahagi sa pagkakataon sa kanyang nilikha, at una sa lahat, ang papel ng pagpukaw sa mga hinirang, ang pagpapahalaga sa kanyang ipinahayag na mga pamantayang selestiyal. Nang matukoy ang kanyang mga hinirang, pinangangasiwaan sila ng Lumikha na pamunuan sila at ituro sa kanila ang kanyang mga katotohanan na naghahanda sa kanila para sa walang hanggang buhay na selestiyal. Ang mga malformations at monstrosities na naobserbahan sa pagsilang ng mga tao na nilalang ay nagpapatunay sa pagkilos ng pagkakataon na gumagawa ng mga genetic error sa proseso ng pagpaparami ng mga species na may higit pa o hindi gaanong malubhang kahihinatnan. Ang paglaganap ng mga species ay batay sa momentum ng mga reproductive chain na bumubuo ng mga error sa conformity paminsan-minsan; kabilang dito ang prinsipyo ng pagmamana o nagsasarili dahil sa pagkakataon ng buhay. Sa buod, kung utang ko ang aking pananampalataya sa pagkakataon ng malayang buhay, utang ko, sa kabaligtaran, ang gantimpala at pagpapakain ng pananampalatayang ito, sa pag-ibig ng Diyos at sa mga hakbangin na nagawa na at patuloy niyang ginagawa upang iligtas ako .

Sa kuwento ng kanyang nilikha sa lupa, ang araw na susumpain ng Diyos ay mauna sa linggo; ang kanyang kapalaran ay nakasulat: ang kanyang layunin ay " *paghiwalayin ang liwanag sa kadiliman* ". Pinili ng mga huwad na Kristiyano

upang sumalungat sa pagpili ng Diyos na nagpapabanal sa ikapitong araw, ang unang araw na ito ay ganap na magampanan ang tungkulin nito bilang isang " *tanda* " ng masuwaying kampo ng mga rebelde sa Rev.13:15. Kung ang unang Linggo ay isinumpa ng Diyos, ang ikapitong araw ng Sabbath ay pinagpala at pinabanal Niya. At upang maunawaan ang pagsalungat na ito, dapat nating yakapin ang kaisipan ng Diyos, na isang tanda ng pagpapakabanal sa pamamagitan at para sa kanya. Ang Sabbath ay patungkol sa ikapitong araw at ang bilang na ito , "7", ay simbolo ng kapunuan. Sa ilalim ng katagang ito ng kapunuan, inilalagay ng Diyos ang kaisipan ng layunin kung saan nilikha niya ang ating makalupang dimensyon, ibig sabihin, ang regulasyon ng kasalanan, ang paghatol nito, ang kamatayan nito at ang pagkawala nito. At sa planong ito, ang mga bagay na ito ay matutupad nang buo sa ika-7 milenyo na ipinropesiya ng lingguhang Sabbath. Ito ang dahilan kung bakit **ang layuning ito ay mas mahalaga para sa Diyos kaysa sa paraan** ng pagtubos na sa pamamagitan nito ay tutubusin niya ang mga buhay ng mga hinirang sa lupa at kung saan siya mismo ay isasakatuparan, kay Jesu-Kristo, sa halaga ng malupit na pagdurusa.

Narito ang isa pang dahilan kung bakit sinabi ng Diyos sa Ecc.7:8: " *ang wakas ng isang bagay ay mas mabuti kaysa sa pasimula nito* ." Sa Genesis, ang pagkakasunud-sunod sa pagkakasunud-sunod na "araw-gabi" o " *umaga-gabi* " ay nagpapatunay sa banal na kaisipang ito. Sa Isa.14:12, sa ilalim ng pagkukunwari ng hari ng Babilonia, sinabi ng Diyos sa diyablo: " *Narito, nahulog ka mula sa langit,* ***tala sa umaga*** *, anak ng bukang-liwayway! Ikaw ay inihagis sa lupa, ikaw, ang mananakop ng mga bansa* ! » Ang pananalita kung saan siya itinalaga ng Diyos, " ***bituin sa umaga*** " ay nagmumungkahi na inihambing niya siya sa "araw" ng ating sistemang terrestrial. Siya ang kaniyang unang nilalang at nasa ilalim ng takip ng hari ng Tiro, Ezé.28:12 ay nagsalaysay ng kaniyang orihinal na kaluwalhatian: " *Anak ng tao, bumigkas ka ng panaghoy sa hari ng Tiro! Sasabihin mo sa kaniya: Ganito ang sabi ng Panginoong Dios:* ***Iyong itinatak ang kasakdalan, ikaw ay puno ng karunungan, sakdal sa kagandahan*** . » Ang kasakdalan na ito ay kailangang mawala, pinalitan ng mapanghimagsik na pag-uugali na naging dahilan upang siya ay maging kaaway, ang diyablo at ang kalaban, si Satanas na hinatulan ng Diyos dahil ipinapahayag ng talata 15: "Ikaw ay naging sakdal sa iyong mga lakad, mula nang ikaw *ay nilikha hanggang sa matagpuan sa inyo ang kasamaan* ." Kaya, ang isa na itinuturing na " ***tala sa umaga*** " ay nagtulak sa hindi tapat na mga tao na parangalan bilang isang pagka-Diyos ***ang "bituin sa umaga*** " ng banal na nilikha: "ang Di-nalulupig na Araw" ay nagdiyos mula sa kultong Romano kung saan halos buong daigdig ang Kanluraning Kristiyanismo ay sumasamba sa pagano. Alam ng Diyos, bago pa man siya nilikha, na ang unang anghel na ito ay magrerebelde laban sa kanya at sa kabila nito ay nilikha niya siya. Sa katulad na paraan, isang araw bago siya mamatay, inihayag ni Jesus na isa sa 12 apostol ang ipagkakanulo siya, at tuwirang sinabi pa nga niya kay Hudas: " *Anuman ang kailangan mong gawin, gawin mo kaagad!"* ". Nagbibigay-daan ito sa atin na maunawaan na hindi hinahangad ng Diyos na pigilan ang kanyang mga nilalang na ipahayag ang kanilang mga pagpili, kahit na salungat sila sa kanya. Inanyayahan din ni Jesus ang kaniyang mga apostol na iwan siya kung iyon ang kanilang naisin. Ito ay sa

pamamagitan ng pag-iwan sa kanyang mga nilalang ng ganap na kalayaan upang ipahayag ang kanilang sarili at ihayag ang kanilang kalikasan na maaari niyang piliin ang kanyang mga pinili para sa kanilang ipinakitang katapatan at sa huli ay wasakin ang lahat ng kanyang selestiyal at terrestrial na mga kaaway, ang hindi karapat-dapat at walang malasakit. .

Ang orihinal na kasalanan

Ang natitirang bahagi ng unang araw ay may napakalaking kahalagahan sa ating panahon ng Kristiyano dahil ito ay bumubuo ng " ***kasalanan*** " na naibalik mula noong Marso 7, 321 at ito ang naging tanda ng kampo na pumasok sa paghihimagsik laban sa banal na kampo ng Diyos. Ngunit ang " ***kasalanan*** " na ito ay hindi dapat makalimot sa orihinal na " ***kasalanan*** " na humahatol sa sangkatauhan sa kamatayan sa pamamagitan ng pamana mula kina Adan at Eva. Naliwanagan ng Espiritu, ang paksang ito ay umakay sa akin na tuklasin ang mahahalagang aral na nakatago sa aklat ng Genesis. Sa antas ng pagmamasid, inihayag sa atin ng aklat ang pinagmulan ng paglikha sa mga kabanata 1, 2, 3. Ang simbolikong kahulugan ng mga bilang na ito ay lubos na nabibigyang katwiran: 1 = yunit; 2 = di-kasakdalan; 3 = pagiging perpekto. Ito ay nararapat ng paliwanag. Iniuugnay ng Gen.1 ang paglikha ng unang 6 na araw. Ang kanilang depinisyon na " *umaga ng gabi* " ay magkakaroon lamang ng kahulugan pagkatapos ng kasalanan at ang sumpa ng lupa na nagiging domain na pinangungunahan ng diyablo, na magiging tema ng Gen.3 kung wala ang pananalitang "umaga ng gabi " ay walang kahulugan. *hindi* . kahulugan sa antas ng terrestrial. Sa pamamagitan ng pagbibigay ng paliwanag, inilalagay ng kabanata 3 ang selyo ng pagiging perpekto sa banal na paghahayag na ito. Gayundin, sa Gen.2, ang tema ng ikapitong araw na Sabbath o, mas tiyak, ng natitirang Diyos at tao sa ikapitong araw, ay nagkakaroon lamang ng kahulugan nito pagkatapos ng "orihinal na kasalanan" na ginawa ni Eba. at ni Adan. sa Gen.3 na nagbibigay ng dahilan nito sa pagiging. Kaya, sa kabalintunaan, nang walang pagbibigay-katwiran nito sa Gen.3, ang pinabanal na Sabbath ay nararapat sa "2" na simbolo ng di-kasakdalan. Lumilitaw mula sa lahat ng ito na ang lupa ay nilikha ng Diyos upang ialay sa diyablo at sa kanyang mga demonyo upang ang masasamang bunga ng kanilang mga kaluluwa ay magkatawang-tao at lumitaw sa mga mata ng lahat, Diyos, mga anghel at mga tao, at na ang mga anghel at pinipili ng mga lalaki ang kanilang panig.

Ang pagsusuri na ito ay umaakay sa akin na ituro na ang pagtatatag ng ikapitong araw na pinabanal sa kapahingahan ay hinuhulaan ang sumpa ng makalupang " *kasalanan* " na itinatag sa Gen.3, dahil ang lupa mismo ay isinumpa ng Diyos, at samakatuwid ito ay mula lamang sa sandali ng kamatayan. at ang proseso nito ay tumama dito, ang panahon ng anim na libong taon at ang libong taon ng ikapitong milenyo ay may kahulugan, isang paliwanag, isang katwiran. Angkop na tandaan ito: bago ang makalupang paglikha, sa langit, ang labanan ay humaharang na sa kampo ng diyablo laban sa kampo ng Diyos ngunit ang kamatayan lamang ni Jesu-Kristo ang gagawa ng mga indibidwal na pagpili na

tiyak; na makikita sa pamamagitan ng pagpapatalsik sa langit ng mga rebeldeng hinatulan mula noon na mamatay sa makalupang nilikha. Ngayon, sa langit, hindi inayos ng Diyos ang buhay ng mga anghel sa " *umaga ng gabi* " na mga kahalili , ito ay dahil ang langit ay kumakatawan sa kanyang walang hanggang pamantayan; yaong mananaig at magpapatuloy para sa mga hinirang nito magpakailanman. Nahaharap sa mga datos na ito: paano ang lupa bago ang kasalanan? Bukod sa mga paghahalili ng " *gabi-umaga* ", ang pamantayan nito ay ang sa langit, maliwanag na ang buhay ay nagbubukas sa isang walang hanggang pamantayan; mga hayop na vegan, mga taong vegan at walang kamatayan na magiging kabayaran ng kasalanan, susunod ang mga araw at maaaring tumagal ito magpakailanman.

Ngunit sa Gen.2, ipinahayag sa atin ng Diyos ang kanyang pagkakasunud-sunod ng oras ng linggo na nagtatapos sa ikapitong araw na may kapahingahan para sa Diyos at para sa tao. Ang salitang pahinga ay nagmula sa pandiwang "upang huminto" at kumakapit ito sa gawaing ginawa ng Diyos gayundin sa mga gawang ginawa ng mga tao. Maiintindihan mo, bago magkasala, hindi maaaring makaramdam ng pagod ang Diyos o ang mga tao. Ang katawan ni Adan ay hindi dumanas ng karamdaman, pagod, o anumang uri ng kirot. Ngayon, ang pitong araw na linggo ay sumunod sa isa't isa at muling ginawa ang kanilang mga sarili tulad ng isang walang hanggang pag-ikot, maliban na ang mga sunod-sunod na " *umaga sa gabi* " ay minarkahan ang pagkakaiba sa celestial na pamantayan ng kaharian ng Diyos. Ang pagkakaibang ito ay samakatuwid ay inilaan upang propetikong ihayag ang isang programa na dinisenyo ng dakilang lumikha na Diyos. Kung paanong ang kapistahan ng "Yom Kippur" o "Araw ng Pagbabayad-sala" ay binago bawat taon sa mga Hebreo at ipinropesiya nito ang katapusan ng kasalanan sa pamamagitan ng pagbabayad-sala na isinagawa sa pamamagitan ng kamatayan ni Jesu-Kristo, gayundin ang lingguhang Sabbath ay hinuhulaan ang pagdating ng ikapito. milenyo, kapag ang Diyos at ang kanyang mga hinirang ay papasok sa tunay na kapahingahan dahil ang mga rebelde ay namatay na at ang kasamaan ay matatalo na. Gayunpaman, ang mga hinirang ay nababahala pa rin sa " *kasalanan* " dahil kasama ni Kristo dapat nilang hatulan ang " *mga kasalanan* " at mga makasalanan, na sa oras na iyon ay natutulog sa mortal na pagtulog. Ito ang dahilan kung bakit, tulad ng nakaraang anim na araw, ang ikapito ay inilalagay sa ilalim ng tanda ng " *kasalanan* " na sumasaklaw at may kinalaman sa pitong araw ng buong linggo. At sa simula pa lamang ng ikawalong milenyo, pagkatapos masunog ang mga makasalanan sa " *apoy ng ikalawang kamatayan* " na ang kawalang-hanggan na walang " *kasalanan* " ay magsisimula sa binagong lupa. Kung ang pitong araw ay minarkahan ng kasalanan at sila ay nagpropesiya ng 7000 taon, ang pagbibilang ng 7000 taon na ito ay maaari lamang magsimula sa pagtatatag ng kasalanan na ipinahayag sa Gen.3. Kaya, ang mga makalupang araw na walang kasalanan ay wala sa pamantayan at lohika ng sunod-sunod na " *umaga ng gabi* " o " *liwanag ng kadiliman* " at dahil ang oras na ito ay walang " *kasalanan* " , hindi ito makakapasok sa 7000 taon na nakaprograma at hinulaan. " sa pitong araw na linggo.

Itinatampok ng pagtuturong ito ang kahalagahan ng pagkilos na ito na iniuugnay ng Diyos sa kapapahan ng Roma sa Dan.7:25: " *bubuo siya ng planong*

baguhin ang panahon at ang batas ". " *Ang pagbabago ng mga panahon* " na itinatag ng Diyos ay nagreresulta sa imposibilidad na matuklasan ang makahulang katangian ng lingguhang Sabbath ng " *kautusan .*" At ito ang ginawa ng Roma mula kay Constantine I ' mula noong Marso 7, 321, sa pamamagitan ng pag-uutos ng lingguhang pahinga sa unang araw sa halip na sa ikapito. Sa pamamagitan ng pagsunod sa utos ng Roma, ang makasalanan ay hindi nailigtas mula sa orihinal na " *kasalanan* " na minana mula kina Adan at Eva, ngunit bukod pa rito ay nagkakaroon siya ng karagdagang " *kasalanan* ", sa pagkakataong ito ay **kusang-loob** , na nagpapataas ng kanyang pagkakasala sa Diyos.

Ang pagkakasunud-sunod ng oras na " *umaga ng gabi* " o " *liwanag ng kadiliman* " ay isang konsepto na pinili ng Diyos at ang pagsunod sa pagpili na ito ay pumapabor at nagbibigay-daan sa pag-access sa misteryo ng hula ng Bibliya. Walang pumipilit sa tao na tanggapin ang pagpipiliang ito at ang patunay ay pinili ng sangkatauhan na markahan ang pagbabago ng araw nito sa hatinggabi, iyon ay, 6 na oras pagkatapos ng paglubog ng tagsibol; na hinuhulaan ang kampo ng mga gumising nang huli para sa maluwalhating pagbabalik ni Kristo, ang Nobyo sa talinghaga ng sampung birhen. Ang mga tusong mensahe na ibinigay ng Diyos sa gayon ay hindi niya maabot ng kanyang intelektwal. Ngunit para sa kanyang mga pinili, ang pagkakasunud-sunod ng banal na panahon ay nagliliwanag sa lahat ng kanyang mga propesiya at lalo na sa Apocalipsis sa simula kung saan ipinakita ni Jesus ang kanyang sarili bilang " *ang alpha at ang omega* ", " *ang simula o simula at wakas* ". Bawat araw na dumaraan sa ating buhay ay hinuhulaan ang plano ng Diyos na kanyang ibinubuod sa Gen.1, 2 at 3 dahil ang " *gabi* " o " *kadiliman* " ay kumakatawan sa anim na bastos na araw na ipinakita sa Gen.1, habang ang kapahingahang banal na itinatag sa Gen.2 ay nagpapahayag ng " *magaan* " na oras. Sa prinsipyong ito na ayon sa Dan.8:14, ang panahon ng panahon ng Kristiyano ay nahahati sa dalawang bahagi: isang panahon ng espirituwal na " *kadiliman* " sa pagitan ng 321, kapag ang " *pagkakasala* " laban sa Sabbath ay itinatag, at 1843 kung saan ang isang ang oras ng " *liwanag* " ay nagsisimula para sa mga hinirang mula sa petsang ito hanggang sa pagbabalik ni Jesu-Kristo sa tagsibol ng 2030 kung saan, tulad ng sa Gen.3, sa Makapangyarihang Diyos na lumikha, siya ay pumarito upang humatol sa pagitan ng mga hinirang at mga rebelde, " tupa at *kambing* ," habang hinahatulan niya ang " *serpiyente, ang babae, at si Adan* ." Gayundin, sa Apocalipsis, ang mga tema ng " *Mga Sulat sa pitong Simbahan, ng pitong tatak, at ng pitong trumpeta* " ay hinuhulaan ang " *kadiliman* " para sa unang anim at banal na " *liwanag* " para sa ikapito at huling antas ng bawat isa sa mga temang ito. .. Totoong totoo na noong 1991, ang opisyal na pagtanggi sa huling "liwanag" na ito ng institusyonal na Adventism, ang liwanag na ibinigay sa akin ni Jesus mula noong 1982, ay nagbunsod sa kanya na sabihin, sa Liham na naka-address sa "Laodicea" sa Rev.3: *17* . : " *Sapagkat sinasabi mo: Ako ay mayaman, ako ay yumaman,* ***at wala akong kailangan*** *, at dahil hindi mo alam na ikaw ay aba, miserable, dukha, bulag at* ***hubad*** *,…* ". Nakalimutan na ng mga opisyal na Adventist ang siping ito na ibinigay sa 1 Pedro 4:17: " *Sapagkat ito ang panahon kung kailan* ***magsisimula ang paghuhukom sa bahay ng Diyos*** *. Ngayon, kung ito ay magsisimula sa atin, ano ang magiging wakas ng mga hindi sumusunod sa ebanghelyo ng Diyos?* » Ang institusyon ay

nasa lugar mula pa noong 1863 at pinagpala ni Jesus ang pagkakatatag nito sa panahon ng " *Philadelphia* ", noong 1873. Ayon sa banal na prinsipyong " *umaga ng gabi* " o " *liwanag na kadiliman* ", ang huli at ikapitong panahon na sinasagisag ng pangalang " *Laodicea* " ay magiging isang panahon ng dakilang banal na " *liwanag* " at ang kasalukuyang gawain ay bumubuo ng patunay nito, isang dakilang " *liwanag* " ay talagang dumating upang ipaliwanag ang mga ipinropesiya na mga misteryo, sa huling panahon na ito, sa kapinsalaan ng opisyal na institusyong Adventist sa mundo. Ang pangalang " *Laodicea* " ay lubos na nabibigyang katwiran dahil ang ibig sabihin nito ay "mga taong hinatulan o mga tao ng paghatol". Ang mga hindi o wala na sa Panginoon ay hinahatulan na sumama sa mga tagasuporta ng "araw na isinumpa ng Diyos". Sa pagpapakita ng kanilang sarili na walang kakayahang ibahagi sa Diyos ang kanyang makatarungang paghatol sa Romanong "Linggo", ang Sabbath ay hindi na lilitaw sa kanila na kasinghalaga ng sa pinagpalang panahon ng kanilang binyag. Isang mensaheng ibinigay ni Jesu-Kristo sa kanyang lingkod na si Ellen G. White, sa kanyang aklat na "Early Writings" at sa kanyang unang pangitain, ay isinalin ang sitwasyong ito nang ganito: "nawala ang kanilang paningin, at ang layunin, at si Jesus... Sila ay lumubog sa masamang mundo at hindi na natin sila makikitang muli."

Ipinropesiya ng Genesis 2 ang panahon ng " *liwanag* " at ang kabanatang ito ng Genesis ay nagsisimula sa **pagpapabanal** ng " ***ikapitong araw*** ." Nagtatapos ito sa talatang 25: " *Ang lalaki at ang kaniyang asawa ay kapuwa hubad, at hindi sila nahiya* ." Ang ugnayan sa pagitan ng dalawang temang ito ay nagpapakita na ang pagkatuklas sa kanilang pisikal na kahubaran ay magiging bunga ng imputasyon ng " *kasalanan* " na kanilang gagawin at na isinalaysay sa Gen.3, sa gayon ay lumilitaw bilang sanhi ng isang mortal na espirituwal na kahubaran. Kung ikukumpara ang turong ito sa " *Laodicea* ", makikita natin ang Sabbath na nauugnay sa " *kasalanan* " na ginagawang " *hubad* " ang isang tao. Sa huling kontekstong ito, ang pagsasagawa ng Sabbath ay hindi na sapat upang mapanatili ang biyaya ni Kristo, dahil sa pamamagitan ng pag-aalay ng buong propetikong liwanag nito sa opisyal na mga awtoridad ng Adventist sa pagitan ng 1982 at 1991 ang pangangailangan ni Jesu-Kristo ay tumaas at nais niya para dito. panahon na sa pagsasagawa ng kanyang banal na Sabbath ang mga hinirang na karapat-dapat sa kanyang biyaya ay nagbibigay ng kanyang interes, kanyang oras, kanyang buhay, at kanyang buong kaluluwa para sa kanyang mga paghahayag na ipinropesiya sa Daniel at Apocalipsis; ngunit gayundin sa buong inihayag na Bibliya na bumubuo sa " *dalawang saksi* " nito ayon sa Apoc. 11:3.

Ang patotoo ng Diyos na ibinigay sa lupa

Kahit gaano ito kahalaga, ang pagdalaw ng Diyos sa sangkatauhan sa anyo ni Jesu-Kristo ay hindi dapat magpalimot sa Kanyang nakaraang pagdalaw sa panahon ni Moises. Sapagkat sa malayong konteksto na ito ay ipinahayag ng Diyos sa kanya ang mga pinagmulan ng terrestrial na sukat. At bilang isang

paghahayag na ibinigay ng Diyos, ang ulat ng Genesis ay kasinghalaga ng Apocalipsis na isiniwalat kay apostol Juan. Ang anyo na pinili ng Diyos upang ayusin ang buhay sa lupa ay hinuhulaan ang kanyang plano ng pag-ibig para sa mga nilalang na binibigyan niya ng ganap na kalayaan, upang sila ay tumugon sa kanyang pag-ibig at makasama niya nang walang hanggan o tanggihan ito at mawala sa kawalan ng kamatayan, alinsunod sa ang mga tuntunin ng kanyang salutary offer.

Kung si Adan ay nilikhang nag-iisa, una, ito ay dahil siya ay ipinakita bilang " *ang larawan ng Diyos* (Gen.1:26-27)" sa paghahanap ng pag-ibig mula sa isang malayang katapat sa kanyang larawan, dahil sa lahat ng panahon ng kanyang nakalipas na kawalang-hanggan ay isa sa ganap na pag-iisa. Naging hindi niya ito matiis hanggang sa puntong handa na niyang pasanin ang kahihinatnan ng kalayaang ibibigay niya sa kanyang mga buhay na nilalang. Ang paglikha kay Eva mula sa isa sa mga buto-buto ni Adan, habang siya ay nahuhulog sa isang nakamamatay na pagtulog, ay hinuhulaan ang paglikha ng kanyang Simbahan, ang Pinili na binubuo ng kanyang tapat na hinirang, ang bunga na inani ng kanyang kamatayang pagbabayad-sala kay Jesucristo; binibigyang-katwiran nito ang tungkulin ng " *katulong* " na ibinibigay ng Diyos sa babaeng nagmula sa kanya at ang pangalang Eva ay nangangahulugang " *buhay* ". Ang Pinili ay " *mababuhay* " magpakailanman, at sa lupa, siya ay may bokasyon na ialok sa Diyos ang kanyang " *tulong* " upang makipagtulungan sa tao sa pagsasakatuparan ng kanyang proyekto na naglalayong magtatag ng perpektong pinagsasaluhan at hindi nababagabag na pag-ibig sa mga walang hanggang uniberso nito.

Ang kasalanan ng pagsuway ay pumapasok sa sangkatauhan sa pamamagitan ni Eva o sa pamamagitan ng " *babae* " na simbolo ng kanyang mga pinili na magmamana ng orihinal na kasalanang ito. Gayundin, tulad ni Adan, dahil sa pagmamahal kay Eva, kay Jesu-Kristo, ang Diyos ay naging tao upang ibahagi at pasanin bilang kapalit ng kanyang Pinili, ang mortal na kaparusahan na nararapat sa kanyang mga kasalanan. Ang kuwento ng Genesis kung gayon ay parehong makasaysayang patotoo na naghahayag ng ating pinagmulan at kanilang mga kalagayan, at isang makahulang patotoo na naghahayag ng nagliligtas na prinsipyo ng dakilang mapagmahal na proyekto ng makapangyarihang Diyos na lumikha.

Pagkatapos ng unang anim na araw ng paglikha na binanggit sa Genesis 1, anim na araw na nagpropesiya ng anim na libong taon na inilaan ng Diyos para sa kanyang pagpili ng makalupang mga hinirang, sa Genesis 2, sa ilalim ng larawan ng walang hanggang Sabbath, ang walang limitasyong ikapitong araw ay magbubukas para salubungin. ang napatunayan at napiling hinirang.

Alam ng Diyos mula sa simula ang kinalabasan ng kanyang proyekto, ang mga pangalan ng kanyang mga hinirang na lilitaw sa loob ng anim na libong taon. Nasa kanya ang lahat ng kapangyarihan at awtoridad na hatulan at wasakin ang mga rebeldeng anghel nang hindi kinakailangang likhain ang ating makalupang dimensyon. Ngunit ito ay tiyak na dahil iginagalang niya ang kanyang mga nilalang, na nagmamahal sa kanya at kung sino ang kanyang minamahal, na siya ay nag-organisa ng isang unibersal na pagpapakita sa lupa na nilikha para sa layuning ito.

Itinataas ng Diyos sa lahat, ang prinsipyo ng katotohanan. Gaya ng inihayag sa Psa.51:6, tinukoy ni Jesus ang kanyang mga hinirang bilang " *ipinanganak na muli* " o "ipinanganak sa katotohanan" upang sila ay maiayon sa pamantayan ng banal na katotohanan. Ayon sa Juan 18:37, siya mismo ay naparito upang " *magpatotoo sa katotohanan* " at ipinakita ang kanyang sarili sa Apoc. 3:14 sa ilalim ng pangalang " *Tapat na Isa* ". Ang kadakilaan at pagluwalhati na ito ng alituntunin ng katotohanan ay **lubos na sumasalungat** sa alituntunin ng kasinungalingan, at ang dalawang alituntunin ay may maraming anyo. Ang prinsipyo ng pagsisinungaling ay patuloy na naakit sa mga naninirahan sa mundo sa buong kasaysayan nito. Sa modernong panahon, ang pagsisinungaling ay naging pamantayan ng pagkakaroon. Ito ay pinagtibay sa ilalim ng terminong "bluff" sa trading mind, ngunit ito ay gayunpaman ay bunga ng diyablo, " *ama ng kasinungalingan* " ayon sa Juan 8:44. Sa antas ng relihiyon, lumilitaw ang mga kasinungalingan sa anyo ng maraming iba't ibang relihiyosong pekeng depende sa mga tao at lugar sa lupa na nababahala. At ang pananampalatayang Kristiyano mismo ay naging perpektong imahe ng "pagkalito" (= Babel) dahil napakarami ng maitim na pekeng mga peke nito.

Ang pagsisinungaling ay itinuro ng siyentipiko. Dahil salungat sa awtoritaryan nitong diskarte, ang siyentipikong pag-iisip ay walang kakayahang magbigay ng tunay na patunay ng mga teorya ng ebolusyon ng mga species nito, at ng milyun-milyon at bilyun-bilyong taon na iniuugnay ng mga siyentipiko nito sa pagkakaroon ng mundo. Taliwas sa siyentipikong kaisipang ito, ang patotoo ng lumikha na Diyos ay nag-aalok ng maraming patunay ng kanyang realidad, dahil ang kasaysayan ng terrestrial ay sumasaksi sa kanyang mga aksyon, kung saan ang baha ng tubig ang bumubuo sa unang halimbawa, na pinatunayan ng pagkakaroon ng mga fossil ng dagat sa mga kapatagan at maging sa mga taluktok ng pinakamataas na bundok sa mundo. Idinagdag sa likas na patotoong ito ang patotoong iniwan ng kasaysayan ng tao, ang buhay ni Noe, ang buhay ni Abraham, ang pagpapalaya ng mga Hebreo mula sa pagkaalipin sa Ehipto at ang pagsilang ng mga Judio, ang mga nabubuhay na saksi sa kasaysayan nito. hanggang sa panahon ng katapusan ng mundo; nariyan din ang saksing saksi ng mga apostol ni Jesucristo na nakasaksi sa kanyang mga himala, sa kanyang pagkapako sa krus at sa kanyang pagkabuhay na mag-uli; ito hanggang sa punto na ang takot sa kamatayan ay umalis sa kanila, at sumunod sila sa landas ng pagkamartir, ang kanilang Guro at ang kanilang Huwaran na si Hesus ng Nazareth.

Sa pamamagitan ng pag-uudyok sa salitang "martir" na ito, kailangan kong magbukas ng paliwanag.

Tandaan: huwag ipagkamali ang pagiging martir sa parusa

Ang dalawang bagay ay may parehong panlabas na anyo at samakatuwid ay madaling malito. Gayunpaman, ang pagkalito na ito ay may malubhang kahihinatnan dahil ang aksyong pagpaparusa ay nanganganib na maibigay sa tunay na pinili ng Diyos at sa kabilang banda ang anak ng diyablo ay maaaring maisama sa isang martir para sa isang napaka-mapanlinlang na Diyos. Kaya, upang malinaw na makita, dapat nating isaalang-alang ang sumusunod na pagsusuri na nagsisimula sa prinsipyong ito; Una, itanong natin: ano ang martir? Ang salitang ito ay nagmula sa Griyegong “martus” na nangangahulugang: saksi. Ano ang saksi? Ito ay ang taong nag-uulat ng tapat o hindi kung ano ang kanyang nakita, narinig, o kung ano ang kanyang naunawaan sa isang paksa. Ang paksang interesado tayo rito ay relihiyoso, at sa mga nagpapatotoo para sa Diyos, mayroong mga totoo at huwad na saksi. Ano ang tiyak ay ang Diyos ang gumagawa ng pagkakaiba sa pagitan ng dalawa. Ang katotohanan ay alam niya at pinagpapala niya ito dahil sa kanyang bahagi, ang tunay na saksing ito ay nagsisikap na ipakita ang kanyang sarili na tapat sa pamamagitan ng pagsasanay sa " *mga gawa* " ng lahat ng kanyang ipinahayag na katotohanan at siya ay nagtitiyaga sa landas na ito hanggang sa pagtanggap sa katotohanan.patay. At ang kamatayang ito ay tunay na martir, dahil ang buhay na inialay sa kamatayan ay umaayon sa pamantayan ng kabanalan na hinihiling ng Diyos para sa kanyang panahon. Kung ang buhay na inialay ay wala sa ganitong pagkakaayon, kung gayon ito ay hindi isang martir, ito ay isang kaparusahan na tumatama sa isang buhay na nilalang na inihatid sa diyablo para sa kanyang pagkawasak, dahil hindi siya nakikinabang mula sa proteksyon at pagpapala ng Diyos. Nakadepende sa pagsang-ayon sa pamantayan ng katotohanang hinihiling ng Diyos para sa bawat kapanahunan, ang pagkakakilanlan ng "pagkamartir" ay nakasalalay sa ating kaalaman sa banal na paghatol na ipinahayag sa kanyang mga propesiya na nagta-target sa panahon ng wakas; na siyang layunin at paksa ng gawaing ito.

Mahalagang maunawaan na ang katotohanan ay walang kakayahang magbalik-loob ng isang mapaghimagsik na pag-iisip; ang karanasan ng unang nilikhang anghel, na pinangalanan ng Diyos, si Satanas, mula noong siya ay maghimagsik, ay nagpapatunay nito. Ang katotohanan ay isang prinsipyo kung saan ang mga hinirang ay natural na makaramdam ng pagkaakit, yaong mga nagmamahal dito at handang lumaban kasama ng Diyos kay Jesu-Kristo, ang kasinungalingan na pumipinsala sa kanya.

Sa konklusyon, ang Banal na Paghahayag ay unti-unting binuo sa loob ng anim na libong taon ng mga karanasan at mga patotoong nabuhay sa

pinakamaganda at pinakamasamang kalagayan. Ang isang panahon na anim na libong taon ay maaaring tila maikli, ngunit para sa taong nagbibigay lamang ng tunay na interes sa mga taon ng kanyang sariling buhay, ito ay sa katotohanan ay isang sapat na mahabang panahon na nagpapahintulot sa Diyos na patagalin sa paglipas ng mga siglo, at mas tiyak sa loob ng anim na libong taon. , ang iba't ibang yugto ng mga nagawa ng kanyang pandaigdigang proyekto. Eksklusibo kay Jesu-Kristo, ang Diyos ay nagbibigay sa kanyang mga hinirang sa huling-panahon, tungkol sa kanyang mga misteryo at mga gawa, ng isang malinaw na pang-unawa na nakalaan para sa huling panahon na ito.

Genesis: isang mahalagang propetikong buod

Sa ganitong pag-unawa, ang salaysay ng Genesis ay naghahatid ng mga pangunahing susi sa mga hula sa Bibliya ng Daniel at Apocalipsis; at kung wala ang mga susi na ito, imposible ang pag-unawang ito. Ang mga bagay na ito ay aalalahanin kung kinakailangan, sa panahon ng propetikong pag-aaral, ngunit mula ngayon, dapat nating malaman na ang mga salitang, " *malalim, dagat, lupa, babae* ", ay magdadala ng isang tiyak na ideya ng banal na kaisipan sa paghahayag nito na "Apocalypse". Naka-link ang mga ito sa tatlong magkakasunod na yugto ng paglikha ng terrestrial. Ang " *kalaliman* " ay tumutukoy sa planetang lupa na ganap na natatakpan ng tubig na walang buhay. Pagkatapos, sa ikalawang araw, ang tungkol sa paghihiwalay ng mga elemento, " *ang dagat* ", bilang isang kasingkahulugan at simbolo ng kamatayan, ay mapupuntahan lamang ng mga hayop sa dagat sa ika-5 ^{araw} ; ang kapaligiran nito ay pagalit para sa mga taong nilikha upang makalanghap ng hangin. " *Ang lupa* " ay lalabas sa " *dagat* " at tatahanan din sa ikalimang araw ng mga hayop at sa wakas, sa ikaanim na araw, ng " *lalaking inanyuan sa larawan ng Diyos* " at " *ang babae* " na aanyong sa tadyang ng tao. Magkasama, ang lalaki at babae ay maglilihi ng dalawang anak. Ang unang " *Abel* ", uri ng espirituwal na pinili (*Abel* = Ama ay Diyos) ay papatayin dahil sa paninibugho ng kanyang nakatatandang si " *Cain* ", uri ng makalaman, materyalistikong tao (= acquisition) kaya hinuhulaan ang kapalaran ng tipikal na pinili , si Jesu-Kristo at ang kanyang mga hinirang, na magdurusa at mamamatay bilang mga martir dahil sa mga "Cains", mga Hudyo, mga Katoliko at mga Protestante, lahat ng "mga mangangalakal ng templo", na ang sunud-sunod at agresibong mga paninibugho ay ipinakita at naisakatuparan sa panahon ng makalupang kasaysayan . Samakatuwid, ang aral na ibinigay ng Espiritu ng Diyos ay ang mga sumusunod: mula *sa "kalaliman* " ay umusbong, **sunud-sunod ,** " *dagat at lupa"* ang mga simbolo ng mga huwad na relihiyong Kristiyano na humahantong sa kapahamakan ng mga kaluluwa. Upang italaga ang kanyang Hinirang na

kapulungan, binibigyan niya siya ng salitang " *babae* " na, kung siya ay tapat sa kanyang Diyos, ang " *Asawa* ", ng *"kordero* " na larawang simbolo ni Kristo mismo na ipinropesiya ng salitang " *lalaki* " (ang *Adan*). Kung siya ay hindi tapat, siya ay nananatiling isang " *babae* ", ngunit kumukuha ng imahe ng isang " *prostitute* ". Ang lahat ng mga bagay na ito ay pagtitibayin sa detalyadong pag-aaral na ipinakita sa gawaing ito at ang kanilang napakahalagang kahalagahan ay magiging maliwanag. Madali mong mauunawaan, sa 2020, ang mga pangyayaring ipinropesiya sa mga propesiya ng Daniel at Apocalipsis, sa kalakhang bahagi, ay natupad na sa kasaysayan, at ang mga ito ay kilala ng mga tao. Ngunit hindi sila nakilala para sa espirituwal na tungkuling ibinigay sa kanila ng Diyos. Napansin ng mga mananalaysay ang mga makasaysayang katotohanan, ngunit ang mga propeta lamang ng Diyos ang makapagbibigay-kahulugan sa mga ito.

Pananampalataya at hindi paniniwala

Sa likas na katangian, ang mga tao, mula sa kanilang pinagmulan, ay nasa uri ng paniniwala. Ngunit ang paniniwala ay hindi pananampalataya. Ang tao ay palaging naniniwala sa pag-iral ng Diyos o mga pagka-diyos, mga nakatataas na espiritu na kailangan nilang paglingkuran at kung saan kailangan nilang pasayahin upang hindi makaranas ng pinsalang dulot ng kanilang galit. Ang likas na paniniwalang ito ay umabot mula sa mga siglo hanggang sa mga siglo at millennia hanggang sa millennia hanggang sa modernong panahon, kung saan ang mga pagtuklas sa siyensya ay nakuha ang utak ng Kanluraning tao na mula noon ay naging hindi makapaniwala at hindi naniniwala. Tandaan na ang pagbabagong ito ay pangunahing tumutukoy sa mga taong may pinagmulang Kristiyano. Dahil sa parehong oras, sa Silangan, Malayong Silangan at Africa, nanatili ang mga paniniwala sa di-nakikitang mga espiritu. Ito ay ipinaliwanag sa pamamagitan ng mga supernatural na pagpapakita na nasaksihan ng mga taong nagsasagawa ng mga ritwal na ito sa relihiyon. Sa Africa, ang malinaw na katibayan ng pagkakaroon ng di-nakikitang mga espiritu ay nagbabawal sa hindi paniniwala. Ngunit ang hindi alam ng mga taong ito ay ang mga espiritung makapangyarihang nagpapakita sa kanila ay sa katotohanan ay mga demonyong espiritu na tinanggihan ng Diyos na lumikha ng lahat ng buhay, at hinatulan ng kamatayan sa panahon ng pagsubok. Ang mga taong ito ay hindi hindi naniniwala, ni hindi naniniwala, tulad ng mga Kanluranin, ngunit ang resulta ay pareho, dahil sila ay naglilingkod sa mga demonyo na nanliligaw sa kanila at humahawak sa kanila sa

ilalim ng kanilang malupit na dominasyon. Ang kanilang pagiging relihiyoso ay nasa idolatrosong paganong uri na naging katangian ng sangkatauhan mula pa noong pinagmulan nito; Si Eva ang naging una niyang biktima.

Sa Kanluran, ang kawalan ng pananampalataya ay talagang resulta ng isang pagpili, dahil kakaunti ang mga tao na walang kamalayan sa kanilang pinagmulang Kristiyano; at sa mga tagapagtanggol ng kalayaan ng republika, may mga taong sumipi ng mga salita mula sa Banal na Bibliya, kaya nagpapatotoo na hindi sila lingid sa pag-iral nito. Hindi nila ignorante ang maluwalhating mga katotohanan kung saan ito ay nagpapatotoo para sa Diyos, gayunpaman, pinili nilang huwag isaalang-alang ang mga ito. Ito ang uri ng kawalan ng pananampalataya na tinatawag ng Espiritu na kawalan ng pananampalataya at ito ang ganap na mapanghimagsik na pagsalungat sa tunay na pananampalataya. Dahil kung isasaalang-alang niya ang mga patunay na ibinibigay sa kanya ng buhay sa buong mundo at lalo na sa mga supernatural na pagpapakita ng mga taong Aprikano, walang posibilidad ang tao na bigyang-katwiran ang kanyang hindi paniniwala. Ang mga supernatural na pagkilos na isinagawa ng mga demonyo kung kaya't hinahatulan ang kawalan ng pananampalataya ng Kanluranin. Ang Diyos na lumikha ay nagbibigay din ng patunay ng kanyang pag-iral, kumikilos nang may kapangyarihan sa pamamagitan ng mga phenomena na ginawa ng kalikasan na nasasakupan niya; lindol, pagsabog ng bulkan, mapangwasak na tidal wave, nakamamatay na epidemya, ngunit ang lahat ng mga bagay na ito ay tumatanggap na ngayon ng mga paliwanag na siyentipiko na nagtatakip at sumisira sa banal na pinagmulan. Sa mata, ang dakilang kaaway na ito ng pananampalataya, ay idinagdag ang siyentipikong paliwanag na kumukumbinsi sa utak ng tao at parehong hinihikayat ito sa mga pagpili nito na humahantong sa kanyang kapahamakan.

Ano ang inaasahan ng Diyos sa kanyang mga nilalang? Pipiliin niya sa kanila ang mga sumasang-ayon **sa kanyang** mga kuru-kuro sa buhay, iyon ay, na yumayakap sa kanyang mga kaisipan. Ang pananampalataya ang magiging paraan, ngunit hindi ang layunin. Ito ang dahilan kung bakit ang " *pananampalataya na walang mga gawa* ", na dapat itong dalhin, ay sinasabing " *patay* " sa Santiago 2:17. Dahil kung ang tunay na pananampalataya ay umiiral, ang maling pananampalataya ay umiiral din. Ang tama at mali ang gumagawa ng lahat ng pagkakaiba, at ang Diyos ay hindi nahihirapang tukuyin ang pagsunod upang makilala ito sa pagsuway. Sa anumang kaso, siya ay nananatiling nag-iisang hukom na ang opinyon ay magpapasya sa walang hanggang kinabukasan ng bawat isa sa kanyang mga nilalang, dahil ang layunin ng kanyang pagpili ay natatangi at ang kanyang alok na buhay na walang hanggan ay nakuha lamang sa pamamagitan ni Jesu-Kristo. Ang sipi sa lupa ay makatwiran lamang upang mag-alok ng posibilidad ng pagpiling ito ng walang hanggang hinirang. Ang pananampalataya ay hindi bunga ng kakila-kilabot na pagsisikap at sakripisyo, kundi ng isang natural na estado na nakuha o hindi ng nilalang mula sa pagsilang nito. Ngunit kapag ito ay umiiral, dapat itong pakainin ng Diyos, kung hindi, ito ay mamamatay at mawawala.

Ang tunay na pananampalataya ay isang bihirang bagay. Dahil taliwas sa mapanlinlang na aspeto ng opisyal na relihiyong Kristiyano, hindi sapat na

maglagay ng krus sa ibabaw ng libingan ng isang nilalang para mabuksan sa kanya ang mga pintuan ng langit. At itinuturo ko ito dahil tila hindi napapansin, sinabi ni Jesus sa Matt.7:13-14: " *Pumasok kayo sa makipot na pintuan. Sapagka't* ***malapad ang pintuan at malapad ang daang patungo sa kapahamakan*** *, at marami ang pumapasok doon* . *Ngunit* ***makitid ang pintuan at makitid ang daan na patungo sa buhay*** *, at kakaunti ang nakasusumpong nito.* » Ang turong ito ay higit pang pinatunayan sa Bibliya sa halimbawa ng pagpapatapon ng mga Hudyo sa Babilonia, dahil ang Diyos ay natagpuan na karapat-dapat sa kanyang pagkahirang lamang si Daniel at ang kanyang tatlong kasama at limang makapangyarihang hari; at Ezekiel na nabubuhay sa panahong ito. Pagkatapos ay mababasa natin sa Ezek.14:13-20: " *Anak ng tao, kung ang isang bansa ay magkasala laban sa akin sa pagtataksil, at aking iunat ang aking kamay laban doon, kung aking baliin ang tungkod ng tinapay, kung ako ay nagpadala ng taggutom sa ibabaw niya. ito, kung aking lipulin ang tao at hayop mula roon, at may kasama sa tatlong lalaking ito, si* ***Noe, si Daniel at si Job*** *, ay kanilang ililigtas ang kanilang mga kaluluwa sa pamamagitan ng kanilang katuwiran, sabi ng Panginoong Dios. Kung gagawin kong gumala ang mga mabangis na hayop sa bansa na magpapababa ng populasyon nito, kung ito ay naging isang disyerto kung saan walang dadaan dahil sa mga halimaw na ito, at mayroong tatlong lalaking ito sa gitna nito, ako ay mababuhay! sabi ng Panginoong Dios,* ***hindi nila ililigtas ang mga anak na lalake o babae, kundi sila lamang ang maliligtas*** *, at ang lupain ay magiging isang disyerto. O kung dinala ko ang tabak laban sa lupaing ito, kung aking sinabi: Hayaang tumagos ang tabak sa lupain! Kung lipulin ko ang mga tao at hayop, at may tatlong lalaking ito sa gitna nito, buhay pa sana ako! sabi ng Panginoong Yahweh,* ***hindi nila ililigtas ang mga anak na lalaki o babae, kundi sila lamang ang maliligtas*** *. O kung ako ay nagpadala ng isang salot sa lupaing ito, kung aking ibinuhos ang aking kapusukan laban dito sa pamamagitan ng kamatayan, upang lipulin mula rito ang mga tao at mga hayop, at naroon sa gitna nito sina* ***Noe, Daniel at Job, ako ay buhay! sabi ng Panginoong Dios, hindi nila ililigtas ang mga anak na lalake o babae, kundi sa pamamagitan ng kanilang katuwiran ay ililigtas nila ang kanilang sariling mga kaluluwa.*** » Kaya nalaman natin na sa panahon ng baha ng tubig, si Noe lamang ang natagpuang karapat-dapat sa kaligtasan kasama ng walong tao na pinoprotektahan ng arka.

Sinabi pa ni Jesus sa Matt.22:14: " *Sapagkat marami ang tinawag,* ***ngunit kakaunti ang pinili.*** » Ang dahilan ay ipinaliwanag lamang sa pamamagitan ng mataas na pamantayan ng kabanalan na hinihiling ng Diyos na gustong manguna sa ating puso o wala. Ang kinahinatnan ng pangangailangang ito ay salungat sa makataong pag-iisip tungkol sa mundo na naglalagay ng tao sa lahat ng bagay. Binalaan tayo ni apostol Santiago laban sa pagsalansang na ito, na nagsasabi sa atin: " *Kayong mga mangangalunya! Hindi mo ba alam na* ***ang pag-ibig sa sanlibutan ay pakikipag-away laban sa Diyos*** *? Kung kaya't ang nagnanais na maging kaibigan ng sanlibutan ay ginagawa ang kanyang sarili* ***na kaaway*** *ng Diyos* . » Sinabi muli sa atin ni Jesus sa Matt.10:37: " ***Siya na umiibig*** *ang kanyang ama o ang kanyang ina ay higit sa akin* ***ay hindi karapatdapat sa akin*** *, at* ***ang umiibig*** *ang kanyang anak na lalaki o babae na higit sa akin* ***ay hindi***

karapat-dapat sa akin ." Gayundin, kung tulad ko, inaanyayahan mo ang isang kaibigan na tumugon sa relihiyosong pamantayang ito na hinihiling ni Jesu-Kristo, huwag kang magtaka kung tinawag ka niyang panatiko; Ito ang nangyari sa akin, at pagkatapos ay naunawaan ko na si Jesus lamang ang aking tunay na kaibigan; siya, " *ang Tunay* " ng Rev.3:7. Tatawagin din namin kayong isang pundamentalista, dahil ipinakikita mo ang iyong sarili na tapat sa Diyos, isang legalista, dahil mahal at iginagalang mo ang kanyang pinakabanal na batas sa pamamagitan ng iyong pagsunod. Ito ay, sa isang bahagi, ang halaga ng tao na babayaran upang mapalugdan ang Panginoong Jesus, na lubhang karapat-dapat sa ating pagsasakripisyo sa sarili at sa ating buong debosyon na hinihingi niya.

Ang pananampalataya ay nagpapahintulot sa atin na matanggap mula sa Diyos ang kanyang mga lihim na kaisipan hanggang sa matuklasan natin ang laki ng kanyang napakagandang proyekto. At para maunawaan ang kanyang kabuuang proyekto, dapat isaalang-alang ng pinili ang buhay selestiyal ng mga anghel na nauna sa karanasan sa lupa. Sapagkat sa makalangit na lipunang ito, ang paghahati-hati ng mga nilalang at ang pagpili ng mababuting anghel na tapat sa Diyos ay hindi isinagawa sa pananampalataya kay Kristo na ipinako sa krus o sa pagtanggi sa kanya gaya ng mangyayari sa lupa. Ito ay nagpapatunay na sa unibersal na antas, ang pagpapako kay Kristo na nanatiling walang kasalanan ay para sa Diyos **ang paraan** ng paghatol sa diyablo at sa kanyang mga tagasunod at na sa lupa, ang pananampalataya kay Jesu-Kristo ay kumakatawan **sa paraan** na pinili ng Diyos upang magkaroon ng pagmamahal na nararamdaman niya para sa kanyang mga piniling nagmamahal at nagpapahalaga sa kanya. **Ang layunin** ng pagpapakitang ito ng kanyang buong pagsasakripisyo sa sarili ay upang legal na hatulan hanggang kamatayan ang mga mapaghimagsik na celestial at terrestrial na nilalang na hindi katulad ng kanyang pakiramdam ng pag-iral. At sa kanyang makalupang mga nilalang, pinipili niya ang mga yumayakap sa kanyang mga kaisipan, sumasang-ayon sa kanyang mga aksyon at kanyang mga paghatol dahil sila ay angkop na makibahagi sa kanyang kawalang-hanggan. Sa huli, malulutas na niya ang problemang likha ng kalayaang ibinigay sa lahat ng kanyang nilalang sa langit at lupa, dahil kung wala ang kalayaang ito, ang pag-ibig ng kanyang mga piling nilalang ay magiging walang halaga at maging imposible. Sa katunayan, kung walang kalayaan, ang nilalang ay hindi hihigit sa isang robot, na may awtomatikong pag-uugali. Ngunit ang halaga ng kalayaan ay, sa huli, ay ang paglipol sa mga rebeldeng nilalang sa langit at lupa.

Ang patunay ay ibinigay na ang pananampalataya ay hindi nakasalalay sa isang simpleng: " *Manampalataya sa Panginoong Jesus at ikaw ay maliligtas* ". Ang mga salitang ito sa Bibliya ay nakabatay sa kung ano ang ipinahihiwatig ng pandiwa na "naniwala", ibig sabihin, ang pagsunod sa mga banal na batas na nagpapakilala sa tunay na pananampalataya. Para sa Diyos, ang layunin ay makahanap ng mga nilalang na sumusunod sa Kanya dahil sa pag-ibig. Natagpuan niya ang ilan sa mga selestiyal na anghel at sa kanyang makalupang mga tao na nilalang, pumili siya ng ilan at patuloy na pipili ng ilan hanggang sa katapusan ng panahon ng biyaya.

Pagkain para sa tamang panahon

Kung paanong ang katawan ng tao ay nangangailangan ng pagpapakain upang mapahaba ang buhay nito, ang pananampalatayang nabuo sa espiritu nito ay nangangailangan din ng espirituwal na pagpapakain nito. Ang bawat tao na sensitibo sa pagpapakita ng pagmamahal na ibinigay ng Diyos kay Jesu-Kristo ay nakadarama ng pagnanais na gumawa ng isang bagay para sa kanya. Ngunit paano natin magagawa ang isang bagay na ikalulugod niya kung hindi natin alam kung ano ang inaasahan niya sa atin? Ito ang sagot sa tanong na ito na bubuo sa pagpapakain ng ating pananampalataya. Sapagkat " *kung walang pananampalataya ay hindi maaaring kaluguran ang Diyos* " ayon sa Heb.11:6. Ngunit ang pananampalatayang ito ay dapat pa ring gawing buhay at kaaya-aya para sa kanya sa pamamagitan ng pagsunod nito sa kanyang mga inaasahan. Sapagkat ang Panginoong Diyos na Makapangyarihan-sa-lahat ang Tagapagtapos nito at ang Hukom nito. Maraming mga Kristiyanong mananampalataya ang naghahangad na magkaroon ng magandang relasyon sa Diyos ng langit, ngunit ang relasyong ito ay nananatiling imposible dahil ang kanilang pananampalataya ay hindi napangalagaan nang maayos. Ang sagot sa problema ay ibinibigay sa atin sa Matt.24 at 25. Itinuon ni Jesus ang kanyang pagtuturo sa ating mga huling araw na malapit nang nauna sa panahon ng kanyang ikalawang pagpapakita, sa pagkakataong ito, sa kaluwalhatian ng kanyang pagka-Diyos. Inilarawan niya ito sa pamamagitan ng pagpaparami ng mga imahe sa mga talinghaga: parabula ng puno ng igos, sa Matt.24:32 hanggang 34; talinghaga ng magnanakaw sa gabi, sa Mat.24:43 hanggang 51; talinghaga ng sampung birhen, sa Mat.25:1 hanggang 12; talinghaga ng mga talento, sa Mat.25:13 hanggang 30; mga talinghaga ng mga tupa at mga kambing, sa Matt.25:31 hanggang 46. Kabilang sa mga talinghagang ito, ang pagbanggit ng " *pagkain* " ay lumilitaw ng dalawang beses: sa talinghaga ng magnanakaw sa gabi at sa mga tupa at mga kambing dahil, sa kabila ng pagpapakita, nang sabihin ni Jesus, " *Ako ay nagugutom, at binigyan ninyo ako ng makakain* ," ang tinutukoy niya ay espirituwal na pagkain, kung wala ang pananampalataya ng tao ay namamatay. " *Sapagkat ang tao ay hindi mabubuhay sa tinapay lamang, kundi sa bawat salitang lumalabas sa bibig ng Diyos* . Mat.4:4". Ang layunin ng pagkain ng pananampalataya ay protektahan siya laban sa " *ikalawang kamatayan* " ng Rev. 20, ang isa na nagiging sanhi ng pagkawala ng karapatang mabuhay ng walang hanggan.

Bilang bahagi ng pagmumuni-muni na ito, ituon ang iyong tingin at atensyon sa talinghagang ito ng magnanakaw sa gabi:

V.42: “ *Magbantay nga kayo, yamang hindi ninyo alam kung anong araw darating ang inyong Panginoon* .”

Ang tema ng pagbabalik ni Hesukristo ay tinukoy at ang "paghihintay" nito ay magbubunsod ng espirituwal na paggising sa Estados Unidos ng Hilagang Amerika, sa pagitan ng 1831 at 1844. Tinatawag itong "Adventism", ang mga miyembro ng kilusang ito ay sila -sila mismo ang itinalaga ng kanilang mga kontemporaryo sa pamamagitan ng terminong “Adventist”; salitang hango sa Latin na “adventus” na nangangahulugang: adbiyento.

V.43: “ *Alamin mong mabuti ito, kung alam ng panginoon ng bahay kung anong orasan ng gabi darating ang magnanakaw, magpupuyat siya at hindi niya hahayaang sirain ang kanyang bahay* .”

Sa talatang ito, ang “ *panginoon ng bahay* ” ay ang alagad na naghihintay sa pagbabalik ni Jesus, at ang “ *magnanakaw* ” ay tumutukoy kay Jesus mismo. Sa pamamagitan ng paghahambing na ito, ipinakita sa atin ni Jesus ang bentahe ng pag-alam sa petsa ng kanyang pagbabalik. Kaya naman hinihimok niya tayong tuklasin ito, at ang ating pakikinig sa kaniyang payo ay magkondisyon ng ating kaugnayan sa kaniya.

V.44: “ *Kaya't kayo rin ay maging handa, sapagkat ang Anak ng Tao ay darating sa oras na hindi ninyo iniisip* ."

Itinuwid ko, sa talatang ito, ang hinaharap na panahunan ng mga pandiwa dahil sa orihinal na Griyego, ang mga pandiwang ito ay nasa kasalukuyang panahunan. Sa katunayan, ang mga salitang ito ay sinabi ni Jesus sa kaniyang mga alagad na nagtatanong sa kaniya tungkol sa paksang ito. Gagamitin ng Panginoon, sa panahon ng kawakasan, itong “Adventist” na temang ito upang salain ang mga Kristiyano sa pamamagitan ng paglalagay sa kanila sa pagsubok ng makahulang pananampalataya; para sa layuning ito, siya ay sunud-sunod na mag-oorganisa sa paglipas ng panahon, apat na "Adventist" na inaasahan; sa bawat pagkakataon na inaaring-ganap sa pamamagitan ng bagong liwanag na ibinigay ng Espiritu, ang unang tatlo tungkol sa makahulang mga teksto ng Daniel at Apocalipsis.

V.45: “ *Sino nga ang tapat at matalinong alipin, na inilagay ng kaniyang panginoon sa kaniyang bayan, upang bigyan sila ng pagkain sa tamang panahon?* »

Mag-ingat na huwag magkamali sa iyong paghuhusga, dahil ang “ *pagkain* ” na binabanggit sa talatang ito ay kasalukuyang nasa harap ng iyong mga mata. Oo, ang dokumentong ito kung saan binigyan ko ang pangalang “Ipaliwanag ang Daniel at ang Apocalipsis” na bumubuo sa espirituwal na “ *pagkain* ” na ito na mahalaga para mapalusog ang iyong pananampalataya, dahil nagbibigay ito, mula kay Jesu-Kristo, ng lahat ng sagot sa mga tanong na maaari mong lehitimong itanong. , at higit pa sa mga sagot na ito, ang mga hindi inaasahang paghahayag, tulad ng tunay na petsa ng pagbabalik ni Hesukristo na nangangako sa atin hanggang sa tagsibol ng 2030 sa ika-apat at huling "Adventist" na "maghintay".

Bilang personal na pag-aalala sa talatang ito, iniharap ko ang dokumentong ito, ang bunga ng aking katapatan sa Diyos ng katotohanan at ng aking pagkamahinhin, dahil ayaw kong mabigla sa pagbabalik ni Hesukristo. Dito

inihayag ni Jesus ang kanyang plano sa katapusan ng panahon. Siya ay nagplano para sa panahong ito, ang “ *pagkain* ” na angkop na magpakain sa pananampalataya ng kanyang mga hinirang na matapat na naghihintay sa kanyang maluwalhating pagbabalik. At ang “ *pagkain* ” na ito ay makahulang.

V.46: “ *Mapalad ang aliping iyon, na* ***kapag dumating ang kanyang panginoon*** *, ay masumpungang gumagawa ng gayon!* »

Ang konteksto ng kanyang maluwalhating pagbabalik ay nakumpirma dito, ito ay ang ikaapat na inaasahan ng "Adventist". Ang lingkod na kinauukulan ay talagang napakasaya nang malaman ang inihayag na kaisipan ng Diyos, ang kanyang paghatol sa pananampalataya ng mga tao. Ngunit ang pagpapala na ito ay magpapalawak at mag-aalala sa lahat ng mga, na tumatanggap ng huling banal na liwanag na ito, ay magpapalaganap nito at ibabahagi ito sa mga hinirang na nakakalat sa buong mundo, hanggang sa mabisang pagbabalik ni Jesucristo.

V.47: “ *Sinasabi ko sa inyo ang katotohanan, itatatag niya ito sa lahat ng kanyang pag-aari.* »

Ang mga pag-aari ng Panginoon ay mag-aalala, hanggang sa kanyang pagbabalik, ang mga espirituwal na halaga. At ang alipin ay naging para kay Jesus, ang tagapag-alaga ng kanyang espirituwal na kayamanan; ang eksklusibong deposito ng mga orakulo nito at ang inihayag na liwanag nito. Matapos basahin ang buong dokumentong ito, makikita mo na hindi ako nagmamalaki sa pagbibigay nito ng makahulang paghahayag sa Bibliya ng pangalang "kayamanan". Ano pang pangalan ang maibibigay ko sa isang paghahayag na nagpoprotekta laban sa “ *ikalawang kamatayan* ” at nagbubukas ng daan tungo sa buhay na walang hanggan? Dahil ito ay nagwawala at nagpapawala ng posibilidad ng pagdududa na nakamamatay para sa pananampalataya at kaligtasan.

V.48: “ *Ngunit kung ito ay isang masamang alipin, na nagsasabi sa kanyang sarili: Ang aking panginoon ay maaantala sa pagdating,* ”

Ang buhay na nilikha ng Diyos ay binary type. Ang lahat ay may ganap na kabaligtaran. At ipinakita ng Diyos sa mga tao ang dalawang landas, dalawang landas upang gabayan ang kanilang mga pagpili: *buhay at mabuti, kamatayan at kasamaan; ang trigo at ang ipa; ang tupa at ang kambing, ang liwanag at ang dilim* . Sa talatang ito, pinupuntirya ng Espiritu ang masamang alipin, ngunit isang alipin gayunpaman, na tumutukoy sa huwad na pananampalatayang hindi pinangangalagaan ng Diyos at higit sa lahat, ang huwad na pananampalatayang Kristiyano na nagtatapos sa pag-abot at tungkol sa pananampalatayang Adventist mismo, sa ating panahon ng kawakasan . Hindi na tumatanggap ng liwanag mula kay Jesu-Kristo dahil tinanggihan niya ang iniharap sa kanya sa pagitan ng 1982 at 1991 at nagpahayag ng kanyang pagdating para sa 1994, ang Adventism na ito ay nagbunga ng kasamaan na nagresulta sa radiation ng mensahero ng Diyos noong Nobyembre 1991. Pansinin na inihayag ni Jesus ang mga nakatagong kaisipan ng puso: " *na nagsasabi* ***sa kanyang sarili*** ". Dahil ang mga pagpapakita ng panlabas na relihiyosong pag-uugali ay lubhang mapanlinlang; relihiyosong pormalismo ang pumapalit sa tunay na buhay na pananampalatayang puno ng kasigasigan para sa katotohanan.

V.49: “… *kung sinimulan niyang bugbugin ang kanyang mga kasama, kung kumain at uminom siya kasama ng mga lasing,* ”

Ang imahe ay medyo inaasahan hanggang sa kasalukuyan, ngunit ang radiation ay nagpapahayag, malinaw, sa panahon ng kapayapaan, ang pagsalungat at ang labanan na nagpapahayag at nauuna sa tunay na pag-uusig na darating; konting oras na lang. Mula noong 1995, ang institusyonal na Adventism ay " *kumakain at umiinom kasama ng mga lasenggo* " hanggang sa nakipag-alyansa ito sa mga Protestante at Katoliko sa pamamagitan ng pagpasok sa ekumenikal na alyansa. Sapagkat sa Rev. 17:2, na pinupuntirya ang pananampalatayang Katoliko na tinatawag na " *Babilonyang Dakila* ", at ang pananampalatayang Protestante na tinatawag na " *lupa* ", sinasabi ng Espiritu: " ***Kasama niya*** *na ibinigay ng mga hari sa lupa ang kanilang sarili sa pakikiapid. ,* ***at sa alak ng kaniyang pakikiapid*** *ang* ***mga naninirahan sa lupa nalasing*** ."

V.50: " *...darating ang panginoon ng aliping ito sa araw na hindi niya inaasahan, at sa oras na hindi niya alam,* "

Ang kahihinatnan ng pagtanggi sa liwanag tungkol sa ikatlong pag-asa ng Adventist, at ang petsang 1994, ay sa wakas ay lumilitaw sa anyo ng kamangmangan sa panahon ng tunay na pagbabalik ni Jesu-Kristo, iyon ay, ang ikaapat na pag-asa ng Adventist sa banal na proyekto. Ang kamangmangan na ito ay ang kahihinatnan ng pagkasira ng relasyon kay Jesu-Kristo, kaya maaari nating mahihinuha ang sumusunod na bagay: ang mga Adventist na inilagay sa kalunos-lunos na sitwasyong ito ay wala na sa mata ng Diyos o, sa kanyang paghatol, mga "Adventist" .

V.51: " *... kaniyang dudurugin siya, at ibibigay sa kaniya ang kaniyang bahagi na kasama* ***ng mga mapagpaimbabaw*** *: doon magkakaroon ng pagtangis at pagngangalit ng mga ngipin.* »

Ang larawan ay nagpapahayag ng galit na ipapataw ng Diyos sa mga huwad na lingkod na nagkanulo sa kanya. Pansinin ko sa talatang ito ang terminong " ***mga mapagkunwari*** " kung saan itinalaga ng Espiritu ang mga huwad na Kristiyano sa Dan.11:34, ngunit ang isang mas malawak na pagbabasa ay kinakailangan upang maunawaan ang konteksto ng oras na tinatarget ng hula, na kinabibilangan ng mga bersikulo 33 at 35: " *at ang pinakamatalino sa kanila ay magtuturo sa marami. May ilan na magpapakamatay pansamantala sa tabak at apoy, sa pagkabihag at pandarambong. Sa oras na sila ay sumuko, sila ay tutulungan ng kaunti, at* ***marami sasamahan sila dahil sa pagkukunwari*** *. Ang ilan sa mga pantas ay babagsak, upang sila ay maging dalisay, dalisayin at maputi,* ***hanggang sa panahon ng wakas*** *, sapagkat hindi ito darating hanggang sa takdang panahon.* » Ang " *masamang lingkod* " kung gayon ay talagang ang isa na nagtataksil sa mga inaasahan ng Diyos, ang kanyang Guro, at siya ay sumapi, " *hanggang sa panahon ng wakas* ", ang kampo ng mga " ***mapagkunwari*** ". Ibinahagi niya, mula noon, sa kanila, ang poot ng Diyos na tumama sa kanila hanggang sa huling paghuhukom, kung saan sila ay lilipulin, tinupok sa " *dagat ng apoy* " na nagbibigay ng " *pangalawang kamatayan* " nang tiyak, ayon sa Apoc. 20: 15: " *Ang sinumang hindi nasumpungang nakasulat sa aklat ng buhay ay itinapon sa lawa ng apoy* ."

Ang Inihayag na Kasaysayan ng Tunay na Pananampalataya

Ang tunay na pananampalataya

Maraming masasabi sa paksa ng tunay na pananampalataya, ngunit ipinapanukala ko na ang aspetong ito na sa tingin ko ay isang priyoridad. Ang

sinumang nagnanais na magkaroon ng isang relasyon sa Diyos ay dapat malaman na ang kanyang pagkaunawa sa buhay sa lupa at sa langit ay ang matinding kabaligtaran ng ating sistemang itinatag sa lupa na itinayo sa mapagmataas at masasamang kaisipan na kinasihan ng Diyos. kanyang kaaway, at ng kanyang tunay na hinirang. Binigyan tayo ni Jesus ng paraan upang makilala ang tunay na pananampalataya: " ***Sa kanilang mga bunga ay makikilala ninyo sila*** . *Pumitas ba tayo ng mga ubas sa mga dawag, o ng mga igos mula sa dawagan?* (Mat.7:16)." Sa batayan ng pahayag na ito, makatiyak na ang lahat ng nag-aangkin ng kanyang pangalan at hindi naghaharap, ang kanyang kahinahunan, kanyang pagiging matulungin, kanyang pagsasakripisyo sa sarili, kanyang espiritu ng pagsasakripisyo, kanyang pagmamahal sa katotohanan at kanyang kasigasigan sa pagsunod sa mga utos ng Ang Diyos, hindi kailanman naging at hindi kailanman magiging mga lingkod niya; ito ang itinuturo sa atin ng 1 Cor.13 sa pamamagitan ng pagtukoy sa karisma ng tunay na kabanalan; yaong hinihingi ng matuwid na paghatol ng Diyos: bersikulo 6: " *Hindi siya nagagalak sa kawalan ng katarungan, kundi* ***nagagalak siya sa katotohanan.*** ".

Paano tayo maniniwala na ang inuusig at ang mang-uusig ay hinuhusgahan ng Diyos sa parehong paraan? Ano ang pagkakahawig ni Jesucristo, na kusang ipinako sa krus, at ng Romanong papal inquisition o John Calvin, na nagpahirap sa mga lalaki at babae hanggang sa kanilang kamatayan? Upang hindi makita ang pagkakaiba, dapat nating ipagwalang-bahala ang mga salitang hango sa mga kasulatan ng Bibliya. Ganito ang nangyari, bago kumalat ang Bibliya sa buong mundo, ngunit dahil ito ay magagamit saanman sa lupa; anong mga dahilan ang makapagbibigay-katwiran sa mga pagkakamali ng paghatol ng mga tao? Walang anumang mga. Samakatuwid, ang darating na banal na poot ay magiging napakadakila at hindi mapipigil.

Ang tatlo at kalahating taon na pinaghirapan ni Jesus sa kanyang ministeryo sa lupa ay inihayag sa atin sa mga Ebanghelyo, upang malaman natin ang pamantayan ng tunay na pananampalataya sa palagay ng Diyos; ang tanging mahalaga. Ang kanyang buhay ay iniaalay sa atin bilang isang huwaran; isang huwaran na dapat nating tularan para makilala niya bilang kaniyang mga alagad. Ang pag-aampon na ito ay nagpapahiwatig na ibinabahagi natin ang kanyang pagkaunawa sa buhay na walang hanggan na kanyang iminumungkahi. Ang pagkamakasarili ay itinapon doon, gayundin ang mapangwasak at mapangwasak na pagmamataas. Walang lugar para sa kalupitan at kasamaan sa buhay na walang hanggan na iniaalok lamang sa mga hinirang na kinilala mismo ni Jesu-Kristo. Ang kanyang pag-uugali ay mapayapang rebolusyonaryo, dahil siya, ang Guro at Panginoon, ay ginawa ang kanyang sarili na lingkod ng lahat, yumuko hanggang sa punto ng paghuhugas ng mga paa ng kanyang mga alagad, upang bigyan ng konkretong kahulugan ang kanyang pagkondena sa mga ipinagmamalaking halaga na ipinakita ng ang mga pinuno.Mga relihiyosong pigura ng mga Hudyo noong panahon niya; mga bagay na nagpapakilala pa rin sa mga taong relihiyoso ng mga Hudyo at Kristiyano ngayon. Sa ganap na pagsalungat, ang pamantayang inihayag kay Jesucristo ay ang pamantayan ng buhay na walang hanggan.

Sa pamamagitan ng pagpapakita sa kaniyang mga lingkod ng paraan upang makilala ang kanilang sarili, ang kanilang mga kaaway, ang huwad na mga

lingkod ng Diyos, kumilos si Jesu-Kristo upang iligtas ang kanilang mga kaluluwa. At ang kanyang pangako na, hanggang sa katapusan ng mundo, ay " *sa gitna* " ng kanyang mga hinirang, ay tinutupad at ito ay binubuo ng pagliliwanag at pagprotekta sa kanila sa buong buhay nila sa lupa. Ang ganap na pamantayan ng tunay na pananampalataya ay ang Diyos ay nananatili sa kanyang mga hinirang. Hindi sila kailanman pinagkaitan ng kanyang liwanag at ng kanyang Banal na Espiritu. At kung ang Diyos ay umatras, ito ay dahil ang pinili ay hindi na isa; nagbago ang kanyang espirituwal na katayuan sa matuwid na paghatol ng Diyos. Dahil ang kanyang paghatol ay umaayon sa pag-uugali ng tao. Sa isang indibidwal na antas, nananatiling posible ang mga pagbabago sa parehong direksyon; mula sa mabuti tungo sa masama o mula sa masama tungo sa mabuti. Ngunit hindi ito ang kaso, sa kolektibong antas ng mga relihiyosong grupo at institusyon, na nagbabago lamang mula sa mabuti tungo sa masama, kapag hindi sila umangkop sa mga pagbabagong itinatag ng Diyos. Sa kaniyang pagtuturo, sinabi sa atin ni Jesus: " *Ang mabuting puno ay hindi mamumunga ng masama, kung paanong ang masamang puno ay hindi mamumunga ng mabuti* (Mat.7:18)." Sa gayon ay ibinigay niya sa atin na maunawaan na dahil sa kasuklam-suklam na bunga nito, ang relihiyong Katoliko ay isang " *masamang punong kahoy* " at na ito, sa pamamagitan ng maling doktrina nito, ay mananatiling gayon, kahit na inaalisan ng suporta ng monarkiya, ito ay titigil sa pag-usig sa mga tao. At ito ay pareho sa relihiyong Anglican na nilikha ni Henry VIII upang bigyang-katwiran ang kanyang mga pangangalunya at ang kanyang mga krimen; anong halaga ang maibibigay ng Diyos sa kanyang mga inapo at mga kahalili na monarko? Ganito rin ang kaso ng relihiyong Protestant Calvinist, dahil ang tagapagtatag na ito, si John Calvin, ay kinatatakutan, dahil sa reputasyon ng kanyang katigasan ng pagkatao at ang maraming pagbitay hanggang sa kamatayan na ginawa niyang lehitimo sa kanyang lungsod ng Geneva, na halos kapareho ng ang mga gawaing Katoliko noong panahon niya, hanggang sa lampasan sila. Ang Protestantismong ito ay malamang na hindi nakalulugod sa matamis na Panginoong Hesukristo, at hindi ito sa anumang paraan ay maaaring kunin bilang isang modelo ng tunay na pananampalataya. Napakatotoo na sa kanyang paghahayag na ibinigay kay Daniel, binalewala ng Diyos ang Repormasyon ng mga Protestante, na pinupuntirya lamang ang rehimeng papa ng 1260 taon, at ang panahon ng pagtatatag ng mga mensahe ng Seventh-day Adventism , tagapagdala ng mga inihayag na banal na katotohanan, mula noong 1844. , hanggang sa katapusan ng mundo, na darating, sa 2030.

Ang mga makasaysayang masasamang relihiyosong pekeng lahat ay may mga aspeto ng inaprubahang modelo ng Diyos, ngunit hinding-hindi ito tumutugma. Ang tunay na pananampalataya ay patuloy na inaalagaan ng Espiritu ni Kristo, ang huwad na pananampalataya ay hindi. Maaaring ipaliwanag ng tunay na pananampalataya ang mga misteryo ng mga hula ng Diyos sa Bibliya, hindi maipaliwanag ng maling pananampalataya. Napakaraming interpretasyon ng mga propesiya ang kumakalat sa mundo, bawat isa ay mas haka-haka kaysa sa huli. Hindi tulad nila, ang aking mga interpretasyon ay nakukuha lamang mula sa mga sipi mula sa Bibliya; ang mensahe samakatuwid ay tumpak, matatag,

magkakaugnay at naaayon sa kaisipan ng Diyos kung saan hindi ito naliligaw; at binabantayan ito ng Makapangyarihan sa lahat.

Mga Tala sa Paghahanda para sa Aklat ni Daniel

Ang ibig sabihin ng pangalang Daniel ay ang Diyos ang aking Hukom. Ang kaalaman sa paghatol ng Diyos ay isang pangunahing batayan ng pananampalataya, dahil inaakay nito ang nilalang tungo sa pagsunod sa kanyang ipinahayag at nauunawaang kalooban, ang tanging kondisyon para sa pagpapala niya sa lahat ng oras. Hinahanap ng Diyos ang pag-ibig ng kanyang mga nilalang na ginagawa itong konkreto at ipinapakita ito sa pamamagitan ng kanilang masunuring pananampalataya. Ang paghatol ng Diyos samakatuwid ay inihayag sa pamamagitan ng kanyang mga propesiya na gumagamit ng mga simbolo tulad ng sa mga talinghaga ni Jesu-Kristo. Ang paghatol ng Diyos ay unang inihayag ng aklat ng Daniel ngunit ito ay naglalatag lamang ng pangunahing batayan para sa Kanyang paghatol sa kasaysayan ng relihiyong Kristiyano na ihahayag nang detalyado sa aklat na Pahayag.

Sa Daniel, kakaunti ang inihahayag ng Diyos, ngunit ang maliit na dami na ito ay may malaking kahalagahan sa husay, dahil ito ang bumubuo sa pundasyon ng pangkalahatang makahulang Pahayag. Alam ng mga arkitekto ng gusali kung gaano katiyak at pagtukoy sa paghahanda ng lugar ng gusali. Sa propesiya, ito ang tungkuling ibinigay sa mga paghahayag na natanggap ng propetang si Daniel. Sa katunayan, kapag malinaw na nauunawaan ang kanilang mga kahulugan, nakakamit ng Diyos ang dalawahang layunin **na patunayan ang kanyang pag-iral** at ibigay sa kanyang mga hinirang **ang mga susi sa pag-unawa** sa mensaheng inihatid ng Espiritu. Sa "kaunting bagay" na ito ay makikita natin ang lahat ng pareho: ang anunsyo ng sunud-sunod na apat na unibersal na nangingibabaw na imperyo mula pa noong panahon ni Daniel (Dan.2, 7 at 8); ang opisyal na petsa ng makalupang ministeryo ni Jesu-Kristo (Dan.9); ang pagpapahayag ng Kristiyanong pagtalikod sa katotohanan noong 321 (Dan.8), ang paghahari ng papa ng 1260 taon sa pagitan ng 538 at 1798 (Dan.7 at 8); at ang "Adventist" na alyansa (Dan. 8 at 12) mula 1843 (hanggang 2030). Idinagdag ko dito, Dan.11 na, gaya ng makikita natin, ay naghahayag ng anyo at ebolusyon ng

pangwakas na terrestrial nuclear World War na nananatili pa ring maisakatuparan bago ang maluwalhating pagbabalik ng Diyos na Tagapagligtas.

Sa banayad, ang Panginoong Jesu-Kristo ay nagmula sa pangalan ni Daniel upang alalahanin ang kahalagahan nito para sa bagong tipan. “ *Kaya't, kapag nakita ninyo ang kasuklamsuklam na paninira,* ***na sinalita ng propetang si Daniel*** *, na itinatag sa dakong banal, siya na bumabasa nito ay mag-ingat!* (Mat.24:15) »

Kung nagpatotoo si Jesus na pabor kay Daniel, ito ay dahil natanggap ni Daniel mula sa kanya ang mga turo tungkol sa kanyang unang pagparito at sa kanyang maluwalhating pagbabalik, higit sa iba pang nauna sa kanya. Upang ang aking mga salita ay lubos na maunawaan, dapat mong malaman na ang Kristo na dumating mula sa langit ay nagpakita ng kanyang sarili kay Daniel sa ilalim ng pangalang " ***Michael*** ", sa Dan.10:13-21, 12:3 at ang pangalang ito ay kinuha ni Jesus. -Si Kristo sa Rev.12:7. Ang pangalang ito na “ ***Micaël*** ” ay mas kilala sa Latin Catholic form nitong Michel, ang pangalang ibinigay sa sikat na Mont Saint-Michel sa Breton France. Ang aklat ni Daniel ay nagdaragdag ng mga detalyeng numero na nagpapahintulot sa atin na malaman ang taon ng kanyang unang pagdating. Gusto ko ring ituro na ang pangalang “ ***Micaël*** ” ay nangangahulugang: Sino ang katulad ng Diyos; at ang pangalang “ ***Jesus*** ” ay isinalin bilang: Si YaHWéH ay nagliligtas. Ang dalawang pangalan ay may kinalaman sa dakilang lumikha na Diyos, ang una ay may titulong selestiyal, ang pangalawa ay may titulong makalupa.

Ang Revelation of the Future ay ipinakita sa amin bilang isang multi-story construction game. Sa simula ng sinehan, upang lumikha ng mga relief effect sa mga cartoon, gumamit ang mga gumagawa ng pelikula ng mga glass plate na ang iba't ibang mga pattern na pininturahan, sa sandaling naka-superimposed, ay nagbigay ng imahe sa ilang mga antas. Gayon din ang hula na dinisenyo ng Diyos.

Nagsisimula ang lahat kay Daniel

ANG AKLAT NI DANIEL

Kayong mga nagbabasa ng gawaing ito, alamin na ang walang limitasyong Makapangyarihang Diyos ay buhay, bagama't siya ay nakatago. Ang patotoong ito ng " ***propeta Daniel*** " ay isinulat upang kumbinsihin ka nito. Taglay nito ang selyo ng patotoo ng luma at bagong tipan dahil ipinukaw ito ni Jesus sa mga salitang itinuro sa kanyang mga alagad. Ang kanyang karanasan ay nagpapakita ng pagkilos ng mabuti at makatarungang Diyos na ito. At pinahihintulutan tayo ng aklat na ito na matuklasan ang paghatol na dinadala ng Diyos sa kasaysayan ng relihiyon ng kanyang monoteismo, Hudyo sa unang alyansa, pagkatapos ay Kristiyano, sa kanyang bagong alyansa, na binuo sa dugong ibinuhos ni Hesukristo, noong Abril 3, 30 ng kanyang kapanahunan. Sinong higit kay " ***Daniel*** " ang makapaghahayag ng paghatol ng Diyos? Ang ibig sabihin ng kanyang pangalan ay "Diyos ang aking hukom". Ang mga karanasang ito ay hindi pabula, ngunit patotoo sa banal na pagpapala ng kanyang modelo ng katapatan. Iniharap siya ng Diyos sa tatlong taong ililigtas niya sa kasawian sa Ezek.14:14-20. Ang tatlong uri ng napiling ito ay " ***Noah, Daniel at Job*** ". Malinaw na sinasabi sa atin ng mensahe ng Diyos na kahit kay Jesu-Kristo, kung hindi tayo

magtutulad sa mga modelong ito, ang pinto sa kaligtasan ay mananatiling sarado sa atin. Ang mensaheng ito ay nagpapatunay sa makitid na daan, makitid na landas, o makitid na pintuan kung saan ang mga hinirang ay dapat dumaan upang makapasok sa langit, ayon sa turo ni Jesucristo. Ang kuwento ni " ***Daniel*** " at ng kanyang tatlong kasama ay ipinakita sa atin bilang modelo ng katapatan na inililigtas ng Diyos sa mga araw ng kabagabagan.

Ngunit mayroon din sa kwentong ito ng buhay ni Daniel, ang pagbabalik-loob ng tatlong makapangyarihang hari na nagtagumpay ang Diyos na agawin mula sa diyablo na sila ay sumasamba sa ganap na kamangmangan. Ginawa ng Diyos ang mga emperador na ito na pinakamakapangyarihang tagapagsalita para sa kanyang layunin sa kasaysayan ng tao, ang una, ngunit din ang huli, dahil ang mga huwarang lalaking ito ay mawawala at ang relihiyon, mga halaga, moralidad ay walang tigil na bababa. Para sa Diyos, ang pag-agaw ng isang kaluluwa ay isang mahabang pakikibaka at ang kaso ni Haring " ***Nebuchadnezzar*** " ay isang napakahayag na modelo ng uri nito. Pinagtitibay nito ang talinghaga ni Jesucristo, ang " ***Mabuting Pastol*** " na ito na umalis sa kanyang kawan upang hanapin ang nawawalang tupa.

Daniel 1

Dan 1:1 *Sa ikatlong taon ng paghahari ni Joacim na hari ng Juda, si Nabucodonosor na hari ng Babilonia ay humayo laban sa Jerusalem at kinubkob ito.*

1a- *Ang ikatlong taon ng paghahari ni Jehoiakim, hari ng Juda*

Paghahari ni Jehoiakim ng 11 taon mula – 608 hanggang – 597. Ika-3 taon noong – 605.

1b- *Nabucodonosor*

Ito ang pagsasalin ng Babylonian ng pangalan ni Haring Nebuchadnezzar, "pinoprotektahan ni Nabu ang aking panganay na anak." Si Nabu ay ang Mesopotamia na diyos ng kaalaman at pagsulat. Nauunawaan na natin na nilalayon ng Diyos na magkaroon ng kapangyarihang ito sa kaalaman at pagsulat na maibalik sa kanya.

Dan 1:2 *At ibinigay ng Panginoon sa kaniyang kamay si Joacim na hari sa Juda, at ang bahagi ng mga sisidlan ng bahay ng Dios. Dinala ni*

Nabucodonosor ang mga kagamitan sa lupain ng Shinar, sa bahay ng kanyang diyos, at inilagay ang mga iyon sa bahay-yaman ng kanyang diyos.

2a- *Ibinigay ng Panginoon sa kanyang mga kamay si Jehoiakim, hari ng Juda*

Ang pag-abandona ng Diyos sa haring Judio ay makatwiran. 2Ch.36:5: *Si Joacim ay dalawang pu't limang taon nang siya'y maging hari, at siya'y nagharing labing isang taon sa Jerusalem. Ginawa niya ang masama sa paningin ng Panginoon niyang Diyos .*

2b- *Dinala ni Nabucodonosor ang mga kagamitan sa lupain ng Shinar, sa bahay ng kanyang diyos, inilagay niya ang mga iyon sa bahay ng kayamanan ng kanyang diyos.*

Ang haring ito ay pagano, hindi niya kilala ang tunay na Diyos na pinaglilingkuran ng Israel ngunit nag-iingat siyang parangalan ang kanyang diyos: Bel. Pagkatapos ng kanyang pagbabalik-loob sa hinaharap, paglilingkuran niya ang tunay na Diyos ni Daniel nang may parehong katapatan.

Dan 1:3 *Iniutos ng hari kay Aspenaz, na pinuno ng kaniyang mga bating, na dalhin ang ilan sa mga anak ni Israel na may kapanganakan sa maharlika o may maharlikang angkan,*

Dan 1:4 *mga batang lalaking walang kapintasan sa katawan, makisig sa anyo, pinagkalooban ng karunungan, pang-unawa at pagtuturo, na may kakayahang maglingkod sa palasyo ng hari, at tinuturuan ng mga titik at wika ng mga Caldeo.*

4a- Si Haring Nebuchadnezzar ay mukhang palakaibigan at matalino, hinahangad lamang niyang tulungan ang mga batang Hudyo na matagumpay na maisama sa kanyang lipunan at mga halaga nito.

Dan 1:5 *At ang hari ay nagtalaga sa kanila sa bawa't araw ng isang bahagi ng pagkain sa kaniyang dulang at ng alak na kaniyang iniinom, na nagnanais na palakihin sila sa loob ng tatlong taon, na sa katapusan ay sila'y maglilingkod sa Panginoon. hari.*

5a- Kitang-kita ang mabuting damdamin ng hari. Ibinabahagi niya sa mga kabataan kung ano ang iniaalok niya sa kanyang sarili, mula sa kanyang mga diyos hanggang sa kanyang pagkain.

Dan 1:6 *Kabilang sa kanila ay sina Daniel, Hananias, Misael, at Azarias na mga anak ni Juda.*

6a- Sa lahat ng kabataang Hudyo na dinala sa Babylon, apat lamang sa kanila ang nagpakita ng huwarang katapatan. Ang mga sumusunod na katotohanan ay inorganisa ng Diyos upang ipakita ang pagkakaiba sa bungang ibinubunga ng mga naglilingkod sa kaniya at sa mga pinagpapala niya at ng mga hindi naglilingkod sa kaniya at sa mga hindi niya pinapansin.

Dan 1:7 *At pinanganlan sila ng pinuno ng mga bating: Daniel Beltsasar, Hananias Sadrach, Misael Mesach, at Azarias Abednego.*

7a- Ang katalinuhan ay ibinabahagi ng mga kabataang Hudyo na sumasang-ayon na magdala ng mga paganong pangalan na ipinataw ng nanalo. Ang pagbibigay ng pangalan ay tanda ng kahigitan at prinsipyong itinuro ng tunay na Diyos. Gen.2:19: *At ang Panginoong Dios, na nag-anyo mula sa lupa ng bawa't hayop sa parang at ng bawa't ibon sa himpapawid, ay dinala sila sa tao upang*

makita kung ano ang itatawag niya sa kanila, at ang bawa't nilalang na may buhay ay dapat pangalanan kung ano ang tao. ibibigay sa kanya.

7b- Daniel "Ang Diyos ang aking hukom" ay pinalitan ng pangalan na Belteshazzar: "Si Bel ay poprotektahan". Itinalaga ni Bel ang diyablo na sa ganap na kamangmangan ay pinaglingkuran at pinarangalan ng mga paganong taong ito, mga biktima ng mga demonyong espiritu.

Ang Hanania "Grace or Given from YaHWéH" ay naging "Shadrach "inspired by Aku". Si Aku ang diyos ng buwan sa Babylon.

Si Mishaël "Sino ang katuwiran ng Diyos" ay naging Meschac "na kabilang sa Aku".

Si Azariah "Ang Tulong o Tulong ay si YaHWéH" ay naging "Abed-Nego" "Lingkod ni Nego" , at naroon na, ang solar na diyos ng mga Chaldean.

Dan 1:8 *Ipinasiya ni Daniel na huwag dungisan ang kaniyang sarili sa pagkain ng hari at sa alak na iniinom ng hari, at nakiusap siya sa punong bating na huwag pilitin siyang dungisan ang kaniyang sarili.*

8a- **Ang pagkakaroon ng isang** paganong pangalan ay hindi nagdudulot ng problema kapag ikaw ay natalo, ngunit ang pagdungis sa iyong sarili hanggang sa punto ng paghahagis ng kahihiyan sa Diyos ay napakaraming itanong. Ang katapatan ng mga kabataang lalaki ay umakay sa kanila na umiwas *sa mga alak at karne ng hari* dahil ang mga bagay na ito ay tradisyonal na iniharap sa mga paganong diyos na pinarangalan sa Babilonya. Ang kanilang kabataan ay kulang sa kapanahunan at hindi pa sila nangangatuwiran tulad ni Pablo, ang tapat na saksi ni Kristo na nagtuturing ng mga huwad na diyos bilang hangin (Rom.14; 1Co.8). Ngunit dahil sa takot na mabigla ang mga mahina sa pananampalataya, kumilos siya tulad nila. Kung siya ay kumilos sa kabaligtaran na paraan, hindi siya nakagawa ng kasalanan, dahil ang kanyang pangangatuwiran ay tama. Hinahatulan ng Diyos ang karumihang ginawa nang kusang-loob nang buong kaalaman at budhi; sa halimbawang ito, ang sinadyang pagpili na parangalan ang mga paganong diyos.

Dan 1:9 *Binigyan ng Diyos si Daniel ng biyaya at biyaya sa harap ng punong bating.*

9a- Ang pananampalataya ng mga kabataan ay ipinakita sa pamamagitan ng kanilang takot na hindi kalugdan ng Diyos; Maaari niya silang pagpalain.

Dan 1:10 *Ang pinuno ng mga bating ay nagsabi kay Daniel, Ako'y natatakot sa aking panginoon na hari, na nagtakda sa iyo kung ano ang iyong makakain at maiinom; dahil bakit niya makikita ang iyong mukha na mas malungkot kaysa sa mga kabataan sa iyong edad? Ilalantad mo ang aking ulo sa hari.*

Dan 1:11 *Nang magkagayo'y sinabi ni Daniel sa katiwala na pinagkatiwalaan ng punong bating ng pangangasiwa nina Daniel, Hananias, Misael at Azarias:*

Dan 1:12 *Subukin mo ang iyong mga lingkod sa loob ng sangpung araw, at bigyan mo kami ng mga gulay na makakain at tubig na maiinom;*

Dan 1:13 *Kung magkagayo'y iyong titingnan ang aming mga mukha, at ang mga mukha ng mga binata na kumakain ng pagkain ng hari, at iyong gagawin sa iyong mga lingkod ayon sa iyong nakita.*

Dan 1:14 *At ipinagkaloob niya sa kanila ang kanilang hiningi, at sinubok sila ng sangpung araw.*

Dan 1:15 *At sa katapusan ng sampung araw, sila'y lalong magaganda at mas mataba kay sa lahat ng mga binata na kumain ng pagkain ng hari.*

15a- Makakapagtatag tayo ng espirituwal na paghahambing sa pagitan ng " *sampung araw* " ng karanasan ni Daniel at ng kanyang tatlong kasama, sa " *sampung araw* " ng mga propetikong taon ng pag-uusig sa mensahe ng panahon ng " *Smirna* " ng Apo. 2:10. . Sa katunayan, sa dalawang karanasan, inihayag ng Diyos ang nakatagong bunga ng mga nag-aangking mula sa kanya.

Dan 1:16 *Inalis ng katiwala ang pagkain at alak na para sa kanila, at binigyan niya sila ng mga gulay.*

16a- Ang karanasang ito ay nagpapakita kung paano kumilos ang Diyos sa isipan ng mga tao upang paboran nila ang kanyang mga lingkod ayon sa kanyang banal na kalooban. Dahil malaki ang panganib na kinuha ng katiwala ng hari at kinailangan ng Diyos na mamagitan upang tanggapin niya ang mga panukala na ginawa ni Daniel. Ang karanasan sa pananampalataya ay isang tagumpay.

Dan 1:17 *Binigyan ng Dios ang apat na kabataang ito ng kaalaman, pagkaunawa sa lahat ng mga titik, at karunungan; at ipinaliwanag ni Daniel ang lahat ng mga pangitain at mga panaginip.*

17a- *Pinagkalooban ng Diyos ang apat na kabataang ito ng kaalaman, katalinuhan sa lahat ng titik, at karunungan*

Lahat ay regalo mula sa Panginoon. Ang mga hindi nakakakilala sa kanya ay hindi alam kung gaano ito nakasalalay sa kanya kung sila ay matalino at matalino o mangmang at mangmang.

1 **7** b- *at ipinaliwanag ni Daniel ang lahat ng pangitain at lahat ng panaginip.*

Una upang ipakita ang kanyang katapatan, si Daniel ay pinarangalan ng Diyos na nagbigay sa kanya ng kaloob ng propesiya. Ito ang patotoong ibinigay niya sa kanyang panahon sa tapat na si Jose, na bihag ng mga Ehipsiyo. Sa mga handog ng Diyos, pinili din ni Solomon ang karunungan; at para sa pagpiling ito, ibinigay sa kanya ng Diyos ang lahat ng iba pa, kaluwalhatian at kayamanan. Mararanasan naman ni Daniel ang kataasang ito na itinayo ng kanyang tapat na Diyos.

Dan 1:18 *Sa panahon na itinakda ng hari upang dalhin sila sa kaniya, iniharap sila ng pinuno ng mga bating kay Nabucodonosor.*

Dan 1:19 *Ang hari ay nakipag-usap sa kanila; at sa lahat ng mga kabataang ito ay walang gaya nina Daniel, Hananias, Misael, at Azarias. Kaya naman sila ay pinapasok sa paglilingkod sa hari.*

Dan 1:20 *Tungkol sa lahat ng mga bagay na nangangailangan ng karunungan at unawa, at tungkol sa mga itinatanong sa kanila ng hari, nasumpungan niya silang makasangpung higit na mataas kaysa sa lahat ng mga mahiko at mga astrologo na nasa buong kaharian niya.*

20a- Kaya ipinakita ng Diyos " *ang pagkakaiba ng mga naglilingkod sa kanya at sa mga hindi naglilingkod sa kanya* ", na nakasulat sa Mal.3:18. Ang mga pangalan ni Daniel at ng kanyang mga kasama ay papasok sa patotoo ng Banal na Bibliya, dahil ang kanilang mga pagpapakita ng katapatan ay magsisilbing mga modelo upang pasiglahin ang mga hinirang hanggang sa katapusan ng mundo.

Dan 1:21 *Gayon din si Daniel hanggang sa unang taon ng haring Ciro.*

Daniel 2

Dan 2:1 *Sa ikalawang taon ng paghahari ni Nabucodonosor si Nabucodonosor ay nanaginip ng mga panaginip. Hindi mapakali ang kanyang isip at hindi siya makatulog.*

1a- Kaya, sa – 604. Ipinakikita ng Diyos ang kanyang sarili sa espiritu ng hari.

Dan 2:2 *At tinawag ng hari ang mga mahiko, ang mga astrologo, ang mga mangkukulam, at ang mga Caldeo, upang sabihin sa kaniya ang kaniyang mga panaginip. Dumating sila at nagharap sa hari.*

2a- Ang paganong hari ay bumaling sa mga taong pinagkakatiwalaan niya, hanggang noon, na ang bawat isa ay dalubhasa sa kanyang larangan.

Dan 2:3 *At sinabi ng hari sa kanila, Ako'y nanaginip ng isang panaginip; ang aking isip ay nabalisa, at nais kong malaman ang panaginip na ito.*

3a- Mahusay na sinabi ng hari: *Gusto kong malaman ang panaginip na ito* ; hindi niya sinasabi ang kahulugan nito.

Dan 2:4 *Sumagot ang mga Caldeo sa hari sa wikang Aramaic, Oh hari, mabuhay ka magpakailanman! Sabihin sa iyong mga lingkod ang tungkol dito, at ipapaliwanag namin ito.*

Dan 2:5 *At ang hari ay sumagot na muli, at nagsabi sa mga Caldeo, Ang bagay ay nakatanan sa akin; Kung hindi ninyo ako pinamulat sa panaginip at sa paliwanag nito, kayo ay mapupunit, at ang inyong mga bahay ay magiging tambak ng basura.*

5a- Ang kawalang-kilos ng hari at ang sukdulang hakbang na kanyang ginagawa ay katangi-tangi at inspirasyon ng Diyos na lumikha ng mga paraan upang lituhin ang paganong charlatanism at ihayag ang kanyang kaluwalhatian sa pamamagitan ng kanyang tapat na mga lingkod.

Dan 2:6 *Ngunit kung sasabihin mo sa akin ang panaginip at ang paliwanag nito, tatanggap ka mula sa akin ng mga regalo at mga regalo at dakilang karangalan. Samakatuwid, sabihin sa akin ang panaginip at ang paliwanag nito.*

6a- *Ang mga kaloob, regalo, at dakilang karangalan* na ito , inihahanda ng Diyos para sa kanyang matapat na hinirang.

Dan 2:7 *At sila'y nagsisagot sa ikalawang pagkakataon, Isaysay ng hari ang panaginip sa kaniyang mga lingkod, at aming ipaliliwanag.*

Dan 2:8 *At ang hari ay sumagot, at nagsabi, Tunay na aking napagmamasdan na kayo ay nagsisikap na magpalipas ng panahon, sapagka't inyong nakikita na ang bagay ay nakatakas sa akin.*

8a- Ang hari ay nagtanong sa kanyang mga pantas ng isang bagay na hindi pa hinihingi at hindi niya ito nakakamit.

Dan 2:9 *Kaya't kung hindi ninyo ipaalam sa akin ang panaginip, ang parehong pangungusap ay sasaklaw sa inyong lahat; gusto mong maghanda na magsabi sa akin ng mga kasinungalingan at kasinungalingan, habang naghihintay ng mga panahon na magbago. Samakatuwid, sabihin mo sa akin ang panaginip, at malalaman ko kung maibibigay mo sa akin ang paliwanag.*

9a- *nais mong maghanda na magsabi sa akin ng mga kasinungalingan at kasinungalingan, habang hinihintay ang pagbabago ng mga panahon*

Sa prinsipyong ito na hanggang sa katapusan ng mundo, lahat ng huwad na tagakita at manghuhula ay yumaman.

9b- *Kaya't sabihin mo sa akin ang panaginip, at malalaman ko kung maibibigay mo sa akin ang paliwanag*

Sa unang pagkakataon ang lohikal na pangangatwiran na ito ay nagpapakita ng sarili sa pag-iisip ng isang tao. Ang mga Charlatan ay may magandang pagkakataon na makapagsabi ng kahit ano sa kanilang walang muwang at masyadong mapanlinlang na mga customer. Ang kahilingan ng hari ay nagbubukas ng kanilang limitasyon.

Dan 2:10 *Ang mga Caldeo ay sumagot sa hari, Walang sinoman sa lupa na makapagsasabi kung ano ang hinihingi ng hari; walang hari, gaano man siya kalaki at makapangyarihan, ang humingi ng ganyan sa sinumang salamangkero, astrologo o Caldeo.*

10a- Ang kanilang mga salita ay totoo, mula noon, ang Diyos ay hindi nakialam upang buksan ang takip sa kanila, upang maunawaan nila na siya lamang ang Diyos, at na ang kanilang mga paganong pagkadiyos ay walang iba kundi mga diyus-diyosan na ginawa ng mga kamay at mga espiritu ng tao na ibinigay. sa mga demonyong espiritu.

Dan 2:11 *Ang hinihingi ng hari ay mahirap; walang makapagsasabi sa hari, maliban sa mga diyos, na ang tahanan ay hindi kasama ng mga tao.*

11a- Ang marurunong dito ay nagpapahayag ng hindi maikakaila na katotohanan. Ngunit sa pamamagitan ng paggawa ng mga pangungusap na ito, inamin nila na walang kaugnayan sa *mga diyos* , habang sa lahat ng oras, sila ay kinokonsulta ng mga nalinlang na tao na nag-iisip na makakakuha sila ng mga sagot mula sa mga nakatagong diyos sa pamamagitan nila. Ang hamon na inilunsad ng hari ay nagbubunyag sa kanila. At upang makamit ito, kailangan nito ang di-mahuhulaan at walang katapusang karunungan ng tunay na Diyos, na kahanga-hangang ipinahayag kay Solomon, itong panginoon ng banal na karunungan.

Dan 2:12 *Dahil dito ay nagalit ang hari, at nagalit na mainam. Iniutos niya na patayin ang lahat ng pantas ng Babilonia.*

Dan 2:13 *Ang hatol ay inilathala, ang mga pantas ay pinatay, at kanilang hinahanap si Daniel at ang kaniyang mga kasama upang lipulin sila.*

13a- Sa pamamagitan ng paglalagay sa sarili niyang mga lingkod bago ang kamatayan, ibabangon sila ng Diyos sa kaluwalhatian kasama ni Haring Nabucodonosor. Ang diskarteng ito ay hinuhulaan ang huling karanasan ng pananampalatayang Adventista kung saan ang mga hinirang ay maghihintay ng

kamatayan na itinakda ng mga rebelde sa isang tiyak na petsa. Ngunit dito muli, mababaligtad ang sitwasyon, dahil ang mga patay ay ang mga rebeldeng magpapatayan kapag ang makapangyarihan at matagumpay na Kristo ay nagpakita sa langit upang hatulan at hatulan sila.

Dan 2:14 *Nang magkagayo'y nagsalita si Daniel na may katalinuhan at may katalinuhan kay Arjoch, na kapitan ng bantay ng hari, na lumabas upang patayin ang mga pantas na tao sa Babilonia.*

Dan 2:15 *At siya'y sumagot at nagsabi kay Arjoch na punong kawal ng hari, Bakit napakabigat ng hatol ng hari? Ipinaliwanag ni Arjoc ang bagay kay Daniel.*

Dan 2:16 *At si Daniel ay naparoon sa hari, at ipinamanhik sa kaniya na bigyan siya ng panahon upang maipaliwanag sa hari ang paliwanag.*

16a- Si Daniel ay kumilos ayon sa kanyang kalikasan at sa kanyang karanasan sa relihiyon. Alam niya na ang kanyang mga propetikong kaloob ay ibinigay sa kanya ng Diyos, kung saan nakasanayan niyang ilagak ang lahat ng kanyang pagtitiwala. Sa pag-aaral kung ano ang itinatanong ng hari, alam niyang nasa Diyos ang mga sagot, ngunit kalooban ba niyang ipaalam ito sa kanya?

Dan 2:17 *Nang magkagayo'y umuwi si Daniel sa kaniyang bahay, at sinabi kay Hananias, kay Misael, at kay Azarias na kaniyang mga kasamahan tungkol sa bagay na ito,*

17a- Ang apat na binata ay nakatira sa bahay ni Daniel. " *Yaong katulad ng kawan ay sama-sama* " at kinakatawan nila ang kapulungan ng Diyos. Bago pa si Jesu-Kristo, " *kung saan ang dalawa o tatlo ay nagtitipon sa aking pangalan, ako ay nasa gitna nila* " sabi ng Panginoon. Ang pagmamahalang pangkapatid ang nagbubuklod sa mga kabataang ito na nagpapakita ng magandang diwa ng pagkakaisa.

Dan 2:18 *na humihimok sa kanila na humingi ng awa mula sa Diyos ng langit, upang si Daniel at ang kanyang mga kasama ay hindi malipol kasama ng iba pang pantas ng Babilonia.*

18a- Nahaharap sa napakalakas na banta sa kanilang buhay, ang taimtim na panalangin at taos-pusong pag-aayuno ang tanging sandata ng mga hinirang. Alam nila ito at hihintayin nila ang tugon ng kanilang Diyos na nagbigay na sa kanila ng napakaraming patunay na mahal niya sila. Sa katapusan ng mundo, ang mga huling pinili na tinarget ng utos ng kamatayan ay kikilos sa parehong paraan.

Dan 2:19 *Nang magkagayo'y nahayag ang lihim kay Daniel sa isang pangitain sa gabi. At pinuri ni Daniel ang Dios ng langit.*

19a- Hiniling ng kanyang mga hinirang, ang tapat na Diyos ay naroroon, sapagkat inayos niya ang pagsubok upang magpatotoo sa kanyang katapatan para kay Daniel at sa kanyang tatlong kasama; upang maiangat sila sa pinakamataas na posisyon sa pamahalaan ng hari. Gagawin niya, karanasan pagkatapos ng karanasan, ang mga ito na kailangang-kailangan para sa haring ito na kanyang pamumunuan at sa wakas ay magbabalik-loob. Ang pagbabagong ito ay magiging bunga ng tapat at walang kapintasang pag-uugali ng apat na kabataang Hudyo na pinabanal ng Diyos para sa isang natatanging misyon.

Dan 2:20 *Sumagot si Daniel at nagsabi, Purihin ang pangalan ng Dios mula sa walang hanggan hanggang sa walang hanggan. Ang karunungan at lakas ay sa kanya.*

20a- Isang makatwirang papuri dahil ang patunay ng kanyang *karunungan* ay, sa karanasang ito, ay hindi maikakaila na ipinakita. Ang kanyang *lakas* ang naghatid kay Jehoiakim kay Nabucodonosor at ipinataw niya ang kanyang mga ideya sa isipan ng mga lalaki na pabor sa kanyang proyekto.

Dan 2:21 *Siya ang nagpapalit ng mga panahon at mga pangyayari, na bumabagsak at nagtatag ng mga hari, na nagbibigay ng karunungan sa pantas, at ng kaalaman sa may unawa.*

21a- Ang talatang ito ay malinaw na nagpapahayag ng lahat ng mga dahilan upang maniwala sa at sa Diyos. Magbabalik-loob si Nebuchadnezzar kapag lubos niyang napagtanto ang mga bagay na ito.

Dan 2:22 *Inihahayag niya kung ano ang malalim at lihim, alam niya kung ano ang nasa kadiliman, at ang liwanag ay nananatili sa kanya.*

22a- Ang diyablo ay maaari ring ihayag kung ano ang malalim at nakatago, ngunit ang liwanag ay wala sa kanya. Ginagawa niya ito upang akitin at ilayo ang mga tao mula sa tunay na Diyos na, kapag ginawa niya iyon, ay kumikilos upang iligtas ang kanyang mga hinirang sa pamamagitan ng pagsisiwalat sa kanila ng nakamamatay na mga bitag na inilagay ng mga demonyong hinatulan sa makalupang kadiliman, mula noong tagumpay ni Jesu-Kristo laban sa kasalanan. at kamatayan.

Dan 2:23 *Dios ng aking mga magulang, niluluwalhati kita at pinupuri kita, na iyong binigyan ako ng karunungan at kalakasan, at iyong ipinakilala sa akin ang aming hiningi sa iyo, na iyong isiniwalat sa amin ang lihim ng hari.*

23a- Ang karunungan at lakas ay nasa Diyos, sa panalangin ni Daniel, at ibinigay sila ng Diyos sa kanya. Nakita natin sa karanasang ito na natutupad ang alituntuning itinuro ni Jesus: " *humingi kayo at ibibigay sa inyo* ". Ngunit malinaw na nauunawaan na upang makuha ang resultang ito, ang katapatan ng aplikante ay dapat makatiis sa lahat ng mga pagsubok. Ang *puwersa* na natanggap ni Daniel ay magkakaroon ng isang anyo na kumikilos sa mga iniisip ng hari na sasailalim sa isang hindi maikakaila na halatang patunay na magpipilit sa kanya na aminin ang pag-iral ng Diyos ni Daniel na hindi niya alam at ng kanyang mga tao hanggang noon.

Dan 2:24 *Pagkatapos nito ay naparoon si Daniel kay Arjoch, na iniutos ng hari na lipulin ang mga pantas na tao sa Babilonia; at siya ay humayo at nagsalita sa kanya ng ganito: Huwag mong lipulin ang mga pantas na tao ng Babilonia! Dalhin mo ako sa harap ng hari, at ipapaliwanag ko sa hari.*

24a- Ang banal na pag-ibig ay binasa sa Daniel na nag-iisip na magtamo ng buhay para sa matatalinong pagano. Ito ay muli ng isang pag-uugali na nagpapatotoo sa Diyos ng kanyang kabutihan at habag, sa isang estado ng pag-iisip ng perpektong kababaang-loob. Maaaring masiyahan ang Diyos, niluluwalhati siya ng kanyang lingkod sa pamamagitan ng mga gawa ng kanyang pananampalataya.

Dan 2:25 *Dinala agad ni Arjoch si Daniel sa harap ng hari, at sinalita sa kaniya ang ganito, Nakasumpong ako sa mga bihag ng Juda ng isang lalake na magpaliwanag sa hari.*

25a- Pinipigilan ng Diyos ang hari sa matinding paghihirap, at ang tanging pag-asam na makuha ang tugon na kanyang ninanais ay magiging dahilan upang agad na mapawi ang kanyang galit.

Dan 2:26 At *ang hari ay sumagot at nagsabi kay Daniel, na ang pangalan ay Beltsasar, Maipapakita mo ba sa akin ang panaginip na aking napanaginipan, at ang paliwanag niyaon?*

26a- Ang paganong pangalan na ibinigay sa kanya ay walang pagbabago. Si Daniel at hindi si Belteshazzar ang magbibigay sa kanya ng inaasahang sagot.

Dan 2:27 *Sumagot si Daniel sa harapan ng hari, at nagsabi, Ang itatanong ng hari ay lihim, na hindi maipahahayag ng mga pantas, ng mga manghuhula, ng mga mahiko, at ng mga manghuhula sa hari.*

27a- Si Daniel ay namamagitan sa ngalan ng marurunong. Ang hiniling ng hari sa kanila ay hindi nila maabot.

Dan 2:28 *Nguni't may isang Dios sa langit na naghahayag ng mga lihim, at siyang nagpakilala kay Nabucodonosor na hari kung ano ang mangyayari sa katapusan ng panahon. Ito ang iyong panaginip at ang mga pangitain mo sa iyong kama.*

28a- Ang simula ng pagpapaliwanag na ito ay gagawing matulungin si Nabucodonosor, dahil ang paksa ng hinaharap ay palaging pinahihirapan at pinahihirapan ang mga tao, at ang pag-asam na makakuha ng mga sagot sa paksang ito ay kapana-panabik at nakaaaliw. Itinuon ni Daniel ang atensyon ng hari sa di-nakikitang buhay na Diyos, na nakakagulat para sa hari na sumamba sa mga materyal na diyos.

Dan 2:29 *Sa iyong higaan, Oh hari, ang mga pagiisip ay sumagi sa iyo tungkol sa kung ano ang mangyayari pagkatapos ng panahong ito; at siya na nagbubunyag ng mga lihim ay nagpakilala sa iyo kung ano ang mangyayari.*

Dan 2:30 *Kung ang lihim na ito ay nahayag sa akin, ay hindi sapagka't sa akin ay may karunungan na higit kay sa lahat ng may buhay; ngunit ito ay upang ang paliwanag ay maibigay sa hari, at upang iyong malaman ang mga iniisip ng iyong puso.*

30a- *hindi dahil may karunungan sa akin na nakahihigit sa lahat ng nabubuhay na tao; ngunit ito ay upang ang paliwanag ay ibinigay sa hari*

Perpektong pagpapakumbaba sa pagkilos. Tumabi si Daniel, at sinabi sa hari na ang di-nakikitang Diyos na ito ay interesado sa kanya; itong Diyos na mas makapangyarihan at mabisa kaysa sa mga pinaglingkuran niya hanggang noon. Isipin ang epekto ng mga salitang ito sa kanyang isip at puso.

30b- *at alamin ang mga iniisip ng iyong puso*

Sa paganong relihiyon, ang mga pamantayan ng mabuti at masama ng tunay na Diyos ay hindi pinapansin. Ang mga hari ay hindi kailanman kinukuwestiyon, dahil sila ay kinatatakutan at kinatatakutan dahil ang kanilang kapangyarihan ay dakila. Ang pagkatuklas sa tunay na Diyos ay magpapahintulot kay Nabucodonosor na unti-unting matuklasan ang kanyang mga depekto sa pagkatao; kung ano ang walang sinumang may lakas ng loob na gawin sa kanyang mga tao. Ang aral din ay para sa atin: malalaman lamang natin *ang iniisip ng ating puso* kung kikilos ang Diyos sa ating konsensya.

Dan 2:31 *Oh hari, tumingin ka at nakakita ka ng isang dakilang larawan; ang rebultong ito ay napakalaki, at ng pambihirang karilagan; tumayo siya sa harap mo, at ang kanyang hitsura ay kakila-kilabot.*

31a- *nakakita ka ng malaking rebulto; ang rebultong ito ay napakalaki, at ng pambihirang karilagan*

Ang *rebulto* ay maglalarawan ng mga paghalili ng mga dakilang makalupang imperyo na hahalili sa isa't isa hanggang sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo, kaya ang *napakalawak na hitsura nito* . *Ang karilagan* nito ay ang sunud-sunod na mga pinunong nababalutan ng kayamanan, kaluwalhatian at karangalan na ibinibigay ng mga tao.

31b- *tumayo siya sa harap mo, at ang kanyang anyo ay kakila-kilabot.*

Ang hinaharap na ipinropesiya ng estatwa ay nasa *harap ng* hari at hindi sa likuran niya. Ang kakila-kilabot na aspeto nito ay hinuhulaan ang napakaraming kamatayan ng tao na magdudulot, ang mga digmaan at mga pag-uusig na magiging katangian ng kasaysayan ng tao hanggang sa katapusan ng mundo; nilalakad ng mga pinuno ang mga bangkay.

Dan 2:32 *Ang ulo ng larawang ito ay dalisay na ginto; ang kanyang dibdib at mga braso ay pilak; ang kaniyang tiyan at ang kaniyang mga hita ay tanso;*

32a- *Ang ulo ng rebultong ito ay purong ginto*

Kukumpirmahin ito ni Daniel sa bersikulo 38, *ang ulo ng ginto* ay si Haring Nabucodonosor mismo. Ang simbolong ito ay nagpapakilala sa kanya dahil una, siya ay magbabalik-loob at maglilingkod nang may pananampalataya sa tunay na Diyos na lumikha. Ang ginto ay ***simbolo*** ng dalisay na pananampalataya sa 1 Pedro 1:7. Ang kanyang mahabang paghahari ay mamarkahan ang kasaysayan ng relihiyon at bigyang-katwiran ang kanyang pagbanggit sa Bibliya. Bilang karagdagan, siya ang bumubuo sa ***pinuno*** ng pagtatayo ng mga sunod-sunod na mga pinuno sa lupa. Ang hula ay nagsimula sa unang taon ng kanyang paghahari noong – 605.

32b- *pilak ang kanyang dibdib at mga braso*

Ang pilak ay mas mababa ang halaga kaysa sa ginto. Ito ay nagbabago, ang ginto ay nananatiling hindi nababago. Nasasaksihan natin ang pagkasira ng mga halaga ng tao na sumusunod sa paglalarawan ng estatwa mula sa itaas hanggang sa ibaba. Mula – 539, ang imperyo ng mga Medes at Persian ang hahalili sa imperyo ng Chaldean.

32c- *ang kanyang tiyan at ang kanyang mga hita ay tanso*

Ang tanso ay mas mababa din ang halaga kaysa sa pilak. Ito ay isang haluang metal na batay sa tanso. Lumalala ito nang husto at nagbabago ang hitsura sa paglipas ng panahon. Ito ay mas mahirap din kaysa sa pilak, ang sarili nito ay mas mahirap kaysa sa ginto na kung saan nag-iisa ay nananatiling napaka malambot. Ang seksuwalidad ay nasa gitna ng larawang pinili ng Diyos, ngunit ito rin ang larawan ng pagpaparami ng tao. Ang imperyong Griyego, dahil ito nga, ay talagang magiging napakarami, na magbibigay sa sangkatauhan ng paganong kultura nito na magpapatuloy hanggang sa katapusan ng mundo. Ang mga estatwa ng Griyego sa tinunaw at pinatunaw na tanso ay hahangaan ng mga tao hanggang sa wakas. Ang kahubaran ng katawan ay nahayag at ang masasamang moral nito ay walang limitasyon; ginagawa ng mga bagay na ito ang imperyong Griyego na

isang tipikal na simbolo ng kasalanan na magtitiis sa mga siglo at millennia hanggang sa pagbabalik ni Kristo. Sa Dan.11:21 hanggang 31, ang haring Griyego na si Antiochos 4 na kilala bilang Epiphanes, mang-uusig sa mga Hudyo sa loob ng "7 taon" sa pagitan ng - 175 at - 168, ay ipapakita bilang isang uri ng papal na mang-uusig na kanyang nauna sa makahulang ulat ng kabanatang ito. Ang talatang 32 na ito ay sunud-sunod na nagpangkat at nagpukaw ng mga imperyo na humantong sa imperyong Romano.

Dan 2:33 *ang kaniyang mga paa ay bakal; ang kanyang mga paa, isang bahagi ay bakal at isang bahagi ay putik.*

33a- *ang kanyang mga binti, bakal*

Bilang ikaapat na ipinropesiya na imperyo, ang Roma ay nailalarawan sa pinakamataas na pagtigas na kinakatawan ng bakal. Ito rin ang pinakakaraniwang metal na nag-oxidize, kinakalawang at nasisira. Dito muli nakumpirma ang pagkasira at ito ay tumataas. Ang mga Romano ay mga polytheist; inampon nila ang mga diyos ng mga natalo na kaaway. Ito ay kung paano ang kasalanan ng Griyego, sa pamamagitan ng kanilang pagpapalawak, ay lalawak sa lahat ng mga tao ng imperyo nito.

33b- *ang kanyang mga paa, bahagyang bakal at bahagyang putik*

Sa yugtong ito, pinapahina ng bahaging luwad ang matigas na dominasyong ito. Ang paliwanag ay simple at historikal. Noong 395, ang Imperyong Romano ay naghiwalay at pagkatapos nito ang *sampung daliri ng mga paa ng estatwa* ay magsasagawa ng pagtatatag ng *sampung malayang Kristiyanong kaharian* ngunit lahat ay inilagay sa ilalim ng pangangasiwa ng relihiyon ng Obispo ng Roma na magiging Papa mula 538. Ang sampung haring ito. ay binanggit sa Dan.7:7 at 24.

Dan 2:34 *Habang ikaw ay tumitingin, ang isang bato ay nalaglag na walang mga kamay, at tumama sa mga paa na bakal at putik ng larawan, at pinagputolputol.*

34a- Ang imahe ng batong tumatama ay hango sa pagsasagawa ng kamatayan sa pamamagitan ng pagbato. Ito ang pamantayan para sa pagbitay sa mga nagkasalang makasalanan sa sinaunang Israel. Ang batong ito samakatuwid ay bumabato sa mga makalupang makasalanan. Ang huling salot ng poot ng Diyos ay mga granizo ayon sa Rev.16:21. Ang larawang ito ay hinuhulaan ang pagkilos ni Kristo laban sa mga makasalanan sa panahon ng kanyang maluwalhating banal na pagbabalik. Sa Zec.3:9, ang Espiritu ay nagbibigay kay Kristo ng larawan ng isang bato, ang pangunahing isa sa sulok, ang isa kung saan sinimulan ng Diyos ang pagtatayo ng kanyang espirituwal na gusali: Sapagkat narito, kung tungkol sa bato na aking inilagay sa harap ni *Josue , may pitong mata sa isang batong ito; narito, ako ang uukit doon sa iuukit, sabi ng Panginoon ng mga hukbo; at aking aalisin ang kasamaan ng lupaing ito sa isang araw.* Pagkatapos ay mababasa natin sa Zac.4:7: *Sino ka, dakilang bundok, sa harap ni Zorobabel? Mapapakinis ka. Ilalagay niya ang pangunahing bato sa gitna ng mga pagbubunyi: Biyaya, biyaya para sa kanya!* Sa lugar ding ito, sa mga bersikulo 42 at 47, mababasa natin: *Sinabi niya sa akin: Ano ang nakikita mo? Sumagot ako, Tumitingin ako, at narito, mayroong isang kandelero na pawang ginto, na may isang plorera sa ibabaw, at may hawak na pitong ilawan, na may pitong tubo* ***para sa mga ilawan na nasa tuktok ng kandelero*** ; … *Sapagkat yaong mga humahamak sa araw ng*

mahinang simula ay magagalak kapag nakita nila ang antas sa kamay ni Zorobabel. ***Ang pitong ito ay ang mga mata ng Panginoon, na tumatakbo sa buong lupa*** . Upang kumpirmahin ang mensaheng ito, makikita natin sa Rev.5:6, ang larawang ito, kung saan ang pitong mata ng bato at ng kandelero ay iniuugnay sa Kordero ng Diyos, samakatuwid nga, si Jesu-Kristo: At nakita ko, sa gitna *ng ang trono at ang apat na nilalang na buhay at sa gitna ng matatanda, isang kordero na nandoon na parang pinatay. Siya ay may pitong sungay at pitong mata, na siyang* ***pitong espiritu ng Diyos na ipinadala sa buong lupa.*** Ang paghatol sa makasalanang mga tao na isinagawa ng Diyos nang personal, *walang* kamay ng tao ang nakikialam.

Dan 2:35 *Nang magkagayo'y ang bakal, ang putik, ang tanso, ang pilak, at ang ginto ay naputol na magkakasama, at naging parang ipa na tumatakas sa giikan sa tag-araw; tinangay sila ng hangin, at walang nasumpungang bakas sa kanila. Ngunit ang batong tumama sa imahen ay naging isang malaking bundok, at pinuno ang buong lupa.*

35a- *Nang magkagayo'y ang bakal, ang putik, ang tanso, ang pilak at ang ginto ay nabasag na magkakasama, at naging parang ipa na tumatakas mula sa giikan sa tag-araw; tinangay sila ng hangin, at walang nasumpungang bakas sa kanila.*

Sa pagbabalik ni Kristo, ang mga inapo ng mga tao na sinasagisag ng ginto, pilak, tanso, bakal at luwad ay lahat ay nanatili sa kanilang mga kasalanan at karapat-dapat sa kanyang pagkawasak, at ang imahe ay hinuhulaan ang paglipol na ito.

35b- *Ngunit ang batong tumama sa imahen ay naging isang malaking bundok, at pinuno ang buong lupa*

Ihahayag ng Apocalipsis na ang pahayag na ito ay ganap lamang na matutupad pagkatapos ng isang *libong taon* ng makalangit na paghuhukom, sa paglalagay ng mga hinirang sa binagong lupa, sa Apoc. 4, 20, 21 at 22.

Dan 2:36 *Ito ang panaginip. Ibibigay namin ang paliwanag sa harap ng hari.*

36a- Sa wakas ay narinig ng hari ang kanyang napanaginipan. Hindi maiimbento ang ganoong sagot, dahil imposibleng linlangin siya. Siya na naglalarawan sa mga bagay na ito sa kanya kung gayon ay nakatanggap ng parehong pangitain. At tumugon din siya sa kahilingan ng hari sa pamamagitan ng pagpapakita ng kanyang sarili na may kakayahang bigyang-kahulugan ang mga imahen at ibigay ang kahulugan nito.

Dan 2:37 *Oh hari, ikaw ang hari ng mga hari, sapagka't ang Dios ng langit ay nagbigay sa iyo ng kapangyarihan, kapangyarihan, lakas at kaluwalhatian;*

37a- Talagang pinahahalagahan ko ang talatang ito kung saan nakikita natin si Daniel na impormal na nakikipag-usap sa makapangyarihang hari, na walang sinumang maglalakas-loob na gawin sa ating mga baluktot at tiwaling araw. Ang impormal na pananalita ay hindi nakakainsulto, si Daniel ay may paggalang sa haring Chaldean. Ang tuinality ay ang grammatical form lamang na ginagamit ng isang nakahiwalay na paksa na nagpapahayag ng kanyang sarili sa isang third party. At "kung gaano kahusay ang hari, siya ay hindi gaanong tao" gaya ng nasabi ng aktor na si Molière sa kanyang panahon. At ang pag-anod ng hindi makatarungang mga panata ay isinilang sa kanyang panahon kasama si Louis 14 , ang mapagmataas na "haring araw".

37b- *O hari, ikaw ang hari ng mga hari, sapagkat ibinigay sa iyo ng Diyos ng langit ang imperyo*

Higit pa sa paggalang, dinala ni Daniel sa hari ang isang selestiyal na pagkilala na hindi niya alam. Sa katunayan, ang makalangit na Hari ng mga hari ay nagpapatunay sa pagtatayo ng makalupang hari ng mga hari. Ang paghahari sa mga hari ang bumubuo sa titulong imperyal. Ang simbolo ng imperyo ay " *ang mga pakpak ng agila* " na siyang magpapakilala dito bilang unang imperyo sa Dan.7.

37c- *kapangyarihan,*

Tinutukoy nito ang karapatang mangibabaw sa karamihan at sinusukat sa dami, ibig sabihin, masa.

Maaari nitong iikot ang ulo at punuin ang isang makapangyarihang hari ng pagmamataas. Kung minsan ang hari ay susuko sa pagmamataas at pagagalingin siya ng Diyos sa pamamagitan ng matinding pagsubok ng kahihiyan na ipinahayag sa Dan.4. Dapat niyang tanggapin ang ideya na hindi niya nakuha ang kanyang kapangyarihan sa pamamagitan ng kanyang sariling lakas, ngunit dahil ibinigay ito sa kanya ng tunay na Diyos. Sa Dan.7, kukunin ng kapangyarihang ito ang simbolikong larawan ng *Oso* ng mga Medes at Persian.

Ang kapangyarihan na nakukuha, kung minsan, sa pamamagitan ng pakiramdam ng kawalan ng laman sa kanilang sarili at sa kanilang buhay, ang mga lalaki ay nagpapakamatay. Ang kapangyarihan ay nagpapantasya sa iyo tungkol sa pagkakaroon ng isang malaking kaligayahan na hindi dumarating. "Lahat ng bago, lahat maganda" ang sinasabi, ngunit ang pakiramdam na ito ay halos hindi tumatagal. Sa modernong buhay, ang mga sikat at hinahangaan at pinayayamang mga artista ay nauuwi sa pagpapakamatay sa kabila ng isang maliwanag, nakasisilaw at maluwalhating tagumpay.

37d- *lakas*

Tinutukoy nito ang aksyon, ang presyon sa ilalim ng pagpilit na nagpapaliko sa kalaban sa isang laban. Ngunit ang laban na ito ay maaaring isagawa laban sa sarili. Pagkatapos ay pinag-uusapan natin ang tungkol sa lakas ng karakter. Ang lakas ay sinusukat sa kalidad at kahusayan.

Mayroon din itong simbolo: *ang leon* ayon sa Hukom 14:18: " *ano ang mas malakas kaysa sa leon, ano ang mas matamis kaysa pulot* ". Ang lakas ng leon ay nasa kanyang mga kalamnan; ang mga paa at kuko nito ngunit lalo na ang mga bibig nito na humahawak at sumasakal sa mga biktima nito bago sila lamunin. Ang inilihis na paghahayag ng sagot na ito sa bugtong na ibinigay ni Samson sa mga Filisteo ay magiging bunga ng isang aksyon ng walang katulad na puwersa sa kanyang bahagi laban sa kanila.

Ika-37- *at kaluwalhatian .*

Ang salitang ito ay nagbabago ng kahulugan sa panlupa at celestial na mga konsepto nito. Nakuha ni Nebuchadnezzar ang kaluwalhatian ng tao hanggang sa karanasang ito. Ang kasiyahan ng pangingibabaw at pagpapasya sa kapalaran ng lahat ng nilalang sa lupa. Nananatili sa kanya na tuklasin ang selestiyal na kaluwalhatian na matatamo ni Jesucristo sa pamamagitan ng paggawa sa kanyang sarili, ang Guro at ang Panginoon, ang lingkod ng kanyang mga tagapaglingkod.

Para sa kanyang kaligtasan, sa kalaunan ay tatanggapin niya ang kaluwalhatiang ito at ang makalangit na mga kalagayan nito.

Dan 2:38 *Ibinigay niya sa iyong kamay, saan man sila magsitahan, ang mga anak ng tao, at ang mga hayop sa parang, at ang mga ibon sa himpapawid, at ginawa kang pinuno sa kanilang lahat: ikaw ang siyang yaon. ang gintong ulo.*

38a- Ang larawang ito ay gagamitin upang italaga si Nebuchadnezzar sa Dan.4:9.

38b- *ikaw ang ulo ng ginto.*

Ang mga salitang ito ay nagpapakita na alam ng Diyos nang maaga ang mga pagpiling gagawin ni Nabucodonosor. Ang simbolo na ito, *ang ulo ng ginto* , ay hinuhulaan ang kanyang pagpapakabanal sa hinaharap at ang kanyang pagkahirang para sa walang hanggang kaligtasan. Ang ginto ay simbolo ng dinalisay na pananampalataya ayon sa 1 Pedro 1:7: *upang ang pagsubok sa inyong pananampalataya, na higit na mahalaga kaysa sa nasirang ginto (na subok sa apoy), ay magbunga ng papuri, kaluwalhatian at karangalan, kapag si Jesu-Cristo ay nagpakita.* . Ang ginto , ang malleable na metal na ito, ay ***ang*** imahe ng dakilang haring ito na nagpapahintulot sa kanyang sarili na mabago sa pamamagitan ng gawa ng Diyos na lumikha.

Dan 2:39 *Pagkatapos mo ay babangon ang ibang kaharian, na mas mababa kaysa sa iyo; At ang ikatlong kaharian, na magiging tanso, at magpupuno sa buong lupa;*

39a- Sa paglipas ng panahon, lalala ang kalidad ng tao; ang pilak ng dibdib at dalawang braso ng rebulto ay mas mababa kaysa sa ginto ng ulo. Tulad ni Nabucodonosor, si Darius na Mede ay magbabalik-loob, si Cyrus 2 ang Persian din ayon sa Esd.1:1 hanggang 4, lahat ay nagmamahal kay Daniel; at pagkatapos nila Darius na Persian at Artaxerxes 1 [ayon] sa Esd.6 at 7. Sa mga pagsubok, sila ay magagalak na makita ang Diyos ng mga Hudyo na tumulong sa kanyang sarili.

39b- *pagkatapos ay ang ikatlong kaharian, na magiging tanso, at magpupuno sa buong lupa.*

Dito, ang sitwasyon ay seryosong lumala para sa imperyong Griyego. Ang tanso, ang simbolo na kumakatawan dito, ay tumutukoy sa karumihan, *kasalanan* . Ang pag-aaral ng Dan.10 at 11 ay magpapahintulot sa atin na maunawaan kung bakit. Ngunit ngayon, ang kultura ng mga tao ay pinag-uusapan bilang ang imbentor ng kalayaan ng republika at ang lahat ng masasama at tiwaling paglihis nito na ayon sa prinsipyo ay walang limitasyon, ito ang dahilan kung bakit sinabi ng Diyos sa Pro.29:18: Kapag walang *paghahayag , ang mga tao ay walang pagpipigil; Masaya kung susundin niya ang batas!*

Dan 2:40 *Magkakaroon ng ikaapat na kaharian, matibay na parang bakal; kung paanong ang bakal ay nadudurog at nadudurog ang lahat, gayon din nito babasagin at babasagin ang lahat, tulad ng bakal na dinudurog ang lahat.*

40a- Ang sitwasyon ay lumalala sa ikaapat na kaharian na ito na siyang ng Roma na mangibabaw sa mga naunang imperyo at magpapatibay sa lahat ng kanilang mga pagka-Diyos, upang maipon nito ang lahat ng kanilang mga negatibong katangian na magdadala ng isang bagong bagay, isang bakal na disiplina ng hindi *mapapantayang* katigasan . Ginagawa nitong napakabisa na walang bansa ang makakalaban dito; kung kaya't ang kanyang imperyo ay lalawak

mula sa Inglatera sa kanluran hanggang sa Babylon sa silangang bahagi. Ang bakal ay tunay na simbolo nito, mula sa dalawang talim nitong mga espada, sa sandata nito at sa mga kalasag nito, kaya kapag umaatake, ang hukbo ay nagmumukhang isang carapace na may balahibo ng mga sibat, na napakabisa laban sa hindi maayos na pag-atake .at nakakalat mula sa kanyang mga kaaway.

Dan 2:41 *At kung paanong iyong nakita ang mga paa at mga daliri, ang isang bahagi ay putik ng magpapalyok, at ang isang bahagi ay bakal, ang kahariang ito ay mahahati; nguni't magkakaroon doon ng kalakasan na bakal, dahil nakita mo ang bakal na may halong putik.*

41a- Hindi ito tinukoy ni Daniel ngunit ang imahe ay nagsasalita. *Ang mga paa at paa* ay kumakatawan sa isang nangingibabaw na yugto na hahalili sa paganong Romanong imperyo na inilalarawan ng *bakal* . Nahahati, ang imperyong Romano na ito ay magiging larangan ng digmaan para sa maliliit na kaharian na nabuo pagkatapos nitong masira. Ang alyansa ng *bakal* at *luad* ay hindi lumilikha ng lakas, ngunit dibisyon at kahinaan. Binabasa namin *ang luwad ng magpapalayok* . Ang magpapalayok ay ang Diyos ayon sa Jer.18:6: *Hindi ba ako makagagawa sa inyo ng tulad nitong magpapalayok, O sangbahayan ni Israel? sabi ng Panginoon. Masdan, kung paanong ang putik ay nasa kamay ng magpapalayok, gayon din kayo sa aking kamay, O sangbahayan ni Israel!* Ang putik na ito ay ang mapayapang bahagi ng sangkatauhan kung saan pinipili ng Diyos ang kanyang mga hinirang at ginagawa silang mga sisidlan ng karangalan.

Dan 2:42 *At kung paanong ang mga daliri ng paa ay isang bahagi ay bakal at isang bahagi ay putik, gayon ang kahariang ito ay magiging isang bahaging malakas at isang bahagi ay marupok.*

42a- Nabanggit na ang *bakal* na Romano ay nagpatuloy hanggang sa katapusan ng daigdig, bagama't ang Imperyo ng Roma ay nawala ang pagkakaisa nito at ang dominasyon nito noong 395. Ang paliwanag ay nakasalalay sa pagpapatuloy nito ng dominasyon sa pamamagitan ng relihiyosong pang-aakit ng pananampalatayang Romano Katoliko. Ito ay dahil sa armadong suporta na ibinigay ni Clovis at ng mga emperador ng Byzantine sa obispo ng Roma noong mga 500. Itinayo nila ang kanyang prestihiyo at ang kanyang bagong kapangyarihang papa na ginawa sa kanya, ngunit sa mata lamang ng mga tao, ang makalupang pinuno ng simbahang Kristiyano mula noong 538.

Dan 2:43 *Iyong nakita ang bakal na hinaluan ng putik, sapagka't sila'y ihahalo ng mga pakikipagkasundo ng tao; ngunit hindi sila magkakaisa sa isa't isa, tulad ng bakal na hindi pinagsama sa putik.*

43a- Ang *mga daliri ng paa, sampu* ang bilang , ay magiging *sampung sungay* sa Dan.7:7 at 24. Pagkatapos ng katawan, at ng mga paa, kinakatawan nila ang mga bansang Kristiyano sa kanluran ng Europa sa huling panahon, iyon ay, ang ating kapanahunan. Tinuligsa ang mapagkunwari na mga alyansa ng mga bansang Europeo, inihayag ng Diyos 2,600 taon na ang nakalilipas ang kahinaan ng mga kasunduan na nagbubuklod sa mga tao sa Europa ngayon, na tiyak na nagkakaisa sa batayan ng "Mga Kasunduan ng Roma".

Dan 2:44 *Sa mga araw ng mga haring ito, ang Dios sa langit ay magbabangon ng isang kaharian na hindi magigiba kailan man, o lilipas man sa ilalim ng*

kapangyarihan ng ibang bayan; sisirain niya at wawasakin ang lahat ng mga kahariang ito, at siya mismo ay mananatili magpakailanman.

44a- *Sa panahon ng mga haring ito*

Ang bagay ay nakumpirma, ang *sampung daliri* ay kapanahon ng maluwalhating pagbabalik ni Kristo.

44b- *ang Diyos ng langit ay magtatayo ng isang kaharian na hindi magigiba kailanman*

Ang pagpili sa mga hinirang ay ginagawa sa ilalim ng pangalan ni Jesucristo mula noong kanyang ministeryo, sa kanyang unang pagparito sa lupa, upang tubusin ang mga kasalanan ng kanyang iniligtas. Ngunit sa loob ng dalawang libong taon na sumunod sa ministeryong ito, ang pagpili na ito ay nagawa sa pagpapakumbaba at pag-uusig mula sa diabolikong kampo. At mula noong 1843, ang mga iniligtas ni Jesus ay kakaunti sa bilang, gaya ng pagtitibayin ng pag-aaral ng Dan.8 at 12.

Ang 6000 taon ng panahon ng pagpili ng mga hinirang ay magtatapos, ang ika-7 milenyo ay nagbubukas ng Sabbath ng kawalang-hanggan para lamang sa mga hinirang na tinubos ng dugo ni Hesukristo mula kina Adan at Eba. Ang lahat ay mapipili dahil sa kanilang katapatan dahil dinadala ng Diyos ang tapat at masunuring mga tao, na nagliligtas sa diyablo, sa kaniyang mga suwail na anghel at masuwaying mga tao sa lubusang pagkapuksa ng kanilang mga kaluluwa.

44c- *at hindi papasa sa ilalim ng dominasyon ng ibang tao*

Dahil tinatapos nito ang makalupang mga paghahari at paghalili ng tao.

44d- *sisirain at wawasakin niya ang lahat ng kahariang ito, at siya mismo ay mananatili magpakailanman*

Ipinaliliwanag ng Espiritu ang kahulugang ibinibigay nito sa salitang wakas; ganap na kahulugan. Magkakaroon ng pag-aalis ng lahat ng sangkatauhan. At ihahayag sa atin ng Rev.20 kung ano ang mangyayari sa ika-7 milenyo . Sa gayon ay matutuklasan natin ang programang binalak ng Diyos. Sa tiwangwang na lupa, ang diyablo ay mabibilanggo, nang walang makalangit o makalupang kasama. At sa langit, sa loob ng 1000 taon, hahatulan ng mga hinirang ang masasamang patay. Sa pagtatapos ng 1000 taon na ito, ang masasama ay bubuhaying muli para sa huling paghuhukom. Ang apoy na sumisira sa kanila ay magpapadalisay sa lupa na gagawing bago ng Diyos sa pamamagitan ng pagluwalhati dito upang tanggapin ang kanyang trono at ang kanyang tinubos na mga hinirang. Ang imahe ng pangitain kung gayon ay nagbubuod ng mas kumplikadong mga aksyon na ihahayag ng Apocalypse ni Jesu-Kristo.

Dan 2:45 *Ito ay ipinahihiwatig ng bato na iyong nakitang bumagsak mula sa bundok nang walang tulong ng alinmang kamay, at nakabasag ng bakal, ng tanso, ng putik, ng pilak at ng 'ginto. Ipinaalam ng dakilang Diyos sa hari kung ano ang dapat mangyari pagkatapos nito. Totoo ang panaginip, at tiyak ang paliwanag nito.*

45a- Sa wakas, pagkatapos ng kanyang pagparito, si Kristo na sinasagisag ng *bato* , ang selestiyal na paghuhukom ng *isang libong taon* at ang kanyang pagpapatupad ng huling paghatol, sa bagong lupa na ipinanumbalik ng Diyos, ang *dakilang bundok* na inihayag sa pangitain ay magkakaroon ng hugis at lugar. para sa kanya.walang hanggan.

Dan 2:46 *Nang magkagayo'y ang haring Nabucodonosor ay nagpatirapa at sumamba kay Daniel, at nagutos na maghandog sa kaniya ng mga hain at kamangyan.*

46a- Pagano pa rin, ang hari ay tumugon ayon sa kanyang kalikasan. Nang matanggap niya kay Daniel ang lahat ng hiniling niya, yumukod siya sa harap niya at tinupad ang kanyang mga pangako. Hindi tumututol si Daniel sa mga idolatrosong aksyon na ginagawa niya sa kanya. Masyado pang maaga para kontrahin at tanungin ito. Ang oras, na pag-aari ng Diyos, ay gagawa ng gawain nito.

Dan 2:47 *At ang hari ay nagsalita kay Daniel, na sinasabi, Tunay na ang iyong Dios ay ang Dios ng mga dios at ang Panginoon ng mga hari, at siya'y naghahayag ng mga lihim, yamang iyong natuklasan ang lihim na ito.*

47a- Ito ang unang hakbang ni Haring Nabucodonosor tungo sa kanyang pagbabalik-loob. Hinding-hindi niya makakalimutan ang karanasang ito na nagpipilit sa kanya na aminin na si Daniel ay may kaugnayan sa tunay na Diyos, sa katunayan, ang *Diyos ng mga diyos at ang Panginoon ng mga hari* . Ngunit ang paganong entourage na tumulong sa kanya ay magpapaantala sa kanyang pagbabalik-loob. Ang kaniyang mga salita ay nagpapatotoo sa bisa ng gawaing makahulang. Ang kapangyarihan ng Diyos na sabihin nang maaga kung ano ang mangyayari ay naglalagay ng normal na tao laban sa pader ng matibay na ebidensya kung saan ang pinili ay sumuko at ang nahulog ay lumalaban.

Dan 2:48 *Nang magkagayo'y itinaas ng hari si Daniel, at binigyan siya ng maraming masaganang kaloob; binigyan niya siya ng pamumuno sa buong lalawigan ng Babilonia, at ginawa siyang pinakamataas na pinuno sa lahat ng pantas na tao ng Babilonia.*

48a- Si Nebuchadnezzar ay kumilos kay Daniel sa parehong paraan na ginawa ni Paraon bago siya kay Jose. Kapag sila ay matalino at hindi matigas ang ulo sarado at hinaharangan, ang mga dakilang pinuno ay marunong magpahalaga sa mga serbisyo ng isang lingkod na nagdadala ng mahahalagang katangian. Sila at ang kanilang mga tao ay nakikinabang sa mga banal na pagpapala na namamalagi sa kanyang mga hinirang. Kaya ang karunungan ng tunay na Diyos ay nakikinabang sa lahat.

Dan 2:49 *Hiniling ni Daniel sa hari na ibigay ang pamamahala sa lalawigan ng Babilonia kay Sadrach, Mesach, at Abednego. At si Daniel ay nasa looban ng hari.*

49a- Ang apat na kabataang ito ay namumukod-tangi, sa kanilang partikular na tapat na saloobin sa Diyos, mula sa iba pang mga kabataang Hudyo na sumama sa kanila sa Babylon. Pagkatapos ng pagsubok na ito, na maaaring maging dramatiko para sa lahat, ang pagsang-ayon ng buhay na Diyos ay lilitaw. Kaya nakikita natin ang pagkakaiba ng Diyos sa pagitan ng mga naglilingkod sa kaniya at ng mga hindi naglilingkod sa kaniya. Itinataas niya ang kanyang mga halal na opisyal na nagpakita ng kanilang sarili na karapat-dapat, sa publiko, sa mata ng lahat ng tao.

Daniel 3

Dan 3:1 *Si Haring Nabucodonosor ay gumawa ng isang larawang ginto, animnapung siko ang taas at anim na siko ang lapad. Itinayo niya ito sa lambak ng Dura, sa lalawigan ng Babilonia.*

3a- Ang hari ay nakumbinsi ngunit hindi pa napagbagong loob ng buhay na Diyos ni Daniel. At ang megalomania ay nagpapakilala pa rin sa kanya. Hinihikayat siya ng mga matatandang nakapaligid sa kanya sa landas na ito gaya ng ginagawa ng fox sa pabula sa uwak, sinasamba nila siya at sinasamba na parang diyos. Gayundin, ang hari ay nagtatapos sa paghahambing ng kanyang sarili sa isang diyos. Dapat sabihin na sa paganismo, madali ang pag-anod dahil ang ibang mga huwad na diyos ay hindi kumikibo at nagyelo sa anyo ng mga estatwa habang siya, ang hari, na buhay, ay nakahihigit na sa kanila. Ngunit gaano kahirap gamitin ang gintong ito sa pagtataas ng isang rebulto! Halatang hindi pa nagbubunga ang nakaraang pangitain. Marahil kahit na ang mga parangal na ipinakita sa kanya ng Diyos ng mga diyos ay nakatulong upang mapanatili at mapalago pa ang kanyang pagmamataas. Ang ginto, ang simbolo ng pananampalatayang dinalisay ng pagsubok ayon sa 1 Pedro 1:7, ay tutulong na ipakita ang pagkakaroon ng ganitong uri ng dakilang pananampalataya sa tatlong kasama ni Daniel, sa bagong karanasang isinalaysay sa kabanatang ito. Ito ay isang aral na tinutugunan ng Diyos lalo na sa kanyang mga hinirang sa huling pagsubok sa Adventist nang ang isang utos ng kamatayan na ipinropesiya sa Rev.13:15 ay malapit nang magpatay ng kanilang mga buhay.

Dan 3:2 *Ipinatawag ni Haring Nabucodonosor ang mga satrapa, ang mga katiwala at mga gobernador, ang mga punong hukom, ang mga ingat-yaman, ang mga abogado, ang mga hukom, at ang lahat ng mga mahistrado ng mga lalawigan, upang pumunta sa pagtatalaga ng larawang itinaas ni Haring Nabucodonosor.*

2a- Hindi tulad ng pagsubok ni Daniel sa Dan.6, ang karanasan ay hindi dahil sa mga sabwatan ng mga taong nakapaligid sa hari. Dito, nabubunyag ang bunga ng kanyang pagkatao.

Dan 3:3 *Nang magkagayo'y ang mga satrapa, ang mga katiwala at ang mga gobernador, ang mga punong hukom, ang mga ingat-yaman, ang mga abogado, ang mga hukom, at ang lahat ng mga mahistrado ng mga lalawigan, ay nagtipon upang italaga ang larawang itinayo ni Haring Nabucodonosor. Tumayo sila sa harap ng imahen na itinayo ni Nabucodonosor.*

Dan 3:4 *At ang isang tagapagbalita ay sumigaw ng malakas na tinig, Ito ang kanilang iniuutos sa iyo, mga tao, mga bansa, at mga tao ng bawa't wika!*

Dan 3:5 *Kapag narinig ninyo ang tunog ng trumpeta, ng plauta, ng gitara, ng sambuque, ng salterio, ng mga tupa, at ng lahat ng uri ng mga instrumentong pangmusika, kung magkagayo'y magpapatirapa kayo at sasamba sa gintong rebulto na itinayo ni Haring Nabucodonosor.*

5a- *Sa sandaling marinig mo ang tunog ng trumpeta*

Ang hudyat ng pagsubok ay ibibigay sa pamamagitan ng *tunog ng trumpeta* , kung paanong ang pagbabalik ni Jesu-Kristo ay sinasagisag sa Apoc. 11:15 ng *tunog ng ika-7* [trumpeta] , at ang anim na naunang mga parusa ay sinasagisag din ng mga trumpeta.

5b- *magpapatirapa ka*

Ang pagpapatirapa ay ang pisikal na anyo ng karangalan na ibinibigay. Sa Rev.13:16, sinasagisag ito ng Diyos sa pamamagitan ng *kamay* ng mga tao na *tatanggap ng marka ng halimaw,* na binubuo ng pagsasanay at paggalang sa araw ng paganong araw na pumalit sa banal na banal na Sabbath .

5c- *at magugustuhan mo ito*

Ang pagsamba ay ang mental na anyo ng karangalan na ibinibigay. Sa Rev.13:16, inilalarawan ito ng Diyos sa *noo* ng taong tumanggap *ng marka ng halimaw* .

Ang talatang ito ay nagpapahintulot sa atin na matuklasan ang mga susi sa mga simbolong ito na binanggit sa Apocalypse ni Jesucristo. *Ang noo at kamay* ng tao ay nagbubuod sa kanyang mga iniisip at kanyang mga gawa at sa mga hinirang, ang mga simbolong ito ay tumatanggap ng *selyo ng Diyos* na taliwas sa *tatak ng halimaw* , na kinilala sa "Linggo" ng Romano Katolisismo, na tinanggap at sinusuportahan ng mga Protestante mula noong ang kanilang pagpasok sa ekumenikal na alyansa.

Ang buong organisasyon ng panukalang ito na ipinataw ni Haring Nebuchadnezzar ay babaguhin sa katapusan ng mundo sa pagsubok ng katapatan para sa Sabbath ng Diyos na lumikha. Tuwing Sabbath, ang pagtanggi sa paggawa ng mga hinirang ay magpapatotoo sa kanilang pagtutol sa batas ng tao. At sa Linggo, ang kanilang pagtanggi na makilahok sa ipinataw na karaniwang pagsamba ay makikilala sila bilang mga rebelde na dapat maalis. Ang isang hatol na kamatayan ay ipahayag. Ang proseso ay samakatuwid ay ganap na naaayon sa kung ano ang mararanasan ng tatlong kasama ni Daniel, ang kanilang mga sarili ay ganap na pinagpala ng Diyos dahil sa kanilang ipinakitang katapatan.

Gayunpaman, bago ang katapusan ng mundo, ang aral na ito ay inihandog, una, sa mga Hudyo ng lumang alyansa na sumailalim sa isang katulad na pagsubok sa pagitan ng - 175 at - 168, inuusig hanggang sa kamatayan ng Griyegong hari na si Antiochos 4 na kilala bilang Epiphanes. At ang Dan.11 ay magpapatotoo na ang ilang tapat na Hudyo ay mas piniling patayin kaysa gumawa

ng kasuklam-suklam sa harap ng kanilang tunay na Diyos. Sapagkat noong mga panahong iyon, hindi nakialam ang Diyos upang mahimalang iligtas sila, higit pa sa ginawa niya pagkatapos para sa mga Kristiyanong pinatay ng Roma.

Dan 3:6 *Ang hindi yumukod at sumamba ay agad na itatapon sa nagniningas na pugon.*

6a- Para sa mga kasamahan ni Daniel, ang banta ay ang *maapoy na hurno* . Ang banta sa kamatayan na ito ay ang imahe ng huling death decree. Ngunit may pagkakaiba ang dalawang karanasan ng simula at ng wakas, dahil sa wakas, ang maapoy na pugon ang magiging kaparusahan sa huling paghatol ng mga mananalakay na mang-uusig sa mga piniling banal ng Diyos.

Dan 3:7 *Kaya't nang marinig ng lahat ng mga tao ang tunog ng pakakak, at ng plauta, at ng gitara, at ng sambuque, at ng salterio, at ng bawa't panugtog ng tugtugin, ang lahat ng mga tao, ang mga bansa at mga tao ng lahat ng mga wika. nagpatirapa at sumamba sa gintong imahen na itinayo ni Haring Nabucodonosor.*

7a- Ang pag-uugaling ito ng halos pangkalahatan at nagkakaisang pagpapasakop ng masa sa mga batas at ordinansa ng tao ay hinuhulaan pa rin ang kanilang pag-uugali sa panahon ng huling pagsubok ng makalupang pananampalataya. Ang huling unibersal na pamahalaan ng lupa ay susundin nang may gayunding takot.

Dan 3:8 *Sa pagkakataong ito, at kasabay nito, dumating ang ilang mga Caldeo at inakusahan ang mga Judio.*

8a- Ang mga hinirang ng Diyos ay ang mga puntirya ng galit ng diyablo na nangingibabaw sa lahat ng kaluluwa na hindi kinikilala ng Diyos bilang kanyang mga hinirang. Sa lupa, ang diabolikong poot na ito ay nahuhubog sa anyo ng paninibugho at kasabay nito, malaking poot. Pagkatapos, sila ay may pananagutan sa lahat ng kasamaan kung saan nagdurusa ang sangkatauhan, bagama't kabaligtaran ang nagpapaliwanag sa mga kasamaang ito na mga bunga lamang ng kawalan ng kanilang proteksyon ng Diyos. Ang mga napopoot sa mga halal na opisyal ay gumagawa ng mga pakana upang sila ay maging popular na panunuya na dapat alisin sa pamamagitan ng pagpatay sa kanila.

Dan 3:9 *Sila'y sumagot at nagsabi kay Nabucodonosor na hari, Oh hari, mabuhay ka magpakailan man!*

9a- Ang mga ahente ng diyablo ay pumasok sa eksena, ang balangkas ay nagiging mas malinaw.

Dan 3:10 *Ikaw ay nagbigay ng utos na ang bawa't nakakarinig ng tunog ng trumpeta, ng plauta, ng gitara, ng sambuque, ng salterio, ng bagpipe, at ng lahat ng uri ng mga panugtog, ay dapat yumukod at sumamba sa gintong larawan. ,*

10a- Pinapaalalahanan nila ang hari ng kanyang sariling mga salita at ang utos ng kanyang maharlikang awtoridad kung saan kinakailangan ang pagsunod.

Dan 3:11 *at sinumang hindi yumukod at sumamba ay itatapon sa nagniningas na hurno.*

11a- Naaalala rin ang banta ng kamatayan; ang bitag ay nagsasara sa mga piniling banal.

Dan 3:12 *Ngayon ay may mga Judio na iyong pinagkatiwalaan ng pangangasiwa sa lalawigan ng Babilonia, si Sadrach, si Mesach, at si Abednego, na mga*

lalaking walang paggalang sa iyo, Oh hari; hindi sila naglilingkod sa iyong mga diyos, ni sumasamba sa larawang ginto na iyong itinayo.

12a- Ang bagay ay mahuhulaan, ang matataas na posisyon ay ipinagkatiwala sa mga dayuhang Judio, ang mapanlinlang na paninibugho na nag-alab ay upang ipakita ang bunga nito ng nakamamatay na poot. Kaya, ang mga pinili ng Diyos ay pinili at hinahatulan ng popular na paghihiganti.

Dan 3:13 *Nang magkagayo'y iniutos ni Nabucodonosor, na galit at galit, na dalhin sina Sadrach, Mesach, at Abednego. At ang mga lalaking ito ay dinala sa harap ng hari.*

13a- Alalahanin na ang tatlong lalaking ito ay nakakuha kay Nabucodonosor ng pinakamataas na posisyon sa kanyang kaharian, dahil sila ay nagpakita sa kanya na mas matalino, mas matalino kaysa sa mga tao ng kanyang mga tao. Ito ang dahilan kung bakit ang kanyang " *iritado at galit na galit "* na estado ay magpapaliwanag sa kanyang panandaliang paglimot sa kanilang mga natatanging katangian.

Dan 3:14 *Sumagot si Nabucodonosor at nagsabi sa kanila, Sinasadya ba ninyo, Sadrach, Mesach, at Abednego, na hindi ninyo paglingkuran ang aking mga dios, at hindi ninyo sinasamba ang larawang ginto na aking itinaas?*

14a- Hindi man lang niya hinintay na sagutin nila ang kanyang tanong: Sinasadya mo ba ang aking mga utos?

Dan 3:15 *Ngayon ay humanda ka, at kapag narinig mo ang tunog ng pakakak, ng plauta, ng gitara, ng sambuque, ng salterio, ng mga tupa, at ng lahat ng uri ng mga panugtog, ikaw ay yuyukod at sasamba sa larawang iyon. ginawa ko; kung hindi mo siya sasambahin, agad kang itatapon sa gitna ng nagniningas na pugon. At sino ang diyos na magliligtas sa iyo mula sa aking kamay?*

15a- Biglang napagtanto kung gaano kapaki-pakinabang ang mga lalaking ito sa kanya, handa ang hari na mag-alok sa kanila ng bagong pagkakataon sa pamamagitan ng pagsunod sa kanyang unibersal na utos ng imperyal.

Ang tanong na itinanong ay makakatanggap ng hindi inaasahang sagot mula sa tunay na Diyos na tila nakalimutan ni Nabucodonosor, na kinuha ng mga gawain ng kanyang imperyal na buhay. Higit pa rito, walang anuman upang itatag ang petsa ng kapakanan.

Dan 3:16 *Sumagot sina Sadrach, Mesach, at Abednego kay Haring Nabucodonosor, Hindi namin kailangang sagutin ka sa bagay na ito.*

16a- Ang mga salitang ito na sinabi sa pinakamakapangyarihang hari sa kanyang panahon ay tila mapangahas at walang paggalang, ngunit ang mga taong ito na nagsabi sa kanila ay hindi mga taong mapanghimagsik. Sa kabaligtaran, sila ay bumubuo ng mga modelo ng pagsunod sa Diyos na buháy kung saan sila ay matatag na nagpasiyang manatiling tapat.

Dan 3:17 *Narito, ang aming Dios na aming pinaglilingkuran ay makapagliligtas sa amin mula sa maapoy na hurno, at ililigtas niya kami sa iyong kamay, Oh hari.*

17a- Hindi tulad ng hari, ang mga tapat na hinirang ay pinanatili ang mga patunay na ibinigay ng Diyos sa kanila upang ipakita na siya ay kasama nila sa pagsubok ng pangitain. Iniuugnay ang personal na karanasang ito sa maluwalhating alaala ng kanilang mga tao na iniligtas mula sa mga Ehipsiyo at sa kanilang pagkaalipin, sa pamamagitan ng parehong tapat na Diyos na ito,

itinutulak nila ang katapangan hanggang sa punto ng pagsuway sa hari. Ang kanilang determinasyon ay buo, kahit na ito ay dumating sa halaga ng kanilang kamatayan. Ngunit, pinapanghula ng Espiritu ang kanyang pakikialam: *ililigtas niya kami sa iyong kamay, O hari* .

Dan 3:18 *Kung hindi, talastasin mo, Oh hari, na hindi kami maglilingkod sa iyong mga dios, o sasamba man sa larawang ginto na iyong itinayo.*

18a- At sakaling hindi dumating ang tulong ng Diyos, mas mabuti pang mamatay sila bilang matapat na hinirang kaysa mabuhay bilang mga taksil at duwag. Ang katapatan na ito ay makikita sa pagsubok na ipinataw ng Griyegong mang-uusig sa – 168. At pagkatapos nito, sa buong panahon ng Kristiyano sa mga tunay na Kristiyano na hanggang sa katapusan ng mundo ay hindi malito ang batas ng Diyos sa batas ng masasamang tao.

Dan 3:19 *At si Nabucodonosor ay napuspos ng poot, at kaniyang binago ang kaniyang mukha, na ibinaling ang kaniyang mukha laban kay Sadrach, Mesach, at Abednego. Muli siyang nagsalita at iniutos na painitin ang hurno nang pitong beses nang higit kaysa dapat itong init.*

19a- Dapat unawain na ang haring ito ay hindi kailanman nakakita o nakarinig ng sinumang sumasalungat sa kanyang mga desisyon sa panahon ng kanyang buhay; na nagbibigay-katwiran *sa kanyang galit* at *pagbabago* sa hitsura *ng kanyang mukha* . Pinasok siya ng diyablo upang akayin siyang patayin ang mga hinirang ng Diyos.

Dan 3:20 *Nang magkagayo'y inutusan niya ang ilan sa pinakamalakas na kawal sa kaniyang hukbo na gapusin sina Sadrach, Mesach, at Abednego, at ihagis sila sa nagniningas na hurno.*

Dan 3:21 *At ang mga lalaking ito ay ginapos sa kanilang mga sintas, sa kanilang mga tunika, sa kanilang mga balabal, at sa kanilang iba pang mga kasuotan, at inihagis sa gitna ng maapoy na hurno.*

21a- Ang lahat ng mga materyales na nabanggit ay nasusunog gaya ng kanilang mga laman na katawan.

Dan 3:22 *Yamang ang utos ng hari ay mahigpit, at ang hurno ay lubhang mainit, ang apoy ay pinatay ang mga lalaking naghagis kay Sadrach, Mesach, at Abednego doon.*

22a- Ang pagkamatay ng mga lalaking ito ay nagpapatotoo sa nakamamatay na bisa ng apoy ng pugon na ito.

Dan 3:23 *At ang tatlong lalaking ito, si Sadrach, si Mesach, at si Abednego, ay nahulog na nakagapos sa gitna ng mabangis na hurno.*

23a- Ang utos ng hari ay naisakatuparan, pati na ang pagpatay sa sarili niyang mga lingkod.

Dan 3:24 *Nang magkagayo'y natakot ang haring Nabucodonosor, at bumangon na madali. At siya'y sumagot at nagsabi sa kaniyang mga tagapayo, Hindi ba tayo naghagis ng tatlong nakagapos na lalake sa gitna ng apoy? Sumagot sila sa hari: Tiyak, O hari!*

24a- Ang hari ng mga hari sa kanyang panahon ay hindi makapaniwala sa kanyang mga mata. Ang nakikita niya ay lampas sa imahinasyon ng tao. Pakiramdam niya ay kailangan niyang bigyan ng katiyakan ang sarili sa pamamagitan ng pagtatanong sa mga nakapaligid sa kanya kung ang aksyon ng

paghagis ng tatlong lalaki sa apoy ng pugon ay isang katotohanan. At pinagtibay ng mga ito ang bagay sa kaniya: *Ito ay tiyak, Oh hari!*

Dan 3:25 *Siya'y sumagot at nagsabi, Buweno, nakikita ko ang apat na lalake na walang gapos, na lumalakad sa gitna ng apoy, at walang kasamaan; at ang pigura ng ikaapat ay kahawig ng isang anak ng mga diyos.*

25a- Tila ang hari lamang ang nagkaroon ng pangitain ng ikaapat na karakter na nagpasindak sa kanya. Ang huwarang pananampalataya ng tatlong lalaki ay pinarangalan at sinagot ng Diyos. Sa apoy na ito, maaaring makilala ng hari ang mga tao at nakakita siya ng isang pigura ng liwanag at apoy na nakatayo kasama nila. Ang bagong karanasang ito ay nalampasan ang una. Ang katotohanan ng buhay na Diyos ay napatunayan pa rin sa kanya.

25b- *at ang pigura ng ikaapat ay kahawig ng isang anak ng mga diyos*

Ang hitsura ng ikaapat na karakter na ito ay ibang-iba sa hitsura ng mga tao kung kaya't kinilala siya ng hari na may *anak ng mga diyos* . Masaya ang pananalitang ito dahil isa nga itong direktang interbensyon ng isa na magiging para sa mga tao, ***ang Anak ng Diyos*** at ang ***Anak ng tao*** , si Jesu-Kristo.

Dan 3:26 *Nang magkagayo'y lumapit si Nabucodonosor sa pasukan ng mabangis na hurno, at nagsalita, kaniyang sinabi, Sadrach, Mesach, at Abednego, na mga lingkod ng Kataastaasang Dios, magsilabas kayo at magsiparito. At si Sadrach, si Mesach, at si Abednego ay lumabas sa gitna ng apoy.*

26a- Muli, binago ni Nabucodonosor ang kanyang sarili bilang isang kordero sa harap ng isang haring leon na lubhang mas malakas kaysa sa kanya. Ang paalala na ito ay gumising sa patotoo ng karanasan ng nakaraang pangitain. Ang Diyos ng langit ay gumagawa ng pangalawang panawagan sa kanya.

Dan 3:27 *Ang mga satrapa, ang mga katiwala, ang mga gobernador, at ang mga tagapayo ng hari ay nagpupulong; nakita nila na ang apoy ay walang kapangyarihan sa mga katawan ng mga lalaking ito, na ang buhok sa kanilang mga ulo ay hindi nasunog, na ang kanilang mga salawal ay hindi nasira, at na ang amoy ng apoy ay hindi nakaapekto sa kanila.*

27a- Sa karanasang ito, binibigyan tayo ng Diyos at si Nebuchadnezzar ng patunay ng kanyang tunay na kapangyarihan. Nilikha niya ang mga makalupang batas na nagkondisyon sa buhay ng lahat ng tao at lahat ng hayop na nabubuhay sa kanyang lupa at sa kanyang sukat. Ngunit napatunayan na niya na hindi siya o ang mga anghel ay napapailalim sa mga makalupang tuntuning ito. Tagapaglikha ng mga unibersal na batas, ang Diyos ay nasa itaas ng mga ito at maaaring, sa kanyang kalooban, mag-order ng mga mahimalang kaso na, sa kanyang panahon, ay magdadala ng kaluwalhatian at reputasyon kay Jesu-Kristo.

Dan 3:28 *Sumagot si Nabucodonosor at nagsabi, Purihin ang Dios nina Sadrach at Mesach at Abednego, na nagsugo ng kaniyang anghel, at nagligtas sa kaniyang mga lingkod na nagtiwala sa kaniya, at lumabag sa utos ng hari, at ibinigay ang kanilang katawan sa halip na maglingkod at sumamba. anumang diyos maliban sa kanilang Diyos!*

28a- Nawala na ang galit ng hari. Sa sandaling bumalik sa kanyang mga paa bilang isang tao, natututo siya mula sa karanasan at naglabas ng isang utos na pipigil sa bagay na mangyari muli. Dahil mapait ang karanasan. Ipinakita ng

Diyos sa mga Babylonia na Siya ay buhay, aktibo, at puno ng lakas at kapangyarihan.

28b- *na nagsugo ng kanyang anghel at nagligtas sa kanyang mga lingkod na nagtiwala sa kanya, at lumabag sa utos ng hari at ibinigay ang kanilang mga katawan kaysa maglingkod at sumamba sa anumang diyos maliban sa kanilang Diyos!*

Sa mataas na antas ng kaliwanagan, napagtanto ng hari kung gaano kahanga-hanga ang katapatan ng mga lalaking gustong patayin ng kanyang galit na pagmamataas. Walang pag-aalinlangan na napagtanto niya na dahil sa kanyang kapangyarihan, posible na maiwasan niya ang hangal na pagsubok na ito na dulot ng kanyang pagmamataas na ginagawa lamang siyang magkamali sa panganib ng mga inosenteng tao.

Dan 3:29 *Ngayon ito ang aking utos: Bawa't tao, sa alinmang bayan, bansa, o wika, na magsasalita ng masama tungkol sa Dios ni Sadrach, Mesach, at Abednego, ay pagpuputolputolin, at ang kaniyang bahay ay magiging putol-putol. isang tambak ng basura, sapagkat walang ibang diyos na makapagliligtas na tulad niya.*

29a- Sa pamamagitan ng pagpapahayag na ito, ipinagkaloob ni Haring Nabucodonosor ang kaniyang proteksiyon sa mga pinili ng Diyos.

Kasabay nito, pinagbabantaan niya ang sinumang *nagsasalita ng masama tungkol sa Diyos nina Sadrach, Meshach at Abednego,* at tinukoy niya, *siya ay dudurugin, at ang kanyang bahay ay magiging isang bunton ng basura, dahil wala siya doon. walang ibang diyos na makapagliligtas tulad niya.* Sa harap ng bantang ito, tiyak na hangga't naghahari si Haring Nabucodonosor, ang tapat na hinirang ng Diyos ay hindi magkakaroon ng problema dahil sa mga pakana.

Dan 3:30 *Pagkatapos nito, pinaunlad ng hari sina Sadrach, Mesach, at Abednego sa lalawigan ng Babilonia.*

30a- “Ang lahat ay mabuti na nagtatapos nang mabuti” para sa tapat na hinirang ng buhay na Diyos, ang lumikha ng lahat ng nabubuhay at umiiral. Sapagkat ang kaniyang mga pinili ay huling babangon, at sila ay lalakad sa alabok ng mga patay, ang kanilang mga dating kaaway, sa isinumbalik na lupa, magpakailanman.

Sa huling pagsubok, makakamit din ang masayang pagtatapos na ito. Kaya, ang unang pagsubok at ang huling benepisyo mula sa direktang interbensyon ng buhay na Diyos sa pabor sa kanyang mga hinirang na kanyang pinarito upang iligtas kay Jesu-Kristo, ang Tagapagligtas, dahil ang kanyang pangalang Jesus ay nangangahulugang "YaHWéH ang nagliligtas".

Daniel 4

Dan 4:1 *Nabucodonosor na hari sa lahat ng mga bayan, mga bansa, at mga wika, na tumatahan sa buong lupa. Nawa'y ibigay sa iyo ang kapayapaan nang sagana!*

1a- Ang tono at anyo ay nagpapatunay nito, ang haring nagsasalita ay siyang nagbalik-loob sa Diyos ni Daniel. Ang mga pananalita nito ay kahawig ng mga sinulat ng mga sulat ng bagong tipan. Nag-aalok siya ng kapayapaan, dahil siya mismo ay nasa kapayapaan na ngayon, sa kanyang puso ng tao, kasama ang Diyos ng pag-ibig at katarungan, ang totoo, ang tanging, ang natatangi.

Dan 4:2 *Minabuti kong ipakita ang mga tanda at mga kababalaghan na ginawa sa akin ng Kataas-taasang Diyos.*

2a- Ang hari ngayon ay kumilos ayon sa sinabi ni Jesus sa mga bulag at baldado na pinagaling niya, " *Humayo kayo at magpakita kayo sa templo at ipaalam kung ano ang ginawa ng Diyos para sa inyo* ". Ang hari ay binibigyang-buhay ng parehong pagnanais na kinasihan ng Diyos. Dahil posible ang mga pagbabagong loob araw-araw, ngunit hindi ibinibigay ng Diyos sa kanilang lahat ang epekto ng naranasan ng isang hari ng mga hari, isang makapangyarihan at malakas na emperador.

Dan 4:3 *Kay dakila ng kaniyang mga tanda! Gaano kalakas ang kanyang mga kababalaghan! Ang kanyang paghahari ay walang hanggang paghahari, at ang kanyang kapangyarihan ay nananatili sa salinlahi.*

3a- Ang pag-unawa at katiyakan sa mga bagay na ito ay nagbibigay sa kanya ng kapayapaan at tunay na kaligayahan na makukuha na rito sa ibaba. Natutunan at naunawaan ng hari ang lahat.

Dan 4:4 *Ako, si Nabucodonosor, ay nanirahan nang payapa sa aking bahay, at masaya sa aking palasyo.*

4a- Tahimik at masaya? Oo, ngunit isa pa ring hindi napagbagong loob na pagano para sa tunay na Diyos.

Dan 4:5 *Nagkaroon ako ng isang panaginip na natakot sa akin; ang mga pag-iisip kung saan ako ay hinahabol sa aking kama at ang mga pangitain ng aking isip ay pumuno sa akin ng takot.*

5a- Ang haring ito na si Nabucodonosor ay tunay na iniharap sa atin bilang ang nawawalang tupa na ang Diyos kay Kristo ay dumarating upang tulungan at iligtas ito mula sa kasawian. Sapagkat pagkatapos nitong mapayapa at masayang makalupang panahon, ang kinabukasan ng hari ay kapahamakan at walang hanggang kamatayan. Para sa kanyang walang hanggang kaligtasan, dumarating ang Diyos upang guluhin at pahirapan siya.

Dan 4:6 *At iniutos ko na ang lahat ng pantas na tao ng Babilonia ay dalhin sa harap ko, upang maibigay nila sa akin ang paliwanag ng panaginip.*

6a- Malinaw, si Nebuchadnezzar ay may malubhang problema sa memorya. Bakit hindi niya agad tinawagan si Daniel?

Dan 4:7 *Nang magkagayo'y dumating ang mga mahiko, ang mga manghuhula, ang mga Caldeo, at ang mga manghuhula. Sinabi ko sa kanila ang panaginip, at hindi nila ako binigyan ng paliwanag.*

7a- Nangyayari ang mga bagay tulad ng sa unang pangitain, mas gusto ng mga paganong manghuhula na kilalanin ang kanilang kawalan ng kakayahan kaysa magsabi ng mga pabula sa hari na nagbanta na sa kanilang buhay.

Dan 4:8 *Sa wakas, si Daniel ay nagpakita sa harap ko, na pinangalanang Beltsasar* ***ayon sa pangalan ng aking dios*** *, at na nasa kaniya ang espiritu ng mga banal na dios. Sinasabi ko sa kanya ang panaginip:*

8a- Ang dahilan ng pagkalimot ay ibinigay. Si Bel ay diyos pa rin ng hari. Naaalala ko dito na si Darius the Mede, Cyrus the Persian, Darius the Persian, Artaxerxes 1st ʼ ayon sa Esd.1, 6 at 7, lahat sa kanilang panahon ay pahalagahan ang mga hinirang na Hudyo at ang kanilang iisang Diyos. Kasama si Cyrus tungkol sa kung sino ang hinuhulaan ng Diyos sa Isa.44:28, na nagsasabi: *Sinasabi ko tungkol kay Ciro: Siya ang aking pastol, at gagawin niya ang lahat ng aking kalooban; sasabihin niya tungkol sa Jerusalem: Itayo itong muli! At tungkol sa templo: Itayo ito! - Ang ipinropesiya na pastol* ay tutuparin *ang makahulang kalooban* ng Diyos kung kanino kinikilala niyang sumusunod. Ang ibang tekstong ito ay nagpapatunay sa kanyang hinulaang pagbabagong loob: Isa.45:2: *Ganito ang sabi ng Panginoon sa kanyang pinahiran, kay Ciro* , at sa talatang 13: *Ako ang nagbangon kay Ciro sa aking katuwiran, At aking itutuwid ang lahat niyang mga daan. ; Itatayo niya muli ang aking lungsod, at palalayain ang aking mga bihag, nang walang pantubos o suhol, sabi ng Panginoon ng mga hukbo.* At ang katuparan ng planong ito ay makikita sa Esd.6:3 hanggang 5: *Sa unang taon ni haring Ciro, ang haring Ciro ay nagbigay ng utos na ito tungkol sa bahay ng Dios sa Jerusalem: Itayo muli ang bahay, upang maging isang lugar kung saan naghahain. ay inaalok, at mayroon itong matibay na pundasyon. Ito ay magiging animnapung siko ang taas, animnapung siko ang lapad, tatlong hanay ng tinabas na bato at isang hanay ng bagong kahoy.* ***Ang mga gastos ay babayaran ng sambahayan ng hari*** *. Bukod dito, ang mga sisidlan na ginto at pilak ng bahay ng Dios, na kinuha ni Nabucodonosor mula sa templo sa Jerusalem at dinala sa Babilonia, ay ibabalik, at dadalhin sa templo sa Jerusalem sa lugar kung saan sila naroroon, at inilalagay sa bahay. ng Diyos.* ***Ang mga gastos ay babayaran ng sambahayan ng hari.*** Ibinigay sa kanya ng Diyos ang mga parangal na ibinigay niya kay Haring Solomon. Gayunpaman, mag-ingat! Ang utos na ito ay hindi magpapahintulot sa pagkalkula na iminungkahi sa Dan.9:25 na gamitin upang makuha ang petsa ng unang pagdating ng Mesiyas; ito ay magiging kay Haring Artaxerxes na Persiano. Ipinatayo muli ni Ciro ang templo, ngunit pinahintulutan ni Artaxerxes ang muling pagtatayo ng mga pader ng Jerusalem at ang pagbabalik ng buong bayang Judio sa kanilang pambansang lupain.

Dan 4:9 *Beltsasar, pinuno ng mga salamangkero, na alam kong nasa iyo ang espiritu ng mga banal na diyos, at kung saan walang lihim na mahirap, bigyan mo ako ng paliwanag ng mga pangitain na aking nakita sa panaginip.*

9a- Kailangan nating maunawaan kung nasaan ang hari. Sa kanyang isip , nanatili siyang isang pagano at kinilala lamang ang Diyos ni Daniel bilang ibang

diyos, maliban na siya ay may kakayahang magpaliwanag ng mga panaginip. Ang ideya na kailangang baguhin ang mga diyos ay hindi nangyari sa kanya. Ang Diyos ni Daniel ay isa lamang diyos kumpara sa iba.

Dan 4:10 *Ito ang mga pangitain ng aking isip habang ako'y nakahiga. Tumingin ako, at, narito, may isang punong kahoy na napakataas sa gitna ng lupa.*

10a- Sa mga imahen na gagamitin ni Hesus sa pagbibigay ng kanyang mga aral sa mga taong espirituwal na nais niyang ituro, ang puno ay magiging larawan ng tao, mula sa tambo na yumuyuko at yumuyuko hanggang sa makapangyarihan at marilag na sedro. At kung paanong pinahahalagahan ng tao ang masarap na bunga ng isang puno, pinahahalagahan man o hindi ng Diyos ang bungang dala ng kanyang mga nilalang, mula sa pinakakaaya-aya hanggang sa hindi gaanong kaaya-aya, kahit na kasuklam-suklam at kasuklam-suklam.

Dan 4:11 *At ang punong ito ay naging malaki at malakas, na ang tuktok ay umaabot hanggang sa langit, at nakita mula sa mga dulo ng buong lupa.*

11a- Sa pangitain ng rebulto, ang haring Caldeo ay inihambing na sa isang puno ayon sa larawan ng kapangyarihan, lakas, at imperyo na ibinigay sa kanya ng tunay na Diyos.

Dan 4:12 *Ang kaniyang mga dahon ay maganda, at ang kaniyang bunga ay sagana; nagdala siya ng pagkain para sa lahat; ang mga hayop sa parang ay sumilong sa ilalim ng lilim nito, at bawat nilalang na may buhay ay kumukuha ng pagkain mula rito.*

12a- Ibinahagi ng makapangyarihang haring ito sa lahat ng kanyang imperyo ang kayamanan at ang pagkaing ginawa sa ilalim ng kanyang mga tagubilin.

12b- *ang mga ibon sa himpapawid ay tumahan sa gitna ng mga sanga nito,*

Ang pananalita ay isang muling pagbabalik ng Dan.2:38. Sa literal na kahulugan, ang mga ibong ito sa langit ay kumakatawan sa kapayapaan at katahimikan na naghahari sa ilalim ng kanyang pamamahala. Sa espirituwal na kahulugan, ang ibig nilang sabihin ay ang makalangit na mga anghel ng Diyos, ngunit sa nag-iisang sanggunian na ito mula sa Ecc.10:20, ang Diyos mismo ang pinag-uusapan, sapagkat siya lamang ang sumasaliksik sa mga iniisip ng bawat tao: Huwag mong *sumpain ang hari. , maging sa iyong isipan, at huwag mong sumpain ang mayaman sa silid na iyong tinutulugan; sapagka't dadalhin* ***ng ibon sa himpapawid ang iyong tinig,*** *ihahayag* ***ng may pakpak na hayop ang iyong mga salita*** . Sa karamihan ng mga quote, ang mga ibon sa kalangitan ay pumupukaw ng mga agila at ibong mandaragit, na nangingibabaw sa mga may pakpak na species. Ang mga ibon ay naninirahan kung saan ang kanilang pagkain ay sagana; ang imahe samakatuwid ay nagpapatunay ng kasaganaan at pagkabusog sa pagkain.

Dan 4:13 *Sa mga pangitain ng aking espiritu, na aking nakita habang nagsisinungaling, ay nakita ko, at, narito, ang isa sa mga nagbabantay at mga banal ay bumaba mula sa langit.*

13a- Sa katunayan, ang mga makalangit na anghel ay hindi kailangang matulog, samakatuwid sila ay nasa permanenteng gawain. Ang *mga banal* at naglilingkod sa Diyos *ay bumaba mula sa langit* upang dalhin ang Kanyang mga mensahe sa Kanyang mga lingkod sa lupa.

Dan 4:14 *At siya'y sumigaw ng may lakas, at nagsalita ng ganito, Putulin ang puno, at putulin ang mga sanga niyaon; ipagpag ang mga dahon, at ikalat ang mga bunga; tumakas ang mga hayop mula sa ilalim nito, at ang mga ibon mula sa gitna ng mga sanga nito!*

14a- Ang pangitain ay nagpahayag na ang hari ay mawawala ang kanyang kaharian at ang kanyang paghahari sa kanya.

Dan 4:15 *Nguni't iwan mo ang tangkay kung saan ang mga ugat ay nasa lupa, at itali mo ng mga tanikala na bakal at tanso sa gitna ng mga damo sa parang. Mabasa siya sa hamog ng langit, at gaya ng mga hayop, magkaroon siya ng damo sa lupa bilang kaniyang bahagi.*

15a- *Ngunit iwanan ang puno ng kahoy sa lupa kung saan naroon ang mga ugat*

Ang hari ay mananatili sa kanyang kaharian; hindi siya mapapatalsik.

15b- *at talian mo siya ng mga tanikala na bakal at tanso, sa gitna ng mga damo sa parang*

Hindi na kailangan ng mga tanikala na bakal o tanso, dahil gagawin lamang ng Diyos na mawala ang kanyang mallable na nilalang sa kanyang katwiran at bait sa lahat ng kanyang aspeto, pisikal, mental at moral. Ang makapangyarihang hari ay kukunin ang kanyang sarili bilang isang hayop sa parang. Ang mga dakila sa kanyang kaharian ay mapipilitang alisin sa kanya ang dominasyon sa kaharian.

15c- *Mabasa nawa siya ng hamog ng langit, at magkaroon siya, tulad ng mga hayop, ang damo sa lupa bilang kanyang bahagi.*

Maiisip natin ang pangingilabot ng kanyang mga matatanda na makikita siyang kumakain ng damo mula sa lupa, tulad ng isang baka o isang tupa. Tatanggihan niya ang mga natatakpan na tirahan, mas pinipiling manirahan at matulog sa parang.

Dan 4:16 *Ang kaniyang puso ng tao ay aalisin sa kaniya, at ang puso ng isang hayop ay ibibigay sa kaniya; at pitong ulit ang lilipas sa kanya.*

Sa karanasang ito , muling nagbibigay ang Diyos ng patunay ng kanyang tunay na kapangyarihan. Dahil ang Tagapaglikha ng buhay ng lahat ng kanyang mga nilalang, maaari niyang gawin anumang oras, para sa kanyang kaluwalhatian, ang isang tao na maging matalino o, sa kabaligtaran, ay pipi ito. Dahil nananatiling hindi nakikita ng kanilang mga mata, binabalewala ng mga lalaki ang banta na ito na patuloy na nagpapabigat sa kanila. Ngunit totoo na bihira siyang makialam, at kapag ginawa niya, ito ay para sa isang tiyak na dahilan at layunin.

Nasusukat ang parusa. Ito ay ilalapat kay Haring Nebuchadnezzar ng ***pitong beses*** , pitong taon lamang. Walang lehitimo sa paggamit ng tagal na ito sa anumang bagay maliban sa hari mismo. Dito muli, sa pamamagitan ng pagpili sa numerong "7", inisyal ng Diyos na lumikha sa kanyang "royal seal" ang aksyon na malapit nang maisakatuparan.

Dan 4:17 *Ang hatol na ito ay utos ng mga nagmamasid, ang pasiya na ito ay utos ng mga banal, upang malaman ng mga buhay na ang Kataastaasan ay namamahala sa kaharian ng mga tao, at ibinibigay ito sa kanino man niyang ibig, at itinataas doon ang pinakamasamang tao.*

17a- *Ang pangungusap na ito ay utos ng mga nanonood*

Binibigyang-diin ng Espiritu ang pambihirang katangian ng banal na panghihimasok na ito kung saan binibigyan niya ng tungkulin ang “utos” dahil sa *mga nanonood* . Dapat matutunan ng tao na sa kabila ng mapanlinlang na pagpapakita, siya ay patuloy na binabantayan ng mga makalangit na nilalang. Nais ng Diyos na gawing aral ang halimbawang ito para sa mga tao hanggang sa katapusan ng mundo. Sa pamamagitan ng pagbanggit *sa mga nanonood* , inihayag niya ang perpektong kolektibong pagkakaisa ng mga anghel ng kampo ng Diyos na nag-uugnay sa kanila sa kanyang mga proyekto at kanyang mga aksyon.

17b- *upang malaman ng mga nabubuhay na ang Kataastaasan ay may kapangyarihan sa kaharian ng mga tao, na ibinibigay niya ito sa sinumang kanyang maibigan.*

Ang Diyos ang namamahala sa lahat at kumokontrol sa lahat. Kadalasan, sa pagkalimot sa nakatagong katotohanang ito, ang tao ay naniniwala sa kanyang sarili na siyang panginoon ng kanyang kapalaran at sa kanyang mga desisyon. Iniisip niya na pinipili niya ang kanyang mga pinuno, ngunit ang Diyos ang naglagay sa kanila sa katungkulan, ayon sa kanyang mabuting kalooban at kanyang paghatol sa mga bagay at nilalang.

17c- *at itinaas niya doon ang pinakamasamang tao*

Totoo ang kasabihan: "Ang mga tao ay may mga pinuno na nararapat sa kanila". Kapag ang mga tao ay karapat-dapat sa isang hamak na tao bilang pinuno, ipinapataw ito ng Diyos sa kanila.

Dan 4:18 *Ito ang panaginip na aking napanaginipan, si Haring Nabucodonosor. Ikaw, Beltesazar, magbigay ng paliwanag, yamang lahat ng pantas sa aking kaharian ay hindi makapagbibigay nito sa akin; magagawa mo, dahil nasa loob mo ang espiritu ng mga banal na diyos.*

18a- Si Nebuchadnezzar ay sumusulong, ngunit hindi pa rin siya napagbagong loob. Naalala pa niya na si Daniel ay naglilingkod *sa mga banal na diyos* . Ang monoteismo ay hindi pa niya naiintindihan.

Dan 4:19 *Nang magkagayo'y si Daniel, na ang pangalan ay Beltsasar, ay natigilan sandali, at binagabag siya ng kaniyang mga pagiisip. Ang hari ay sumagot at nagsabi, Beltesasar, huwag kang gambalain ng panaginip at ng paliwanag; At sumagot si Beltsasar, Panginoon ko, ang panaginip ay mapasa iyong mga kaaway, at ang paliwanag niyaon sa iyong mga kalaban!*

19a- Naunawaan ni Daniel ang panaginip at ang mangyayari ay lubhang kakila-kilabot para sa hari na mas gusto ni Daniel na makita ang bagay na natupad sa kanyang mga kaaway.

Dan 4:20 *Ang punong kahoy na iyong nakita, na lumaking malaki at malakas, na ang tuktok ay umabot sa langit, at nakita sa bawa't bahagi ng lupa;*

Dan 4:21 *Ang punong ito, na ang mga dahon ay maganda, at ang kaniyang bunga ay sagana, na nagbubunga ng pagkain sa lahat, na sa ilalim nito ay nakanlungan ng mga hayop sa parang, at sa kaniyang mga sanga ay tinatahanan ng mga ibon sa himpapawid,*

21a- *maganda ang mga dahon*

Pisikal na anyo at pananamit.

21b- *at masaganang prutas*

Ang kasaganaan ng kasaganaan.

21c- *na nagdala ng pagkain para sa lahat*

Sino ang nagsisiguro ng pagkain ng lahat ng kanyang mga tao.

21d- *kung saan sumilong ang mga hayop sa parang*

Ang haring tagapagtanggol ng kanyang mga lingkod.

21st- *at sa gitna ng mga sanga niya ang mga ibon sa himpapawid ay naging tahanan*

Sa ilalim ng kanyang pamumuno, ang kanyang mga tao ay namuhay nang matiwasay. Lumilipad ang mga ibon at iniiwan ang puno sa kaunting panganib.

Dan 4:22 *Ikaw, Oh hari, na naging dakila at malakas, na ang kadakilaan ay lumago at nataas hanggang sa langit, at ang iyong kapangyarihan ay umaabot hanggang sa mga wakas ng lupa.*

Dan 4:23 At *nakita ng hari ang isa sa mga banal na bantay na bumababa mula sa langit, na nagsasabi, Puputulin mo ang puno, at sirain; nguni't iwan ang puno sa lupa kung saan naroon ang mga ugat, at itatali mo ng mga tanikala na bakal at tanso, sa gitna ng mga damo sa parang; mabasa nawa siya ng hamog ng langit, at ang kaniyang bahagi ay mapasa mga hayop sa parang, hanggang sa makapitong panahon ang dumaan sa kaniya.*

Dan 4:24 *Ito ang paliwanag, Oh hari, ito ang utos ng Kataastaasan, na matutupad sa aking panginoon na hari.*

Dan 4:25 *Itataboy ka nila sa gitna ng mga tao, at tatahan ka na kasama ng mga hayop sa parang, at bibigyan ka nila ng damo na makakain na parang mga baka; ikaw ay mapupuno ng hamog ng langit, at pitong ulit ang lilipas sa iyo, hanggang sa iyong maalaman na ang Kataastaasan ay namamahala sa kaharian ng mga tao at ibinibigay ito sa sinumang kaniyang maibigan.*

25a- *hanggang sa malaman mo na ang Kataas-taasan ay namamahala sa kaharian ng mga tao at ibinibigay ito sa sinumang maibigan niya.*

Binanggit ni Daniel ang Diyos bilang “ang Kataas-taasan”. Sa gayon ay itinuturo niya ang mga kaisipan ng hari sa pag-iral ng iisang Diyos; isang ideya na ang hari ay nahihirapang unawain, dahil sa mga polytheistic na pinagmulang minana mula sa ama hanggang sa anak.

Dan 4:26 *Ang utos na iwanan ang puno kung saan ang mga ugat ng puno ay nangangahulugan na ang iyong kaharian ay mananatili sa iyo kapag nakilala mo na Siya na namamahala ay nasa langit.*

26a- Kapag *nakilala niya na ang namamahala ay nasa langit,* ang karanasan ng kahihiyan ay titigil dahil ang hari ay makukumbinsi at magbabalik-loob.

Dan 4:27 *Kaya't, Oh hari, nawa'y kalugdan ka ng aking payo. Tapusin ang iyong mga kasalanan sa pamamagitan ng pagsasagawa ng katarungan, at sa iyong mga kasamaan sa pamamagitan ng pagpapakita ng habag sa mga kapus-palad, at ang iyong kaligayahan ay maaaring magpatuloy.*

27a- Kapag isinabuhay ng hari ang mga bagay na inilista ni Daniel sa talatang ito, siya ay tunay na magbabalik-loob. Ngunit ang karakter na ito ay binigay sa pagmamataas, ang kanyang hindi mapag-aalinlanganang kapangyarihan ay ginawa siyang pabagu-bago at kadalasang hindi makatarungan, gaya ng itinuro sa atin ng mga nakaraang nahayag na karanasan.

Dan 4:28 *Ang lahat ng mga bagay na ito ay naganap kay Haring Nabucodonosor* .

28a- Ang deklarasyon na ito ni Daniel ay nagbabawal sa anumang iba pang interpretasyon ng propesiya na ito, na humahatol sa pagpapawalang-bisa sa mga hulang batayan na itinuro ng mga Saksi ni Jehova at anumang iba pang relihiyosong grupo na lumalabag sa tuntuning tinukoy ni Daniel. Bukod dito, ang nilalaman ng buong kabanata ay nagbibigay ng patunay nito. Dahil ang kwento ay magtuturo sa atin kung bakit ang hari ay tinamaan ng sumpa sa propesiya ng puno.

Dan 4:29 *Sa katapusan ng labindalawang buwan, habang siya ay naglalakad sa palasyo ng hari sa Babilonia,*

29a- 12 buwan, o isang taon o " *isang oras* " ang lumipas sa pagitan ng pangitain at ng mga nagawa nito.

Dan 4:30 *Ang hari ay sumagot at nagsabi, Hindi ba ito ang Babilonia na dakila, na aking itinayo na pinaka maharlikang tahanan sa pamamagitan ng kapangyarihan ng aking kapangyarihan, at para sa kaluwalhatian ng aking karilagan?*

30a- Ito ang nakamamatay na sandali kung kailan mas mabuting manahimik ang hari. Ngunit mauunawaan natin ito dahil ang kanyang Babylon ay tunay na isang purong kababalaghan na nakalista pa rin bilang isa sa "pitong kababalaghan ng mundo". Nakabitin na mga hardin na luntiang may halamanan, pond, maluluwag na mga parisukat at ramparts sa isang parisukat na 40 km sa bawat panig. Mga ramparta sa tuktok kung saan maaaring dumaan ang dalawang tangke sa bawat isa sa buong haba ng ramparts; ang highway ng panahon. Ang isa sa mga pintuan nito, na muling itinayo sa Berlin, ay nasa gitna ng dalawang pader na binubuo ng mga asul na enameled na bato kung saan nakaukit ang sagisag ng hari: isang leon na may mga pakpak ng agila na binanggit sa Dan.7:4. May maipagmamalaki siya. Ngunit hindi nakikita ng Diyos ang pagmamalaki sa kanyang mga salita, nakikita niya ang pagmamataas ngunit higit sa lahat ang pagkalimot at paghamak sa kanyang mga nakaraang karanasan. Tiyak, ang haring ito ay hindi lamang ang mapagmataas na nilalang sa lupa, ngunit ang Diyos ay nakatutok sa kanya, gusto niya siya sa kanyang langit at siya ay mapapasa kanya. Ito ay nararapat na paliwanag: Hinahatulan ng Diyos ang kanyang mga nilalang nang higit pa sa anyo. Sinasaliksik Niya ang kanilang mga puso at isipan, at kinikilala, nang hindi kailanman nagkakamali, ang mga tupang karapat-dapat sa kaligtasan. Ito ay humahantong sa kanya upang igiit at kung minsan ay gumawa ng mga himala ngunit ang pamamaraan ay nabibigyang-katwiran sa pamamagitan ng kalidad ng huling resulta na nakuha.

Dan 4:31 *Samantalang ang salita ay nasa bibig pa ng hari, ang isang tinig ay bumaba mula sa langit, Dinggin mo, haring Nabucodonosor, na ang kaharian ay aalisin sa iyo.*

31a- Si Nabucodonosor ay biktima ng pag-ibig ng Diyos na naglagay ng bitag para sa kanya at nagbabala sa kanya tungkol dito sa kanyang makahulang panaginip. Ang hatol mula sa langit ay maririnig, ngunit tayo ay magalak dahil ang kasamaan na gagawin ng Diyos sa kanya ay magliligtas sa kanyang buhay at ito ay gagawing walang hanggan.

Dan 4:32 *Itataboy ka nila sa mga tao, tatahan ka na kasama ng mga hayop sa parang, at bibigyan ka nila ng damo na makakain na parang mga baka; at pitong*

ulit ang lilipas sa iyo, hanggang sa iyong malaman na ang Kataastaasan ay namamahala sa kaharian ng mga tao at ibinibigay ito sa sinumang kanyang maibigan.

32a- Sa loob ng pitong taon, *pitong beses* , nawala ang katinuan ng hari at nakumbinsi siya ng kanyang isip na isang hayop lamang.

Dan 4:33 *Sa parehong oras ang salita ay natupad kay Nabucodonosor. Siya ay itinaboy mula sa mga tao, kumain siya ng damo na parang mga baka, ang kaniyang katawan ay nabasa ng hamog ng langit; hanggang sa ang kanyang buhok ay tumubo na gaya ng mga balahibo ng mga agila, at ang kanyang mga kuko ay gaya ng sa mga ibon.*

33a- Ang hari ay nagpapatotoo na ang lahat ng inihayag sa pangitain ay mahusay na nagawa sa kanya. Sa pagsulat ng kanyang patotoo, ang nagbalik-loob na hari ay nagpukaw ng nakakahiyang karanasang ito, na nagsasalita tungkol sa kanyang sarili sa ikatlong tao. Tinutulak pa rin siya ng hiya para umatras. Ang isa pang paliwanag ay nananatiling posible, na ang patotoong ito ay isinulat nang magkasama ng hari at ni Daniel, ang kanyang bagong kapatid sa tunay na Diyos.

Dan 4:34 *Pagkatapos ng takdang panahon, akong si Nabucodonosor, ay itiningin ang aking mga mata sa langit, at ang katuwiran ay nanumbalik sa akin. Aking pinagpala ang Kataastaasan, aking pinuri at niluwalhati siya na nabubuhay magpakailanman, na ang kapangyarihan ay walang hanggang kapangyarihan, at ang kaniyang kaharian ay nananatili sa sali't saling lahi.*

34a- Nakuha ng matalino at makapangyarihang Diyos ang pag-ibig ng nawawalang tupa. Siya ay sumapi sa kanyang kawan, at pinarami ang kanyang mga papuri para sa kanyang kaluwalhatian.

34b- *siya na ang paghahari ay walang hanggang kapangyarihan, at ang paghahari ay nananatili sa salin-lahi.*

Ang pormula ay tungkol sa ika-5 kaharian , sa pagkakataong ito, walang hanggan, ng pangitain ng *Anak ng tao* ni Dan.7:14: *Sa kanya ay binigyan ng kapangyarihan, kaluwalhatian at kaharian; at lahat ng mga tao, mga bansa, at mga tao ng bawat wika ay naglingkod sa kanya. Ang kanyang kapangyarihan ay walang hanggang kapangyarihan na hindi lilipas, at ang kanyang kaharian ay hindi magigiba kailanman* . At gayon din sa pangitain ng *larawan* sa Dan.2:44: *Sa mga araw ng mga haring ito ang Dios ng langit ay magbabangon ng isang kaharian na hindi magigiba kailan man, o lilipas man sa ilalim ng kapangyarihan ng ibang bayan; sisirain niya at wawasakin ang lahat ng kahariang ito, at siya mismo ay mananatili magpakailanman* .

Dan 4:35 *Lahat ng nananahan sa lupa ay walang kabuluhan sa kaniyang paningin: siya'y gumagawa ng ayon sa kaniyang kinalulugdan sa hukbo ng langit, at sa kanila na nagsisitahan sa lupa: at walang makahahadlang sa kaniyang kamay. siya: anong ginagawa mo?*

35a- Luwalhati sa Diyos na buhay! Dahil sa pagkakataong ito naunawaan ng hari ang lahat at siya ay napagbagong loob.

Dan 4:36 *Nang panahong yaon ay bumalik sa akin ang katinuan; ang kaluwalhatian ng aking kaharian, ang aking karilagan at ang aking karilagan ay naibalik sa akin; ang aking mga tagapayo at ang aking mga nakatatanda ay*

nagtanong muli sa akin; Naibalik ako sa aking kaharian, at lumakas lamang ang aking kapangyarihan.

36a- Tulad ng makatarungan at matuwid na si Job, na pinagkalooban ng Diyos ng mga anak na lalaki, mga anak na babae at mga inapo sa pagtatapos ng kanyang pagsubok, nabawi ng hari ang pagtitiwala ng kanyang mga dakila at ipinagpatuloy ang kanyang matalinong paghahari sa gitna ng mga tunay na pantas na naliwanagan ng buhay na Diyos . Ang karanasang ito ay nagpapatunay na ibinibigay ng Diyos ang kaharian sa sinumang nais niya. Siya ang nagbigay inspirasyon sa mga dakilang Chaldean na hingin muli ang kanilang hari.

Dan 4:37 *Ngayon, ako, si Nabucodonosor, ay pumupuri at nagbubunyi at niluluwalhati ang Hari ng langit, na ang lahat ng mga gawa ay totoo, at ang mga daan ay matuwid, at siyang makapagpapakumbaba sa mga lumalakad sa kapalaluan.*

37a- Masasabi niya ito, dahil nagbayad siya para masabi niya ito.

Upang maiwasan ang pinakamasama, ang pagbunot ng ngipin ay maaaring makasakit ng husto; ngunit ang mga taya ay makapagbibigay-katwiran sa pagdurusa. Upang makamit ang kawalang-hanggan, maaaring kailanganin na dumaan sa mahihirap o napakahirap na pagsubok; ang pag-aalis ng kapalaluan ay magbibigay-katwiran sa kanila kapag ito ay posible. Dahil alam niya ang kaniyang potensyal, ginawang bulag ni Jesu-Kristo si Pablo sa daan patungo sa Damasco, upang ang espirituwal na bulag na "mang-uusig sa kaniyang mga kapatid" ay maging kaniyang tapat at masigasig na saksi pagkatapos na mabawi ang paningin ng kaniyang mga mata, ngunit higit sa lahat, ang paningin ng kaniyang espiritu.

Daniel 5

Dan 5:1 *Si Haring Belsasar ay nagbigay ng isang malaking piging sa kaniyang mga mahal na tao, isang libo ang bilang, at siya'y uminom ng alak sa kanilang harapan.*

1a- Si Haring Nabucodonosor ay nakatulog sa kapayapaan ng Diyos noong siya ay medyo matanda na at ang kanyang anak na si Nabonidus ang humalili sa kanya, nag-aatubili na mamahala, kaya't pinahintulutan niya ang kanyang anak na si Belshazzar na maghari bilang kahalili niya. Huwag malito ang pangalang ito na ang ibig sabihin ay "Bel protects the king", isang hamon na balak ng Diyos na harapin, sa isa na ibinigay ni Nebuchadnezzar kay Daniel: Belteshazzar na nangangahulugang "Bel will protect". Sa pinagmulan ng mga pangalang ito ay ang pagsamba kay Bel o Bélial na sa likod niya ay ang nag-iisang tagapag-ayos ng polytheism: si Satanas, ang diyablo. Gaya ng makikita natin, ang mga kahalili ng nagbalik-loob na hari ay hindi sumunod sa kanya sa landas na ito.

Dan 5:2 *Si Belsasar, nang matikman niya ang alak, ay dinala ang mga sisidlang ginto at pilak na kinuha ng kaniyang amang si Nabucodonosor mula sa templo sa Jerusalem, na anopa't ang hari at ang kaniyang mga mahal na tao, ang kaniyang mga asawa at ang kaniyang mga asawa, ay ginamit para sa umiinom.*

2a- Para sa paganong haring ito, itong mga sisidlang ginto at pilak ay mga samsam lamang na kinuha mula sa mga Hudyo. Dahil pinili niyang balewalain

ang tunay na Diyos na pinagbalik-loob ni Nabucodonosor, hindi niya pinapansin ang katotohanan na ang buhay na Diyos na ito ay humahatol sa lahat ng kanyang mga aksyon. Sa pamamagitan ng paggamit para sa isang base at bastos na paggamit sa mga bagay na ito na inilaan at pinabanal sa paglilingkod sa Diyos na lumikha, ginagawa niya ang huling pagkakamali ng kanyang maikling buhay. Noong panahon niya, alam ni Nabucodonosor kung paano isaalang-alang ang aktibong kapangyarihan ng Diyos ng mga Judio dahil naunawaan niya na ang kanyang mga pambansang diyos sa katotohanan ay hindi umiiral. Narinig ng lahat ng mga taong sakop ng hari ng Babilonia ang kanyang makapangyarihang patotoo na pabor sa Hari ng langit, lalo na sa kanyang malapit na pamilya. Samakatuwid, ang Diyos ay may lahat ng dahilan upang ipakita ngayon ang kanyang sarili na makatarungan at walang awa.

Dan 5:3 *Nang magkagayo'y kanilang dinala ang mga sisidlang ginto na kinuha sa templo, sa bahay ng Dios sa Jerusalem; at ang hari at ang kaniyang mga mahal na tao, ang kaniyang mga asawa at ang kaniyang mga babae, ay ginamit upang uminom.*

3a- Iginiit ni Daniel ang pinagmulan ng mga sisidlang ito na inalis mula sa templo, mula sa bahay ng Diyos sa Jerusalem. Nang makitang pinahintulutan ng Judiong Diyos na alisin ang mga bagay na ito mula sa kaniyang templo, dapat sana ay naunawaan ng kabataang hari na ang tunay na Diyos ay nagpaparusa at mahigpit na pinarurusahan ang mga naglilingkod sa kaniya nang masama. Ang mga paganong diyos ay hindi gumagawa ng mga ganoong bagay at ang kanilang mga opisyal ay naghahangad lamang na pasayahin ang mga tao na ang kanilang paniniwala ay kanilang pinagsamantalahan.

Dan 5:4 *Sila'y nagsiinom ng alak, at nagsipuri sa mga dios na ginto, pilak, tanso, bakal, kahoy, at bato.*

4a- Ang bastos na paggamit ay lipas na, ito ay idolatrosong paggamit, ang taas ng kasuklam-suklam para sa Diyos. Mahalagang detalye, sa isang mahusay na pagpapakita ng kawalang-ingat, ang hari ay nagpipiyesta kasama ang kanyang mga kaibigan, habang ang kanyang lungsod ay pinagbantaan ng mga Medes at Persian na kumukubkob dito.

Dan 5:5 *Sa sandaling yaon ay lumitaw ang mga daliri ng kamay ng isang tao, at sila'y sumulat sa tapat ng kandelero sa batong apog sa dingding ng palasyo ng hari. Nakita ng hari itong dulo ng kamay na nagsusulat.*

5a- Ang mga himala noong panahon ni Nabucodonosor na hinamak, ang bagong himalang ito ay hindi naglalayong magbalik-loob, ngunit sirain ang buhay ng mga nagkasala gaya ng makikita natin. Sa harap ng mga masasamang nag-aakusa na nagnanais ng kamatayan ng isang makasalanan, isusulat din ni Hesukristo sa buhangin gamit ang kanyang daliri ang mga kasalanang kanilang ginawa nang lihim.

Dan 5:6 *Nang magkagayo'y nagbago ang kulay ng hari, at binagabag siya ng kaniyang mga pagiisip; ang mga kasukasuan ng kanyang likod ay lumuwag, at ang kanyang mga tuhod ay kumatok sa isa't isa.*

6a- Ang himala ay agad na nagbubunga ng mga epekto nito. Sa kabila ng kalasingan, nagre-react ang isip niya, kinikilabutan siya.

Dan 5:7 *At ang hari ay sumigaw ng malakas para sa mga astrologo, sa mga Caldeo, at sa mga manghuhula; at ang hari ay sumagot at nagsabi sa mga pantas ng Babilonia, Sinomang magbabasa ng kasulatang ito, at magbigay sa akin ng paliwanag nito, ay magbibihis ng kulay ube, at magsusuot ng kuwintas na ginto sa kanyang leeg, at magkakaroon ng ikatlong puwesto sa pamahalaan ng kaharian..*

7a- Muli, hindi pinapansin si Daniel; ang kanyang mga patotoo ay hinamak ng kahalili ng hari. At muli, sa labis na paghihirap, ipinangako ng batang hari ang pinakamataas na karangalan sa isa na nagpapatunay na may kakayahang mag-decipher ng mensaheng nakasulat sa dingding sa isang supernatural na paraan. Ang sinumang gumawa nito ay makakakuha ng ikatlong puwesto sa kaharian dahil sina Nabonidus at Belshazzar ang sumasakop sa una at ikalawang puwesto.

Dan 5:8 *Lahat ng pantas na tao ng hari ay nagsipasok; ngunit hindi nila mabasa ang nakasulat at ibigay sa hari ang paliwanag.*

8a- Tulad ng sa ilalim ni Nebuchadnezzar, ito ay nananatiling imposible para sa paganong pantas na tao.

Dan 5:9 *Kaya't ang haring Belsasar ay natakot na mainam, at nagbago ang kaniyang kulay, at ang kaniyang mga mahal na tao ay nanglupaypay.*

Dan 5:10 *At ang reina, dahil sa mga salita ng hari at ng kaniyang mga mahal na tao, ay pumasok sa bulwagan ng pigingan, at nagsalita ng ganito, Oh hari, mabuhay ka magpakailan man. Nawa'y hindi ka guluhin ng iyong mga iniisip, at maaaring hindi magbago ang kulay ng iyong mukha!*

Dan 5:11 *May isang lalake sa iyong kaharian na nasa kaniya ang espiritu ng mga banal na dios; at sa mga araw ng iyong ama ay nasumpungan sa kaniya ang mga liwanag, pagkaunawa, at karunungan na gaya ng karunungan ng mga dios. At si Haring Nabucodonosor na iyong ama, ang hari, ang iyong ama, ay ginawa siyang pinuno ng mga mahiko, ng mga astrologo, ng mga Caldeo, ng mga manghuhula,*

Dan 5:12 *Sapagka't sa kaniya, si Daniel, na pinangalanan ni haring Belteshazar, ay natagpuan ang isang nakahihigit na espiritu, kaalaman at pang-unawa, ang kakayahang magpaliwanag ng mga panaginip, magpaliwanag ng mga bugtong, at maglutas ng mahihirap na tanong. Kaya't tawagin si Daniel, at siya ang magbibigay ng paliwanag.*

12a- Ang patotoong ito mula sa reyna ay nakalilito at hinahatulan nito ang buong maharlikang pamilya: alam namin iyon... ngunit pinili naming huwag itong isaalang-alang.

Dan 5:13 *Nang magkagayo'y dinala si Daniel sa harap ng hari. Ang hari ay sumagot at nagsabi kay Daniel, Ikaw baga itong si Daniel, na isa sa mga bihag sa Juda, na inilabas ng aking ama na hari sa Juda?*

Dan 5:14 *Narinig ko ang tungkol sa iyo na nasa iyo ang espiritu ng mga diyos, at nasa iyo ang liwanag, pang-unawa, at pambihirang karunungan.*

Dan 5:15 *Kanilang dinala sa harap ko ang mga pantas at ang mga astrologo, upang kanilang mabasa ang sulat na ito, at maibigay sa akin ang paliwanag; ngunit hindi nila maibigay ang paliwanag ng mga salita.*

Dan 5:16 *Natutunan ko na maaari kang magbigay ng mga paliwanag at malutas ang mahihirap na tanong; ngayon, kung mababasa mo ang kasulatang ito at*

bibigyan mo ako ng paliwanag, magbibihis ka ng kulay ube, magsusuot ka ng kuwintas na ginto sa iyong leeg, at magkakaroon ka ng ikatlong puwesto sa pamahalaan ng kaharian.

16a- Ikatlong puwesto pagkatapos ni Nabonidus na kanyang ama at sa kanyang sarili.

Dan 5:17 *Sumagot si Daniel sa harapan ng hari, Ingatan mo ang iyong mga kaloob, at ibigay mo ang iyong mga kaloob sa iba; gayunpaman ay babasahin ko ang sulat sa hari, at ibibigay ko sa kanya ang paliwanag.*

17a- Si Daniel ay matanda na at hindi binibigyang halaga ang mga karangalan o ang mga kalakal at halaga ng pilak at ginto, ngunit ang pagkakataong ipaalala sa batang haring ito ang kanyang mga pagkakamali, ang kanyang mga kasalanan na kailangan niyang pagbayaran para sa kanyang buhay, ay hindi. tumanggi at siya ay lingkod ng Diyos para sa ganitong uri ng pagkilos.

Dan 5:18 *Oh hari, ang kataas-taasang Dios ay nagbigay kay Nabucodonosor na iyong ama ng kapangyarihan, kadakilaan, kaluwalhatian, at kadakilaan;*

18a- Ang paghahari ni Nabucodonosor ay naging gawain at kaloob ng tunay na Diyos, gayundin ang kanyang *kadakilaan* na iniugnay niya, nang mali, sa kanyang *sariling lakas* , dahil sa pagmamalaki, bago siya naging hangal ng Diyos sa loob ng pitong taon.

Dan 5:19 *At dahil sa kadakilaan na ibinigay niya sa kanya, ang lahat ng mga tao, ang mga bansa, ang mga tao sa bawat wika ay natakot at nanginig sa harap niya. Pinatay ng hari ang mga gusto niya, at pinahintulutan niyang mabuhay ang mga gusto niya; itinaas niya ang mga gusto niya, at ibinaba niya ang mga gusto niya.*

19a- *Pinatay ng hari ang mga gusto niya*

Sa partikular, ang bigay-Diyos na kapangyarihang ito ay umakay sa kanya upang parusahan ang mapaghimagsik na mga Judio at pinatay ang marami sa kanilang mga kinatawan.

19b- *at iniwan niya ang buhay ng mga gusto niya*

Si Daniel at ang bihag na mga Judio ay nakinabang.

19c- *pinalaki niya ang mga gusto niya*

Si Daniel at ang kaniyang tatlong tapat na kasama ay pinalaki ni Haring Nabucodonosor na higit sa mga Caldeo.

19d- *at ibinaba niya ang mga gusto niya*

Ang mga dakila sa kanyang kaharian ay kailangang pumayag na pamahalaan ng mga batang estranghero mula sa pagkabihag ng mga Hudyo. Sa pamamagitan ng kanyang makapangyarihang kamay ang pambansang pagmamataas ng mga Hudyo ay nagpakumbaba at nawasak.

Dan 5:20 *Nguni't nang ang kaniyang puso ay nagmataas at ang kaniyang espiritu ay tumigas sa kapalaluan, siya'y ibinagsak sa kaniyang maharlikang luklukan, at inalis ang kaniyang kaluwalhatian;*

20a- Ang karanasan ni Haring Nabucodonosor ay nagpapahintulot sa atin na maunawaan *ang pagmamataas* na iniuugnay sa papang hari ng Dan.7:8. Ipinakita ni Daniel sa hari na ang ganap na kapangyarihan ay ibinibigay ng Diyos sa sinumang nais niya, ayon sa kanyang programa. Ngunit, sa pag-alaala sa pagpapababa ni Haring Nabucodonosor, ipinaalala niya sa kanya na gaano man

siya kalakas, ang isang makalupang hari ay nakasalalay sa walang limitasyong kapangyarihan ng makalangit na hari.

Dan 5:21 *Siya'y itinaboy sa gitna ng mga anak ng mga tao, at ang kaniyang puso ay naging gaya ng puso ng mga hayop, at ang kaniyang tahanan ay kasama ng mailap na asno; binigyan nila siya ng damo upang kainin tulad ng mga baka, at ang kanyang katawan ay basang-basa ng hamog ng langit, hanggang sa nakilala niya na ang kataas-taasang Diyos ay namamahala sa kaharian ng mga tao at ibinibigay ito sa sinumang maibigan niya.*

21a- Pansinin ko, sa talatang ito lamang, ang pagbanggit ng " *mga ligaw na asno* ". Ang asno ay isang tipikal na simbolo ng katigasan ng ulo: "matigas ang ulo tulad ng isang asno", lalo na kung ito ay "ligaw" at hindi domesticated. Ito ang simbolo na kumakatawan sa espiritu ng tao na tumatangging makinig sa mga aral na ibinigay ng Diyos sa pamamagitan ng mga karanasan sa kanyang buhay at sa pamamagitan ng kanyang mga pahayag sa Bibliya.

Dan 5:22 *At ikaw, Belsasar na kaniyang anak, ay hindi nagpakumbaba ng iyong puso, bagaman nalalaman mo ang lahat ng mga bagay na ito.*

22a- Sa katunayan, si Belshazzar ang kumilos tulad ng isang "mabangis na asno" sa pamamagitan ng hindi pagsasaalang-alang sa karanasan ng kanyang "ama" (kaniyang lolo).

Dan 5:23 *Ikaw ay nagtaas ng iyong sarili laban sa Panginoon ng langit; ang mga sisidlan ng kaniyang bahay ay dinala sa harap mo, at iyong ginamit upang uminom ng alak, ikaw at ang iyong mga matanda, ang iyong mga asawa at ang iyong mga babae; iyong pinuri ang mga dios na pilak, ginto, tanso, bakal, kahoy, at bato, na hindi nakakakita, at hindi nakikinig, at walang nalalaman, at hindi niluwalhati ang Dios na nasa kaniyang kamay ang iyong hininga at lahat ng iyong mga lakad.*

23a- Nilapastangan ni Belshazzar ang mga gintong sisidlan na pinabanal para sa Diyos na lumikha para sa relihiyosong paglilingkod sa kanyang templo. Ngunit sa pamamagitan ng paggamit sa kanila upang purihin ang mga huwad na paganong diyos, naisakatuparan niya ang taas ng ***kasuklam-suklam*** . Inihahanda ng larawang ito ang sa Rev.17:4: *Ang babaing ito ay nakadamit ng kulay ube at pula, at pinalamutian ng ginto at mga mahalagang bato at mga perlas.* ***Hawak niya sa kanyang kamay ang isang gintong tasa, na puno ng mga kasuklam-suklam at mga dumi ng kanyang prostitusyon*** . Tinanggap niya ang pangalang " *Babilonyang dakila* " sa talatang 5.

Dan 5:24 *Kaya't ipinadala niya itong dulo ng kamay na sumubaybay sa sulat na ito.*

24a- Sa turn, natuklasan ni Belshazzar na huli na ang pagkakaroon ng tunay na buhay na Diyos na kumikilos at tumutugon sa isang mahimalang paraan sa pag-uugali ng mga tao.

Dan 5:25 *Ito ang sulat na nasusulat: minnow, minnow, tekel, oupharsin.*

25a- Pagsasalin: binilang, binilang, tinimbang at hinati

Dan 5:26 *At ito ang paliwanag ng mga salitang ito. Bilang: Binilang ng Diyos ang iyong kaharian, at winakasan ito.*

26a- Ang unang " *binilang* " ay nagtatarget sa simula ng paghahari, at ang pangalawa ay " *binilang* ", ang katapusan ng paghaharing ito.

Dan 5:27 *Timbang: Ikaw ay tinimbang sa timbangan, at ikaw ay nasumpungang kulang.*

27a- Ang *sukat* ay dito ang simbolo ng banal na paghatol. Pinagtibay ito ng mga tao upang italaga ang mga serbisyo ng hustisya; isang napakadi-perpektong hustisya. Ngunit ang sa Diyos ay perpekto at batay sa larawan ng dobleng sukat, tinitimbang niya ang mga aksyon ng mabuti at masama na nagawa ng hinatulan . Kung ang talampas ng mabuti ay mas magaan kaysa sa kasamaan, ang banal na paghatol ay makatwiran. At ito ang kaso ni Haring Belshazzar.

Dan 5:28 *Nahahati: Ang iyong kaharian ay mahahati, at ibibigay sa mga Medo at mga Persia.*

28a- Habang siya ay nagpapakasasa sa karumal-dumal na pag-inom sa kanyang maharlikang palasyo, sa pangunguna ni Haring Darius, ang mga Medes ay pumasok sa Babilonia sa tabi ng ilog, pansamantalang lumihis at natuyo.

Dan 5:29 *At pagdaka'y nagutos si Belsasar, at kanilang binihisan si Daniel ng kulay ube, at nilagyan ng kuwintas na ginto ang kaniyang leeg, at inihayag na siya'y magiging ikatlo sa pamamahala ng kaharian.*

Dan 5:30 *Nang gabi ring iyon ay pinatay si Belshazzar na hari ng mga Caldeo.*

Dan 5:31 *At inari ni Dario na Medo ang kaharian, na may anim na pu't dalawang taong gulang.*

31a- Ang tumpak na patotoong nakasaksi ni Daniel ay hindi kinikilala ng mga mananalaysay na nag-uugnay sa pagkilos na ito sa hari ng Persia na si Cyrus 2 na dakila sa – 539.

Daniel 6

Ang pagtuturo ng kabanata 6 na ito ay kapareho ng sa Daniel 3. Ipinakikita nito sa atin, sa pagkakataong ito, si Daniel sa isang pagsubok ng huwarang katapatan , upang tularan at magparami para sa lahat ng hinirang na tinawag ng Diyos kay Jesu-Kristo. Ang mga komento ay kapaki-pakinabang, ngunit basahin lamang at alamin ang aralin. Si Haring *Darius* ay kumilos na tulad ni Nabucodonosor sa kanyang panahon at, sa kanyang pagkakataon, *sa edad na 62* , ipagtatapat niya ang kaluwalhatian ng buhay na Diyos ni Daniel; isang pagbabalik-loob na nakuha sa patotoo ni Daniel tungkol sa katapatan nang protektahan siya ng Diyos mula sa mga *leon* . Sa simula ng kanilang relasyon, siya ay may pagmamahal at interes kay Daniel na naglilingkod sa kanya nang tapat at tapat at kung kanino niya nauunawaan *ang isang superior isip* .

Dan 6:1 *Mabuti para kay Dario na maglagay sa kaharian ng isang daan at dalawang pung satrapa, na magiging sa buong kaharian.*

1a- Inihayag ni Haring Darius ang kanyang karunungan sa pamamagitan ng pagtitiwala sa pamamahala ng kaharian sa 120 gobernador na itinatag sa mahigit 120 lalawigan.

Dan 6:2 *At siya'y naghalal ng tatlong pinuno sa kanila, na kasama sa kanila ay si Daniel, upang ang mga satrapa na ito ay makapagbigay ng saysay sa kanila, at upang ang hari ay huwag magdusa ng anomang kapahamakan.*

2a- Si Daniel ay kabilang pa rin sa mga pangunahing pinuno na nangangasiwa sa mga satrapa.

Dan 6:3 *Si Daniel ay humihigit sa mga prinsipe at sa mga satrapa, sapagka't may isang nakatataas na espiritu sa kaniya; at naisip ng hari na itatag ito sa buong kaharian.*

3a- Napansin naman ni Darius ang kataasan ni Daniel sa mga tuntunin ng kanyang matalino at matalinong pag-iisip. At ang kanyang plano na itatag siya sa lahat ay mag-uudyok sa paninibugho at poot laban kay Daniel.

Dan 6:4 *Nang magkagayo'y ang mga pinuno at ang mga satrapa ay naghanap ng pagkakataon upang akusahan si Daniel tungkol sa mga bagay ng kaharian.*

Ngunit hindi sila nakasumpong ng pagkakataon, o anumang bagay na pagsaway, sapagkat siya ay tapat, at walang anumang kamalian o anumang masama ang nakita sa kanya.

4a- Si Daniel ay naglilingkod sa Diyos kung saan niya siya inilagay, upang siya ay maglingkod sa hari nang may parehong dedikasyon at katapatan. Ito ay sa gayon ay lumilitaw *na hindi masasagot* ; isang pamantayang matatagpuan sa mga Banal na "Latter-day Adventist" ayon sa Rev.14:5.

Dan 6:5 *At sinabi ng mga lalaking ito, Hindi tayo makakasumpong ng dahilan laban sa Daniel na ito, malibang makasumpong tayo ng isa sa kautusan ng kaniyang Dios.*

5a- Ang mga pangangatwiran na ito ay naghahayag ng pag-iisip ng diabolikong kampo ng huling makalupang pagsubok ng pananampalataya kung saan, ang sabbath na pahinga ng ikapitong araw ng batas ng Diyos ay magpapahintulot sa pagpatay sa mga tapat na lingkod nito, dahil hindi sila pumayag na parangalan ang ang natitirang bahagi ng unang araw ay ginawang obligado, Linggo sa ilalim ng batas ng relihiyong Romano.

Dan 6:6 *Nang magkagayo'y ang mga prinsipe at ang mga satrapa na ito ay naparoon sa hari na may kaguluhan, at nagsalita sa kaniya ng ganito, Haring Dario, mabuhay ka magpakailan man.*

6a- Ang magulong entry na ito ay naglalayong ipaalala sa hari ang lakas ng mga numero, ang kakayahang lumikha ng mga kaguluhan, at samakatuwid ang pangangailangan para sa kanya na palakasin ang kanyang dominasyon.

Dan 6:7 *Ang lahat ng mga prinsipe ng kaharian, ang mga katiwala, ang mga satrapa, ang mga tagapayo, at ang mga gobernador ay nag-iisip na dapat maglabas ng isang maharlikang utos, na may mahigpit na pagbabawal, na sinuman sa loob ng tatlong pung araw, na manalangin sa sinumang diyos o sa sinumang tao, maliban sa iyo, O hari, ay itatapon sa yungib ng mga leon.*

7a- Hanggang noon, hindi hinangad ni Haring Darius na pilitin ang mga tao sa kanyang kaharian na maglingkod sa isang diyos kaysa sa iba. Sa polytheism, kumpleto ang kalayaan sa relihiyon. At para kumbinsihin siya, nilokoko siya ng mga plotters, pinarangalan siya, si Haring Darius, bilang isang diyos. Narito muli, tulad ng lahat ng mga dakilang pinuno, ang pagmamataas ay gumising at nagpapatibay sa kanya sa utos na ito na, gayunpaman, ay hindi nagmula sa kanyang isipan.

Dan 6:8 *Ngayon, Oh hari, pagtibayin mo ang pagbabawal, at isulat mo ang kautusan, upang ito ay hindi mababawi, ayon sa batas ng mga Medo at Persia, na hindi nababago.*

8a- Ang kautusang ito ay kahanga-hangang hinuhulaan ang isa na gagawing obligado ang Linggo ng Roma sa pagtatapos ng mga araw. Ngunit pansinin natin na ang di-nababagong katangian ng batas ng mga Medes at Persian na itinatag ng mga makasalanan at makasalanang tao ay ganap na hindi makatwiran. Ang kawalan ng pagbabago ay pag-aari ng tunay at buhay na Diyos, ang Lumikha.

Dan 6:9 *At isinulat ni Haring Darius ang pasiya at ang pasiya.*

9a- Ang hakbang na ito ay mahalaga, dahil sa pagkakaroon ng kanyang sarili na isulat *ang kautusan at ang pagtatanggol , ang hindi nababagong* batas ng mga Medes at Persian ay kailangang igalang.

Dan 6:10 *Nang malaman ni Daniel na ang pasiya ay nasusulat, siya'y umalis sa kaniyang bahay, na kung saan ang mga dungawan ng silid sa itaas ay nakabukas patungo sa Jerusalem; at tatlong beses sa isang araw ay lumuhod siya, nanalangin, at pinuri niya ang kanyang Diyos, gaya ng ginawa niya noon.*

10a- Hindi binabago ni Daniel ang kanyang pag-uugali, at hindi pinahihintulutan ang kanyang sarili na maimpluwensyahan ng panukalang ito ng tao. Sa pamamagitan ng pagbubukas ng kanyang bintana, ipinakita niya na gusto niyang malaman ng lahat ang kanyang katapatan sa Makapangyarihang Diyos. Sa oras na ito, lumingon si Daniel sa direksyon ng Jerusalem kung saan kahit na nawasak, matatagpuan ang templo ng Diyos. Sapagkat ang Espiritung Diyos ay nagpakita ng kanyang sarili sa mahabang panahon sa banal na templong ito na kanyang ginawang tahanan, ang kanyang makalupang tahanan.

Dan 6:11 *Nang magkagayo'y pumasok ang mga lalaking ito na may kaguluhan, at nasumpungan si Daniel na nananalangin at tumatawag sa kaniyang Dios.*

11a- Nag-aabang ang mga may pakana at pinagmamasdan siya upang mahuli siya sa akto ng pagsuway sa utos ng hari ; kasalukuyang "flagrant delicto".

Dan 6:12 *At sila'y nagsitayo sa harap ng hari, at nagsabi sa kaniya tungkol sa pagtatanggol ng hari, Hindi ka ba nagsulat ng isang pagtatanggol na sinomang sa loob ng tatlong pung araw ay manalangin sa alinmang dios o sa sinomang tao, maliban sa iyo, Oh hari, itinapon sa yungib ng mga leon? Sumagot ang hari: Ang bagay ay tiyak, ayon sa batas ng mga Medes at Persian, na hindi nababago.*

12a- Mapapatunayan lamang ng hari ang kautusan na siya mismo ang sumulat at lumagda.

Dan 6:13 *At sila'y muling nagsalita, at nagsabi sa hari, Si Daniel, na isa sa mga bihag sa Juda, ay hindi dininig sa iyo, Oh hari, o sa pagtatanggol man na iyong isinulat, panalangin na makaitlo sa isang araw.*

13a- Nahuli sa gawa, sa pagkilos ng kanyang panalangin, si Daniel ay tinuligsa. Pinahahalagahan ng hari si Daniel sa kanyang tapat at tapat na pag-uugali. Kaagad niyang gagawin ang ugnayan sa pagitan niya at ng Diyos na ito na pinaglilingkuran niya nang buong sigasig at katapatan dahil palagi siyang nananalangin sa kanya nang *tatlong beses sa isang araw* . Ipinapaliwanag nito ang sakit at paghihirap na idudulot sa kanya ng paghatol ni Daniel at ang simula ng kanyang darating na pagbabagong loob.

Dan 6:14 *Ang hari ay nabagabag na mainam nang kaniyang marinig ito; isinasapuso niyang iligtas si Daniel, at hanggang sa paglubog ng araw ay sinikap niyang iligtas siya.*

14a- Napagtanto ng hari na siya ay minamanipula at nagsumikap siya upang iligtas si Daniel, na lubos niyang pinahahalagahan. Ngunit ang kanyang mga pagsisikap ay magiging walang kabuluhan at ang hari ay malungkot na natuklasan bago ang lahat ng iyon: *ang sulat ay pumapatay, ngunit ang espiritu ay nagbibigay buhay* . Sa paglaon ng pagbibigay sa mga tao ng pananalitang ito, ipinakita ng Diyos ang limitasyon ng paggalang sa mga batas. Ang buhay ay hindi maaaring kontrolin sa mga titik ng mga teksto ng batas. Sa kaniyang banal na paghatol, isinasaalang-alang ng Diyos ang mga detalye na binabalewala ng patay na titik ng kaniyang nakasulat na batas at ang mga taong walang Diyos ay walang karunungan na gawin ang gayon.

Dan 6:15 *Nguni't ang mga lalaking ito ay nagpilit sa hari, at nagsabi sa kaniya, Talastasin mo, Oh hari, na ang kautusan ng mga Medo at ng mga Persiano ay nangangailangan na ang bawa't pagbabawal o kautusan na pinagtibay ng hari ay hindi mababawi.*

15a- Naaalala ng mga may pakana ang hindi mababawi (hindi makatwiran) na katangian ng mga desisyong ginawa ng hari ng Medes at Persians. Siya mismo ay nakulong sa kanyang minanang kultura. Ngunit naiintindihan niya na siya ay biktima ng isang pakana laban kay Daniel.

Dan 6:16 *Nang magkagayo'y iniutos ng hari na dalhin si Daniel at ihagis sa yungib ng mga leon. Ang hari ay sumagot at nagsabi kay Daniel, Iligtas ka nawa ng iyong Dios, na iyong pinaglilingkuran ng may pagtitiis.*

16a- Napilitan ang hari na itapon si Daniel sa yungib ng mga leon, ngunit buong puso niyang naisin na ang Diyos na pinaglilingkuran niya nang buong katapatan ay mamagitan upang iligtas siya.

Dan 6:17 *At sila'y nagdala ng isang bato, at inilagay sa bukana ng hukay; tinatakan ng hari ng kaniyang singsing at ng singsing ng kaniyang mga mahal na tao, upang walang magbago tungkol kay Daniel.*

17a- Dito, ang karanasang isinabuhay ni Daniel ay nagpapakita ng mga pagkakatulad sa paglilibing kay Kristo, ang pabilog na pintuan na bato ay tinatakan din upang maiwasan ang pakikialam ng tao.

Dan 6:18 *Nang magkagayo'y naparoon ang hari sa kaniyang palacio; siya ay nagpalipas ng gabi na nag-aayuno, hindi siya nagdala ng isang babae sa kanya, at siya ay hindi makatulog.*

18a- Ang pag-uugaling ito ng hari ay nagpapatotoo sa kanyang katapatan. Sa pamamagitan ng paggawa ng mga bagay na ito, ipinakita niya na gusto niyang palugdan ang Diyos ni Daniel at makuha ang kanyang kaligtasan mula sa kanya. Ito ang simula ng kanyang pagbabalik-loob sa iisang Diyos.

Dan 6:19 *Ang hari ay bumangon sa pagbubukang liwayway, at nagmadaling naparoon sa yungib ng mga leon.*

19a- Isang paghahanda ng kadalisayan na sinundan ng isang gabing walang tulog dahil sa kanyang pag-iisip na pinahihirapan ng pag-iisip ng kamatayan ni Daniel at ang pagmamadali na ito patungo sa yungib ng mga leon sa madaling araw ay hindi ang mga kilos na ginagawa ng isang paganong hari kundi ng isang kapatid na nagmamahal sa kanyang kapatid. sa Diyos.

Dan 6:20 *Nang malapit na siya sa hukay, tinawag niya si Daniel sa malungkot na tinig. Ang hari ay sumagot at nagsabi kay Daniel, Maililigtas ba ka ba ni Daniel, na lingkod ng buhay na Dios, na iyong Dios, na iyong pinaglilingkuran ng may pagtitiis, sa mga leon?*

20a- *Habang papalapit siya sa hukay, tinawag niya si Daniel sa malungkot na tinig*

Ang hari ay umaasa ngunit siya ay natatakot at natatakot sa pinakamasama para kay Daniel. Gayunpaman, ang kanyang pag-asa ay ipinakita sa pamamagitan ng katotohanan na tinawag niya siya at nagtatanong sa kanya.

20b- *Si Daniel ba, na lingkod ng buhay na Diyos, ang iyong Diyos, na iyong pinaglilingkuran nang may pagtitiis, ay nakapagligtas sa iyo mula sa mga leon?*

Sa pamamagitan ng pagtatalaga sa kanya bilang " *buhay na Diyos* ", si Darius ay nagpapatotoo sa simula ng kanyang pagbabalik-loob. Gayunpaman, ang kanyang tanong " *nailigtas ka* ***ba niya*** *sa mga leon?* » ipinapakita sa amin na hindi pa niya siya kilala. Kung hindi, sasabihin niya " *Gusto ka ba niyang iligtas mula sa mga leon?"* » .

Dan 6:21 *At sinabi ni Daniel sa hari, Hari, mabuhay ka magpakailan man!*

21a- Sa bibig ng mga may pakana, sa talatang 6, ang pananalita ay may maliit na kahulugan, ngunit sa Daniel, ito ay nagpropesiya ng daan sa buhay na walang hanggan na nakalaan para sa mga hinirang ng Diyos.

Dan 6:22 *Ang aking Dios ay nagsugo ng kaniyang anghel, at tinakpan ang mga bibig ng mga leon, na hindi ako sinaktan, sapagka't ako'y nasumpungang walang sala sa harap niya; at ni bago sa iyo, Oh hari, ay hindi ako nakagawa ng anumang masama.*

22a- Sa karanasang ito, napagtanto ni Haring Darius kung gaano katanga, hindi makatwiran at hindi sinasang-ayunan ang di-nababagong konsepto ng maharlikang mga utos ng tao sa pamamagitan ng tunay na Buhay na Diyos na pinaglilingkuran ni Daniel nang walang itinatago.

Dan 6:23 *Nang magkagayo'y nagalak na mainam ang hari, at iniutos na ilabas si Daniel mula sa hukay. Si Daniel ay kinuha mula sa hukay, at walang nasumpungang sugat sa kaniya, sapagka't siya'y nagtiwala sa kaniyang Dios.*

23a- *Nang magkagayo'y tuwang-tuwa ang hari*

Ang reaksyong ito ng natural at kusang kagalakan ay nagpapakita ng hinaharap na pinili ng Diyos dahil ang hari ay mayroon na ngayong katiyakan ng kanyang pag-iral at ng kanyang kapangyarihan.

23b- *Inilabas si Daniel mula sa hukay, at walang nakitang sugat sa kanya*

Tulad ng mga damit ng tatlong kasama ni Daniel na itinapon sa sobrang init na hurno ay hindi nasunog.

23c- *dahil nagtiwala siya sa kanyang Diyos*

Ang pagtitiwala na ito ay nahayag sa kanyang desisyon na hindi sumunod sa maharlikang utos na sana ay mag-alis sa Diyos ng kanyang mga panalangin; isang imposible at hindi maisip na pagpipilian para sa purong pantao na modelo ng pananampalataya.

Dan 6:24 *Iniutos ng hari na ang mga lalaking yaong nagsumbong kay Daniel ay dalhin at ihagis sa yungib ng mga leon, sila at ang kanilang mga anak at ang kanilang mga asawa; at bago sila makarating sa ilalim ng hukay, sinunggaban sila ng mga leon at binali ang lahat ng kanilang mga buto.*

24a- Binaliktad ng Diyos ang sitwasyon laban sa masasamang nagplano ng masama. Sa panahon ng mga haring Persian na darating, ang karanasan ay mababago para sa Hudyo na si Mordecai na gustong ipapatay ng pinunong si Haman kasama ng kanyang mga tao sa panahon ni Reyna Esther. Doon din, si Haman ang mabibitay sa bitayan na inilagay para kay Mordecai.

Dan 6:25 *At pagkatapos nito ay sumulat si Haring Dario sa lahat ng mga tao, at sa lahat ng mga bansa, at sa lahat ng mga wika, na tumatahan sa buong lupa, Sumainyo nawa ang kapayapaan sa kasaganaan.*

25a- Ang bagong sulat na ito mula sa hari ay yaong ng isang taong nasakop ng buhay na Diyos. Dahil ngayon ay nasa perpektong kapayapaan sa kanyang puso,

ginagamit niya ang kanyang nangingibabaw na posisyon upang magsalita sa lahat ng mga tao ng kanyang kaharian, ang patotoo ng kanyang kapayapaan na tinanggap niya mula sa tunay na Diyos.

Dan 6:26 *Iniuutos ko na sa buong kaharian ko ay dapat magkaroon ng takot at pagkatakot sa Diyos ni Daniel. Sapagkat siya ang Diyos na buhay, at nananatili magpakailanman; ang kanyang kaharian ay hindi magigiba kailanman, at ang kanyang paghahari ay mananatili hanggang sa wakas.*

26a- *Iniuutos ko iyan sa buong lawak ng aking kaharian*

Utos ng hari ngunit hindi niya pinipilit ang sinuman.

26b- *takot at takot para sa Diyos ni Daniel*

Ngunit pinayaman ng karanasang ito, ipinataw niya ang takot at takot sa Diyos ni Daniel upang pigilan ang mga may-akda ng isang bagong pakana laban kay Daniel.

26c- *Sapagkat siya ang Diyos na buhay, at nananatili siya magpakailanman*

Umaasa siya na ang patotoong ito ay matatanggap sa puso ng mga tao ng kaharian, at para magawa iyon ay pinupuri at dinadakila niya ito.

26d- *ang kanyang kaharian ay hindi magigiba kailanman, at ang kanyang paghahari ay mananatili hanggang sa wakas*

Ang walang hanggang katangian ng ika-5 kaharian ng rebulto ay muling ipinahayag.

Dan 6:27 *Siya ang nagliligtas at nagliligtas, na gumagawa ng mga tanda at mga kababalaghan sa langit at sa lupa. Siya ang nagligtas kay Daniel mula sa kapangyarihan ng mga leon.*

27a- *Siya ang nagliligtas at nagliligtas*

Ang hari ay nagpapatotoo sa kanyang naobserbahan ngunit ang pagpapalaya na ito at ang kaligtasang ito ay tungkol lamang sa pisikal na katawan, ang buhay ni Daniel. Kailangan nating maghintay sa pagdating ni Hesukristo upang maunawaan ang pagnanais ng Diyos na iligtas at iligtas mula sa kasalanan. Ngunit ituro natin na natural na nadama ng hari ang pangangailangang dalisayin ang kanyang sarili upang mapalugdan ang buhay na Diyos.

27b- *na gumagawa ng mga tanda at mga kababalaghan sa langit at sa lupa*

Ang aklat ng Daniel ay nagpapatotoo sa mga tanda at kababalaghan na ito, mga supernatural na aksyon na ginawa ng Diyos, ngunit mag-ingat, ang diyablo at ang kanyang mga demonyo ay maaari ring huwad ang ilang mga banal na himala. Upang matukoy ang pagitan ng dalawang posibleng pinagmulan, sapat na upang maunawaan kung sino ang nakikinabang sa naihatid na mensahe. Ito ba ay humahantong sa pagsunod sa Diyos na lumikha, o sa kanyang pagsuway?

Dan 6:28 *Si Daniel ay umunlad sa paghahari ni Darius, at sa paghahari ni Ciro na Persian.*

28a- Nauunawaan namin, hindi babalik si Daniel sa kanyang sariling lupain, ngunit ang mga aral na itinuro sa kanya ng Diyos sa Dan.9 ay naging dahilan upang tanggapin niya nang hindi nagdusa ang kapalarang ito na ipinasiya ng kanyang Diyos.

Daniel 7

Dan 7:1 *Nang unang taon ni Belsasar na hari ng Babilonia, si Daniel ay nanaginip at nakakita ng mga pangitain habang siya ay nagsisinungaling. Pagkatapos ay isinulat niya ang panaginip, at isinalaysay ang mga pangunahing bagay.*

1a- *Ang unang taon ni Belshazzar, hari ng Babilonia*

Ibig sabihin sa – 605. Mula sa pangitain ni Dan.2, 50 taon na ang lumipas. Kamatayan, ang dakilang haring si Nabucodonosor ay pinalitan ng kanyang apo na si Belshazzar.

Dan 7:2 *Si Daniel ay nagpasimula at nagsabi, Ako'y tumingin sa aking pangitain sa gabi, at, narito, ang apat na hangin ng langit ay pumutok sa malaking dagat.*

2a- *pumasok ang apat na hangin ng langit*

Ito ang mga unibersal na digmaan na humahantong sa mga dominador na palawakin ang kanilang kapangyarihan sa direksyon ng apat na kardinal na punto **,** patungo sa Hilaga, Timog, Silangan at Kanluran.

2b- *sa malaking dagat*

Ang imahe ay hindi nakakabigay-puri para sa sangkatauhan, dahil ang dagat, kahit na malaki, ay isang simbolo ng kamatayan. Hindi, sa proyekto ng Diyos, ang kapaligirang inihanda para sa tao na ginawa ayon sa kanyang larawan, ayon sa Gen.1. Ang kapaligiran nito ay ang lupa. Ngunit ang sangkatauhan ay nawala, mula sa orihinal na kasalanan, sa pamamagitan ng pagsuway nito, ang banal na imahe nito at wala na sa dalisay at banal na mga mata nito kaysa sa marumi at matakaw na hayop sa dagat na lumalamon sa isa't isa sa ilalim ng inspirasyon ng diyablo. at mga demonyo. Sa pangitaing ito, ang dagat ay sumisimbolo sa hindi kilalang masa ng mga tao.

Karagdagan pa, ang lugar na sakop ng hula ay may kinalaman sa mga taong konektado sa kanilang mga baybaying bahagi sa hangganan ng Dagat Mediteraneo. Dahil dito, malaki ang papel ng *dagat sa mga aksyong pandigma ng mga pananakop ng mga nangingibabaw.*

Dan 7:3 *At lumabas sa dagat ang apat na malalaking hayop,* ***iba't*** *iba mula sa isa't isa.*

3a- *At lumabas sa dagat ang apat na malalaking hayop*

Nakita natin sa isang bagong pangitain ang pagtuturo na ibinigay sa Daniel 2, ngunit doon, *pinapalitan ng mga hayop* ang mga bahagi ng katawan ng *rebulto* .

3b- *iba't ibang l* ***e*** *s mula sa isa't isa*

Tulad ng mga materyales ng *estatwa* ni Dan.2.

Dan 7:4 *Ang una ay parang* ***leon*** *, at may mga pakpak ng mga agila; Pinagmasdan ko hanggang sa mapunit ang kanyang mga pakpak; siya ay kinuha mula sa lupa at pinatayo sa kaniyang mga paa na parang tao, at ang puso ng tao ay ibinigay sa kaniya.*

4a- *Ang una ay parang* ***leon*** *, at may mga pakpak ng mga agila*

Dito *ang ginintuang ulo* ng Caldean na hari ng Dan.2 ay naging *isang leon na may mga pakpak ng mga agila* ; emblem na nakaukit sa mga asul na bato ng Babylon, ang pagmamalaki ni Haring Nebuchadnezzar sa Dan.4.

4b- *Tumingin ako, hanggang sa maputol ang kanyang mga pakpak*

Ang hula ay tumutukoy sa pitong taon o pitong beses kung saan si Haring Nabucodonosor ay ginawang hangal ng Diyos. Sa loob ng 7 taon na ito (*pitong beses*) ng kahihiyan na hinulaan sa Dan.4:16, *ang kanyang puso ng tao ay inalis,* pinalitan ng puso ng isang hayop.

4c- *siya ay kinuha mula sa lupa at pinatayo sa kaniyang mga paa na parang tao, at ang puso ng tao ay ibinigay sa kaniya.*

Dito nakumpirma ang kanyang pagbabagong loob sa Diyos na lumikha. Ang kanyang karanasan ay nagpapahintulot sa atin na maunawaan na, para sa Diyos, ang tao ay tao lamang kapag ang kanyang puso ay nagtataglay ng larawan ng Diyos. Ipahahayag niya ito sa kanyang pagkakatawang-tao kay Jesu-Kristo ang perpektong banal na modelo ng pag-ibig at pagsunod.

Dan 7:5 *At, narito, ang pangalawang hayop ay parang* ***oso*** *, at tumayo sa isang tabi; mayroon siyang tatlong tadyang sa kanyang bibig sa pagitan ng kanyang mga ngipin, at sinabi nila sa kanya: Bumangon ka, kumain ka ng maraming laman.*

5a- *At narito, ang pangalawang hayop ay parang* ***oso*** *, at nakatayo sa isang tabi*

Pagkatapos ng haring Caldean, *ang pilak na dibdib at mga bisig* ng mga Medes at Persian ay naging *isang oso* . Ang katumpakan na " *na nakatayo sa isang panig* " ay naglalarawan ng dominasyon ng Persia na lumitaw pangalawa pagkatapos ng dominasyon ng Mede, ngunit ang mga pananakop nito na nakuha ni Haring Cyrus 2 ang Persian ay nagbigay dito ng mas malaking kapangyarihan kaysa sa mga Medes.

5b- *siya ay may tatlong tadyang sa kanyang bibig sa pagitan ng kanyang mga ngipin, at sinabi nila sa kanya: Bumangon ka, kumain ka ng maraming laman.*

Mangibabaw ang mga Persian sa Medes at sakupin ang tatlong bansa: Lydia ng mayamang haring Croesus noong – 546, Babylonia noong – 539, at Egypt noong – 525.

Dan 7:6 *Pagkatapos nito, tumingin ako, at, narito, ang iba ay parang* ***leopardo*** *, at may apat na pakpak sa kaniyang likod na parang ibon; ang hayop na ito ay may apat na ulo, at ang kapangyarihan ay ibinigay dito.*

6a- *Pagkatapos nito ay tumingin ako, at narito, ang isa pa ay parang* ***leopardo***

Idem, *ang walang kabuluhang tiyan at mga hita* ng mga pinunong Griyego ay naging isang *leopardo na may apat na pakpak ng ibon* ; Ang mga batik ng *leopardo ng Griyego* ay ginagawa itong **simbolo ng kasalanan** .

6b- *at may apat na pakpak sa kanyang likod na parang ibon*

Ang *apat na pakpak ng ibon* na nauugnay sa *leopardo* ay naglalarawan at nagpapatunay sa matinding bilis ng mga pananakop ng batang hari nitong si Alexander the Great (sa pagitan ng -336 at -323).

6c- *ang hayop na ito ay may apat na ulo, at ang kapangyarihan ay ibinigay dito*

Dito, " *apat na ulo* " ngunit sa Dan.8 ito ay magiging " *apat na malalaking sungay* " na tumutukoy sa mga pinunong Griyego, mga kahalili ni Alexander the Great: Seleucus, Ptolemy, Lysimachus, at Cassander.

Dan 7:7 *Pagkatapos nito ay tumingin ako sa aking mga pangitain sa gabi, at, narito, may* ***ikaapat na hayop, kakilakilabot*** *, kakilakilabot, at totoong malakas; siya ay may malalaking ngiping bakal, kinain niya, sinira, at tinapakan ang natira; iba ito sa lahat ng naunang hayop, at mayroon itong sampung sungay.*

7a- *Pagkatapos nito, tumingin ako sa aking mga pangitain sa gabi, at narito, mayroong* ***ikaapat na hayop, kakilakilabot*** *, kakilakilabot at napakalakas.*

Dito muli, *ang mga bakal na paa* ng Imperyo ng Roma ay naging isang halimaw *na may ngiping bakal at sampung sungay* . Dahil ayon sa Rev.13:2, ito lamang ang nagtataglay ng pamantayan ng 3 naunang imperyo: Lakas ng *leon* , na kinumpirma sa talatang ito kung saan ito ay tinukoy: *extraordinarily strong* ; ang kapangyarihan ng *oso* , at ang bilis ng *leopardo* **na may pamana ng kanyang kasalanan** na sinasagisag ng kanyang mga mantsa.

7b- *siya ay may malalaking ngiping bakal, kinain niya, sinira, at tinapakan ang natira;*

Ang mga detalyeng ito ay nag-uugnay sa kanya ng pagpatay at mga patayan na isinagawa sa pamamagitan ng simbolo ng Romanong ***bakal*** na magpapatuloy hanggang sa katapusan ng mundo, sa pamamagitan ng kanyang dominasyon ng papa.

7c- *iba ito sa lahat ng naunang hayop, at mayroon itong sampung sungay.*

Ang *sampung sungay* ay kumakatawan sa mga Frank, Lombard, Alemanni, Anglo-Saxon, Visigoth, Burgundian, Suevi, Heruli, Vandal, at Ostrogoth. Ito ang ***sampung*** Kristiyanong kaharian na mabubuo pagkatapos ng pagbagsak ng Imperyo ng Roma mula 395, ayon sa mga paliwanag na ibinigay ng anghel kay Daniel sa bersikulo 24.

Dan 7:8 *At aking pinagmasdan ang mga sungay, at, narito, ang isa pang maliit na sungay ay lumabas sa gitna nila, at tatlo sa mga unang sungay ay nabunot sa harap ng sungay na yaon; at, narito, siya ay may mga mata na gaya ng mga mata ng isang lalake, at isang bibig, na nagsasalita ng may palalong.*

8a- *Tiningnan ko ang mga sungay, at narito, lumabas mula sa gitna nila ang isa pang maliit na sungay*

Ang *maliit na sungay* ay lumalabas sa isa sa *sampung sungay,* na tumutukoy sa Italya ng mga Ostrogoth kung saan matatagpuan ang lungsod ng Roma at ang tinatawag na papal na "banal na see", sa Lateran Palace sa Mount Caelius; Kahulugan ng Latin na pangalan: ang langit.

8b- *at tatlo sa mga unang sungay ay pinunit sa harap ng sungay na ito*

Ang mga *naputol na sungay* ay ayon sa pagkakasunod-sunod: ang *tatlong hari ibinaba* mula sa bersikulo 24, ibig sabihin, ang Heruli sa pagitan ng 493 at 510, pagkatapos ay sunud-sunod, ang mga Vandal noong 533, at ang mga

Ostrogoth noong 538 na hinabol mula sa Roma ni heneral Belisarius sa utos ng Justinian 1st, at tiyak na natalo sa Ravenna noong [540] . Dahil dapat nating tandaan ang kahihinatnan ng ekspresyon *bago ang sungay na ito* . Nangangahulugan ito na *ang Horn* ay walang personal na kapangyarihang militar at mga benepisyo mula sa armadong puwersa ng mga monarko na natatakot dito at sa kapangyarihang pangrelihiyon nito at sa gayon ay mas pinipiling suportahan at sundin ito. Ang pangangatwiran na ito ay pagtitibayin sa Dan.8:24 kung saan mababasa natin: *ang kanyang kapangyarihan ay lalago, ngunit hindi sa pamamagitan ng kanyang sariling lakas* at ang talatang 25 ay tutukuyin: *dahil sa kanyang kasaganaan at tagumpay ng kanyang mga panlilinlang, siya ay magkakaroon ng pagmamataas sa puso* . **Sa gayon ay ipinakita na ang katotohanan ay tumatanggap lamang ng kumpirmasyon sa pamamagitan ng pagsasama-sama ng mga katulad na mensahe na nakakalat sa iba't ibang mga kabanata ng aklat ng Daniel at sa mas malawak na bahagi ng buong Bibliya.** Hiwalay, ang mga kabanata ng aklat ay "tinatak" ang propesiya at ang mga mensahe nito, ang pinaka banayad at pinakamahalaga ay nananatiling hindi naa-access.

8c- *at narito, siya ay may mga mata na gaya ng mga mata ng isang lalaki*

Sa Rev.9, ang Espiritu ay nauuna sa kanyang mga paglalarawan na may katagang *tulad ng* . Sa ganitong paraan, nagmumungkahi ito ng pagkakahawig ng hitsura na hindi isang katotohanan. Dito, gayundin, dapat nating pansinin ang pagkakahawig sa *taong* nagkatawang-tao sa kanyang pagiging perpekto kay Jesu-Kristo, ngunit mayroon lamang siyang pagpapanggap nito. Ngunit mayroon pa, dahil ang " *mga mata* " ay simbolo ng clairvoyance ng mga propeta kung saan si Jesus din ang perpektong modelo. At ang Espiritu ay tumutukoy sa propetikong pagpapanggap ng kapapahan na sa kalaunan ay magtatatag ng opisyal nitong punong-tanggapan sa lungsod ng Vatican, isang salita na nangangahulugang: manghula, mula sa Latin na "vaticinare". Ang bagay ay makumpirma sa Rev.2:20, kapag inihambing ng Espiritu ang simbahang Romano Katoliko sa *Jezebel* na pinatay ang mga propeta ni YaHWéH, ang dayuhang babaeng sumasamba sa mga Baal, na pinakasalan ni Haring Ahab. Ang paghahambing ay nabibigyang-katwiran dahil ang papa ang sanhi ng pagkamatay ng mga tunay na propeta ng Diyos kay Kristo sa mga taya ng pag-uusisa.

8d- *at isang bibig, na nagsasalita nang may pagmamataas.*

Sa kabanata 7 na ito, inilalahad ng banal na Filmmaker at Direktor sa "zoom" ang panahon ng Kristiyano na partikular na may kinalaman sa kanya, ang panahon sa pagitan ng pagtatapos ng Roman Empire at ng maluwalhating pagbabalik ni Kristo kay Michael, ang kanyang selestiyal na pangalan kasama ang mga Anghel. Ipinapahayag niya ang pagdating ng isang *mapagmataas na hari, ang mang-uusig sa mga banal ng Kataas-taasan* , na umaatake sa mga banal na kaugalian sa relihiyon na nagtatangkang *baguhin ang mga panahon at ang batas* , ang sampung utos kundi pati na rin ang iba pang mga banal na ordenansa. Ang Espiritu ay nagpapahayag ng kanyang huling kaparusahan; siya ay " *matupok ng apoy dahil sa kanyang mapagmataas na salita* ." Samakatuwid, ang tagpo ng makalangit na paghatol ng ikapitong milenyo ay kaagad na ipinakita pagkatapos ng pagbanggit ng *kanyang mapagmataas na mga salita* . Bago sa kanya, si Haring

Nebuchadnezzar ay nagpakita rin *ng pagmamataas* ngunit mapagpakumbaba niyang tinanggap ang aral ng kahihiyan na ibinigay sa kanya ng Diyos.

Makalangit na Paghuhukom

Dan 7:9 *Tumingin ako habang inilalagay ang mga trono. At ang Matanda sa mga Araw ay umupo. Ang kaniyang damit ay maputi na parang niyebe, at ang buhok sa kaniyang ulo ay parang dalisay na lana; ang kaniyang trono ay parang ningas ng apoy, at ang mga gulong ay parang nagliliyab na apoy.*

9a- *Tumingin ako, habang inilalagay ang mga trono*

Ang eksenang ito ay kumakatawan sa panahon ng paghatol na isasagawa ng tinubos na mga banal ni Jesu-Kristo sa kanyang presensya, *nakaupo sa mga trono* , ***sa langit*** ayon sa Rev.4, sa loob ng *isang libong taon* na binanggit sa Rev.20. Inihahanda ng paghatol na ito ang mga kondisyon para sa **panghuling paghatol** , na ang pagpapatupad nito ay inilalarawan sa bersikulo 11.

9b- *At ang matanda sa mga araw ay umupo.*

Ito ay ang deified Kristo, ang tanging lumikha ng Diyos. Ang pagkilos ng pandiwa *na umupo* ay nagpapahiwatig ng pagtigil ng isang nakatayong aktibidad, ito ay ang imahe ng pahinga. Ang langit ay nasa ganap na kapayapaan. Sa lupa, ang masasama ay nawasak sa pagbabalik ni Kristo.

9c- *Ang kanyang damit ay maputi na parang niyebe, at ang buhok ng kanyang ulo ay parang dalisay na lana*

Ang puti ay simbolo ng perpektong kadalisayan ng Diyos na may kinalaman sa kanyang buong kalikasan sa antas ng kanyang mga damit , mga simbolo ng kanyang mga gawa at ang buhok ng kanyang ulo na isang korona ng dalisay at perpektong karunungan na malaya sa lahat ng *kasalanan* .

Iminumungkahi ng talatang ito ang Isa.1:18: *Halika at tayo ay makiusap! sabi ni YaHWéH. Kung ang iyong mga kasalanan ay tulad ng iskarlata, sila ay magiging puti na parang niyebe; kung sila ay pula na parang lila, sila ay magiging parang lana.*

9d- *ang kanyang trono ay parang apoy ng apoy,*

Ang *trono* ay tumutukoy sa lugar ng dakilang Hukom, ang paghatol ng pag-iisip ng Diyos. Ito ay inilagay sa ilalim ng larawan ng *ningas ng apoy* na siyang magiging *mga mata* ni Kristo na katarungan sa Rev.1:14 kung saan makikita natin ang mga paglalarawan ng talatang ito. Ang *apoy* ay sumisira, na nagbibigay sa paghatol na ito ng layunin ng pagsira sa mga kaaway ng Diyos at ng kanyang mga hinirang. Dahil patay na sila, ang paghatol na ito ay may kinalaman sa *ikalawang kamatayan* na tiyak na tatama sa mga hinatulan.

Ika-9- *at ang mga gulong ay parang nagliliyab na apoy.*

Ang trono ay may *mga gulong* kung ihahambing sa *nagniningas na apoy* na mag-aapoy sa lupa: Rev.20:14-15: *ang ikalawang kamatayan ay ang lawa ng apoy* . Iminumungkahi ng *mga gulong ang paggalaw ng mga hukom mula sa langit patungo sa lupa para sa pagpapatupad ng mga hatol na binibigkas.* Ang buhay na Diyos, ang dakilang Hukom, ay kumikilos at kapag ang lupa ay nabago at nadalisay, siya ay kikilos muli upang iluklok doon ang kanyang Maharlikang trono ayon sa Rev.21:2-3.

Dan 7:10 *Isang ilog ng apoy ang umagos at lumabas mula sa harap niya. Isang libong libo ang naglingkod sa kanya, at sampung libong milyon ang tumayo sa kanyang harapan. Umupo ang mga hukom, at binuksan ang mga aklat.*

10a- *Isang ilog ng apoy ang dumaloy at lumabas mula sa kanyang harapan*

Ang naglilinis *na apoy* na bababa mula sa langit upang lamunin ang mga kaluluwa ng mga namatay na nahulog at pagkatapos ay muling mabubuhay, ayon sa Rev.20:9: *At sila ay umakyat sa ibabaw ng lupa, at kanilang pinalibutan ang kampo ng mga banal at ng mga banal. mahal na lungsod* ***. Ngunit bumaba ang apoy mula sa langit at nilamon sila .***

10b- *Isang libong libo ang nagsilbi sa kanya*

Ibig sabihin, isang milyong kaluluwa, ng mga ***hinirang*** na tinubos mula sa lupa.

10c- *at sampung libong milyon ang tumayo* ***sa kanyang harapan***

Sampung bilyong makalupang kaluluwa ***na tinawag*** ng Diyos ay nabuhay na mag-uli at tinawag sa harap niya at ng kanyang mga hukom upang magdusa ng makatarungang banal na sentensiya ng *ikalawang kamatayan* , isang bagay na pinagtibay sa Lucas 19:27: *At ang iba, dalhin mo rito ang aking mga kaaway , na ayaw sa akin. maghari sa kanila, at patayin mo sila* ***sa aking harapan*** . Sa ganitong paraan, pinagtitibay ng Espiritu ang mga salitang sinabi niya sa pamamagitan ni Jesus sa Matt.22:14: ***Sapagkat marami ang tinawag, ngunit kakaunti ang pinili*** . Ito ang partikular na mangyayari sa mga huling araw ayon sa Lucas 18:8: … *Ngunit pagdating ng Anak ng Tao, makakatagpo ba siya ng pananampalataya sa lupa?*

10d- *Naupo ang mga hukom, at nabuksan ang mga aklat*

Ang kataas-taasang hukuman ay hahatol batay sa mga testimonya na nagbigay-daan sa paghatol at mga sakdal na iniangkop nang paisa-isa para sa bawat nahatulang kaluluwa. Ang kanyang *mga aklat* ay naglalaman ng buhay ng isang nilalang, na iniingatan ng Diyos sa alaala, kasama ang mga tapat na anghel bilang mga saksi, na kasalukuyang hindi nakikita ng mga Earthling.

Dan 7:11 *Nang magkagayo'y tumingin ako, dahil sa mga palalong salita na sinalita ng sungay; at sa aking pagtingin, ang hayop ay pinatay.*

11a- *Pagkatapos ay tumingin ako, dahil sa mga palalong salita na binigkas ng sungay*

Tulad ng mga salitang “ *dahil sa Ang mga salitang mayabang* na "ay nagpapahiwatig, ang talatang ito ay gustong ipakita sa atin ang sanhi at bunga na relasyon na tumutukoy sa paghatol ng Diyos. Hindi siya nanghuhusga nang walang dahilan.

11b- *at habang tinitingnan ko, pinatay ang hayop*

Kung ang *ikaapat na hayop* na kumakatawan sa sunod-sunod, Imperial Rome - sampung European na kaharian - Papal Rome, ay nawasak sa pamamagitan ng apoy, ito ay ***dahil*** sa *mapagmataas na aktibidad sa bibig* ng Papal Rome; aktibidad na magpapatuloy hanggang sa pagbabalik ni Kristo.

11c- *at ang kanyang katawan ay* ***nawasak*** *, inihatid sa apoy upang sunugin*

Ang paghatol ay tumama sa parehong oras sa *maliit na sungay* at *sampung sibil na sungay* na suportado ito at lumahok sa kanyang mga kasalanan ayon sa

Rev.18:4. *Ang Lawa ng Apoy ng ikalawang kamatayan* ay *lalamunin* at ***lilipulin sila*** .

Dan 7:12 *Ang ibang mga hayop ay pinagkaitan ng kanilang kapangyarihan, ngunit sila ay binigyan ng pagpapahaba ng buhay hanggang sa isang tiyak na panahon.*

12a- *Ang ibang mga hayop ay tinanggalan ng kanilang kapangyarihan*

Dito, tulad ng sa Rev. 19:20 at 21, ang Espiritu ay naghahayag na ang isang iba't ibang kapalaran ay ibinigay para sa mga ordinaryong makasalanan ng paganismo, bilang mga tagapagmana ng orihinal na kasalanan na ipinasa mula kay Adan hanggang sa mga tao sa buong kasaysayan ng mundo.

12b- *ngunit ang pagpapalawig ng buhay ay ipinagkaloob sa kanila hanggang sa isang tiyak na panahon*

Ang katumpakan na ito ay nangangahulugan ng kalamangan ng mga nakaraang imperyo sa hindi naranasan ang katapusan ng kanilang dominasyon sa katapusan ng mundo gaya ng kaso para sa ika-4 na hayop $^{\text{na Romano}}$ sa ilalim ng huling anyo nito ng Kristiyanong unibersal na pamahalaan sa panahon ng pagbabalik ni Jesu-Kristo. Ang pagtatapos ng ika-4 ^{ay} minarkahan ng kumpletong pagkawasak nito. Pagkatapos nito, ang lupa ay mananatiling *walang anyo at walang laman* sa larawan ng *kalaliman* ng Gen.1:2.

Hesukristo, ang anak ng tao

Dan 7:13 *Ako'y tumingin sa mga pangitain sa gabi, at, narito, sa mga alapaap ng langit ay dumating ang isang gaya ng anak ng tao; siya ay naparoon sa Matanda sa mga Araw, at inilapit nila siya sa kanya.*

13a- *Ako ay tumingin sa aking mga pangitain sa gabi, at narito, sa mga alapaap ng langit ay dumating ang isang gaya ng anak ng tao.*

Ang pagpapakitang ito ng anak ng tao ay nagbibigay liwanag sa kahulugang ibinigay sa paghatol na kasasabi pa lamang. Ang paghatol ay kay Kristo. Ngunit noong panahon ni Daniel, hindi pa dumarating si Jesus, kaya inilalarawan ng Diyos kung ano ang kaniyang gagawin sa pamamagitan ng kaniyang ministeryo sa lupa sa kaniyang unang pagparito sa lupa ng mga tao.

13b- *siya ay naparoon sa matanda sa mga araw, at inilapit nila siya sa kanya.*

Pagkatapos ng kanyang kamatayan, bubuhayin niyang muli ang kanyang sarili, upang ihandog ang kanyang sakdal na katuwiran na inihandog bilang handog sa nasaktang Diyos, upang matamo ang kapatawaran ng kanyang tapat na hinirang, na inayos at pinili ng kanyang sarili. Ang larawang ipinakita ay nagtuturo ng alituntunin ng kaligtasang natamo sa pamamagitan ng pananampalataya sa kusang-loob na sakripisyo ng Diyos kay Kristo. At pinatutunayan nito ang bisa nito sa Diyos.

Dan 7:14 *At binigyan nila siya ng kapangyarihan, at kaluwalhatian, at isang kaharian; at lahat ng mga tao, mga bansa, at mga tao ng bawat wika ay naglingkod sa kanya. Ang kaniyang kapangyarihan ay walang hanggang kapangyarihan na hindi lilipas, at ang kaniyang kaharian ay hindi magigiba kailan man.*

14a- *Siya ay binigyan ng kapangyarihan, kaluwalhatian at kaharian*

Ang datos ng talatang ito ay buod sa mga talatang ito ng Matt.28:18 hanggang 20 na nagpapatunay na ang paghatol ay tunay na kay Jesu-Cristo: Si *Jesus, nang lumapit, ay nagsalita sa kanila ng ganito:* ***Ang lahat ng kapamahalaan ay ibinigay na sa akin sa langit at sa lupa.*** *. Kaya't humayo kayo at gumawa ng mga alagad sa lahat ng mga bansa, bautismuhan sila sa pangalan ng Ama at ng Anak at ng Banal na Espiritu, at turuan silang tuparin ang lahat ng iniutos ko sa inyo. At masdan, ako ay kasama ninyo palagi, maging hanggang sa katapusan ng mundo* .

14b- *at lahat ng mga tao, mga bansa, at mga tao ng bawat wika* ***ay naglingkod sa kanya***

Sa ganap na mga termino, ito ay sa bagong lupa, ang lumang binago at niluwalhati pagkatapos ng ikapitong milenyo. Ngunit ang mga tinubos ay pipiliin mula sa lahat *ng mga tao, bansa, at wika* sa pamamagitan ng isang kaligtasang natamo ni Jesu-Kristo dahil sila ay ***naglingkod sa kanya*** sa panahon ng kanilang buhay. Sa Rev.10:11 at 17:15 ang expression na ito ay tumutukoy sa Christianized Europe at sa Kanlurang mundo. Sa grupong ito makikita natin ang *isang milyong* naligtas na hinirang na naglilingkod sa Diyos sa bersikulo 10.

14c- *at ang kanyang paghahari ay hindi mawawasak kailanman*

Ang mga detalyeng binanggit sa Dan.2:44 tungkol sa kanya ay pinagtibay dito: *ang kanyang paghahari ay hindi kailanman mawawasak.*

Dan 7:15 *Tungkol sa akin, si Daniel, ang aking espiritu ay nabagabag sa loob ko, at ang mga pangitain ng aking ulo ay natakot sa akin.*

15a- *Ako, si Daniel, ay nagkaroon ng ligalig na espiritu sa loob ko*

Ang problema ni Daniel ay nabigyang-katwiran, ang pangitain ay nagpahayag ng panganib para sa mga banal ng Diyos.

15b- *at ang mga pangitain sa aking ulo ay natakot sa akin.*

Sa lalong madaling panahon ang kanyang pangitain tungkol kay Michael ay magkakaroon ng parehong epekto sa kanya, ayon sa Dan.10:8: *Naiwan akong mag-isa, at nakita ang dakilang pangitaing ito; ang aking lakas ay nabigo sa akin, ang aking mukha ay nagbago ng kulay at naagnas, at ako ay nawalan ng sigla.* Paliwanag: *ang anak ng tao at si Michael* ay iisa at iisang banal na persona . *Ang takot* ay magiging katangian ng paghahari ng Roma, dahil sa dalawang magkasunod na paghahari na ito, hindi nito ibibigay ang mga tao ng mga banal na pinuno tulad nina Nabucodonosor, Darius na Mede at Cyrus 2 ang Persian.

Dan 7:16 *At ako'y lumapit sa isa sa kanila na nakatayo roon, at tinanong ko siya ng katotohanan tungkol sa lahat ng mga bagay na ito. Sinabi niya sa akin, at binigyan ako ng paliwanag:*

16a- **Dito magsisimula ang mga karagdagang paliwanag na ibinigay ng anghel**

Dan 7:17 *Itong apat na dakilang hayop, ito ang apat na hari na babangon sa lupa;*

17a- Pansinin na ang kahulugang ito ay naaangkop sa mga sunod-sunod na ipinahayag sa Dan.2 ng larawan ng *rebulto* gaya dito sa Dan.7, ng mga *hayop* .

Dan 7:18 *Nguni't ang mga banal ng Kataastaasan ay tatanggap ng kaharian, at kanilang aariin ang kaharian magpakailan man, mula sa walang hanggan hanggang sa walang hanggan.*

18a- Parehong komento tulad ng para sa apat na sunod-sunod. Muli, ang ikalima ay tungkol sa *walang hanggang kaharian* ng mga hinirang na itinayo ni Kristo sa kanyang tagumpay **laban sa kasalanan** at kamatayan.

Dan 7:19 *Nang magkagayo'y ninais kong malaman ang katotohanan tungkol sa ikaapat na hayop, na iba sa lahat ng iba, lubhang kakilakilabot, na may mga ngiping bakal at mga pakong tanso, na kumakain at binali at niyurakan ng mga paa ang natira;*

19a- *na may ngiping bakal*

Makikita natin dito, sa *ngipin* , ang *bakal* na simbolo ng katigasan ng Roman Empire na itinalaga ng *mga binti* ng rebulto ni Dan.2.

19b- *at mga pako na* ***tanso*** .

Sa karagdagang impormasyong ito, tinukoy ng anghel ang: *at mga pako na* ***tanso*** . **Ang pamana ng kasalanang Griyego** ay kaya napatunayan ng maruming materyal na ito, isang haluang metal na sumasagisag sa imperyong Griyego sa ***tiyan at mga hita*** ng *rebulto* ni Dan.2.

19c- *na kumain, sinira, at tinapakan ang natira*

Ang pagkain , o pagsasamantala sa mga bagay na nasakop, ang nagpapalago sa kanila – *sinira* , pinipilit at sinisira – *yurakan* , hinahamak at inuusig – Ito ang mga aksyon na gagawin ng dalawang magkasunod na “Roma” at ang kanilang mga sibil at relihiyosong tagasuporta hanggang sa pagbabalik. ni Kristo. Sa Rev. 12:17: itinalaga ng Espiritu ang huling "Adventist" sa pamamagitan ng salitang " *remnant* ".

Dan 7:20 *At sa sangpung sungay na nasa kaniyang ulo, at sa isa pa na lumabas, at sa harap ng tatlo ay nahulog, sa sungay na yaon na may mga mata, ay isang bibig na nagsasalita ng kapalaluan, at* ***mas malaking anyo kaysa sa iba*** .

20a- Ang talatang ito ay nagdadala ng magkasalungat na detalye sa talata 8. Paano tumatagal ang " *maliit na sungay* " dito ***isang mas mahusay na hitsura kaysa sa iba?*** Ito ang lahat ng kanyang pagkakaiba sa iba pang *mga hari* ng *sampung sungay* . Siya ay napakahina at marupok ngunit, sa pamamagitan ng paniniwala at takot sa Diyos na inaangkin niyang kinakatawan sa lupa, siya ay nangingibabaw at minamanipula ang mga ito ayon sa gusto niya, maliban sa mga bihirang eksepsiyon.

Dan 7:21 *At nakita ko ang sungay na ito na nakikipagdigma laban sa mga banal, at nananaig sa kanila,*

21a- Nagpapatuloy ang kabalintunaan. Inaangkin niya na naglalaman ng pinakamataas na kabanalan at inakusahan siya ng Diyos ng pag-uusig sa kanyang mga banal. Isa lang ang paliwanag noon: nagsisinungaling siya na parang humihinga. Ang tagumpay nito ay ang isang napakalaking mapanlinlang at mapangwasak na kasinungalingan , na lubhang mapanira sa landas na tinahak ni Jesucristo.

Dan 7:22 *hanggang sa ang Matanda sa mga Araw ay dumating at nagbigay ng karapatan sa mga banal ng Kataastaasan, at dumating ang panahon na ang mga banal ay nagmamay-ari ng kaharian.*

22a- Sa kabutihang palad, ang mabuting balita ay nakumpirma. Matapos ang madilim na pagkilos ng papa Roma at ang mga sibil at relihiyosong tagasuporta nito, ang huling tagumpay ay darating kay Kristo at sa kanyang mga hinirang.

Tinukoy ng mga bersikulo 23 at 24 ang pagkakasunud-sunod ng paghalili

Dan 7:23 *Ganito ang sinabi niya sa akin, Ang ikaapat na hayop ay ang ikaapat na kaharian na iiral sa lupa, na iba sa lahat ng kaharian, at lalamunin ang buong lupa, at yayapakan, at dudurugin.*

23a- Ang paganong imperyo ng Roma sa kanyang imperyal na anyo sa pagitan ng - 27 at 395.

Dan 7:24 *Ang sampung sungay ay sampung hari na babangon mula sa kahariang ito. May isa pang babangon pagkatapos nila, na iba sa una, at magpapabagsak ng tatlong hari.*

24a- Dahil sa katumpakan na ito ay makikilala natin ang *sampung sungay na ito* sa ***sampung*** Kristiyanong kaharian na nabuo sa kanlurang teritoryo ng gumuho at nabasag na Imperyo ng Roma. Ang teritoryong ito ay ang teritoryo ng ating kasalukuyang Europa: ang EU (o EU).

Dan 7:25 *Siya'y magsasalita ng mga salita laban sa Kataastaasan, at kaniyang pipighatiin ang mga banal ng Kataastaasan, at siya'y aasa na baguhin ang mga panahon at ang kautusan; at ang mga banal ay ibibigay sa kanyang mga kamay sa loob ng isang panahon, at mga panahon, at kalahating panahon.*

25a- *Siya ay magsasalita ng mga salita laban sa Kataas-taasan*

Itinuon ng Diyos sa talatang ito ang kanyang pagtuligsa sa mga kasalanan na iniuugnay niya sa rehimeng papa ng Roma at sa mga hinalinhan nitong mga obispo ng Roma kung saan ang kasamaan ay ginawang popular, binigyang-katwiran at itinuro sa mga mangmang na karamihan. Inililista ng Espiritu ang mga akusasyon na nagsisimula sa pinakamabigat: *mga salita laban sa Kataas-taasan* mismo. Kabalintunaan, sinasabi ng mga papa na naglilingkod sila sa Diyos at kinakatawan siya sa lupa. Ngunit tiyak na ang pagkukunwari na ito ang bumubuo ng kasalanan dahil ang Diyos sa anumang paraan ay hindi sumasang-ayon sa pagpapanggap na ito ng papa. At bilang resulta, lahat ng maling itinuturo ng Roma tungkol sa Diyos ay nakakaapekto sa kanya nang personal.

25b- *aapihin niya ang mga banal ng Kataas-taasan*

Ang di-matuwid na pag-uusig *sa mga banal* ng bersikulo 21 ay dito naaalala at nakumpirma. Ang mga paghatol ay binibigkas ng mga relihiyosong tribunal na nagtataglay ng pangalan ng "Holy Inquisition". Ang pagpapahirap ay ginagamit upang pilitin ang mga inosenteng tao na aminin ang kanilang pagkakasala.

25c- *at aasa siyang babaguhin ang panahon at ang batas*

Ang akusasyong ito ay nagbibigay ng pagkakataon sa mambabasa na maitatag muli ang mga pangunahing katotohanan ng pagsamba na ibinigay sa tunay, buhay at tanging Diyos.

Ang magandang kaayusan na itinatag ng Diyos ay binago ng mga mongheng Romano. Ayon sa Exodo 12:2, sinabi ng Diyos sa mga Hebreo sa paglabas mula sa Ehipto: ***Ang buwang ito ang magiging unang buwan para sa***

inyo; ito ay para sa iyo sa unang buwan ng taon . Ito ay isang utos, hindi isang simpleng panukala. At dahil ang kaligtasan ay nagmumula sa mga Hudyo ayon kay Hesukristo, mula noong Exodo, ang bawat nilalang na pumasok sa kaligtasan ay pumapasok din sa pamilya ng Diyos kung saan ang kanyang kaayusan ay dapat maghari at igalang. Ito ang tunay na doktrina ng kaligtasan, at ito ay mula pa noong panahon ng mga apostol. Kay Kristo, ang Israel ng Diyos ay kumuha ng isang espirituwal na aspeto, hindi kukulangin sa kanyang Israel kung saan itinatag niya ang kanyang kaayusan at kanyang mga doktrina. Ayon sa Rom.11:24, ang pagano convert ay inihugpong sa Hebrew root at trunk ni Abraham, hindi sa kabaligtaran. Siya ay binalaan ni Pablo laban sa kawalan ng pananampalataya na naging nakamamatay para sa mga mapanghimagsik na mga Hudyo ng lumang tipan at ito ay magiging tulad ng nakamamatay para sa mga mapanghimagsik na mga Kristiyano ng bago; na direktang may kinalaman sa pananampalatayang Romano Katoliko, at ang pag-aaral ng Dan.8 ay magpapatunay nito, mula noong 1843, ang mga Kristiyanong Protestante.

Tayo ay nasa simula pa lamang ng isang mahabang propetikong paghahayag kung saan ang banal na akusasyon na ginawa sa talatang ito ay nasa lahat ng dako dahil ang mga kahihinatnan ay kakila-kilabot at dramatiko. Ang mga panahon ay binago ng pag-aalala ng Roma:

1 – ang sabbatical na natitirang bahagi ng ika-4 $^{na\ utos}$ ng Diyos. Ang ikapitong araw ay pinalitan mula noong Marso 7, 321 ng unang araw, na ginanap bilang isang sekular na araw at simula ng linggo ng Diyos. Bukod dito, ang unang araw na ito ay ipinataw ng Romanong Emperador na si Constantine I ^{nang} ito ay itinalaga sa pagsamba sa "kagalang-galang na hindi nasakop na araw", ang araw na ginawang diyos ng mga pagano, na nasa Ehipto na, biblikal na simbolo ng kasalanan . Ipinakita sa atin ng Daniel 5 kung paano pinarusahan ng Diyos ang mga pang-aalipusta na ginawa sa kanya, ang tao ay binigyan ng babala at alam niya kung ano ang naghihintay sa kanya kapag hinatulan siya ng Diyos habang hinahatulan niya at pinatay si Haring Belshazzar. Ang Sabbath na pinabanal ng Diyos mula sa pagkakatatag ng mundo ay may dalawahang katangian ng pagiging tungkol sa ***panahon at*** banal na batas, gaya ng binabanggit ng ating talata.

2 – Ang simula ng taon, na orihinal na naganap sa tagsibol, isang salita na nangangahulugang unang pagkakataon, ay binago upang maganap sa simula ng taglamig.

3 – Ayon sa Diyos, ang pagbabago ng araw ay nangyayari sa paglubog ng araw, sa pagkakasunud-sunod ng gabi araw, hindi sa hatinggabi, dahil ito ay maindayog at minarkahan ng mga bituin na kanyang nilikha na may ganitong layunin.

Ang pagbabago sa batas ay mas malalim kaysa sa paksa ng Sabbath. Hindi nilapastangan ng Roma ang mga gintong sisidlan ng templo, pinahintulutan nito ang sarili na baguhin ang orihinal na teksto ng mga salita na isinulat ng Diyos gamit ang kanyang daliri sa mga tapyas na bato na ibinigay kay Moises. Ang mga bagay na napakabanal kung kaya't upang mahipo ang kaban, kung saan sila natagpuan, ay hinampas ng Diyos ng agarang kamatayan.

25c- *at ang mga banal ay ibibigay sa kanyang mga kamay sa loob ng isang panahon, panahon, at kalahating panahon*

Ano ang ibig sabihin *ng oras* ? Ang karanasan ni Haring Nabucodonosor ay nagbibigay sa atin ng kasagutan sa Dan.4:23: *Itataboy ka nila sa gitna ng mga tao, tatahan kang kasama ng mga hayop sa parang, bibigyan ka nila ng damo na makakain gaya ng mga baka;* ***at pitong ulit ang lilipas sa iyo*** *, hanggang sa iyong maalaman na ang Kataastaasan ay nagpupuno sa kaharian ng mga tao, at ibinibigay ito sa kanino man kaniyang maibigan.* Pagkatapos ng mahirap na karanasang ito, sinabi ng hari sa talata 34: ***Pagkatapos ng takdang panahon , ako, si Nabucodonosor, ay itiningin ang aking mga mata sa langit, at ang katwiran ay bumalik sa akin*** . *Aking pinagpala ang Kataastaasan, aking pinuri at niluwalhati siya na nabubuhay magpakailanman, na ang kapangyarihan ay walang hanggang kapangyarihan, at ang kaniyang kaharian ay nananatili sa sali't saling lahi* . Mahihinuha natin na ang *pitong panahon na ito* ay kumakatawan sa pitong taon mula nang magsimula at magtatapos ang tagal sa kurso ng kanyang buhay. Kung gayon ang tinatawag ng Diyos *na oras* ay ang oras na kinakailangan para makumpleto ng mundo ang isang kumpletong pag-ikot ng araw. Mula doon ay maraming mensahe ang lumabas. Ang Diyos ay sinasagisag ng araw at kapag ang isang nilalang ay bumangon sa pagmamataas, upang ilagay ito sa lugar nito, sinabi ng Diyos dito: "Paikot sa aking pagka-Diyos at alamin kung sino ako". Para kay Nebuchadnezzar, pitong pagliko ang kailangan ngunit mabisa. Ang isa pang aral ay tungkol sa tagal ng paghahari ng papa na ipinropesiya din ng terminong " *panahon* " sa talatang ito. Kung ikukumpara sa karanasan ni Nabucodonosor, pinarusahan ng Diyos ang kapalaluan ng mga Kristiyano sa pamamagitan ng paghahatid nito sa **katangahan sa loob *ng isang panahon, panahon, at kalahating panahon*** ng mga taon ng propeta. Mula noong Marso 7, 321, ang kapalaluan at kamangmangan sa kahangalan ay naging dahilan upang ang mga tao ay sumang-ayon na igalang ang kaayusan na nagpabago sa isang utos ng Diyos; ang hindi masusunod ng abang alipin ni Kristo, kung hindi ay ihihiwalay niya ang kanyang sarili sa kanyang tagapagligtas na Diyos.

Ang talatang ito ay umaakay sa atin na hanapin ang tunay na halaga at ang mga petsa ng simula at katapusan ng ipinropesiya na tagal na ito. Matutuklasan namin na ito ay kumakatawan sa 3 taon at anim na buwan. Sa katunayan, ang pormula na ito ay muling lilitaw sa Apoc.12:14 kung saan ito ay kahanay sa pormula na *1260 araw* mula sa talata 6. Ang aplikasyon ng code ng Ezé.4:5-6, *isang araw sa loob ng isang taon*, ay gagawing posible upang maunawaan na ang mga ito ay talagang 1260 mahaba at kakila-kilabot na mga taon, ng pagdurusa at kamatayan.

Dan 7:26 *Kung magkagayo'y darating ang kahatulan, at ang kaniyang kapangyarihan ay aalisin sa kaniya, at mawawasak at mawawasak magpakailan man.*

2a- Binibigyang-diin ang interes ng katumpakan na ito: ang paghatol at ang pagtatapos ng dominasyon ng mga papa ay nangyayari sa parehong oras. Ito ay nagpapatunay na ang paghatol na nabanggit ay hindi magsisimula bago ang pagbabalik ni Kristo. Noong 2021, ang mga papa ay aktibo pa rin, kaya ang paghatol na binanggit sa Daniel ay hindi nagsimula noong 1844, mga kapatid na Adventist.

Dan 7:27 *Ang kaharian at ang kapangyarihan at ang kadakilaan ng lahat ng kaharian sa silong ng langit ay ibibigay sa mga tao ng mga banal ng Kataastaasan. Ang kanyang paghahari ay walang hanggang paghahari, at lahat ng mga pinuno ay maglilingkod at susunod sa kanya.*

27a- Ang paghatol kung gayon ay mahusay na ipinatupad pagkatapos ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Kristo at ang pagdagit sa langit ng kanyang mga hinirang.

27b- *at lahat ng mga pinuno ay maglilingkod sa kanya at susunod sa kanya*

Bilang mga halimbawa, ipinakita sa atin ng Diyos ang tatlong *pinunong* ipinakita sa aklat na ito: ang haring Chaldean na si Nabucodonosor, ang haring Mede na si Darius, at ang haring Persiano na si Cyrus 2.

Dan 7:28 *Dito nagtapos ang mga salita. Ako, si Daniel, ay labis na nabagabag sa aking mga iniisip, nagbago ako ng kulay, at iningatan ko ang mga salitang ito sa aking puso.*

28a- Ang kaguluhan ni Daniel ay makatwiran pa rin, dahil sa antas na ito ang mga patunay ng pagkakakilanlan ng papa Roma ay kulang pa rin ng lakas; ang kanyang pagkakakilanlan ay nananatili pa ring isang napakakumbinsi na "hypothesis", ngunit pareho pa rin, isang "hypothesis". Ngunit ang Daniel 7 ay bumubuo lamang ng pangalawa sa pitong propetikong mga laminang iniharap sa aklat na ito ni Daniel. At ngayon, nakita na natin na ang mga mensaheng inihatid sa Dan.2 at Dan.7 ay magkapareho at magkatugma. Ang bawat bagong pahina ay magdadala sa atin ng mga karagdagang elemento na ipapatong sa mga pag-aaral na naisagawa na , ay magpapatibay at magpapatibay sa mensahe ng Diyos na sa gayon ay magiging mas at mas malinaw.

Ang hypothesis na ang “ *maliit na sungay* ” ng kabanata 7 na ito ay papal na Roma ay nananatiling kumpirmahin. Gagawin ang bagay. Ngunit alalahanin na natin itong makasaysayang sunod-sunod na patungkol sa Roma, " *ang ika-4 na halimaw na hayop na may ngiping bakal* ". Tinutukoy nito ang Imperyo ng Roma na sinundan ng " *sampung sungay* " ng malaya at independiyenteng mga kaharian sa Europa na hinalinhan, noong 538, ng " *maliit na sungay* " na ipinapalagay na papa, ang " *iba't ibang hari* ", na bago ay " *tatlong sungay o tatlong hari* ", ang mga Herules, ang mga Vandal at ang mga Ostrogoth ay pinababa sa pagitan ng 493 at 538 sa mga bersikulo 8 at 24.

Daniel 8

Dan 8:1 *Nang ikatlong taon ng paghahari ni Haring Beltsasar, akong si Daniel ay nakakita ng isang pangitain, bukod sa nakita ko nang una.*

1a- Lumipas ang panahon: 3 taon. Nakatanggap si Daniel ng isang bagong pangitain. Sa isang ito, mayroon lamang dalawang hayop na malinaw na kinilala sa mga bersikulo 20 at 21 kasama ang mga *Medes at Persian at ang mga Griyego* na nasa mga nakaraang pangitain ang ika-2 ^{at} ika-3 ^{Imperyo} ng mga ipinropesiya na sunod-sunod. Sa paglipas ng panahon, sa mga pangitain, ang mga hayop ay mas malinaw na umaayon sa mga ritwal ng mga Hebreo. Ang Dan.8 ay naghahandog *ng isang lalaking tupa at isang kambing* ; ang mga hayop na inialay sa paghahain sa *Araw ng Pagbabayad-sala* ng seremonya ng mga Judio. Sa gayon ay mapapansin natin ang simbolo ng kasalanan sa superposisyon ng imperyong Griyego: *ang tanso na tiyan at mga hita* ni Dan.2, *ang leopardo* ng Dan.7 at *ang kambing* ni Dan.8.

Dan 8:2 *Nang aking makita ang pangitaing ito, tila sa akin ay nasa Susan, na kabisera, sa lalawigan ng Elam; at sa aking pangitain ay nasa malapit ako sa ilog Ulai.*

2a- Si Daniel ay nasa Persia malapit sa ilog ng Karoun na noong panahon niya ay ang Ulai. Ang *kabisera ng Persia* at ang simbolo *ng ilog* ng isang tao ay nagpapahiwatig ng heograpikal na lugar ng sanggunian para sa pangitain na ibibigay sa kanila ng Diyos. Ang mga propetikong mensahe kung gayon ay nagbibigay ng mahalagang heograpikal na data sa kabanatang ito na nawawala sa mga kabanata 2 at 7.

Dan 8:3 *At itiningin ko ang aking mga mata, at tumingin, at, narito, ang isang lalaking tupa ay nakatayo sa harap ng ilog, at may mga sungay; ang mga sungay na ito ay matataas, ngunit ang isa ay mas mataas kaysa sa isa, at ito ay bumangon sa huli.*

3a- Ang talatang ito ay nagbubuod sa kasaysayan ng Persia na inilarawan ng *lalaking tupa na ang sungay* nito *ang pinakamataas* ay kumakatawan dito dahil sa simula ay pinangungunahan ng kaalyado nitong Mede, ito ay tumaas sa itaas nito nang huli nang dumating sa kapangyarihan ni Haring Cyrus 2 ang Persian, noong 539, ang huling kapanahon ni Daniel ayon sa Dan.10:1. Ngunit dito, itinuturo ko ang isang problema ng tunay na petsa, dahil ang mga mananalaysay ay ganap na binabalewala ang patotoo ng nakasaksi ng Daniel na nag-uugnay, sa Dan.5:31, ang pananakop ng Babilonia sa Mede na haring si Darius na nag-organisa ng Babylon sa 120 satrapies ayon kay Dan. 6: 1. Si Cyrus ay dumating sa

kapangyarihan pagkatapos ng pagkamatay ni Darius, samakatuwid hindi noong 539 ngunit ilang sandali, o sa kabaligtaran, ang pananakop ni Darius ay maaaring naganap bago ang petsa - 539.

3b- Isang banal na kapitaganan ang lumilitaw sa talatang ito, sa anyong ginamit upang italaga ang maliit at malaking sungay. Kinukumpirma nito na ang pananalitang " *maliit na sungay* ", maingat na iniiwasan, ay partikular at eksklusibong nakalakip sa pagkakakilanlan ng Roma.

Dan 8:4 *Aking nakita ang lalaking tupa na humahampas ng kaniyang mga sungay sa dakong kalunuran, at sa hilagaan, at sa timugan; walang hayop ang makalaban sa kanya, at walang magligtas sa kanyang mga biktima; ginawa niya ang gusto niya, at naging makapangyarihan siya.*

4a- Ang larawan ng talatang ito ay naglalarawan ng sunud-sunod na mga yugto ng mga pananakop ng Persia na humantong sa kanila patungo sa imperyo, ang dominasyon ng hari ng mga hari.

Sa *Kanluran* : Si Cyrus 2 ay nakipag-alyansa sa mga Chaldean at mga Ehipsiyo sa pagitan ng – 549 at – 539.

Sa *hilaga* : Si Lydia ni Haring Croesus ay nasakop noong – 546

Sa *tanghali* : Sinakop ni Cyrus ang Babylonia sa pamamagitan ng paghalili sa haring Mede na si Darius pagkatapos ng – 539 at kalaunan ay sakupin ng hari ng Persia na si Cambyses 2 ang Ehipto noong – 525.

4b- *at naging makapangyarihan siya*

Nakamit niya ang *kapangyarihang imperyal* na ginawa ang Persia na unang imperyo na hinulaan sa kabanata 8. Ito ang ika-2 imperyo sa mga pangitain ng Dan.2 at Dan.7. Sa kapangyarihang ito ang Imperyo ng Persia ay umabot sa Dagat Mediteraneo ay sumalakay sa Greece na nagpahinto nito sa Marathon noong – 490. Nagpatuloy ang mga digmaan.

Dan 8:5 *At sa aking pagmamasdan, narito, ang isang kambing na lalake ay dumating mula sa kalunuran, at tumakbo sa ibabaw ng buong lupa sa kaniyang mukha, na hindi hinipo; ang kambing na ito ay may malaking sungay sa pagitan ng mga mata nito.*

5a- Ang talatang 21 ay malinaw na kinikilala ang kambing: *Ang kambing ay ang hari ng Javan, Ang malaking sungay sa pagitan ng kanyang mga mata ay ang unang hari . Javan,* ay ang sinaunang pangalan ng Greece. Hindi pinapansin ang mahihinang mga haring Griyego, itinayo ng Espiritu ang paghahayag nito sa dakilang mananakop na Griyego na si Alexander the Great.

5b- *narito, dumating ang isang kambing mula sa kanluran*

Ang mga heograpikal na indikasyon ay ibinibigay pa rin. Ang kambing ay nagmula sa Kanluran na may kaugnayan sa Persian Empire na kinuha bilang isang heograpikal na sangguniang lokasyon.

5c- *at naglakbay sa buong mundo sa ibabaw nito, nang hindi ito hinipo*

Ang mensahe ay kahalintulad sa apat na pakpak ng ibon ng leopardo ng Dan.7:6. Binibigyang-diin niya ang sukdulang bilis ng mga pananakop ng batang Macedonian na hari na ito na magpapalawak ng kanyang dominasyon hanggang sa Indus River sa loob ng sampung taon.

5d- *ang kambing na ito ay may malaking sungay sa pagitan ng mga mata nito*

Ang pagkakakilanlan ay ibinigay sa talatang 21: *Ang malaking sungay sa pagitan ng kanyang mga mata ay ang unang hari. Ang haring ito* ay si Alexander the Great (– 543 – 523). Binibigyan ito ng Espiritu ng hitsura ng Unicorn, isang kamangha-manghang gawa-gawa na hayop. Kaya't tinuligsa niya ang hindi mauubos na mayamang imahinasyon ng isang lipunang Griyego na nag-imbento ng mga pabula na inilapat sa relihiyon at ang espiritu ay tumawid sa mga siglo hanggang sa ating panahon sa mapanlinlang na Kristiyanong Kanluran. Ito ay isang aspeto ng *kasalanan* na kinumpirma ng imahe ng *kambing* , ang hayop na gumanap sa papel ng *kasalanan* sa sagradong taunang seremonya ng "araw ng pagbabayad-sala". Ang pagpapako sa krus ng Mesiyas na ginawa ni Jesus sa kanyang banal na kasakdalan ang seremonyang ito ay kailangang tumigil pagkatapos niya... sa pamamagitan ng puwersa, sa pamamagitan ng pagkawasak ng templo at ng bansang Judio ng mga Romano noong 70.

Dan 8:6 *At siya'y naparoon sa lalaking tupa na may mga sungay, na aking nakitang nakatayo sa harap ng ilog, at kaniyang sinaktan siya sa buong galit niya.*

6a- Inilunsad ni Alexander the Great ang kanyang pag-atake laban sa mga Persiano na ang hari ay si Darius 3. Ang huli ay natalo sa Issus, tumakas siya na iniwan ang kanyang busog, ang kanyang kalasag, at ang kanyang balabal, gayundin ang kanyang asawa at kanyang tagapagmana, noong – 333 .Papatayin siya mamaya ng dalawa niyang dakila.

6b- *at tinakbuhan niya siya sa buong galit niya*

Ang galit na ito ay makatwiran sa kasaysayan. Nauna ito sa pagpapalitan nina Darius at Alexander: “Bago nakilala ni Alexander si Darius, pinadalhan siya ng hari ng Persia ng mga regalo na nilayon upang salungguhitan ang kani-kanilang posisyon bilang hari at anak – binata pa noon si Alexander. prinsipe baguhan sa sining ng digmaan (sangay I, tali 89). Pinadalhan siya ni Darius ng bala, latigo, preno ng kabayo at isang pilak na kahon na puno ng ginto. Ang isang liham na kasama ng kayamanan ay nagpapakinang sa mga elemento: ang bola ay upang siya ay patuloy na maglaro na parang bata siya, ang preno upang turuan siyang kontrolin ang kanyang sarili, ang latigo upang itama siya at ang ginto ay kumakatawan sa parangal na dapat bayaran ng mga Macedonian. ang emperador ng Persia.

Hindi nagpakita ng galit si Alexander, sa kabila ng takot sa mga mensahero. Sa kabaligtaran, hiniling niya sa kanila na batiin si Darius sa kanyang pagkapino. Si Darius, sabi niya, ay alam ang hinaharap, dahil binigyan niya si Alexander ng bola na kumakatawan sa kanyang hinaharap na pananakop sa mundo, ang preno ay nangangahulugan na ang lahat ay magpapasakop sa kanya, ang latigo ay upang parusahan ang mga maglakas-loob na tumayo laban sa kanya at ang ang ginto ay nagmumungkahi ng parangal na matatanggap niya mula sa lahat ng kanyang nasasakupan." Propetikong detalye, si Alexander ay may kabayo kung saan binigyan niya ng pangalang "Bucephalus" na nangangahulugang, na may augmentative prefix, "ulo". Sa lahat ng kanyang pakikipaglaban, siya ang magiging "ulo" ng kanyang hukbo, na may hawak na sandata. At sa loob ng “sampung taon” siya ay magiging “puno” ng sanlibutan na sakop ng hula. Ang

katanyagan nito ay magsusulong ng kulturang Griyego at ang ***kasalanang*** naninira dito.

Dan 8:7 *Nakita ko siyang lumalapit sa lalaking tupa at nagalit sa kanya; hinampas niya ang lalaking tupa at binali ang dalawang sungay nito, nang walang lakas ang lalaking tupa na lumaban sa kanya; inihagis niya siya sa lupa at tinapakan siya, at walang magligtas sa lalaking tupa.*

7a- Ang digmaang inilunsad ni Alexander the Great: noong – 333, sa Issus, natalo ang kampo ng Persia.

Dan 8:8 *At ang kambing ay naging totoong malakas; ngunit nang siya ay malakas, ang kanyang malaking sungay ay nabali. Apat na malalaking sungay ang bumangon upang palitan ito, sa apat na hangin ng langit.*

8a- *nabali ang kanyang malaking sungay*

Noong 323, ang batang hari (– 356 – 323) ay namatay na walang tagapagmana sa edad na 32, sa Babylon.

8b- *Apat na malalaking sungay ang bumangon upang palitan ito, sa apat na hangin ng langit.*

Ang mga kapalit ng namatay na hari ay ang kanyang mga heneral: ang diadochi. Sampu sila noong namatay si Alexander at sa loob ng 20 taon ay nakipaglaban sila sa kanilang sarili hanggang sa punto na sa pagtatapos ng 20 taon ay apat na lamang ang natitira. Ang bawat isa sa kanila ay nagtatag ng isang maharlikang dinastiya sa bansang kanyang pinamumunuan. Ang pinakadakila ay si Seleucus na kilala bilang Nicator, itinatag niya ang dinastiyang "Seleucid" na naghari sa kaharian ng Syria. Ang pangalawa ay si Ptolemaios Lagos, itinatag niya ang dinastiyang "Lagid" na naghari sa Ehipto. Ang ikatlo ay si Cassandros na naghahari sa Greece, at ang ikaapat ay si Lysimachus (Latin name) na naghahari sa Thrace.

Ang propetikong mensahe batay sa heograpiya ay nagpapatuloy. Ang apat na kardinal na punto ng apat na hangin ng langit ay nagpapatunay sa pagkakakilanlan ng mga bansa ng mga kasangkot na mandirigma.

Ang pagbabalik ng Roma, ang *maliit na sungay*

Dan 8:9 *Mula sa isa sa kanila ay lumabas ang isang* ***maliit na sungay*** *, na tumubong mainam sa dakong timugan, sa dakong silanganan, at sa dakong pinakamagandang lupain.*

9a- Ang aspeto ng talatang ito ay naglalarawan sa pagpapalawig ng isang kaharian na siya namang magiging isang nangingibabaw na imperyo. Gayunpaman, sa mga nakaraang aralin at sa kasaysayan ng mundo ang kahalili na kaharian ng Greece ay ang Roma. Ang pagkakakilanlang ito ay higit na binibigyang katwiran ng pananalitang "maliit na sungay" na sa pagkakataong ito, taliwas sa ginawa para sa mas maikling sungay ng Median, na malinaw na binanggit. Ito ay nagpapahintulot sa amin na sabihin na ang "maliit na sungay" na ito ay sumisimbolo, sa kontekstong ito, ang lumalagong republikang Roma. Sapagkat, ito ay namagitan patungo sa silangan, bilang mga pulis ng mundo, madalas dahil ito ay tinatawag na lutasin ang isang lokal na tunggalian sa pagitan ng mga kalaban. At ito ang tiyak na dahilan na nagbibigay-katwiran sa imahe na sumusunod.

9b- *Mula sa isa sa kanila ay nagmula ang isang **maliit na sungay***

Ang dating dominator ay Greece, at ito ay mula sa Greece na ang Roma ay dumating upang mangibabaw sa silangang zone kung saan matatagpuan ang Israel; Greece, isa sa apat na sungay.

9c- *na lumalawak nang husto patungo sa timog, patungo sa silangan, at patungo sa pinakamagagandang bansa.*

Ang paglago ng Romano ay nagsisimula mula sa lokasyong heograpikal nito ***patungo sa timog*** muna. Kinumpirma ito ng kasaysayan , ang Roma ay pumasok sa Punic Wars laban sa Carthage, kasalukuyang Tunis, sa paligid - 250.

Ang sumusunod na yugto ng extension ay nagaganap ***patungo sa silangan*** sa pamamagitan ng intervening sa ***isa sa apat na sungay*** : Greece, sa paligid - 200. Ito ay tinawag doon ng Aetolian Greek league upang suportahan ito laban sa Achaean league (Aetolia laban sa Achaia). Pagdating sa lupain ng Griyego, hinding-hindi ito iiwan ng hukbong Romano at ang buong Greece ay magiging kolonya ng Roma mula - 160.

Mula sa Greece, ipagpapatuloy ng Roma ang pagpapalawak nito sa pamamagitan ng pagtahak sa Palestine at Judea na magiging sa – 63 isang lalawigan ng Roma na nasakop ng mga hukbo ni Heneral Pompey. Ito ang Judea, na itinalaga ng Espiritu sa pamamagitan ng magandang pananalitang ito: ***Ang pinakamaganda sa mga bansa*** , pananalitang binanggit sa Dan.11:16 at 42, at Ezé.20:6 at 15.

Ang hypothesis ay nakumpirma, ang " *maliit na sungay* " ay Roma

Sa pagkakataong ito, hindi na pinahihintulutan ang pag-aalinlangan, ang papal na rehimen ng Dan.7 ay hindi natatakpan, kung kaya't, sa paglaktaw sa hindi kinakailangang mga siglo, ang Espiritu ay umaakay sa atin sa kalunos-lunos na oras kung kailan, iniwan ng mga emperador, ang Roma ay nagpatuloy sa dominasyon nito sa ilalim ng isang relihiyosong anyo ng Kristiyanong anyo kung saan siya ay nag-uugnay sa mga aksyon na ipinahayag ng mga simbolo ng bersikulo 10 na sumusunod. Ito ang mga aksyon ng " ***iba*** " na hari ng Dan.7.

Imperyal Rome pagkatapos Papal Rome inuusig ang mga santo

Dalawang magkasunod na pagbabasa para sa nag-iisang talatang ito

Dan 8:10 *Siya'y bumangon sa hukbo ng langit, at kaniyang ibinaba ang bahagi ng hukbong yaon at ang ilan sa mga bituin sa lupa, at niyapakan sila.*

10a- *Siya ay bumangon sa hukbo ng langit*

Sa pagsasabi ng " *siya* ", pinananatili ng Espiritu bilang target ang pagkakakilanlan ng Roma, sa magkakasunod na pagkakasunod-sunod ng mga pagpapalawig nito, pagkatapos ng iba't ibang anyo ng pamahalaan na binanggit niya sa Apoc. 17:10, naabot ng Roma ang imperyo sa ilalim ng paghahari ng Romanong emperador na si Octavian na kilala bilang Augustus. At ito ay sa panahon ng kanyang panahon na si Jesucristo ay ipinanganak ng Espiritu, sa tahimik na birhen na katawan ni Maria, ang batang asawa ni Jose; kapwa pinili sa tanging dahilan ng kanilang pagiging kabilang sa angkan ni Haring David. Pagkatapos ng kanyang kamatayan, minsang nabuhay na mag-isa gaya ng kanyang ipinahayag, ipinagkatiwala ni Hesus sa kanyang mga apostol at kanyang

mga alagad ang misyon ng pagpapahayag ng mabuting balita ng kaligtasan (ang Ebanghelyo) upang gawin ang mga hinirang na tao sa buong mundo.lupa. Sa panahong ito ay hinarap ng Roma ang kaamuan at Kristiyanong pasipismo; siya sa papel ng magkakatay, ang mga alagad ni Kristo sa mga pinatay na tupa. Sa halaga ng maraming dugong martir, lumaganap ang pananampalatayang Kristiyano sa buong mundo at lalo na sa kabisera ng imperyo, ang Roma. Ang pag-uusig sa imperyal na Roma ay bumangon laban sa mga Kristiyano. Sa talatang 10 na ito, dalawang aksyon ng Roma ang magkakapatong. Ang una ay tungkol sa imperyal at ang pangalawa, ang papa.

Sa imperyal na rehimen ay maaari na nating maiugnay ang mga aksyon na binanggit sa kanya:

Siya ay bumangon sa hukbo ng langit : hinarap niya ang mga Kristiyano. Sa likod ng simbolikong pananalitang ito, *armado ng langit* , ay ang Hinirang na Kristiyano ayon sa kung saan tinawag na ni Jesus ang kanyang mga tapat: *mga mamamayan ng kaharian ng langit* . Higit pa rito, inihahambing ng Dan.12:3 ang mga tunay *na banal* sa mga *bituin* na siya ring *binhi* ni Abraham ng Gen.15:5. Sa unang pagbasa, ang pangahas na martir sa mga anak ng Diyos ay bumubuo na para sa paganong Roma ng isang mapagmataas na aksyon at isang hindi karapat-dapat at hindi makatarungang pagtataas . Sa ikalawang pagbasa, ang pag-aangkin ng Obispo ng Roma na mamuno bilang papa ang Pinili ni Hesukristo mula 538 ay isang mapagmataas na aksyon, at isang mas hindi karapat-dapat at hindi makatarungang elevation .

Siya ang naging dahilan upang mahulog sa lupa ang bahagi ng hukbong ito at ang mga bituin, at tinapakan niya sila : Inusig niya sila at pinatay sila upang magambala ang kanyang populasyon sa kanyang mga arena. Ang mga mang-uusig ay pangunahing sina Nero, Domitian at Diocletian ang huling opisyal na mang-uusig sa pagitan ng 303 at 313. Sa unang pagbasa, ang dramatikong yugtong ito ay sakop sa Apo.2 sa ilalim ng simbolikong mga pangalan na "ng Efeso", ang panahon kung kailan natanggap ni Juan ang kanyang banal na Apocalipsis na tinatawag *na* " Apocalypse" at " *Smirna* ". Sa ikalawang pagbasa, na iniuugnay sa papal na Roma, ang mga pagkilos na ito ay inilagay sa Apo.2 sa ilalim ng mga panahong pinangalanang " *Pergamum* " ibig sabihin, sirang alyansa o pangangalunya at "Thyatira" ibig sabihin, mga kasuklam-suklam at kamatayan. Sa pagsasabing, *at tinapakan niya sila,* ibinibigay ng Espiritu sa magkabilang Roma ang parehong uri ng mga pagkilos na uhaw sa dugo. Ang pandiwang *niyurakan* at ang ekspresyon nito *na niyurakan sa ilalim ng paa* ay iniuugnay sa paganong Roma sa Dan.7:19. Ngunit ang pagkilos ng *pagtapak* ay magpapatuloy hanggang sa katapusan ng *2300 gabi-umaga* ng talata 14 ng kabanata 8 na ito ayon sa pahayag ng talata 13: *Hanggang kailan yuyurakan ang kabanalan at ang* ***hukbo*** *?* Ang pagkilos na ito ay naisakatuparan sa panahon ng panahon ng Kristiyano at kung gayon ay dapat nating iugnay ito sa papang Roma at sa mga suportang monarkiya nito; na pinatutunayan ng kasaysayan. Gayunpaman, pansinin natin ang isang mahalagang pagkakaiba. Ang paganong Roma ay literal lamang na nagpapabagsak sa mga santo ni Jesucristo *sa lupa* , habang ang papang Roma, sa pamamagitan ng maling pagtuturo ng relihiyon nito, ay *nagpapabagsak sa kanila sa lupa* sa espirituwal, bago sila literal na pinag-uusig.

Ang kalat-kalat na mga pag-uusig ay nagpatuloy sa mga paghalili ng kapayapaan hanggang sa pagdating ni Emperador Constantine I [na] nagtapos sa mga pag-uusig laban sa mga Kristiyano sa pamamagitan ng utos ng Milan, ang kanyang kabisera ng Roma, noong 313, na bumubuo sa termino ng panahon ng " *sampung taon* " ng mga pag-uusig na nagpapakilala sa panahon ng " *Smirna* " ng Rev.2:8. Sa pamamagitan ng kapayapaang ito, walang mapapala ang pananampalatayang Kristiyano, at maraming mawawala sa Diyos. Dahil walang hadlang ng pag-uusig, ang mga pangako ng mga hindi napagbagong loob sa bagong pananampalatayang ito ay dumarami at dumarami sa buong imperyo at lalo na sa Roma kung saan ang dugo ng mga martir ay higit na dumaloy.

Kaya't hanggang sa panahong ito ay maiugnay natin ang simula ng ikalawang pagbasa ng talatang ito. Ang isa kung saan ang Roma ay naging Kristiyano sa pamamagitan ng pagsunod sa mga utos ng Emperador Constantine na, noong 321, ay nagpalabas lamang ng isang kautusan na nag-uutos na baguhin ang lingguhang araw ng pahinga: ang ikapitong araw ng Sabbath ay pinalitan ng unang araw ng linggo; sa panahong iyon, na inialay ng mga pagano sa pagsamba sa diyos na " kagalang-galang na hindi nasakop na araw ". Ang aksyon na ito ay kasing seryoso ng pag- *inom ang mga gintong sisidlan ng templo* , ngunit sa pagkakataong ito, hindi na tutugon ang Diyos, sapat na ang oras ng huling paghatol. Sa kanyang bagong araw ng kapahingahan, palalawakin ng Roma ang doktrinang Kristiyano sa buong imperyo, at ang lokal na awtoridad nito, ang obispo ng Roma ay magkakaroon ng prestihiyo at suporta, hanggang sa pinakamataas na kataasan ang titulong papa na ibigay sa kanya sa pamamagitan ng atas, noong 533 , ang Byzantine. emperador Justinian [I.] Ito ay hindi hanggang sa pagpapatalsik sa mga kaaway na Ostrogoth na ang unang naghaharing papa, si Vigilius, ay naupo sa kanyang upuang papa sa Roma, sa Lateran Palace na itinayo sa Mount Caelius. Ang petsang 538 at ang pagdating ng unang papa ay nagmamarka ng katuparan ng mga aksyon na inilarawan sa bersikulo 11 na kasunod. Ngunit ito rin ang simula ng 1260 araw-taon ng paghahari ng mga papa at lahat ng bagay na may kinalaman sa kanila at nahayag sa Dan.7. Isang patuloy na paghahari kung saan ang mga santo ay, sa sandaling muli, *niyuyurakan sa ilalim ng paa* , ngunit sa pagkakataong ito, sa pamamagitan ng Romanong papal na relihiyosong dominasyon at ang mga sibil na tagasuporta nito, ang mga monarko, at ang taas nito... sa pangalan ni Kristo.

Ang mga partikular na aksyon ng papa na itinatag noong 538

Dan 8:11 *Siya'y tumindig sa kapitan ng hukbo, at inalis sa kaniya ang walang hanggang* ~~***hain , at giniba*** *ang dako*~~ *ng patibayan ng kaniyang santuario.*

11a- *Siya ay tumaas sa pinuno ng hukbo*

Ang pinunong ito ng hukbo ay lohikal at ayon sa Bibliya ay si Jesu-Kristo, ayon sa Eph.5:23: *sapagkat ang asawang lalaki ay ang ulo ng asawang babae,* ***gaya ni Kristo ang ulo ng Simbahan*** *, na siyang kanyang katawan, at kung saan siya ang Tagapagligtas.* Ang pandiwa na " *siya ay bumangon* " ay mahusay na napili, dahil tiyak, noong 538, si Jesus ay nasa langit habang ang papasiya ay nasa lupa. Ang langit ay hindi niya maabot ngunit " *siya ay bumangon* " sa

pamamagitan ng pagpapapaniwala sa mga lalaki na siya ang pumalit sa kanya sa lupa. Mula sa langit, si Jesus ay may maliit na pagkakataon na maiwasan ang mga tao mula sa bitag na itinakda para sa kanila ng diyablo. Bukod dito, bakit niya gagawin ito, gayong siya mismo ang naghatid sa kanila sa bitag na ito at sa lahat ng sumpa nito? Sapagkat nabasa nating mabuti, sa Dan.7:25, " *ang mga banal ay ibibigay sa kanyang mga kamay sa loob ng isang panahon, ulit (2 beses) at kalahating panahon* "; sadyang inihatid sila ng Diyos na si Kristo, dahil sa *pagbabago ng panahon at batas* . Ang batas na binago noong 321 ni Constantine tungkol sa Sabbath, siyempre, ngunit higit sa lahat, *ang batas ay binago* ng Roman papa, pagkatapos ng 538 kung saan doon, hindi lamang ang Sabbath ang apektado at inaatake, ngunit ang buong batas na muling ginawa sa Roma. bersyon.

11b- *inalis sa kanya ang walang hanggang* ***~~sakripisyo~~***

Itinuturo ko ang kawalan ng salitang sakripisyo sa orihinal na tekstong Hebreo. Iyon ay sinabi, ang presensya nito ay nagpapahiwatig ng konteksto ng lumang alyansa, ngunit hindi ito ang kaso tulad ng ipinakita ko. Sa ilalim ng bagong tipan *na paghahain at pag-aalay* ay tumigil, ang kamatayan ni Kristo, *sa kalagitnaan ng sanlinggo* na binanggit sa Dan.9:27, na ginawang walang silbi ang mga ritwal na ito. Gayunpaman, may natitira pa sa lumang tipan: ang ministeryo ng mataas na saserdote at tagapamagitan para sa mga kasalanan ng mga tao na nagpropesiya din ng selestiyal na ministeryo na ginawa ni Jesus bilang pabor lamang sa kanyang mga hinirang na binili ng kanyang dugo mula noong kanyang pagkabuhay na mag-uli. Bumalik si Kristo sa langit, ano ang natitira upang kunin sa kanya? Ang kanyang tungkulin bilang pari ay ang kanyang eksklusibong tungkulin bilang tagapamagitan upang patawarin ang mga kasalanan ng kanyang mga hinirang. Sa katunayan, mula noong 538, ang pagkakatatag sa lupa, sa Roma, ng isang pinuno ng Simbahan ni Cristo ay ginawang walang kabuluhan at walang silbi ang selestiyal na ministeryo ni Jesus. Ang mga panalangin ay hindi na dumaan sa kanya at ang mga makasalanan ay nananatiling tagapagdala ng kanilang mga kasalanan at kanilang pagkakasala sa Diyos. Ang Heb.7:23 ay nagpapatunay sa pagsusuring ito, na nagsasabi: " *Ngunit siya, sapagka't siya'y nananatili magpakailanman, ay may pagkasaserdote na hindi nailipat* ." Ang pagbabago ng pinuno sa lupa ay nagbibigay-katwiran sa mga kasuklam-suklam na bunga na dala ng Kristiyanismo na ito nang walang Kristo; mga bunga na ipinropesiya ng Diyos kay Daniel. Bakit ang mga Kristiyano ay tinamaan ng kakila-kilabot na sumpang ito? Ang sumusunod na talata 12 ay magbibigay ng sagot: *dahil sa kasalanan* .

Ang pagkakakilanlan ng panghabang-buhay na katatapos pa lamang isagawa ay magsisilbing batayan para sa mga kalkulasyon gamit ang mga tagal na 1290 at 1335 araw-taon na imumungkahi sa Dan.12:11 at 12; ang itinatag na batayan ay ang petsang 538, nang ang *walang hanggang pagkasaserdote* ay ninakaw ng makalupang papal na pinuno.

11c- *at ibinagsak* ***~~ang lugar~~*** *na pundasyon ng kanyang santuwaryo*

Dahil sa konteksto ng bagong tipan, sa pagitan ng dalawang posibleng kahulugan ng salitang Hebreo na "mecon" na isinalin ng "lugar" ay pinanatili ko ang pagsasalin nito na "base" tulad ng lehitimo at mas mahusay na inangkop sa konteksto ng panahon ng Kristiyano na tinatarget ng hula. .

ang santuwaryo ay madalas na pinag-uusapan , na nakalilito. Gayunpaman, posibleng hindi malinlang depende sa pandiwa na nagmamarka ng aksyon na ginagawa sa *santuwaryo* .

Dito sa Dan.7:11: *ang batayan nito ay ibinagsak* ng kapapahan.

nilapastangan siya ng haring Griyego na mang-uusig sa mga Hudyo Antiochos 4 Epiphanes noong – 168.

Sa Dan.8:14 at Dan.9:26 ito ay hindi isang tanong ng ~~*santuwaryo*~~ kundi ng *kabanalan* . Ang salitang Hebreo na "qodesh" ay sistematikong mali ang pagsasalin sa lahat ng mga pagsasalin ng mga pinakakaraniwang bersyon. Ngunit ang orihinal na tekstong Hebreo ay nananatiling hindi nagbabago upang magpatotoo sa orihinal na katotohanan.

Dapat mong malaman na ang terminong " *santuwaryo* " ay eksklusibong tumutukoy sa lugar kung saan personal na nakatayo ang Diyos. Dahil si Jesus ay nabuhay na mag-uli at bumalik sa langit, wala nang anumang *santuwaryo sa lupa* . *Ang pagbaligtad sa batayan ng kanyang santuwaryo* kung gayon ay nangangahulugan ng pagsira sa mga pundasyon ng doktrina na may kinalaman sa kanyang selestiyal na ministeryo na naglalarawan ng lahat ng mga kondisyon ng kaligtasan. Sa katunayan, kapag nabautismuhan na, ang taong tinawag ay dapat na makinabang mula sa pagsang-ayon ni Jesu-Kristo na humatol sa kanyang pananampalataya sa kanyang mga gawa at sumasang-ayon o hindi na patawarin ang kanyang mga kasalanan sa pangalan ng kanyang sakripisyo. Ang binyag ay ang simula ng isang karanasang nabuhay sa ilalim ng makatarungang paghatol ng Diyos at hindi ang katapusan nito. Na nangangahulugan na kapag ang direktang relasyon sa pagitan ng makalupang hinirang at ng kanyang makalangit na tagapamagitan ay naputol, ang kaligtasan ay hindi na posible, at ang banal na tipan ay nasira. Ito ay isang kakila-kilabot na espirituwal na drama na hindi pinansin ng mga nalinlang at nanliligaw na masang tao mula noong Marso 7, 321 at ang taong 538 kung saan ang *walang hanggang pagkasaserdote* ni Jesu-Kristo ay inalis ng papa para sa kanyang kapakinabangan. *Ang pagbaligtad sa batayan ng kanyang santuwaryo* ay nangangahulugan din ng pag-uukol sa 12 apostol na kumakatawan sa batayan o pundasyon ng Hinirang, espirituwal na sambahayan, isang maling doktrinang Kristiyano na nagbibigay-katwiran at ginagawang legal ang kasalanan laban sa banal na kautusan; kung ano ang gagawin ng walang apostol.

Dan 8:12 *At ang hukbo ay ibinigay na may walang hanggang hain dahil sa kasalanan; inihagis ng sungay ang katotohanan sa lupa, at nagtagumpay sa kanyang mga gawain.*

12a- *Ang hukbo ay nailigtas kasama ang walang hanggang sakripisyo*

Sa mas simbolikong wika ang pananalitang ito ay may parehong kahulugan gaya ng sa Dan.7:25: *ang hukbo ay nailigtas* ... Ngunit dito ang Espiritu ay nagdaragdag *ng walang hanggan*

12b - *dahil sa kasalanan*

Alinman, ayon sa 1 Juan 3:4, dahil sa paglabag sa *batas na binago* sa Dan.7:25. Sapagkat sinabi at isinulat ni Juan: *Ang sinumang nagkakasala ay lumalabag sa batas, at ang kasalanan ay paglabag sa batas* . Ang paglabag na ito ay nagsimula noong Marso 7, 321 at ito ay may kinalaman, una, ang

pagtalikod sa banal na Sabbath ng Diyos; ang Sabbath ***na pinabanal*** niya, mula nang likhain ang mundo, sa natatangi at walang hanggang " ***ikapitong araw*** ".

12c- *inihagis ng sungay ang katotohanan sa lupa*

Ang katotohanan ay isang espirituwal na salita pa rin na tumutukoy sa batas ayon sa Psa.119:142-151: *Ang iyong kautusan ay ang katotohanan...ang lahat ng iyong mga utos ay katotohanan* .

12d- *at nagtagumpay sa kanyang mga pagsusumikap*

Kung ang Espiritu ng lumikha na Diyos ay ipinahayag ito nang maaga, kung gayon ay huwag magtaka na hindi pinansin ang panlilinlang na ito, ang pinakamalaking espirituwal na pandaraya sa buong kasaysayan ng mga tao; ngunit gayundin, ang pinakaseryoso sa mga kahihinatnan nito ng pagkawala ng mga kaluluwa ng tao para sa Diyos. Pagtitibayin ng bersikulo 24 ang pagsasabing: *Ang kanyang kapangyarihan ay lalago, ngunit hindi sa pamamagitan ng kanyang sariling lakas; gagawa siya ng hindi kapani-paniwalang kaguluhan,* ***magtatagumpay siya sa kanyang mga gawain*** *, lilipulin niya ang makapangyarihan at ang mga tao ng mga banal.*

Paghahanda para sa pagpapabanal

Sa mga aralin na ibinigay ng mga ritwal ng relihiyon ng lumang tipan, ang paksang ito ng paghahanda para sa pagpapakabanal ay lilitaw palagi. Una, sa pagitan ng panahon ng pagkaalipin at ng pagpasok sa Canaan, ang pagdiriwang ng Paskuwa ay kinakailangan upang pabanalin ang mga tao na aakayin ng Diyos sa kanyang pambansang lupain, ang Israel, ang lupang pangako. Sa katunayan, kinailangan ng 40 taon ng pagsubok sa paglilinis at pagpapabanal para maisakatuparan ang pagpasok sa Canaan.

Gayundin, tungkol sa Sabbath na minarkahan sa ikapitong araw mula sa isang paglubog ng araw hanggang sa susunod, isang paunang oras ng paghahanda ay kinakailangan. Ang anim na araw ng sekular na gawain ay nangangailangan ng paglalaba ng katawan at pagpapalit ng damit, ang mga bagay na ito ay ipinataw din sa pari upang siya, nang walang panganib sa kanyang buhay, ay makapasok sa banal na lugar ng templo upang isagawa ang kanyang ritwal na paglilingkod doon. ..

Ang pitong araw, 24 na oras na linggo ng paglikha ay tinularan sa pitong libong taon ng plano ng kaligtasan ng Diyos. Upang ang unang 6 na araw ay kumakatawan sa unang 6 na milenyo kung saan pinipili ng Diyos ang kanyang mga hinirang. At ang ika-7 ^{at} huling milenyo ay bumubuo sa dakilang Sabbath kung saan ang Diyos at ang kanyang mga hinirang na natipon sa langit ay nagtatamasa ng tunay at ganap na kapahingahan. Ang mga makasalanan ay pansamantalang lahat ay patay; maliban kay Satanas, na nananatiling nakahiwalay sa isang depopulated na lupa sa panahong ito ng “isang libong taon” na ipinahayag sa Rev.20. Bago pumasok sa “langit” ang mga hinirang ay dapat dalisayin at pabanal. Ang paglilinis ay nakasalalay sa pananampalataya sa kusang-loob na sakripisyo ni Kristo, ngunit ang pagpapakabanal ay nakuha sa pamamagitan ng kanyang tulong pagkatapos ng binyag dahil, ang paglilinis ay ibinibilang, o nakuha nang maaga sa pangalan ng isang prinsipyo ng pananampalataya, ngunit ang pagpapakabanal ay ang bunga na nakuha sa

katotohanan sa kanyang buong kaluluwa ng mga hinirang sa pamamagitan ng kanyang tunay na pakikipagtulungan sa buhay na Diyos na si Jesu-Kristo. Ito ay nakukuha sa pamamagitan ng pakikipaglaban niya laban sa kanyang sarili, laban sa kanyang masamang kalikasan, upang labanan ang kasalanan.

Ang Daniel 9:25 ay magtuturo sa atin, si Hesukristo ay naparito upang mamatay sa krus upang ang kanyang mga hinirang ay hindi na magkasala, dahil siya ay naparito upang ***wakasan ang kasalanan*** . Ngayon lang natin nakita sa bersikulo 12, ang Kristiyanong Pinili ay inihatid sa papal despotism dahil sa kasalanan. Kaya't ang paglilinis ay kinakailangan upang matamo ang pagpapakabanal *na kung wala ito ay walang makakakita sa Dios* gaya ng nasusulat sa Heb.12:14: *Itaguyod ang kapayapaan sa lahat, at ang pagpapakabanal, na kung wala ito ay walang makakakita sa Panginoon* .

Inilapat sa 2000 taon ng panahon ng Kristiyano mula sa kamatayan ni Jesu-Kristo hanggang sa kanyang pagbabalik noong 2030, ang panahong ito ng paghahanda at pagpapabanal ay ihahayag sa mga bersikulo 13 at 14 na kasunod. Taliwas sa orihinal na paniniwala ng mga Adventista, ang panahong ito ay hindi ang panahon ng paghatol na inilalarawan ng Daniel 7 kundi ang pagpapakabanal na ginawang kailangan dahil sa mga siglong lumang pamana ng mga kasalanan na ginawang lehitimo ng kasuklam-suklam na turo ng papa Roma. Tinukoy ko na ang gawain ng Repormasyon na pinasimulan noong ika-13 ^{siglo} ay hindi nakamit ang paglilinis at pagpapakabanal na hinihingi sa buong katarungan ng tatlong beses na banal at ganap na dalisay na Diyos na tagapagligtas.

Dan 8:13 *Narinig ko ang isang banal na nagsasalita; at sinabi ng isa pang santo sa kaniya na nagsalita, Hanggang kailan matutupad ang pangitain tungkol sa walang hanggang ~~hain~~ at tungkol sa mapangwasak na kasalanan? Hanggang kailan tatapakan ang santuwaryo at ang hukbo?*

13a- *Narinig kong nagsalita ang isang santo; at sinabi ng isa pang santo sa nagsalita*

tunay *na santo lamang* ang nakakaalam ng mga kasalanang minana sa Roma. Makikita natin silang muli sa eksenang pangitain na ipinakita sa Dan.12.

13b- *Hanggang kailan matutupad ang pangitain?*

Ang mga santo ay humihingi ng petsa na magmarka ng katapusan ng mga kasuklam-suklam na Romano.

13c- *sa walang hanggang ~~sakripisyo~~*

Ang mga santo ay humihingi ng isang petsa kung saan markahan ang pagpapatuloy ng ***walang hanggang pagkasaserdote*** ni Kristo.

13d- *at tungkol sa **mapangwasak na kasalanan** ?*

Ang mga santo ay humihingi ng isang petsa na magiging tanda ng pagbabalik ng ikapitong araw na Sabbath, ang paglabag nito ay pinarurusahan ng pagkawasak ng mga Romano at ng mga digmaan; at para sa mga lumalabag nito ay tatagal ang parusang ito hanggang sa katapusan ng mundo.

13th- *Gaano katagal yuyurakan ang santuwaryo at ang hukbo?*

Ang mga santo ay humihingi ng isang petsa na magiging tanda ng pagtatapos ng **mga pag-uusig ng papa** na inilapat laban sa kanila, ang mga piniling banal ng Diyos.

Dan 8:14 *At sinabi niya sa akin, Dalawang libo at tatlong daan na gabi at umaga; pagkatapos ay lilinisin ang santuwaryo.*

14a- Mula noong 1991, itinuro ng Diyos ang aking pag-aaral sa mahinang pagsasaling ito ng talatang ito. Narito ang kanyang tunay na salin ng tekstong Hebreo.

At sinabi niya sa akin: Hanggang sa kinaumagahan ng gabi dalawang libo at tatlong daan at matuwid ay magiging kabanalan.

Makikita mo, ang termino ng 2300 gabi-umaga ay naglalayon sa **pagpapabanal** sa mga hinirang na pinili ng Diyos mula sa petsa na itatakda para sa terminong ito. Ang walang hanggang katarungang natamo sa pamamagitan ng binyag hanggang noon ay pinag-uusapan. Ang kahilingan ng tatlong beses na banal na Diyos, bilang Ama, Anak at Banal na Espiritu, ay nagbago at pinalakas ng pangangailangan para sa mga hinirang na huwag nang magkasala laban sa Sabbath o laban sa anumang ordenansang nagmumula sa bibig ng Diyos. . Ang *makitid na landas* ng kaligtasan na itinuro ni Jesus ay kaya naibalik. At ang modelo ng mga hinirang na ipinakita kay ***Noe, Daniel, at Job*** ay nagbibigay-katwiran sa piniling milyon para sa nahulog na sampung bilyon ng huling paghatol ng Dan.7:10.

Dan 8:15 *Samantalang ako, si Daniel, ay nakakita ng pangitaing ito, at sinikap kong unawain, narito, may nakatayo sa harap ko na may anyo ng isang tao.*

15a- Sa lohikal na paraan, nais ni Daniel na maunawaan ang kahulugan ng pangitain at ito ay makakamit niya sa Dan.10:12, isang makatwirang pagsang-ayon mula sa Diyos, ngunit hindi siya kailanman ganap na ipagkakaloob sa kanyang kahilingan tulad ng tugon mula sa Diyos sa Dan. Ipinakikita ito ng 12:9: *Sumagot siya: Humayo ka, Daniel, sapagkat ang mga salitang ito ay pananatiling lihim at tatatakan* ***hanggang sa panahon ng wakas*** .

Dan 8:16 *At narinig ko ang tinig ng isang tao sa gitna ng Ulai; siya ay sumigaw at nagsabi: Gabriel, ipaliwanag sa kanya ang pangitain.*

16a- Ang larawan ni Jesu-Kristo sa gitna ng Ulai ay inaasahan ang aral na ibinigay sa pangitain ni Dan.12. Ang anghel na si Gabriel, isang malapit na lingkod ni Kristo, ang may pananagutan sa pagpapaliwanag ng kahulugan ng buong pangitain mula sa simula nito. Kaya't maingat nating sundan ang karagdagang impormasyon na ihahayag sa susunod na mga talata.

Dan 8:17 *Nang magkagayo'y lumapit siya sa dakong kinaroroonan ko; at habang papalapit siya ay natakot ako, at napasubsob ako. At kaniyang sinabi sa akin, Magingat ka, anak ng tao, sapagka't ang pangitain ay tungkol sa isang panahon na magiging wakas.*

17a- Ang pangitain ng mga makalangit na nilalang ay palaging magdudulot ng ganitong epekto sa taong may laman. Ngunit maging matulungin tayo habang inaanyayahan niya tayong gawin. Ang nauugnay na oras ng pagtatapos ay magsisimula sa pagtatapos ng buong pangitain.

Dan 8:18 *Habang nagsasalita siya sa akin, nakatayo akong nakatitig sa aking mukha. Kinalabit niya ako, at pinatayo ako sa kinatatayuan ko.*

18a- Sa karanasang ito, binibigyang-diin ng Diyos ang sumpa ng laman na hindi katumbas ng kadalisayan ng mga selestiyal na katawan ng mga tapat na anghel.

Dan 8:19 *Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Ituturo ko sa iyo kung ano ang mangyayari sa katapusan ng poot,* ***sapagka't may takdang panahon sa wakas*** .

19a- Ang katapusan ng poot ng Diyos ay darating, ngunit ang poot na ito ay nabibigyang-katwiran sa pamamagitan ng Kristiyanong pagsuway, pamana ng doktrina ng papa ng Roma. Ang pagtigil sa hinulaang banal na poot na ito ay samakatuwid ay bahagyang dahil ito ay tunay na titigil pagkatapos ng buong pagkawasak ng sangkatauhan sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Kristo.

Dan 8:20 *Ang lalaking tupa na iyong nakita, na may mga sungay, ay ang mga hari ng Medo at Persia.*

20a- Ito ay isang katanungan tungkol sa pagbibigay ng Diyos ng mga sanggunian sa kanyang mga pinili upang maunawaan nila ang prinsipyo ng sunod-sunod na mga simbolo na ipinakita. Ang Medes at Persians ay minarkahan ang makasaysayang konteksto ng simula ng paghahayag. Sa Dan.2 at 7 sila ay nasa pangalawang posisyon.

Dan 8:21 *Ang kambing ay ang hari ng Javan, ang malaking sungay sa pagitan ng kaniyang mga mata ay ang unang hari.*

21a- Sa turn, ang Greece ang pangalawang sunod; ang pangatlo sa Dan.2 at 7.

21b- *Ang malaking sungay sa pagitan ng kanyang mga mata ay ang unang hari*

Gaya ng nakita natin, ito ay may kinalaman sa dakilang mananakop na Griego, si Alexander the Great. Ang dakilang sungay, larawan ng nakakasakit at palaaway na karakter nito na mali na ipinahiya ni Haring Darius 3, dahil ibinuhos nito ang kanyang kaharian at ang kanyang buhay. Sa pamamagitan ng paglalagay ng sungay na ito hindi sa noo kundi sa pagitan ng mga mata, ipinakita ng Espiritu ang kanyang walang sawang pagnanasa sa pananakop na ang kanyang kamatayan lamang ang titigil. Ngunit ang mga mata ay propetikong clairvoyance din, at mula sa kanyang kapanganakan, isang pambihirang tadhana ang inihayag sa kanya ng isang clairvoyant at naniniwala siya sa kanyang hinulaang tadhana sa buong buhay niya.

Dan 8:22 *Ang apat na sungay na bumangon na kahalili nitong sirang sungay ay apat na kaharian na lilitaw sa bansang ito, ngunit hindi sila magiging kasinglakas.*

22a- Natagpuan natin ang apat na dinastiya ng Griyego na itinatag ng apat na heneral na humalili kay Alexander, na buhay pa pagkatapos ng 20 taon ng digmaan sa pagitan ng sampu na sila ay nasa simula.

Dan 8:23 *Sa katapusan ng kanilang pamumuno, kapag ang mga makasalanan ay natupok, may babangon na isang hari na matigas ang ulo at tuso.*

23a- Nilaktawan ang mga intermediate na panahon, ang anghel ay nagpukaw ng Kristiyanong panahon ng dominasyon ng papa Roma. Sa paggawa nito, ipinahiwatig niya ang pangunahing layunin ng paghahayag na ibinigay. Ngunit ang paliwanag na ito ay nagdadala ng isa pang aral na lumilitaw sa unang pangungusap ng talatang ito: *Sa katapusan ng kanilang paghahari, kapag ang mga makasalanan ay malilipol.* Sino itong mga natupok na makasalanan na nauna sa panahon ng rehimeng papa? Ito ang mga rebeldeng pambansang Hudyo na tumanggi kay Jesu-Kristo bilang Mesiyas at tagapagligtas, tagapagpalaya, oo, ngunit lamang ng mga kasalanang nagawa at pabor lamang sa mga kinikilala niya sa pamamagitan ng kalidad ng kanilang pananampalataya. Sa katunayan, sila ay

kinain sa 70 ng mga hukbo ng Roma, sila at ang kanilang lungsod ng Jerusalem, at ito sa ikalawang pagkakataon pagkatapos ng pagkawasak na ginawa sa ilalim ni Nabucodonosor noong – 586. Sa pamamagitan ng pagkilos na ito, nagbigay ang Diyos ng patunay na ang sinaunang alyansa ay natapos na mula noong ang kamatayan ni Jesu-Kristo kung saan sa Jerusalem ang tabing ng paghihiwalay ng templo ay napunit sa dalawa, mula sa itaas hanggang sa ibaba, kaya nagpapakita na ang pagkilos ay nagmula sa Diyos mismo.

23b- *may babangon na isang masungit at maarteng hari*

Ito ang paglalarawan ng Diyos sa papa na nailalarawan ayon sa Dan.7:8 sa pamamagitan ng *kanyang pagmamataas* at dito sa pamamagitan ng *kanyang kawalang-galang* . Dagdag niya *at maarte* . Ang katalinuhan ay binubuo ng pagtatakip sa katotohanan at pagkuha sa hitsura ng kung ano ang hindi tayo. Ang arte ay ginagamit upang linlangin ang kapwa, ito ang ginagawa ng mga sunod-sunod na papa.

Dan 8:24 *Ang kaniyang kapangyarihan ay lalago, nguni't hindi sa pamamagitan ng kaniyang sariling lakas; gagawa siya ng hindi kapani-paniwalang kaguluhan, magtatagumpay siya sa kanyang mga gawain, lilipulin niya ang makapangyarihan at ang mga tao ng mga banal.*

24a- *Lalakas ang kanyang kapangyarihan*

Sa katunayan, inilarawan sa Dan.7:8 bilang isang " *maliit na sungay* ", verse 20 attributes dito " *mas malaking anyo kaysa sa iba* ".

24b- *ngunit hindi sa kanyang sariling lakas*

Dito muli, kinumpirma ng kasaysayan na kung wala ang armadong suporta ng mga monarko, hindi maaaring umiral ang rehimeng papa. Ang unang suporta ay si Clovis ang hari ng mga Frank ng dinastiyang Merovingian at pagkatapos niya, ang dinastiyang Carolingian at ang panghuli, ang dinastiyang Capetian, ang suporta ng monarkiya ng Pransya ay bihirang kulang. At makikita natin na ang suportang ito ay may presyong babayaran. Ito ay gagawin bilang isang halimbawa sa pamamagitan ng pagpugot ng ulo sa Pranses na Haring Louis 16, Reyna Marie Antoinette, ang mga monarkistang courtier at ang klerong Romano Katoliko na pangunahing responsable, ng guillotine na inilagay sa France sa kabisera at mga bayan ng probinsya, ng mga rebolusyonaryong Pranses sa pagitan ng 1793 at 1794; dalawang panahon ng "Terrors" na nakasulat sa mga titik ng dugo sa alaala ng sangkatauhan. Sa Rev.2:22 ang banal na kaparusahan na ito ay ihula sa mga salitang ito: *Narito, aking ihahagis* ***siya*** *sa isang higaan, at magpapadala* ***ng malaking kapighatian . may ang mga nangalunya*** ***sa kanya*** *, maliban kung magsisi sila sa kanilang mga gawa.* ***Papatayin ko ang kanyang mga anak*** *; at malalaman ng lahat ng simbahan na ako ang siyang sumasaliksik sa mga isipan at mga puso, at aking gagantimpalaan ang bawat isa ayon sa inyong mga gawa.*

24c- *siya ay gagawa ng hindi kapani-paniwalang kalituhan*

Sa lupa, walang makakabilang sa kanila, ngunit sa langit, alam ng Diyos ang eksaktong bilang at sa oras ng kaparusahan sa huling paghuhukom, lahat sila ay magbabayad ng kabayaran, mula sa pinakamaliit hanggang sa pinakakakila-kilabot, ng kanilang mga may-akda.

24d- *magtatagumpay siya sa kanyang mga gawain*

Paanong hindi siya magtatagumpay, kung ibinigay sa kanya ng Diyos ang tungkuling ito upang parusahan ang kasalanang ginawa ng kanyang mga tao na nag-aangkin ng kaligtasan na napanalunan ni Jesu-Kristo?

Ika-24- *lilipulin niya ang mga makapangyarihan at ang mga tao ng mga banal*

Sa pamamagitan ng pagpapakilala sa kanilang sarili bilang kinatawan ng Diyos sa lupa at pagbabanta sa kanila ng pagtitiwalag na magsasara ng kanilang pagpasok sa langit, ang kapapahan ay nakakuha ng pagpapasakop ng dakila at ng mga monarko sa kanlurang lupa, at higit pa sa maliliit, mayaman o mahirap. , ngunit lahat ay walang alam, dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya at kawalang-interes sa mga banal na katotohanan.

Mula sa simula ng panahon ng Repormasyon na sinimulan mula kay Peter Valdo noong 1170, ang papal na rehimen ay gumanti ng galit sa pamamagitan ng pag-uudyok laban sa mga tapat na lingkod ng Diyos, ang tanging tunay na mga banal na laging mapayapa at mapayapa, ang mga mamamatay-tao na mga ligang Katoliko na sinusuportahan ng mga korte ng pagsisiyasat sa kanyang huwad na kabanalan. Ang mga hukom na nakatalukbong na sa gayon ay nag-utos ng kakila-kilabot na pagpapahirap sa mga banal at sa iba pa, na pawang inakusahan ng maling pananampalataya laban sa Diyos at sa Roma, ay lahat ay kailangang managot sa kanilang mga paghatol sa harap ng tunay na Diyos sa oras ng makatarungang hinulaang huling paghuhukom. sa Dan.7: 9 at Apoc.20:9 hanggang 15.

Dan 8:25 *Dahil sa kaniyang kasaganaan at tagumpay ng kaniyang mga katha, siya'y magkakaroon ng kapalaluan sa kaniyang puso, at kaniyang lilipulin ang marami na namumuhay nang payapa, at siya'y magmataas laban sa puno ng mga prinsipe; ngunit ito ay masisira, nang walang pagsisikap ng anumang kamay.*

25a- *Dahil sa kanyang kaunlaran at tagumpay ng kanyang mga panlilinlang*

Ang kasaganaan na ito ay nagpapahiwatig ng kanyang pagpapayaman na iniuugnay ng taludtod sa *kanyang mga panlilinlang* . Sa katunayan, dapat tayong gumamit ng panlilinlang , kapag tayo ay maliit at mahina upang makuha ang mayaman, pera at kayamanan ng lahat ng uri na nakalista sa Rev. 18:12 at 13.

25b- *magkakaroon siya ng kayabangan sa kanyang puso*

Ito, sa kabila ng aral na ibinigay ng karanasan ni Haring Nebuchadnezzar sa Dan.4 at iyon, mas trahedya, ng kanyang apo na si Belshazzar sa Dan.5.

25c- *lilipulin niya ang maraming tao na namuhay nang payapa*

Ang mapayapang katangian ay bunga ng tunay na Kristiyanismo, ngunit hanggang 1843 lamang. Sapagkat bago ang petsang iyon, at higit sa lahat, hanggang sa katapusan ng Rebolusyong Pranses, sa pagtatapos ng 1260 taon ng paghahari ng papa na ipinropesiya sa Dan.7:25 , maling pananampalataya ay nailalarawan sa pamamagitan ng kalupitan na umaatake o tumutugon sa kalupitan. Sa mga panahong ito lamang nagkakaroon ng pagkakaiba ang kahinahunan at kapayapaan. Ang mga tuntuning itinakda ni Hesus ay hindi nagbago mula pa noong panahon ng mga apostol, ang napili ay isang tupa na tumatanggap na ihain, hindi kailanman isang magkakatay.

25d- *at siya ay babangon laban sa pinuno ng mga pinuno*

Sa ganitong katumpakan, hindi na pinahihintulutan ang pagdududa. Ang *pinuno* , na binanggit sa mga bersikulo 11 at 12, ay si Jesu-Kristo, ang *Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon* na nagpapakita sa kaluwalhatian ng kanyang pagbabalik sa Rev.19:16. At mula sa kanya na ang lehitimong *walang hanggang pagkasaserdote* ay kinuha ng Roman papa.

Dan 8:26 *At ang pangitain sa gabi at sa umaga na binanggit ay totoo. Para sa iyong bahagi, panatilihing lihim ang pangitaing ito, dahil nauugnay ito sa malalayong panahon.*

26a- *At ang pangitain ng mga gabi at umaga, na pinag-uusapan, ay totoo*

Pinatutunayan ng anghel ang banal na pinagmulan ng hula ng "2300 gabi-umaga" ng talatang 14. Samakatuwid, itinuon niya ang pansin, sa wakas, sa palaisipang ito na dapat maliwanagan at maunawaan ng mga piniling banal ni Jesu-Kristo kung kailan darating ang panahon. dumating upang gawin ito.

26b- *Sa iyong bahagi, panatilihing lihim ang pangitaing ito, sapagkat ito ay nauugnay sa malalayong panahon*

Sa katunayan, sa pagitan ng panahon ni Daniel at sa atin, humigit-kumulang 26 na siglo na ang lumipas. Kaya't nasusumpungan natin ang ating sarili sa ***panahon ng wakas*** kung saan ang misteryong ito ay dapat na maliwanagan; gagawin ang bagay, ngunit hindi bago ang pag-aaral ng Dan.9 na magbibigay ng mahahalagang susi sa pagsasagawa ng mga iminungkahing kalkulasyon.

Dan 8:27 *Ako, si Daniel, ay nanghihina at may sakit na maraming araw; pagkatapos ay bumangon ako at nag-asikaso sa mga gawain ng hari. Namangha ako sa pangitain, at walang nakakaalam nito.*

27a- Ang detalyeng ito na may kinalaman sa kalusugan ni Daniel ay hindi personal. Isinasalin nito para sa atin ang labis na kahalagahan ng pagtanggap ng impormasyon mula sa Diyos tungkol sa ipinropesiya na 2300 gabi-umaga; dahil kung paanong ang sakit ay maaaring humantong sa kamatayan, ang kamangmangan sa palaisipan ay hahatulan ang mga huling Kristiyano na mabubuhay sa ***panahon ng kawakasan*** tungo sa walang hanggang espirituwal na kamatayan .

Daniel 9

Dan 9:1 *Nang unang taon ni Darius na anak ni Assuero, sa lahi ng mga Medo, na naging hari sa kaharian ng mga Caldeo,*

1a- Ayon sa patotoo ng nakasaksi ni Daniel, samakatuwid ay hindi maikakaila, nalaman natin na si Haring Darius ng Dan.5:30 ay anak ni Ahasuerus, ng lahi ng mga Medes; ang hari ng Persia na si Cyrus 2 ay hindi pa pinapalitan sa kanya.

Ang unang taon ng kanyang paghahari ay ang taon kung saan nasakop niya ang Babilonya, kaya kinuha ito mula sa mga Caldean.

Dan 9:2 *sa unang taon ng kaniyang paghahari, akong si Daniel, ay nakakita sa pamamagitan ng mga aklat na pitumpung taon ang lilipas para sa mga guho ng Jerusalem, ayon sa bilang ng mga taon na sinalita ng Panginoon kay Jeremias, na Propeta.*

2a- Tinukoy ni Daniel ang mga propetikong isinulat ni Jeremias, ang propeta. Binibigyan niya tayo ng magandang halimbawa ng pananampalataya at pagtitiwala na nagbubuklod sa mga lingkod ng Diyos sa ilalim ng kanyang paningin. Kaya't pinagtitibay niya ang mga salitang ito ng 1 Cor.14:32: *Ang mga espiritu ng mga propeta ay nasasakop ng mga propeta* . Si Daniel ay nanirahan sa Babilonya sa halos 70 taon na ipinropesiya tungkol sa pagpapatapon ng mga Hebreo. Interesado rin siya sa paksa ng kanyang pagbabalik sa Israel na, ayon sa kanya, ay dapat na medyo malapit. Upang makakuha ng mga kasagutan mula sa Diyos siya ay nagsalita ng isang napakagandang panalangin na ating pag-aaralan.

Ang modelong panalangin ng pananampalataya ng isang santo

Ang unang aralin ng kabanata 9 na ito ng Daniel ay upang maunawaan kung bakit nais ng Diyos na lumitaw ito sa bahaging ito ng aklat ng Daniel.

Sa Dan.8:23 sa pamamagitan ng makahulang anunsyo ng mga *natupok na makasalanan* , natanggap natin ang kumpirmasyon na ang mga Hudyo ng bansang Israel ay muling hinatulan at sinira sa pamamagitan ng apoy ng mga Romano noong 70, dahil sa lahat ng mga bagay na ipinagtapat ni Daniel sa kanyang panalangin. Ngayon sino ang Israel na ito na iniharap sa unang pakikipag-alyansa sa buhay na Diyos mula kay Abraham hanggang sa 12 apostol at mga alagad ni Jesu-Kristo, na siya mismo ay Hudyo? Sampol lamang ng lahat ng sangkatauhan, dahil mula pa noong Adan, ang mga lalaki ay pareho na bukod sa kulay ng kanilang balat na mula sa napakaliwanag hanggang sa napakadilim. Ngunit anuman ang kanilang lahi, kanilang etnisidad, mga bagay na ipinadala sa genetically mula sa ama at ina sa mga anak na lalaki at babae, ang kanilang pag-uugali sa pag-iisip ay magkapareho. Ayon sa prinsipyo ng paghuhubad ng mga dahon ng daisy, "Mahal kita, kaunti, marami, madamdamin, baliw, hindi sa lahat", ang mga tao ay nagpaparami ng saklaw ng damdaming ito patungo sa buhay na Diyos na lumikha ng lahat ng bagay kapag natuklasan niya ito. pag-iral. Gayundin, nakikita ng dakilang Hukom sa mga nag-aangkin na mula sa kanya, ang mga tapat na tao na nagmamahal sa kanya at sumusunod sa kanya, ang iba na nag-aangking mahal siya, ngunit hindi sumusunod sa kanya, ang iba na namumuhay sa kanilang relihiyon nang walang malasakit, ang iba pa na namumuhay nito nang may hard and acerbic heart which makes them fanatics and in the extreme, they cannot stand contradiction and even less reproaches and support the killing of the unbearable na kalaban. Ang mga pag-uugali na ito ay natagpuan sa mga Hudyo, dahil ang mga ito ay matatagpuan pa rin sa mga tao sa buong planeta ng Earth at sa lahat ng mga relihiyon na, gayunpaman, ay hindi pantay.

Ang panalangin ni Daniel ay nagtatanong sa iyo, alin sa mga pag-uugaling ito ang nakikilala mo ang iyong sarili? Kung hindi yaong sa isang umiibig sa Diyos at sumusunod sa kanya bilang isang patotoo ng kanyang katapatan, tanungin ang iyong pagkaunawa sa pananampalataya; magsisi at magbigay sa Diyos ng tapat at tunay na bunga ng pagsisisi gaya ng gagawin ni Daniel.

Ang pangalawang dahilan ng pagkakaroon ng panalanging ito sa kabanata 9 na ito ay ang dahilan ng huling pagkawasak ng Israel, noong taong 70 ng mga Romano, ay ginagamot at binuo doon: ang unang pagdating ng Mesiyas sa lupa ng mga tao . At sa pagtanggi sa Mesiyas na ito na ang tanging mga kamalian ay ang kasakdalan ng kanyang mga gawa na humatol sa kanila, pinukaw ng mga pinuno ng relihiyon ang mga tao laban sa kanya, na may mapanirang-puri na mga akusasyon na lahat ay binuwag at sinasalungat ng mga katotohanan. Kaya't ibinatay nila ang kanilang huling akusasyon sa isang banal na katotohanan, na inaakusahan siya, isang tao, na nag-aangkin na siya ang Anak ng Diyos. Ang mga kaluluwa ng mga pinunong ito ng relihiyon ay itim na parang uling ng nagniningas na apuyan na lalamunin sila sa panahon ng matuwid na galit. Ngunit ang pinakamalaking kasalanan ng mga Hudyo ay hindi sa pagpatay sa kanya, kundi sa hindi pagkilala sa kanya pagkatapos ng kanyang banal na pagkabuhay na mag-uli. Sa harap ng mga himala at mabubuting gawa na isinagawa ng kanyang labindalawang apostol, pinatigas nila ang kanilang mga sarili tulad ni Paraon sa kanyang panahon at nagpatotoo dito sa pamamagitan ng pagpatay sa tapat na diakono na si Esteban na kanilang binato ang kanilang mga sarili nang hindi napunta sa panahong ito sa mga Romano. .

Ang pangatlong dahilan para sa panalanging ito ay ang papel na ginagampanan ng isang huling nakalulungkot na obserbasyon sa pagtatapos ng mahabang karanasang nabuhay sa relasyon sa Diyos ; isang patotoo, isang uri ng testamento na iniwan ng alyansa ng mga Hudyo sa iba pang sangkatauhan. Sapagkat sa pagpapatapon na ito sa Babylon ay huminto ang pagpapakitang inihanda ng Diyos. Totoo na ang mga Hudyo ay babalik sa kanilang pambansang lupa, at sa isang panahon ay pararangalan at susundin ang Diyos, ngunit ang katapatan ay mabilis na mawawala, hanggang sa punto na ang kanilang kaligtasan ay mabibigyang katwiran lamang para sa kanilang huling pagsubok sa pananampalataya batay sa una. pagdating ng Mesiyas, sapagkat siya ay dapat, isang anak ni Israel, isang Hudyo sa gitna ng mga Hudyo.

Ang ikaapat na dahilan para sa panalanging ito ay batay sa katotohanan na ang mga kamaliang sinabi at ipinagtapat ay lahat ay nagawa at nabago ng mga Kristiyano sa kanilang panahon, mula sa pag-abandona sa Sabbath noong Marso 7, 321 hanggang sa ating panahon . Ang huling opisyal na institusyong binasbasan mula noong 1873 at isa-isa mula noong 1844 ay hindi nakaligtas sa sumpa ng panahon, mula nang isuka ito ni Jesus noong 1994. Ang pag-aaral ng mga huling kabanata ng Daniel at ng aklat na Apocalipsis ay magpapaliwanag sa mga petsang ito at sa mga huling misteryo .

Ngayon makinig tayong mabuti kay Daniel na nakikipag-usap sa Makapangyarihang Diyos.

Dan 9:3 *Itinuon ko ang aking mukha sa Panginoong Dios, upang ako'y makabalik sa panalangin at pagsusumamo, pag-aayuno, at kumuha ng kayong magaspang at abo.*

3a- Si Daniel ay matanda na, ngunit ang kanyang pananampalataya ay hindi humihina, at ang kanyang kaugnayan sa Diyos ay naingatan, pinangangalagaan at pinananatili. Sa kanyang kaso, ang kanyang puso ay malalim na taos-puso, ang pag-aayuno, ang sako at ang *abo* ay may tunay na kahulugan. Ang mga gawaing ito ay nagpapahiwatig ng lakas ng pagnanais ng isang tao na marinig at ipagkaloob ng Diyos. Ang pag-aayuno ay nagpapakita ng higit na kahusayan na ibinigay sa tugon ng Diyos kumpara sa kasiyahan ng pagkain. Sa ganitong paraan mayroong ideya na sabihin sa Diyos na hindi ko na gustong mabuhay nang wala ang iyong sagot, nang hindi umabot sa pagpapakamatay.

Dan 9:4 *Ako'y nanalangin sa Panginoon kong Dios, at nagpahayag sa kaniya: Panginoon, dakila at kakila-kilabot na Dios, na tumutupad sa iyong tipan, at naaawa sa mga umiibig sa iyo, at tumutupad sa iyong mga utos.*

4a- *Panginoon, dakila at kakila-kilabot na Diyos*

Ang Israel ay nasa pagkatapon sa Babilonya at nagbayad upang malaman na ang Diyos ay dakila at kahanga-hanga.

4b- *ikaw na tumutupad sa iyong tipan at maawa sa mga umiibig sa iyo at tumutupad sa iyong mga utos!*

Ipinakita ni Daniel na kilala niya ang Diyos dahil hinugot niya ang kanyang mga argumento mula sa teksto ng ikalawa sa sampung utos ng Diyos, na hindi alam ng mga kapus-palad na Katoliko sa mga siglo ng kadiliman, dahil may kapangyarihan, ang papasiya ay nagkusa na alisin ito sa kanyang sarili. bersyon ng sampung utos, dahil ang isang utos na nakatuon sa laman ay idinagdag upang panatilihin ang bilang sa sampu; isang magandang halimbawa ng kawalang-galang at panlilinlang na tinuligsa sa nakaraang kabanata.

Dan 9:5 *Kami ay nagkasala, kami ay gumawa ng kasamaan, kami ay naging masama at mapanghimagsik, kami ay tumalikod sa iyong mga utos at sa iyong mga kahatulan.*

5a- Hindi tayo maaaring maging mas totoo at mas malinaw dahil ito ang mga pagkakamali na nagbunsod sa Israel sa pagpapatapon, maliban na si Daniel at ang tatlo sa kanyang mga kasama ay hindi nagkasala sa ganitong uri ng kasalanan; hindi ito pumipigil sa kanya na itaguyod ang layunin ng kanyang mga tao habang dinadala niya ang bigat ng kanyang pagkakasala.

Sa 2021 dapat nating mapagtanto na tayo rin, mga Kristiyano, ay naglilingkod sa Diyos ding ito na hindi nagbabago ayon sa kanyang deklarasyon sa Mal.3:6: *Sapagkat ako ang Panginoon, hindi ako nagbabago; at kayo, mga anak ni Jacob, ay hindi nalipol* . Angkop na sabihin na "hindi pa natupok". Sapagkat mula nang isulat ni Malakias ang mga salitang ito, nagpakita si Kristo, tinanggihan siya ng mga anak ni Jacob at pinatay siya, at alinsunod sa salitang ipinropesiya sa Dan.8:23, sila ay natupok noong 70 ng mga Romano. At kung hindi magbabago ang Diyos, nangangahulugan ito na ang di-tapat na mga Kristiyano na lumalabag sa kanyang mga utos, kasama na, una sa lahat, ang pinabanal na Sabbath, ay mas matitindi pa kaysa sa mga Hebreo at pambansang Hudyo sa kanilang panahon.

Dan 9:6 *Hindi namin dininig ang iyong mga lingkod na mga propeta, na nagsalita sa iyong pangalan sa aming mga hari, sa aming mga prinsipe, sa aming mga magulang, at sa buong bayan ng lupain.*

6a- Totoo, ang mga Hebreo ay nagkasala sa mga bagay na ito, ngunit ano ang masasabi natin tungkol sa mga Kristiyano na, kahit na sa huling institusyong itinatag niya, ay nagkasala ng parehong mga aksyon?

Dan 9:7 *Sa iyo, Oh Panginoon, ay katuwiran, at sa amin ay kahihiyan sa araw na ito, sa mga tao ng Juda, at sa mga nananahan sa Jerusalem, at sa buong Israel, sa malapit at sa malayo, sa lahat ng mga bansa kung saan mo sila hinabol dahil sa pagtataksil na kanilang ginawa sa iyo.*

7a- Ang parusa sa Israel ay kakila-kilabot, maraming namatay at tanging ang mga nakaligtas lamang ang nagkaroon ng pagkakataong maipatapon sa Babylon at mula roon ay nakakalat sa mga bansa ng imperyo ng Caldean at ang imperyong Persian na humalili sa kanya. Ang bansang Hudyo ay natunaw sa ibang lupain at gayunpaman, ayon sa kanyang pangako, malapit nang muling pagsamahin ng Diyos ang mga Hudyo sa kanilang pambansang lupain, ang lupain ng kanilang mga ninuno. Anong kapangyarihan at kapangyarihan mayroon itong buhay na Diyos! Sa kanyang panalangin, ipinahayag ni Daniel ang lahat ng pagsisisi na dapat ipakita ng mga taong ito bago bumalik sa kanilang banal na lupain, ngunit kapag ang Diyos ay nasa kanilang tabi.

Ipinagtapat ni Daniel ang pagtataksil ng mga Hudyo na pinarusahan ng Diyos ngunit pagkatapos ay anong parusa para sa mga Kristiyanong gumagawa ng gayon din? deportasyon, o kamatayan?

Dan 9:8 *Panginoon, sa amin ay kahihiyan sa mukha, sa aming mga hari, sa aming mga prinsipe, at sa aming mga magulang, sapagka't kami ay nagkasala laban sa iyo.*

8a- Ang kakila-kilabot na salita, ang salitang "kasalanan" ay binanggit. Sino ang makapagwawakas sa kasalanang nagdudulot ng gayong matinding pagdurusa? Ang kabanatang ito ang magbibigay ng sagot. Isang aral ang nararapat na matutunan at alalahanin: Ang Israel ay dumanas ng mga bunga ng mga pagpili at pag-uugali ng mga hari, pinuno at ama na namuno dito. Kaya narito ang isang halimbawa kung saan ang pagsuway sa mga tiwaling pinuno ay mahikayat na manatili sa pagpapala ng Diyos. Ito ang pinili ni Daniel at ng kanyang tatlong kasama at pinagpala sila para dito.

Dan 9:9 *Sa Panginoon nating Dios ay mahabag at kapatawaran, sapagka't kami ay naging suwail sa kaniya.*

10a- Sa isang sitwasyon ng kasalanan ay nananatili lamang ang isang pag-asa; umasa sa mabuti, maawaing Diyos upang ipagkaloob niya ang kanyang kapatawaran. Ang proseso ay walang hanggan, ang Hudyo ng lumang alyansa at ang Kristiyano ng bago ay may parehong pangangailangan para sa kapatawaran. Narito muli ang Diyos ay naghahanda ng isang tugon kung saan kailangan niyang magbayad ng mahal.

Dan 9:10 *Hindi namin sinunod ang tinig ng Panginoon naming Dios, upang sundin ang kaniyang mga kautusan na kaniyang inilagay sa harap namin sa pamamagitan ng kaniyang mga lingkod na mga propeta.*

10a- Ganito rin ang kaso ng mga Kristiyano sa taong 2021.

Dan 9:11 *Ang buong Israel ay lumabag sa iyong kautusan, at humiwalay sa pakikinig ng iyong tinig. Pagkatapos ay ibinuhos sa amin ang mga sumpa at imprecations, na nakasulat sa batas ni Moises, ang lingkod ng Diyos, dahil nagkasala kami laban sa Diyos.*

11a- Sa batas ni Moises, talagang binalaan ng Diyos ang Israel laban sa pagsuway. Ngunit pagkatapos niya, ang propetang si Ezekiel, na kapanahon ni Daniel, ay ipinatapon 13 taon pagkatapos ni Daniel, ibig sabihin, 5 taon pagkatapos ni Haring Jehoiakin, kapatid ni Jehoiakim, na kaniyang hinalinhan, ay nasumpungang bihag sa Ilog Chebar na nasa pagitan ng Tigris at ng Eufrates. Doon siya binigyang-inspirasyon ng Diyos at pinasulat niya ang mga mensahe na makikita natin ngayon sa ating Bibliya. At ito ay sa Ezé.26 na makikita natin ang sunud-sunod na mga parusa na ang modelo ay natagpuang inilapat sa espirituwal ngunit hindi lamang, sa pitong trumpeta ng Apocalypse sa Rev.8 at 9. Ang nakakagulat na pagkakahawig na ito ay nagpapatunay na ang Diyos ay hindi talaga nagbabago hindi. Ang mga kasalanan ay pinarurusahan sa bagong tipan tulad ng dati.

Dan 9:12 *Kaniyang tinupad ang mga salita na kaniyang sinalita laban sa atin, at laban sa ating mga pinuno na nagpupuno sa atin, at kaniyang dinala sa atin* ***ang isang malaking kapahamakan*** *, na hindi pa nangyari sa silong ng buong langit, ang dumating sa Jerusalem.*

12a- Ang Diyos ay hindi humina, tinupad niya ang kanyang mga anunsyo na pagpalain o sumpain nang may katulad na pangangalaga, at ang " *kapahamakan* " na tumama sa mga tao ni Daniel ay nilayon upang bigyan ng babala ang mga bansang natututo ng mga bagay na ito. Ngunit ano ang nakikita natin? Sa kabila ng patotoong nakasulat sa Bibliya, ang aral na ito ay nananatiling binabalewala maging ng mga nagbabasa nito. Tandaan ang mensaheng ito: Ang Diyos ay naghahanda para sa mga Hudyo at pagkatapos nila, para sa mga Kristiyano, ang dalawa pang *malalaking kapahamakan* na ihahayag sa natitirang bahagi ng aklat ng Daniel.

Dan 9:13 *Gaya ng nasusulat sa kautusan ni Moises, ang lahat ng kapahamakang ito ay dumating sa amin; at kami ay hindi nanalangin sa Panginoon na aming Dios, o kami man ay humiwalay sa aming mga kasamaan, o hindi namin dininig ang iyong katotohanan.*

13a- Ang paghamak sa mga bagay na isinulat ng Diyos sa Bibliya ay panghabang-buhay, din, sa 2021 ang mga Kristiyano ay nagkasala din sa kasalanang ito at naniniwala sila na ang Diyos ay hindi sasalungat sa kanila. Hindi rin sila tumalikod sa kanilang mga kasamaan at hindi mas matulungin sa katotohanan ng Bibliya ngunit napakahalaga para sa ating panahon ng kawakasan, ang makahulang katotohanan nito ay inihayag nang matindi at naiintindihan, dahil ang mga susi sa pag-unawa ay nasa Bibliya mismo.

Dan 9:14 *Binantayan ng Panginoon ang kasakunaang ito, at dinala sa atin; sapagka't ang Panginoon nating Dios ay matuwid sa lahat ng kaniyang ginawa, nguni't hindi namin sinunod ang kaniyang tinig.*

14a- Ano pa ang masasabi ko? Sa katotohanan ! Ngunit alam na mabuti na ang isang mas malaking kalamidad ay inihanda ng Diyos para sa kasalukuyang sangkatauhan, at para sa parehong dahilan. Darating ito, sa pagitan ng 2021 at

2030, sa anyo ng digmaang nuklear na ang banal na misyon ay *pumatay sa ikatlong bahagi ng mga tao* ayon sa Rev.9:15.

Dan 9:15 *At ngayon, Oh Panginoon naming Dios, na naglabas ng iyong bayan sa lupain ng Egipto sa pamamagitan ng iyong makapangyarihang kamay, at ginawa ang iyong pangalan na gaya ng sa araw na ito, kami ay nagkasala, kami ay nakagawa ng kasamaan.*

15a- Ipinaalala sa atin ni Daniel kung bakit ang kawalan ng pananampalataya ay hinahatulan ng Diyos. Sa lupa, ang pagkakaroon ng mga Hudyo ay nagpapatotoo sa pambihirang katotohanang ito dahil sa isang supernatural na kapangyarihan, ang paglabas mula sa Ehipto ng mga taong Hebreo. Ang kanilang buong kuwento ay batay sa mahimalang katotohanang ito. Wala tayong pagkakataong masaksihan ang paglabas na ito, ngunit walang makakaila na ang mga inapo ng karanasang ito ay nasa atin pa rin hanggang ngayon. At para mas mapagsamantalahan ang pag-iral na ito, inihatid ng Diyos ang mga taong ito sa poot ng Nazi noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Kaya ang atensyon ng sangkatauhan ay itinuon sa mga nakaligtas na noong 1948 ay nakakuha ng kanilang paninirahan sa lupa ng kanilang sinaunang tinubuang-bayan na nawala mula noong 70. Hinayaan lamang ng Diyos na mahulog sa kanilang mga ulo ang mga salita ng kanilang mga ama na nagsabi sa Romanong gobernador na si Poncio Pilato tungkol kay Jesus , upang matamo ang kanyang kamatayan, sinipi ko ang "nawa'y mahulog ang kanyang dugo sa amin at sa aming mga anak". Sinagot sila ng Diyos sa sulat. Ngunit ang mga Kristiyano sa lahat ng mga denominasyon ay kahiya-hiyang binalewala ang banal na aral na ito, at mauunawaan natin kung bakit, dahil lahat sila ay nagbabahagi ng kanilang sumpa. Tinanggihan ng mga Hudyo ang Mesiyas, ngunit hinamak ng mga Kristiyano ang kanyang mga batas. Ang paghatol ng Diyos sa kapwa ay ganap na makatwiran.

Dan 9:16 *Panginoon, ayon sa iyong dakilang kagandahang-loob, ihiwalay mo ang iyong galit at ang iyong poot sa iyong bayang Jerusalem, sa iyong banal na bundok; sapagka't dahil sa aming mga kasalanan at sa mga kasamaan ng aming mga ninuno, ang Jerusalem at ang iyong bayan ay kadustaan sa lahat ng nakapaligid sa amin.*

16a- Si Daniel dito ay kumuha ng argumento na iniharap ni Moises sa Diyos: ano ang sasabihin ng mga taong nakasaksi sa pagpaparusa sa kanyang bayan? Alam ng Diyos ang problema dahil siya mismo ang nagpahayag tungkol sa mga Hudyo, sa pamamagitan ng bibig ni Pablo sa Rom.2:24: *Sapagkat ang pangalan ng Diyos ay nalapastangan sa gitna ng mga Gentil dahil sa iyo, gaya ng nasusulat* . Binanggit niya ang teksto ng Eze.16:27: *At, narito, iniunat ko ang aking kamay laban sa iyo, aking binawasan ang bahagi na aking itinalaga sa iyo,* ***aking ibinigay ka sa kalooban ng iyong mga kaaway, ang mga anak na babae ng Mga Filisteo, na nahihiya sa iyong kriminal na paggawi*** . Sa kaniyang pagkamahabagin, marami pang dapat matutunan si Daniel tungkol sa paghatol ng Diyos sa kaniyang lunsod na Jerusalem. Ngunit nang sabihin niyang " *Ang Jerusalem at ang iyong bayan ay kadustaan sa lahat ng nasa paligid natin* " ay hindi siya mali, sapagkat kung ang kaparusahan sa Israel ay nagdulot sa mga pagano ng isang kasiya-siyang takot at isang pagnanais na maglingkod sa tunay na Diyos na ito, ang kaparusahan ay magkakaroon ng nagkaroon ng tunay na interes.

ngunit ang malungkot na karanasang ito ay nagbunga ng kaunti, hindi gaanong mahalaga, dahil utang natin ang pagbabalik-loob ni Haring Nabucodonosor at Haring Darius na Mede.

Dan 9:17 *Ngayon nga, Oh aming Dios, dinggin mo ang dalangin at ang mga pagsusumamo ng iyong lingkod, at alang-alang sa Panginoon ay liwanagin mo ang iyong mukha sa iyong sirang santuario.*

17a- Ang hinihiling ni Daniel ay ipagkakaloob ngunit hindi dahil mahal siya ng Diyos, ngunit dahil lamang sa pagbabalik na ito sa Israel at ang muling pagtatayo ng templo ay nasa kanyang proyekto. Gayunpaman, hindi alam ni Daniel na ang templo, na sa katunayan ay muling itatayo, ay muling sisirain sa 70 ng mga Romano. Ito ang dahilan kung bakit ang impormasyong matatanggap niya sa kabanata 9 na ito ay magpapagaling sa kanya sa mismong kahalagahan ng mga Judio na ibinibigay pa rin niya sa batong templo na itinayo sa Jerusalem; ang templo ng laman ni Kristo ay malapit nang gawin itong walang kabuluhan, at sa kadahilanang ito ay muli itong pupuksain sa 70 ng mga hukbong Romano.

Dan 9:18 *Diyos ko, makinig ka at makinig! Buksan ang iyong mga mata at tingnan ang aming mga guho, tingnan ang lungsod kung saan ang iyong pangalan ay tinatawag! Sapagka't hindi dahil sa aming katuwiran na inihahandog namin sa iyo ang aming mga pagsusumamo, kundi dahil sa iyong mga dakilang kaawaan.*

18a- Totoong pinili ng Diyos ang Jerusalem upang gawin itong lugar na pinabanal ng kanyang maluwalhating presensya. Ngunit ang lugar ay banal lamang kapag ang Diyos ay nakatayo doon, at mula noong taon – 586, hindi na ito ang kaso. At, sa kabaligtaran, ang mga guho ng Jerusalem at ang templo nito ay nagpatotoo sa pagiging walang kinikilingan ng kaniyang katarungan. Ang aral na ito ay kailangan para tingnan ng mga tao ang tunay na Diyos bilang isang buhay na nilalang na nakakakita, humahatol, at tumutugon hindi tulad ng mga idolatrosong paganong diyos na nauugnay lamang sa masasamang anghel ng kampo ng diyablo. Ang tapat na tao ay naglilingkod sa Diyos ngunit ang hindi tapat na tao ay gumagamit ng Diyos upang bigyan ang kanyang sarili ng pagiging lehitimo ng relihiyon sa mga nakapaligid sa kanya. Ang *habag* ng Diyos na hinihiling ni Daniel ay totoo at malapit na niyang ibigay ang pinakamagandang patunay nito, kay Jesu-Kristo.

Dan 9:19 *Panginoon, makinig ka! Panginoon, patawarin mo! Panginoon, pansinin mo! Kumilos at huwag mag-antala, para sa pag-ibig sa iyo, O aking Diyos! Sapagkat ang iyong pangalan ay tinatawag sa iyong lungsod at sa iyong mga tao.*

19a- Ang katandaan ni Daniel ay nagbibigay-katwiran sa kanyang paggigiit dahil, tulad ni Moises, ang kanyang pinakamamahal na personal na hangarin ay maranasan ang pagbabalik na ito sa kanyang "banal" na lupain. Nais niyang masaksihan ang muling pagtatayo ng banal na templo na muling magdadala ng kaluwalhatian sa Diyos at Israel.

Dan 9:20 At *gayon ma'y nagsalita ako, at nanalangin, at ipinahayag ko ang aking kasalanan, at ang kasalanan ng aking bayang Israel, at iniharap ko ang aking mga dalangin sa Panginoon kong Dios dahil sa banal na bundok ng aking Dios;*

20a- Hindi nakakagulat na mahal ng Diyos si Daniel, ito ay isang modelo ng kababaang-loob na umaakit sa kanya at nakakatugon sa pamantayan ng kabanalan na kanyang hinihingi. Bawat tao ay nagkakamali hangga't siya ay nabubuhay sa isang katawang may laman at si Daniel ay walang pagbubukod. Ipinagtatapat niya ang kanyang mga kasalanan, batid ang kanyang matinding kahinaan gaya ng kailangan nating lahat. Ngunit ang kanyang personal na espirituwal na katangian ay hindi maaaring masakop ang kasalanan ng mga tao, dahil siya ay isang tao lamang, ang kanyang sarili ay hindi perpekto. Ang solusyon ay magmumula sa Diyos kay Jesu-Kristo.

Dan 9:21 *Nagsasalita pa ako sa panalangin, nang ang lalaking si Gabriel, na nakita ko noon sa isang pangitain, ay lumipad patungo sa akin sa oras ng paghahandog sa gabi.*

21a- Ang oras na pinili ng Diyos para sa pagdalaw ni Gabriel ay yaong sa panggabing pag-aalay, iyon ay, yaong sa *walang hanggang sakripisyo* ng isang *kordero* na hinuhulaan *sa gabi at umaga* ang hinaharap na kusang-loob na pag-aalay ng ganap na banal at inosenteng katawan ni Jesu-Kristo. Siya ay mamamatay na nakapako sa krus upang tubusin ang mga kasalanan ng kanyang tanging hinirang na bumubuo sa kanyang tanging tunay na bayan. Ang link sa paghahayag na ibibigay sa ibaba, kay Daniel, samakatuwid ay itinatag.

Katapusan ng panalangin: Sagot ng Diyos

Dan 9:22 *Tinuruan niya ako, at nakipag-usap sa akin. Sinabi niya sa akin: Daniel, naparito ako ngayon upang buksan ang iyong pang-unawa.*

22a- Ang pananalitang “buksan ang iyong katalinuhan” ay nangangahulugan na hanggang noon, ang katalinuhan ay sarado. Ang anghel ay nagsasalita sa paksa ng pagliligtas na plano ng Diyos na itinago hanggang sa panahon ng kanyang pakikipagkita sa piniling propeta ng Diyos.

Dan 9:23 *Nang ikaw ay nagpasimulang manalangin, ang salita ay lumabas, at ako'y naparito upang sabihin sa iyo; dahil ikaw ay minamahal. Bigyang-pansin ang salita, at unawain ang pangitain!*

23a- *Nang magsimula kang manalangin, lumabas ang salita*

Inayos ng Diyos ng langit ang lahat, ang sandali ng pagpupulong sa oras ng walang hanggan at itinalaga ng anghel Gabriel si Kristo sa pamamagitan ng “Salita” gaya ng gagawin ni Juan sa pasimula ng kanyang Ebanghelyo: ang salita ay nagkatawang- *tao* . Dumating ang anghel upang ipahayag sa kanya ang "Salita" na nangangahulugan na siya ay dumating upang ipahayag sa kanya ang pagdating ni Kristo na ipinropesiya mula kay Moises ayon sa Deut.18:15 hanggang 19: Ang Panginoon, ang *iyong Diyos, ay ibabangon ka mula sa gitna mo. , 'sa inyong mga kapatid,* ***isang propetang gaya ko: pakikinggan ninyo siya!*** *Ganito niya sasagutin ang hiling na iyong ginawa sa Panginoon mong Dios sa Horeb sa araw ng pagpupulong, nang iyong sabihin, Huwag ko nang marinig ang tinig ng Panginoon kong Dios, at huwag na akong makita pa nitong malaking apoy, para hindi mamatay. Sinabi sa akin ng Panginoon: Ang kanilang sinabi ay mabuti.* ***Babangon ako para sa kanila mula sa kanilang mga kapatid isang propetang gaya mo , aking ilalagay ang aking mga salita sa kaniyang bibig, at kaniyang sasalitain sa kanila ang anomang iuutos ko sa kaniya*** . *At kung ang sinuman ay*

hindi makikinig sa aking mga salita na kaniyang sinasalita sa aking pangalan, pananagutin ko siya . Ngunit ang propeta na may katapangan na magsalita sa aking pangalan ng salita na hindi ko iniutos sa kanya na sabihin, o nagsasalita sa pangalan ng ibang mga diyos, ang propetang iyon ay parurusahan ng kamatayan.

Ang tekstong ito ay mahalaga sa pag-unawa sa kasalanan ng mga Hudyo sa kanilang pagtanggi sa Mesiyas na si Hesus dahil natugunan niya ang lahat ng pamantayang ipinropesiya tungkol sa kanyang pagdating. Kinuha sa mga tao at tagapaghatid ng banal na salita, si Jesus ay tumutugma sa paglalarawang ito at ang mga himalang ginawa niya ay nagpatotoo sa banal na pagkilos.

23b- *sapagkat ikaw ay minamahal*

Bakit mahal ng Diyos si Daniel? Kaya lang dahil mahal siya ni Daniel. Pag-ibig ang dahilan kung bakit nilikha ng Diyos ang buhay para sa mga malayang nilalang sa kanyang harapan. Ang kanyang pangangailangan para sa pag-ibig ang nagbigay-katwiran sa napakataas na halaga na kailangan niyang bayaran para makuha ito mula sa ilan sa kanyang mga taong makalupang nilalang. At sa halaga ng kanyang kamatayan, na kailangan niyang bayaran, ang mga pipiliin niya ay magiging kanyang walang hanggang mga kasama.

23c- *Bigyang-pansin ang salita, at unawain ang pangitain!*

Aling salita ito, ang salita ng anghel o ang banal na "Salita" na nakatago kay Kristo? Ano ang tiyak na pareho ay posible at magkatugma dahil ang pangitain ay patungkol sa "Salita" na darating sa laman kay Jesu-Kristo. Ang pag-unawa sa mensahe ay kung gayon ang pinakamahalaga.

Ang 70 Linggo na Hula

Dan 9:24 *Pitumpung sanlinggo ang itinakda para sa iyong bayan at sa iyong banal na lungsod, upang itigil ang mga pagsalangsang at upang wakasan ang mga kasalanan, upang tubusin ang kasamaan at upang magdala ng walang hanggang katuwiran, upang tatakan ang pangitain at ang propeta, at upang pahiran ng langis. ang Banal ng mga Banal.*

24a- *Pitumpung linggo ang nahiwalay sa iyong bayan at sa iyong banal na lungsod*

Ang pandiwang Hebreo na "hatac" ay nangangahulugang sa unang kahulugan ay maghiwa o maghiwa ; at matalinhaga lamang, "upang matukoy o ayusin." Pinananatili ko ang unang kahulugan, dahil nagbibigay ito ng kahulugan sa pagkilos na ito ni Abraham na nagkonkreto ng kanyang pakikipag-alyansa sa Diyos sa pamamagitan ng isang hain, sa Gen.15:10: Kinuha ni *Abram ang lahat ng mga hayop na ito, pinutol ang mga ito sa gitna, at inilagay ang bawat piraso ng isa patungo sa Yung isa; ngunit hindi niya ibinahagi ang mga ibon* . Ang ritwal na ito ay naglalarawan ng alyansa sa pagitan ng Diyos at ng kanyang lingkod. Ito ang dahilan kung bakit ang pandiwang ito na "puputol" ay magkakaroon ng buong kahulugan nito sa "alyansa na ginawa sa marami sa loob ng isang linggo" sa bersikulo 27. Ang "marami" na ito ay ang pambansang mga Hudyo na para sa kanilang kapakinabangan, ang pakinabang ng pananampalataya kay Kristo na ipinako sa krus ay unang ipinakita. Ang ikalawang interes ng verb cut na ito ay ang 70 linggo ng mga taon ng kabanata 9 na ito ay pinutol sa “2300 evening-morning” ng Dan.8:14. At isang aral ang lumabas mula sa kronolohiyang

ito na naglalagay ng pananampalatayang Kristiyano bago ang pananampalatayang Hudyo. Sa ganitong paraan, itinuturo sa atin ng Diyos na kay Jesu-Kristo ay ibinibigay niya ang kanyang buhay upang ialay ito bilang pagtubos para sa bawat mananampalataya na karapat-dapat sa kanyang kaligtasan sa buong sangkatauhan. Kinailangang mawala ang lumang tipan nang ibuhos ni Jesus ang kanyang dugo upang sirain ang kanyang bagong tipan sa mga hinirang ng buong lupa.

Ang aklat ng Daniel ay naglalayon na ituro ang pandaigdig na kaligtasan sa pamamagitan ng paglalahad sa atin ng mga pagbabagong loob ng mga kontemporaryong hari ni Daniel; Nebuchadnezzar, Darius the Mede at Cyrus the Persian.

Ang mensahe ay isang taimtim na babala na nagbabanta sa mga Hudyo at sa kanilang banal na lungsod ng Jerusalem, kung kanino ang deadline na 70 linggo ay ibinigay. Narito muli ang code ng Ezé.4:5-6 ay nagbibigay ng isang araw para sa isang taon ang tagal ay kumakatawan sa lahat ng 490 taon. Siguradong nahihirapan si Daniel sa pag-unawa sa kahulugan ng isang banta laban sa kanyang lungsod na wasak na.

24b- *upang ihinto ang mga paglabag at wakasan ang mga kasalanan*

Isipin kung ano ang tumatakbo sa isip ni Daniel na marinig ang mga bagay na ito nang siya ay tumawag sa Diyos sa panalangin para sa kapatawaran ng kanyang mga kasalanan at ang mga kasalanan ng kanyang mga tao. Mabilis niyang mauunawaan kung ano ito. Ngunit tayo mismo ay naiintindihan nang mabuti ang banal na kahilingan na ipinahayag. Nais ng Diyos na makuha mula sa kanyang mga hinirang na kanyang iniligtas, na sila ay hindi na magkasala, na kanilang wakasan ang kanilang mga paglabag sa kanyang mga batas upang wakasan ang mga kasalanan alinsunod sa kung ano ang isusulat ni apostol Juan sa 1 Juan 3: 4: *Ang sinumang nagkakasala ay lumalabag sa kautusan, at ang kasalanan ay ang paglabag sa kautusan* . Ang layuning ito ay para sa mga taong dapat labanan ang kanilang masamang kalikasan upang hindi na magkasala.

24c- *upang tubusin ang kasamaan at magdala ng walang hanggang katarungan*

Para sa Hudyong si Daniel , ang mensaheng ito ay nagbubunga ng seremonya ng "araw ng pagbabayad-sala" isang taunang pagdiriwang kung saan ipinagdiriwang natin ang pag-aalis ng mga kasalanan sa pamamagitan ng paghahandog ng isang kambing. Ang tipikal na simbolo ng kasalanan ay kumakatawan sa Greece sa Dan.8 at ang presensya nito ay naglagay ng propesiya sa espirituwal na kapaligiran nitong "araw ng pagbabayad-sala." Ngunit paano maaalis ang mga kasalanan ng pagkamatay ng isang kambing kung ang pagkamatay ng ibang mga hayop na inihain sa buong taon ay hindi nagtagumpay sa pag-alis ng mga ito? Ang sagot sa suliraning ito ay ibinigay sa Heb.10:3 hanggang 7: *Ngunit ang pag-alaala sa mga kasalanan ay nababago taun-taon sa pamamagitan ng mga hain na ito;* ***sapagka't hindi maaaring alisin ng dugo ng mga toro at kambing ang mga kasalanan*** *. Kaya't si Kristo, sa pagpasok sa mundo, ay nagsabi: Hain at handog ay hindi mo ibig,* ***kundi isang katawan ang iyong inanyuan para sa akin*** *; Hindi mo tinanggap ang mga handog na sinusunog o mga hain para sa kasalanan. Nang magkagayo'y sinabi ko:* ***Narito, ako'y pumarito*** *(sa balumbon ng aklat ay nagsasalita tungkol sa akin)* ***upang gawin, O Diyos, ang iyong kalooban*** . Ang mga paliwanag na ibinigay ni apostol

Pablo ay napakalinaw at lohikal. Kasunod nito na inilaan ng Diyos para sa kanyang sarili, kay Jesu-Kristo, ang gawain ng pagbabayad-sala para sa mga kasalanang ipinahayag ng anghel Gabriel kay Daniel. Ngunit nasaan si Jesu-Kristo sa ritwal na ito ng “araw ng pagbabayad-sala”? Ang kanyang perpektong personal na kawalang-kasalanan, na simbolikong ginawa siyang kordero ng pasko ng Diyos na nag-aalis ng mga kasalanan ng mundo, ay nag-alaga ng mga kasalanan ng kanyang mga hinirang na sinasagisag ng kambing ng seremonya ng pagbabayad-sala. Ang kordero ay itinago ng kambing kaya ang kordero ay namatay para sa kambing na kanyang inalagaan. Sa pamamagitan ng pagtanggap sa kanyang kamatayan sa krus upang tubusin ang mga kasalanan ng kanyang mga hinirang, mga kasalanan na kanyang pananagutan, kay Kristo ay ibinigay sa kanila ng Diyos ang pinakamagandang patunay ng kanyang pagmamahal sa kanila.

24d- *at magdala ng walang hanggang hustisya*

Ito ang masayang bunga ng pagkamatay ng tagapagligtas na Mesiyas. Ang katuwirang ito na hindi nagawa ng tao, mula pa kay Adan, ay ibinibilang sa mga hinirang upang sa pamamagitan ng kanilang pananampalataya sa pagpapakitang ito ng banal na pag-ibig, sa pamamagitan ng dalisay na biyaya, ang perpektong katuwiran ni Jesucristo ay maibilang sa kanila, sa simula . , hanggang sa labanan . ng pananampalataya ay daigin ang kasalanan. At kapag ito ay ganap na nawala, ang hustisya ni Kristo ay sinasabing ibinibigay. Ang estudyante ay nagiging katulad ng kanyang Guro. Sa mga batayan ng doktrinang ito, nabuo ang pananampalataya ng mga apostol ni Jesus. Bago sila baguhin ng panahon at ng madilim na mga kapangyarihan, sa gayo'y lumalawak ang makitid na landas na itinuro ni Jesucristo. ***Ang katuwirang*** ito ay magiging ***walang hanggan*** para lamang sa matatapat na hinirang, yaong mga nakikinig at tumutugon sa pagsunod sa matuwid na mga kahilingan ng Diyos.

Ika-24- *upang tatakan ang pangitain at ang propeta*

O, upang ang pangitain ay matupad sa pamamagitan ng pagpapakita ng inihayag na propeta. Ang verb seal ay tumutukoy sa selyo ng Diyos na nagbibigay sa propesiya at sa propeta na magpapakita ng kanyang sarili ng isang ganap at hindi mapag-aalinlanganang banal na awtoridad at pagiging lehitimo. Ang gawain na malapit nang matapos ay tinatakan ng banal na selyo nito. Ang simbolikong numero ng selyong ito ay “pito: 7”. Tinutukoy din nito ang kapuspusan na nagpapakilala sa kalikasan ng Diyos na lumikha at ng kanyang Espiritu. Ang batayan ng pagpili na ito ay ang pagtatayo ng kanyang proyekto sa loob ng pitong libong taon, kaya naman hinati niya ang oras sa mga linggo ng pitong araw tulad ng pitong libong taon. Ang propesiya ng 70 linggo ay nagbibigay ng papel sa bilang (7), ang selyo ng buhay na Diyos sa Rev.7. Ang mga kasunod na talata ay magpapatunay sa kahalagahan ng bilang na ito na "7".

24f- *at upang pahiran ang Banal ng mga Banal*

Ito ang pagpapahid ng Espiritu Santo na tatanggapin ni Hesus sa panahon ng kanyang binyag. Ngunit huwag tayong magkamali, ang kalapati na dumapo sa kanya mula sa langit ay iisa lamang ang layunin, ang kumbinsihin si Juan na si Jesus nga ang ipinahayag na Mesiyas; ang langit ay sumasaksi sa kanya. Sa lupa, si Jesus ay palaging ang Kristo at sa anyo ng mga piling tanong na itinanong sa

mga pari, ang kanyang pagtuturo sa sinagoga sa edad na 12 ay patunay nito. Para sa kanyang mga tao, kung saan siya isinilang at lumaki, ang kanyang opisyal na misyon ay magsimula sa kanyang binyag sa taglagas ng taong 26 at ibibigay niya ang kanyang buhay sa tagsibol ng taong 30. Ang titulong Holy of Holies ay tumutukoy na may dignidad dahil isinasama niya sa anyo ng laman ang buhay na Diyos na nagpasindak sa mga Hebreo noong panahon ni Moises. Ngunit ang buhay na Banal ng mga Banal ay may materyal na simbolo sa lupa; ang pinakabanal na lugar o santuwaryo ng templo ng Jerusalem. Ito ay isang simbolo ng langit, ang sukat na ito ay hindi maabot ng sangkatauhan kung saan nakatayo ang Diyos at ang kanyang mga anghel. Ang upuan ng banal na paghatol at lugar ng kanyang trono, ang Diyos bilang Hukom ay naghintay sa dugo ni Kristo upang patunayan ang kapatawaran ng mga kasalanan ng mga hinirang na pinili sa loob ng 6 na milenyo na itinakda para sa pagpiling ito. Sa gayo'y tinupad ng kamatayan ni Jesus ang sukdulang “pista ng pagbabayad-sala.” Nakuha na ang kapatawaran at ang mga sinaunang hain na sinang-ayunan ng Diyos ay napatunayan na lahat. Ang pagpapahid ng Kabanal-banalan ay ginawa sa Araw ng Pagbabayad-sala sa pamamagitan ng pagwiwisik ng dugo ng kambing na pinatay sa luklukan ng awa, isang altar na inilagay sa itaas ng kaban na naglalaman ng mga lumabag na utos ng Diyos. Para sa pagkilos na ito, minsan sa isang taon, ang mataas na saserdote ay pinahintulutan na tumagos sa kabila ng tabing ng paghihiwalay, sa pinakabanal na lugar. Kaya pagkatapos ng kanyang pagkabuhay na mag-uli, dinala ni Jesus sa langit ang pagbabayad-sala ng kanyang dugo upang tumanggap ng kapangyarihan, ang pagiging lehitimo upang iligtas ang kanyang mga hinirang sa pamamagitan ng pagpapataw ng kanyang katarungan at ang karapatang hatulan ang mga hindi nagsisisi na makasalanan, kabilang ang mga masasamang anghel at ang kanilang pinuno na si Satanas, ang diyablo. . Ang Banal ng mga Banal, na tumutukoy din sa langit, ang dugong ibinuhos ni Jesus sa lupa, ay magpapahintulot sa kanya, kay Michael, na palayasin ang diyablo at ang kanyang mga demonyo mula sa langit, isang bagay na inihayag sa Apoc.12:9. Kaya, ang pagkakamali ng mga Judiong relihiyoso ay hindi upang maunawaan ang makahulang katangian ng taunang "araw ng pagbabayad-sala". Mali ang kanilang paniniwala na ang dugo ng hayop na inialay sa pagdiriwang na ito ay maaaring magpatunay sa isa pang kahulugan ng hayop na ibinuhos sa taon. Ang tao ay ginawa ayon sa larawan ng Diyos; ang hayop na ginawa ng terrestrial life, paano natin mabibigyang katwiran ang pagkakapantay-pantay ng halaga para sa dalawang species?
Bilang Diyos, si Jesu-Kristo mismo ang langis ng pagpapahid bilang Banal na Espiritu at sa pag-akyat sa langit ay dinadala niya ang pagpapahid ng kanyang pagiging lehitimo na napanalunan sa lupa.

Ang susi sa mga kalkulasyon

Dan 9:25 *Alamin nga, at unawain! Mula sa panahon na ang salita ay nagpahayag na ang Jerusalem ay muling itatayo sa Pinahiran, sa Pinuno, pitong linggo at animnapu't dalawang linggo na ang nakalipas, ang mga lugar at ang mga kanal ay maisasauli, ngunit sa mahihirap na panahon.*

25a- *Alamin ito kung gayon, at unawain!*

Tama ang anghel na anyayahan si Daniel sa pansin dahil tinutugunan niya ang mga datos na nangangailangan ng malaking espirituwal at intelektwal na konsentrasyon; dahil ang mga kalkulasyon ay kailangang gawin.

25b- ***Mula sa panahong*** *ipinahayag na ang Jerusalem ay muling itatayo* ***sa Pinahiran, sa Pinuno.***

Ang bahaging ito ng talata lamang ang pinakamahalaga dahil ito ay nagbubuod sa layunin ng pangitain. **Binibigyan ng Diyos ang kanyang mga tao na naghihintay sa kanilang Mesiyas ng paraan upang malaman kung anong taon niya ihaharap ang kanyang sarili sa kanila** . At ang sandaling ito kung kailan ang salitang ipinahayag na ang Jerusalem ay muling itatayo ay dapat matukoy ayon sa tagal ng ipinropesiya na 490 taon. Para sa kautusang ito ng muling pagtatayo, sa aklat ni Ezra, masusumpungan natin ang tatlong posibleng mga atas na sunud-sunod na iniutos ng tatlong haring Persiano: sina Ciro, Darius, at Artaxerxes. Lumalabas na ang kautusang itinatag ng huling sa – 458, ay nagpapahintulot sa paghantong ng 490 taon sa taong 26 ng ating panahon. Kaya't ang utos ni Artaxerxes na ito ang dapat panatilihing isinasaalang-alang ang panahon kung kailan ito isinulat: tagsibol ayon sa Esd.7:9: *umalis siya sa Babilonia noong unang araw ng unang buwan, at dumating siya sa Jerusalem noong sa unang araw ng ikalimang buwan, ang mabuting kamay ng kaniyang Diyos ay sumasakaniya* . Ang taon ng utos ng hari ay ibinigay sa Ezra.7:7: *Marami sa mga anak ni Israel, mga saserdote at mga Levita, mga mang-aawit, mga bantay-pinto, at mga Nethineo, ay nagsiparoon din sa Jerusalem sa ikapitong taon ni Haring Artajerjes* .

Ang pag-alis ng utos ay isang bukal, tinatarget ng Espiritu ang hula nito, ang Pasko ng Pagkabuhay ng tagsibol kung saan namatay si Hesukristo na ipinako sa krus. Ang mga kalkulasyon ay magdadala sa atin sa layuning ito.

25c- *pitong linggo at animnapu't dalawang linggo na ang nakalipas, ang mga lugar at ang mga kanal ay ibabalik, ngunit sa mahihirap na panahon.*

Sa una, mayroon kaming 70 linggo. Ang anghel ay nagpapalabas ng 69 na linggo; 7 + 62. Ang unang 7 linggo ay nagtatapos sa panahon ng pagbawi ng Jerusalem at ng templo, sa kapus-palad na mga panahon dahil ang mga Hudyo ay nagtatrabaho sa ilalim ng permanenteng paghihirap ng mga Arabo na dumating upang manirahan sa lugar na pinalaya ng kanilang pagpapatapon. Ang talatang ito mula sa Neh.4:17 ay inilalarawan nang mabuti ang sitwasyon: *Yaong mga nagtayo ng pader, at yaong mga nagdadala o nagpapasan ng mga pasanin, ay gumawa sa isang kamay at may hawak na sandata sa kabilang banda* . Ito ay isang detalye na tinukoy, ngunit ang pangunahing isa ay matatagpuan sa ika-70 linggo na binibilang.

Ang ika-70 linggo

Dan 9:26 *At pagkatapos ng animnapu't dalawang sanlinggo ay mahihiwalay ang isang Pinahiran, at ~~hindi siya magkakaroon ng kahalili~~ , na wala sa kaniya. Ang bayan ng isang pinunong dumarating ay wawasakin ang bayan at ang banal ~~na santuario~~ , at ang kanilang wakas ay darating na parang sa pamamagitan ng baha; Napagpasyahan na ang mga pagkawasak ay tatagal hanggang sa katapusan ng digmaan.*

26a- *Pagkatapos ng animnapu't dalawang linggo, ang isang Pinahiran ay puputulin*

Ang 62 linggong ito ay nauuna ng 7 linggo , na nangangahulugan na ang tunay na mensahe ay "pagkatapos ng 69 na linggo" *ang isang pinahiran ay puputulin* , ngunit hindi ang sinumang pinahiran, ang isa na sa gayon ay inihayag ay sumasagisag sa banal na pagpapahid ng kanyang sarili. Gamit ang pormula " ***a pinahiran*** ", inihahanda ng Diyos ang mga Hudyo para sa kanilang pakikipagtagpo sa isang mukhang ordinaryong tao, malayo sa banal na mga hadlang. Alinsunod sa kanyang talinghaga tungkol sa mga winegrower, ang Anak ng Tao, na anak ng Master ng ubasan, ay ipinakita ang kanyang sarili sa mga winegrower matapos ipadala ang kanyang mga mensahero na nauna sa kanya at kanilang pinagmalupitan. Sa pananaw ng tao, si Jesus ay *isa lamang pinahiran* na nagpapakita ng kaniyang sarili kasunod ng iba pang mga pinahiran.

Sinabi ng anghel " *pagkatapos* " ng kabuuang tagal ng 69 na linggo kaya nagpapahiwatig ng ika- ^{70} . Kaya, hakbang-hakbang, ang data ng anghel ay nagtuturo sa atin patungo sa Paskuwa ng tagsibol ng taong 30 na matatagpuan sa gitna nitong ika-70 ^{linggo} ng mga araw-taon.

26b- *at wala siyang ~~hahalili~~ sa kanya*

Ang pagsasaling ito ay higit na hindi lehitimo dahil ang may-akda nito, si L.Segond, ay tumutukoy sa margin na ang literal na pagsasalin ay: ***walang sinuman para sa kanya*** . At para sa akin ang literal na pagsasalin ay akma sa akin dahil ito ay nagsasabi kung ano talaga ang nangyari sa oras ng kanyang pagpapako sa krus. Ang Bibliya ay nagpapatotoo na ang mga apostol mismo ay huminto sa paniniwalang si Jesus ang inaasahang Mesiyas dahil, tulad ng iba pang mga Judio, naghihintay sila ng isang mandirigmang mesiyas na magpapalayas sa mga Romano sa bansa.

26c- *Ang mga tao ng isang pinuno na darating ay wawasakin ang lungsod at ang kabanalan ~~ng santuwaryo~~*

Binubuo nito ang tugon ng Diyos sa naobserbahang pambansang kawalan ng pananampalataya ng mga Hudyo: *walang sinuman para sa kanya* . Ang galit laban sa Diyos ay tiyak na babayaran sa pamamagitan ng pagkawasak ng Jerusalem at ang huwad na *kabanalan nito* ; dahil mula noong taong 30, wala nang *kabanalan* sa lupang Judio; hindi na isa ang santuwaryo. Para sa pagkilos na ito, ginamit ng Diyos ang mga Romano, yaong kung saan ipinako sa krus ng mga Judiong pinuno ng relihiyon ang Mesiyas, hindi matapang at hindi kayang gawin ito sa kanilang mga sarili, habang alam nila, nang wala sila, na batuhin ang diakono na si Esteban "sa tatlong taon at anim na buwan. " mamaya.

26d- *at ang wakas nito ay darating na parang baha*

Kaya't noong 70, na pagkatapos ng ilang taon ng pagkubkob ng mga Romano, ang Jerusalem ay nahulog sa kanilang mga kamay, at puno ng mapangwasak na poot, na pinasigla ng banal na sigasig, sila ay galit na galit na winasak, gaya ng inihayag, ang lungsod at ang kabanalan na wala na, hanggang *doon* . ay *wala nang isang bato na naiwan sa ibabaw ng isa pa* gaya ng ipinahayag ni Jesus bago ang kanyang kamatayan sa Matt.24:2: *Ngunit sinabi niya sa kanila: Nakikita ba ninyo ang lahat ng ito? Katotohanang sinasabi ko sa inyo, walang matitirang isang bato sa ibabaw ng isa pa rito na hindi mawawasak* .

Ika-26 - *napagpasyahan na ang mga pagkawasak ay tatagal hanggang sa katapusan ng* digmaan

Sa Matt.24:6, sinabi ni Jesus: *Makakarinig kayo ng mga digmaan at mga alingawngaw ng mga digmaan: mag-ingat kayo na huwag magulumihanan, sapagkat ang mga bagay na ito ay dapat mangyari. Ngunit hindi pa iyon ang katapusan.* Pagkatapos ng mga Romano, nagpatuloy ang mga digmaan sa buong dalawang libong taon ng panahon ng Kristiyano at ang mahabang panahon ng kapayapaan na ating tinamasa mula noong katapusan ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig ay katangi-tangi ngunit nakaprograma ng Diyos. Kaya't ang sangkatauhan ay makakapagdulot ng mga bunga ng kabuktutan nito hanggang sa wakas ng mga pantasya nito bago mortal na magbayad ng halaga.

Gayunpaman, hindi natin dapat kalimutan kapag nagsasalita tungkol sa mga Romano na ang kanilang paghalili ng papa ay magpapahaba sa mga gawa ng paganong " *manninira* o *desolador* " at doon din hanggang sa katapusan ng digmaang nakipagdigma laban sa mga hinirang ni Kristong Diyos.

Dan 9:27 *Makikipagtipan siya sa marami* ***sa loob ng isang linggo*** *, at sa* ***kalahati ng linggo*** *ay kaniyang ititigil ang paghahain at ang paghahandog na butil; At* [magkakaroon] *sa pakpak ng mga kasuklamsuklam na paninira at maging sa pagkalipol (o lubos na pagkawasak), at ito ay mababali, [* ayon sa] *itinakda, sa tiwangwang* [lupa] .

27a- *Makikipag-alyansa siya sa marami* ***sa loob ng isang linggo***

Ang Espiritu ay hinuhulaan ang pagtatatag ng bagong *tipan* ; ito ay *matatag* dahil ito ang nagiging batayan ng kaligtasang inialay hanggang sa katapusan ng mundo. Sa ilalim ng terminong marami, pinupuntirya ng Diyos ang mga mamamayang Hudyo, ang kanyang mga apostol at ang kanyang unang mga disipulong Hudyo na papasok sa kanyang *tipan* sa huling **pitong taon** ng takdang panahon na ibinigay sa bansang Judio upang opisyal na tanggapin o tanggihan ang ipinako sa krus na Mesiyas. Ang tipan na ito ang " *naputol* " sa talatang 24 sa pagitan ng Diyos at ng nagsisising mga makasalanang Judio. Sa taglagas ng 33, ang pagtatapos ng huling linggong ito ay mamarkahan ng isa pang hindi makatarungan at kasuklam-suklam na gawain na kinakatawan ng pagbato kay Stephen ang bagong diakono. Ang tanging mali niya ay ang sabihin sa mga Hudyo ang mga katotohanan na hindi nila kayang marinig, habang inilalagay ni Jesus ang kanyang mga salita sa kanyang bibig. Nang makitang pinatay ang isang tagasunod ng kanyang layunin, itinala ni Jesus ang opisyal na pambansang pagtanggi sa kanyang pamamagitan. Mula sa taglagas ng taong 33, pinasiklab ng mga rebeldeng Judio ang galit ng mga Romano na nawalan ng laman sa isang bloke sa Jerusalem noong taong 70.

27b- *at sa* ***kalahati ng linggo*** *ay patigilin niya ang paghahain at ang paghahandog*

Ang sandaling ito sa kalagitnaan o *kalahati ng linggo* ay tagsibol 30 na tinarget ng propesiya ng 70 linggo. Ito ang sandali kung kailan ang lahat ng mga aksyon na binanggit sa talatang 24 ay natupad: **Ang katapusan ng kasalanan, ang pagbabayad-sala nito, ang pagdating ng propeta na tumupad sa pangitain sa pamamagitan ng pagtatatag ng kanyang walang hanggang katarungan at ang pagpapahid ng muling nabuhay na Kristo na umakyat sa**

langit Matagumpay at Makapangyarihan sa lahat . Ang nagbabayad-salang kamatayan ng Mesiyas ay binanggit dito sa ilalim ng aspeto ng isang kahihinatnan na kinapapalooban nito: ang tiyak na pagtigil ng *mga paghahain at pag-aalay* ng hayop sa gabi at umaga sa templo ng mga Judio, ngunit gayundin mula umaga hanggang gabi, para sa mga kasalanan ng mga tao. Ang kamatayan ni Jesu-Kristo ay ginawang hindi na ginagamit ang mga simbolo ng hayop na naglalarawan sa kanya sa lumang tipan, at ito ang mahalagang pagbabago na dulot ng kanyang sakripisyo. Ang pagpunit ng tabing ng templo na isinasagawa ng Diyos sa sandaling mag-expire si Jesus ay nagpapatunay sa tiyak na pagtigil ng makalupang relihiyosong mga ritwal, at ang pagkawasak ng templo, noong 70, ay nagpapatibay sa kumpirmasyon na ito. Sa turn, ang taunang mga kapistahan ng mga Judio, na pawang makahulang pagdating niya, ay kailangang mawala; ngunit sa anumang kaso, ang pagsasagawa ng lingguhang Sabbath na tumatanggap sa kamatayang ito ng tunay na kahulugan nito: ito ay hinuhulaan ang selestiyal na kapahingahan ng ikapitong milenyo na, sa pamamagitan ng kanyang tagumpay, nakuha ni Jesu-Kristo para sa Diyos at sa kanyang tunay na mga hinirang kung kanino kanyang ibinibilang ang kanyang sakdal. walang hanggang hustisya na binanggit sa bersikulo 24.

Ang simula ng " *linggo* " na ito ng mga araw-taon ay nangyayari sa taglagas ng 26 sa bautismo ni Jesus na binautismuhan ni Juan na Tagapagbautismo.

27c- *At* [magkakaroon] *sa pakpak ng mga kasuklamsuklam na paninira*

Paumanhin, ngunit ang bahaging ito ng talata ay hindi gaanong naisalin sa bersyon ng L.Segond dahil ito ay na-misinterpret. Isinasaalang-alang ang mga paghahayag na ibinigay sa Apocalypse ni Juan, ipinakita ko ang aking pagsasalin ng tekstong Hebreo na pinatutunayan ng ibang mga pagsasalin. Ang pariralang " *sa pakpak* ", simbolo ng makalangit na katangian at kapangyarihan, ay nagmumungkahi ng isang relihiyosong pananagutan na direktang pinupuntirya ang papa Roma, na " *bumangon* " sa Dan.8:10-11, at ang mga relihiyosong kaalyado nito sa mga huling araw. *Ang mga pakpak ng agila* ay sumasagisag sa pinakamataas na kataasan ng titulo ng imperyal, halimbawa *ang leon na may mga pakpak ng agila* na patungkol kay Haring Nabucodonosor, o ng Diyos mismo, na dinala sa *mga pakpak ng agila* ang kanyang mga taong Hebreo na kanyang iniligtas mula sa pagkaalipin sa Ehipto. Ang lahat ng mga imperyo ay pinagtibay ang simbolo na ito ng agila , kabilang, noong 1806, Napoleon 1st ' na kinumpirma ni Apo.8:13, pagkatapos ay ang mga emperador ng Prussian at Aleman, ang huli ay ang diktador na si A.Hitler. Ngunit mula noon, ang USA ay mayroon na ring imperyal na agila sa greenback ng pambansang pera nito: ang dolyar.

Umalis sa naunang paksa, bumalik ang Espiritu upang puntiryahin ang paborito nitong kaaway: ang Roma. Pagkatapos ng makalupang misyon ni Jesu-Kristo, ang tinutumbok na aktor ng mga *kasuklam-suklam na sanhi ng* pangwakas na pagkatiwangwang ng lupa ay talagang ang Roma na ang paganong yugto ng imperyal ay katatapos lang nawasak ang Jerusalem noong 70 sa bersikulo 26. At ang pagkilos ng paggawa ng *" kasuklam-suklam na paninira* " ay magpatuloy sa oras hanggang sa katapusan ng mundo. Ang *mga kasuklam-suklam,* sa maramihan, ay maiuugnay, una sa lahat, sa Imperial Rome na uusigin ang mga

tapat na hinirang sa pamamagitan ng paglalagay sa kanila ng kamatayan sa mga kamangha-manghang "mga yugto" upang aliwin ang mga uhaw sa dugo na mga Romano, mga bagay na titigil sa 313. Ngunit isa pa Ang kasuklam-suklam ay susunod at ito ay binubuo ng pagwawakas sa pagsasagawa ng ikapitong araw na Sabbath, Marso 7, 321; ang pagkilos na ito ay maiuugnay pa rin sa Imperyong Romano at sa pinunong imperyal nito na si Constantine [1.] Kasama niya, ang Imperyo ng Roma ay sumailalim sa dominasyon ng mga emperador ng Byzantine. Noong 538, sa turn, ang emperador Justinian 1st [ay gumawa] ng isa pang *kasuklam-suklam* sa pamamagitan ng pagtatatag sa kanyang Romanong upuan ang papal na rehimen ni Vigilius 1st ' at ang pagpapahaba ng *mga kasuklam-suklam* hanggang sa katapusan ng mundo ay dapat na maiugnay sa yugtong ito ng papal na batas na ibinigay ng Diyos. tinuligsa mula pa noong Dan.7. Naaalala natin na ang pangalang " *maliit na sungay* " ay tumutukoy sa dalawang nangingibabaw na yugto ng Roma sa Dan.7 at Dan.8. Nakikita lamang ng Diyos sa dalawang magkasunod na yugtong ito ang pagpapatuloy ng parehong kasuklam-suklam na gawain.

Ang pag-aaral ng mga nakaraang kabanata ay nagbigay-daan sa atin na matukoy ang iba't ibang uri ng mga kasuklam-suklam na ibinibigay sa kanya ng talatang ito.

27d- *at hanggang sa isang paglipol* (o *ganap na pagkawasak*) *at* ***ito ay masira*** , [ayon sa] *kung ano ang itinakda, sa tiwangwang* [lupain] .

" ***Masisira siya*** [ayon sa] *kung ano ang itinakda* " at ipinahayag sa Dan.7:9-10 at Dan.8:25: *Dahil sa kanyang kasaganaan at tagumpay ng kanyang mga panlilinlang, siya ay magkakaroon ng pagmamataas sa kanyang puso, siya ay gagawa ng marami ang mga taong namumuhay nang payapa ay mamamatay, at siya ay babangon laban sa pinuno ng mga pinuno;* ***ngunit ito ay masisira, nang walang pagsisikap ng anumang kamay.***

Ang tekstong Hebreo ay nag-aalok ng banal na kaisipang ito na iba sa kasalukuyang mga pagsasalin.

Ang nuance na ito ay batay sa proyekto ng Diyos na sisihin ang mga tao sa planetang Earth kung saan sila nakatira; ang itinuturo sa atin ng Rev.20. Pansinin natin ang katotohanan na ang huwad na pananampalatayang Kristiyano ay binabalewala ang banal na proyektong ito na bubuo ng paglipol sa mga tao mula sa balat ng lupa, sa maluwalhating pagbabalik ni Kristo. Hindi pinapansin ang mga paghahayag na ibinigay sa Apocalipsis 20, naghihintay sila nang walang kabuluhan para sa pagtatatag ng kaharian ni Kristo sa lupa. Gayunpaman, ang kumpletong pagkawasak ng ibabaw nito ay binalak dito at sa Rev.20. Ang pagbabalik sa kaluwalhatian ng matagumpay na Kristo sa lahat ng kanyang pagka-Diyos ay ibabalik sa lupa ang magulong hitsura nito mula sa simula ng kasaysayan nito na inilarawan sa Genesis 1. Yayanigin ito ng mga dambuhalang lindol at ito ay babalik sa ilalim ng pangalang kalaliman sa kanyang magulong kalagayan " walang anyo . at *walang laman* " , “tohu wa bohu”, inisyal. Walang matitirang buhay na lalaki sa kanya, ngunit siya ay magiging *bilangguan* ng diyablo na nakahiwalay sa kanya sa loob ng *isang libong taon* hanggang sa oras ng kanyang kamatayan.

Sa yugtong ito ng pag-aaral, kailangan kong magbigay ng karagdagang impormasyon patungkol sa "ika-70 linggo " na katatapos lang napag-aralan. Ang katuparan nito sa makahulang mga araw-taon ay kaakibat ng isang literal na katuparan. Dahil salamat sa patotoo ng isang kalendaryong Judio, alam natin ang pagsasaayos ng linggo ng Pasko ng Pagkabuhay ng taong 30. Ang sentro nito ay isang bisperas ng Miyerkules ng paminsan-minsang Sabbath na nabigyang-katwiran ng Paskuwa ng mga Hudyo na nahulog sa taong iyon noong Huwebes. Sa gayon ay lubos nating maibubuo ang takbo ng Paskuwa kung saan namatay si Jesus. Inaresto noong Martes ng gabi, Hinatulan sa gabi, si Hesus ay ipinako sa krus noong Miyerkules ng umaga sa alas-9. Mag-e-expire ito sa alas-3 ng hapon. Bago ang alas-6 ng gabi, inilagay ni Jose ng Arimatea ang kanyang katawan sa libingan at iginulong ang batong nagsara nito. Lumipas ang Easter Sabbath ng Huwebes. Sa Biyernes ng umaga, ang mga banal na babae ay bumibili ng mga pampalasa na kanilang inihahanda sa araw para i-embalsamo ang katawan ni Hesus. Sa gabi ng Biyernes sa 6 p.m. ang lingguhang Sabbath ay magsisimula, isang gabi, isang araw ang lumipas sa kapahingahan na pinabanal ng Diyos. At sa Sabado ng gabi sa alas-6 ng gabi, magsisimula ang unang araw ng sekular na linggo. Lumipas ang gabi at sa unang liwanag ng bukang-liwayway, ang mga babae ay pumunta sa libingan na umaasang makakahanap ng taong magpapagulong ng bato. Nakita nila na nagulong ang bato at nakabukas ang libingan. Pagpasok sa libingan, sina Maria Magdalena at Maria, ang ina ni Jesus, ay nakakita ng isang anghel na nakaupo na nagsasabi sa kanila na si Jesus ay nabuhay na mag-uli, sinabihan sila ng anghel na pumunta at balaan ang kanyang mga kapatid, ang kanyang mga apostol. Habang nagtatagal sa hardin, nakita ni Maria Magdalena ang isang lalaking nakasuot ng puti na kinuha niya bilang hardinero; sa kapalit ay nakilala niya si Jesus. At dito, isang napakahalagang detalye na sumisira sa isang napakalawak na paniniwala, sinabi ni Hesus kay Maria: " *Hindi pa ako bumabalik sa aking Ama* ". Ang magnanakaw na nasa krus at si Hesus mismo ay hindi nakapasok sa paraiso, ang kaharian ng Diyos, sa mismong araw ng kanilang pagpapako sa krus, dahil makalipas ang 3 buong araw, si Hesus ay hindi pa rin bumabalik sa langit. Kaya't maaari kong sabihin sa pangalan ng Panginoon, hayaan ang mga walang masabi mula sa Kanya, manahimik! Upang hindi na dumanas ng pangungutya o kahihiyan balang araw.

Ang ikalawang bagay ay upang samantalahin ang petsa - 458 na unang minarkahan ang simula ng 70 linggo ng mga araw-taon na itinakda para sa mga Judio na binigyan ng Diyos ng dalawang pangunahing palatandaan ng pagkakakilanlan: ang Sabbath at ang pagtutuli ng laman.
Ayon sa Rom.11, ang mga paganong nagbalik-loob na pumasok sa bagong tipan ay inihugpong sa Hebreo at Hudyo na ugat at puno ng kahoy. Ngunit ang mga batayan ng bagong alyansa ay purong Hudyo at si Jesus ay gumawa ng isang punto ng paggunita dito sa Juan 4:22: *Sinasamba ninyo ang hindi ninyo nalalaman; sinasamba namin ang aming nalalaman, sapagkat ang kaligtasan ay nagmumula sa mga Hudyo.* Ngayon, ang mensaheng ito ay may buhay na kaugnayan dahil itinugon ito ni Jesus sa mga maling nakumberteng pagano sa lahat ng panahon. Para mas mapahamak sila, itinulak sila ng diyablo na kamuhian

ang mga Hudyo at ang kanilang alyansa; na nagpapalayo sa kanila sa mga utos ng Diyos at sa kanyang banal na Sabbath. Dapat nating ituwid ang pagkakamaling ito at **tingnan ang bagong tipan na may pagkakakilanlang Hudyo** . Ang mga apostol at ang bagong nakumberteng Judiong mga disipulo ay ang " *marami* " na ito na gumagawa *ng matatag na alyansa kay Jesus* , sa Dan.9:27, ngunit ang kanilang batayan ay nananatiling Hudyo, nababahala din sila sa simula ng panahon ng " *70 linggo* " ibinigay ng Diyos sa bansang Judio upang tanggapin o tanggihan ang pamantayan ng bagong tipan batay sa dugo ng tao na kusang-loob na ibinuhos ni Jesu-Kristo. Sa pagbabawas mula sa mga pangangatwirang ito ang petsa – 458 ay naging simula ng "2300 gabi-umaga" ng Dan.8:14.

Sa pagtatapos ng mahabang propetikong tagal na ito, 2300 taon, tatlong bagay ang kailangang tumigil ayon sa Dan.8:13.

1- ang walang hanggang pagkasaserdote
2- ang mapangwasak na kasalanan
3- ang pag-uusig sa kabanalan at hukbo.

Nakikilala ang tatlong bagay:

1- ang walang hanggang makalupang pagkasaserdote ng papa
2- ang natitirang bahagi ng unang araw ay pinalitan ng pangalan: Linggo.
3- Ang pag-uusig sa Kristiyanong kabanalan at mga banal, mga mamamayan ng kaharian ng langit.

Ang mga pagbabagong ito ay naglalayong:

1- Ipanumbalik kay Jesucristo ang kanyang banal na walang hanggang celestial na priesthood.
2- Ibalik ang buong banal na batas kabilang ang ika-7 araw na sabbatical [rest] .
3- Tingnan ang pagwawakas sa mga pag-uusig ng Kristiyanong kabanalan at mga santo.

Ang pagkalkula na iminungkahi para sa "2300 gabi-umaga" simula sa petsa - 458, ang pagtatapos ng tagal na ito ay nagtatapos sa tagsibol ng 1843: 2300 - 458 = 1842 +1. Sa pagkalkulang ito mayroon tayong 1842 buong taon kung saan dapat nating idagdag ang +1 upang italaga ang tagsibol sa simula ng taong 1843 kung saan nagtatapos ang ipinropesiya na "2300 gabi-umaga". Ang petsang ito ay nagmamarka ng simula ng pagbabalik ng interbensyon ng Diyos na sa gayon ay gustong palayain ang kanyang mga tunay na santo mula sa mga kasinungalingang panrelihiyon na minana mula sa Romanong papal na Katolisismo sa loob ng 1260 taon. Kaya, ang pagkukusa na lumikha ng isang espirituwal na paggising sa USA kung saan ang mga Protestante ay nakahanap ng kanlungan, ang Espiritu ay nagbigay inspirasyon kay William Miller ng interes sa propesiya ng Daniel 8:14 at dalawang sunud-sunod na iminungkahing petsa ay nagpahayag ng pagbabalik ni Jesu-Kristo, ang una para sa ang tagsibol ng 1843, ang pangalawa para sa taglagas ng 1844. Para sa kanya, ang paglilinis ng santuwaryo ay nangangahulugan na si Jesus ay bumalik upang dalisayin ang lupa. Pagkatapos ng dalawang pagkabigo sa mga nakatakdang petsa, ang Espiritu ay nagbibigay ng tanda sa pinakamatiyaga na nakibahagi sa dalawang pagsubok ng pananampalataya. Isang selestiyal na pangitain ang natanggap noong umaga ng Oktubre 23, 1844 ng isa sa mga banal na tumatawid sa mga bukid. Nabuksan ang langit sa isang tanawin na nagpapakita

kay Jesu-Kristo bilang Mataas na Saserdote na nangangasiwa sa makalangit na santuwaryo. Sa pangitain ay dumaan siya mula sa dakong banal hanggang sa pinakabanal na lugar. Kaya pagkatapos ng 1260 taon ng kadiliman, muling nakipag-ugnayan si Jesu-Kristo sa kaniyang mga tapat na inayos ayon sa dalawang magkasunod na pagsubok.

1- **Ang pagpapatuloy ng walang hanggang** . Samakatuwid, sa pamamagitan ng pangitain na ito opisyal na binawi ng Diyos ang kontrol sa kanyang walang hanggang celestial na priesthood noong Oktubre 23, 1844.
2- **Ang Pagbabalik ng Sabbath** . Sa parehong buwan, isa sa mga Banal ang nagsimulang ipagdiwang ang ikapitong araw na Sabbath, kasunod ng pagbisita ni Ginang Rachel Oaks na nagbigay sa kanya ng polyeto mula sa kanyang simbahan: "The Seventh-day Baptists." Isa-isa, sa paglipas ng panahon, pinagtibay din ng mga banal na pinili ng dalawang pagsubok ang ikapitong araw na Sabbath. Ito ay kung paano tinapos ng Diyos ang mapangwasak na kasalanan na itinatag ng paganong Roma, ngunit ginawang legal ng papang Roma sa ilalim ng pangalan nitong "Linggo".
3- **Pagtigil sa mga pag-uusig** . Ang ikatlong paksa ay tungkol sa kabanalan at ang mga Kristiyano ay inusig sa loob ng 1260 taon. At doon muli, noong 1843 at 1844, ang kapayapaan ng relihiyon ay naghari sa lahat ng dako sa Kanluraning mundo na may kinalaman sa propesiya. Ito ay dahil pinatahimik ng rebolusyonaryong France sa guillotine nito ang mga responsable sa mga pang-aabuso sa relihiyon na ginawa. Kaya pagkatapos ng huling madugong mga taon ng pagpaparusa sa mga relihiyosong *mangangalunya* ayon sa Apo.2:22-23, sa pagtatapos ng 1260 taon na nagsimula noong 538, ang petsang nauugnay sa pagtanggal ng *walang hanggang* sa pamamagitan ng pagtatatag ng rehimeng papa, i.e. noong 1798, naghahari ang kapayapaang panrelihiyon. At ang kalayaan ng budhi na itinatag ay nagpapahintulot sa mga banal na maglingkod sa Diyos ayon sa kanilang pinili at sa kanilang kaalaman na ang Diyos ay lalago. Noong 1843, *ang kabanalan* at *ang hukbo ng mga banal* , ang mga mamamayang ito ng kaharian ng langit na pinili ni Jesu-Kristo, ay hindi na pinag-uusig, gaya ng inihayag ng hula sa Daniel 8:13-14.

Ang lahat ng mga karanasang ito ay inayos at pinatnubayan ng Makapangyarihang Diyos na sa ganap na pagkadi-makita ay gumagabay sa isipan ng mga tao upang maisakatuparan nila ang kanyang mga plano, ang kanyang buong programa, hanggang sa katapusan ng mundo kapag ang kanyang pagpili ng mga hinirang ay magwawakas na. Lumilitaw sa lahat ng ito na hindi pinipili ng tao na igalang ang Sabbath at ang liwanag nito, ang Diyos ang nagbigay sa kanya ng mga bagay na ito na pag-aari niya bilang tanda ng kanyang pagsang-ayon at ng kanyang tunay na pagmamahal sa kanya gaya ng itinuro ni Ezé. .20:12 -20: *Ibinigay ko rin sa kanila ang aking mga sabbath bilang isang tanda sa pagitan ko at nila, upang kanilang makilala na ako ang Panginoon na nagpapabanal sa kanila...Pangbanalin mo ang aking mga sabbath, at upang sila ay maging isang tanda sa pagitan ko at sa iyo. ay kilala na ako ang Panginoon mong Dios* . Dahil

siya ang naghahanap ng kanyang nawawalang tupa, siguraduhin natin na walang halal na opisyal ang makaligtaan.

Sa Dan.8, sa natatanging sagot na ibinigay ng Diyos sa talata 14 sa tanong sa talata 13, ang salitang " *kabanalan* " ay ganap na akma dahil ang kabanalan ay karaniwang may kinalaman sa lahat ng bagay na pag-aari ng Diyos at partikular na nakakaapekto sa kanya. Ito ang kaso ng kanyang *walang hanggang* makalangit na pagkasaserdote, ng kanyang *pinabanal na sabbath* mula sa pagkakatatag ng mundo sa araw pagkatapos ng paglikha kay Adan, at ng *kanyang mga banal* , ang kanyang matatapat na hinirang.
Ang mga karanasang ipinropesiya sa Daniel 8:13-14 ay natupad sa pagitan ng 1843 nang ang banal na utos ay nagkabisa at ang pagbagsak ng 1844, kapwa batay sa pag-asa sa pagbabalik ni Jesu-Kristo sa mga petsang iyon, kaya umaasa sa ideya ng ang pagdating ni Hesukristo, ang mga kontemporaryo ng karanasang ito ay nagbigay sa mga kalahok na tagasunod ng mga inaasahan na ito ng pangalang "Adventist", mula sa Latin na "adventus" na tiyak na nangangahulugang "pagdating". Matatagpuan natin ang karanasang “Adventist” na ito sa kabanata 12 ng aklat na ito ng Daniel, kung saan salungguhitan ng Espiritu ang kahalagahan ng huling pormal na “tipan” na ito.

Daniel 10

Dan 10:1 *Nang ikatlong taon ni Ciro na hari sa Persia, ang isang salita ay nahayag kay Daniel, na ang pangalan ay Beltsasar. Ang salitang ito, na totoo, ay nagpapahayag ng isang malaking kapahamakan. Nakinig siya sa salitang ito, at naunawaan niya ang pangitain.*

1a- *Sa ikatlong taon ni Ciro, hari ng Persia, isang salita ang nahayag kay Daniel, na ang pangalan ay Beltesazar.*

Si Cyrus 2 ay naghari mula noong - 539. Ang petsa ng pangitain ay - 536.

1b- *Ang salitang ito, na totoo, ay nagpapahayag ng malaking kapahamakan.*

Ang terminong ito, *malaking kalamidad,* ay nag-aanunsyo ng masaker sa isang malaking sukat.

1c- *Nakinig siya sa salitang ito, at naunawaan niya ang pangitain.*

Kung naunawaan ni Daniel ang kahulugan, mauunawaan din natin ito.

Dan 10:2 *Nang panahong iyon, akong si Daniel, ay nagluksa nang tatlong linggo.*

na pagluluksa na ito na nakakaapekto kay Daniel, ay nagpapatunay sa likas na katangian ng libing ng masaker na isasagawa kapag naganap ang malaking kalamidad na inihayag.

Dan 10:3 *Hindi ako kumain ng anomang masarap, ni karne o alak man ang pumasok sa aking bibig, ni nagpahid ng langis sa aking sarili hanggang sa matapos ang tatlong linggo.*

Ang paghahandang ito ni Daniel na naghahangad ng higit na kabanalan ay hinuhulaan ang dramatikong sitwasyon na ihula ng anghel sa Dan.11:30.

Dan 10:4 *Nang ikadalawampu't apat na araw ng unang buwan ay nasa tabi ako ng malaking ilog ng Hidekel.*

Ang Hiddékel ay may pangalang Tigre sa Pranses. Ito ang *ilog* na nagdilig sa Mesopotamia ng Euphrates na tumawid at nagdilig sa lungsod ng Caldean *na Babylon* dahil sa pinarusahan na pagmamataas ni Haring Nabucodonosor. Hindi ito maintindihan ni Daniel, ngunit para sa akin ang paglilinaw na ito. Dahil noong 1991 ko lang ipinaalam ang totoong mga paliwanag ng Daniel 12 kung saan gaganap ang Ilog **Tigris bilang isang " tigre** " na kumakain ng mga kaluluwa ng tao. Ang isang pagsubok sa pananampalataya ay inilalarawan ng mapanganib na pagtawid nito. Ang mga hinirang lamang ang maaaring tumawid dito at magpatuloy sa kanilang paglalakbay kasama si Hesukristo. Ito ay muli, isang imahe na kinopya mula sa pagtawid sa Dagat na Pula ng mga Hebreo, isang

imposible at nakamamatay na pagtawid para sa mga makasalanang Egyptian. Ngunit ang isa na binuhay ng Daniel 12 ay pumipili sa mga huling hinirang na "Adventist" na ang misyon ay magpapatuloy hanggang sa pagbabalik ni Kristo. Ang huli sa kanila ay makakaranas ng huling ***malaking kapahamakan*** , ang matinding anyo nito na mangangailangan ng interbensyon ni Kristo sa isang makapangyarihan at maluwalhating pagliligtas at mapaghiganting pagbabalik.

Ang unang kalamidad na inihayag kay Daniel ay binanggit sa Dan.11:30. Ito ay may kinalaman sa mga Hudyo noong unang panahon, ngunit ang isa pang katulad *na kalamidad* ay ihahayag ng isang katulad na imahe sa Rev.1. Ito ay maisasakatuparan pagkatapos ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig kung saan *ang ikatlong bahagi ng mga tao ay papatayin* . At ang salungatan na ito ay ipinakita sa Apoc.9:13 hanggang 21 sa pamamagitan ng mga simbolo, ngunit ito ay binuo sa simpleng wika sa aklat na ito ni Daniel sa dulo ng kabanata 11 sa mga bersikulo 40 hanggang 45. Upang matagpuan natin ang sunud-sunod, sa kabanatang ito 11, ang malaking kapahamakan ng mga Hudyo, pagkatapos ay sa Dan.12:1, ang malaking kapahamakan na tutunguhin ang mga hinirang ng Kristiyanismo at ang tapat na mga Hudyo sa huling panahon na magbabalik-loob kay Kristo Ang kalamidad na ito ay binanggit doon sa ilalim ng mga katagang “panahon. ng kaguluhan” at ang pangunahing pagtutuunan ng pansin ay ang pagsasagawa ng Sabbath na pinabanal ng Diyos.

Paghahambing ng dalawang pangitain ng mga hinulaang kalamidad

1- Sa mga anak ng mga tao ni Daniel sa lumang tipan: Dan.10:5-6.
2- Sa mga anak ng mga tao ni Daniel ng bagong tipan: Rev.1:13-14.

Upang lubos na pahalagahan ang interes na dapat nating ibigay sa dalawang kalamidad na ito, dapat nating maunawaan na bagama't sinusunod nila ang isa't isa sa tamang panahon, ang una ay isang uri na hinuhulaan ang pangalawa, na tututukan sa pagbabalik ni Jesu-Kristo, ang huling tapat. mga anak ng Diyos ng tipo ni Daniel at ng kanyang tatlong kasama. Pagkatapos ng mga dekada ng kapayapaan, na sinundan ng isang kakila-kilabot at napakalaking mapanirang atomic war, ang araw ng pahinga ng Roman Sunday ay ipapataw ng unibersal na pamahalaan na inorganisa ng mga nakaligtas sa sakuna. At muli, darating ang kamatayan upang banta ang buhay ng tapat na hinirang, gaya noong mga araw nina Daniel, Hananias, Misael, at Azarias; at tulad ng sa panahon ng mga “Maccabee” noong –168, na ibinalita ng ***kalamidad*** sa kabanatang ito ng Daniel; at sa huli, ang mga huling Adventist ay nananatiling tapat sa ikapitong araw na Sabbath noong 2029.

Ngunit bago ang huling pagsubok na ito, ang mahabang paghahari ng papa ng 1260 taon ay naging sanhi ng pagkamatay ng maraming nilalang sa pangalan ng Diyos.

Sa buod, ang pag-unawa sa mensaheng ibinigay ng pangitaing ito na ibinigay kay Daniel ay magbibigay-daan sa atin na maunawaan ang kahulugan ng ibinigay niya kay Juan sa Apoc.1:13 hanggang 16.

Dan 10:5 *At itiningin ko ang aking mga mata, at tumingin, at, narito, may isang lalake na nararamtan ng lino, at may pamigkis na ginto sa kaniyang mga baywang mula sa Uphaz.*

5a- *may isang lalaking nakadamit ng lino*

Ang gawain ng katarungan na sinasagisag ng lino ay isasagawa ng Diyos sa pamamagitan ng isang tao. Sa larawang inilarawan ang Diyos ay nagpakita ng hitsura ng haring Griyego na si Antiochos 4 na kilala bilang Epiphanes. Siya ang magiging mang-uusig sa mga Hudyo sa pagitan ng – 175 at – 164, ang tagal ng kanyang paghahari.

5b- *pagkakaroon ng gintong sinturon ng Uphaz sa mga balakang*

Inilagay sa mga bato, ang sinturon ay tumutukoy sa sapilitang katotohanan. Higit pa rito, ang ginto kung saan ito ginawa ay nagmula sa Uphaz, na sa Jer.10:9 ay nagta-target sa paganong idolatrosong paggamit nito.

Dan 10:6 *Ang kaniyang katawan ay gaya ng krisolito, ang kaniyang mukha ay kumikinang na parang kidlat, ang kaniyang mga mata ay parang ningas ng apoy, ang kaniyang mga bisig at ang kaniyang mga paa ay gaya ng makintab na tanso, at ang tunog ng kaniyang tinig ay gaya ng ingay ng karamihan.*

6a- *Ang kanyang katawan ay parang chrysolite*

Ang Diyos ang may-akda ng pangitain ngunit ipinapahayag niya ang pagdating ng isang paganong diyos kaya itong maluwalhating supernatural na aspeto.

6b- *kumikinang na parang kidlat ang kanyang mukha*

Ang pagkakakilanlang Griyego ng Diyos na ito ay nakumpirma. Ito ay si Zeus, ang Griyegong diyos ni Haring Antiochos 4. Ang kidlat ay simbolo ng diyos ng Olympian na si Zeus; ang diyos ng mga diyos ng Olympian ng mitolohiyang Griyego

6c- *ang kanyang mga mata ay parang ningas ng apoy*

Sisirain niya ang kanyang tinitingnan at hindi sinasang-ayunan; ang kanyang mga mata ay nasa mga Hudyo ayon sa Dan.11:30: … *titingnan niya yaong mga tumalikod sa banal na tipan.* Ang kalamidad ay hindi dumarating nang walang dahilan, ang pagtalikod sa katotohanan ay nagpaparumi sa mga tao.

6d- *ang kanyang mga braso at paa ay parang pinakintab na tanso*

Ang berdugo na ipapadala ng Diyos ay magiging makasalanan gaya ng kanyang mga biktima. Ang kanyang mapangwasak na mga aksyon na sinasagisag ng kanyang tansong mga braso at paa ay simbolo ng kasalanang Griyego sa rebulto ni Dan.2.

Ika-6- *at ang tunog ng kanyang tinig ay parang ingay ng karamihan*

Ang haring Griyego ay hindi kikilos nang mag-isa. Magkakaroon siya sa likuran at sa harap niya ng maraming sundalo na kasing-pagano niya upang sundin ang kanyang mga utos.

Ang kasukdulan at kasukdulan ng makahulang pahayag na ito ay mararating sa oras ng katuparan ni Dan.11:31: *Ang mga hukbo ay lilitaw sa kanyang utos; kanilang lalapastanganin ang santuario, ang kuta, kanilang wawakasan ang walang hanggang ~~hain~~ , at itatayo ang kasuklamsuklam na maninira.* Para sa katapatan sa Bibliya, tinawid ko ang salitang sakripisyo na hindi nakasulat sa tekstong Hebreo, dahil ang Diyos ay naglaan para sa " *walang*

hanggan " ng dalawang magkaibang magkakasunod na tungkulin sa lumang tipan at sa bago. Sa sinaunang ito ay binubuo ng pag-aalay ng kordero sa gabi at umaga bilang handog na sinusunog. Sa maikling kuwento, ito ay tumutukoy sa selestiyal na pamamagitan ni Hesukristo na nagpapaalala sa kanyang sakripisyo upang mamagitan para sa mga panalangin ng mga hinirang. Sa kontekstong ito ng Dan.11:31, na sa lumang tipan, tatapusin ng haring Griyego ang mga walang hanggang pag-aalay *ng* batas ni Moises. Kaya, ito lamang ang konteksto ng panahon kung saan ito napukaw ang tumutukoy sa interpretasyon ng ministeryo ng walang hanggang pamamagitan ng isang makalupang pari o ng makalangit na mataas na saserdote: si Jesu-Kristo. Ang ***panghabang-buhay*** samakatuwid ay nauugnay sa isang ministeryo ng tao o, pangalawa at tiyak, sa banal na selestiyal na ministeryo ni Jesucristo.

Dan 10:7 *Ako, si Daniel, ay nakakita ng pangitain na magisa, at ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita, kundi natakot na mainam, at tumakas at nagtago.*

7- Ang sama-samang takot na ito ay malabong larawan lamang ng katuparan ng pangitain. Sapagkat sa araw ng hinulaang pagpatay, ang matuwid ay makababuting tumakas at magtago, kahit na ito ay nasa tiyan ng lupa.

Dan 10:8 *Naiwan akong magisa, at nakita ko itong dakilang pangitain; ang aking lakas ay nabigo sa akin, ang aking mukha ay nagbago ng kulay at naagnas, at ako ay nawalan ng sigla.*

8a- Sa pamamagitan ng kanyang damdamin, patuloy na hinuhulaan ni Daniel ang kahihinatnan ng kasawiang darating.

Dan 10:9 *Narinig ko ang tunog ng kaniyang mga salita; at nang marinig ko ang tunog ng kanyang mga salita, natigilan ako, nakasubsob sa lupa.*

9a- Sa araw ng kasawian, ang tinig ng nag-uusig na hari ay magdudulot ng parehong nakakatakot na epekto; magbabangga ang mga tuhod at baluktot ang mga binti, hindi mabuhat ang mga katawan na babagsak sa lupa.

Dan 10:10 *At, narito, isang kamay ang humipo sa akin, at niyanig ang aking mga tuhod at ang aking mga kamay.*

10a- Sa kabutihang palad para sa kanya, si Daniel ay ang propeta lamang na may pananagutan sa pagpapahayag sa kanyang mga tao sa pagdating ng ***malaking kalamidad na ito*** at hindi siya mismo ang pinuntirya ng makatarungang galit ng Diyos.

Dan 10:11 *Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Daniel, minamahal na lalake, bigyang-pansin mo ang mga salita na aking sasalitain sa iyo, at tumayo ka kung saan ka naroroon; sapagka't ako'y sinugo ngayon sa inyo. Nang magsalita siya ng ganito sa akin, tumayo ako na nanginginig.*

11a- *Daniel, minamahal na tao, bigyang-pansin ang mga salita na aking sasabihin sa iyo, at tumayo ka kung saan ka naroroon.*

Ang isang minamahal ng Diyos ay walang dahilan upang matakot sa kaniyang makalangit na mga interbensyon. Ang poot ng Diyos ay laban sa masasama at malupit na agresibong mapanghimagsik na mga makasalanan. Si Daniel ang kabaligtaran ng mga taong ito. Dapat siyang manatiling nakatayo dahil ito ang mismong palatandaan ng pagkakaiba ng kapalaran na sa huli ay

mahuhulog sa mga hinirang. Kahit na nakahiga sa alabok ng kamatayan sa lupa, sila ay gigisingin at itatayo muli. Ang masama ay hihiga at ang masama ay gigisingin para sa huling paghuhukom na pupuksain magpakailanman. Tinukoy ng anghel "sa lugar kung nasaan ka". At nasaan siya? Sa likas na katangian sa pampang ng ilog na "Hiddekel", sa Pranses, ang Euphrates, na magtatalaga sa Kristiyanong Europa ng bagong alyansa sa Pahayag. Ang unang aral ay ang tao ay makakatagpo ng Diyos kahit saan at pagpapalain Niya doon. Binabaligtad ng aral na ito ang mga idolatrosong pagkiling na para sa maraming tao, ang Diyos ay makikita lamang sa mga simbahan, mga sagradong gusali, mga templo, mga altar, ngunit dito, wala niyon. Sa kanyang panahon, babaguhin ni Jesus ang aral na ito na nagsasabi sa Juan 4:21 hanggang 24: *Babae, sinabi sa kanya ni Jesus, maniwala ka sa akin, darating ang oras na hindi sa bundok na ito o sa Jerusalem man na sasambahin ninyo ang Ama . Sinasamba mo ang hindi mo alam; sinasamba namin ang aming nalalaman, sapagkat ang kaligtasan ay nagmumula sa mga Hudyo. Ngunit ang oras ay dumarating, at dumating na, na ang mga tunay na mananamba ay sasamba sa Ama sa espiritu at sa katotohanan; sapagkat ito ang mga mananamba na hinihingi ng Ama. Ang Diyos ay Espiritu, at ang mga sumasamba sa kanya ay dapat sumamba sa kanya sa espiritu at sa katotohanan.*

Ang ikalawang aralin ay mas banayad, ito ay nakabatay sa ilog Hiddekel dahil ang Espiritu ay nagplano na buksan ang pagkaunawa sa kanyang aklat lamang sa kanyang huling tapat na mga lingkod na ang karanasan at ang pagsubok kung saan ang kanilang pagpili ay inilarawan ng larawan ng ang mapanganib na pagtawid sa ilog Hiddékel sa Pranses, ang Tigre, tulad ng hayop ng pangalang ito, din sa pagsubok ng pananampalataya, kumakain ng mga kaluluwa ng mga tao.

11b- *sapagka't ako'y sinugo ngayon sa iyo. Nang magsalita siya ng ganito sa akin, tumayo ako na nanginginig.*

Ang pagtatagpo ay hindi na isang pangitain; ito ay nabago sa isang diyalogo, isang pagpapalitan sa pagitan ng dalawang nilalang ng Diyos, ang isa ay mula sa langit, ang isa ay mula pa sa lupa.

Dan 10:12 *Sinabi niya sa akin: Daniel, huwag kang matakot; sapagka't mula sa unang araw na iyong inilagak ang iyong puso na umunawa, at magpakumbaba sa iyong sarili sa harap ng iyong Diyos, ang iyong mga salita ay dininig, at dahil sa iyong mga salita ay naparito ako* .

Sa buong talatang ito, isa lang ang masasabi ko. Kung mawawalan ka ng memorya, alalahanin man lang ang talatang ito na nagsasabi sa atin kung paano pasayahin ang ating Diyos na lumikha.

Ang taludtod ay isang halimbawa ng uri nito; isang lohikal na pagkakasunud-sunod batay sa katotohanan na ang bawat dahilan ay may epekto sa Diyos: ang pagkauhaw sa pang-unawa na sinamahan ng tunay na kababaang-loob ay naririnig at natutupad.

Dito nagsisimula ang isang mahabang paghahayag na hindi magtatapos hanggang sa katapusan ng Aklat ni Daniel, ang kabanata 12 .

Dan 10:13 *At ang pinuno ng kaharian ng Persia ay lumaban sa akin ng dalawang pu't isang araw; ngunit, masdan, si Michael, isa sa mga punong pinuno, ay tumulong sa akin, at ako ay nanatili doon kasama ng mga hari ng Persia.*

13a- *at ang pinuno ng kaharian ng Persia ay nilabanan ako ng dalawampu't isang araw*

Tinulungan ng anghel na si Gabriel si Cyrus 2 ang hari ng Persia at ang kanyang misyon para sa Diyos ay binubuo ng pag-impluwensya sa kanyang mga desisyon, upang ang mga aksyon na ginawa ay hindi sumasalungat sa kanyang dakilang proyekto. Ang halimbawa ng kabiguan na ito ng anghel ay nagpapatunay na ang mga nilalang ng Diyos ay talagang pinabayaang malaya at nagsasarili at samakatuwid ay may pananagutan sa lahat ng kanilang mga pagpili at gawain.

13b- *ngunit masdan, si Michael, isa sa mga punong pinuno, ay tumulong sa akin*

Ang ipinahayag na halimbawa ay nagtuturo din sa atin na sa kaso ng tunay na pangangailangan " *isa sa mga pangunahing pinuno, si Michael* ", ay maaaring mamagitan upang pilitin ang desisyon. Ang nakahihigit na tulong na ito ay banal na tulong dahil ang ibig sabihin ni Michael ay: "Sino ang katulad ng Diyos". Siya ang darating sa lupa upang magkatawang-tao kay Jesu-Kristo. Sa langit, siya ay para sa mga anghel ang representasyon ng Espiritu ng Diyos na kasama nila. Sa kasong ito, ang pananalitang " *isa sa mga pangunahing pinuno* " ay maaaring lehitimong sorpresa sa atin. Buweno, hindi ito kataka-taka, dahil ang kababaang-loob, kahinahunan, pagbabahagi at pagmamahal na ipapakita ni Jesus sa lupa, ay naisagawa na sa kanyang selestiyal na buhay kasama ng kanyang tapat na mga anghel. Ang mga batas ng langit ay yaong ipinakita Niya sa Kanyang ministeryo sa lupa. Sa lupa, siya ay naging lingkod ng kanyang mga lingkod. At nalaman natin na sa langit ginawa niya ang kanyang sarili na kapantay ng iba pang mga punong anghel.

13c- *at nanatili ako roon kasama ng mga hari ng Persia*

Ang dominasyon ng dinastiya ng mga hari ng Persia ay magpapatuloy nang ilang panahon hanggang sa dominasyon ng Griyego.

Dan 10:14 *Ngayon ay naparito ako upang ipakita sa iyo kung ano ang mangyayari sa iyong bayan sa hinaharap; para ang pangitain ay may kinalaman pa rin sa mga oras na iyon.*

14a- Hanggang sa katapusan ng mundo, ang mga tao ni Daniel ay mag-aalala, sa lumang tulad ng sa bagong tipan, dahil ang kanyang mga tao ay Israel na iniligtas ng Diyos mula sa kasalanan ng Ehipto, mula sa kasalanan ni Adan sa pamamagitan ni Jesu- Kristo at ng kasalanan . itinatag ng Roma sa Kristiyanismo na dinalisay ng dugo ni Hesus.

Ang layunin ng paghahayag na dinala ng anghel kay Daniel ay upang balaan ang kanyang mga tao sa mga trahedyang darating. Nauunawaan na ni Daniel na ang ipinahayag sa kanya ay hindi na personal na may kinalaman sa kanya, ngunit tiyak din niya na ang mga turong ito ay magiging kapaki-pakinabang sa hinaharap sa mga lingkod ng kanyang mga tao at samakatuwid ay sa lahat ng kung kanino sila kinakausap ng Diyos at itinalaga sa kanila. kanya.

Dan 10:15 *Habang sinasalita niya ang mga salitang ito sa akin, tumingin ako sa lupa, at tumahimik.*

15a- Nasa isip pa rin ni Juan ang kakila-kilabot na pangitain ng kapahamakan at pilit niyang pinagtuunan ng pansin ang kanyang narinig, hindi na siya naglakas-loob na itaas ang kanyang ulo upang tingnan ang nagsasalita sa kanya.

Dan 10:16 *At, narito, ang isa sa wangis ng mga anak ng tao ay humipo sa aking mga labi. Ibinuka ko ang aking bibig at nagsalita, at sinabi ko sa kanya na nakatayo sa harap ko: Panginoon ko, pinuspos ako ng pangitain ng takot, at nawalan ako ng lakas.*

1a- *At narito, ang isang may anyo ng mga anak ng tao ay humipo sa aking mga labi*

Bagaman ang kakila-kilabot na pangitain ay isang hindi tunay na kathang-isip na larawang nilikha sa isip ni Daniel, sa kabaligtaran, ipinakita ng anghel ang kaniyang sarili sa anyong tao na kapareho ng makalupang tao. Una, siya rin ay nilikha sa larawan ng Diyos, ngunit sa isang katawang selestiyal na malaya sa mga batas sa lupa. Ang kanyang celestial na kalikasan ay nagbibigay sa kanya ng access sa parehong mga dimensyon sa pamamagitan ng pagkakaroon ng aktibong kapasidad sa bawat isa. Hinawakan niya ang mga labi ni Daniel na naramdaman ang pagdampi nito.

Dan 10:17 *Paanong magsasalita ang lingkod ng aking panginoon sa aking panginoon? Ngayon ay humihina na ang aking lakas, at wala na akong hininga.*

17a- Para sa purong makalupang tao, ibang-iba ang sitwasyon, ang mga batas sa lupa ay ipinataw at nawalan siya ng lakas at hininga dahil sa takot.

Dan 10:18 *Nang magkagayo'y ang may anyong tao ay humipo uli sa akin, at pinalakas ako.*

18a- Sa malumanay na pagpupumilit, nagawa ng anghel na ibalik ang lakas kay Daniel sa pamamagitan ng pagpapatahimik sa kanya.

Dan 10:19 *Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Huwag kang matakot, sinta, ang kapayapaan ay sumaiyo. lakas ng loob tapang! At habang siya ay nagsasalita sa akin, ako'y nagkaroon ng lakas, at nagsabi, Magsalita ang aking panginoon, sapagka't ako'y iyong pinalakas.*

19a- Isang mensahe ng kapayapaan! Kapareho ng isa na sasabihin ni Jesus sa kanyang mga alagad! Walang katulad sa pagtitiwala sa isang takot na isip. Ang mga salitang tapang, tapang, tulungan siyang makahinga at makabawi ng lakas.

Dan 10:20 *Sinabi niya sa akin, Alam mo ba kung bakit ako naparito sa iyo? Ngayon ay bumalik ako upang labanan ang pinuno ng Persia; at kapag ako ay umalis, narito, ang pinuno ng Javan ay darating.*

20a- *Ngayon ay bumalik ako upang labanan ang pinuno ng Persia*

Ang pinunong ito ng Persia ay si Cyrus 2 na Dakila na itinuturing ng Diyos na kanyang pinahiran; na hindi pumipigil sa kanya na lumaban sa kanya upang gabayan ang kanyang mga desisyon sa kanyang direksyon.

20b- *at kapag ako ay yumaon, narito, ang pinuno ng Javan ay darating*

Kapag umalis ang anghel kay Cyrus 2, isang pag-atake mula sa pinunong Griyego ng panahong iyon ang magbubukas ng lumalagong poot sa pagitan ng dalawang dominasyong Persian at Griyego.

Dan 10:21 *Nguni't aking ipaaalam sa inyo ang nasusulat sa aklat ng katotohanan. Walang tumulong sa akin laban sa mga ito, maliban kay Michael, ang iyong pinuno.*

21a- Ang paghahayag na ito na tatanggapin ni Daniel ay tinatawag na aklat ng katotohanan. Ngayon sa 2021, mapapatunayan ko ang katuparan ng lahat ng nahayag dito, dahil ang pang-unawa nito ay ganap na ibinigay ng walang kamatayang Espiritu ni Michael na ating pinuno, para kay Daniel sa lumang tipan at para sa akin, sa bagong tipan, mula kay Jesu-Kristo. inaangkin ang pangalang ito upang hatulan ang mga demonyo na aktibo pa hanggang sa kanyang maluwalhating pagbabalik.

Daniel 11

Pansin! Sa kabila ng pagbabago ng kabanata, ang talakayan sa pagitan ng anghel at Daniel ay nagpapatuloy sa pagpapatuloy ng huling talata ng kabanata 10 .

Dan 11:1 *At ako, sa unang taon ni Darius na Mede, ay kasama niya upang tulungan at alalayan siya.*

1a- Nilikha ng Diyos upang mabuhay nang walang hanggan, ang anghel na nakikipag-usap kay Daniel ay nagsabi sa kanya na siya ay tumulong at sumuporta kay Darius, ang Median na hari, na sumakop sa Babylon sa edad na 62 at naghari pa rin sa Dan.6. Mahal ng haring ito si Daniel at ang kanyang Diyos ngunit, naipit, inilagay niya ang kanyang buhay sa panganib sa pamamagitan ng paghatid sa kanya sa mga leon. Kaya't siya ang namagitan upang isara ang mga bibig ng mga leon at iligtas ang kanyang buhay. Kung gayon, siya rin ang tumulong sa haring si Darius na maunawaan na ang Diyos ni Daniel ay ang tanging tunay na Diyos, ang lumikha ng lahat ng bagay, na nabubuhay at na walang katulad niya.

Dan 11:2 *Ngayon ay ipaaalam ko sa iyo ang katotohanan. Narito, magkakaroon pa rin ng tatlong hari sa Persia. Ang ikaapat ay mag-iipon ng mas maraming kayamanan kaysa sa lahat ng iba pa; at kapag siya ay makapangyarihan sa kanyang kayamanan, lahat ay ibabangon niya laban sa kaharian ng Javan.*

2a- *Ngayon ay ipapaalam ko sa iyo ang katotohanan*

Ang katotohanan ay alam lamang ng Tunay na Diyos at ito ang pangalan na ibinibigay ng Diyos sa kanyang sarili sa kanyang relasyon sa kanyang mga huling pinili kay Kristo ayon sa Rev.3:14. Ang katotohanan ay hindi lamang ang banal na batas, ang mga ordenansa nito at ang mga kautusan nito. Sinasaklaw din nito ang lahat ng maingat na pinaplano at ginagawa ng Diyos na maisakatuparan sa Kanyang panahon. Natutuklasan lamang natin ang bawat araw ng ating buhay, isang bahagi ng mahusay na programang ito kung saan tayo ay sumusulong hanggang sa katapusan ng ating buhay at sama-sama, hanggang sa katapusan ng huling proyektong nagliligtas na makikita sa mga hinirang na makapasok sa kawalang-hanggan.

2b- *Narito, magkakaroon pa rin ng tatlong hari sa Persia*

Unang hari pagkatapos ni Cyrus 2: Pinatay ni Cambyses 2 (– 528 – 521) ang kanyang anak na si Bardiya na binansagan ng mga Griyego na Smerdis .

Pangalawang hari: ang huwad na Smerdis, ang mage na si Gaumâta na mang-aagaw ng pangalang Smerdis ay naghahari lamang sa maikling panahon.

Ikatlong hari: Darius 1st the Persian (– 521 – 486) na anak ni Hystape .

2c- *Ang ikaapat ay mag-iipon ng mas maraming kayamanan kaysa sa lahat ng iba pa*

-4 na hari: Xerxes 1st (– 486 – 465). Pagkatapos lamang niya, si Artaxerxes ay maghahari at magpapalaya sa lahat ng bihag na Hudyo ***sa ikapitong taon*** ng kanyang paghahari, sa tagsibol – 458 ayon sa Esd.7:7-9.

2d- *at kapag siya ay makapangyarihan sa pamamagitan ng kanyang kayamanan, itataas niya ang lahat laban sa kaharian ng Javan*

Pinigilan at pinayapa ni Xerxes I ang revolted Egypt pagkatapos ay nakipagdigma siya laban sa Greece, sinalakay ang Attica at sinira ang Athens. Ngunit natalo siya sa Salamis noong – 480. Ang Greece ay mananatiling dominasyon sa teritoryo nito. At ang hari ng Persia ay nanatili sa Asya, gayunpaman ay naglulunsad ng mga pag-atake na nagpatunay sa kanyang pagnanais na sakupin ang Greece.

Dan 11:3 Nguni't may babangon na isang makapangyarihang hari, na magpupunong may dakilang kapangyarihan, at gagawin ang anomang kaniyang maibigan.

3a- Natalo sa kanyang teritoryo, ang hinuhuli na haring Persian na si Xerxes I ay mamamatay, na papatayin ng dalawa sa kanyang dakilang tauhan. Siya ay natalo ng isang binata na mapanlinlang niyang tinutuya. Pinili ng Greece bilang hari nito, si Alexander the Great, isang batang Macedonian na 20 taong gulang (ipinanganak noong – 356, naghari noong – 336, – namatay noong – 323). Binanggit siya ng propesiya bilang tagapagtatag ng ika-3 imperyo ng estatwa ni Dan.2, ikatlong hayop ng Dan.7 at pangalawang hayop ng Dan.8.

Dan 11:4 *At pagka siya ay nataas, ang kaniyang kaharian ay madudurog, at mahahati sa apat na hangin ng langit; hindi ito mapapabilang sa kanyang mga inapo, o magiging kasing lakas noon, sapagkat ito ay mapupunit, at ito ay mapapasa sa iba kaysa sa kanila.*

4a- Matatagpuan natin doon, ang eksaktong kahulugan na ibinigay sa malaking sirang sungay ng Griyegong kambing ng Dan.8:8 at ang pagpapaliwanag nito sa talata 22: *Ang apat na sungay na bumangon upang palitan itong sirang sungay, ito ang apat na kaharian na babangon. mula sa bansang ito, ngunit sino ang hindi magkakaroon ng kasing lakas* .

Naaalala ko kung ano ang kinakatawan ng " *apat na malalaking sungay* ".

1st horn : ang Greek Seleucid dynasty na itinatag sa Syria ni Seleucus 1st Nicator .

2nd horn: ang Greek Lagid dynasty na itinatag sa Egypt ni Ptolemy I Lagos .

Ika-3 sungay: ang dinastiyang Greek na itinatag sa Trace ni Lysimachus .

Ika-4 na sungay : ang dinastiyang Greek na itinatag sa Macedonia ni Cassandra

Dan 11:5 *Ang hari sa timog ay magiging malakas. Ngunit ang isa sa kanyang mga pinuno ay magiging mas malakas kaysa sa kanya, at mananaig; magiging makapangyarihan ang kanyang kapangyarihan.*

5a- *Ang hari ng timog ay magiging malakas*
Ptolemy I Soter Lagos –383 –285 hari ng Ehipto o " *hari ng timog* ".
5b- *Ngunit ang isa sa kanyang mga pinuno ay magiging mas malakas kaysa sa kanya, at mananaig; magiging makapangyarihan ang kanyang kapangyarihan.*
Seleucus 1st Nicator –312–281 hari ng Syria o " *hari ng hilaga* ".
Dan 11:6 *Pagkaraan ng ilang taon ay magkakaroon sila ng isang alyansa, at ang anak na babae ng hari sa timog ay lalapit sa hari ng hilagaan upang ibalik ang pagkakasundo. Ngunit hindi niya pinanatili ang lakas ng kanyang bisig, at hindi siya lalaban, maging siya o ang kanyang braso; ihahatid siya kasama ng mga nagdala sa kanya, kasama ang kanyang ama at kasama ang naging suporta niya noon.*
6a- Nilaktawan ng propesiya ang paghahari ng Antiochos 1st (–281–261), ang pangalawang " *hari ng hilaga* " na nagpasimula ng **unang "Digmaan ng Syria" (–274-271)** laban sa " *hari ng timog* " Ptolemy 2 Philadelphus (– 282 –286). Pagkatapos ay darating ang **2nd "Syrian War" (- 260 - 253)** na sumasalungat sa mga Ehipsiyo sa bagong " **hari** *ng hilaga* " Antiochos 2 Theos (- 261 - 246).
6b- *Pagkaraan ng ilang taon, sila ay magsasama-sama, at ang anak na babae ng hari ng timog ay lalapit sa hari ng hilaga upang ibalik ang pagkakasundo.*
Nagsisimula ang scabrous na pag-uugali. Upang pakasalan si Berenice, hiniwalayan ni Antiochos 2 ang kanyang lehitimong asawa na nagngangalang Laodice. Sinamahan ng ama ang kanyang anak na babae at tumira sa kanya sa bahay ng kanyang manugang.
6c- *Ngunit hindi niya pinanatili ang lakas ng kanyang bisig, at hindi siya lalaban, maging siya o ang kanyang braso; ihahatid siya kasama ng mga nagdala sa kanya, kasama ang kanyang ama at kasama ang naging suporta niya noon.*
Ngunit bago siya mamatay, inalis ni Antiochos 2 si Bérénice. Naghiganti si Laodicea at pinatay siya kasama ang kanyang ama at ang kanyang maliit na anak na babae (*ang braso* = anak). Tandaan : sa Rev.3:16, hihiwalayan ni Jesus ang kanyang opisyal na asawang Adventista na simbolikong pinangalanang Laodicea; lalo na dahil tinawag ng Antiochos 2 ang kanyang sarili na "Theos", Diyos. Sa England, mas mahusay ang ginawa ni King Henry 8, nagdiborsiyo siya sa pamamagitan ng paghihiwalay sa kanyang sarili sa awtoridad ng relihiyon ng Roma, nilikha ang kanyang simbahang Anglican at naging sanhi ng pagkamatay ng kanyang pitong asawa nang sunud-sunod. Pagkatapos ay darating ang **3rd " Syrian War" (-246-241).**
Dan 11:7 *Isang usbong mula sa kaniyang mga ugat ay lilitaw sa kaniyang dako; siya ay darating sa hukbo, siya ay papasok sa mga kuta ng hari sa hilaga, gagawin niya sa kanila ang ayon sa kaniyang maibigan, at siya ay magpapalakas.*
7a- *Ang isang shoot mula sa kanyang mga ugat ay babangon sa kanyang lugar*
Ptolemy 3 Evergetes -246-222 kapatid ni Berenice.
7b- *darating siya sa hukbo, papasok siya sa mga kuta ng hari ng hilaga*
Seleucus 2 Kallinicos -246-226
7c- *itatapon niya ito ayon sa gusto niya, at gagawin niyang makapangyarihan*
Ang dominasyon ay pag-aari ng hari ng timog. Ang dominasyong ito ng Egypt ay pabor sa mga Hudyo hindi tulad ng mga Seleucid Greeks. Dapat nating maunawaan kaagad na sa pagitan ng dalawang magkasalungat na pinuno ay ang

teritoryo ng Israel kung saan ang dalawang naglalabanang kampo ay dapat tumawid sa kanilang mga opensiba o sa kanilang pag-atras.

Dan 11:8 *At kaniyang dadalhin at dadalhin sa Egipto ang kanilang mga dios, at ang kanilang mga larawang binubo, at ang kanilang mga mahalagang bagay na pilak at ginto. Pagkatapos ay lalayuan niya ang hari ng hilaga sa loob ng ilang taon.*

8a- Bilang pagkilala, idaragdag ng mga Ehipsiyo sa kanyang pangalan, Ptolemy 3, ang pangalang "Evergetes" o benefactor.

Dan 11:9 *At siya'y paroroon laban sa kaharian ng hari sa timugan, at babalik sa kaniyang sariling lupain.*

9a- Ang tugon ng Seleucus 2 ay nabigo hanggang sa pagsisimula ng **4th "Syrian War" (-219-217)** na nag-pit sa Antiochos 3 laban kay Ptolemy 4 Philopator.

Dan 11:10 *Ang kaniyang mga anak ay magsisilabas at magpipisan ng malaking karamihan ng mga hukbo; isa sa kanila ay lalapit, kakalat na parang agos, aapaw, pagkatapos ay babalik; at kanilang itutulak ang pakikipaglaban sa kuta ng hari ng timog.*

10a- Antiochos 3 Megas (-223 -187) laban kay Ptolemy 4 Philopator (-222-205). Ang idinagdag na mga palayaw ay nagpapakita ng estado ng panunuya ng mga taong Lagid, dahil ang ibig sabihin ng Philopator sa Griyego, ay pag-ibig sa ama; isang ama na pinatay ni Ptolemy... Muli, nabigo ang pag-atake ng Seleucid. Ang dominasyon ay mananatili sa pangit na kampo.

Dan 11:11 *Ang hari sa timugan ay magalit, at lalabas at sasalakayin ang hari sa hilagaan; siya'y magbabangon ng isang malaking karamihan, at ang mga hukbo ng hari sa hilaga ay ibibigay sa kaniyang kamay.*

11a- Ang nakadurog na pagkatalo ng Seleucid ay isang magandang bagay para sa mga Hudyo na mas gusto ang mga Ehipsiyo dahil tinatrato nila sila ng mabuti.

Dan 11:12 *At ang karamihang ito ay magiging palalo, at ang puso ng hari ay magmataas; siya ay magpapabagsak ng libu-libo, ngunit hindi siya magtatagumpay.*

12a- Magbabago ang sitwasyon sa **5th "Syrian War" (-202-200) na hahantong sa Antiochos 3 laban kay** ^{Ptolemy} 5 Epiphanes (-205 -181).

Dan 11:13 *Sapagka't ang hari sa hilagaan ay babalik at magpipisan ng isang karamihang lalong dakila kay sa una; pagkaraan ng ilang sandali, ilang taon, siya ay lalakad na may malaking hukbo at malaking kayamanan.*

13a- Sa kasamaang palad, para sa mga Hudyo, ang mga Seleucid na Griyego ay bumalik sa kanilang teritoryo upang salakayin ang Ehipto.

Dan 11:14 *Sa panahong yaon ay maraming magsisibangon laban sa hari sa timugan, at ang mga marahas na lalake sa iyong bayan ay maghihimagsik upang tuparin ang pangitain, at sila'y mangabubuwal.*

14a- Ang bagong hari ng Egyptian south Ptolemy 5 Epiphanes - o Illustrious (-205-181) na may edad na lima ay nahirapan sa pag-atake ng Antiochos 3 na suportado ng mga kalaban. Ngunit sinusuportahan ng mga Hudyo ang hari ng Ehipto sa pamamagitan ng pakikipaglaban sa mga Seleucid. Sila ay, hindi lamang natalo at napatay, ngunit ginawa lamang ang mga Syrian Seleucid Greek na mortal na mga kaaway habang-buhay.

Ang paghihimagsik ng mga Hudyo na ipinahayag sa talatang ito ay nabigyang-katwiran ng isang kagustuhan ng mga Hudyo para sa kampo ng mga Ehipsiyo; sila samakatuwid ay pagalit sa kampo ng Seleucid na muling nakakuha ng dominasyon sa sitwasyon. Ngunit, hindi ba't binalaan ng Diyos ang kanyang bayan laban sa pakikipag-alyansa sa mga Ehipsiyo? “Ehipto, yaong tambo na tumutusok sa kamay niyaong sumasandal dito,” ayon sa Isa.36:6: “ *Narito, inilagay mo sa Egipto, kinuha mo itong putol na tambo, na tumatagos at tumutusok sa kamay. ng bawat sumasandal dito: ito ang Faraon, ang hari ng Ehipto, sa lahat ng nagtitiwala sa kanya* .” Ang babalang ito ay tila hindi pinapansin ng mga Judio at ang kanilang relasyon sa Diyos ay nasa pinakamasama; ang parusa ay lumalapit at humahampas. Pinagbabayad sila ng Antiochus 3 ng mahal para sa kanilang poot.

Pakitandaan : ang pag-aalsa ng mga Hudyo na ito ay naglalayong *"isagawa ang pangitain* " sa diwa na ito ay naghahanda at nagtatayo ng poot ng mga Syrian laban sa mga Hudyo. Kaya ang ***malaking kapahamakan*** na inihayag sa Dan.10:1 ay darating upang saktan sila.

Dan 11:15 *At ang hari sa hilagaan ay lalabas, at magtatayo ng mga taniman, at sakupin ang mga matibay na bayan. Hindi lalaban ang mga tropa sa timog at ang mga piling tao ng hari, kulang sila ng lakas para lumaban.*

15a- Ang dominasyon ay permanenteng nagbago ng panig, ito ay nasa kampo ng Seleucid. Sa harap niya, limang taong gulang pa lang ang hari ng Ehipto.

Dan 11:16 *Sinomang lumalaban sa kaniya ay gagawin ang anomang kaniyang ibig, at walang salungat sa kaniya; titigil siya sa pinakamagandang bansa, lilipulin ang anumang nasa ilalim ng kanyang kamay.*

16a- Ang Antiochos 3 ay nabigo pa rin na lupigin ang Ehipto at ang kanyang pagkauhaw sa pananakop ay nagdulot sa kanya ng inis, ang mga Hudyo ay naging kanyang sakit. Ibinuhos niya ang labis ng kanyang galit sa martir na bansang Hudyo na tinutukoy ng pananalitang " *pinakamaganda sa mga lupain* " tulad ng sa Dan.8:9.

Dan 11:17 *Siya'y magmumungkahi na pumaroon kasama ng lahat ng hukbo ng kaniyang kaharian, at makipagpayapaan sa hari sa timugan; ibibigay niya sa kaniya ang kaniyang anak na babae upang maging asawa, na may layuning ipahamak ang kaniyang kapahamakan; ngunit hindi ito mangyayari, at hindi magtatagumpay.*

17a- Dahil hindi nagtagumpay ang digmaan, sinubukan ng Antiochos 3 ang landas ng alyansa sa kampo ng Lagid. Ang pagbabagong ito sa diskarte ay may dahilan: Ang Roma ay naging tagapagtanggol ng Ehipto. Kaya sinubukan niyang ayusin ang mga pagkakaiba sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanyang anak na si Cleopatra, ang una sa pangalan, sa kasal ni Ptolemy 5. Naganap ang kasal, ngunit nais ng mag-asawa na mapanatili ang kanilang kalayaan mula sa kampo ng Seleucid. Muling nabigo ang plano ni Antiochus 3 na sakupin ang Ehipto.

Dan 11:18 *At kaniyang itutuon ang kaniyang mga paningin sa mga pulo, at kaniyang kukunin ang marami sa kanila; ngunit tatapusin ng isang pinuno ang opprobrium na nais niyang akitin, at ihuhulog ito sa kanya.*

18a- Sasakupin niya ang mga lupain sa Asia ngunit sa wakas ay nahanap niya sa kanyang ruta ang hukbong Romano, dito itinalaga tulad ng sa Dan.9:26 ng

terminong " *pinuno* "; ito ay dahil ang Roma ay isa pa ring republika na nagpapadala ng mga hukbo nito sa maskuladong pagpapatahimik na mga operasyon sa ilalim ng direksyon ng mga Legate na kumakatawan sa kapangyarihan ng mga senador at ng mga tao, ang plebs. Ang paglipat sa paghahari ng imperyal ay hindi magbabago sa ganitong uri ng organisasyong militar. Ang pinunong ito ay tinatawag na Lucius Scipio na kilala bilang African. Si Haring Antiochos ay nakipagsapalaran na harapin siya at siya ay natalo sa Labanan ng Magnesia noong 189 at hinatulan na bayaran ang Roma bilang kabayaran sa digmaan ng malaking utang na 15,000 talento. . Bilang karagdagan, ang kanyang bunsong anak, ang magiging Antiochos 4 Epiphanes, ang mang-uusig sa mga Hudyo na tutuparin sa talatang 31 ang " *kapahamakan* " na ipinropesiya sa Dan.10:1, ay nabihag ng mga Romano.

Dan 11:19 *Kung magkagayo'y paroroon siya sa mga kuta ng kaniyang lupain; at siya'y matitisod at mabubuwal, at siya'y hindi na masusumpungan pa.*

19a- Ang mga pangarap ng pananakop ay natapos sa pagkamatay ng hari, na pinalitan ng kanyang panganay na anak na si Seleucus 4 (-187-175).

Dan 11:20 *Sinomang pumalit sa kaniya ay magdadala ng maniningil sa pinakamagandang bahagi ng kaharian, nguni't sa ilang araw ay mawawasak, at hindi sa pamamagitan ng poot o ng digmaan.*

20a- Upang mabayaran ang utang sa mga Romano, ipinadala ng hari ang kanyang ministrong si Heliodorus sa Jerusalem upang agawin ang mga kayamanan ng templo, ngunit biktima ng isang kakila-kilabot na pangitain sa templo, tinalikuran niya ang nakakatakot na proyektong ito. Ang maniningil na ito ay si Heliodorus na pagkatapos ay papatayin si Seleucus 4 na nagsumbong sa kanya sa kanyang misyon sa Jerusalem. Ang intensyon ay nagkakahalaga ng pagkilos, at pinagbabayad siya ng Diyos para sa paglapastangan na ito sa kanyang banal na templo sa pamamagitan ng pagkamatay ng kanyang pinuno na, pinatay, *hindi namatay sa galit o sa digmaan* .

Antiochos 4 *ang lalaking* inilarawan sa *pangitain* ng *malaking kapahamakan*

Dan 11:21 *Ang taong hinamak ay hahalili, na hindi nararamtan ng maharlikang dangal; siya ay lilitaw sa gitna ng kapayapaan, at aagawin ang kaharian sa pamamagitan ng intriga.*

21a- Ito ay si Antiochos, ang bunsong anak ni Antiochos. Sa pagiging hari, nagkaroon siya ng paghihiganti upang kunin ang buhay. Higit pa rito, ang kanyang pananatili sa mga Romano ay nagbigay-daan sa isang tiyak na pagkakaunawaan sa kanila. Ang pagdating niya sa trono ng Sirya ay batay sa mga intriga, dahil ang isa pang anak na lalaki, si Demetrius, na mas matanda, ay may priyoridad kaysa sa kanya. Nang makita na si Demetrius ay nakipagkasundo kay Perseus, ang hari ng Macedonia, na kaaway ng mga Romano, pinaboran ng huli ang kanilang kaibigan na si Antiochos sa trono.

Dan 11:22 *At ang mga hukbo na ibinubuhos na parang agos ay matatalo sa harap niya, at malilipol, gaya ng isang prinsipe ng tipan.*

22a- *Ang mga hukbong kumakalat na parang agos ay lulubog sa harap niya, at lilipulin*

Nagpapatuloy ang poot sa **ika-6 na "Digmaang Syrian" (-170-168)** .

Sa pagkakataong ito, hinayaan ng mga Romano ang Antiochos 4 na ipagpatuloy ang digmaan ng kanyang ama laban sa pangit na kampo ng Ehipto. Hindi niya kailanman karapat-dapat ang kanyang simbolo ng kasalanan, Griyego ito ay totoo sa kontekstong ito. Sa halip, hatulan ang mga katotohanan, gaya ng ginawa ng Diyos noon. Sa kampo Lagid, si Ptolemy 6 ay incestuously kasal sa kanyang kapatid na babae Cleopatra 2. Ang kanilang nakababatang kapatid na lalaki Ptolemy 8 na kilala bilang Physcon ay nauugnay sa kanila. Maiintindihan natin kung bakit hinahayaan ng Diyos na durugin ni Antiochus ang kanilang hukbo.

22b- *pati na rin ang pinuno ng alyansa.*

Si Menelaus, katuwang ng mga Seleucid, ay nagnanasa sa posisyon ng lehitimong mataas na saserdoteng si Onias, ipinapatay niya siya ni Andronicus, at pumalit sa kanya. Ito pa rin ba ang Israel ng Diyos? Sa dramang ito, sinimulan ng Diyos na alalahanin ang mga aksyon na gagawin ng Roma sa paglipas ng mga siglo. Sa katunayan, papatayin ng Imperial Rome ang Mesiyas at ang Papal Rome ay mag-iimbot at aalisin ang Kanyang walang hanggang pagkasaserdote, tulad ng pagpatay ni Menelaus kay Onias upang palitan siya.

Dan 11:23 *At pagkatapos na siya ay malakip sa kaniya, siya'y gagamit ng daya; siya ay aalis, at siya ay mangunguna sa kakaunting tao.*

23a- Nakipag-alyansa si Antiochus sa lahat, handang sirain sila kung ito ay para sa kanyang kapakanan. Ang karakter na ito lamang ay isang imahe ng kasaysayan ng mga hari ng France at Europa; ginawa ang mga alyansa, nasira ang mga alyansa, at mga madugong digmaan na sinali ng maikling panahon ng kapayapaan.

Ngunit ang talatang ito ay nagpapatuloy din, sa dobleng pagbasa, upang bigyan tayo ng sketch ng rehimeng papa na uusigin ang mga santo sa loob ng 120 taon. Sapagkat ang haring Griyego at ang papa ay magkatulad: *mga panlilinlang at panlilinlang* sa pareho.

Dan 11:24 *Siya'y papasok na payapa sa pinakamatabang dako ng lalawigan; gagawin niya ang hindi ginawa ng kaniyang mga magulang, o ng mga ama ng kaniyang mga magulang; ipapamahagi niya ang mga samsam, samsam at kayamanan; gagawa siya ng mga proyekto laban sa mga kuta, at ito ay para sa isang tiyak na panahon.*

24a- Ang napakalaking utang sa mga Romano ay dapat bayaran. Sa layuning ito, binubuwisan ni Antiochus 4 ang kanyang mga lalawigan at samakatuwid ang mga Hudyo na kanyang pinamumunuan. Kinukuha niya kung saan hindi niya itinanim at hinubaran ang mga inalipin na mga tao na nasa ilalim ng kanyang paghahari sa kanilang kayamanan. Hindi niya tinalikuran ang kanyang layunin na sakupin ang Ehipto sa pamamagitan ng kawit o sa pamamagitan ng manloloko. At para pahalagahan ng kanyang mga sundalo at makuha ang kanilang suporta, ibinahagi niya ang mga samsam sa kanyang mga tropa at buong-buo niyang pinarangalan ang kanyang mga diyos na Griyego, ang pangunahing isa: ang Olympian na si Zeus, ang diyos ng mga diyos ng mitolohiyang Griyego.

Sa dobleng pagbasa, gayundin ang kikilos ng rehimeng papa ng Roma. Dahil likas siyang mahina, dapat niyang akitin at pagyamanin ang mga dakila ng mga kaharian upang makilala at suportahan nila at ng kanilang sandatahang lakas.

Dan 11:25 *Sa pangunguna ng isang malaking hukbo ay gagamitin niya ang kanyang lakas at ang kanyang sigasig laban sa hari ng timog. At ang hari ng timog ay makikipagdigma sa isang marami at napakalakas na hukbo; ngunit hindi siya tututol, sapagkat ang masamang balak ay binabalak laban sa kanya.*

25a- Noong – 170, inagaw ng Antiochos 4 ang Pelusium at kinuha ang buong Egypt maliban sa kabisera nito na Alexandria.

Dan 11:26 *Silang nagsisikain sa kaniyang dulang ay lilipulin siya; ang kaniyang mga hukbo ay laganap na parang agos, at ang mga patay ay mabubuwal sa napakaraming bilang.*

26a- Si Ptolemy 6 ay nakipag-usap sa kanyang tiyuhin na si Antiochos 4. Sumama siya sa kampo ng Seleucid. Ngunit hindi inaprubahan ng mga Ehipsiyo, siya ay pinalitan, sa Alexandria, ng kanyang kapatid na si Ptolemy 8, samakatuwid ay ipinagkanulo ng kanyang pamilya na *kumain ng pagkain mula sa kanyang mesa* . Ang digmaan ay nagpapatuloy at *ang mga patay ay bumagsak sa malaking bilang* .

Dan 11:27 *Ang dalawang hari ay magsisihanap ng kasamaan sa kanilang mga puso, at sa parehong dulang sila'y magsasalita ng kasinungalingan. Ngunit hindi ito magtatagumpay, dahil hindi darating ang wakas hanggang sa itinakdang panahon.*

27a- Muling nabigo ang mga intriga ng Antiochos 4. Ang kanyang relasyon sa kanyang pamangkin na si Ptolemy 6 na sumama sa kanya ay batay sa panlilinlang.

27b- *Ngunit hindi ito magtatagumpay, sapagkat darating lamang ang wakas sa takdang panahon.*

Anong *layunin* ang pinag-uusapan ng talatang ito? Sa katotohanan, nagmumungkahi ito ng ilang *mga pagtatapos* at una, ang pagtatapos ng digmaan sa pagitan ng Antiochos 3 at ng kanyang mga pamangkin at pamangkin na taga-Ehipto. Malapit na *ang wakas* na ito . Ang ibang *mga wakas* ay patungkol sa tagal ng 1260 taon ng paghahari ng papa sa Dan.12:6 at 7 at ang *panahon ng pagtatapos* ng talata 40 ng kasalukuyang kabanata na makikita ang katuparan ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig na naghahanda ng konteksto para sa huling ***malaking*** unibersal na kalamidad.

Ngunit sa talatang ito, ang pananalitang ito ay walang direktang kaugnayan sa “ *panahon ng kawakasan* ” na binanggit sa talata 40 gaya ng ating matutuklasan at ipapakita. Ang istraktura ng kabanatang ito ay matalinong mapanlinlang sa hitsura.

Dan 11:28 *Siya'y babalik sa kaniyang lupain na may malaking kayamanan; siya ay magiging kalaban sa kanyang puso sa banal na alyansa, siya ay kikilos laban dito, pagkatapos ay babalik sa kanyang bansa.*

28a- *Babalik siya sa kanyang bansa na may malaking kayamanan*

Responsable sa yaman na kinuha mula sa mga Ehipsiyo, ang Antiochos 4 ay bumalik sa Antioch, naiwan si Ptolemy 6 na kanyang inilagay bilang hari sa kalahati ng nasakop na Ehipto. Ngunit ang kalahating tagumpay na ito ay nakakainis sa hindi nasisiyahang hari.

28b- Dahil sa inis na naranasan ng hari, ang mga Hudyo ay naging puntirya ng kanyang galit. Gayundin, sa pamamagitan ng pagbisita sa kanilang tahanan, ilalabas niya ang ilan sa galit na ito sa kanila, ngunit hindi siya mapakali.

Dan 11:29 *Sa takdang panahon ay babalik siya laban sa timugan; ngunit sa huling pagkakataon ay hindi na mangyayari ang mga bagay tulad ng dati.*

29a- Papasok na tayo sa taon ng malaking kapahamakan.

Noong – 168, nalaman ni Antiochos na muling nakipagkasundo sa kanya ang kanyang mga pamangkin, nakipagkasundo si Ptolemy 6 sa kanyang kapatid na si Ptolemy 8. Bumalik sa kampo ng mga Egyptian ang nasakop na lupain ng Egypt. Kaya't muli siyang nakipagkampanya laban sa kanyang mga pamangkin, na determinadong sirain ang lahat ng pagtutol, ngunit...

Dan 11:30 *Ang mga sasakyan ng Chittim ay magsisiparoon laban sa kaniya; panghinaan ng loob, babalik siya. Pagkatapos, galit na galit laban sa banal na alyansa, hindi siya mananatiling hindi aktibo; pagbabalik niya, titingnan niya ang mga tumalikod sa banal na tipan.*

30a- *Ang mga barko ng Chittim ay susulong laban sa kanya*

Sa gayon, itinalaga ng Espiritu ang armada ng mga Romano batay sa kasalukuyang isla ng Cyprus. Mula roon ay kinokontrol nila ang mga tao sa Dagat Mediteraneo at ang mga baybayin ng Asya. Matapos ang kanyang ama na si Antiochos 3 ay nahaharap sa Roman veto. Siya ay dumaranas ng kahihiyan na magpapagalit sa kanya. Ang Romanong legate na si Popilius Laenas ay gumuhit ng bilog sa lupa sa paligid ng kanyang mga paa at inutusan siyang huwag umalis dito maliban kung siya ay nagpasya na labanan ang Roma o sundin ito. Natutunan ni Antiochos, ang dating bihag, ang aral na ibinigay sa kanyang ama at dapat niyang talikuran ang kanyang pananakop sa Ehipto, na ganap na inilagay sa ilalim ng protektorat ng Roma. Sa kontekstong ito ng paputok na galit, nalaman niya na ang mga Hudyo, na naniniwalang patay, ay nagagalak at nagdiriwang. Malalaman nila ang napakahirap na paraan na siya ay buhay na buhay.

Dan 11:31 *Ang mga hukbo ay darating sa kaniyang utos; kanilang lalapastanganin ang santuario, ang muog, kanilang wawakasan ang walang hanggang ~~hain , at itatatag ang kasuklamsuklam na manglilipol (o maninira).~~*

31a- Ang talatang ito ay nagpapatunay sa mga katotohanang nauugnay sa apokripal na salaysay ng 1 Mac.1:43-44-45: *Pagkatapos ay sumulat si haring Antiochus sa kanyang buong kaharian, upang ang lahat ay maging isang bayan, at ang bawat isa ay dapat na talikuran ang kanyang partikular na batas. Ang lahat ng mga bansa ay sumang-ayon sa utos na ito ni Haring Antiochus, at marami sa Israel ang pumayag sa pagkaalipin na ito, nag-alay sa mga diyus-diyosan, at nilabag (dumumi) ang Sabbath.* Makikita natin sa paglalarawang ito ang mga pagsubok na naranasan ni Daniel at ng kaniyang tatlong kasamahan sa Babilonya. At inihaharap sa atin ng Diyos sa 1 Macabeo, isang paglalarawan kung ano ang magiging huling malaking kapahamakan na kailangan nating harapin na mga nabubuhay kay Kristo bago ang pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo. Sa pagitan ng ating panahon at ng mga Hudyo ng Macabeo, isa pang malaking kapahamakan ang naging dahilan ng pagkamatay ng mga santo ni Jesu-Kristo sa loob ng 120 taon.

31b- *lalapastanganin nila ang santuwaryo, ang muog, kanilang wawakasan ang walang hanggang ~~hain , at itatatag ang kasuklamsuklam na maninira (o maninira).~~*

Ang mga pagkilos na ito ay pagtitibayin sa makasaysayang patotoong ito na itinala ng Judio at Romanong mananalaysay na si Josephus. Ang kahalagahan ng bagay ay nagbibigay-katwiran dito, kaya tingnan natin ang patotoong ito kung saan makikita natin ang mga detalyeng kapareho ng batas ng Linggo ng mga huling araw na ipinahayag ng unibersal na rehimen na binuo ng mga nakaligtas sa Ikatlong Digmaang Pandaigdig.

Narito ang isang maagang bersyon ng 1 Macc.1:41 hanggang 64:

1Ma 1:41 ***Nang magkagayo'y iniutos ng hari na ang lahat sa kaniyang kaharian ay maging isang bayan :***

1Ma 1:42 ***Dapat talikuran ng bawat isa ang kanilang mga kaugalian. Ang lahat ng mga pagano ay nagpasakop sa utos ng hari***

1Ma 1:43 ***At maging sa Israel ay tinanggap ng maraming tao ang pagsamba sa kaniya: naghain sila sa mga diosdiosan at nilapastangan ang Sabbath.***

1Ma 1:44 ***Ang hari ay nagsugo ng mga sugo sa Jerusalem at sa mga bayan ng Juda upang dalhin ang kaniyang mga utos doon: mula ngayon ay kinakailangang sumunod sa mga kaugaliang banyaga sa lupain,***

1Ma 1:45 ***upang itigil ang mga handog na susunugin sa Templo, ang mga hain at ang mga inuming handog. Ang mga Sabbath at mga kapistahan ay dapat lapastanganin,***

1Ma 1:46 ***dungisan ang santuario at ang lahat ng bagay na banal,***

1Ma 1:47 ***Ang pagtataas ng mga dambana at mga lugar ng pagsamba at mga templo para sa mga diyus-diyosan, pagkatay ng mga baboy at mga maruruming hayop.***

1Ma 1:48 Iiwan nilang hindi tuli ang kanilang mga anak at sa gayo'y gagawin nilang kasuklam-suklam ang kanilang sarili sa lahat ng uri ng karumihan at kalapastanganan.

1Ma 1:49 ***Sa madaling salita, dapat nating kalimutan ang Kautusan at pabayaan ang lahat ng mga pagtupad nito:***

1Ma 1:50 ***<u>Ang sinumang hindi sumunod sa utos ng hari ay dapat patayin.</u>***

1Ma 1:51 Ganito ipinadala ang mga sulat ng hari sa buong kaniyang kaharian; nagtalaga siya ng mga tagapangasiwa sa buong bayan at inutusan ang lahat ng mga lungsod ng Juda na maghandog ng mga hain.

1Ma 1:52 ***Marami sa mga tao ang sumunod, lahat ng tumalikod sa Kautusan; gumawa sila ng kasamaan sa lupain,***

1Ma 1:53 pinipilit ang Israel na humingi ng kanlungan.

1Ma 1:54 ***Nang ikalabing limang araw ng buwan ng Kisleu, sa taong 145, itinayo ng hari ang Kasuklamsuklam na Kapanglawan sa ibabaw ng dambana ng mga handog na susunugin, at nagtayo sila ng mga dambana sa mga kalapit na bayan ng Juda.***

1Ma 1:55 Nagsunog sila ng insenso sa mga pintuan ng mga bahay at sa mga liwasan.

1Ma 1:56 ***Ang mga aklat ng kautusan ay pinunit at inihagis sa apoy nang matagpuan,***

1Ma 1:57 ***At kung ang isang aklat ng tipan ay masumpungan sa kanino man, o kung ang sinoman ay sumunod sa kautusan ng Dios, ay papatayin nila siya ayon sa utos ng hari.***
1Ma 1:58 Pinarusahan nila ang mga Israelita na nahuhuling lumalabag buwan-buwan sa kanilang mga lunsod.
1Ma 1:59 at sa ika-25 ng bawat buwan ay naghahandog sa mataas na altar bilang kahalili ng altar ng mga handog na sinusunog.
1Ma 1:60 Ayon sa kautusang ito, pinatay nila ang mga babaing tinuli ang kanilang mga anak,
1Ma 1:61 na ang kanilang mga sanggol ay nakasabit sa kanilang mga leeg; ang kanilang mga kamag-anak at ang mga nagsagawa ng pagtutuli ay pinatay din.
1Ma 1:62 Sa kabila ng lahat ng ito, marami sa Israel ang nanatiling tapat at malakas ang loob na hindi kumain ng maruruming pagkain.
1Ma 1:63 ***Mas gugustuhin pa nilang mamatay kaysa gawing marumi ang kanilang sarili sa mga pagkaing labag sa Banal na Tipan, at sa katunayan sila ay pinatay.***
1Ma 1:64 Isa itong malaking pagsubok para sa Israel.

Sa kuwentong ito, pansinin natin ang mga bersikulo 45 hanggang 47 na nagpapatunay sa pagtigil ng mga pag-aalay ng ***walang hanggang pamamagitan*** at talatang 54 na nagpapatotoo sa paglapastangan sa santuwaryo: ***inilagay ng hari ang Kasuklam-suklam na Kapanglawan sa dambana ng mga handog na susunugin.***

Sa pinagmulan ng mga kasamaang ito, itong apostasiya ng Israel **:** *1Ma 1:11* ***Noong panahong iyon, bumangon sa Israel ang isang henerasyon ng mga naliligaw na tao na nagdala ng maraming tao sa likuran nila: "Makipag-alyansa tayo sa mga bansa sa paligid natin," sabi nila, "dahil mula nang humiwalay tayo sa kanila, maraming kasawian ang nangyari. sa amin*** *."* Ang mga kasawian ay bunga na ng kanilang pagtataksil sa Diyos at sila ay magdadala ng higit pang mga kasawian sa kanilang sarili sa pamamagitan ng kanilang mapanghimagsik na saloobin.

Sa madugong trahedyang ito, ang dominasyong Griyego ay lubos na nagbigay-katwiran sa omnipresent na simbolo ng kasalanan sa *tanso ng rebulto* ni Dan.2; *ang batik-batik na leopardo* ni Dan.7; at *ang* mabahong kambing ni Dan.8. Ngunit isang detalye pa rin ang dapat tandaan. Ang taong namamahala sa misyon ng pagpaparusa na ipinadala ng Antiochos 4 sa Jerusalem noong – 168 ay tinatawag na Apollonius, at ang pangalang Griyego na ito na ang ibig sabihin sa Pranses ay "Destroyer" ay pipiliin ng Espiritu upang tuligsain sa Apo.9:11, ang mapanirang paggamit. ng Banal na Bibliya sa pamamagitan ng huwad, huling-araw na Protestanteng Kristiyanismo; o, ang mismong mag-oorganisa ng sukdulang ***dakilang huling kapahamakan*** . Dumating si Apolonio sa Jerusalem kasama ang 22,000 kawal at **sa isang araw ng Sabbath** , sa isang kamangha-manghang pampublikong pag-aalsa, pinatay niya ang lahat ng mga Hudyo na nanonood. Dinungisan nila ang Sabbath sa ganitong kalapastanganan, at pinatay sila ng Diyos. At hindi humupa ang kanyang galit dahil sa likod ng madugong katotohanang ito ay iniutos ang Helenisasyon ng mga Hudyo. Ang Athenian Gerontes, ang maharlikang delegado, ay nagpataw para sa lahat ng mga tao ng

Helenisasyon ng pagsamba at moral sa Jerusalem tulad ng sa Samaria . Ang templo ng Jerusalem noon ay inialay kay Zeus na Olympian at yaong sa Bundok Gerizim sa mapagpatuloy na si Zeus. Kaya nakikita natin na inalis ng Diyos ang kaniyang proteksiyon mula sa kaniyang sariling templo, mula sa Jerusalem, at mula sa buong bansa. Ang banal na lungsod ay puno ng mga kabalbalan, bawat isa ay higit na kasuklam-suklam kaysa sa huli. Ngunit ang kalooban lamang ng Diyos ang kumakapit, napakalaki ng moral at relihiyosong pagpapahinga pagkatapos ng babala na kinakatawan ng pagpapatapon sa Babilonya.

Dan 11:32 *Kanyang dadayain ang mga taksil ng tipan sa pamamagitan ng pagsuyo. Ngunit yaong mga taong nakakakilala sa kanilang Diyos ay kikilos nang matatag,*

32a- *Aakitin niya ang mga taksil ng alyansa sa pamamagitan ng pagsuyo*

Ang paglilinaw na ito ay nagpapatunay na ang banal na kaparusahan ay nararapat at makatwiran. Sa mga banal na lugar, naging karaniwan na ang paglapastangan.

32b- *Ngunit yaong mga taong nakakakilala sa kanilang Diyos ay kikilos nang may katatagan,*

Sa trahedyang ito, ang mga taos-puso at karapat-dapat na mga mananampalataya ay nakilala ang kanilang sarili sa pamamagitan ng kanilang katapatan at mas piniling mamatay bilang mga martir kaysa itakwil ang paggalang sa Diyos na lumikha at sa kanyang mga banal na batas.

Muli, sa ikalawang pagbasa, ang madugong karanasang ito ng 1090 aktwal na mga araw ay kahawig ng mga kondisyon ng paghahari ng papa ng 1260 araw-taon na sunud-sunod na hinuhulaan sa iba't ibang anyo sa Dan.7:25, 12:7 at Apoc.12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Pagbabalik-tanaw sa mga kasalukuyang kaganapan sa konteksto ng unang panahon

Upang malinaw na maunawaan kung ano ang nangyayari, kukunin ko ang imahe ng isang cameraman na kinukunan gamit ang kanyang camera ng isang eksena na sinusubaybayan niya nang mabuti. Sa puntong ito ay nag-zoom out siya habang tumataas at lalong lumalawak ang view na field. Kaya't kapag inilapat sa kasaysayan ng relihiyon, ang titig ng Espiritu ay nangangasiwa sa buong kasaysayan ng relihiyon ng Kristiyanismo, mula sa maliliit na simula nito, sa mga oras ng pagdurusa nito, sa panahon ng mga martir, hanggang sa maluwalhating wakas nito na minarkahan ng pagbabalik ng inaasahang Tagapagligtas.

Dan 11:33 *At ang pinakamatalino sa kanila ay magtuturo sa marami. May ilan na magpapakamatay pansamantala sa tabak at apoy, sa pagkabihag at pandarambong.*

33a- *at ang pinakamatalino sa kanila ay magtuturo sa karamihan*

Ang mga apostol ni Jesu-Kristo, gayundin si Pablo ng Tarsus na pinagkakautangan natin ng 14 na sulat ng bagong tipan. Ang bagong pagtuturong ito sa relihiyon ay may pangalang “Ebanghelyo” o, ang Mabuting Balita ng kaligtasan na inialay ng banal na biyaya sa mga hinirang. Sa ganitong paraan, pinapasulong tayo ng Espiritu sa tamang panahon at ang bagong target na susuriin ay nagiging pananampalatayang Kristiyano.

33b- *May ilan na magpapakamatay pansamantala sa tabak at apoy, sa pagkabihag at pandarambong.*

Para sa isang panahon sinabi ng Espiritu sa pamamagitan ng anghel at ang oras na ito ay magiging 1260 mahabang taon na ipinropesiya ngunit sa ilalim ng ilang mga Romanong emperador na sina Caligula, Nero, Domitian at Diocletian ay nangangahulugan ng pagkamatay bilang isang martir. Sa Rev. 13:10, ginugunita ng Espiritu ang mga panahon ng papal Roman exactions, na nagsasabi: *Kung ang sinuman ay humantong sa pagkabihag, siya ay papasok sa pagkabihag; kung ang sinuman ay pumatay sa pamamagitan ng tabak, siya ay dapat na patayin sa pamamagitan ng tabak. Ito ang tiyaga at pananampalataya ng mga banal* .

Dan 11:34 *Sa panahon na sila ay mabibigo, sila ay tutulungan ng kaunti, at marami ang sasama sa kanila sa pagkukunwari.*

34a- Tunay na sa panahong ito ng malupit na dominasyon ng kapapahan lumitaw ang tulong ng mga mapagkunwari ng talatang ito. Ang kanilang pagkakakilanlan ay batay sa kanilang pagwawalang-bahala sa mga halaga at utos na itinuro ni Jesu-Kristo, at sa kasong ito para sa target na panahon na ito, ang pagbabawal sa pagpatay sa pamamagitan ng espada. Sa pamamagitan ng muling pagbabalik-tanaw sa kasaysayan, mauunawaan mo na ang malawak na kilusang Protestante mula noong ika-15 siglo hanggang sa ating panahon ay hinatulan na mapagkunwari ng makatarungang Hukom na si Jesu-Kristo. Ang kanilang kumpletong pag-abandona mula noong 1843 ay magiging mas madaling maunawaan at tanggapin.

Dan 11:35 *Ang ilan sa mga pantas ay magsisitalikod, upang sila'y maging dalisay, malinis, at mapaputi, hanggang sa panahon ng kawakasan, sapagka't hindi darating hanggang sa takdang panahon.*

35a- *Ang ilan sa mga pantas ay mahuhulog, upang sila ay dalisayin, dalisayin at gawing puti, hanggang sa panahon ng wakas.*

Sa paghusga sa pahayag na ito, ang pamantayan ng buhay Kristiyano ay pagsubok at pagpili , sa pamamagitan ng kakayahang magtiis at magdusa ng pag-uusig hanggang sa katapusan ng mundo. Sa ganitong paraan, ang modernong tao na nakasanayan na sa kapayapaan at pagpaparaya ay wala nang naiintindihan. Hindi niya kinikilala ang kanyang buhay sa mga mensaheng ito. Ito ang dahilan kung bakit ang mga paliwanag ay ibibigay sa paksang ito sa Rev.7 at 9:5-10. Isang mahabang yugto ng kapayapaan sa relihiyon na 150 tunay na taon, o “limang makahulang buwan”, ang inihanda ng Diyos, ngunit mula noong 1995 ang panahong ito ay natapos at nagsimulang muli ang mga digmaang pangrelihiyon. Ang Islam ay pumapatay sa France at sa ibang lugar sa buong mundo; at ang pagkilos nito ay nilayon na tumindi hanggang sa pag-alab nito ang buong daigdig.

35b- *dahil darating lamang ito sa takdang oras*

Ang katapusan na ito ay ang sa mundo at ang anghel ay nagsasabi sa atin na walang tanda ng kapayapaan o digmaan ang nagpapahintulot sa sinuman na makita ito na darating. Ito ay nakasalalay sa iisang salik: ang “ *panahong minarkahan* ” ng Diyos, ang katapusan ng 6000 taon na inilaan sa kanyang pagpili ng mga hinirang sa lupa. At dahil wala pang sampung taon mula sa terminong ito,

binigyan tayo ng Diyos ng biyaya upang malaman ang petsa: Marso 20 ng tagsibol na nauna sa Abril 3, 2030, iyon ay, 2000 taon na ang lumipas ang nagbabayad-salang kamatayan ni Kristo. Siya ay lilitaw na makapangyarihan at matagumpay upang iligtas ang kanyang mga pinili at lipulin ang mga mamamatay-tao na rebelde na nagnanais na pumatay sa kanila.

Ang Katolikong papal na rehimen ng "Kristiyano" na Roma: Ang dakilang mang-uusig sa kasaysayan ng relihiyon ng Kanluraning mundo.

Ito ay patungo sa kanya na ang modelo ng Antiochos 4 ay dapat manguna sa atin. Inihanda ng uri ang antitype nito at ano ang masasabi natin tungkol sa paghahambing na ito? Tiyak na sa isang kahanga-hangang sukat, ang Griyegong mang-uusig ay kumilos sa loob ng 1090 totoong araw, ngunit ang papa ay magngangalit sa halos 1260 tunay na taon, sa gayon ay hihigit sa lahat ng makasaysayang modelo.

Dan 11:36 *Gagawin ng hari kung ano ang nais niya; itataas niya ang kanyang sarili, luluwalhati siya sa lahat ng mga diyos, at sasabihin niya ang mga hindi kapani-paniwalang bagay laban sa Diyos ng mga diyos; uunlad ito hanggang sa matapos ang poot, sapagkat ang itinakda ay matutupad.*

36a- Ang mga salita ng talatang ito ay nananatiling malabo at maaari pa ring iakma sa haring Griyego at haring papal na Romano. Ang pagbubunyag ng istruktura ng hula ay dapat na maingat na itago mula sa mababaw na mga mambabasa. Gayunpaman, ang isang maliit na detalye ay tumutukoy sa target ng papa; ito ay katumpakan: *sapagka't* ***ang ipinasiya*** *ay matutupad.* Ang sipi na ito ay umaalingawngaw sa Dan.9:26: *Pagkaraan ng animnapu't dalawang linggo, ang Isang Pinahiran ay ihihiwalay, at siya ay walang anumang bagay para sa kanyang sarili. Ang bayan ng isang pinunong dumarating ay wawasakin ang bayan at ang banal ~~na santuario~~ , at ang kanilang wakas ay darating na parang sa pamamagitan ng baha;* ***Napagpasyahan*** *na ang mga pagkawasak (o mga desolasyon) ay tatagal hanggang sa katapusan ng digmaan .*

Dan 11:37 *Hindi niya igalang ang mga dios ng kaniyang mga magulang, o ang dios man na kinalulugdan ng mga babae; hindi niya isasaalang-alang ang alinmang diyos, sapagkat luluwalhatiin niya ang kanyang sarili nang higit sa lahat.*

37a- *Hindi niya igagalang ang mga diyos ng kanyang mga ninuno*

Heto na, ang munting detalye na nagpapalinaw sa ating katalinuhan. Naririto natin ang pormal na patunay na ang hari na tinutukan ng kanyang mga salita ay hindi maaaring si Antiochos 4 na may paggalang sa mga diyos ng kanyang mga ninuno at kabilang sa kanila ang pinakadakila, si Zeus ang diyos ng mga diyos ng Olympus kung saan inalok niya ang templo ng mga Judio sa Jerusalem. Sa gayon ay nakakakuha tayo ng hindi maikakaila na patunay na ang tinatarget na hari ay talagang ang Romanong papal na rehimen ng panahon ng Kristiyano. Mula ngayon, lahat ng mga salitang ipinahayag ay kung gayon ay may kinalaman sa *haring ito na iba* sa Dan.7 at *walang pakundangan at tuso* mula sa Dan.8; Dagdag ko, itong *mapangwasak o mapangwasak na hari* ng Dan.9:27.

Ang "mga yugto ng rocket" lahat ay sumusuporta sa *ulo ng isang papal na tao , maliit at mayabang* na inilagay sa tuktok ng mga dominasyon.

Iginalang ba ng Papa Roma ang mga diyos ng mga ama nito? Opisyal na hindi, dahil ang kanyang pagbabalik-loob sa Kristiyanismo ay humantong sa kanya upang iwanan ang mga pangalan ng paganong mga diyos na Romano. Gayunpaman, pinanatili niya ang mga anyo at istilo ng kanilang pagsamba: ang mga inukit, nililok o hinubog na mga imahe kung saan ang kanyang mga mananamba ay yumuyuko at lumuhod upang manalangin. Upang mapanatili ang pag-uugaling ito na hinatulan ng Diyos sa lahat ng kanyang mga batas, ginawa niyang hindi naa-access ang Bibliya ng mga ordinaryong mortal at inalis ang pangalawa sa sampung utos ng buhay na Diyos dahil ipinagbabawal nito ang gawaing ito at inihayag ang kaparusahan na binalak para sa mga lumabag dito. Sino ang gustong itago ang parusang natamo kung hindi ang demonyo? Ang personalidad ng rehimeng papa samakatuwid ay nahuhulog sa kahon ng kahulugang iminungkahi sa talatang ito.

37b- *ni sa kabanalan na nagpapasaya sa mga babae*

Ito ay sa pamamagitan ng pag-iisip sa paganong relihiyong Romano na inabandona ng papa na ang Espiritu ng Diyos ay nagbubunsod ng napakasamang paksang ito. Dahil tinalikuran niya ang kanyang tahasang sekswal na pamana upang ipakita ang mga halaga ng kabanalan. Ang iminungkahing diyos na ito ay Priapus, ang lalaking phallus na pinarangalan bilang pagka-diyos ng mga paganong ama ng simbahan ng Roma. Ito ay pamana pa rin ng kasalanang Griyego. At upang masira ang sekswal na pamana na ito, labis niyang ipinagtatanggol ang kadalisayan ng laman at espiritu.

Dan 11:38 *Gayon ma'y kaniyang pararangalan ang dios ng mga kuta sa kaniyang tuntungan; sa diyos na ito, na hindi nakilala ng kanyang mga ninuno, siya ay magbibigay pugay sa pamamagitan ng ginto at pilak, ng mga mamahaling bato at mahahalagang bagay.*

38a- *Gayunpaman, pararangalan niya ang diyos ng mga kuta sa kanyang pedestal*

Isang bagong paganong diyos ang isinilang: *ang diyos ng mga kuta* . Ang *pedestal* nito ay nasa isip ng tao at ang taas nito ay kasing taas ng impresyon na ginawa.

Ang paganong Roma ay nagtayo ng mga paganong templo na bukas sa lahat ng hangin; sapat na ang mga capitals na sinusuportahan ng mga column. Ngunit sa pamamagitan ng pagpasok sa Kristiyanismo, layunin ng Roma na palitan ang nawasak na modelong Hudyo. Ang mga Hudyo ay may saradong templo sa makapangyarihang anyo na nagbigay sa kanila ng kaluwalhatian at prestihiyo. Gayahin siya ng Roma at siya naman ay magtatayo ng mga simbahang Romanesque na kahawig ng mga pinatibay na kastilyo, dahil naghahari ang kawalan ng kapanatagan at pinatibay ng pinakamayayamang Panginoon ang kanilang mga tahanan. Ganoon din ang ginagawa ni Rome. Itinayo nito ang mga simbahan nito sa isang mahigpit na istilo hanggang sa panahon ng mga katedral, at doon, nagbago ang lahat. Ang mga bilugan na bubong ay nagiging mga palaso na tumuturo patungo sa langit, at ito, mas mataas at mas mataas. Ang mga panlabas na facade ay may hitsura ng puntas, sila ay pinayaman ng mga stained

glass na bintana ng lahat ng kulay na nagdadala sa loob ng isang iridescent na ilaw na humahanga sa mga celebrants, followers at mga bisita.

38b- *sa diyos na ito, na hindi nakilala ng kanyang mga ninuno, sasambahin niya ng ginto at pilak, ng mga mamahaling bato at mahahalagang bagay.*

Upang maging mas kaakit-akit ang mga ito, ang mga panloob na dingding ay ***pinalamutian ng ginto, pilak, mahalagang perlas, mamahaling bagay*** : *ang patutot na Babylon the great* ng Rev.17:5 ay marunong magpakita ng sarili upang maakit at maakit ang mga customer nito.

Ang tunay na Diyos ay hindi nagpapahintulot sa kanyang sarili na maakit dahil ang karilagang ito ay hindi nakikinabang sa kanya. Sa kanyang propesiya ay tinuligsa niya itong papal na Roma na hindi niya **kailanman** nagkaroon ng kahit katiting na relasyon. Para sa kanya, ang kanyang mga simbahang Romanesque o Gothic ay higit na paganong mga diyos na nagsisilbi lamang upang akitin ang mga espirituwal na tao na tinalikuran nito: ipinanganak ang isang bagong diyos: ang diyos ng mga kuta at inaakit niya ang maraming tao na naniniwala na natagpuan nila ang Diyos na pumapasok sa mga pader nito. sa ilalim ng hindi katimbang na mataas na kisame.

Dan 11:39 ~~*Sa pamamagitan ng dayuhang diyos na siya ay kikilos laban sa mga nakukutaang dako*~~ *At ginawa niya ang mga kuta ng mga kuta kasama ng dayuhang diyos at pupunuin niya ng karangalan ang mga kumikilala sa kanya, gagawin niya silang mangibabaw sa marami, mamamahagi siya ng mga lupain. sa kanila para sa gantimpala.*

39a- *At gumawa siya ng mga kuta ng mga kuta kasama ng dayuhang diyos*

Para sa Diyos, mayroon lamang isang aktibong diyos na nakaharap sa kanya, ibig sabihin, kung sino ang *dayuhan sa kanya* : ito ay ang diyablo, si Satanas laban sa kung kanino si Jesu-Kristo ay nagbabala sa kanyang mga apostol at kanyang mga alagad. Sa Hebreong teksto, ito ay hindi isang tanong ng "kumilos laban" ngunit ng "paggawa sa". Ang parehong mensahe ay mababasa sa Rev.13:3, sa anyo: ... *ibinigay sa kanya ng dragon ang kanyang kapangyarihan, at ang kanyang trono, at dakilang kapamahalaan* . Ang *dragon* na ang diyablo sa Rev.12:9 ngunit sa parehong oras imperyal Roma ayon sa Rev.12:3.

Higit pa rito, sa pamamagitan ng pagbabalik-loob sa relihiyong Kristiyano, tinanggap ng awtoridad ng Roma ang tunay na Diyos na banyaga rito dahil ito ang orihinal na Diyos ng mga Hudyo, ng mga Hebreong inapo ni Abraham.

39b- *at pupunuin niya ng karangalan ang mga kumikilala sa kanya*

Ang mga parangal na ito ay relihiyoso. Ang Popery ay nagdadala sa mga hari na kumikilala sa kanya bilang kinatawan ng Diyos sa lupa, ang selyo ng banal na awtoridad para sa kanilang sariling awtoridad. Nagiging hari lang talaga ang mga hari kapag itinalaga sila ng simbahan sa isa sa mga divinized *na kuta nito, sa France, Saint-Denis at Reims.*

39c- *gagawin niya silang mangibabaw sa marami*

Ginawaran ng Popery ang titulong imperyal na tumutukoy sa isang suzerain king na nangingibabaw sa iba pang vassal na hari. Ang pinakasikat: Charlemagne, Charles V, Napoleon I ' Hitler.

39d- *siya ay mamamahagi ng lupa sa kanila bilang gantimpala.*

Ang makalupang at celestial na temporal na superpower, ayon sa kanyang pag-angkin, ay angkop sa mga hari ng lupa. Dahil niresolba niya ang kanilang mga hindi pagkakaunawaan, partikular na tungkol sa mga nasakop o natuklasang mga lupain. Ganito noong 1494, pinangunahan si Alexander 6 Borgia, ang pinakamasama sa mga papa, isang mamamatay-tao sa katungkulan, na ayusin ang isang linyang meridian upang maibahagi sa pagitan ng Espanya at Portugal ang pagpapalagay at pag-aari ng teritoryo ng Timog Amerika na natuklasang muli mula noong unang panahon.

Ang Ikatlong Digmaang Pandaigdig o ika-6 na trumpeta ng Rev.9 .
Binabawasan nito ang sangkatauhan ng ikatlong bahagi ng populasyon nito at tinatapos ang pambansang kasarinlan, inihahanda nito ang unibersal na rehimen na magtatatag ng sukdulang malaking kalamidad na inihayag sa Apo.1. Kabilang sa mga agresibong aktor ay ang Islam sa mga bansang Muslim, kaya inaalok ko sa iyo ang pananaw sa Bibliya sa paksang ito.

Ang papel ng Islam
Umiiral ang Islam dahil kailangan ito ng Diyos. Hindi para magligtas, ang tungkuling ito ay **eksklusibong nakasalalay** sa biyayang hatid ni Hesukristo, ngunit upang hampasin, patayin, patayin ang kanyang mga kaaway. Na, sa lumang tipan, upang parusahan ang pagtataksil ng Israel, ang Diyos ay humingi ng tulong sa mga taong "Philisteo". Sa kuwento, upang parusahan ang pagtataksil ng Kristiyano, umapela siya sa mga Muslim. Sa pinagmulan ng mga Muslim at Arabo ay si Ismael, ang anak ni Abraham at Hagar, ang Egyptian na alipin ni Sarah, ang kanyang asawa. At noon pa man, si Ismael ay nakikipagtalo kay Isaac na lehitimong anak. Ito ay labis na sa kasunduan ng Diyos, sa kahilingan ni Sarah, si Hagar at Ismael ay pinalayas ni Abraham mula sa kampo. At pinangalagaan ng Diyos ang mga itiniwalag na tao na ang mga inapo, mga kapatid sa ama, ay mananatili sa isang pagalit na saloobin sa mga inapo ni Abraham; ang una, Hudyo; ang pangalawa, kay Jesu-Kristo, Kristiyano. Narito kung paano nagpropesiya ang Diyos tungkol kay Ismael at sa kanyang mga inapo na Arabo sa Gen.16:12: " *Siya ay magiging parang mabangis na asno; ang kaniyang kamay ay lalaban sa lahat, at ang kamay ng lahat ay lalaban sa kaniya; at tatahan siya sa tapat ng lahat niyang kapatid* ." Nais ng Diyos na ipaalam ang kanyang mga iniisip at ang kanyang paghatol sa mga bagay. Dapat malaman at ibahagi ng mga hinirang ni Kristo ang planong ito ng Diyos na gumagamit ng mga tao at kapangyarihan sa mundo ayon sa kanyang pinakamataas na kalooban. Dapat pansinin na ang propetang si Muhammad, tagapagtatag ng Islam, ay isinilang sa pagtatapos ng ika-6 na siglo pagkatapos ng pagkakatatag ng Romano Katolikong papa noong 538. Ang Islam ay lumitaw na umatake sa paganong Katolisismo at ang mga Kristiyano sa pangkalahatan kapag sila ay tinamaan ng sumpa ng Diyos. . At ito ang nangyari mula noong Marso 7, 321, mula noong pinabayaan ni Emperador Constantine I ang ikapitong araw na pagpapahinga ng Sabbath para sa kanyang unang araw na inialay sa "hindi nasakop na araw" (Sol Invictvs), ang ating kasalukuyang Linggo. Tulad ng maraming Kristiyano ngayon, maling nais ni Constantine na markahan ang hiwalayan sa pagitan ng mga Kristiyano at mga Hudyo. Pinuna

niya ang mga Kristiyano sa kanyang panahon para sa Judaizing sa pamamagitan ng paggalang sa banal na Sabbath ng Diyos. Ang di-makatuwirang paghatol na ito na nagmumula sa isang paganong hari ay binayaran at patuloy na babayaran hanggang sa katapusan ng mga parusa ng " *pitong trumpeta* " na isiniwalat sa Apocalipsis 8 at 9, isang walang patid na sunud-sunod na mga kasawian at trahedya. Ang huling parusa ay darating sa anyo ng kakila-kilabot na pagkabigo, kapag si Jesu-Kristo ay nagpakita upang alisin ang Kanyang mga hinirang mula sa lupa. Ngunit ang tema na ngayon pa lamang ay tinalakay, ang tungkol sa "Ikatlong Digmaang Pandaigdig" ay mismo, ang ikaanim sa mga hinulaang ito ng mga banal na parusa kung saan ang Islam ay isang mahalagang aktor. Sapagkat ang Diyos ay nagpropesiya din tungkol kay Ismael, na sinasabi sa Gen.17:20: " *Tungkol kay Ishmael, narinig kita. Narito, aking pagpapalain siya, at siya'y aking gagawing palaanakin, at pararamihin siyang mainam; siya ay magkakaanak ng labindalawang prinsipe, at gagawin ko siyang isang malaking bansa* ." Isinasara ko ang panaklong ito upang ipagpatuloy ang pag-aaral sa Dan.11:40.

Dan 11:40 *Sa panahon ng kawakasan ay* ***sasaktan*** *siya ng hari sa timugan. At ang hari sa hilagaan* ***ay bubugbugin*** *siya na parang bagyo, na may mga karo, at may mga mangangabayo, at may maraming sasakyan; ito ay papasok sa lupain at kakalat na parang agos at aapaw.*

40a- *Sa panahon ng wakas*

Sa pagkakataong ito, ito na nga ang katapusan ng kasaysayan ng tao; ang katapusan ng panahon ng kasalukuyang mga bansa sa mundo. Ipinahayag ni Jesus sa pagkakataong ito, na sinasabi sa Mat.24:24: *Ang mabuting balitang ito ng kaharian ay ipangangaral sa buong mundo bilang patotoo sa lahat ng bansa. Pagkatapos ay darating ang wakas.*

40b- ***sasaktan*** *siya ng hari ng timog*

Dito dapat nating hangaan ang napakalawak na banal na kapitaganan na nagpapahintulot sa kanyang mga lingkod na maunawaan kung ano ang nananatiling nakatago sa ibang mga tao. Tila, ngunit sa hitsura lamang, ang salungatan sa pagitan ng mga hari ng Seleuci at ng mga hari ng Lagid ay tila nagpapatuloy at nagpapatuloy sa talatang ito, na hindi maaaring maging higit na nakaliligaw. Dahil sa katotohanan, iniwan natin ang kontekstong ito mula sa mga bersikulo 34 hanggang 36 at ang panahon ng pagtatapos ng bagong paghaharap na ito ay may kinalaman sa panahon ng Kristiyano ng papal na rehimeng Katoliko at unibersal na Protestantismo na pumasok sa ekumenikal na alyansa nito. Ang pagbabagong ito sa konteksto ay nangangailangan sa amin na muling ipamahagi ang mga tungkulin.

Sa papel na ginagampanan ng " *kanya* ": papal Catholic Europe at ang mga kaalyadong Kristiyanong relihiyon nito.

Sa papel na ginagampanan ng " *hari ng timog* ": ang mananakop na Islam na dapat mag-convert ng mga tao sa pamamagitan ng puwersa o ilagay sila sa pagkaalipin, ayon sa mga aksyon na pinamunuan ng tagapagtatag nito na si Mohammed.

Pansinin natin dito ang pagpili ng pandiwa: *to collide* ; sa Hebreo, "nagah" na ang ibig sabihin ay hampasin gamit ang mga sungay. Bilang isang pang-uri, ito

ay tumutukoy sa isang galit na galit na aggressor na karaniwang umaatake. Ang pandiwang ito ay ganap na akma sa Arab Islam na naging agresibo laban sa Kanluraning mundo nang walang pagkaantala mula noong katapusan ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Ang posibleng mga pandiwa na " *lumaban, makipaglaban, magbanggaan* " ay nagpapahiwatig ng isang napakalapit na kalapitan, kaya ang ideya ng pambansang kapitbahayan o kapitbahayan ng mga bayan at kalye. Ang parehong mga posibilidad ay nagpapatunay sa Islam, na mahusay na itinatag sa Europa dahil sa relihiyosong kawalang-interes ng mga Europeo. Lalong tumindi ang mga pakikibaka mula nang bumalik ang mga Hudyo sa Palestine noong 1948. Ang kalagayan ng mga Palestinian ay naglaban sa mga mamamayang Muslim laban sa mga kolonyal na Kristiyanong Kanluranin. At, sa 2021, dumarami ang mga pag-atake ng Islamista at lumilikha ng kawalan ng kapanatagan sa mga mamamayang Europeo, una at pangunahin sa France, ang dating kolonisador ng mga mamamayang North Africa at Africa. Magkakaroon ba ng mas malaking pambansang sagupaan? Marahil, ngunit hindi bago lumala ang panloob na sitwasyon sa punto ng paggawa ng mga brutal na pag-aaway ng grupo-sa-grupo sa lupa ng metropolis mismo. Sa araw na iyon, ang France ay nasa isang sitwasyon ng digmaang sibil; sa katotohanan, isang tunay na relihiyosong digmaan: Islam laban sa Kristiyanismo o mga hindi mananampalataya na walang Diyos.

40c- *At ang hari ng hilaga* ***ay ipoipo*** *sa kanya* ***na parang unos*** *, kasama ang mga karo at mga mangangabayo, at may maraming barko.*

Sa Ezek.38:1, ang haring ito *ng hilaga* ay tinatawag na *Magog, prinsipe ng Rosh* (Russia) *ng Meshech* (Moscow) *at Tubal* (Tobolsk) at mababasa natin sa bersikulo 9: *At ikaw ay aakyat, ikaw ay darating* ***na parang isang bagyo*** *, ikaw ay magiging parang ulap na tatakip sa lupain, ikaw at ang lahat ng iyong pangkat, at ang maraming bayan na kasama mo.*

Muling pamamahagi ng mga tungkulin: Sa papel na ginagampanan ng " *hari ng hilaga* ", ang Orthodox Russia at ang *mga* kaalyado nitong Muslim . Narito muli, ang pagpili ng pandiwa na " *tourera sur him* " nagmumungkahi ng isang biglaang napakalaking sorpresang pag-atake mula sa himpapawid. Ang Moscow, ang kabisera ng Russia, ay sa katunayan ay isang magandang distansya mula sa Brussels, ang kabisera ng Europa, at Paris, ang pinuno ng militar nito. Ang kasaganaan ng Europa ay nagpabulag sa mga pinuno nito, hanggang sa maliitin ang potensyal ng militar ng makapangyarihang Russia. Ilulunsad nito sa kanyang agresyon, mga eroplano at libu-libong tangke sa mga rutang panlupa at maraming barkong pandigma sa dagat at ilalim ng tubig. At upang ang parusa ay maipahayag nang malakas, ang mga pinunong European na ito ay hindi tumigil sa pagpapahiya sa Russia at sa mga pinuno nito mula sa nagniningas na Vladimir Zhirinovsky hanggang sa bagong kasalukuyang "Tsar", Vladimir Putin (Vladimir: prinsipe ng mundo sa Russian).

Ang mga aktor na nakilala na, ang tatlong "hari" na kinauukulan ay maghaharap sa isa't isa sa kung ano ang magiging anyo ng isang ika-7 " Digmaang Syrian" kung saan ang bagong pambansang Israel ay kasangkot; na pagtitibayin ng sumusunod na talata. Ngunit sa sandaling ito, ang "hari" (*kanya*) na inatake ng Russia ay ang Europe ng Treaty of Rome.

40d- *ito ay uusad sa mga lupain, kakalat na parang agos at aapaw.* Ang napakaraming kataasan ng militar nito ay nagpapahintulot sa Russia na salakayin ang Europa at sakupin ang buong teritoryo nito. Sa harap nito, ang mga tropang Pranses ay walang kalaban-laban; sila ay dinudurog at nawasak.

Dan 11:41 *Siya'y papasok sa pinakamagandang lupain, at marami ang mangababuwal; ngunit ang Edom, ang Moab, at ang pinuno ng mga anak ni Ammon ay maliligtas sa kaniyang kamay.*

41a- *Siya ay papasok sa pinakamagandang bansa, at marami ang mabibigo*

Ang pagpapalawak ng Russia ay nagaganap patungo sa timog nito kung saan matatagpuan ang Israel , ang kaalyado ng mga bansang Kanluranin na sinalakay naman ng mga tropang Ruso; Mamamatay pa rin ang mga Hudyo.

41b- *ngunit ang Edom, Moab, at ang pinuno ng mga anak ni Ammon ay maliligtas sa kanyang kamay*

Ito ay bunga ng mga alyansang militar na maglalagay ng mga pangalang ito na kumakatawan sa modernong Jordan sa panig ng Russia. Noong 2021, ang Russia na ang opisyal na kaalyado ng Syria, na inaarmas at pinoprotektahan nito.

Dan 11:42 *At kaniyang iiunat ang kaniyang kamay sa iba't ibang lupain, at ang lupain ng Egipto ay hindi makatatakas.*

42a- Ito ay mula pa lamang noong 1979 na ang pampulitikang pagsasaayos na ito ay dumating upang kumpirmahin ang propesiya. Dahil sa taong iyon, sa Camp David sa USA, opisyal na nakipag-alyansa ang Pangulo ng Egypt na si Anwar El Sadat sa Punong Ministro ng Israel na si Menachem Begin. Ang estratehiko at pampulitika na pagpili na ginawa sa oras na iyon ay upang yakapin ang layunin ng pinakamalakas sa araw dahil ang Israel ay malakas na suportado ng USA. Sa ganitong diwa na ibinibigay sa kanya ng Espiritu ng Diyos ang inisyatiba ng pagsisikap na " *makatakas* " sa kapahamakan at sakuna. Ngunit sa paglipas ng panahon, ang laro ay nagbabago ng mga kamay, at natagpuan ng Israel at Egypt ang kanilang mga sarili, mula noong 2021, halos iwanan ng USA. Ipinapataw ng Russia ang batas nito sa rehiyon ng Syria.

Dan 11:43 *At kaniyang aariin ang mga kayamanan na ginto at pilak, at lahat ng mahalagang bagay ng Egipto; susundan siya ng mga Libyan at Etiopia.*

43a- *Siya ay magiging panginoon ng mga kayamanan ng ginto at pilak, at ng lahat ng mahahalagang bagay ng Ehipto.*

Dahil sa kita mula sa mga toll na ibinayad para gamitin ang Suez Canal, ang Egypt ay naging lubhang yumaman. Ngunit ang yaman na ito ay mabuti lamang sa panahon ng kapayapaan dahil sa panahon ng digmaan ang mga ruta ng kalakalan ay nagiging desyerto. Ang Egypt ay yumaman sa pamamagitan ng turismo. Mula sa apat na sulok ng mundo, ang mga tao ay dumating upang pagnilayan ang mga piramide nito, ang mga museo nito na pinayaman ng patuloy na pagtuklas ng mga libingan ng Egypt na nakatago sa ilalim ng lupa mula noong unang panahon. Sa mga libingan na ito, ang sa batang haring si Tutankhamun ay nagsiwalat ng mga bagay sa solidong ginto na hindi kilalang halaga. Ang Russia kung gayon ay makakahanap sa Egypt ng isang bagay upang matugunan ang pagnanais nito para sa mga samsam sa digmaan.

Sa pagtatapos ng Sabbath ng Enero 22, 2022, dinala sa akin ng Espiritu ang isang argumento na nagpapatunay **nang walang posibleng pagtatalo** , ang

interpretasyon na ibinibigay ko sa Daniel 11. Pansinin natin sa dalawang bersikulo 42 at 43, ang kahalagahan ng malinaw na pagbanggit. hindi naka-code, mula sa pangalang " *Ehipto* " na sa kontekstong ito ay ibang bansa mula sa tinatawag na " *hari ng timog* ". Gayunpaman, sa mga bersikulo 5 hanggang 32, *ang lagid na "Ehipto* " ng mga Ptolemy ay nakatakip ngunit kinilala bilang " *hari ng timog* ". **Ang pagbabago sa makasaysayang konteksto ay kung kaya't nakumpirma at napatunayan na hindi maikakaila** . Simula sa konteksto ng sinaunang panahon, ang kuwento ng Daniel 11 ay nagtatapos sa " *panahon ng katapusan* " ng mundo, kung saan ang " *Ehipto* ", isang kaalyado ng Kristiyano at agnostiko na kampo ng Kanluran mula noong 1979, ang target ng bagong " *hari ng timog* " iyon ay, pandigma na Islam, at lalo na ang bagong " *hari ng hilaga* ", Russian Orthodoxy.

43b- *susundan siya ng mga Libyan at Etiopia*

Tamang isinalin ng tagasalin ang mga salitang " *Puth* at *Cush* " ng propesiya na tumutukoy sa "Libya", ang mga bansang Muslim na matatagpuan sa hilaga ng Sahara, ang mga baybaying bansa sa baybayin ng Africa at para sa Ethiopia, black Africa, lahat ng mga bansang matatagpuan sa timog ng ang Sahara. Malaking bilang din sa kanila ang tumanggap at tumanggap ng Islam; sa kaso ng Ivory Coast, sa pakikipagsabwatan ni French President Nicolas Sarkozy, kung saan may utang din tayo sa kaguluhan sa Libya.

Kaya, sinaktan ng Russia, ang " *Ehipto* " ay naging biktima ng lahat ng mga mandaragit, at ang mga Muslim na buwitre, ang mga kapatid nito, ay bumababa dito, upang linisin ang bangkay nito at kunin ang kanilang bahagi ng mga samsam na natitira pa, pagkatapos ng pagbutas ng Russia.

Sa malinaw na pagbanggit sa " *Libya at Ethiopia* ", itinalaga ng Espiritu ang mga African na kaalyado sa relihiyon ng " *hari ng timog* " na dapat ipakilala sa Arabia, kung saan lumitaw ang propetang si Mohammed noong 632, upang kumalat, mula sa Mecca, ang kanyang bagong relihiyon na tinatawag na Islam. Sinusuportahan ito ng makapangyarihang Turkey, na nagbalik, sa huling kontekstong ito, sa isang pundamentalista, mananakop, at mapaghiganti na pangako sa relihiyon ng Muslim, pagkatapos ng kahihiyan sa panandaliang pagpapasakop nito sa mga sekular na halaga ng Kanluranin. Ngunit ang ibang mga bansang Muslim, na hindi matatagpuan sa " *timog* ", tulad ng Iran, Pakistan, Indonesia, ay maaaring sumali sa " *hari ng timog* " upang labanan ang mga Kanluraning tao na may mga moral na halaga na kinasusuklaman ng lahat ng mga mamamayang Muslim. Ang pagkapoot na ito sa katotohanan ay ang tunay na Diyos na si Jesu-Kristo na hinahamak ng mga Kristiyanong Kanluranin. Sa gayon, pinarurusahan nito, sa pamamagitan ng Islam at Ortodokso, Hudyo, Katoliko, Ortodokso, Protestante, at maging Adventist ang pagtataksil sa Kanluraning mundo; lahat ng pananampalatayang monoteistiko ay nagkasala sa kanya.

Dan 11:44 *Ang mga balita mula sa silanganan at mula sa hilaga ay darating at sisindak sa kaniya, at siya'y lalabas na may malaking poot upang lipulin at lipulin ang karamihan.*

44a- *Darating ang balita mula sa silangan at hilaga upang takutin siya*

Ang dalawang kardinal na puntong ito na " *silangan* at *hilaga* " ay may kinalaman sa bansang Ruso lamang, depende sa kung ito ay binanggit mula sa papal na Europa o mula sa Israel, dahil ang propesiya ay tumutukoy sa kanila

bilang sunud-sunod na inaatake ng Russia sa mga bersikulo 40 at 41. Nangangahulugan ito na ang takot ang binanggit ay nagmula sa teritoryo ng Russia, ngunit ano ang maaaring takutin ang gayong mananakop? Ano ang nangyari sa kanyang bansa para matakot siya ng husto? Ang sagot ay wala sa aklat ni Daniel, kundi sa Apocalipsis 9, na naghahayag at nagta-target sa relihiyong Protestante na ang pandaigdigang muog ay nasa USA. Ang misteryo ay magiging mas malinaw, na isinasaalang-alang ang pagkakaroon ng USA. Mula noong taong 1917 nang tanggapin ng rebeldeng Russia ang kanyang sosyalista at komunistang rehimen, isang puwang ang tuluyang naghiwalay dito sa imperyalistang kapitalistang USA. Ang indibidwal ay hindi maaaring magpayaman sa kanyang sarili sa kapinsalaan ng kanyang kapwa kung siya ay isang komunista; ito ang dahilan kung bakit hindi mapagkakasundo ang dalawang opsyon. Sa ilalim ng abo ng kapayapaan, ang apoy ng poot ay umaapoy at nagmamakaawa na ipahayag. Tanging ang kumpetisyon at ang banta ng nuklear ang nagawang pigilan ang pinakamasama. Ito ang balanse ng Nuclear Terror. Tanging, nang hindi gumagamit ng mga sandatang nukleyar, sakupin ng Russia ang Europa, Israel at Ehipto. Ang balanse ay nagambala, ang USA ay makaramdam ng daya at pagbabanta, kaya, upang mabawasan ang bilang ng mga namamatay, ito ay papasok sa digmaan, na unang humampas. Ang isang nukleyar na pagkawasak ng Russia ay magdudulot ng takot sa mga hukbong Ruso na nakakalat sa mga sinasakop na teritoryo.

44b- *at lalabas siya na may matinding galit upang lipulin at lipulin ang karamihan.*

Hanggang sa sandaling iyon, ang Russia ay nasa diwa ng pananakop at pagkuha ng mga samsam, ngunit biglang magbabago ang estado ng pag-iisip nito, ang hukbo ng Russia ay wala nang sariling bayang babalikan at ang kawalan ng pag-asa ay magbabago sa pagnanais na " wasakin *at lipulin ang maraming tao* "; na magiging " *ikatlo sa mga lalaking pinatay* " ng *ika-6 na trumpeta ng* Rev.9. Ang lahat ng bansang may mga sandatang nuklear ay mapipilitan ng mga katotohanan na gamitin ang mga ito laban sa kanilang mga personal na potensyal na kaaway.

Dan 11:45 *At kaniyang itatayo ang mga tolda ng kaniyang palasyo sa pagitan ng mga dagat, patungo sa maluwalhati at banal na bundok; pagkatapos ay aabot siya sa dulo, na walang tutulong sa kanya.*

45a- *Itatayo niya ang mga tolda ng kanyang palasyo sa pagitan ng mga dagat, patungo sa maluwalhati at banal na bundok.*

Mga tolda *sa pagitan ng mga dagat* , dahil *ang mga palasyo nito* ay wala na sa lupa. Ang desperadong sitwasyon ng mga tropang Ruso ay malinaw na inilarawan ng Espiritu na hinatulan sila sa kapalarang ito. Sa ilalim ng apoy ng kanilang mga kalaban sila ay itinulak pabalik sa lupain ng Israel. Kinasusuklaman ng lahat, sila ay nakinabang mula sa walang suporta o awa at nilipol sa lupain ng mga Judio. Sa gayon ay magbabayad ang Russia ng isang mabigat na pagtatalo na iniuugnay ng Diyos dito dahil sa suporta nito sa espirituwal na mga kaaway ng Israel sa lumang alyansa, sa panahon ng pagpapatapon nito sa Babilonya. Nagbenta siya ng mga kabayo sa mga tao ng Tiro, isang lungsod ng paganong pagnanasa. Pinatunayan ng Ezek.27:13-14, sinabi ng Diyos sa Tiro: *Nakipagkalakalan sa iyo ang Javan, Tubal* (Tobolsk) *at Meshech* (Moscow) ;

nagbigay sila ng mga alipin *at mga kagamitang tanso bilang kapalit ng iyong mga kalakal. Yaong sa bahay ng Togarma* (Armenia) *ang nagtustos sa iyong mga pamilihan ng mga kabayo, sakay at mula.* Ito rin ay isang komersyal na katitisuran para sa mga Hudyo na nakipagkalakalan din dito: Ezek.27:17: *Ang Juda at ang lupain ng Israel ay nakipagkalakalan sa iyo; ibinigay nila ang trigo ng Minith, ang pastry, ang pulot, ang langis at ang balsamo, bilang kapalit ng iyong mga kalakal.* Kaya naman pinayaman ng gulong ang sarili sa kanilang gastos. Nang maglaon, sa Ezek.28:12, sa ilalim ng titulong " *hari ng Tiro* ," direktang nakipag-usap ang Diyos kay Satanas. Naiintindihan namin na siya ang nagsamantala sa karangyaan at kayamanan na naipon sa mga dakilang paganong lungsod na nagsilbi sa kanya sa ilalim ng pagkukunwari ng maraming paganong mga diyos, sa halip ay hindi sinasadya, ngunit palagi at saanman sa mga anyo ng kulto na itinuturing ng Diyos na kasuklam-suklam. Dinadala niya sa kanyang puso ang bigat ng isang pagkabigo na naipon, gayundin, sa haba ng mga siglo at millennia ng kasaysayan ng tao. Binibigyang-katwiran ng pagkabigo na ito ang kanyang galit na bahagyang nahuhulog sa anyo ng pinakahuling mapangwasak na internasyonal na labanan.

Ngunit ang banal na galit na ito laban sa trapikong pangkalakal noong sinaunang panahon ay nag-aanyaya sa atin na maunawaan kung ano ang maaaring isipin ng Diyos sa kontemporaryong internasyonal na trapiko sa isang internasyonal na konteksto na ganap na binuo sa ekonomiya ng merkado. Sa tingin ko ang pagkasira ng mga tore ng World Trade Center sa New York noong Setyembre 11, 2001 ay isang sagot. Lalong higit pa dahil, sa Rev. 18, ang propesiya ay binibigyang-diin ang mapaminsalang papel ng pagpapayaman dahil sa komersiyo at internasyonal na pagpapalitan kung saan ang anumang tuntunin o banal na karapatang panrelihiyon ay bumagsak nang napakalaki ay ang kasamaan. Sa pagtatapos ng Dan.11, ang namamanang kalaban ng USA, ang Russia, ay nawasak. Ito ay samakatuwid ay magbibigay sa kanila ng ganap na kapangyarihan sa lahat ng mga nakaligtas sa internasyonal na labanan. Sa aba ng mga natalo! Dapat siyang yumuko at magpasakop sa batas ng nagwagi saanman siya naroroon sa lupa, na nabubuhay.

Daniel 12

Dan 12:1 *Sa panahong yaon ay babangon si Michael, ang dakilang prinsipe, ang tagapagtanggol ng mga anak ng iyong bayan; at ito ay magiging panahon ng kabagabagan, na hindi pa nangyari mula nang magkaroon ng mga bansa hanggang sa panahong yaon. Sa oras na iyon ang iyong mga tao na natagpuang nakasulat sa aklat ay maliligtas.*

1a- *Sa oras na iyon si Michael ay babangon,*

Ang oras na ito ay ang katapusan ng mundo nang magkaroon ng huling salita, si Jesu-Kristo ay nagbabalik sa kaluwalhatian at kapangyarihan ng kanyang pagka-Diyos na matagal nang pinagtatalunan ng mga nakikipagkumpitensyang relihiyon. Mababasa natin sa Rev.1:7: *Narito, dumarating siyang kasama ng mga alapaap. At makikita ito ng bawat mata, maging ng mga tumusok dito; at ang lahat ng mga lipi sa lupa ay magsisitaghoy dahil sa kaniya. Oo. Amen! Dapat tayong masanay sa ideyang ito, dahil sa bawat isa sa kanyang mga tungkulin,*

binigyan ng Diyos ang kanyang sarili ng ibang pangalan , kaya naman sa Daniel at ***Apoc*** . awtoridad sa diyablo at demonyo. Ang kanyang pangalan, si Jesu-Kristo, ay kumakatawan lamang dito para sa mga hinirang sa lupa na siya ay naparito upang iligtas sa ilalim ng pangalang ito.

1b- *ang dakilang pinuno,*

dakilang pinunong ito ay si YaHWéH Michael Jesus Christ at mula sa kanya na sa katangi-tanging kawalang-galang nito, inalis ng rehimeng papa para sa kapakinabangan nito, ang kanyang misyon bilang ***walang hanggang*** celestial na tagapamagitan hanggang 1843, ito mula noong taong 538, mula pa noong simula ng rehimeng papa at ang pagkakabit nito sa lungsod ng Roma, sa Lateran Palace sa Mount Caelius. Ang paksang ito ay tinalakay sa Daniel 8.

1c- *ang tagapagtanggol ng mga anak ng iyong bayan;*

Ang isang *tagapagtanggol* ay namagitan kapag may pag-atake. At ito ang mangyayari sa mga huling oras ng makalupang buhay ng mga pinili na nanatiling tapat, kahit na hinatulan ng kamatayan ng mga huling rebelde. Dito, makikita natin ang lahat ng mga modelong iminungkahi sa mga kuwento ni Daniel dahil natupad ang mga ito sa isang huling trahedya na sitwasyon. Sa huling ***malaking kapahamakang ito*** , muli nating isasabuhay ang mga mahimalang interbensyon na isinalaysay sa Dan.3, ang *hurno* at ang apat na buhay na karakter nito, sa Dan.5, ang pagkabihag ng Diyos sa *Babilonia na dakila* , sa Dan.6, ang *mga leon* ay ginawang hindi nakakapinsala ngunit gayundin ang katapusan ng ***malaking kapahamakan*** na inilarawan ng nangyari sa mga Hudyo noong – 168, noong Kisleu 15, iyon ay, Disyembre 18, sa araw ng Sabbath.

1d- *at ito ay magiging panahon ng kabagabagan, na hindi pa nangyari mula nang umiral ang mga bansa hanggang sa panahong iyon.*

Sa paghusga sa pahayag na ito, ang huling malaking kapahamakan ay hihigit pa sa mga Hudyo na inorganisa ng mga Griyego. Sa katunayan, binubugbog lamang ng mga Griyego ang mga Hudyo na natagpuan nila sa mga lansangan o sa kanilang mga tahanan. Sa katapusan ng mundo, ang mga bagay ay ibang-iba, at ang modernong teknolohiya ay nagbibigay-daan sa ganap na kontrol sa mga taong naninirahan sa mundo. Gamit ang mga diskarte sa pag-detect ng tao, samakatuwid ay mahahanap natin ang sinuman kahit saan, sa anumang lugar na kanilang pinagtataguan. Ang mga listahan ng mga taong lumalaban sa mga ipinag-uutos na utos ay maaaring maitatag nang tumpak. Sa huling kontekstong ito, ang pagpuksa sa mga hinirang ay gagawing posible bilang tao. Bagama't puno ng pananampalataya at pag-asa sa kanilang pagpapalaya, ang mga hinirang ay makakaranas ng masakit na mga oras; para sa mga malaya pa rin, pagkakaitan ng lahat, ang iba ay nasa mga kulungan ng mga rebelde na naghihintay ng kanilang pagbitay. Maghahari ang pagkabalisa sa puso ng mga halal na opisyal na minamaltrato kung hindi papatayin.

1e- *Sa panahong iyon, maliligtas ang iyong mga tao na natagpuang nakasulat sa aklat.*

Ito ang aklat ng buhay, dahil walang kompyuter, gumawa din ang Diyos ng listahan ng lahat ng nilalang na nilikha nina Adan at Eva at ng kanilang mga inapo. Sa katapusan ng buhay ng bawat tao, ang huling kapalaran ay ipinasiya ng Diyos na nagpapanatili ng dalawang listahan: ang sa mga hinirang at ang sa mga

nahulog , alinsunod sa dalawang landas na ipinakita sa sangkatauhan sa Deut.30:19-20 : *Tumatawag ako langit at lupa upang saksi laban sa iyo sa araw na ito: inilagay ko sa harap mo ang buhay at kamatayan, pagpapala at sumpa. Piliin mo ang buhay, upang ikaw at ang iyong mga inapo ay mabuhay, ang ibigin ang Panginoon mong Dios, ang sundin ang kaniyang tinig, at ang dumikit sa kaniya: sapagka't dito nakasalalay ang iyong buhay at ang pagpapahaba ng iyong mga araw... Ito ay ayon sa kaniyang* pagpili sa *kasamaan* na ang kahahantungan ng huling wakas ng Romanong papa, *sinunog sa apoy* , ay ipinahayag sa atin sa Dan.7:9-10; ito ay *dahil sa kanyang mapagmataas na salita* sa *Diyos ng mga diyos* ayon sa Dan.11:36.

Sa Rev.20:5, ang pagbabalik ni Kristo ay sinamahan ng muling pagkabuhay ng mga patay kay Kristo na tinatawag na, *ang unang pagkabuhay na maguli* : *Mapalad at banal ang mga nakikibahagi sa* ***unang pagkabuhay na maguli*** *, sapagkat ang ikalawang kamatayan ay walang kapangyarihan sa kanila.*

.

Dan 12:2 *Marami sa nangatutulog sa alabok ng lupa ay magigising, ang iba'y sa buhay na walang hanggan, at ang iba'y sa kadustaan at walang hanggang kahihiyan.*

2a- *Marami sa mga natutulog sa* ***alabok ng lupa*** *ay magigising, ang ilan sa buhay na walang hanggan,*

Pansinin muna natin na sa karaniwang normalidad, *ang mga patay ay natutulog* nang maayos *sa* ***alabok ng lupa*** at hindi sa isang kamangha-manghang paraiso o nagniningas na impiyerno gaya ng itinuturo at pinaniniwalaan ng huwad na Kristiyano o paganong mga relihiyon. Ang paglilinaw na ito ay nagpapanumbalik ng tunay na katayuan ng mga patay na itinuro sa Ecc.9:5-6-10: *Para sa lahat ng nabubuhay ay may pag-asa; at kahit isang buhay na aso ay mas mabuti kaysa sa isang patay na leon. Ang mga buhay, sa katunayan, ay alam na sila ay mamamatay; nguni't ang mga patay ay walang nalalaman, at wala nang kabayaran para sa kanila, yamang ang kanilang alaala ay nakalimutan. At ang kanilang pag-ibig, at ang kanilang poot, at ang kanilang inggit, ay nawala na; at hindi na sila magkakaroon muli ng anumang bahagi sa anumang bagay na ginagawa sa ilalim ng araw . … Anuman ang makitang gawin ng iyong kamay sa iyong lakas, gawin mo; sapagka't walang gawa, ni pagiisip, ni kaalaman, ni karunungan man, sa impiyerno, na iyong paroroonan.* (*Paninirahan ng mga patay* na siyang ***alabok ng lupa***).

Walang pag-iisip pagkatapos ng kamatayan dahil ang pag-iisip ay nabubuhay sa utak ng tao, lamang, kapag siya ay buhay pa at pinapakain ng dugo na ipinadala ng kanyang puso. At ang dugong ito ay dapat na dalisayin sa pamamagitan ng pulmonary respiration. Wala nang ibang sinabi ang Diyos, dahil sinabi niya kay Adan na naging makasalanan sa pamamagitan ng pagsuway, sa Gen.3:19: *Sa pawis ng iyong mukha ay kakain ka ng tinapay, hanggang sa bumalik ka sa lupa, kung saan ka kinuha;* ***sapagkat ikaw ay alabok, at sa alabok ka babalik*** . Upang patunayan ang kalagayang ito ng pagkawala ng mga patay, mababasa natin sa Psa.30:9: *Ano ang mapapala mo sa pagbububo ng aking dugo, sa pagpapababa sa akin sa hukay? Pinuri ka ba ng alabok? Ito ba ay nagsasalita ng iyong katapatan?* Hindi, dahil hindi ito maaaring ayon sa Psa.115:17: *Hindi*

ang mga patay ang nagdiriwang sa Panginoon, hindi ang sinuman sa mga bumaba sa lugar ng katahimikan. Ngunit hindi ito pumipigil sa Diyos na muling bumangon sa isang buhay na dati nang umiral at ang malikhaing kapangyarihang ito ang gumagawa sa kanya bilang Diyos at hindi anghel o tao.

Ang dalawang landas ay may dalawang huling resulta at sinabi sa atin ng Rev.20 na sila ay pinaghihiwalay ng *libong taon* ng ikapitong milenyo. Habang ang lahat ng buhay ng tao ay nawawala sa balat ng lupa sa simula ng *libong taon na ito* , ang mga nahulog ay mababuhay na mag-uli pagkatapos ng kanilang paghatol na isagawa ng mga banal at ni Jesucristo sa kanyang selestiyal na kaharian. Sa pamamagitan ng mensaheng ito na nakakabit sa *ika-7 trumpeta* , pinatutunayan ng Rev.11:18, na nagsasabi: *Ang mga bansa ay nagalit; at ang iyong poot ay dumating* ***, at ang panahon ay dumating na upang hatulan ang mga patay*** *, upang gantimpalaan ang iyong mga lingkod na mga propeta, ang mga banal, at yaong nangatatakot sa iyong pangalan, maliit at malaki,* ***at upang sirain ang mga sumisira sa lupa*** . Sa talatang ito, *ang paghatol sa mga patay* ay umaakay sa Diyos sa muling pagkabuhay, una, ang kanyang tapat na patay na mga hinirang upang kanilang hatulan ang mga masasamang iniingatan sa kalagayan ng kamatayan.

2b- *at ang iba ay para sa kadustaan, para sa walang hanggang kahihiyan.*

Ang kawalang-hanggan ay mapapabilang lamang sa mga nabubuhay. Pagkatapos ng kanilang huling pagkalipol sa Huling Paghuhukom , ang *kadustaan* at *kahihiyan* ng mga nahulog ay mananatili lamang sa walang hanggang alaala ng mga hinirang, ng mga anghel at ng Diyos.

Dan 12:3 *Silang nakakaunawa ay sisikat na parang ningning ng langit, at silang nagtuturo ng katuwiran sa marami ay sisikat na parang mga bituin magpakailan man.*

3a- *Ang mga matatalino ay magniningning na parang ningning ng langit*

Itinataas ng katalinuhan ang tao kaysa sa mga hayop. Ito ay ipinahayag sa pamamagitan ng kakayahang mangatuwiran, gumawa ng mga konklusyon sa pamamagitan ng pagmamasid sa mga katotohanan o sa pamamagitan ng simpleng pagbabawas. Kung ang mga tao ay hindi mapanghimagsik sa kalayaang ibinibigay ng Diyos sa kanila, ang katalinuhan ay magdadala sa lahat ng sangkatauhan tungo sa parehong pagkilala sa pagkakaroon ng Diyos at ng kanyang mga batas. Dahil mula kay Moses, ang Diyos ay may pinakamahalagang kaganapan ng kanyang paghahayag sa mga tao na naitala sa pamamagitan ng pagsulat. Narito ang ruta ng pangangatwiran na dapat sundin. Ang pananampalatayang monoteistiko ay lumitaw sa kasaysayan ng mga taong Hebreo. Ang kanyang patotoo at ang kanyang mga isinulat samakatuwid ay may priyoridad kaysa sa lahat ng iba pang mga sulat na iniuugnay sa parehong natatanging Diyos na ito. Na ang mga tao ng Diyos ay dapat labanan laban ay nananatiling isang normal na posibilidad, ngunit na ang mga banal na kasulatan ay dapat labanan laban ay nagiging isang diabolikong gawain. Ang pananampalatayang itinatag ni Jesucristo ay kumukuha ng mga mapagkukunan at sanggunian nito mula sa mga Hebreong kasulatan ng lumang tipan, na nagbibigay dito ng pagiging lehitimo. Ngunit hindi iginagalang ng doktrinang Romano Katoliko ang prinsipyong ito, kung kaya't hindi ito o ang Koran ng Islam ay maaaring mag-claim na siya ang Diyos na buhay, ang lumikha

ng lahat ng nabubuhay at umiiral. Kinumpirma ni Jesus ang prinsipyo sa pamamagitan ng paggunita sa Juan 4:22 na ang *kaligtasan ay nagmumula sa mga Hudyo* : *Sinasamba ninyo ang hindi ninyo nalalaman; sinasamba namin ang aming nalalaman, sapagkat ang kaligtasan ay nagmumula sa mga Hudyo* .

Sa unang grupong ito ng mga hinirang, itinalaga ng Diyos ang mga taong naligtas nang walang partikular na kaalaman dahil sa kanilang katapatan na ipinakita sa panganib ng kanilang buhay mula kina Adan at Eva; at ito hanggang 1843. Sila ay naligtas dahil ang kanilang mga gawa ay nagpatotoo sa kanilang katalinuhan at sa kanilang pagtanggap sa mga banal na batas na ipinakita sa pamamagitan ng kanilang pagsunod. Sa grupong ito, ang pinakamatapat at **mapayapang** mga Protestante ay nakinabang hanggang sa tagsibol ng 1843 mula sa pagtitiis ng Diyos na ginawang obligado lamang ang pagsasagawa ng kanyang banal na Sabbath mula sa petsang iyon. Patunayan ng Rev.2:24-25 ang pagbubukod na ito: *Sa iyo, sa lahat ng iba pa sa Tiatira,* ***na hindi tumatanggap ng doktrinang ito*** *, at hindi nakakaalam* ***ng kalaliman ni Satanas, ayon sa kanilang pagtawag sa kanila*** *, sinasabi ko sa iyo:* ***Ginagawa ko. huwag maglagay ng anumang iba pang pasanin sa iyong sarili;*** *kumapit ka* ***lang sa kung anong meron ka hanggang sa dumating ako.***

3b- *at yaong nagtuturo ng katuwiran sa karamihan ay magniningning na parang mga bituin, magpakailanman at magpakailanman*

Ang ikalawang grupong ito ay ibinukod dahil sa mataas na antas ng pagpapakabanal na kinakatawan nito sa lupa mula noong 1843. Pinili sa pamamagitan ng pagsubok sa pananampalataya, batay sa simula sa pag-asa sa pagbabalik ni Jesu-Kristo, na sunud-sunod para sa tagsibol ng 1843 at ang taglagas ng 1844, ang kanyang pagpapakabanal ng Diyos ay ginawang opisyal sa pamamagitan ng kanyang pagpapanumbalik ng Sabbath na kanyang isinagawa muli, pagkatapos ng mahabang siglo ng kadiliman, pagkalimot at paghamak sa kanya.

Sa paghahati na ito sa dalawang grupo , ang pinagkaiba nila ay ang kanilang kalagayan tungo sa katarungan ng Diyos, ang kanilang katayuan sa kanyang sampung utos at ang kanyang iba pang kalusugan at iba pang mga ordenansa. Sa orihinal nitong teksto ng Exo.20:5-6, ang ikalawang utos na tinanggal ng Roma, ay malinaw na naghahayag ng kahalagahan na ibinibigay ng Diyos sa pagsunod sa kanyang mga utos at naalala niya ang dalawang landas at ang dalawang magkasalungat na huling kapalaran: … Ako ay isang naninibugho . *Diyos na parusahan ang kasamaan ng mga ama sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na salinlahi sa mga napopoot sa akin at lumalabag sa aking mga utos, at maawa ka sa mga umiibig sa akin at tumutupad sa aking mga utos hanggang sa isang libong salinlahi* .

Sa talatang ito, inihayag ng Espiritu ang dahilan ng pagkakaroon ng *mga bituin* sa ating makalupang nilikha. Mayroon lamang silang dahilan upang umiral upang magsilbi bilang simbolo ng makalupang hinirang na pinili ng Diyos; at ito ay Gen.1:17 na naghahayag ng kanilang mensahe: *Inilagay sila ng Diyos sa kalawakan ng langit, upang magbigay liwanag sa lupa.* Pagkatapos ay ginamit sila ng Diyos upang ipakita kay Abraham ang dami ng *kanyang mga inapo* sa

Gen.15:5: *Bilangin ang mga bituin sa langit kung mabibilang mo sila; ganyan ang magiging mga inapo mo.*

Gayunpaman, ang katayuan ng mga espirituwal *na bituin na ito* ay maaaring magbago depende sa mga gawaing isinagawa ng tinubos na mananampalataya. Sa espirituwal na pagkahulog sa pamamagitan ng pagsuway nito, *bumagsak ang bituin* , bumagsak ito *mula sa langit* . Ang imahen ay ipapakita sa larawan ng pagbagsak ng pananampalatayang Protestante noong 1843, na inihayag ng isang tunay na tandang selestiyal noong 1833, *sa* ika-6 na selyo *ng Rev.* 6:13: *at ang mga bituin sa langit ay nahulog sa lupa, gaya noong 'a. Ang puno ng igos na inalog ng malakas na hangin ay nagtatapon ng mga berdeng igos nito.* At muli sa Rev.12:4: *Hinila ng kanyang buntot ang ikatlong bahagi ng mga bituin sa langit, at inihagis sa lupa.* Ang mensaheng ito ay nagpapanibago sa Dan.8:10: *Siya ay bumangon sa hukbo ng langit, at ibinaba niya ang bahagi ng hukbong iyon at ang mga bituin sa lupa, at niyapakan niya sila* . Iniuugnay ng Espiritu sa rehimeng papa ng Roma ang espirituwal na pagbagsak ng ikatlong bahagi ng mga tinubos na mananampalataya; nilinlang ang mga tao na walang kabuluhang maniniwala sa pagliligtas ni Kristo at aangkin ang kanyang katarungan.

Dan 12:4 *Ikaw, Daniel, ilihim mo ang mga salitang ito, at tatakan mo ang aklat hanggang sa panahon ng kawakasan. Marami ang magbabasa nito, at lalago ang kaalaman.*

4a- Ang ***huling panahon*** na ito ay nakakaalam ng ilang magkakasunod na yugto ngunit ito ay nagsimula, opisyal na, noong tagsibol ng 1843, sa pagpasok sa aplikasyon ng banal na utos na paunang nakasulat sa Dan.8:14: Hanggang gabi-umaga 2300 ***at ang kabanalan ay magiging may katwiran*** . Noong 1994, ang ikalawang panahon ng katapusan ay minarkahan ng pagkondena sa unibersal na institusyon ng Adventist. Mula noong 1843, ang aklat ni Daniel ay nabasa na, ngunit ito ay hindi kailanman naipaliwanag nang tama bago ang gawaing ito na inihahanda ko pa rin noong 2021 at ito mula noong 2020. Samakatuwid, ang petsang ito ay nagmamarka sa tuktok ng kanyang kaalaman at dahil doon **,** ang tunay na huling ***panahon ng katapusan*** na magtatapos sa tunay na pagbabalik ni Hesukristo, kilala at inaasahan, para sa tagsibol ng 2030. Nakita natin na ngayong taon 2020 ay namarkahan na ng Diyos dahil ang lahat ng sangkatauhan ay tinamaan ng mortalidad ng ang Covid-19 Virus na lumitaw sa China noong 2019, ngunit sa Papal Catholic Europe, mula noong 2020 lamang. Noong 2021, ang mga virus ay nagmu-mutate at patuloy na tumatama sa mga nagkasala at rebeldeng sangkatauhan.

Ang Adventist Test of Faith Illustrated

Dan 12:5 *At ako, si Daniel, ay tumingin, at, narito, ang dalawang lalake ay nakatayo, ang isa sa dakong ito ng ilog, at ang isa'y sa kabilang dako ng ilog.*

5a- Tandaan! Si Daniel ay nasa pampang ng ilog na “Hiddekel”, ang Tigre, itong mangangain ng tao. Gayunpaman, mayroong dalawang lalaki sa magkabilang gilid ng ilog, na nangangahulugan na ang isa ay nakatawid dito at

ang isa ay naghahanda upang gawin ito. Nasa Dan.8:13 na, naganap ang talakayan sa pagitan ng dalawang santo.

Dan 12:6 *At sinabi ng isa sa kanila sa lalaking nakadamit ng kayong lino, na nakatayo sa ibabaw ng tubig ng ilog, Kailan magwawakas ang mga kababalaghang ito?*

6a- Sa Dan.8:14 ang mga tanong ng mga banal ay natanggap mula sa Diyos ang sagot ng 2300 ng gabi-umaga na nagpasiya sa petsang 1843. Ang paglapit ay inuulit dito at ang tanong sa panahong ito ay tungkol sa katapusan ng mundo; ang sandali kung kailan hindi na magiging kapaki-pakinabang ang hula. Ang tanong ay itinatanong tungkol kay Kristo na kinakatawan ng *lalaking ito na nakadamit ng lino* na nakatayo *sa ibabaw ng ilog* na nagmamasid sa pagtawid nito ng mga tao. Ginagamit ng Diyos ang imahe ng pagtawid sa Dagat na Pula na nagligtas sa mga Hebreo ngunit nilunod ang kanilang mga kaaway na Ehipsiyo.

Dan 12:7 *At narinig ko ang lalaking nakadamit ng kayong lino, na nakatayo sa ibabaw ng tubig ng ilog; itinaas niya ang kanyang kanang kamay at ang kanyang kaliwang kamay sa langit, at nanumpa siya sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman na ito ay mangyayari sa isang panahon, at mga panahon, at kalahating panahon, at ang lahat ng mga bagay na ito ay magwawakas kapag ang lakas ng mga tao. ganap na masisira ang santo.*

7a- *At narinig ko ang lalaking nakadamit ng lino, na nakatayo sa ibabaw ng tubig ng ilog; itinaas niya ang kanyang kanang kamay at ang kanyang kaliwang kamay sa langit,*

Sa posisyon ng Arbitrator, itinaas ni Hesukristo ang kanyang kanang kamay ng basbas at ang kanyang kaliwang kamay na nagpaparusa patungo sa langit upang gumawa ng isang taimtim na deklarasyon.

7b- *at sumumpa siya sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman na mangyayari ito sa isang panahon, panahon, at kalahating panahon.*

Sa pamamagitan ng pagbanggit sa propetikong tagal ng paghahari ng papa, ipinakita at ginugunita ni Kristo ang kanyang paghatol na, sa nakaraan, ay hinatulan ang kanyang simbahan na magdusa sa mga pagsusumikap ng rehimeng papa at ang mga sumpa ng mga barbarong pagsalakay na nauna rito ; ito ay dahil sa pag-abandona sa Sabbath mula noong Marso 7, 321. Ang mga mananampalataya sa panahon ng mga pagsubok sa Adventist ay binabalaan. Ngunit ang pangalawang dahilan ay humahantong sa Diyos upang pukawin ang paghaharing ito ng papa; ito ang petsa ng pagsisimula nito, 538 AD. Ang pagpili ay makatarungan dahil ang petsang ito 538 ay magsisilbing batayan para sa mga kalkulasyon na imumungkahi sa atin ng hula sa pamamagitan ng paglalahad sa atin ng mga bagong propetikong tagal sa mga bersikulo 11 at 12.

7c- *at ang lahat ng mga bagay na ito ay magwawakas kapag ang lakas ng mga banal na tao ay* ***ganap na nasira***

Ang maikling pangungusap na ito ay mahusay na nagbubuod sa oras na ito ng tunay na sandali ng wakas: ang isa kung saan sa katapusan ng huling ***malaking kapahamakan*** , ang mga hinirang ay masusumpungan ang kanilang mga sarili sa bingit ng pagkalipol, lipulin mula sa balat ng lupa; tala ang katumpakan: ***ganap na sira*** .

Dan 12:8 *Aking narinig, nguni't hindi ko naunawa; at aking sinabi: Panginoon ko, ano ang magiging kahihinatnan ng mga bagay na ito?*

8a- Kawawang Daniel! Kung ang pag-unawa sa kanyang aklat ay isang misteryo pa rin sa mga nabubuhay sa 2021, gaanong hindi niya maabot at walang silbi ang pagkaunawang ito para sa kanyang sariling kaligtasan!

Dan 12:9 *At kaniyang sinabi, Yumaon ka, Daniel, sapagka't ang mga salitang ito ay palihim at tatatakan hanggang sa panahon ng kawakasan.*

9a- Ang tugon ng anghel ay mag-iiwan kay Daniel na gutom ngunit ito ay nagpapatunay sa huli na katuparan ng propesiya na nakalaan para sa *panahon ng katapusan ng* panahon ng Kristiyano.

Dan 12:10 *Marami ang lilinisin, papaputiin at dadalisayin; ang masama ay gagawa ng kasamaan, at walang sinuman sa masama ang makakaunawa, ngunit ang may unawa ay makakaunawa.*

10a- *Marami ang magpapadalisay, magpapaputi at magpapadalisay*

Sa pamamagitan ng pag-uulit dito ng eksaktong sipi ng Dan.11:35, kinumpirma ng anghel ang pagkakakilanlan ng papa ng mapagmataas at despotikong ***hari na*** *itinaas ang kanyang sarili sa lahat ng mga diyos* at maging sa isang tunay na ***Diyos*** , sa talatang 36.

10b- *gagawa ng masama ang masama at walang makakaunawa sa masama,*

Ang anghel ay nagpukaw ng isang prinsipyo na magpapatuloy hanggang sa katapusan ng mundo, ang pagpapahaba ng kasamaan ay inilarawan sa mga propesiya ni Daniel sa pamamagitan ng pagpapalawig ng " *tanso* " ng kasalanang Griyego at ang " *bakal* " ng puwersang Romano hanggang sa pagbabalik ni Kristo . Ang masasama ay dobleng pipigilan sa pagkaunawa: una sa kanilang personal na kawalang-interes, at pangalawa, sa pamamagitan ng *kapangyarihan ng panlilinlang* na ibinigay ng Diyos na nagbibigay-daan sa kanila na *maniwala sa isang kasinungalingan* ayon sa 2 Tes.2:11-12: *Ang Diyos din ay nagpadala sa kanila* ***ng kapangyarihan ng kalituhan, upang sila ay maniwala sa kasinungalingan*** *, upang ang lahat ng hindi naniwala sa katotohanan, kundi nasiyahan sa kalikuan, sila ay mahatulan .*

10c- *ngunit ang mga may pang-unawa ay makakaunawa.*

Ang halimbawang ito ay nagpapatunay na ang espirituwal *na katalinuhan* ay isang espesyal na kaloob na ibinigay ng Diyos, ngunit ito ay nauuna sa isang mahusay na paggamit ng pangunahing *katalinuhan na ibinigay sa lahat ng normal na tao.* Dahil kahit na sa pamantayang ito, nililito ng mga tao ang edukasyon at ang mga diploma nito sa *katalinuhan* . Kaya naaalala ko ang pagkakaibang ito: pinapayagan ng pagtuturo ang data na maipasok sa memorya ng tao ngunit ang *katalinuhan lamang* ang nagpapahintulot sa kanilang mahusay at matalinong paggamit.

Dan 12:11 *Mula sa panahon na ang patuloy* ~~*na paghahain ay magtigil*~~ *, at ang isang kasuklamsuklam na pagkasira ay matatatag, magkakaroon ng isang libo dalawang daan at siyam na pung araw.*

11a- *Mula sa panahong ang walang hanggang* ~~*paghahandog ay tumigil*~~

Kailangan ko pa ring ipaalala sa iyo, ngunit ang salitang " ~~*hain*~~ " ay hindi lumilitaw sa orihinal na tekstong Hebreo. At ang katumpakan na ito ay mahalaga dahil *ang panghabang-buhay na ito* ay may kinalaman sa celestial na priesthood

ni Jesucristo. Sa pamamagitan ng muling paggawa ng kanyang pamamagitan sa lupa, inalis ng papa mula kay Jesu-Kristo ang kanyang tungkulin bilang tagapamagitan para sa mga kasalanan ng kanyang mga hinirang.
Ang inagaw na kahanay na makalupang ministeryo ay nagsimula noong 538; petsa nang si Vigilius I ᾽ ang unang papa sa titulo, ay nanirahan sa Roma, sa Lateran Palace, sa Bundok Caelius (ang langit).

11b- *at kung saan ang isang kasuklam-suklam na paninira ay itatatag*

papa Romano na binanggit sa Dan.9:27 ay nagsimula : *at magkakaroon sa pakpak ng* ***mga kasuklamsuklam na paninira,*** *hanggang sa pagkawasak, at ito ay mawawasak* [ayon sa] *itinakda, sa tiwangwang* [lupa] .
Sa talatang ito, na tinatarget ang petsang 538, pinupuntirya lamang ng Espiritu ang papa Roma, na nagpapaliwanag sa pag-iisa ng salitang "kasuklam-suklam". Hindi ito ang kaso sa Dan.9:27, kung saan ang parehong yugto ng Roma, pagano at pagkatapos ay papal, ay kasangkot.

Pansinin natin ang interes at kahalagahan ng pagpapangkat sa talatang ito ng dalawang bagay: " *ang pagdagit ng walang hanggan* " kay Kristo sa Dan.8:11 at *ang "pakpak" ng papa* na nagdadala *ng "kasuklam-suklam na paninira* " na binanggit sa Dan. 9:27. Sa pamamagitan ng pag-uugnay ng dalawang aksyon na ito sa parehong petsa 538 at sa parehong entidad, ang Espiritu ay nagpapatunay at nagpapatunay na ang may-akda ng mga maling gawaing ito ay tunay na Romanong papa.

Sa Dan.11:31, ang aksyon na iniuugnay sa haring Griyego na si Antiochus 4 ay nagpakita sa atin ng tipikal na modelo ng tinatawag ng Diyos na " *kasuklam-suklam ng paninira* ." Ginawa ito ng Popery, ngunit sa loob ng 1260 mahabang madugong taon.

11c- *magkakaroon ng isang libo dalawang daan at siyamnapung araw.*

Upang gawin ang mga binanggit na propetikong mga tagal na may kinalaman sa katapusan ng panahon na hindi malito, ang yunit ay inilalagay bago ang bilang sa lahat ng mga propesiya ni Daniel: mga araw *1290* ; *araw 1335* (susunod na talata); Dan.8:14: ***gabi-umaga 2300*** ; at nasa Dan.9:24: linggo 70.

Mayroon lang kaming napakasimpleng kalkulasyon na dapat gawin: 538 + 1290 = 1828.

Ang interes ng petsang ito 1828 ay bigyan ang Adventist event ng isang unibersal na karakter dahil tinatarget nito ang ikatlo sa limang taon ng Adventist conference na ginanap sa Albury Park sa London sa presensya ng royal family ng England.

Dan 12:12 *Mapalad ang naghihintay at dumarating hanggang sa isang libo tatlong daan at tatlumpu't limang araw.*

12a- Ang talatang ito lamang ang nagbibigay sa atin ng kahulugan ng dalawang propetikong tagal na ito. Ang tema ay ang paghihintay sa pagbabalik ni Kristo, ngunit isang partikular na paghihintay batay sa mga numerical na proposisyon na ibinigay ng Bibliya. Ang isang bagong kalkulasyon ay kinakailangan: 538 + 1335 = 1873. Ang anghel ay naghaharap sa atin ng dalawang petsa na ayon sa pagkakabanggit ay nagmamarka ng simula at pagtatapos ng pagsubok ng pananampalataya ng Adventist na nagawa sa pagitan ng mga taong 1828 at 1873. Sa ganitong paraan, ang ating atensyon ay itinuro sa mga petsang 1843 at 1844 na

tiyak na dahilan ng dalawang magkasunod na pag-asa ng maluwalhating pagbabalik ni Jesu-Kristo sa USA, samakatuwid sa mga lupain ng Protestante.
Sa larawan ng pagtawid sa "Tiger" na ilog, ang tigre na kumakain ng mga kaluluwa ng tao ay ang mga petsang ito 1843-1844 na nagpapasa sa reprobate na Protestante mula sa espirituwal na buhay tungo sa espirituwal na kamatayan. Sa kabilang banda, ang nakapasa sa pagsubok ay lumalabas na buhay at pinagpala ng Diyos mula sa mapanganib na pagtawid na ito. Nakuha niya mula sa Diyos ang isang tiyak na kapurihan: " *Mapalad siya na* umabot sa 1873! »
Dan 12:13 *At ikaw, lumakad ka patungo sa iyong wakas; ikaw ay magpapahinga, at ikaw ay tatayo para sa iyong mana sa katapusan ng mga araw.*
13a- Matutuklasan ni Daniel pagkatapos ng unang pagkabuhay na mag-uli kung saan siya ay bubuhaying muli, ang kahulugan ng lahat ng bagay na ipinadala niya sa atin. Ngunit para sa Adventist na buhay pa, ang kanyang pagtuturo ay pupunan pa rin ng mga paghahayag na nakapaloob sa Apocalypse ni Juan.

Itinago ng aklat ng Daniel ang napakalaking kayamanan nito. Napansin natin doon ang mga aral ng pampatibay-loob na itinuturo ng Panginoon sa kanyang mga pinili sa mga huling araw dahil ang mga huling araw na ito ay babalik sa pamantayan ng takot at kawalan ng kapanatagan na namayani sa buong kasaysayan ng sangkatauhan sa lupa. Muli ngunit ang huli, ang mga nahalal na opisyal ay pipiliin at papanagutin sa mga kasawian na sasapitin sa mga rebeldeng nakaligtas sa Ikatlong Digmaang Pandaigdig na inihayag sa Dan.11:40-45 at Rev.9:13. Inilalahad sa Ezekiel 14 ang mga pamantayang modelo ng pananampalataya: Noe, Daniel, at Job. Gaya ni Noe, kailangan nating tumakas at labanan ang agos ng pag-iisip ng mundo sa pamamagitan ng pagtatayo ng ating arka ng katapatan sa Diyos. Gaya ni Daniel, dapat tayong manatiling matatag sa paggawa ng ating tungkulin bilang mga halal na opisyal sa pamamagitan ng pagtanggi sa pamantayang itinatag ng huwad na relihiyon. At tulad ni Job, kailangan nating tanggapin ang pagdurusa sa pisikal at mental kapag pinahihintulutan ito ng Diyos, na may kalamangan kaysa kay Job: sa kanyang karanasan, nalaman natin kung bakit pinapayagan ng Diyos ang mga pagsubok na ito.
Ang aklat ni Daniel ay nagbigay-daan din sa atin na mas maunawaan ang di-nakikitang selestiyal na buhay. Ito, sa pamamagitan ng pagtuklas sa karakter na ito na pinangalanang Gabriel, isang pangalan na nangangahulugang "ang nakakakita sa mukha ng Diyos". Siya ay naroroon sa lahat ng mahahalagang misyon ng plano ng banal na kaligtasan. At dapat nating matanto na, sa selestiyal na kaharian ng Diyos, siya at ang lahat ng mababuting anghel ay pinagkaitan ng presensya ni Michael, ang mala-anghel na pagpapahayag ng Diyos, sa panahon ng kanyang pagkakatawang-tao sa lupa, ibig sabihin, 35 taon. Sa isang mahusay na pagbabahagi ng pagmamahal, ibinahagi rin ni Micaël ang kanyang awtoridad, sumasang-ayon na maging " *isa lamang sa mga pangunahing pinuno* ". Ngunit iniharap din siya ni Gabriel kay Daniel, ang pinili sa mga pinili, bilang " *ang Pinuno ng iyong bayan* ". At inihayag sa atin ng Dan.9 ang lahat ng bagay na ipinaparito ni Jesus upang maisakatuparan upang iligtas ang kanyang matapat na hinirang. Ang banal na proyekto ng pagliligtas ay malinaw na inihayag,

pagkatapos ay natapos noong Abril 3, 30 sa pamamagitan ng pagpapako sa krus ni Jesu-Kristo.
Ipinakita sa atin ng aklat ni Daniel na ang pananampalataya ay ipinakikita lamang ng isang may sapat na gulang. At ayon sa Diyos, ang bata ay nagiging matanda sa pagpasok ng kanyang ikalabintatlong taon. Kaya makikita lamang natin ang mapait na bunga na idinulot ng pagbibinyag ng sanggol at pamana ng kapanganakan sa relihiyon sa lahat ng huwad na relihiyon. Sinabi ni Jesus sa Marcos 16:16: *Ang sumasampalataya at mabautismuhan ay maliligtas; ang hindi naniniwala ay hahatulan* . Nangangahulugan ito na bago ang bautismo, ang pananampalataya ay dapat na naroroon at naipakita. Pagkatapos ng binyag, sinubok siya ng Diyos. Gayundin, isa pang perlas na inihayag sa Daniel, ang mga salitang ito ni Jesus mula sa Matt.7:13 ay pinagtibay: *Pumasok kayo sa makipot na pintuan. Sapagkat malapad ang pintuan, malapad ang daan patungo sa pagkawasak at marami ang dumaraan sa daang iyon* ; at gayon din sa Matt.22:14: *Sapagka't marami ang tinawag, ngunit kakaunti ang pinili* ; ayon sa Dan.7:9, *sampung bilyon isang milyon lang ang itinawag* sa Diyos *ng mga* natubos na hinirang na naligtas, sapagkat sila ay tunay na *naglilingkod* nang mabuti sa Diyos na lumikha, kay Kristo sa Banal na Espiritu.

Inilatag ng Kabanata 12 ang mga pundasyon para sa istruktura ng aklat na Apocalypse sa pamamagitan ng pag-alala sa mga petsang 538, 1798, 1828, 1843-1844 na nakatago at iminungkahi ngunit saligan para sa paghahati ng oras sa Apocalypse, at 1873. Ang isa pang petsa, 1994, magkakaroon ng itayo para sa kasawian ng ilan at sa kaligayahan ng iba.

Panimula sa makahulang simbolismo

Sa lahat ng talinghaga sa Bibliya, ang Espiritu ay gumagamit ng mga makalupang elemento na ang ilang pamantayan ay maaaring sumagisag sa mga hindi kilalang nilalang na nagpapakita ng karaniwang pamantayan. Samakatuwid, ang bawat simbolo na ginamit ay dapat suriin sa lahat ng aspeto nito, upang makuha mula rito ang mga aral na itinago ng Diyos. Kunin halimbawa ang salitang " *dagat* ". Ayon sa Gen.1:20, pinaglagyan ito ng Diyos ng mga hayop ng lahat ng uri, hindi mabilang at hindi nakikilala. Ang kapaligiran nito ay nakamamatay para sa taong nabubuhay sa pamamagitan ng kanyang paghinga sa hangin. Kaya ito ay nagiging isang simbolo ng kamatayan para sa tao na, tama, ay maaari ring matakot sa kaasinan nito na ginagawang sterile ang lupa. Malinaw, ang simbolo na ito ay hindi kanais-nais para sa sangkatauhan at, dahil sa kahulugan nito ng kamatayan, ibibigay ng Diyos ang kanyang pangalan sa tangke ng paghuhugas ng Hebrew na naglalarawan sa tubig ng bautismo. Ngayon ang pagbibinyag ay nangangahulugan ng paglubog, ang mamatay na nalunod upang mabuhay muli kay Jesu-Cristo. Ang hindi makatarungang matandang lalaki ay muling bumangon dala ang katuwiran ni Kristo. Nakikita natin doon, ang lahat ng kayamanan ng isang elemento ng banal na nilikha: *ang dagat* . Sa ilalim ng turong ito, mas mauunawaan natin ang kahulugan na ibinibigay ng Diyos sa talatang ito mula sa Daniel 7:2-3: "… *at narito, ang apat na hangin ng langit ay pumutok sa malaking dagat* . *At lumabas sa dagat ang apat na malalaking hayop , na magkaiba sa isa't isa* . Alamin na " *ang apat na hangin ng langit* " ay nagmumungkahi ng mga digmaang pandaigdig na naghahatid sa mga matagumpay na tao sa dominanteng kapangyarihan. Dito, *ang "dakilang dagat* " ay sumasagisag sa pangkat ng mga tao ng mga paganong tao na, nang hindi nagpaparangal sa Diyos, sa kanyang paningin, ay katumbas ng mga hayop sa " *dagat* ". Sa pananalitang, " *apat na hangin ng langit* ", " *apat* " ay kumakatawan sa 4 na kardinal na punto ng direksyong Hilaga, Timog, Silangan at Kanluran. Ang " *hangin ng langit* " ay nagdudulot ng mga pagbabago sa anyo ng langit, nagbubuga ng mga ulap, na nagdudulot ng mga bagyo at nagdudulot ng ulan; itinutulak ang mga ulap, itinataguyod nila ang sikat ng araw. Gayundin, ang mga digmaan ay nagdudulot ng malalaking pagbabago sa pulitika sa lipunan, napakalaking kaguluhan na nagbibigay ng dominasyon sa bagong nanalong bayang pinili ng Diyos, ngunit hindi sila pinagpapala ng Diyos. Dahil itinalaga bilang isang " *hayop* ," hindi siya karapat-dapat sa mga pagpapalang nilalayon na ihandog sa mga tunay na tao; ang kanyang tapat na hinirang na lumalakad sa banal na liwanag mula kina Adan at Eva, at ito hanggang sa katapusan ng mundo. At sino ang mga halal na opisyal nito? Ang mga taong kinikilala niya ang kanyang larawan mula nang ang tao ay ginawa sa larawan ng Diyos ayon sa Gen.1:26. Pansinin ang pagkakaibang ito: ang tao ay ginawa o nilikha ng Diyos sa kanyang larawan , habang ang hayop ay ginawa ng kanyang kapaligiran, dagat, terrestrial, o celestial, sa pamamagitan ng utos na ibinigay ng Diyos. Ang pagpili ng pandiwa ay nagmamarka ng pagkakaiba sa katayuan.

Bilang pangalawang halimbawa, kunin natin ang salitang " *lupa* ". Ayon sa Gen.1:9-10, ang pangalang " *lupa* " ay ibinigay sa tuyong lupa na lumabas sa " *dagat* "; isang imahen na pagsasamantalahan ng Diyos sa Rev. 13, upang sumagisag sa pananampalatayang Protestante na nagmula sa pananampalatayang Katoliko. Ngunit tingnan natin ang iba pang aspeto ng " *lupa* ". Ito ay kanais-nais sa tao kapag ito ay nagpapalusog sa kanya, ngunit hindi kanais-nais kapag ito ay nasa anyong tuyo na disyerto. Dahil dito nakasalalay ang mabuting pagdidilig mula sa langit upang maging isang pagpapala sa tao. Ang pagtutubig na ito ay maaari ding magmula sa mga ilog na tumatawid dito; ito ang dahilan kung bakit ang salita ng Diyos mismo ay inihambing sa " *bukal ng tubig na buhay* " sa Bibliya. Ang pagkakaroon o kawalan ng " *tubig* " na ito ang tumutukoy sa kalikasan ng " *lupa* ", at sa espirituwal, ang kalidad ng pananampalataya ng tao na binubuo ng 75% na tubig.

Bilang pangatlong halimbawa, kunin natin ang mga bituin sa langit. Una, " *ang araw* ", sa positibong bahagi, ito ay nagliliwanag; ayon sa Gen.1:16, ito ang tanglaw ng " *araw* ", ito ay nagpapainit at nagtataguyod ng paglaki ng mga halaman kung saan ginagawa ng tao ang kanyang pagkain. Sa negatibong panig, nasusunog ang mga pananim dahil sa sobrang init o kawalan ng ulan. Tama si Galileo, ito ay nasa gitna ng ating uniberso at lahat ng mga planeta sa sistema nito ay umiikot dito. At higit sa lahat siya ang pinakamalaki, tinutukoy siya ng Bibliya bilang " *ang pinakadakila* " sa Gen.1:16, ang pinakamainit at hindi siya abot-kaya. Ang lahat ng pamantayang ito ay ginagawa siyang perpektong larawan ng Diyos kung saan matatagpuan ang lahat ng mga katangiang ito. Walang sinuman ang makakakita sa Diyos at mabubuhay, higit pa sa mailalagay niya ang kanyang mga paa sa " *araw* "; ang tanging panlalaking bituin, ang iba ay pawang mga planeta o feminized na bituin. Pagkatapos niya, " *ang buwan* ", " *ang pinakamaliit* ": ayon sa Gen.1:16, ito ang liwanag ng gabi, ng kadiliman na kanyang pinamumunuan. " *Ang buwan* " samakatuwid ay mayroon lamang negatibong mensahe para dito. Bagaman ang pinakamalapit sa atin, matagal nang itinatago ng bituin na ito ang misteryo ng nakatagong panig nito. Ito ay hindi kumikinang sa sarili ngunit tulad ng lahat ng iba pang mga planeta, ito ay nagpapadala pabalik sa atin, sa isang progresibong cycle, isang mahinang liwanag na natatanggap nito mula sa "araw". Sa lahat ng pamantayang ito, ang "buwan" ay ang perpektong simbolo upang kumatawan, una, ang relihiyong Judaic, at pangalawa, ang huwad na Kristiyanong relihiyon ng Romano Katolikong papa, mula 538 hanggang sa kasalukuyan, at Lutheran Protestantismo, Calvinist at Anglican, mula pa noong 1843. Mayroon din sa langit, ang mga " *bituin* " na ayon sa Gen.1:14-15-17 ay may dalawang tungkulin na ibinabahagi nila sa " *araw at buwan* " . ", at ang tungkol *sa "pagliliwanag sa lupa* ". Karamihan sa kanila ay kumikinang lamang sa oras ng kadiliman, sa gabi. Ito ang huwarang simbolo upang kumatawan sa mga lingkod ng Diyos, ang mga tunay, hanggang sa ang propesiya ay mag-attribute ng pagkahulog sa kanila; na nagpapahiwatig ng pagbabago sa kanilang espirituwal na katayuan. Ito ang magiging mensahe na gagamitin ng Diyos upang pukawin ang pagkahulog ng Kristiyanismo na biktima ng kasinungalingang Romano sa Dan.8:10 at Rev.12:4; at ang pagbagsak ng unibersal na Protestantismo sa Rev.6:13 at 8:12. Isolated, *ang "bituin* " ay tumutukoy sa

Katolikong papa sa Rev.8:10-11, ang Protestant faith sa Rev.9:1; at nagtipon sa isang korona sa bilang na 12, ang matagumpay na Pinili na Asamblea, sa Rev.12:1. Itinalaga sila ng Dan.12:3 bilang simbolo ng " *mga nagtuturo ng katuwiran sa karamihan* ", iyon ay, " *mga nagpapaliwanag sa mundo* " sa pamamagitan ng liwanag na ibinigay ng Diyos.

Ang limang simbolo na ito ay gaganap ng mahalagang papel sa propesiya ng Apocalypse. Kung gayon maaari kang magsanay sa pagtuklas ng mga nakatagong mensahe na dala ng pamantayan ng mga simbolong ipinakita. Ngunit ang ilan ay mahirap matuklasan, kaya ang Diyos mismo ang nagsasaad ng susi sa misteryo, sa mga talata ng Bibliya, tulad ng mga salitang "ulo *at buntot* " na mauunawaan lamang sa pamamagitan ng kahulugan na ibinibigay sa kanila ng Diyos sa Isa.9: 14, kung saan mababasa natin: " *ang mahistrado o nakatatanda ay ang ulo, ang propeta na nagtuturo ng kasinungalingan ay ang buntot* ." Ngunit ang talatang 13 ay nagmumungkahi nang magkatulad, samakatuwid ay nagdadala ng parehong kahulugan, " *ang sanga ng palma at ang tambo* "; “ *isang tambo* ” na kumakatawan sa kapapahan ng Roma sa Rev.11:1.

Mayroon ding simbolikong kahulugan ng mga numero at numero. Bilang pangunahing tuntunin, mayroon kaming pataas na pagkakasunud-sunod:

Para sa numerong "1": pagiging natatangi (divine o digital)

Para sa bilang na "2": di-kasakdalan.

Para sa bilang na "3": pagiging perpekto.

Para sa bilang na "4": universality (4 na kardinal na puntos)

Para sa bilang na "5": lalaki (ang panlalaki o pambabae na tao).

celestial being o messenger).

Para sa bilang na "7": kapunuan. (Gayundin: selyo ng Diyos na lumikha)

Sa itaas ng figure na ito mayroon kaming mga kumbinasyon ng mga karagdagan ng unang pitong pangunahing numero; mga halimbawa: 8 =6+2; 9 =6+3; 10 =7+3; 11 =6+5 at 7+4; 12 =7+5 at 6+6; 13 =7+6. Ang mga pagpipiliang ito ay may espirituwal na kahulugan kaugnay ng mga temang tinatalakay sa mga kabanatang ito ng Apocalipsis. Sa aklat ng Daniel ay makikita natin ang makahulang mga mensahe tungkol sa panahon ng Mesiyanikong Kristiyano sa mga kabanata 2, 7, 8, 9, 11 at 12.

Sa aklat na Apocalipsis na ipinahayag kay Apostol Juan, ang simbolikong kodigo ng mga numero ng kabanata ay lubhang nagsisiwalat. Ang panahon ng Kristiyano ay nahahati sa dalawang pangunahing bahagi ng kasaysayan.

Ang una, na nakalakip sa bilang na "2", ay sumasaklaw sa karamihan ng panahon ng doktrinal na "di-kasakdalan" ng pananampalatayang Kristiyano na kinakatawan mula 538 ng Romano Katolikong papa, tagapagmana ng relihiyosong pamantayan na itinatag mula noong Marso 7, 321 ng paganong Romanong emperador na si Constantine [ako.] Sinasaklaw ng Kabanata 2 ang buong panahon sa pagitan ng 94 at 1843.

Ang ikalawang bahagi na kinakatawan ng bilang na "3" ay may kinalaman, mula 1843, ang "Adventist" na panahon, isang panahon kung kailan hinihiling ng Diyos ang apostolikong doktrinal na "kasakdalan" na ibinalik alinsunod sa programang ipinropesiya ng banal na utos na binanggit sa Dan.8:14. Ang pagiging

perpekto na ito ay unti-unting makakamit hanggang sa pagbabalik ni Kristo na inaasahan sa tagsibol ng 2030.

Sa itaas ng numerong 7, ang numerong 8, 2+6, ay nagbubunsod ng oras ng di-kasakdalan (2) ng mga gawaing demonyo (6). Ang bilang na 9, 3+6, ay nagpapahiwatig ng oras ng pagiging perpekto (3) at pantay na mga gawaing demonyo (6). Ang bilang na 10, 3+7, ay naghula para sa panahon ng kasakdalan (3), ang kapunuan (7) ng banal na gawain.

Ang bilang na “11” o, higit sa lahat, 5+6, ay nagta-target sa panahon ng French atheism kung saan ang tao (5) ay nauugnay sa diyablo (6).

Ang bilang na “12”, i.e. 5+7, ay nagpapakita ng kaugnayan ng tao (5) sa Diyos na lumikha (7 = kapunuan at ang maharlikang selyo nito).

Ang bilang na “13” o 7+6, ay tumutukoy sa kabuuan (7) ng relihiyong Kristiyano na nauugnay sa diyablo (6); unang papa (*dagat*) at Protestante (*lupain*) sa mga huling araw.

Ang bilang na “14” o 7+7, ay patungkol sa gawain ng Adventist at sa mga pangkalahatang mensahe nito (*Eternal Gospel*).

Ang bilang na "15", ibig sabihin, 5+5+5 o 3x5, ay nagbubunga ng panahon ng tao (3) pagiging perpekto (5). Ito ang isa na nagmamarka ng katapusan ng panahon ng biyaya. Ang espirituwal na “ *trigo* ” ay hinog na para anihin at iimbak sa mga kamalig ng langit. Ang paghahanda ng mga hinirang ay tapos na dahil naabot na nila ang antas na hinihiling ng Diyos.

Ang bilang na “16” ay may kinalaman sa Apocalipsis, ang panahong ibinuhos ng Diyos “ *ang huling pitong mangkok ng kaniyang poot* ” sa kaniyang relihiyosong mga kaaway, ang di-tapat na Kristiyanismo sa kabanata 13.

Ang bilang na “17” ay kumukuha ng kahulugan nito, tulad ng nauna, mula sa tema na ibinigay ng Diyos sa kanyang hula: sa Apocalipsis 17, ang simbolo ng “ ***paghuhukom*** *sa dakilang patutot* ” ng Diyos. Sa Bibliya, ang unang paggamit ng simbolikong numerong ito ay may kinalaman sa linggo ng Pasko ng Pagkabuhay na nagsisimula sa ika-10 ^{araw} ng unang buwan ng taon at magtatapos sa ika-17 ^{araw} . Natupad sa liham sa antas ng mga araw para sa kamatayan ng *“kordero ng Diyos* ” na si Jesu-Kristo, ang Paskuwa ay ipinropesiya sa mga araw-taon sa ika-70 ^{ng} “ *70 linggo* ” ng mga taon ng Dan.9:24 hanggang 27. Kaya naman ang hula ng ika-70 ^{linggo} ng bersikulo 27 ay sumasaklaw sa panahon ng pitong taon sa pagitan ng petsa 26 at 33. Ang target na ipinahiwatig ng hula ay ang Paskuwa na matatagpuan sa tagsibol, " *sa gitna* " ng pitong taon na ito ng makahulang linggo binanggit sa Dan.9:27.

Para sa huling tunay na "Adventist", ang numero 17 ay patungkol sa 17 siglo ng pagsasagawa ng Roman Sunday, isang kasalanang itinatag noong Marso 7, 321. Ang petsa ng anibersaryo ng pagtatapos ng 17 siglong ito, Marso 7, 2021 ay nagbukas ng "panahon ng *wakas* ” ipinropesiya sa Dan.11:40. Ang " *panahon* " na ito ay pabor sa katuparan ng huling babalang parusa na, na tumutukoy sa Ikatlong Digmaang Pandaigdig, ay ipinropesiya din ng Diyos sa pamamagitan ng " *ikaanim na trumpeta* " na ipinahayag sa Rev. 9:13 hanggang 21. Ang pagkasira ng ekonomiya na dulot ng Covid Ang -19 virus ay minarkahan ang taong 2020 (Marso 20, 2020 hanggang Marso 20, 2021) bilang ang simula ng mga banal na parusa.

Ang tema ng kabanata "18" ay ang parusa ng " *Babilonyang Dakila* ".

Ang kabanata "19" ay nagta-target sa konteksto ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo at ang kanyang paghaharap sa mga rebeldeng tao.

Ang kabanata "20" ay nag-uudyok sa ikapitong milenyo, sa tiwangwang na lupa kung saan nakakulong ang diyablo at sa langit, kung saan ang mga hinirang ay nagpapatuloy upang hatulan ang mga buhay at gawa ng masasamang patay na mga rebelde na tinanggihan ng Diyos.

Ang kabanata "21" ay natagpuan ang simbolismo na 3x7, iyon ay, ang kasakdalan (3) ng banal na pagpapakabanal (7) na muling ginawa sa mga hinirang nito na tinubos mula sa lupa.

Kaya't nakikita natin na ang propesiya ay kinuha bilang tema nito ang hinirang ng Adventism sa Rev. 3, 7, 14 =2x7 at 21 =3x7 (paglago tungo sa pagiging perpekto ng pagpapabanal).

Pinasinayaan ng Kabanata “22” ang panahon kung kailan, sa muling nabuo at nabagong lupa, inilagay ng Diyos ang kanyang trono at ang mga hinirang ng kanyang walang hanggang kaharian.

Adventism

Sino kung gayon ang mga anak na lalaki at babae ng Diyos? Maaari rin nating sabihin ito kaagad, dahil ang dokumentong ito ay magbibigay ng lahat ng kanais-nais na katibayan, ang banal na Pahayag na ito ay hinarap ng Diyos sa mga Kristiyanong "Adventist". Para sa gusto o hindi, ang kalooban ng Diyos ay soberano, at mula noong tagsibol ng 1843, nang ang isang utos na ipinropesiya sa Daniel 8:14 ay nagkabisa, ang pamantayang "Seventh-day Adventist" ay naging eksklusibong channel na nag-uugnay pa rin sa Diyos. at ang kanyang mga lingkod na tao. Ngunit mag-ingat! Ang pamantayang ito ay patuloy na umuunlad, at ang pagtanggi sa ebolusyong ito, na nais ng Diyos, ay naging sanhi ng opisyal na representasyon ng institusyonal na isinuka ni Jesu-Kristo mula noong 1994. Ano ang Adventism? Ang salitang ito ay nagmula sa Latin na “adventus” na nangangahulugang: adbiyento. Ang kay Jesu-Kristo, para sa kanyang dakilang huling pagbabalik sa kaluwalhatian ng Ama, ay inaasahan noong tagsibol ng 1843, noong taglagas ng 1844, at noong taglagas ng 1994. Ang mga maling pag-asang ito na ibinigay sa proyekto ng Diyos, gayunpaman ay nagdala ng seryoso kalunus-lunos na espirituwal na mga kahihinatnan para sa mga humahamak sa makahulang mga anunsyo na ito at sa kanilang mga inaasahan, dahil ang mga ito

ay inorganisa, nang may kapangyarihan, ng dakilang Diyos na lumikha. Kaya, sinumang kumikilala sa dokumentong ito ng mga liwanag na iminungkahi ni Jesu-Kristo ay magiging, bilang isang direktang resulta, isang "Adventist", "ng ikapitong araw", kung hindi sa mga tao, ito ang magiging kaso para sa Diyos; ito, sa sandaling iwanan niya ang relihiyosong pahinga sa unang araw, upang isagawa ang natitirang bahagi ng ikapitong araw, na tinatawag na Sabbath, na pinabanal ng Diyos mula nang likhain ang mundo. Ang pag-aari ng Diyos ay nagpapahiwatig ng komplementaryong mga kahilingan ng Diyos; sa Sabbath, ang hinirang na Adventist ay kailangang matanto na ang kanyang pisikal na katawan ay pag-aari din ng Diyos, at dahil dito, kailangan niyang pakainin at pangalagaan ito bilang isang mahalagang banal na pag-aari, isang makalaman na santuwaryo. Sapagkat itinakda ng Diyos para sa tao, sa Gen.1:29, ang kanyang mainam na pagkain: " *At sinabi ng Diyos: Narito, ibinibigay ko sa inyo ang bawat halamang namumunga ng binhi, na nasa ibabaw ng buong lupa, at bawat punong kahoy na nasa kanya. ang bunga ng puno at namumunga: ito ang magiging pagkain mo* ."

Ang kaisipang Adventista ay hindi mapaghihiwalay sa proyektong Kristiyano na inihayag ng Diyos. Ang pagbabalik ni Jesu-Kristo ay binanggit sa maraming sipi sa Bibliya: Psa.50:3: " ***Dumarating ang ating Diyos*** *, hindi siya nananatili sa katahimikan; sa harap niya ay apoy na lumalamon, sa palibot niya ay isang marahas na bagyo* "; Psa.96:13: " *... sa harap ng Panginoon! Sapagka't siya'y dumarating,* ***sapagkat siya'y dumarating upang hatulan ang lupa*** *; hahatulan niya ang mundo sa katuwiran, at ang mga tao ayon sa kanyang katapatan.* » ; Isa.35:4: " *Sabihin mo sa mga nababagabag ang puso: Lakasan mo ang iyong loob, huwag matakot; narito ang iyong Diyos, ang paghihiganti ay darating, ang kaparusahan ng Diyos;* ***Siya mismo ang darating at ililigtas ka*** "; Hos.6:3: " *Ating alamin, ating hanapin ang Panginoon;* ***ang pagdating nito ay tiyak na gaya ng sa bukang-liwayway. Darating siya para sa atin tulad ng ulan*** *, tulad ng ulan sa* ***tagsibol*** *na dinidilig sa lupa* "; sa mga banal na kasulatan ng bagong tipan ay mababasa natin: Mat.21:40: " *Ngayon* ***pagdating ng Panginoon ng ubasan*** *, ano ang gagawin niya sa mga nangungupahan na ito?* » ; 24:50: " *...* ***darating ang panginoon ng aliping ito sa araw na hindi niya inaasahan,*** *at sa oras na hindi niya alam,* "; 25:31: " ***Kapag ang Anak ng Tao ay dumating sa kanyang kaluwalhatian*** *, kasama ng lahat ng mga anghel, siya ay uupo sa trono ng kanyang kaluwalhatian.* » ; Jea.7:27: " *Gayunman, alam natin kung saan nanggaling ang isang ito;* ***ngunit si Kristo, pagdating niya*** *, walang makakaalam kung saan siya nanggaling.* » ; 7:31: " *Marami sa karamihan ang naniwala sa kanya, at nagsabi,* ***Ang Kristo ba, sa pagdating niya*** *, ay gagawa ng higit pang mga makapangyarihang gawa kaysa sa ginawa ng isang ito?* » ; Heb.10:37: " *Kaunting panahon, kaunting panahon:* ***siya na darating ay darating*** *, at hindi siya magtatagal* ." Ang huling patotoo ni Hesus: Juan 14:3: " *At pagka ako'y pumaroon at ako'y naghanda ng isang dako para sa inyo* ***, ako'y muling paririto, at kayo'y dadalhin ko sa aking sarili*** *, upang kung saan ako naroroon ay naroroon kayo* . Ang patotoo ng mga anghel: Gawa.1:11: " *At sinabi nila: Mga lalaking taga-Galilea, bakit kayo humihinto sa pagtingin sa langit?* ***Itong si Jesus, na itinaas mula sa inyo sa langit, ay darating sa paraang katulad ng nakita ninyo sa pag-akyat sa langit.*** ". Ang Adventist project of the Messiah ay

makikita sa: Isa.61:1-2: “ *Ang espiritu ng Panginoon, si YaHWéH, ay nasa akin, sapagkat pinahiran ako ni YaHWéH upang magdala ng mabuting balita sa mga dukha; Sinugo niya ako upang pagalingin ang mga bagbag na puso, upang ipahayag ang kalayaan sa mga bihag, at ang paglaya sa mga bilanggo; upang ipahayag ang isang taon ng pabor ni YaHWéH, ...* " Dito, sa pagbabasa ng tekstong ito sa sinagoga ng Nazareth, itinigil ni Jesus ang kanyang pagbabasa at isinara ang aklat, dahil ang iba, tungkol sa " *araw ng ang paghihiganti* ” ay magaganap lamang makalipas ang 2003 taon, para sa kanyang maluwalhating banal na pagbabalik: “ *at* ***isang araw ng paghihiganti mula sa ating Diyos*** *; upang aliwin ang lahat ng nagdurusa;* »

Ang Adventism ngayon ay may maraming mukha, at una, ang opisyal na aspeto ng institusyonal na tinanggihan noong 1991, ang mga huling liwanag na inialay ni Jesus, sa pamamagitan ng hamak na instrumento ng tao na Ako. Lalabas ang mga detalye kung saan naaangkop sa dokumentong ito. Maraming mga dissident Adventist na grupo ang umiiral na nakakalat sa buong mundo. Ang liwanag na ito ay tinutugunan sa kanila bilang isang priyoridad. Siya ang "dakilang liwanag" kung saan nais ng ating nakatatandang kapatid na espirituwal na si Ellen White, na pamunuan ang mga Adventist. Ipinakita niya ang kanyang trabaho bilang "maliit na liwanag" na humahantong sa "malaki". At sa kanyang huling pampublikong mensahe, na itinaas ang Banal na Bibliya sa magkabilang kamay, ipinahayag niya: “Mga kapatid, inirerekomenda ko sa inyo ang aklat na ito.” Ang kanyang hiling ay ipinagkaloob na; Ang Daniel at Apocalipsis ay ganap na binibigyang kahulugan sa pamamagitan ng mahigpit na paggamit ng mga kodigo sa Bibliya. Ang perpektong pagkakaisa ay nagpapakita ng dakilang karunungan ng Diyos. Reader, kung sino ka man, hinihimok kita na huwag gumawa ng mga pagkakamali ng nakaraan, ikaw ang dapat na umangkop sa banal na plano, dahil ang Makapangyarihan sa lahat ay hindi aangkop sa iyong pananaw. Ang pagtanggi sa liwanag ay isang mortal na kasalanan na walang anumang lunas; hindi ito tinatakpan ng dugong ibinuhos ni Jesu-Kristo. Isinasara ko ang mahalagang panaklong ito at babalik sa " *kapahamakan* " na inihayag.

Bago lapitan ang kuwento ng Apocalypse, dapat kong ipaliwanag sa iyo kung bakit, sa pangkalahatan, ang mga propesiya na kinasihan ng Diyos ay para sa atin, mga tao, na mahalaga sa pinakadakilang lawak, dahil ang kanilang kaalaman o paghamak ay magreresulta sa buhay na walang hanggan o permanenteng kamatayan. Ang dahilan ay ang mga sumusunod: gusto ng tao ang katatagan at dahil dito, natatakot sila sa pagbabago. Dahil dito, pinoprotektahan niya ang katatagan na ito at binago ang kanyang relihiyon sa tradisyon, itinatapon ang lahat ng bagay na nagpapakita ng sarili sa isang aspeto ng pagiging bago. Ito ay kung paano, sa kanilang kapahamakan, ang mga Hudyo ng lumang banal na alyansa ay kumilos muna, na hindi nag-atubiling tuligsain ni Jesus bilang " *isang sinagoga ni Satanas* " sa Apoc. 2:8 at 3:9 . Sa pamamagitan ng pagsunod sa tradisyon ng mga ama, naniwala sila na sa pamamagitan nito ay mapangangalagaan nila ang kanilang relasyon sa Diyos. Ngunit ano ang

mangyayari sa kasong ito? Hindi na nakikinig ang tao sa Diyos kapag nakikipag-usap siya sa kanya, ngunit hinihiling niya sa Diyos na makinig sa kanyang pagsasalita. Sa sitwasyong ito, hindi na nahahanap ng Diyos ang kanyang account, lalo na dahil, kung totoo na siya mismo ay hindi nagbabago sa kanyang pagkatao at sa kanyang paghatol na nananatiling walang hanggan, totoo rin na ang kanyang proyekto ay patuloy na lumalaki at patuloy na nagbabago. Sapat na ang isang talata upang kumpirmahin ang ideyang ito: " *Ang landas ng matuwid ay tulad ng maningning na liwanag,* ***na ang liwanag ay tumataas*** *hanggang sa kalagitnaan ng araw.* (Pro 4:18)." Ang " *landas* " ng talatang ito ay katumbas ng " *daan* " na nakapaloob kay Jesu-Kristo. Ito ay nagpapatunay na ang katotohanan ng pananampalataya kay Kristo ay nagbabago rin sa paglipas ng panahon, ayon sa pagpili ng Diyos, alinsunod sa kanyang plano. Ang mga kandidato para sa kawalang-hanggan ay dapat magbigay sa mga salita ni Jesus ng kahulugang nararapat sa kanila nang sabihin niya sa kanila: " *Sa kanya na tumutupad ng aking mga gawa hanggang sa wakas ay ibibigay ko…* (Apoc.2:26)". Maraming tao ang nag-iisip na sapat na upang panatilihin ang iyong natutunan mula sa simula hanggang sa wakas; at ito na ang pagkakamali ng mga pambansang Hudyo at ang aral ni Jesus sa kanyang talinghaga ng mga talento. Ngunit ito ay upang kalimutan na ang tunay na pananampalataya ay isang permanenteng kaugnayan sa Espiritu ng buhay na Diyos na nangangalaga upang bigyan ang kanyang mga anak ng pagkaing ito na lumalabas sa kanyang bibig sa lahat ng oras at sa lahat ng oras. Ang salita ng Diyos ay hindi limitado sa mga banal na kasulatan ng Bibliya, pagkatapos nito, nananatili nang permanente, ang buhay na "Logos", ang Salita na pansamantalang nagkatawang-tao, si Kristo ay kumikilos sa Banal na Espiritu upang ipagpatuloy ang kanyang pakikipag-usap sa mga mayroon sa kanya. ibigin at hanapin siya nang buong kaluluwa. Maaari akong magpatotoo sa mga bagay na ito dahil personal akong nakinabang mula sa kontribusyong ito ng bagong liwanag na ibinabahagi ko sa mga taong nagmamahal dito gaya ko. Ang bagong bagay na natanggap mula sa langit ay patuloy na nagpapabuti sa ating pag-unawa sa ipinahayag na proyekto nito at dapat nating malaman kung paano magpasya at abandunahin ang mga hindi napapanahong interpretasyon kapag ang mga ito ay luma na. Inaanyayahan tayo ng Bibliya na gawin ito: " *Suriin ang lahat ng bagay; kumapit nang mahigpit sa mabuti;* (1 Th.5:21)."

Ang paghatol ng Diyos ay patuloy na iniangkop sa progresibong ebolusyon na ito ng liwanag na kinasihan at ipinahayag sa mga hinirang na depositaryo ng kanyang mga orakulo. Kaya, ang mahigpit na paggalang sa tradisyon ay nagdudulot ng pagkawala, dahil pinipigilan nito ang mga tao na umangkop sa ebolusyon ng programa ng pag-save na unti-unting inihayag hanggang sa katapusan ng mundo. Mayroong isang ekspresyon na kumukuha ng buong halaga nito sa larangan ng relihiyon, ito ay: ang katotohanan ng kasalukuyang panahon o ang kasalukuyang katotohanan . Upang higit na maunawaan ang kaisipang ito, dapat nating tingnan ang nakaraan, kung saan noong panahon ng mga apostol mayroon tayong perpektong doktrina ng pananampalataya. Nang maglaon, sa ipinropesiya na mga panahon ng matinding kadiliman, ang doktrina ng mga apostol ay pinalitan ng dalawang "Roma"; ang imperyal at ang papa, ang dalawang yugto ng parehong banal na proyekto na inihanda para sa diyablo.

Samakatuwid, binibigyang-katwiran ng gawain ng reporma ang pangalan nito, dahil kinapapalooban nito ang pag-aalis ng mga huwad na doktrina at muling pagtatanim ng nawasak na mabubuting binhi ng apostolikong doktrina. Sa matinding pagtitiyaga, nagbigay ang Diyos ng panahon, maraming oras, para sa Kanyang liwanag na maibalik sa ganap na pagkakumpleto. Hindi tulad ng mga paganong diyos na hindi tumutugon, dahil wala sila, ang Diyos na lumikha ay nabubuhay nang walang hanggan, at ipinakikita niya na siya ay umiiral, sa pamamagitan ng kanyang mga reaksyon at sa kanyang hindi matutulad na mga aksyon; sa kasamaang palad para sa tao, sa ilalim ng balat ng malupit na mga parusa. Siya na nag-uutos sa kalikasan, na namamahala sa kidlat, kulog at kidlat, na gumising sa mga bulkan at nagpapabuga ng apoy sa mga nagkasalang sangkatauhan, na nagdudulot ng mga lindol at nagdudulot ng mapanirang mga alon, ay siya ring dumarating upang bumulong sa isipan ng kanyang mga hinirang na opisyal, ang pag-usad ng kanyang proyekto, kung ano ang kanyang inihahanda na gawin, tulad ng ipinahayag niya nang maaga, bago pa man. " *Sapagka't ang Panginoong Dios ay walang ginagawa hanggang sa maihayag niya ang kaniyang lihim sa kaniyang mga lingkod na mga propeta* ," ayon sa Amos 3:7.

Ang unang pagtingin sa Apocalypse

Sa kaniyang presentasyon, inilarawan sa atin ni Juan, ang apostol ng Panginoong Jesu-Kristo, ang mga larawang ibinigay sa kaniya ng Diyos sa pangitain at ang mga mensaheng kaniyang naririnig. Sa hitsura, ngunit sa hitsura lamang, ang Apocalipsis, salin ng Griyegong "apocalupsis", ay naghahayag ng anuman, dahil pinanatili nito ang mahiwagang aspeto na hindi maintindihan ng karamihan ng mga mananampalataya na nagbabasa nito. Ang misteryo ay nagpapahina sa kanila, at sila ay nabawasan sa pagwawalang-bahala sa mga lihim na inihayag.

Hindi ito ginagawa ng Diyos nang walang dahilan. Sa pamamagitan ng pagkilos sa ganitong paraan, itinuturo Niya sa atin kung gaano kabanal ang kanyang Pahayag at, dahil dito, ito ay inilaan lamang para sa kanyang mga hinirang. At dito nararapat na maging malinaw sa paksa, ang kanyang mga pinili ay hindi ang mga nag-aangkin na gayon, kundi ang mga kinikilala niya mismo bilang kanyang mga lingkod, dahil sila ay namumukod-tangi, mga huwad na mananampalataya, sa pamamagitan ng kanilang katapatan at pagsunod. .

“ *Kapahayagan ni Jesu-Cristo, na ibinigay sa kanya ng Diyos upang ipakita sa kanyang mga alipin ang mga bagay na dapat mangyari* ***kaagad*** *, at ipinaalam niya, sa pamamagitan ng pagpapadala ng kanyang anghel, sa kanyang lingkod na si Juan, na nagpatotoo ng salita ng Diyos at ng patotoo ni Jesu-Cristo. , lahat ng nakita niya.* (Apoc.1:1-2).”

Kaya siya na nagpahayag sa Juan 14:6, “ *Ako ang daan, at ang katotohanan, at ang buhay; walang makapupunta sa Ama maliban sa pamamagitan ko* ”, dumarating, sa pamamagitan ng kanyang Apocalypse, ang kanyang Revelation, upang ipakita sa kanyang mga lingkod ang landas ng katotohanan na nagpapahintulot sa kanila na makamit ang buhay na walang hanggan na inialay at iminungkahi sa kanyang pangalan. Samakatuwid, tanging ang mga hinuhusgahan niyang karapat-dapat na tumanggap nito ang makakamit nito. Matapos ang konkretong ipakita sa pamamagitan ng kanyang makalupang ministeryo kung ano ang bumubuo sa modelo ng tunay na pananampalataya, makikilala ni Jesus ang mga karapat-dapat sa kanya at sa kanyang kusang-loob na nagbabayad-salang sakripisyo, sapagka't sila ay tunay na nagtalaga ng kanilang sarili sa huwarang landas na ito kung saan siya lumakad sa harap nila. Ang kanyang buong pagtatalaga sa paglilingkod sa Diyos ay ang pamantayang

iminungkahi. Kung sinabi ng Guro kay Pilato: “ *...Naparito ako sa mundo upang magpatotoo sa katotohanan…* (Juan 18:37),” sa mundo ring ito, ang kanyang mga pinili ay dapat ding gumawa ng gayon.

Ang bawat misteryo ay may paliwanag nito, ngunit upang makuha ito dapat mong gamitin ang mga susi na nagbubukas at nagsasara ng access sa mga lihim. Ngunit sayang para sa mababaw na mausisa, isang pangunahing susi ay ang Diyos mismo, sa personal. Sa kanyang paglilibang at ayon sa kanyang hindi nagkakamali at ganap na makatarungang paghatol, binubuksan o isinasara niya ang katalinuhan ng tao. Ang unang balakid na ito ay ginagawang hindi maintindihan ang inihayag na aklat at ang Banal na Bibliya sa pangkalahatan ay nagiging isang koleksyon ng mga artikulo ng mga alibi sa relihiyon, kapag nabasa ang mga huwad na mananampalataya. At ang mga huwad na mananampalataya na ito ay napakarami, kaya naman, sa lupa, pinarami ni Jesus ang kanyang mga babala tungkol sa mga huwad na Kristo na magpapakita hanggang sa katapusan ng mundo, ayon sa Matt.24:5-11-24 at Matt.7 :21 hanggang 23, kung saan nagbabala siya laban sa mga maling pag-aangkin ng mga sumisigaw para sa kanya.

Ang Apocalypse kung gayon ay ang paghahayag ng kasaysayan ng tunay na pananampalataya na kinilala ni Hesukristo sa Ama at sa Banal na Espiritu na nagmumula sa Ama, ang tanging lumikha na Diyos. Ang tunay na pananampalatayang ito ay nagpapangyari sa mga pinili nito na dumaraan sa mga panahon ng matinding pagkalito sa relihiyon sa mga madilim na siglo. Binibigyang-katwiran ng sitwasyong ito ang simbolo ng *mga bituin* na iniuugnay ng Diyos sa mga hinirang na kinikilala niya, kahit saglit, dahil tulad nila, ayon sa Gen.1:15, nagniningning sila sa kadiliman, " *upang liwanagan ang lupa* ." »

Ang ikalawang susi sa Pahayag ay nakatago sa aklat ng propetang si Daniel, isa sa mga aklat ng lumang tipan, na bumubuo sa una sa “ *dalawang saksi* ” ng Diyos na binanggit sa Apoc.11:3; ang pangalawa ay ang Apocalipsis at ang mga aklat ng bagong tipan. Sa panahon ng kanyang ministeryo sa lupa, iginuhit ni Jesus ang atensyon ng kanyang mga alagad sa propetang ito na si Daniel na ang patotoo ay inuri sa mga makasaysayang aklat sa banal na "Torah" ng mga Hudyo.

Ang Divine Revelation ay may anyo ng dalawang espirituwal na hanay. Totoong totoo na ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalypse na ibinigay kay Juan ay magkakaugnay at magkatugma upang dalhin, tulad ng dalawang hanay, ang kabisera ng isang banal na selestiyal na paghahayag.

Samakatuwid, ang Apocalipsis ay ang kuwento ng tunay na pananampalataya na tinukoy ng Diyos sa talatang ito: “ *Mapalad ang bumabasa at ang mga nakikinig sa mga salita ng hula, at ang tumutupad ng mga bagay na nakasulat doon! Sapagkat malapit na ang panahon* (Rev.1:3).”

Ang pandiwang "basahin" ay may tiyak na kahulugan para sa Diyos na iniuugnay ang katotohanan ng pag-unawa sa mensaheng binasa. Ang kaisipang ito ay ipinahayag sa Isa.29:11-12: “ *Ang lahat ng paghahayag ay sa inyo ay gaya ng mga salita ng isang balumbon na natatakan na ibinigay sa isang taong marunong bumasa, na nagsasabi, Basahin ninyo ito! At sino ang sumagot: Hindi ko*

magagawa, sapagkat ito ay natatakan; o tulad ng isang libro na ibinibigay sa isang taong hindi marunong magbasa, na nagsasabing: Basahin mo ito! At sino ang sumagot: Hindi ako marunong magbasa .” Sa pamamagitan ng mga paghahambing na ito, pinatutunayan ng Espiritu ang imposibilidad ng pag-unawa sa mga banal na mensahe na naka-code para sa mga " nagpaparangal sa Kanya ng bibig at mga labi, ngunit ang mga puso ay malayo sa Kanya ", ayon sa Isa.29:13: " *Sinabi ng Panginoon: Nang ito ay ang mga tao ay lumalapit sa akin, Pinararangalan nila ako ng kanilang bibig at ng kanilang mga labi; ngunit ang kanyang puso ay malayo sa akin , at ang takot na mayroon siya sa akin ay* ***isang tuntunin lamang ng tradisyon ng tao*** ".

Ang ikatlong susi ay sumasali sa una. Matatagpuan din ito sa Diyos na soberanong pumipili mula sa kaniyang mga hinirang, ang isa na bibigyan niya ng kakayahan na “basahin” ang hula upang maliwanagan ang kaniyang mga kapatid kay Jesu-Kristo. Naalala ito ni Pablo sa 1 Cor.12:28-29: “ *At ang Dios ay naglagay muna ng mga apostol sa iglesya, ikalawa ay mga propeta, ikatlo ay mga guro, saka ang mga may kaloob na mga himala, at pagkatapos ay ang mga may kaloob na pagpapagaling, ng pagtulong, pamamahala, pagsasalita ng iba't ibang wika. Lahat ba ay apostol? Lahat ba ay propeta? Lahat ba sila ay mga doktor?* ".

Sa pagkakasunud-sunod na pinamumunuan ng Diyos, ang isang tao ay hindi naghahanda bilang isang propeta sa pamamagitan ng personal na desisyon ng tao. Nangyayari ang lahat gaya ng itinuro ni Hesus sa talinghaga, hindi tayo dapat magmadali upang mauna sa harapan ng entablado, ngunit sa kabaligtaran, dapat tayong umupo sa likuran ng silid, at maghintay, kung kinakailangan. , na inaanyayahan tayo ng Diyos na pumunta sa harap na hanay. Hindi ako naghangad ng anumang partikular na papel sa kanyang gawain, at mayroon lamang akong malaking gana sa pag-unawa sa mga kahulugan ng kakaibang mga mensaheng ito na nabasa ko sa Apocalipsis. At ang Diyos na, bago ko naunawaan ang kahulugan, ay tumawag sa akin sa isang pangitain. Kaya't huwag magtaka sa pambihirang makinang na katangian ng mga akdang ipinakita ko; ito ay bunga ng isang tunay na apostolikong misyon.

Ang panandaliang kawalan ng kakayahang maunawaan ang mga lihim nito na inihayag sa code ay samakatuwid ay normal at inaasahan sa pagkakasunud-sunod na itinatag ng Diyos. Ang kamangmangan ay hindi bumubuo ng isang kasalanan, hangga't hindi ito ang kahihinatnan ng isang pagtanggi sa ibinigay na liwanag. Sa kaso ng pagtanggi sa kung ano ang kanyang ibinunyag sa pamamagitan ng mga propeta na kanyang itinalaga para sa gawaing ito, ang banal na pangungusap ay kaagad: ito ay ang pagkasira ng relasyon, proteksyon at pag-asa. Kaya, ang isang misyonerong propeta, si Juan, ay tumanggap mula sa Diyos ng isang naka-code na pangitain, sa panahon ng wakas, isa pang misyonero na propeta ang naghaharap sa iyo ngayon ng na-decode na mga pangitain ng Daniel at Apocalipsis, na nag-aalok sa iyo ng lahat ng mga garantiya ng banal na pagpapala sa pamamagitan ng kanilang napakahusay na kalinawan. Para sa pag-decode na ito, isang pinagmulan lamang: ang Bibliya, walang iba kundi ang Bibliya, kundi ang buong Bibliya, sa ilalim ng liwanag ng Banal na Espiritu. Ang atensyon ng Diyos at ang kanyang pag-ibig ay nakatuon sa pinakasimpleng mga

nilalang ng tao, tulad ng masunuring mga bata, na naging bihira sa panahon ng kawakasan. Ang pag-unawa sa banal na kaisipan ay makakamit lamang sa isang malapit at matinding pagtutulungan ng Diyos at ng kanyang lingkod. Ang katotohanan ay hindi maaaring nakawin; nararapat lamang sa kanya. Ito ay tinatanggap ng mga nagmamahal dito bilang isang banal na emanasyon, isang bunga, isang diwa ng minamahal at sinasamba na Panginoon.

Ang kumpletong pagtatayo ng dakilang Apocalipsis na dinala sa isang pantulong na paraan ng mga aklat na Daniel at Apocalipsis ay napakalaki at mapanlinlang na kumplikado. Sapagkat sa katotohanan, madalas na binabanggit ng Diyos ang parehong mga paksa sa ilalim ng magkaibang mga aspeto at mga detalye. Sa antas ng karunungan na mayroon ako sa paksa ngayon, ang ipinahayag na kasaysayan ng relihiyon ay talagang napakasimpleng ibuod.

Nananatili pa rin ang pang-apat na susi: ito ay ang ating sarili. Dapat tayong mapili, dahil ang ating kaluluwa at ang ating buong pagkatao ay dapat ibahagi sa Diyos, ang lahat ng kanyang mga konsepto ng mabuti at masama. Kung ang isang tao ay hindi kabilang sa kanya, tiyak na hahamunin niya ang kanyang doktrina sa isang punto o iba pa. Ang maluwalhating Pahayag ay lumilitaw lamang na malinaw sa mga banal na isipan ng mga hinirang. Ang katotohanan ay tulad na hindi ito matatawaran, hindi maaaring makipag-ayos, dapat itong kunin kung ano ito o iwanan. Gaya ng itinuro ni Jesus, ang lahat ay napagpasyahan ng "oo" o "hindi". At kung ano ang idinagdag ng tao ay mula sa Masama.

Nananatili pa rin ang isang pangunahing pamantayan na kinakailangan ng Diyos: ganap na pagpapakumbaba. Ang pagmamataas sa isang gawa ay lehitimo ngunit ang pagmamataas ay hindi kailanman magiging: “ *Nilalabanan ng Diyos ang mapagmataas ngunit nagbibigay siya ng biyaya sa mapagpakumbaba* (Jac.4:6).” Ang pagmamataas bilang ugat ng kasamaan na naging sanhi ng pagbagsak ng diyablo kasama ang mga kakila-kilabot na kahihinatnan nito para sa kanyang sarili at para sa lahat ng makalangit at makalupang nilalang ng Diyos, imposible para sa isang mapagmataas na nilalang na makamit ang halalan kay Kristo.

Ang kababaang-loob, tunay na pagpapakumbaba, ay binubuo ng pagkilala sa ating kahinaan bilang tao at paniniwala sa mga salita ni Kristo nang sabihin niya sa atin: “ *Kung wala ako ay wala kayong magagawa* (Juan 15:5)”. Sa " *wala* " na ito ay matatagpuan, pangunahin, ang posibilidad na maunawaan ang kahulugan ng mga naka-code na propetikong mensahe nito. Sasabihin ko sa iyo kung bakit at bibigyan ka ng paliwanag. Sa kanyang karunungan, sa kanyang banal na katalinuhan, binigyang-inspirasyon ng Panginoon si Daniel ng kanyang mga propesiya sa mga elementong pinaghihiwalay ng mga dekada. Bago niya ako binigyang inspirasyon ng ideya na gumawa ng isang comparative synthesis ng lahat ng mga propesiya na ito na pinaghiwalay sa mga kabanata, walang nakagawa nito bago ako. Sapagkat sa pamamagitan lamang ng pamamaraang ito nagkakaroon ng katumpakan at kalinawan ang mga akusasyong ipinakita ng Diyos. Ang sikreto ng liwanag ay nakabatay sa synthesis ng lahat ng mga propetikong teksto, ang parallel na pag-aaral ng data mula sa magkahiwalay na mga kabanata nito, at higit sa lahat upang maghanap sa buong Bibliya para sa espirituwal na kahulugan ng mga simbolong nakatagpo. Hanggang sa ginamit ang

paraang ito, ang aklat ni Daniel, kung wala ang propesiya ng Apocalipsis ay nananatiling ganap na hindi maunawaan, ang mga banal na akusasyon na binanggit ay hindi masyadong nag-aalala sa mga kinauukulan nila. Ito ay upang baguhin ang sitwasyong ito na ang Banal na Espiritu ni Jesu-Kristo ay nagbigay inspirasyon sa akin upang linawin kung ano ang hanggang noon ay nananatiling nakakubli. Ang pagkakakilanlan ng apat na pangunahing mga puntirya ng banal na poot ay ipinahayag sa isang hindi mapag-aalinlanganang paraan. Walang ibang awtoridad ang kinikilala ng Diyos maliban sa kanyang nakasulat na salita, at ito ang tumutuligsa at nag-aakusa, sa ilalim ng titulo ng " *dalawang saksi* " nito ayon sa Apoc. 11:3, ang mga makasalanang terrestrial at selestiyal. Tingnan natin ngayon ang inihayag na makahulang kuwento sa buod.

Unang bahagi : ang kasaysayan ng Israel sa deportasyon mula noong – 605

Dumating si Daniel sa Babylon (-605) Dan.1
Ang mga pangitain ni Daniel tungkol sa sunud-sunod na mga pinuno
1-Ang imperyo ng Chaldean: Dan.2:32-37-38; 7:4.
2-Ang imperyong Mede at Persian: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.
3-Ang imperyong Griyego: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.
4-Ang imperyo ng Roma: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.
5-Ang mga kaharian sa Europa: Dan.2:33; 7:7-20-24.
6-Ang rehimeng papa: . . . . . Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Ikalawang Bahagi : Daniel + Pahayag

Propesiya tungkol sa unang pagdating ng Mesiyas na tinanggihan ng mga Hudyo: Daniel 9.

Mga pag-uusig sa mga Hudyo ng haring Griyego na si Antiochos IV Epiphanes (-168): pagpapahayag ng *malaking kapahamakan* : Dan.10:1. Ang katuparan: Dan.11:31. Mga pag-uusig sa Roma (70): Dan.9:26.

Pagkatapos ng mga Chaldean, Medes at Persians, ang mga Griyego, ang dominasyon ng Roma, imperyal, pagkatapos ay papa, mula 538. Sa Roma, ang pananampalatayang Kristiyano ay nakakatugon sa kanyang mortal na kaaway sa dalawang magkasunod na yugto ng imperyal at papa: Dan.2 :40 hanggang 43; 7:7-8-19 hanggang 26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 hanggang 6-13 hanggang 16; 13:1-10; 14:8.

Mula 1170 (Pierre Valdo), ang gawain ng Repormasyon hanggang sa pagbabalik ni Kristo: Apo.2:19-20-24 hanggang 29; 3:1 hanggang 3; 9:1-12; 13:11 hanggang 18.

Sa pagitan ng 1789 at 1798, ang aksyong pagpaparusa ng rebolusyonaryong ateismong Pranses: Rev.2:22; 8:12; 11:7-13.

Ang imperyo ni Napoleon I : Apo.8:13.

Mula 1843, ang pagsubok ng pananampalatayang Adventista at ang mga bunga nito: Daniel 8:14; 12:11-12; Rev.3. Pagbagsak ng tradisyonal na Protestantismo: Rev.3:1 hanggang 3; ang kanyang kaparusahan: Apoc.9:1 hanggang 12 (ang ika-5 *trumpeta*). Blessed Adventist Pioneers: Rev.3:4-6.

Mula 1873, ang opisyal na pagpapala ng unibersal na institusyon ng Seventh-day Adventist: Daniel 12:12; Apoc.3:7; ang *tatak ng Diyos* : Rev.7; ang unibersal na misyon nito o mga mensahe mula sa tatlong anghel: Rev.14:7 hanggang 13.

Mula 1994, na sumailalim sa isang pagsubok ng propesiya na pananampalataya, ang institusyonal na pananampalatayang Adventist ay bumagsak: Rev.3:14 hanggang 19. Ang kinahinatnan: ito ay sumapi sa Protestanteng kampo na tinanggihan mula noong 1844: Rev.9:5-10. Kanyang kaparusahan: Rev.14:10 (***siya rin*** *ay iinom* ...).

Sa pagitan ng 2021 at 2029, World War III: Daniel 11:40 hanggang 45; Rev.9:13 hanggang 19 (ang $^{ika\text{-}6}$ *trumpeta*).

Sa 2029, ang katapusan ng panahon ng sama-sama at indibidwal na biyaya: Apo.15.

Ang pangkalahatang pagsubok ng pananampalataya: ang batas ng Linggo na ipinataw: Rev.12:17; 13:11-18; 17:12-14; ang pitong huling salot: Rev.16.

Sa tagsibol 2030, " *Armagedon* ": utos ng kamatayan at maluwalhating pagbabalik ni Kristo: Daniel 2:34-35-44-45; 12:1; Apoc.13:15; 16:16. Ang *ikapitong trumpeta* : Rev.1:7; 11:15-19; 19:11 hanggang 19. *Ang ikapitong huling salot* : Rev.16:17. *Ang pag-aani* o pagdagit ng mga hinirang: Apoc.14:14 hanggang 16. *Ang pag-ani* o parusa sa mga huwad na guro ng relihiyon: Apoc.14:17 hanggang 20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

Mula sa tagsibol ng 2030, ang ikapitong milenyo o dakilang Sabbath para sa Diyos at sa kanyang mga hinirang: natalo, si Satanas ay ikinulong sa tiwangwang na lupa sa loob ng isang libong *taon* : Rev.20:1 hanggang 3. Sa langit, ang mga hinirang ay humatol sa mga nahulog: Daniel 7 : 9 ; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

Sa bandang 3030, ang Huling Paghuhukom: ang kaluwalhatian ng mga hinirang: Apo.21. *Ang ikalawang kamatayan* sa lupa: Daniel 7:11; 20:7 hanggang 15. Sa renewed earth: Rev.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Ang Mga Simbolo ng Roma sa Propesiya

Ang hindi kilalang aspeto ng mga propesiya ay batay sa paggamit ng iba't ibang mga simbolo kahit na ang mga ito ay may kinalaman sa iisang nilalang. Kaya't sila ay nagiging komplementaryo, sa halip na ibukod ang isa't isa. Ito ay nagpapahintulot sa Diyos na panatilihin ang mahiwagang aspeto ng mga teksto at bumuo sa isang sketch, ang iba't ibang mga aspeto ng target na paksa. Gayon din ang pangunahing target nito: Roma.

Sa Dan.2, sa pangitain ng estatwa, ito ang ikaapat na imperyo na may simbolo na " *mga binting bakal* ". Ang " *bakal* " ay sumasalamin sa kanyang malupit na karakter at sa Latin na motto nito na "DVRA LEX SED LEX", isinalin bilang: "ang batas ay mahirap, ngunit ang batas ay ang batas". Bilang karagdagan, ang " *mga binting bakal* " ay naaalala ang hitsura ng mga Romanong legionary na nakasuot ng bakal na mga baluti sa dibdib sa katawan, sa ulo, sa mga balikat, sa mga braso at sa mga binti, na sumusulong sa *paa* sa mahaba, organisado at disiplinadong mga haligi. .

Sa Dan.7, ang Roma, sa dalawang paganong yugto nito, ang republikano at ang imperyal, ay pa rin ang ikaapat na imperyo na inilarawan bilang " *isang kakila-kilabot na halimaw na may ngiping bakal* ". Ang *bakal* ng kanyang *mga ngipin* ay nag-uugnay sa kanya sa *mga bakal na binti ni Dan.2* . Mayroon din itong " *sampung sungay* " na kumakatawan sa sampung malayang kaharian sa Europa na bubuo pagkatapos ng pagbagsak ng Imperyong Romano. Ito ang pagtuturo na ibinigay sa Dan.7:24.

Ang Dan.7:8 ay naglalarawan sa paglitaw ng ikalabing-isang " *sungay* " na magiging sa propesiya, ang pangunahing puntirya ng lahat ng banal na poot. Ito ay tumatanggap ng pangalang " *maliit na sungay* " ngunit, sa kabalintunaan, ang Dan.7:20 ay nagtuturo dito na " *mas malaking anyo kaysa sa iba* ". Ang paliwanag ay ibibigay sa Dan.8:23-24, " *itong masungit at maarteng hari... ay magtatagumpay sa kanyang mga gawain; lilipulin niya ang mga makapangyarihan at ang mga tao ng mga banal* ." Ito ay bahagi lamang ng mga pagkilos na iniuugnay ng Diyos sa ikalawang dominasyong Romano na ito, na naisakatuparan mula 538, sa pagtatatag ng rehimeng papa na nagpataw ng pananampalatayang Romano Katoliko sa pamamagitan ng imperyal na awtoridad ni Justinian [I.] . Kakailanganin nating pansinin ang lahat ng mga akusasyon na inihaharap ng Diyos sa kalat-kalat na paraan, sa buong propesiya, laban sa awtokratiko at despotiko, ngunit relihiyoso, na rehimeng kinakatawan ng Romanong papa. Kung tinawag siya ng Dan.7:24 na " *iba sa una* ", ito ay tiyak dahil ang kanyang kapangyarihan ay relihiyoso at ito ay nakasalalay sa paniniwala ng mga makapangyarihan na natatakot sa kanya at natatakot sa kanyang impluwensya sa Diyos; na iniuugnay ng Dan.8:25 sa " *tagumpay ng kanyang mga lalang* ". Maaaring makita ng ilan na hindi normal na iniugnay ko ang hari ng Daniel 7 sa hari ng Daniel 8. Kaya dapat kong ipakita ang katwiran ng link na ito.

Sa Dan.8, hindi na natin makikita ang apat na paghalili ng imperyal ng Dan.2 at 7, ngunit dalawa lamang sa mga imperyong ito, bukod dito ay malinaw na kinilala sa teksto: ang imperyo ng Mede at Persian, na itinalaga ng isang "tupa"

at ang imperyong Griyego inilalarawan ng isang “ *kambing* ” na nauna sa imperyo ng Roma. Noong 323, namatay ang dakilang mananakop na Griyego na si Alexander the Great, " *nabali ang malaking sungay ng kambing* ". Ngunit walang tagapagmana, nahahati ang kanyang imperyo sa pagitan ng kanyang mga heneral. Matapos ang 20 taong digmaan sa pagitan nila, 4 na kaharian na lang ang natitira " *apat na sungay ang bumangon sa apat na hangin ng langit upang palitan ito* ". Ang apat na sungay na ito ay, Egypt, Syria, Greece at Thrace. Sa kabanata 8 na ito, ipinakita sa atin ng Espiritu ang pagsilang ng ikaapat na imperyo na, sa simula, ay isang kanlurang lungsod lamang, unang monarkiya, pagkatapos ay republikano mula noong - 510. Sa kanyang republikang rehimen na ang Roma ay unti-unting nakakuha ng kapangyarihan sa pamamagitan ng pagbabago ng mga tao. na umapela para sa tulong nito sa mga kolonya ng Roma. Ganito, sa talatang 9, sa ilalim ng pangalang “ *maliit na sungay* ” na tumutukoy na sa Romanong rehimeng papa sa Dan.7, ang pagdating ng republikang Roma sa kasaysayan ng Silangan kung saan naroon ang Israel, na naganap sa pamamagitan ng pakikialam nito sa Greece, " *isa sa apat na sungay* ". Gaya ng kasasabi ko lang, tinawag ito – 214 upang ayusin ang isang hindi pagkakaunawaan sa pagitan ng dalawang liga ng Greece, ang liga ng Achaean at ang liga ng Aetolian, at ang resulta ay para sa Greece, ang pagkawala ng kalayaan nito, at ang kolonyal na pagkaalipin sa mga Romano noong – 146. Ang bersikulo 9 ay nagbubunga ng sunud-sunod na pananakop na gagawin itong maliit na bayan ng Italya na ikaapat na imperyo na inilarawan ng “ *bakal* ” sa mga naunang propesiya. Ang heograpikal na lokasyon ng pangangatwiran ay ang Italya kung saan matatagpuan ang Roma. Ang kapanganakan ng mga founder nito na sina Romulus at Remus ay nagtatampok ng she-wolf na magpapasuso sa kanila. Sa Latin ang salitang Louve ay "lupa" na ang ibig sabihin ay she-wolf ngunit prostitute din. Kaya mula sa paglikha nito ang lungsod na ito ay minarkahan ng Diyos para sa dobleng propetikong tadhana. Matatagpuan natin siya bilang isang lobo sa kulungan ng mga tupa ni Jesus, na ihahambing siya sa isang patutot sa Rev.17. Pagkatapos, ang pagpapalawig nito patungo sa " *timog* " nito, ay nagawa sa pamamagitan ng pagsakop sa Timog Italya (- 496 hanggang - 272), pagkatapos ay umusbong na matagumpay mula sa mga digmaang isinagawa laban sa Carthage, kasalukuyang Tunis, mula 264 B.C. panahon. Ang susunod na yugto patungo sa " *silangan* " nito ay ang interbensyon nito sa Greece tulad ng nakita natin. Doon ay inilalarawan ito bilang “ *pagbangon mula sa isa sa apat na sungay* ” ng wasak na imperyong Griego na minana kay Alexander the Great. Lalong lumalakas, sa – 63, ang Roma ay magtatapos sa pagpapataw ng presensya nito at ng kolonyal na kapangyarihan nito sa Judea na tinatawag ng Espiritu na “ *pinakamagandang bansa* ” dahil ito ang naging gawain nito mula nang likhain ito pagkatapos ng paglabas ng kanyang mga tao sa Ehipto. Ang pananalitang ito ay inulit sa Ezek.20:6-15. Katumpakan ng kasaysayan: muli, ang Roma ay tinawag ni Hyrcanus upang labanan ang kanyang kapatid na si Aristobulus. Ang tatlong Romanong pananakop na inilarawan, sa parehong heograpikal na anyo gaya ng sa Medo-Persian na “ *tupa* ” ng parehong kabanata, ay naaayon sa makasaysayang patotoo. Ang layuning itinakda ng Diyos kung gayon ay nakamit: ang pananalitang “ *maliit na sungay* ” ng Dan.7:8 at Dan.8:9 ay tumutukoy, sa parehong mga sanggunian, pagkakakilanlang Romano. Ang bagay

ay ipinakita at hindi mapag-aalinlanganan. Sa katiyakang ito, magagawa ng banal na Espiritu ang pagtuturo nito at ang mga akusasyon nito laban sa rehimeng pangrelihiyon ng papa, na nakatutok sa sarili nito ang lahat ng kulog ng langit. Ang paghalili mula sa papang Roma hanggang sa imperyal na Roma na ipinakita sa Dan.7, dito, sa Dan.8, ang Espiritu ay lumalampas sa mga siglo na naghihiwalay sa kanila, at mula sa bersikulo 10, muli niyang pinuntirya ang papal na entidad, ang kanyang paboritong mortal na kaaway; at hindi nang walang dahilan. Dahil naa-access nito ang relihiyong Kristiyano ng mga mamamayan ng kaharian ng langit na tinipon ni Jesu-Kristo: " *bumangon sa hukbo ng langit* ". Ang bagay ay natapos noong 538 sa pamamagitan ng imperyal na atas ni Justinian I [na] nag-alok kay Vigilius [I] ng awtoridad sa relihiyon at ng trono ng papa ng Vatican. Ngunit armado ng kapangyarihang ito, kumilos siya laban sa mga banal ng Diyos, na kanyang inuusig sa pangalan ng relihiyong Kristiyano, tulad ng gagawin ng kanyang mga makasaysayang kahalili sa halos 1260 taon (sa pagitan ng 538 at 1789-1793). Kinumpirma ng katumpakan ng kasaysayan ang katumpakan ng tagal na ito, alam na ang utos ay isinulat noong 533. Ang 1260 taon samakatuwid ay natapos, sa kalkulasyong ito, noong 1793, ang taon kung kailan sa rebolusyonaryong "Terror", ang pag-aalis ng simbahang Romano ay ipinag-utos. " *Siya ang naging dahilan ng pagkahulog ng ilan sa mga bituin sa lupa at niyapakan ang mga ito* ." Ang imahe ay dadalhin sa Rev. 12:4: " *Kinaladkad ng kanyang buntot ang ikatlong bahagi ng mga bituin sa langit at itinapon sa lupa* ". Ang mga susi ay ibinigay sa Bibliya. Tungkol sa *mga bituin* , ang mga ito ay nasa Gen.1:15: " *Inilagay sila ng Diyos sa kalawakan ng langit upang magbigay liwanag sa lupa* "; sa Gen.15:5 ay inihambing sila sa binhi ni Abraham: " *Tumingala ka sa langit at <u>bilangin mo ang mga bituin</u> , kung mabibilang mo sila; <u>ganyan ang iyong magiging salinlahi</u>* "; sa Dan.12:3: " *yaong nagtuturo ng katuwiran sa marami ay magniningning <u>na parang mga bituin</u> magpakailanman* ". Ang salitang " *buntot* " ay magkakaroon ng malaking kahalagahan sa Apocalypse ni Jesu-Kristo, dahil ito ay sumasagisag at tumutukoy *sa "propeta na nagtuturo ng mga kasinungalingan* ", gaya ng inihayag sa atin ng Isaias 9:14, sa gayon ay nagbubukas ng ating pang-unawa sa naka-code na mensahe na banal. Samakatuwid, ang rehimeng papa ng Roma, sa buong mga siglo ng dominasyon nito at mula sa pinagmulan nito, ay pinamunuan ng mga huwad na propeta, ayon sa banal at makatarungang paghatol na ipinahayag ng Diyos.

Sa Dan.8:11, inaakusahan ng Diyos ang kapapahan ng pagbangon laban kay Jesu-Kristo, ang tanging " *Pinuno ng mga tagapamahala* ", gaya ng paglilinaw sa talatang 25, binanggit din bilang " *Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon* ", sa Rev. .17:14; 19:16. Mababasa natin: " *Siya ay tumindig sa kapitan ng hukbo, inalis sa kaniya ang walang hanggan at ibinagsak ang base ng kaniyang santuwaryo* ." Ang pagsasaling ito ay naiiba sa kasalukuyang mga pagsasalin, ngunit ito ay may karapat-dapat na mahigpit na igalang ang orihinal na tekstong Hebreo. At sa ganitong anyo ang mensahe ng Diyos ay tumatagal sa pagkakapare-pareho at katumpakan. Ang terminong " *perpetual* " ay hindi tumutukoy sa "hain" dito, dahil ang salitang ito ay hindi nakasulat sa Hebreong teksto, ang presensya nito ay bawal at hindi makatarungan; bukod pa rito,

binabaluktot nito ang kahulugan ng hula. Sa katunayan, pinupuntirya ng hula ang panahon ng Kristiyano kung saan, ayon sa Dan.9:26, ang *mga sakripisyo at mga handog* ay inalis. Ang katagang ito na " *perpetual* " ay may kinalaman sa isang eksklusibong pag-aari ni Jesu-Kristo na kanyang pagkasaserdote, ibig sabihin, ang kanyang kapangyarihan bilang tagapamagitan na pabor lamang sa kanyang mga hinirang na kanyang kinilala at pinili. Gayunpaman, sa pag-agaw sa pag-aangkin na ito, pinagpapala ng rehimeng papa ang isinumpa at sinusumpa ang mga pinagpala ng Diyos na maling inaakusahan nito ng maling pananampalataya, na inilalagay ang sarili bilang isang modelo ng banal na pananampalataya; isang pag-aangkin na lubos na tinututulan ng Diyos sa kanyang makahulang paghahayag na inaakusahan siya, sa Dan.7:25, ng " *pagbuo ng disenyo upang baguhin ang mga panahon at ang batas* ". Ang maling pananampalataya ay samakatuwid sa buong gawain ng rehimeng papa, sa gayon ay ginawang hindi karapat-dapat na dalhin o magbigay ng anumang relihiyosong paghatol. Ang *panghabang-buhay* samakatuwid ay alinsunod sa mga turo ng Heb.7:24, ang " *hindi mailipat na pagkasaserdote* " ni Jesu-Kristo. Ito ang dahilan kung bakit hindi maangkin ng papa ang isang paghahatid ng kapangyarihan at awtoridad nito mula sa Diyos kay Jesu-Kristo; kaya lamang niya ito iligal na nakawin mula sa kanya kasama ang lahat ng kahihinatnan ng naturang pagnanakaw, para sa kanya at sa kanyang mga inaakit. Ang mga kahihinatnan na ito ay inihayag sa Dan.7:11. Sa huling paghuhukom, dadanasin niya ang " *ikalawang kamatayan, itinapon nang buhay sa lawa ng apoy at asupre* ", kung saan matagal na niyang pinagbantaan ang kanyang sarili, mga monarko at lahat ng tao, upang sila ay maglingkod at matakot sa kanya. " *Tumingin ako pagkatapos dahil sa mga mapagmataas na salita na sinasalita ng sungay, at sa aking pagtingin, ang hayop ay pinatay, at ang katawan nito ay nawasak, na inihatid sa apoy upang sunugin.* " Sa turn, ang Revelation of the Apocalypse ay magpapatunay sa pangungusap na ito ng makatarungang paghatol ng nagagalit at bigo na tunay na Diyos, sa Rev.17:16; 18:8; 19:20. Pinili kong isalin, " *at ibinagsak ang base ng kanyang santuwaryo* " dahil sa espirituwal na katangian ng mga akusasyon laban sa rehimeng papa. Sa katunayan, ang salitang Hebreo na "mecon" ay maaaring isalin bilang: *lugar* o *base* . At sa kaso na bumangon, ito talaga *ang batayan ng* espirituwal na santuwaryo na binaligtad. Ang terminong " *base* " ay may kinalaman, ayon sa Efe.2:20-21, si Jesu-Kristo mismo, " *pangunahing bato ng panulok* ", ngunit gayundin, ang buong apostolikong pundasyon kumpara sa isang espirituwal na gusali, ibig sabihin, isang " *santuwaryo* " na pag-aari ng Si Jesu-Kristo, na itinayo ng Diyos sa kanya. Ang sinasabing pamana ni San Pedro ay sinasalungat ng Diyos mismo. Para kay Popery, ang tanging pamana ni Peter ay ang pagpapatuloy ng gawain ng kanyang mga berdugo na nagpako sa kanya pagkatapos ng kanyang banal na Guro. Ang kanyang rehimeng inkisisyon ay matapat na ginawa ang unang paganong modelo. Palibhasa'y " *binago ang mga panahon at ang batas* " na itinatag ng Diyos, ang hindi mapagparaya at malupit na rehimeng ito, kung saan ang ilang mga pinuno ng papa ay mga mamamatay-tao, kilalang-kilalang mga kriminal, tulad ni Alexander VI Borgia at ng kanyang anak na si Caesar, berdugo at Cardinal, ay nagpapatotoo sa mahalagang diabolikong kalikasan ng ang institusyong papal na Romano Katoliko. Napakalaking patayan ng mapayapang mga tao ang

pinakawalan ng awtoridad na ito sa relihiyon, sa pamamagitan ng sapilitang pagbabalik-loob, sa ilalim ng parusang kamatayan, at ang mga relihiyosong utos ng mga krusada na pinamunuan laban sa mga Muslim na sumakop sa lupain ng Israel; isang lupain na isinumpa ng Diyos mula noong taong 70, kung saan ang mga Romano ay dumating upang wasakin *ang "lungsod at ang kabanalan* ", alinsunod sa ipinahayag, sa Dan.9:26, bilang resulta ng pagtanggi ng mga Hudyo sa Mesiyas. . Ang " *batayan ng kanyang santuwaryo* " ay patungkol sa lahat ng doktrinal na katotohanan na natanggap ng mga apostol na naghatid sa kanila sa mga susunod na henerasyon sa pamamagitan ng mga banal na kasulatan ng bagong tipan; ang pangalawa sa " *dalawang saksi "* ng Diyos , ayon sa Rev.11:3. Mula sa tahimik na saksing ito, pinanatili lamang ni Popery ang mga pangalan ng mga bayani ng pananampalatayang bibliya na ginagawa nitong sambahin at pinaglilingkuran nang marami sa pamamagitan ng maraming mga tagasunod nito. Ang katotohanan ayon sa Roma ay naitala, sa isang bahagi, sa "missal" nito (ang gabay sa misa), na pumapalit sa " *dalawang saksi "* ng Diyos ; ang mga sinulat ng luma at bagong mga tipan na magkakasamang bumubuo sa Banal na Bibliya na kanyang nilabanan sa pamamagitan ng pagpatay sa kanyang tapat na mga tagasunod.

Ihahayag sa atin ng bersikulo 12 ng Dan.8 kung bakit napilitan ang Diyos na likhain ang kasuklam-suklam at kasuklam-suklam na relihiyong ito. " *Ang hukbo ay ibinigay na walang hanggan dahil sa kasalanan* ." Kaya ang kasuklam-suklam at kasuklam-suklam na mga aksyon ng rehimeng ito ay umiral, sa pamamagitan ng pagnanais ng Diyos, upang parusahan ang " *kasalanan* " na, ayon sa 1 Juan 3:4, ang paglabag sa batas. At ito ay isang aksyon na naiugnay na sa Roma ngunit sa paganong yugto ng imperyal nito, dahil ang kasalanang napakalubha, na nararapat sa gayong kaparusahan, ay humipo sa Diyos sa dalawang lubhang sensitibong punto: ang kanyang kaluwalhatian bilang Diyos na lumikha at Tagumpay kay Kristo. Makikita natin sa Apoc. 8:7-8 na ang pagtatatag ng rehimeng papa sa 538 ay bumubuo sa ikalawang parusa, na ipinataw ng Diyos, at hinulaan ng babalang simbolo ng " *pangalawang trumpeta* ". Ang isa pang parusa ay nauna rito, na naisakatuparan ng mga barbarong pagsalakay sa Europa na naging hindi tapat na Kristiyano. Ang mga pagkilos na ito ay umaabot sa pagitan ng 395 at 476, ang dahilan ng mga parusang ipinataw ay matatagpuan pa rin bago ang 395. Kaya, ang petsa ng Marso 7, 321 ay nakumpirma, kung saan, ang paganong Romanong emperador, si Constantine I, kung saan ang kapayapaan ay [inaalok] sa ang mga Kristiyano ng imperyo, na iniutos sa pamamagitan ng kautusan na iwanan ang pagsasagawa ng Sabbath na pinalitan niya ng natitirang bahagi ng unang araw. Ngayon, ang unang araw na ito ay nakatuon sa paganong pagsamba sa di-nalulupig na diyos na araw. Ang Diyos ay biglang dumanas ng dobleng galit: ang pagkawala ng kanyang Sabbath, ang pag-alaala sa kanyang gawain bilang manlilikha at ang kanyang huling tagumpay laban sa lahat ng kanyang mga kaaway, ngunit gayundin, bilang kapalit nito, ang pagpapalawig ng paganong karangalan na ibinigay sa unang araw, sa pinakadulo. hanay ng mga alagad ni Jesu-Kristo. Ilang tao ang makakaunawa sa kahalagahan ng kamalian, dahil dapat nating matanto na ang Diyos ay hindi lamang lumikha ng buhay, siya rin ang lumikha at tagapag-ayos ng panahon, at para lamang sa layuning ito

nilikha niya ang mga bituin sa langit. Lumilitaw ang araw sa ikaapat na araw upang markahan ang mga araw, ang buwan upang markahan ang gabi, at ang araw muli at ang mga bituin upang markahan ang mga taon. Ngunit ang linggo ay hindi minarkahan ng mga bituin, ito ay batay lamang sa isang soberanong desisyon ng Diyos na lumikha. Kaya ito ay kumakatawan sa tanda ng kanyang awtoridad at titiyakin ito ng Diyos.

Liwanag sa Sabbath

Ang panloob na organisasyon ng linggo ay ang pagpapahayag din ng kanyang banal na kalooban at aalalahanin ito ng Diyos sa takdang panahon sa

teksto ng kanyang ikaapat na utos: “ *Alalahanin ang araw ng kapahingahan upang panatilihin itong banal. Mayroon kang anim na araw upang gawin ang lahat ng iyong gawain, ngunit ang ikapito ay araw ng Panginoon mong Diyos; huwag kang gagawa ng anumang gawain sa araw na iyon, kahit na ikaw, o ang iyong asawa, o ang iyong mga anak, o ang iyong mga hayop, o ang dayuhan na ay nasa loob ng iyong mga pintuang-daan, sapagka't ginawa ng Panginoon ang langit at ang lupa at ang dagat, at ang lahat ng nandoon sa loob ng anim na araw; kaya nga pinagpala niya ang ikapitong araw at* ***pinabanal*** *ito* ".

Tingnan mong mabuti, sa quote na ito, ito ay tungkol lamang sa mga numerong " *anim* at *pito* "; hindi man lang binabanggit ang salitang sabbath. At sa " *ikapitong " anyo* nito , isang ordinal na numero, iginigiit ng Tagapaglikhang Mambabatas ang posisyon na ang *ikapitong ito* abalang *araw* . Bakit ganito ang pagpupumilit? Bibigyan kita ng dahilan upang baguhin, kung kinakailangan, ang iyong pananaw sa utos na ito. Nais ng Diyos na baguhin ang pagkakasunud-sunod ng panahon na itinatag niya mula sa pagkakatatag ng mundo. At kung ipipilit niya nang husto, ito ay dahil ang linggo ay itinayo sa imahe ng buong oras ng kanyang pag-save na proyekto: 7000 taon o mas tiyak, 6000 + 1000 taon. Dahil binaluktot ang kanyang plano ng kaligtasan, sa pamamagitan ng paghampas ng dalawang beses sa bato ng Horeb, napigilan si Moises na makapasok sa lupang Canaan. Ito ang aral na gustong ibigay ng Diyos tungkol sa kanyang pagsuway. Mula noong 1843-44, ang unang araw na pahinga ay may parehong mga kahihinatnan, ngunit sa pagkakataong ito ay pinipigilan nito ang pagpasok sa makalangit na Canaan, ang gantimpala para sa pananampalataya ng mga hinirang na inialay ng nagbabayad-salang kamatayan ni Jesu-Kristo. Ang banal na paghatol na ito ay nahuhulog sa mga rebelde, dahil, tulad ng pagkilos ni Moses, ang natitirang bahagi ng unang araw ay hindi naaayon sa plano na nakaprograma ng Diyos. Ang mga pangalan ay maaaring mabago nang walang labis na kahihinatnan, ngunit ang katangian ng mga numero ay ang kanilang hindi nababago. Para sa Diyos na lumikha, na nangangasiwa sa kanyang nilikha, ang progresibong pag-unlad ng panahon ay isinasagawa sa pamamagitan ng sunud-sunod na mga linggo ng pitong araw. Walang pagbabago, ang unang araw ay mananatiling unang araw at ang " *ikapito* " ay mananatiling " *ikapito* ". Bawat araw ay patuloy na mananatili ang halaga na ibinigay ng Diyos mula sa simula. At itinuro sa atin ng Genesis, sa kabanata 2, na ang ikapitong araw ay ang layunin ng isang partikular na kapalaran: ito ay “ *pinabanal* ” ibig sabihin, ibinukod. Hanggang ngayon, hindi pinansin ng sangkatauhan ang tunay na dahilan ng espesyal na halagang ito, ngunit ngayon, sa pangalan nito, binibigyan ko ng paliwanag ng Diyos. Sa liwanag nito, ang pagpili ng Diyos ay nilinaw at nabigyang-katwiran: ang ikapitong araw ay hinuhulaan ang ikapitong milenyo ng banal na pandaigdigang proyekto ng 7000 solar na taon, kung saan ang huling "libong taon" na binanggit *sa* Apo.20, ay makikita ang mga hinirang ni Jesu-Kristo. pumasok sa kagalakan at presensya ng kanilang minamahal na Guro. At ang gantimpalang ito ay matamo salamat sa tagumpay ni Jesus laban sa kasalanan at kamatayan. Ang pinabanal na Sabbath ay hindi na lamang alaala ng paglikha ng ating makalupang sansinukob ng Diyos, ito rin ay nagmamarka sa bawat linggo ng pagsulong tungo sa pagpasok sa kaharian ng langit kung saan, ayon kay Juan.14:2-3, si Jesus ay “naghahanda

ng isang lugar . ” para sa kanyang minamahal na hinirang. Narito ang isang napakagandang dahilan para mahalin siya at parangalan siya sa banal na ikapitong araw na ito, kapag siya ay lilitaw upang markahan ang pagtatapos ng ating mga linggo, sa paglubog ng araw, sa pagtatapos ng ika-6 na [araw] .

Mula ngayon, kapag nabasa o narinig mo ang mga salita ng ikaapat na utos na ito, dapat mong marinig sa likod ng mga salita ng teksto, na sinasabi ng Diyos sa mga tao: “Mayroon kang 6000 taon upang makagawa ng mga gawa ng pananampalataya ng mga hinirang, dahil mayroon kang umabot sa katapusan mula sa panahong ito, ang panahon ng ***1000 taon*** ng ***ikapitong milenyo*** ay hindi na sa iyo; ito ay magpapatuloy lamang para sa aking mga hinirang na pumasok sa aking selestiyal na kawalang-hanggan, sa pamamagitan ng tunay na pananampalatayang kinilala ni Jesucristo.”

Sa gayon ang Sabbath ay lumilitaw bilang isang simboliko at makahulang tanda ng buhay na walang hanggan na nakalaan para sa mga tinubos ng lupa. Gayundin, inilarawan ito ni Jesus sa pamamagitan ng “ *mahalagang perlas* ” ng kanyang talinghaga na binanggit sa Mat.13:45-46: “ *Ang kaharian ng langit ay katulad pa rin ng isang mangangalakal na naghahanap ng magagandang perlas.* ***Natagpuan niya ang isang perlas na may malaking halaga*** *; at siya'y yumaon at ipinagbili ang lahat ng kaniyang tinatangkilik, at binili siya* ." Ang talatang ito ay maaaring makatanggap ng dalawang kabaligtaran na paliwanag. Ang pananalitang “ *kaharian ng langit* ” ay tumutukoy sa pagliligtas na proyekto ng Diyos. Sa paglarawan sa kanyang proyekto, inihambing ni Jesu-Kristo ang kanyang sarili sa isang “ *perlas* ” “ *mangangalakal* ” na naghahanap ng *perlas* , ang pinakamaganda, ang pinakaperpekto at samakatuwid, dahil dito, ang isa na nakakakuha ng pinakamataas na presyo. Upang mahanap ang *pambihirang* , at samakatuwid ay mahalagang, perlas, iniwan ni Jesus ang langit at ang kaluwalhatian nito at sa lupa sa halaga ng kanyang kakila-kilabot na kamatayan, binili niyang muli ang mga espirituwal na perlas na ito upang ang mga ito ay maging kanyang pag-aari magpakailanman. Ngunit sa kabaligtaran, ang *mangangalakal* ay ang pinili na nauuhaw para sa ganap, para sa banal na pagiging perpekto na magiging gantimpala ng tunay na pananampalataya. Dito muli, upang matalo ang gantimpalang ito ng bokasyong selestiyal, iniiwan niya ang walang kabuluhan at hindi makatarungang mga pagpapahalaga sa lupa upang italaga ang kanyang sarili sa pagbibigay sa Diyos ng lumikha ng isang pagsamba na nakalulugod sa kanya. Sa bersyong ito, ang *mahalagang perlas* ay ang buhay na walang hanggan na inialay ni Jesu-Kristo sa kanyang mga hinirang sa tagsibol ng taong 2030.

ito *na may malaking halaga* ay maaari lamang maging patungkol sa huling panahon ng Adventism; ang isa na ang mga huling kinatawan ay mabubuhay hanggang sa tunay na pagbabalik ni Hesukristo. Ito ang dahilan kung bakit pinagsasama-sama *ng mahalagang perlas* na ito ang Sabbath, ang pagbabalik ni Kristo at ang kabanalan ng mga huling hinirang. Ang pagiging perpekto ng doktrina na natagpuan sa huling panahon na ito ay nagbibigay sa mga banal ng imahe ng *perlas* . Ang kanilang tiyak na karanasan sa pagpasok sa kawalang-hanggan na buhay ay nagpapatunay sa *perlas na larawang ito* . At ang pagkakadikit nila sa ikapitong araw na Sabbath na alam nilang ipinropesiya ang

ikapitong milenyo ay nagbibigay sa Sabbath at sa ikapitong milenyo ng imahe ng isang natatanging mahalagang hiyas na walang maihahambing maliban sa isang "mahalagang perlas ″ . Ang ideyang ito ay lilitaw sa Rev.21:21: “ ***Ang labindalawang pintuan ay labindalawang perlas ; bawat pinto ay isang butil*** . *Ang liwasang bayan ay purong ginto, parang transparent na salamin* .” Binibigyang-diin ng talatang ito ang pagiging natatangi ng pamantayan ng pagpapakabanal na hinihiling ng Diyos, at kasabay nito, ang natatanging gantimpala ng pagtatamo ng buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng kanilang pagpasok sa Sabbath ng ikapitong milenyo sa pamamagitan ng simbolikong "mga pintuang-daan" na naglalarawan ng mga pagsubok sa pananampalataya ng *Adventist* . Ang huling tinubos ay hindi mas mabuti kaysa sa mga nauna sa kanila. Ang katotohanang doktrina lamang na ipinaalam sa kanila ng Diyos ang nagbibigay-katwiran sa kanilang larawan ng *perlas* na nagtagumpay sa tinabas na *mga mahalagang bato* . Ang Diyos ay hindi kailanman gumagawa ng eksepsiyon para sa mga tao ngunit, depende sa oras na kinauukulan, inilalaan niya ang karapatang gumawa ng eksepsiyon sa pamantayan ng kabanalan na kinakailangan upang matamo ang kaligtasan. Ang panahong Kristiyano na napagmasdan ay higit sa lahat ay may kinalaman sa panahon na minarkahan ng pagbabalik ng kasalanan, na pinapormal sa relihiyon mula noong itatag ang Romanong rehimeng papa, iyon ay, mula noong 538. Gayundin, ang mga simula ng Repormasyon ay sakop ng habag at awa nito, at ang paglabag ng Sabbath ay hindi ibinilang bago ang utos ng Dan.8:14 ay nagkabisa, mula noong tagsibol ng 1843. Sa banayad na parunggit, ang pagbili ng perlas ay iminungkahi ni Jesus sa Rev.3:18: " Ipinapayo ko sa *iyo* ***na Bumili ka sa akin*** *ng gintong sinubok sa apoy, upang ikaw ay yumaman, at mapuputing damit, upang ikaw ay mabihisan at ang kahihiyan ng iyong kahubaran ay huwag lumitaw, at ng pampahid na pahid sa iyong mga mata, upang ikaw ay makakita.* ” Ang mga bagay na ito, na iniaalok ni Jesus sa mga kulang sa kanila, ay bumubuo ng mga elemento na nagbibigay sa pinili ng kanyang simbolikong aspeto ng “ *perlas* ” sa paningin at paghatol ng Panginoong Jesu-Kristo. Ang " *perlas* " ay dapat na " *binili* " mula sa Kanya, hindi ito nakukuha ng libre. Ang halaga ay ang pagtanggi sa sarili, ang batayan ng pakikipaglaban para sa pananampalataya. Sa kani-kanilang pagkakasunud-sunod, iminungkahi ni Jesus na magbenta ng pananampalatayang sinubok ng pagsubok na nagbibigay sa pinili ng kanyang espirituwal na kayamanan; ang kanyang dalisay at walang bahid na katuwiran na sumasaklaw sa espirituwal na kahubaran ng pinatawad na makasalanan; ang tulong ng Banal na Espiritu na nagbubukas ng mga mata at katalinuhan ng makasalanang tao sa proyektong inihayag ng Diyos sa kanyang banal na Kasulatan ng Bibliya.

Sa panahon ng 6000 taon ng panahon ng Kristiyano, ang Diyos ay naghintay hanggang sa katapusan ng makalupang cycle na ito upang matuklasan ng kanyang huling hinirang ang kadakilaan ng kanyang banal na ikapitong araw o Sabbath na pinabanal para sa kanyang kapahingahan. Ang mga halal na opisyal na nakauunawa sa kahulugan nito ay mayroon na ngayong lahat ng dahilan upang mahalin at parangalan ito bilang isang regalo mula kay Jesu-Kristo. Para naman sa mga hindi nagustuhan at nilalabanan ito, mayroon at magkakaroon sila ng lahat ng

dahilan para kamuhian ito dahil ito ang magwawakas ng kanilang buhay na hayop sa lupa.

Ang utos ng Daniel 8:14

Ang Dan.8:12 ay nagpatuloy, na nagsasabi, “ *ibinagsak ng sungay ang katotohanan, at nagtagumpay sa kanyang mga gawain* . Ang “ *katotohanan* ” ay, ayon sa Psa.119:142, “ *ang batas* .” Ngunit ito rin ang ganap na kabaligtaran ng “ *kasinungalingan* ” na, ayon sa Isa.9:14, ay nagpapakilala sa papal na “ *bulaang propeta* ” sa pamamagitan ng terminong “ *buntot* ” na direktang nag-aakusa sa kanya sa Rev.12:4. Sa katunayan, itinapon niya ang katotohanan sa lupa upang ilagay ang kanyang mga relihiyosong " *kasinungalingan* " sa lugar nito. Ang kanyang " *mga gawain* " ay maaari lamang " *magtagumpay* ", dahil ang Diyos mismo ang naging dahilan ng kanyang pagpapakita upang parusahan ang Kristiyanong pagtataksil na ginawa mula noong Marso 7, 321.

Ang mga bersikulo 13 at 14 ay magkakaroon ng napakahalagang kahalagahan hanggang sa katapusan ng mundo. Sa talatang 13, iniisip ng mga santo kung gaano katagal ang pangingikil ng “ *perpetual* ” at “ *mapangwasak na kasalanan* ”; mga bagay na ngayon lang natin nakilala. Ngunit pag-isipan natin nang kaunti ang " *mapangwasak na kasalanan* " na ito. Ang pagkawasak na pinag-uusapan ay ang mga kaluluwa o buhay ng tao. Sa bandang huli, ang buong

nasirang sangkatauhan ay aalis, sa panahon ng " *libong taon* " ng ikapitong milenyo, ang planetang lupa sa orihinal nitong anyo na " *walang anyo at walang laman* " na magiging katumbas ng halaga nito, sa Apo.9:2-11, 11: 7, 17:8 at 20:1-3, ang pangalang " *malalim* " ng Gen.1:2.

Ang mga " *santo* " ay nagtatanong din kung gaano katagal *yuyurakan ang "* Kristiyano" " *kabanalan at host "?* ". Sa tagpong ito, ang mga " *santo* " na ito ay kumikilos bilang tapat na mga lingkod ng Diyos, na namumuhay tulad ni Daniel, na ibinigay bilang isang halimbawa sa Dan.10:12, ng lehitimong pagnanais na *" maunawaan* » ang banal na proyekto. Nakukuha nila para sa tatlong paksang nabanggit, isang sagot na ibinigay sa talata 14.

Ayon sa mga pagwawasto at pagpapahusay na pinatnubayan ako ng Diyos na gawin mula sa orihinal na tekstong Hebreo, ang sagot na ibinigay ay: " *Hanggang sa gabi ng umaga, dalawang libo at tatlong daan, at ang kabanalan ay magiging matuwid* ." Wala na doon, ang nakakubling teksto ng tradisyon: " *Hanggang dalawang libo tatlong daang gabi at umaga at ang santuwaryo ay lilinisin* ". Ito ay hindi na isang katanungan ng *santuwaryo* kundi ng ***kabanalan*** ; at saka, ang pandiwa na " *purified* " ay pinapalitan ng " ***justified*** ", at ang ikatlong pagbabago ay may kinalaman sa pananalitang " *umaga ng gabi* " na talagang isahan sa tekstong Hebreo. Sa ganitong paraan, inaalis ng Diyos ang lahat ng katwiran sa mga nagsisikap na baguhin ang kabuuang bilang sa pamamagitan ng paghahati nito sa dalawa, na sinasabing pinaghihiwalay ang mga gabi mula sa mga umaga. Ang kanyang diskarte ay binubuo ng paglalahad ng yunit ng pagkalkula ng " *umaga sa gabi* " na tumutukoy sa isang 24 na oras na araw sa Gen.1. Pagkatapos lamang ihayag ng Espiritu ang bilang ng yunit na ito: "2300". Ang kabuuang bilang ng mga araw ng propeta na binanggit ay kaya pinoprotektahan. Ang pandiwa na " *pinawalang-sala* " ay may ugat, sa Hebreo, ang salitang "katarungan" "tsedek". Ang pagsasalin na aking iminumungkahi ay samakatuwid mismo ay makatwiran. Pagkatapos, ang isang pagkakamali tungkol sa salitang Hebreo na "qodesh" ay isinalin ang terminong ito bilang " *santuwaryo* " na sa Hebreo ay "miqdash". Ang salitang " *santuwaryo* " ay mahusay na isinalin sa bersikulo 11 ng Daniel 8, ngunit wala itong lugar sa mga bersikulo 13 at 14 kung saan ginagamit ng Espiritu ang salitang "qodesh" na dapat isalin bilang "kabanalan *"* .

Kapag alam natin na partikular na pinupuntirya ng " *mapangwasak na kasalanan* " ang pag-abandona sa Sabbath, ang mismong layunin ng isang partikular na banal **na pagpapakabanal , ang salitang "** *kabanalan* " na ito ay lubos na nagliliwanag sa kahulugan ng mensahe ng propeta. Ipinapahayag ng Diyos na sa pagtatapos ng " *2300 na mga gabi at umaga* " na binanggit, ang paggalang sa natitirang bahagi ng kanyang tunay na " *ikapitong araw* " ay hihilingin sa kanya, mula sa bawat taong nag-aangkin ng kabanalan at " *walang hanggang katarungan* " na natamo ni Hesus Kristo. Ang pagtatapos ng " *nagwawasak na kasalanan* " ay nagsasangkot ng pagtalikod sa relihiyosong pagsamba sa Linggo, ang dating araw ng araw, na itinatag ni Constantine I ' ang paganong emperador. Sa gayon, muling itinatatag ng Diyos, sa turn, ang mga doktrinal na pamantayan ng kaligtasan na namayani noong panahon ng mga apostol. Ang katagang ito na " *kabanalan* " lamang ay sumasaklaw sa lahat ng

doktrinal na katotohanan ng mga pundasyon ng pananampalatayang Kristiyano. Ang pagkakaroon bilang modelo at pinagmulan ng pagtuturo na ibinigay sa mga Hudyo, ang pananampalatayang Kristiyano ay nagdadala lamang ng bago, ang kapalit ng mga hain na hayop, sa pamamagitan ng dugo na ibinuhos ni Jesu-Kristo sa luklukan ng awa na nakatago sa isang kweba sa ilalim ng lupa na matatagpuan sa ilalim ng kanyang mga paa sa Golgota , bilang ikinalulugod ng ating Tagapagligtas na ihayag at ipakita, sa kanyang lingkod na si Ron Wyatt, noong 1982. Ang pagtuklas sa mga paksang may kinalaman sa salitang " *kabanalan* " ay progresibo at umaabot sa buong buhay, ngunit mula noong 2018, ang panahong ito ay binibilang at limitado, at ngayon, sa 2020, 9 na taon na lang ang natitira upang maibalik ang lahat ng aspeto.

Ang Daniel 8:14 ay isang utos na pumatay sa kaluluwa, dahil ang pagbabago sa paghatol ng Diyos ay nagreresulta sa pagkawala ng alok ni Kristo ng kaligtasan para sa lahat ng nagsasanay sa Romano Katolikong mga Kristiyanong Linggo. Dahil dito, ang diwa ng minanang tradisyon ay magiging sanhi ng walang hanggang kamatayan ng maraming tao, na kadalasang hindi nalalaman ang kanilang paghatol ng Diyos. Dito na pinahihintulutan ng pagpapakita ng pag-ibig sa katotohanan ang Diyos na markahan *ang " pagkakaiba* ", tungkol sa kapalaran na nakakaapekto sa " *mga naglilingkod sa kanya at sa mga hindi naglilingkod sa kanya* (Mal.3:18)" .

Ang ilang mga mapanghimagsik na espiritu ay nais na hamunin ang mismong ideya ng isang pagbabagong maiuugnay sa Diyos na mismong nagpahayag: " *Hindi ako nagbabago* ", sa Mal.3:6. Pagkatapos ay dapat nating matanto na ang pagbabagong nagawa noong 1843-44 ay binubuo lamang ng muling pagtatatag ng orihinal na pamantayan na matagal nang binaluktot at binago . Ito ang dahilan kung bakit ang pagpapala ng mga hinirang ng Repormasyon, na ibinilang sa kabila ng kanilang di-sakdal na mga gawa, ay nagpapakita ng isang pambihirang katangian, ang doktrinal na aspeto nito ay hindi maihaharap bilang modelo ng tunay na pananampalataya. Ang partikular na paghatol na ito para sa mga unang repormador ay napakatangi kaya't kinuha ito ng Diyos at inihayag sa Apoc.2:24 kung saan sinabi niya sa mga Protestante, bago ang 1843, "Wala akong ibang pasanin sa iyo, tanging kung ano ang mayroon ka ay panatilihin ito hanggang sa . *darating ako* ."

Ang " *kaabalahan* " na kalakip sa pagpasok sa bisa ng utos na ito ng Dan.8:14 ay napaka " *dakila* " na ang Diyos ay nagsenyas nito sa pamamagitan ng pagpapahayag ng tatlong " *malaking kaabahan* " sa Rev.8:13. At sa gayong malubhang kahihinatnan, ito ay kagyat na malaman ang petsa ng pagpasok nito sa puwersa. Ito ang tiyak na pag-aalala ng " *mga banal* " ng Dan.8:13. Ang tagal ay ipinahayag na ngayon bilang makahulang " *2300 araw* ", o 2300 totoong solar na taon, ayon sa kodigo na ibinigay kay Ezekiel, isang kontemporaryong propeta ni Daniel (Ezek.4:5-6). Ang kabanata 8 na ito, na ang tema ay binubuo ng pagwawakas sa Romanong " *kasalanan* ", ay makikita ang mga elementong kulang sa Dan.9 kung saan, doon din, ito ay magiging isang katanungan ng " *pagwawakas sa kasalanan* ", ngunit sa pagkakataong ito, sa " orihinal *na kasalanan* na naging sanhi ng pagkawala ng buhay na walang hanggan, mula kina Adan at Eva. Ang operasyon ay ibabatay sa makalupang ministeryo ng Mesiyas

na si Jesus at sa kusang-loob na pag-aalay ng kanyang perpektong buhay, bilang pagtubos sa mga kasalanan ng kanyang mga hinirang, at tinukoy Ko, sa kanila lamang. Ang panahon ng kaniyang pagdating sa gitna ng mga tao ay itinakda sa pamamagitan ng hula sa mga araw ng makahulang. Ang mensahe ay may kinalaman sa priyoridad ng mga Hudyo dahil sila ay alyansa sa Diyos. Binigyan niya ang mga Hudyo, na " *wakasan ang kasalanan* ", isang yugto ng " *pitumpung linggo* " na kumakatawan sa 490 tunay na araw-taon. Ngunit ipinapahiwatig din nito ang mga paraan ng pakikipag-date sa panimulang punto ng pagkalkula. " *Dahil ang salita ay nagpahayag na ang Jerusalem ay itatayo, hanggang sa pinahiran, mayroong…* (7 + 62 = 69 *na linggo*)." Tatlong hari ng Persia ang nagbigay ng awtorisasyong ito, ngunit ang pangatlo lamang, si Artaxerxes I ' ang ganap na nakatupad nito ayon sa Ezra 7:7. Ang kanyang maharlikang utos ay ipinahayag noong tagsibol ng 458 BC. Ang termino ng 69 na linggo ay naglalagay ng simula ng ministeryo ni Jesucristo sa taong 26. Partikular na tinatarget ang huling "pitong taon" na nakalaan para sa gawain ni Jesus, na nagtatag, sa pamamagitan ng kanyang nagbabayad-salang kamatayan, ang mga pundasyon ng bagong tipan, ang Inilalahad ng Espiritu sa bersikulo 27 ng Dan.9, itong " *lingo* " ng mga araw-taon " *sa gitna* " kung saan, sa pamamagitan ng kanyang kusang pagkamatay, " *pinatigil niya ang paghahain at ang paghahandog* "; ang mga bagay na inihandog hanggang kay Jesu-Cristo, para sa katubusan ng mga kasalanan. Ngunit ang kanyang kamatayan ay higit sa lahat upang " *wakasan ang kasalanan* ". Paano natin dapat maunawaan ang mensaheng ito? Nag-aalok ang Diyos ng isang pagpapakita ng kanyang pag-ibig na bibihagin ang mga puso ng kanyang mga hinirang na, sa pamamagitan ng pagbabalik ng pagmamahal at pagkilala, ay lalaban sa kanyang tulong laban sa kasalanan. Ang 1 Juan 3:6 ay nagpapatunay, na nagsasabi, " *Ang sinumang nananatili sa kanya ay hindi nagsasagawa ng kasalanan; ang sinumang magkasala ay hindi nakakita sa kanya, ni hindi nakakilala sa kanya* ." At pinalalakas niya ang kanyang mensahe sa maraming iba pang mga quote.

Sa antas ng doktrina, pinapalitan lamang ng bagong alyansang itinayo ni Jesu-Kristo ang luma. Kaya, ang parehong mga tipan ay nakasalalay sa parehong propetikong batayan na ipinahayag sa Dan.9:25. Ang petsa - 458 kung gayon ay maaaring magsilbing batayan para sa pagkalkula ng 70 linggong itinakda para sa mga Hudyo, ngunit para din sa 2300 aktwal na araw-taon ng Dan.8:14 na may kinalaman sa pananampalatayang Kristiyano. Dahil sa may petsang katumpakan na ito, maitatag natin para sa taon 30 ang kamatayan ng Mesiyas at para sa taong 1843 ang pagpasok sa aplikasyon ng utos ng Dan.8:14. Ang parehong mga mensahe ay dumating upang " *wakasan ang kasalanan* " na may walang hanggang mortal na mga kahihinatnan para sa mga taong nagpapatuloy sa pagwawalang-bahala sa kanila, tulad ng isa, hanggang sa sila ay matamaan ng kamatayan, o pagkatapos ng katapusan ng panahon ng sama-sama at indibidwal na biyaya na mauuna sa maluwalhating pagbabalik ni Hesukristo. Hanggang sa huling puntong ito, pinahihintulutan ng buhay ang taos-pusong pagbabagong loob na nagbibigay-daan sa pag-access sa katayuan ng mga hinirang.

Paghahanda para sa Apocalypse

Ang pagsulat ng aklat ay ganap na ginawa ng Diyos. Siya ang pumipili ng mga salita at sa Rev. 22:18-19, binabalaan niya ang mga tagapagsalin at mga eskriba na magiging responsable sa pagpapadala o pag-transcribe ng orihinal na kuwento, mula sa henerasyon hanggang sa henerasyon, na ang kaunting pagbabago sa mga salita ay makakaapekto sa kanila. .ay magiging sulit sa pagkawala ng kaligtasan. Kaya't narito tayo ay may isang napaka-partikular na gawain ng napakataas na kabanalan. Maihahambing ko ito sa isang napakalaking "palaisipan" na ang pagpupulong ay hindi matatapos kung ang pinakamaliit na orihinal na piraso ay babaguhin. Ang gawain samakatuwid ay banal na napakalaki at ayon sa kalikasan nito, lahat ng sinasabi ng Diyos doon ay totoo, ngunit totoo para sa pagkumpleto ng kanyang nagliligtas na proyekto; dahil tinutugunan niya ang hulang ito sa kanyang "mga lingkod", mas tiyak, " *kanyang mga alipin* ", ng katapusan ng mundo. Mapapakahulugan lamang ang propesiya kapag malapit nang matupad ang mga hinulaang elemento o, sa kalakhang bahagi, natupad na.

Ang haba ng kabuuang panahon na magtatagal ang banal na proyektong nagliligtas ay palaging binabalewala ng mga tao. Sa ganitong paraan, sa lahat ng panahon, ang lingkod ng Diyos ay makakaasa na masaksihan ang katapusan ng sanlibutan, at pinatotohanan ito ni Pablo sa pamamagitan ng kaniyang mga salita: “ *Ito ang sinasabi ko, mga kapatid,* ***na ang panahon ay maikli*** *; upang simula ngayon ang mga may asawa ay maging parang wala, ang mga umiiyak na parang hindi umiiyak, ang mga nagagalak na parang hindi nagagalak, ang mga bumibili na parang walang pag-aari, at ang mga gumagamit ng mundo bilang hindi. ang hugis ng mundong ito ay lumilipas* (1 Cor.7:29 hanggang 31).”

Mayroon tayong, kaysa kay Pablo, ang bentahe ng paghahanap ng ating sarili sa panahong ito kung kailan wawakasan na ng Diyos ang kanyang pagpili ng walang hanggang hinirang. At ngayon ang kanyang inspiradong payo ay dapat ipatupad ng mga tunay na hinirang sa ating huling panahon. Ang mundo ay lilipas, at tanging ang buhay na walang hanggan ng mga hinirang ang magpapatuloy. Gayundin, ang mga salita ng Diyos kay Kristo, " *Ako'y* ***mabilis na dumating*** ", sa Apoc.1:3, ay totoo, ganap na nabigyang-katwiran at inangkop para sa huling pagkakataong ito na atin; siyam na taon pagkatapos ng kanyang pagbabalik, sa panahon ng pagsulat ng tekstong ito.

Nakita natin sa Dan.7:25 na ang layunin ng Roma ay " *baguhin ang panahon at ang* banal na kautusan." Ang pagkaunawa sa mga misteryo ng

Apokalipsis ni Jesu-Kristo, na ibinigay kay apostol Juan na nakakulong sa isla ng Patmos, ay mahalagang batay sa kaalaman sa totoong panahon na itinatag ng Diyos. Samakatuwid, ang paksa ng oras ay mahalaga sa pag-unawa sa Apocalypse, na itinayo ng Diyos sa ideyang ito ng oras. Kaya't paglalaruan niya ang imprecision ng data na ito upang mapanatili ng libro ang hindi nakakapinsalang misteryosong karakter nito na magbibigay-daan dito na tumawid sa 20 siglo ng ating panahon nang hindi nawasak ng mga entidad na inakusahan at tinuligsa. Ang mga nagbagong panahon, at lalo na ang kalendaryong itinatag ng Roma sa isang maling petsa na nauugnay sa kapanganakan ni Jesus, ay hindi pinahintulutan ang mga hinirang na malinlang kapag binibigyang-kahulugan nila ang mga hula ng Diyos; ito dahil ang Diyos ay naglalahad sa kaniyang mga hula, mga tagal na ang simula at wakas ay batay sa makasaysayang mga aksyon na madaling matukoy at napetsahan ng mga dalubhasang istoryador.

Ngunit sa Apocalypse, ang paniwala ng oras ay mahalaga, dahil ang buong istraktura ng libro ay nakasalalay dito. Kaya, bilang resulta, ang pag-unawa nito ay nakasalalay sa tamang interpretasyon ng Sabbath na hinihingi at ipinanumbalik ng Diyos noong 1844. Ang aking ministeryo, na sinimulan noong 1980, ay naglalayong ihayag ang kahalagahan ng makahulang papel ng Sabbath, na hinuhulaan ang natitirang bahagi ng Sabbath. ang ikapitong milenyo, ng Diyos at ng kanyang mga hinirang, ang tema ng Rev.20. Ayon sa talatang 2Pe.3:8, " *ang isang araw ay tulad ng isang libong taon, at ang isang libong taon ay tulad ng isang araw* ", ang link na itinatag sa pagitan ng larawan ng pitong araw ng paglikha na ipinahayag sa Gen.1 at 2 at ang pitong isang libong taon ng kabuuang panahon ng banal na proyekto, nag-iisang naging posible ang aking pag-unawa sa pagtitipon ng istruktura ng aklat. Sa kaalamang ito, ang hula ay nagiging mas malinaw at inihayag, perlas sa pamamagitan ng perlas, ang lahat ng mga lihim nito.

Kaya, ang hula ay nabubuhay at mabisa lamang kung ang mensahe ay maiuugnay sa isang petsa sa kasaysayan ng panahon ng Kristiyano. Ito ang pinahintulutan kong matanto ng inspirasyon ng Banal na Espiritu ng Diyos kay Jesu-Kristo. Gayundin, nawa'y ipahayag ko itong " *maliit na aklat, buksan* ", na nagpapatunay sa katuparan ng banal na plano na inihayag sa Apoc.5:5 at 10:2.

Sa mga tuntunin ng arkitektura nito, ang Apocalypse vision ay sumasaklaw sa panahon ng Kristiyanong panahon sa pagitan ng katapusan ng apostolikong panahon, sa paligid ng 94 at ang katapusan ng ikapitong milenyo na magtatagumpay sa huling pagbabalik ni Jesu-Kristo sa 2030. Samakatuwid, ito ay nakikibahagi kay Daniel kabanata 2, 7, 8, 9, 11 at 12 pangkalahatang ideya ng panahon ng Kristiyano. Para sa mga Kristiyano, ang pangunahing aral na nakuha mula sa pag-aaral ng aklat na ito ay ang pibotal na petsa ng tagsibol ng 1843 na itinatag ng Dan.8:14, ngunit din ng taglagas ng 1844 kung saan natapos ang pagsubok sa pananampalataya. Ito ay muli mula sa taglagas ng 1844 na inilatag ng Diyos ang mga pundasyon ng pananampalataya ng Seventh-day Adventist. Ang dalawang petsang ito ay napakahalaga na gagamitin ng Diyos ang mga ito upang buuin ang kanyang pangitain sa Pahayag. Upang lubos na maunawaan ang halaga ng dalawang malapit na petsang ito, dapat nating iugnay sa 1843 ang simula ng

pagsubok ng pananampalataya para sa makahulang salita. Ang mga unang espirituwal na biktima ay nahulog sa petsang ito sa pamamagitan ng kanilang mapanghamak na pagtanggi sa unang adventist na anunsyo ni William Miller. Ngunit ang panahon ng pagsubok ay nag-aalok sa kanila ng pangalawang pagkakataon kasama ang ikalawang anunsyo nito sa pagbabalik ni Jesus para sa Oktubre 22, 1844. Noong Oktubre 23 ang paglilitis ay natapos at ang paghatol ng Diyos ay maaaring mabuo at maihayag. Tapos na ang kolektibong pagsubok, ngunit posible pa rin ang indibidwal na conversion. Bukod dito, sa katunayan, ang lahat ng mga Adventist ay nagsasagawa ng Roman Sunday rest na hindi pa nakikilala bilang isang kasalanan. At ang Sabbath ay unti-unting pinagtibay ng mga Adventista nang paisa-isa, nang hindi naisasakatuparan ng lahat ng mga Adventista ang pangunahing tungkulin nito. Ang pangangatwiran na ito ay umaakay sa akin na paboran ang pagtatapos ng huwad na pananampalatayang Protestante, ang petsa ng tagsibol 1843 at para sa simula ng Adventism na pinagpala ng Diyos, ang petsa ng taglagas ng Oktubre 23, 1844. Sa mga Hebreo, ang tagsibol at Taglagas ay pinag-ugnay. sa pamamagitan ng pagsisimula ng mga pagdiriwang na nagdiwang ng magkasalungat na magkasalungat na mga tema; ang walang hanggang hustisya ng *pinatay na "kordero* " ng "Paskuwa" ng tagsibol, sa isang banda, at ang katapusan ng kasalanan ng " *kambing* " na pinatay para sa "araw ng pagbabayad-sala" ng mga kasalanan, ng taglagas, ng ibang lugar. . Natupad ang dalawang relihiyosong kapistahan sa Paskuwa ng taóng 30 kung saan ibinigay ng Mesiyas na si Jesus ang kaniyang buhay. Ang tagsibol ng 1843 at Oktubre 22, 1844 ay magkakaugnay din sa kahulugan dahil ang layunin ng pagsubok ng pananampalataya ay " *wakasan ang kasalanan* " ayon sa Dan.7:24; yaong bumubuo sa kasuklam-suklam na gawain ng lingguhang pahinga sa unang araw, habang itinalaga ito ng Diyos para sa ikapitong na kanyang pinabanal para sa paggamit na ito, mula sa katapusan ng unang linggo ng paglikha sa lupa; noong 2021, 5991 taon bago tayo.

Maaari din nating paboran ang petsa ng utos ng Daniel 8:14 na tumutukoy sa petsa ng tagsibol 1843. Upang bigyang-katwiran ang pagpili na ito, dapat nating isaalang-alang na ang sandaling ito ay pinuputol ang lahat ng mga relasyong itinatag hanggang noon sa pagitan ng Diyos at ng kanyang mga nilalang; Ang Diyos na nagsagawa, mula sa petsang ito, ng isang pangwakas na pagpili na binuo sa dalawang magkasunod na anunsyo ng Adventist. Mula sa tagsibol ng 1843, ang Sabbath ay dapat na, ngunit hindi ito ibibigay ng Diyos sa mga nanalo sa pagsubok hanggang sa taglagas ng 1844, bilang isang pinagpala at pinabanal na tanda na sila ay pag-aari niya, alinsunod sa turo ng Bibliya ng Eze.20:12-20, gaya ng nakita natin kanina.

Sa aklat na ito, ang kabanata 5 ay naglalayong ipaalala sa atin na, kung wala ang tagumpay na ibinayad ni Jesu-Kristo, " *ang Kordero ng Diyos* ", lahat ng banal na tulong, lahat ng inihayag na liwanag ay magiging imposible, at samakatuwid, walang kaluluwang tao ang hindi maaaring nailigtas. Ang kanyang propetikong liwanag ay nagliligtas sa kanyang mga hinirang gaya ng kanyang kusang tinanggap na pagpapako sa krus. Ang pananampalataya sa kanyang sakripisyo ay ibinibigay sa atin ang kanyang " *walang hanggang hustisya* " ayon sa Dan.7:24, ngunit ang kanyang Apocalipsis ay nagliliwanag sa ating landas at

nagpapakita sa atin ng mga espirituwal na bitag na inilagay ng diyablo, upang tayo ay makibahagi sa kanyang kakila-kilabot na kapalaran. Sa kasong ito, ang kaligtasan ay may kongkretong anyo.

Narito ang isang halimbawa ng mga banayad na bitag na ito. Ang Bibliya ay wastong pagtingin at itinuturing na nakasulat na Salita ng Diyos. Gayunpaman, ang mga salitang ito ay isinulat ng mga taong nalubog sa konteksto ng kanilang panahon. Gayunpaman, kung hindi magbabago ang Diyos, ang kanyang kaaway na diyablo, si Satanas, ay may pagkakataon na nagbabago ng kanyang diskarte at pag-uugali sa mga pinili ng Diyos, sa paglipas ng panahon. Ito ang dahilan kung bakit ang diyablo ay kumikilos bilang isang " *dragon* " na imahe ng kanyang hayagang pag-uusig na digmaan, sa kanyang panahon, ngunit para lamang sa panahong iyon, maaaring ipahayag ni Juan sa 1Juan 4:1 hanggang 3: " *Mga minamahal, huwag kayong maniwala sa buong espiritu; ngunit subukin ninyo ang mga espiritu, kung sila ay sa Diyos, sapagkat maraming bulaang propeta ang nagsilabas sa sanglibutan. Kilalanin ang Espiritu ng Diyos dito: bawat espiritu na nagpapahayag na si Jesu-Cristo ay naparito sa laman ay sa Diyos; at ang bawa't espiritu na hindi nagpapahayag na si Jesus ay hindi sa Dios, ito ay yaong sa anticristo, na ang tungkol sa kaniyang pagparito ay inyong narinig, at siya na ngayon ay nasa sanglibutan na.* » Sa kanyang mga salita, tinukoy ni Juan ang “ *naparito sa laman* ” para lamang makilala si Kristo mula sa kanyang patotoo na nakasaksi. Ngunit ang kanyang paninindigan na " *bawat espiritu na nagpapahayag na si Jesu-Kristo ay dumating sa laman ay sa Diyos* " ay nawalan ng halaga mula noong ang relihiyong Kristiyano ay nahulog sa apostasya at kasalanan mula Marso 7, 321, sa pamamagitan ng pagtalikod sa pagsasagawa ng tunay na Sabbath ng tunay na ikapitong araw na pinabanal. ng Diyos. Ang pagsasagawa ng kasalanan, hanggang 1843, ay nagbawas sa halaga ng “ *pagkumpisal na si Jesu-Kristo ay dumating sa laman* ” at mula noong araw ding iyon, inalis nito ang lahat ng halaga; inaangkin ng mga huling kaaway ni Jesu-Kristo na ginamit **ang kanyang** “ ***pangalan*** ” gaya ng ipinahayag niya sa Mat.7:21 hanggang 23: “ *Hindi lahat ng nagsasabi sa akin, Panginoon, Panginoon, ay papasok sa kaharian ng langit, kundi* ***ang*** *gumagawa ng kalooban ng aking Ama na nasa langit. Marami ang magsasabi sa akin sa araw na iyon, Panginoon, Panginoon, hindi ba kami nanghula* ***sa iyong pangalan*** *? Hindi ba kami nagpalayas ng mga demonyo* ***sa pamamagitan ng iyong pangalan*** *? At hindi ba kami nakagawa ng maraming himala* ***sa pamamagitan ng iyong pangalan*** *? Kung magkagayo'y hayagang sasabihin ko sa kanila:* ***Kailanma'y hindi ko kayo nakilala*** *, lumayo kayo sa akin, kayong mga gumagawa ng kasamaan* ." " ***Hindi kailanman kilala*** "! Ang mga “ *himala* ” na ito kung gayon ay ginawa ng diyablo at ng kanyang mga demonyo.

Ang Apocalypse sa buod

Sa paunang salita ng kabanata 1, ang simula ng Kanyang maluwalhating Pahayag, inihaharap sa atin ng Espiritu ang menu ng handa na piging. Doon ay makikita natin ang tema ng pagpapahayag ng maluwalhating pagbabalik ni Jesu-Kristo, na inorganisa na noong 1843 at 1844, upang subukin ang pangkalahatan at higit sa lahat ang pananampalatayang Protestante sa Amerika; ang temang ito ay nasa lahat ng dako: bersikulo 3, *Sapagkat ang oras ay malapit na* ; verse 7, *narito,*

dumarating siyang kasama ng mga ulap… ; verse 10, *dinala ako ng Espiritu sa araw ng Panginoon at narinig ko* ***sa likuran ko*** *ang isang malakas na tinig na parang tunog ng trumpeta* . Dinala ng Espiritu, natagpuan ni Juan ang kanyang sarili sa araw ng maluwalhating pagbabalik ni Jesus, ang *Araw ng Panginoon* , " *dakila at nakakatakot na araw* " ayon sa Mal.4:5, at nasa ***likuran niya*** , ang makasaysayang nakaraan ng panahon ng Kristiyano. ipinakita sa ilalim ng simbolo ng pitong pangalan na hiniram mula sa *pitong lungsod sa Asya* (kasalukuyang Turkey). Pagkatapos, tulad ng sa Daniel, ang tatlong tema *ng mga titik, mga tatak at mga trumpeta* ay sasakupin ang buong panahon ng Kristiyano nang magkatulad, ngunit ang bawat isa sa kanila ay nahahati sa dalawang kabanata. Ang detalyadong pag-aaral ay magbubunyag na ang paghahati na ito ay nagaganap sa pibotal na petsa ng 1843 na itinatag sa Dan.8:14. Sa loob ng bawat tema, ang mga mensaheng inangkop sa espirituwal na mga pamantayang itinatag sa Daniel, para sa mga tinatarget na panahon, ay nagmamarka ng 7 sandali ng panahong tinakpan; 7, ang bilang ng banal **na pagpapakabanal** na nagsisilbing " *tatak* " nito at magiging tema ng Rev.7.

Ang paliwanag na dumarating ay hindi kailanman naging epektibo dahil ang paniwala ng oras ay inihayag lamang sa pamamagitan ng kahulugan ng mga pangalan ng "pitong simbahan" na binanggit sa unang kabanata. Sa tema ng mga liham, ng Rev. 2 at 3, wala tayong makikitang katumpakan sa anyo: “ang unang anghel, ang pangalawang anghel…atbp. » ; gaya ng mangyayari sa “ *mga tatak, mga trumpeta, at ang pitong huling salot ng poot ng Diyos* .” Sa ganitong paraan ang ilan ay naniwala na ang mga mensahe ay tinutugunan, talaga at literal, sa mga Kristiyanong naninirahan sa mga lungsod na ito ng sinaunang Cappadocia, ng kasalukuyang Turkey. Ang pagkakasunud-sunod kung saan ipinakita ng hula ang mga pangalan ng lungsod na ito ay sumusunod sa pagkakasunud-sunod ng pagkakasunud-sunod kung saan ang mga katotohanan sa kasaysayan ng relihiyon ay natupad sa buong panahon ng Kristiyano. At ito ay ayon sa mga paghahayag na nakuha na ng aklat ni Daniel, na tinukoy ng Diyos ang karakter na ibinibigay niya sa bawat panahon sa pamamagitan ng kahulugan ng pangalan ng kanyang lungsod. Sunod-sunod na isinalin ang ipinahayag na pagkakasunud-sunod tulad ng sumusunod:

1- *Efeso* : ibig sabihin: ilunsad (na ng Asembleya o santuwaryo ng Diyos).

2- *Smirna* : ibig sabihin: mira (kaaya-ayang amoy at pag-embalsamo ng mga patay para sa Diyos; pag-uusig ng mga Romano sa mga tapat na hinirang sa pagitan ng 303 at 313).

3- *Pergamon* : kahulugan: pangangalunya (mula nang iwanan ang Sabbath noong Marso 7, 321. Noong 538, ang rehimeng papa na itinatag sa relihiyon ay ginawang pormal ang natitirang unang araw na pinalitan ng pangalan ng Linggo).

4- *Tiatira* : kahulugan: kasuklam-suklam at mortal na pagdurusa (nagtuturo ng panahon ng Protestant Reformation na lantarang tinuligsa ang diabolikong kalikasan ng pananampalatayang Katoliko; panahon tungkol sa ika-16 na ^{siglo} nang salamat sa mekanikal na paglilimbag, ang pagpapakalat ng Bibliya ay pinaboran).

5- *Sardis* : doble at magkasalungat na kahulugan: nanginginig at mahalagang bato. (Ipinahayag nito ang paghatol na dinadala ng Diyos sa pagsubok ng pananampalataya noong 1843-1844: ang nanginginig na kahulugan

ay patungkol sa tinanggihang pananampalatayang Protestante: "Ikaw ay *patay na* ", at ang mahalagang bato ay tumutukoy sa mga hinirang na nanalo sa pagsubok: " *sila ay lalakad kasama ng nakasuot ako ng puting damit dahil karapat-dapat sila* .")

6- *Philadelphia* : ibig sabihin: Pag-ibig sa kapatid (ang mga mahalagang bato ng *Sardis* ay tinipon sa institusyon ng Seventh-day Adventist mula noong 1863; ang mensahe ay iginawad para sa taong 1873 na tinukoy ng Dan.12:12. Pinagpala siya sa panahong ito, siya ay gayunpaman ay nagbabala laban sa panganib na *"kunin" ang korona ng isang tao*).

7- *Laodicea* : ibig sabihin: hinatulan ng mga tao: " *hindi malamig o mainit man ngunit maligamgam* " (ito ay *ang Philadelphia* na " *kinuha ang kanyang korona* ": " *Ikaw ay malungkot, miserable, dukha, bulag, at hubad* ". Hindi inakala ng institusyon na iyon ito ay masusubok at masusubok, sa pagitan ng 1980 at 1994, sa pamamagitan ng isang pagsubok sa pananampalataya na kapareho ng nakuha ng mga pioneer nito noong 1844 ng kanilang banal na pagpapala: noong 1994, bumagsak ang institusyon, ngunit ang mensahe ay nagpatuloy ng mga nakakalat na Adventist na kinilala at pinili ng Diyos sa pamamagitan ng kanilang pagmamahal sa kanyang inihayag na liwanag ng propeta, at sa pamamagitan ng maamo at masunurin na katangian na nagpapakilala sa mga tunay na disipulo ni Jesucristo sa lahat ng panahon).

" *Sa pagpapatuloy* " ng makalupang panahon na nagtapos sa maluwalhating pagbabalik ni Kristong Diyos, ang Apo.4 ay maglalarawan sa pamamagitan ng simbolo ng "24 na trono", isang tanawin ng selestiyal na paghuhukom (sa langit) *kung saan* titipunin ng Diyos ang kanyang mga hinirang upang ' hinahatulan nila ang masasamang patay. Kaayon ng Rev.20, ang kabanatang ito ay sumasaklaw sa "libong taon" ng ikapitong milenyo. Paglilinaw: bakit 24, at hindi 12, ang mga trono? Dahil sa pagkakahati ng panahon ng Kristiyano sa dalawang bahagi sa mga petsang 1843-1844 ng simula at pagtatapos ng pagsubok ng pananampalataya ng panahon.

Pagkatapos, bilang isang mahalagang bukod, itatampok ng Rev.5 ang kahalagahan ng pag-unawa sa aklat ng mga propesiya; na magiging posible lamang sa pamamagitan ng tagumpay na nakamit ng ating banal na Panginoon at Tagapagligtas na si Jesucristo.

Ang panahon ng panahon ng Kristiyano ay muling susuriin sa Rev. 6 at 7 sa ilalim ng tingin ng isang bagong tema; na sa "pitong tatak". Ang unang anim ay magpapakita ng mga pangunahing aktor sa entablado at ang mga palatandaan ng mga panahon na nagpapakilala sa dalawang bahagi ng pagkakahati ng panahon ng Kristiyano: hanggang 1844, para sa Apo.6; at mula 1844, para sa Apo.7.

Pagkatapos ay dumating ang tema ng " *mga trumpeta* " na sumasagisag sa mga parusa sa babala para sa unang anim ng Apoc. 8 at 9, at tiyak na kaparusahan, para sa " *ikapitong trumpeta* ", palaging nakahiwalay, sa Apoc. 11:15 at 19.

Sa likod ng Apo.9, pinupuntirya ng Apo.10 ang panahon ng katapusan ng mundo, na nagbubunsod sa espirituwal na sitwasyon ng dalawang dakilang kaaway ni Jesu-Kristo na nag-aangkin na siya: ang pananampalatayang Katoliko at ang pananampalatayang Protestante, na sinamahan ng opisyal na Adventismo

na bumagsak mula noong 1994. Ang Kabanata 10 ay nagsara sa unang bahagi ng mga paghahayag ng aklat. Ngunit ang mahahalagang pangunahing paksa ay tatalakayin at bubuo sa mga susunod na kabanata.

Kaya't ipagpapatuloy ng Apo.11 ang pangkalahatang-ideya ng panahon ng Kristiyano at bubuo, pangunahin, ang mahalagang papel ng Rebolusyong Pranses, na ang itinatag na pambansang ateismo ay ginamit ng Diyos, sa ilalim ng simbolikong pangalan ng "hayop na bumangon mula sa kailaliman " , upang sirain ang kapangyarihan ng Katolikong rehimen ng " *ang halimaw na bumangon mula sa dagat* ", sa Rev.13:1. Ang pandaigdigang kapayapaang panrelihiyon, na binanggit sa Apo.7, ay makukuha at mapapansin noong 1844. Pagkatapos, ang rebolusyonaryong *rehimeng ito* ay isang imahe ng napipintong Ikatlong Digmaang Pandaigdig o "ika-6 na trumpeta" ng Apo.9:13 , *na* bumubuo sa tunay na Ang " *pangalawang kaabahan* " sa pamamagitan ng anunsyo ng Rev.8:13, ang huling tema ng " *ikapitong trumpeta* ", na naisasakatuparan sa pamamagitan ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo, ay ipinakita.

Sa Rev.12, ipinakita sa atin ng Espiritu ang isa pang pangkalahatang-ideya ng panahon ng Kristiyano. Kinukumpleto niya ang kanyang impormasyon, lalo na sa sitwasyon ng diyablo at ang kanyang mga anghel na tagasuporta. Itinuro niya sa atin na pagkatapos ng kanyang tagumpay sa krus, sa celestial na pangalan ni *Michael* na binanggit na sa Dan.10:13, 12:1, ang pangalang taglay niya sa langit bago ang kanyang pagkakatawang-tao kay Jesus, nilinis ng ating Panginoon ang langit mula sa kanilang masamang presensya at na sila ay tuluyan nang nawalan ng access sa celestial na sukat na nilikha ng Diyos. Narito ang ilang magandang balita! Ang tagumpay ni Jesus ay may maligayang bunga sa langit para sa ating makalangit na mga kapatid na iniligtas mula sa mga tukso at kaisipan ng mga demonyo. Sila ay, mula noong pagpapatalsik na ito, ay nakakulong sa ating makalupang sukat, kung saan sila ay papatayin kasama ng mga makalupang kaaway ng Diyos, sa 2030 sa maluwalhating pagbabalik ni Kristong Diyos. Sa pangkalahatang-ideya na ito, inilalarawan ng Espiritu ang mga sunod-sunod na " *dragon* " at " *serpiyente* " na tumutukoy, ayon sa pagkakabanggit, sa dalawang estratehiya ng pakikipaglaban ng diyablo: <u>bukas na digmaan</u> , ng tinuligsa na imperyal o papa na Roma, at <u>ang</u> mapanlinlang na pang-aakit sa relihiyon ng mga Romano. Vatican papacy, walang takip, halos humanist. Sa banayad na mga larawang hiniram mula sa mga karanasan ng mga Hebreo, “ *ibinuka ng lupa ang bibig nito* ” upang lamunin ang pagsalakay ng papa ng mga ligang Katoliko. Gaya ng nakita na natin, ang gawain ay isasagawa ng mga rebolusyonaryong ateyistang Pranses. Ngunit sisimulan din ito ng mga tropang Protestante ng isang agresibo, tulad-digmaang huwad na Kristiyanismo. Ang pangkalahatang-ideya ay magtatapos sa pagbanggit ng " *ang natitirang mga inapo ng babae* ". Pagkatapos ay ibinigay ng Espiritu ang kanyang kahulugan ng tunay na mga banal sa huling panahon: " *Ito ang pagtitiyaga ng mga banal na sumusunod sa mga utos ng Diyos at nagpapanatili ng patotoo ni Jesus* ". Itinalaga ng Espiritu sa mga katagang ito ang mga taong, tulad ko, ay kumakapit sa kanyang makahulang Rebelasyon at hindi hahayaang agawin ito ng sinuman, na kinokolekta hanggang sa wakas, ang mga perlas na ibinigay ng langit.

Ang Kabanata 13 ay nagpapakita ng dalawang agresibong relihiyosong kaaway na nagdadala ng pananampalatayang Kristiyano. Dahil dito, inilarawan niya sila, sa pamamagitan ng dalawang " *hayop* " kung saan ang pangalawa ay lumitaw mula sa una gaya ng iminungkahi ng kaugnayan ng mga salitang " *dagat at lupa* " mula sa kuwento ng Genesis na tumutukoy sa kanila sa kabanata 13. Ang una ay kumilos bago 1844 at ang ikalawa ay lilitaw lamang sa huling taon ng makalupang panahon, kaya minarkahan ang katapusan ng panahon ng biyaya na inialay sa mga tao. Ang dalawang " *hayop* " na ito ay, para sa una, Katoliko, ang inang simbahan, at para sa pangalawa, ang Protestant Reformed na mga simbahan na nagmula rito, ang mga anak nito.

Sinasaklaw lamang ang ikalawang bahagi ng panahon ng Kristiyano mula noong 1844, ang Rev. 14 ay nagbubunsod ng tatlong mensahe ng mga katotohanan ng Seventh-day Adventist tungo sa walang hanggang mga kondisyon: ang kaluwalhatian ng Diyos na humihiling ng pagpapanumbalik ng pagsasagawa ng kanyang banal na Sabbath, ang kanyang pagkondena sa Romano Katolisismo , at ang kanyang pagkondena sa Protestantismo na nagpaparangal sa Linggo nito na itinalaga niya bilang isang " *marka* " ng tao at diabolikong awtoridad ng parehong imperyal at papa na Roma. Kapag natapos na ang panahon ng misyon ng paghahanda, na sunud-sunod, kasama ang pagdagit ng mga hinirang na mga banal na inilalarawan ng " *pag-aani* ", at ang pagkawasak ng mga suwail na guro at lahat ng hindi mananampalataya, mga aksyon na inilalarawan ng " *pag-aani* ", ang lupa ay magiging muli ang " *kalaliman* " ng unang araw ng paglikha, pinagkaitan ng lahat ng anyo ng buhay sa lupa. Ito ay mananatiling buhay, gayunpaman, sa loob ng " *isang libong taon* ", isang piniling naninirahan, si Satanas, ang diyablo mismo, na naghihintay sa kanyang pagkapuksa sa huling paghuhukom gayundin ang lahat ng iba pang mga rebeldeng lalaki at mga anghel.

Ang Rev.15 ay nakatuon sa oras ng pagtatapos ng probasyon.

Inihayag ng Apoc. 16 ang " *pitong huling salot ng poot ng Diyos* " na tumama, pagkatapos ng panahon ng pagsubok, ang mga huling di-mananampalataya na mga rebelde na nagiging mas agresibo, hanggang sa punto ng pag-uutos ng kamatayan ng mga tagamasid ng matuwid na banal na Sabbath.bago ang ikapitong salot.

Ang Rev.17 ay ganap na nakatuon sa pagkilala sa "dakilang patutot" na tinatawag na " *Babilonyang Dakila* ". Sa mga terminong ito itinalaga ng Espiritu ang " *dakilang lungsod* " na imperyal at papa, ang Roma. Sa gayon ay malinaw na nahayag ang paghatol ng Diyos sa kanya. Ipinapahayag din ng kabanata ang kanyang hinaharap na paghuhukom at pagkawasak sa pamamagitan ng apoy, dahil ang Kordero at ang kanyang tapat na hinirang ay mananaig sa kanya.

Tinutukoy ng Apocalipsis 18 ang panahon ng " *pag-aani* " o kaparusahan ng " *Babilonyang Dakila* ".

Ang Rev. 19 ay naglalarawan ng maluwalhating pagbabalik ni Jesu-Kristo at ang kanyang paghaharap sa natakot na mga puwersang rebelde sa lupa.

Ang Rev.20 ay nagta-target sa panahon ng isang libong taon ng ikapitong milenyo na naranasan ng ibang-iba, sa langit ng mga hinirang, at sa tiwangwang na lupa, sa paghihiwalay ni Satanas. Sa pagtatapos ng isang libong taon, isasaayos ng Diyos ang huling paghuhukom: ang paglipol sa pamamagitan ng celestial at

underground na apoy sa lupa ng lahat ng panlupa na tao at celestial na mga rebeldeng anghel.

Ang Apo.21 ay naglalarawan ng kaluwalhatian ng Asemblea na nabuo sa pamamagitan ng pagtitipon ng mga hinirang na tinubos ng dugo ni Jesu-Kristo. Ang pagiging perpekto ng mga pinili ay inilalarawan sa pamamagitan ng mga paghahambing sa kung ano ang iniaalok ng lupa na pinakamahalaga sa mga tao: ginto, pilak, perlas at mahalagang bato.

Ang Apo.22 ay pumupukaw sa larawan ng pagbabalik sa nawawalang Eden, natagpuan at iniluklok para sa walang hanggan sa lupa ng kasalanan na muling nabuo at binago upang maging unibersal na trono ng nag-iisang dakilang Diyos, lumikha, mambabatas at manunubos na nangingibabaw sa lahat ng sansinukob nito kasama ang tinubos nito sa lupa.

Dito nagtatapos ang mabilis na pangkalahatang-ideya ng aklat na Apocalipsis, na ang detalyadong pag-aaral ay magpapatunay at magpapatibay sa kasasabi pa lamang.

Idinagdag ko itong lubos na espirituwal na pagpapaliwanag na naghahayag ng nakatagong pangangatwiran ng pag-iisip ng Diyos. Naghahatid siya ng mga di-hinalaang mensahe sa pamamagitan ng tusong mga alusyon na liliwanagan tayo ng Bibliya. Sa pamamagitan ng pagsunod, sa pagtatayo ng Apocalypse, ang parehong mga proseso na ginamit niya para sa pagtatayo ng kanyang mga paghahayag na ibinigay kay Daniel, kinumpirma ng Diyos na siya ay "hindi nagbabago" *at* na siya ay " *magpakailanman na pareho* ". Gayundin, nakita ko sa Apocalypse ang parehong paraan ng paghahambing ng tatlong tema na " *mga titik sa Assemblies* ", ang " *mga tatak* " at ang " *mga trumpeta* ". Ayon sa Apo.5, kung saan ang Apocalypse ay inilarawan sa pamamagitan ng isang aklat na isinara ng " *pitong selyo* ", tanging ang pagbubukas ng " *ikapitong selyo* " ang magbibigay ng pahintulot sa pag-access sa ebidensya na magpapatunay sa mga kabanata 8 hanggang 22, ang mga interpretasyon at mga hinala. itinaas sa pamamagitan ng pag-aaral ng mga kabanata 1 hanggang 6. Ang Kabanata 7 kung gayon ang susi sa pagpasok sa pagkaunawa sa mga misteryong inihayag. At huwag magtaka, dahil ang tema nito ay tiyak na Sabbath, na gumawa ng lahat ng pagkakaiba sa pagitan ng totoo at huwad na kabanalan mula noong 1843. Kaya't makikita natin sa Apo.7, ang dakilang katotohanan na bumagsak sa relihiyong Protestante noong tagsibol ng 1843. Ang Ang Apocalypse ay magpapatunay lamang sa pangunahing turong ito na ipinahayag kay Daniel. Ngunit, para sa Adventism, na lumitaw sa petsang iyon bilang isang tagumpay, ang Apocalypse ay maghahayag para sa 1994, isang pagsubok na magsasala nito. Ang bagong liwanag na ito ay, sa sandaling muli, “ *muli* ”, gagawa *ng “ pagkakaiba sa pagitan ng mga naglilingkod sa Diyos at sa mga hindi naglilingkod sa kanya* ”, o higit pa.

Ikalawang bahagi: ang detalyadong pag-aaral ng Apocalypse

Pahayag 1: Paunang salita – Ang Pagbabalik ni Kristo – ang tema ng Adventist

Ang presentasyon

Verse 1: " *Paghahayag ni Jesu-Kristo, na ibinigay sa kanya ng Diyos upang* ***ipakita sa kanyang mga alipin*** ~~***ang***~~ *mga bagay na dapat mangyari* ***kaagad*** *, at ipinaalam niya, sa pamamagitan ng pagpapadala ng kanyang anghel, sa kanyang lingkod na si Juan,…* " .

Si Juan, ang apostol na minahal ni Jesus, ay ang depositaryo ng banal na Paghahayag na ito na kanyang nakuha mula sa Ama sa pangalan ni Jesucristo. Ang Juan, sa Hebreong “Yohan”, ay nangangahulugang: Ibinigay ng Diyos; at first name ko din yun. Hindi ba't sinabi ni Jesus: " *Ang mayroon, ay bibigyan* "? Ang mensaheng ito ay “ *binigay* ” ng “ *Diyos* ” na Ama, samakatuwid ay may walang limitasyong nilalaman. Sapagkat mula sa kaniyang pagkabuhay-muli, ipinagpatuloy ni Jesu-Kristo ang kaniyang banal na mga katangian, at ito ay bilang isang makalangit na Ama na siya, mula sa langit, ay maaaring kumilos pabor sa kaniyang mga lingkod o mas tiyak sa kaniyang “mga *alipin* ”. Gaya nga ng kasabihan, "forewarned is forearmed." Ganito ang opinyon ng Diyos at pinatutunayan niya ito, sa pamamagitan ng pagtugon sa kanyang mga lingkod ng mga paghahayag tungkol sa hinaharap. Ang pananalitang " *ano ang dapat mangyari* ***kaagad*** " ay maaaring nakakagulat kapag alam natin na ang mensahe ay ibinigay noong 94 AD at tayo ay nasa 2020-2021 na ngayon, ang oras na isinulat ang dokumentong ito. Ngunit sa pagtuklas sa kanyang mga mensahe, mauunawaan natin na ito ay “ ***kaagad*** » may literal na kahulugan, dahil ang mga tatanggap nila ay magiging kasabay ng maluwalhating pagbabalik ni Jesucristo. Ang tema na ito ay nasa omnipresent na Pahayag, dahil ang Pahayag ay naka-address sa mga huling "Adventist" na pinili ng Diyos, sa pamamagitan ng pananampalataya na ipinakita sa isang huling pagsubok na binuo sa data ng Rev. 9:1-12, na tumatalakay sa tema ng " *Ikalimang trumpeta* ". Sa kabanatang ito, binanggit ng mga bersikulo 5 at 10 ang isang propetikong yugto ng “ *limang buwan* ” na napagkamalan ng kahulugan hanggang sa akin. Sa aking pag-aaral ng paksa, tinukoy ng tagal na ito ang isang bagong petsa na dapat ipahayag ang pagbabalik ni Hesus para sa 1994, ang tunay na taong 2000 ng tunay na kapanganakan ni Kristo. Sinubok ng pagsubok na ito ng pananampalataya, sa huling pagkakataon, ang opisyal na Adventism, na naging maligamgam at pormal, at naghahanda na pumasok sa isang kasunduan sa mga ipinahayag ng Diyos na kanyang mga kaaway sa kanyang Apocalypse. Mula noong 2018, alam ko na ang petsa ng tunay na pagbabalik ni Hesukristo at hindi ito batay sa anumang data mula sa mga propesiya ng Daniel at Apocalipsis, ang binibilang na mga tagal nito ay lahat ay nagawa sa pamamagitan ng pagtupad sa kanilang tungkulin sa pagsasala sa mga takdang panahon. Ang tunay na pagbabalik ni Jesus ay mauunawaan mula sa salaysay ng Genesis, na naniniwalang ang pitong araw ng ating mga linggo ay itinayo sa larawan ng 7,000 taon ng buong plano ng Diyos, upang alisin ang kasalanan at mga makasalanan, at dalhin sa kanyang kawalang-hanggan ang kanyang mga minamahal na pinili sa unang 6000 taon. Tulad ng mga sukat ng santuwaryo o tabernakulo ng Hebreo, ang panahon ng 6000 taon ay binubuo ng tatlong-katlo ng 2000 taon. Ang simula ng huling ikatlong bahagi ay minarkahan, noong Abril 3, 30, ng nagbabayad-salang kamatayan ng ating Tagapagligtas na si Jesucristo. Kinukumpirma ng kalendaryo ng mga Hudyo ang petsang ito. Ang pagbabalik nito ay samakatuwid ay nakatakda para sa tagsibol 2030, 2000 taon mamaya. Alam na ang pagbabalik ni Kristo ay nasa harap natin, napakalapit, ang salitang " ***kaagad "*** » sa mga salita ni Jesus ay ganap na nabigyang-katwiran. Kaya, bagaman ito ay nanatiling kilala at nabasa sa paglipas

ng mga siglo, ang aklat na Apocalipsis ay nanatiling sarado, nagyelo, natatakan, hanggang sa panahon ng kawakasan, na may kinalaman sa ating henerasyon.

Verse 2: "… *na nagpatotoo ng salita ng Diyos at ng patotoo ni Jesu-Cristo, ang lahat ng kanyang nakita* ."

Nagpatotoo si Juan na natanggap niya ang kanyang pangitain mula sa Diyos. Isang pangitain na bumubuo sa patotoo ni Jesu-Cristo na tinukoy ng Rev.19:10 bilang " *ang espiritu ng propesiya* ". Ang mensahe ay batay sa mga larawang " *nakita* " at mga salitang narinig. Si Juan ay napunit mula sa makalupang mga pangyayari sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos na nagpahayag sa kanya sa mga larawan ng mga dakilang tema ng kasaysayan ng relihiyon ng panahon ng Kristiyano; ito ay magwawakas sa kanyang maluwalhati at kakila-kilabot na pagbabalik para sa kanyang mga kaaway.

Verse 3: " *Mapalad ang bumabasa at dumirinig ng mga salita ng hula, at tumutupad ng mga bagay na nakasulat doon! Dahil malapit na ang oras* ."

Kinuha ko para sa aking sarili ang bahagi na nararapat sa akin, ang kapurihan para sa " *siya na nagbabasa* " ng mga salita ng propesiya, dahil binibigyan ng Panginoon ang pandiwa na basahin ang isang tiyak na lohikal na kahulugan. Ibinigay niya ang paliwanag sa Isa.29:11-12: " *Ang lahat ng paghahayag ay para sa iyo bilang mga salita ng isang selyadong aklat na ibinigay sa isang taong marunong bumasa, na nagsasabi: Basahin mo ito! At sino ang sumagot: Hindi ko magagawa, sapagkat ito ay natatakan; o tulad ng isang libro na ibinibigay sa isang taong hindi marunong magbasa, na nagsasabing: Basahin mo ito! At sino ang sumagot: Hindi ako marunong magbasa* ." Ang talatang 13, na sumusunod, ay naghahayag ng dahilan ng kawalan ng kakayahan na ito: " *Sinabi ng Panginoon: Kapag ang bayang ito ay lumalapit sa akin, pinararangalan nila ako ng kanilang bibig at ng kanilang mga labi; ngunit ang kanyang puso ay malayo sa akin, at ang takot na mayroon siya sa akin ay isang tuntunin lamang ng tradisyon ng tao* ." Ang terminong " *sealed* " o sealed ay naglalarawan sa aspeto ng Apocalypse, hindi mabasa dahil ito ay selyado. Kung gayon, ang buksan at buksan ito ng buo na ako, isa pang Juan sa huling panahon, ay tinawag ng Diyos; ito upang ang lahat ng kanyang mga tunay na hinirang, " *marinig at panatilihin* " ang mga katotohanang ipinahayag sa mga salita at larawan ng propesiya. Ang mga pandiwang ito ay nangangahulugang "uunawaan at isabuhay". Sa talatang ito, nagbabala ang Diyos sa kanyang mga hinirang na tatanggap sila, mula sa isa sa kanilang mga kapatid kay Kristo, " *ang bumabasa* ", ang liwanag na nagpapaliwanag ng mga misteryo ng propesiya upang sila naman ay magalak at maibigay ang kanyang pagtuturo. sa pagsasanay. Gaya noong panahon ni Hesus, ang pananampalataya, pagtitiwala at pagpapakumbaba ay kinakailangan. Sa pamamaraang ito, sinasala at inaalis ng Diyos ang mga taong masyadong mapagmataas para turuan. Kaya, sinasabi ko sa mga hinirang: "Kalimutan ang tao, itong munting opisyal na tagapagsalin at tagapaghatid, at tingnan ang tunay na May-akda: ang Makapangyarihang Diyos na si Jesu-Kristo."

Verse 4: " *Si Juan sa pitong iglesya na nasa Asia: Sumainyo ang biyaya at kapayapaang mula sa kanya na ngayon, at noong nakaraan, at sa darating, at mula sa pitong espiritu na nasa harap ng kanyang trono, …* "

Ang pagbanggit ng " *pitong Assemblies* " ay pinaghihinalaan, dahil ang *Asemblea* na may kapital na A ay, isa, magpakailanman. Ang " *Seven Assemblies* " kung gayon ay kinakailangang italaga ang pinag-isang *Asembleya* ni Jesu-Kristo sa pitong minarkahan at magkakasunod na panahon. Ang bagay ay makumpirma at alam na natin na hinahati ng Diyos ang panahon ng Kristiyano sa 7 partikular na panahon. Ang pagtukoy sa Asya ay kapaki-pakinabang at makatwiran, dahil ang mga pangalan na ipinakita sa talata 11 ay ang mga lungsod na umiiral sa Asia Minor, sa sinaunang Anatolia na matatagpuan sa kanluran ng kasalukuyang Turkey. Kinumpirma na ng Espiritu ang hangganan ng Europa at ang simula ng kontinente ng Asya. Ngunit ang salitang *Asya* tulad ng salitang Anatolia ay nagtatago ng isang espirituwal na mensahe. Ang ibig nilang sabihin ay: **pagsikat ng araw** sa Akkadian at Griyego, at sa gayon ay iminumungkahi ang kampo ng Diyos na binisita ni Jesu-Kristo, ang " *pagsikat ng araw* ", sa Lucas 1:78-79: " *Salamat sa puso ng awa ng ating Diyos, sa pamamagitan ng birtud na binisita tayo ng* ***sumisikat na araw mula sa itaas, upang magbigay liwanag sa mga nakaupo sa kadiliman at sa anino ng kamatayan, upang ituro ang ating mga hakbang sa daan ng kapayapaan.*** » Siya rin ang " *araw ng katuwiran* " ng Mal.4:2: " Ngunit sa inyo na natatakot sa aking pangalan, *sisikat* ***ang araw ng katuwiran*** *, at ang kagalingan ay nasa ilalim ng kanyang mga pakpak; kayo ay lalabas at tumatalon na parang mga guya mula sa kuwadra.* " Ang pormula ng pagbati ay naaayon sa mga liham na ipinagpalit ng mga Kristiyano noong panahon ni Juan. Gayunpaman, ang Diyos ay itinalaga sa pamamagitan ng isang bagong pananalita, hanggang ngayon ay hindi kilala: " *mula sa kanya na ngayon, na noon, at darating* ". Ang pananalitang ito ay nagpapakita lamang, sa orihinal na wikang Griyego at iba pang mga salin, ang kahulugan ng Hebreong pangalan ng Diyos: "YaHWéH". Ito ay ang pandiwa na "maging" na pinagsama-sama sa ikatlong panauhan na isahan sa di-sakdal na panahunan ng Hebreo. Itong panahunan na tinatawag na di-sakdal ay nagpapahayag ng natapos na umaabot sa panahon, dahil ang kasalukuyang panahunan ay hindi umiiral sa Hebreong banghay. " *at kung sino ang darating* ", higit pang nagpapatunay sa tema ng pagbabalik ni Hesukristo, Adventism. Ang pagbubukas ng pananampalatayang Kristiyano sa mga pagano ay kaya napatunayan; para sa kanila inangkop ng Diyos ang kanyang pangalan. Pagkatapos, lumitaw ang isa pang bagong bagay upang italaga ang Banal na Espiritu: " *ang pitong Espiritu na nasa harap ng kanyang trono* ". Ang quote na ito ay lilitaw sa Rev.5:6. Ang numero 7 ay tumutukoy sa pagpapakabanal, sa kasong ito, ang banal na Espiritu na ibinuhos sa kanyang mga nilalang, samakatuwid, " *sa harap ng kanyang trono* ". Sa Rev. 5:6, *ang "pinatay na tupa* " ay konektado sa mga simbolong ito, ang hula sa gayon ay nagpapatunay sa banal na kapangyarihan ni Jesu-Kristo. Ang " *pitong espiritu ng Diyos* " ay sinasagisag ng " *pitong sanga na kandelero* " ng Hebrew tabernacle na nagpropesiya ng plano ng kaligtasan ng Diyos. Ang kanyang programa ay malinaw na nakabalangkas. Dahil si Adan, 4000 taon, at sa pamamagitan ng kanyang kamatayan ay pinatawad ni Jesus ang mga kasalanan ng mga hinirang noong Abril 3, 30, sa gayon ay pinunit niya ang tabing ng kasalanan at binuksan ang daan patungo sa langit sa mga hinirang na tinubos sa huling dalawang libo ng anim na libong taon na nakaprograma. para sa pagpili ng mga hinirang na

nakakalat, hanggang sa katapusan ng mundo, sa gitna ng mga bansa sa buong lupa.

Verse 5: “ *...at mula kay Jesucristo, ang tapat na saksi, ang panganay sa mga patay, at ang prinsipe ng mga hari sa lupa! Sa kanya na umiibig sa atin, na nagligtas sa atin sa ating mga kasalanan sa pamamagitan ng kanyang dugo* .

Ang pangalang “ *Jesu-Kristo* ” ay nauugnay sa makalupang ministeryo na naparito ng Diyos upang ganapin sa lupa. Ang talatang ito ay nagpapaalala sa atin ng kanyang mga gawaing nagawa upang matamo ang kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya na iniaalok niya lamang sa kanyang mga hinirang. Sa kaniyang sakdal na katapatan sa Diyos at sa kaniyang mga pagpapahalaga, si Jesus ay “ *ang tapat na saksi* ” na iminungkahi bilang huwaran upang tularan, sa kaniyang mga apostol at mga alagad sa lahat ng panahon, pati na sa atin. Ang kanyang kamatayan ay ipinropesiya sa pamamagitan ng pagkamatay ng unang hayop na pinatay upang isuot ang kahubaran nina Adan at Eva pagkatapos ng kanilang kasalanan. Sa pamamagitan niya, siya nga ang tunay na “ *panganay sa mga patay* ”. Ngunit siya rin, dahil sa kanyang banal na kahalagahan, ang kanyang kamatayan lamang ang may bisa at kapangyarihan upang hatulan ang diyablo, kasalanan at mga makasalanan. Siya ay nananatiling " *panganay* " higit sa lahat ng "panganay" sa kasaysayan ng relihiyon. Ito ay sa pag-iisip ng kanyang kamatayan, na ginawang kinakailangan upang tubusin ang kasalanan ng kanyang mga hinirang, na pinatay ng Diyos ang lahat ng " *panganay* " na tao at hayop ng mapaghimagsik na Ehipto, ang larawan ng kasalanan, upang " *iligtas* " ang kanyang mga Hebreo mula sa pagkaalipin, isa nang simbolo at larawan ng “ *kasalanan* ”. Bilang “ *panganay* ,” ang espirituwal na pagkapanganay ay sa kanya. Sa pamamagitan ng pagpapakita ng kaniyang sarili bilang “ *prinsipe ng mga hari sa lupa* ” si Jesus ay naging isang lingkod ng kaniyang mga tinubos. Ang “ *mga hari sa lupa* ” ay yaong mga pumapasok sa kanyang kaharian na tinubos ng kanyang dugo; mamanahin nila ang nabagong lupa. Isang kahanga-hangang bagay na matuklasan ang antas ng kababaang-loob, pakikiramay, pagkakaibigan, kapatiran at pagmamahal ng mga celestial na nilalang na nanatiling tapat sa mga banal na pamantayan ng buhay selestiyal. Sa lupa, hinugasan ni Jesus ang mga paa ng kaniyang mga apostol, habang kinukumpirma na siya ang “ *Ang Guro at ang Panginoon* ”. Sa langit, magpakailanman siyang magiging “ *prinsipe ” ng mga “ hari ”* nito . Ngunit ang “ *mga hari* ” ay magiging mga lingkod din ng kanilang mga kapatid. Gayundin, sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanyang sarili ng titulong " *prinsipe* ", inilalagay ni Jesus ang kanyang sarili sa antas ng diyablo, ang kanyang kalaban at talunang katunggali, na tinawag niyang, " *ang prinsipe ng mundong ito* ". Ang pagkakatawang-tao ng Diyos kay Hesus ay naudyukan ng harapan ng dalawang “ *prinsipe* ”; ang kapalaran ng mundo at ng mga nilalang nito ay nakasalalay sa kapangyarihan ng dakilang tagumpay na si Jesus Michael YaHWéH. Ngunit utang ni Jesus ang kanyang tagumpay sa isang bahagi lamang sa kanyang pagka-Diyos, dahil nakipaglaban siya sa diyablo sa pantay na mga termino, sa isang katawan ng laman na kapareho ng sa atin, 4000 taon pagkatapos ng labanan na natalo ng unang Adan. Ang kanyang estado ng pag-iisip at ang kanyang determinasyon na manalo upang mailigtas ang kanyang mga napiling mag-isa ang nagbigay sa kanya ng kanyang tagumpay. Binuksan niya ang daan para sa kaniyang mga pinili

na nagpapakita na ang isang masunuring " *kordero* " ay kayang talunin *ang "mga lobo* " na lumalamon sa laman at espiritu, sa tulong ng tapat at tunay na Diyos.

Verse 6: " *At sino ang gumawa sa atin na isang kaharian, mga saserdote sa Dios na kaniyang Ama, sa kaniya nawa ang kaluwalhatian at ang kapangyarihan magpakailan man! Amen!* »

Si Juan ang nagtatakda kung ano ang bumubuo sa Asembleya ng mga inihalal. Kay Jesu-Kristo, ang sinaunang Israel ay nagpapatuloy sa espirituwal na mga anyo na ipinropesiya sa mga seremonya ng lumang tipan. Sa paglilingkod sa " *Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon* ," ang tunay na mga hinirang ay nakikibahagi sa kaniyang pagkahari, at kasama niya, sila ay bumubuo ng mga mamamayan ng kaharian ng langit. Sila rin ay mga espirituwal na " *saserdote* ," sapagkat sila ay nangangasiwa sa templo ng kanilang katawan, kung saan sila ay naglilingkod sa Diyos, na nag-aalay ng kanilang sarili sa kabanalan para sa paglilingkod sa kaniya. At sa pamamagitan ng kanilang mga panalangin sa Diyos, inihahatid nila ang mga pabango na inialay sa altar ng insenso ng sinaunang templo ng Jerusalem. Ang paghihiwalay sa pagitan ni Jesus at ng Ama ay nakaliligaw, ngunit ito ay tumutugma sa kuru-kuro ng maraming huwad na Kristiyano tungkol sa paksa. Ito ay sa punto ng pag-angkin na "parangalan" ang Anak sa kapinsalaan ng Ama. Ito ang naging kasalanan, o kasalanan, ng pananampalatayang Kristiyano mula noong Marso 7, 321. Para sa marami, ang pagpapahinga sa Sabbath ay isang ordenansa na may kinalaman lamang sa mga Hudyo ng lumang tipan, ang dispensasyon ng Ama. Ang Ama at si Hesus bilang isang tao lamang, sila ay magdaranas ng galit ni Hesus na inakala nilang kanilang pinararangalan. Sa kanyang banal na kalikasan bilang Ama, hawak ni Jesus, at sa kawalang-hanggan, " *ang kaluwalhatian at ang kapangyarihan, magpakailanman at magpakailanman! Amen!* » " *Amen* " na ang ibig sabihin ay: totoo! Sa katotohanan !

<u>Ang tema ng Adventist</u>

Verse 7: " *Narito, dumarating siyang kasama ng mga ulap. At makikita ito ng bawat mata, maging ng mga tumusok dito; at ang lahat ng mga lipi sa lupa ay magsisitaghoy dahil sa kaniya. Oo. Amen!* »

Ito ay tiyak, sa kanyang pagbabalik, na ipapakita ni Jesus ang kanyang kaluwalhatian at ang kanyang kapangyarihan. Ayon sa Gawa 1:11 , siya ay babalik " *sa gayunding paraan kung paano siya umakyat sa langit* ," ngunit ang kaniyang pagbabalik ay magiging sa matinding makalangit na kaluwalhatian na sisindak sa kaniyang mga kaaway; " *ang mga tumusok sa kanya* " sa pamamagitan ng pagkontra sa kanyang tunay na proyekto. Dahil ang pananalitang ito ay patungkol lamang sa mga tao kasabay ng kanyang pagdating. Kapag ang kaniyang mga lingkod ay pinagbantaan ng kamatayan o papatayin, si Jesus ay kabahagi ng kanilang kapalaran dahil ipinakilala niya sa kanila: " *At sasagutin sila ng hari: Sinasabi ko sa inyo ang katotohanan, tuwing ginagawa ninyo ang mga bagay na ito sa isa sa mga pinakamaliit na ito sa aking mga kapatid, ginawa ninyo sila para sa akin.* (Mat.25:40)." Ang mga Hudyo at ang mga sundalong Romano na nagpako sa kanya sa krus ay hindi kasama sa mensaheng ito. Ibinibigay ng

Espiritu ng Diyos ang pagkilos na ito sa lahat ng tao na humahadlang sa Kanyang gawain ng kaligtasan at binigo para sa kanilang sarili at sa iba ang Kanyang alok ng biyaya at walang hanggang kaligtasan. Sa pamamagitan ng pagbanggit sa " *mga tribo sa lupa* ," pinupuntirya ni Jesus ang mga huwad na Kristiyano na sa pamamagitan nila ang mga tribo ng Israel ay dapat na mapalawak sa bagong tipan. Nang matuklasan sa kanyang pagbabalik na sila ay naghahanda upang patayin ang kanyang tunay na hinirang, magkakaroon sila ng makatarungang dahilan upang magtaghoy, na matuklasan ang kanilang sarili na mga kaaway ng Diyos na magliligtas sa kanila. Ang mga detalye ng programa para sa mga huling araw ay isisiwalat na nakakalat sa mga kabanata ng aklat na Apocalipsis. Ngunit masasabi kong inilalarawan ng Rev.6:15-16 ang eksena sa mga salitang ito: " *Ang mga hari sa lupa, ang mga dakila, ang mga kumander ng militar, ang mayayaman, ang makapangyarihan, ang lahat ng mga alipin at ang mga malaya, ay nagtago sa kanilang sarili. mga kuweba at sa mga bato sa bundok. At sinabi nila sa mga bundok at sa mga bato, Mahulog kayo sa amin, at itago ninyo kami sa mukha ng nakaupo sa luklukan, at sa poot ng Cordero;* ".

Verse 8: " *Ako ang alpha at ang omega, sabi ng Panginoong Diyos, ang isa na ngayon, at na noon, at darating, ang Makapangyarihan sa lahat.* »

Ang nagpapahayag ng kanyang sarili sa gayon ay ang matamis na Hesus na nakatagpo ng kanyang banal na kaluwalhatian sa langit, siya ay " *ang Makapangyarihan* ". Sapat na upang iugnay ang talatang ito sa Rev.22:13-16 upang magkaroon ng patunay: " *Ako ang alpha at ang omega, ang una at ang huli, ang simula at ang wakas… /… Ako, si Jesus, mayroon akong nagpadala ng aking anghel upang patotohanan ang mga bagay na ito sa inyo sa mga Simbahan. Ako ang ugat at binhi ni David, ang maningning na bituin sa umaga* ." Gaya sa talatang 4, ipinakita ni Jesus ang kanyang sarili sa ilalim ng mga katangian ng Diyos na lumikha, ang kaibigan ni Moises, na ang pangalang Hebreo ay "YaHWéH" ayon sa Exo.3:14. Ngunit tinukoy ko na ang pangalan ng Diyos ay nagbabago depende sa kung siya ang nagpangalan sa kanyang sarili o kung ang pangalan ng tao sa kanya: "Ako nga" ay nagiging "Siya ay" sa anyong "YaHWéH".

Idinagdag ang tala noong 2022: Ang pananalitang " *alpha at omega* " ay nagbubuod sa buong paghahayag na iniaalok ng Diyos sa kanyang Bibliya, mula Genesis 1 hanggang Apocalipsis 22. Gayunpaman mula noong 2018, ang makahulang kahulugan ng "anim na libong" taon ay ibinigay sa anim na araw ng linggo ay nakumpirma nang hindi kinukuwestiyon ang halaga nito bilang anim na totoong araw, kung saan nilikha ng Diyos ang lupa at ang buhay na dapat suportahan nito. Ngunit, pinananatili ang kanilang makahulang kahulugan, ang anim na araw o "6000" na mga taon na ito ay naging posible upang tukuyin para sa tagsibol ng 2030 ang huling matagumpay na pagbabalik ni Jesu-Kristo at ang pagdagit ng kanyang tapat na mga banal. Sa pamamagitan ng pananalitang " *alpha at omega* ", binibigyan ni Jesus ang kanyang mga Banal sa mga Huling Araw ng isang susi na magbibigay-daan sa kanila na matuklasan ang tunay na oras ng kanyang ikalawang pagparito. Ngunit kinailangan naming maghintay hanggang sa tagsibol ng 2018 upang maunawaan kung paano gamitin ang 6000

taon na ito, at noong Enero 28, 2022, upang iugnay ang mga ito sa mga ekspresyong ito: "alpha at omega", "ang simula at *ang* wakas *"* .

Verse 9: " *Akong si Juan, na inyong kapatid, na nakikibahagi sa inyo sa kapighatian at sa kaharian at sa pagtitiyaga kay Jesus, ay nasa pulo na tinatawag na Patmos, dahil sa salita ng Dios at sa patotoo ni Jesus.* »

Para sa isang tunay na alipin ni Jesu-Kristo, ang tatlong bagay na ito ay magkakaugnay: ang bahagi ng kapighatian, ang bahagi ng kaharian, at ang bahagi ng pagtitiyaga kay Jesus. Pinatototohanan ni Juan ang konteksto kung saan natanggap niya ang kanyang banal na pangitain. Palibhasa'y tila hindi siya nasisira, sa wakas ay ibinukod siya ng mga Romano, sa pagkatapon sa isla ng Patmos, upang limitahan ang kaniyang patotoo sa mga tao. Sa buong buhay niya, hindi siya tumigil sa pagpapatotoo para sa salita ng Diyos upang luwalhatiin si Jesu-Kristo. Ngunit mauunawaan din natin na si Juan ay dinala sa Patmos upang tanggapin, sa katahimikan, ang patotoo ni Jesus na bumubuo sa Apocalipsis, na tinanggap niya doon mula sa Diyos.

Pansinin natin sa pagdaan na ang dalawang may-akda ng dalawang hula na sina Daniel at Apocalipsis ay mahimalang pinrotektahan ng Diyos; Si Daniel ay iniligtas mula sa mga ngipin ng mga leon at si Juan ay pinalaya nang hindi nasaktan mula sa isang banga na puno ng kumukulong mantika. Ang kanilang karanasan ay nagtuturo sa atin ng isang aral: Gumagawa ang Diyos ng pagkakaiba sa kaniyang mga lingkod sa pamamagitan ng pagprotekta sa isang makapangyarihan at supernatural na paraan sa mga taong higit na lumuluwalhati sa kaniya at naglalahad ng aspekto ng isang modelo na partikular na nais niyang pasiglahin. Ang propetang ministeryo ay itinalaga sa 1Cor.12:31 bilang ang " *mas mahusay na paraan* ". Ngunit may mga propeta at propeta. Hindi lahat ng propeta ay tinawag upang tumanggap ng mga pangitain o propesiya mula sa Diyos. Ngunit ang lahat ng hinirang ay hinihikayat na magpropesiya, ibig sabihin, upang magpatotoo sa mga katotohanan ng Panginoon sa kanilang kapwa upang akayin sila sa kaligtasan.

<u>Ang pananaw ni John sa panahon ng Adventist</u>

Verse 10: " *Ako ay nasa Espiritu sa araw ng Panginoon, at narinig ko sa likuran ko ang isang malakas na tinig, tulad ng tunog ng trumpeta,* "

Ang pananalitang " *araw ng Panginoon* " ay pabor sa mga trahedya na interpretasyon. Sa kanyang pagsasalin ng Bibliya, si JN Darby, ay hindi nag-atubiling isalin ito sa pamamagitan ng salitang "Linggo", na itinuturing ng Diyos na ang nalalanta na " *marka* " ng " *hayop* " na pinamumunuan ng diyablo sa Rev.13:16; ito ay direktang sumasalungat sa kanyang maharlikang " *selyo* ", ang kanyang ikapitong araw ng banal na kapahingahan. Sa etymologically, ang salitang "Linggo" ay nangangahulugang "araw ng Panginoon", ngunit ang problema ay nagmula sa katotohanan na itinalaga nito ang unang araw ng linggo upang magpahinga, na hindi kailanman iniutos ng Diyos, na may para sa kanyang bahagi, walang hanggang paraan, pinabanal para sa ang paggamit na ito sa ikapitong araw. Kaya ano talaga ang ibig sabihin *ng "araw ng Panginoon* " na binanggit sa talatang ito ? Ngunit ang sagot ay naibigay na sa talata 7 na

nagsasabing, " *Narito, siya'y dumarating na kasama ng mga ulap."* » Narito ang “ *araw ng Panginoon* ” na tinatarget ng Diyos: “ *Narito, susuguin ko sa inyo si Elias na propeta, bago dumating ang araw ni YaHWéH, ang dakila at kakilakilabot na araw* . (Mal.3:5)” ; ang lumikha ng Adventism at ang tatlong "inaasahan" nito sa pagbabalik ni Jesus, na naisakatuparan na kasama ang lahat ng mabuti at masamang kahihinatnan na dala ng tatlong pagsubok na ito, noong 1843, 1844, at 1994. Kaya nabubuhay noong 94, si Juan ay dinala ng Espiritu sa pinakasimula ng ikapitong milenyo, kung saan bumalik si Jesus sa kanyang banal na kaluwalhatian. Kaya ano ang " ***sa likod*** " niya? Ang buong makasaysayang nakaraan ng panahon ng Kristiyano; mula nang mamatay si Hesus, 2000 taon ng relihiyong Kristiyano; 2000 taon kung saan si Jesus ay tumayo kasama ng kanyang mga hinirang, tinutulungan sila, sa Banal na Espiritu, na talunin ang kasamaan gaya ng kanyang sarili na natalo ang diyablo, kasalanan, at kamatayan. “ *Ang malakas na tinig* ” na narinig “ *sa likuran* niya” ay yaong kay Hesus na, tulad ng “ *isang trumpeta* ”, ay namagitan, upang balaan ang kanyang mga pinili at ihayag sa kanila ang likas na katangian ng mga demonyong relihiyosong bitag na kanilang makakaharap sa kanilang buhay sa lahat ng "pitong" mga panahon na ipapangalan sa sumusunod na talata.

Verse 11: “ *Na nagsabi, Kung ano ang iyong nakikita, isulat mo sa isang aklat, at ipadala sa pitong iglesia, sa Efeso, sa Smirna, sa Pergamo, sa Tiatira, sa Sardis, sa Filadelfia, at sa Laodicea.* ".

Ang maliwanag na anyo ng teksto ay waring ipinakita bilang mga addressees, literal, ang pinangalanang mga lungsod ng Asia noong panahon ni Juan; bawat isa ay may kanya-kanyang mensahe. Ngunit isa lamang itong mapanlinlang na anyo na nilayon upang takpan ang tunay na kahulugan na ibinibigay ni Jesus sa kanyang mga mensahe. Sa buong Bibliya, ang mga wastong pangalan na iniuugnay sa mga lalaki ay may nakatagong kahulugan sa kanilang ugat, mula sa Hebrew, Chaldean, o Greek. Ang prinsipyong ito ay naaangkop din sa mga pangalang Griyego ng pitong lungsod na ito. Ang bawat pangalan ay nagpapakita ng katangian ng panahon na kinakatawan nito. At ang pagkakasunud-sunod kung saan ipinakita ang mga pangalang ito ay tumutugma sa pagkakasunud-sunod ng pagsulong sa panahon na nakaprograma ng Diyos. Makikita natin sa pag-aaral ng Apoc. 2 at 3 kung saan ang pagkakasunud-sunod ng mga pangalang ito ay iginagalang at pinagtibay, ang kahulugan ng pitong pangalan na ito, ngunit ang mga una at huli, "Efeso at Laodicea", ay naghahayag sa kanila *lamang* , ang paggamit ng Espiritu sa kanila. Ibig sabihin, ayon sa pagkakabanggit, "upang ilunsad" at "hinatulan ang mga tao," makikita natin *ang "alpha at omega, simula at wakas* ," ng panahon ng biyaya ng Kristiyano. Hindi kataka-taka na ipinakilala ni Jesus ang kanyang sarili sa bersikulo 8, sa ilalim ng kahulugang ito: “ *Ako ang alpha at ang omega* ”. Sa gayon ay inirehistro niya ang kaniyang presensya kasama ng kaniyang tapat na mga alipin, sa buong panahon ng Kristiyano.

Verse 12: “ *Lumingon ako para malaman kung anong boses ang nagsasalita sa akin. At nang lumingon ako, nakita ko ang pitong gintong kandelero ,*

Ang pagkilos ng “ *pagtalikod* ” ay umakay kay Juan upang tingnan ang buong panahon ng Kristiyano dahil siya mismo ay dinala sa sandali ng pagbabalik ni Jesus sa kaluwalhatian. Pagkatapos ng katumpakan " *sa likod* ", mayroon tayo dito " *Lumingon ako* ", at muli, " *at, pagkatapos na lumiko* "; mariing iginigiit ng Espiritu ang pagtingin na ito sa nakaraan, upang sundin natin ito sa lohika nito. At ano ang nakikita ni Jean? " *Pitong gintong kandelero* ". Narito muli ang bagay ay pinaghihinalaan tulad ng " *pitong Assemblies* ". Sapagkat ang modelong “ *kandelero* ” ay matatagpuan sa tabernakulo ng Hebreo at mayroon itong pitong sanga na sumasagisag, magkakasama, ang pagpapabanal ng Espiritu ng Diyos at ng kanyang liwanag. Ang ibig sabihin ng obserbasyon na ito, tulad ng “ *pito Assemblies* ", ang " *pitong kandelero* " ay sumisimbolo sa pagpapabanal ng liwanag ng Diyos, ngunit sa pitong sandali ay minarkahan sa buong panahon ng Kristiyano. Ang kandelero ay kumakatawan sa mga hinirang ng isang kapanahunan, ito ay tumatanggap ng langis ng Espiritu ng Diyos kung saan ito nakasalalay sa pagliliwanag sa mga hinirang sa pamamagitan ng kanyang liwanag.

Anunsyo ng isang malaking kalamidad

Verse 13: “ *At **sa gitna ng pitong kandelero** , ang isang parang anak ng tao, na nakadamit ng mahabang balabal, at may pamigkis na ginto sa kanyang dibdib.* »

Dito nagsisimula ang simbolikong paglalarawan ng Panginoong Jesucristo. Ang eksenang ito ay naglalarawan sa mga pangako ni Jesus: Lucas 17:21: “ *Walang magsasabi: Siya ay naririto, o: Siya ay naroroon. Sapagkat masdan, ang kaharian ng Diyos ay **nasa gitna ninyo** .* » ; Matt.28:20: “ *At turuan mo silang tuparin ang lahat ng iniutos ko sa iyo. At masdan, ako ay kasama ninyo palagi, maging hanggang sa katapusan ng mundo.* ". Ang pangitain na ito ay halos kapareho ng sa Daniel 10 kung saan ang talata 1 ay inilalahad ito bilang anunsyo ng isang “ *malaking kapahamakan* ” para sa mga Hudyo nito. Ang sa Apocalipsis 1 kung gayon ay nagpapahayag din ng isang " *malaking kapahamakan* ", ngunit sa pagkakataong ito, para sa Christian Assembly. Ang paghahambing ng dalawang pangitain ay lubhang nakapagpapatibay, dahil ang mga detalye ay iniangkop sa bawat isa sa dalawang magkaibang kontekstong pangkasaysayan. Ang simbolikong paglalarawan na ihaharap ay may kinalaman kay Jesu-Kristo sa konteksto ng kaniyang huling maluwalhating pagbabalik. Ang dalawang “ *kapahamakan* ” ay may pagkakatulad na nangyari sa pagtatapos ng dalawang alyansa na sunud-sunod na itinatag ng Diyos. Ihambing natin ngayon ang dalawang pangitain: “… *isang anak ng tao* ” sa talatang ito ay “ *isang tao* ” *sa* Daniel, dahil hindi pa nagkatawang-tao ang Diyos kay Jesus. Sa kabaligtaran, sa “ *anak ng tao* ”, makikita natin ang “ *anak ng tao* ” na palaging binabanggit ni Jesus kapag binabanggit siya sa mga Ebanghelyo. Kung labis na iginiit ng Diyos ang pananalitang ito, ito ay dahil ito ay nagiging lehitimo ng kanyang kakayahang iligtas ang mga tao. Siya ay naririto na “ *nakasuot ng mahabang balabal* ,” “ *nakasuot ng lino* ” sa Daniel. Ang susi sa kahulugan ng *mahabang damit na ito* ay

ibinigay sa Rev.7:13-14. Ito ay dinadala ng mga namatay bilang martir ng tunay na pananampalataya: “ *At isa sa mga matatanda ay sumagot at nagsabi sa akin: Yaong mga nakadamit ng puting damit, sino sila, at saan sila nanggaling? Sinabi ko sa kanya: Panginoon ko, alam mo ito. At sinabi niya sa akin: Ito ang mga yaong nanggaling sa malaking kapighatian; kanilang nilabhan ang kanilang mga damit, at pinaputi sa dugo ng kordero.* ". Si Jesus ay nagsusuot ng “ *sinturon na ginto sa kanyang dibdib* ” o, sa kanyang puso, ngunit “ *sa kanyang mga balakang* ”, mga simbolo ng lakas, sa Daniel. At ang “ *gintong pamigkis* ” ay sumasagisag **sa katotohanan** ayon sa Eph.6:14: “ *Tumayo nga kayo:* ***bigkisan ninyo ang katotohanan sa inyong mga balakang*** *; isuot ang baluti ng katuwiran* ; ". Tulad ni Hesus, ang katotohanan ay pinararangalan lamang ng mga nagmamahal dito.

Verse 14: “ *Ang kaniyang ulo at ang kaniyang buhok ay maputi na parang maputing balahibo ng tupa, gaya ng niyebe; ang kanyang mga mata ay parang ningas ng apoy;* »

Ang puti, simbolo ng perpektong kadalisayan, ay nagpapakilala sa Diyos na si Jesu-Kristo na, dahil dito, ay may kakila-kilabot na kasalanan. Gayunpaman, ang anunsyo ng isang " *malaking kalamidad* " ay maaari lamang magkaroon ng layunin na parusahan ang mga makasalanan. Ang dahilan na ito ay may kinalaman sa parehong mga kalamidad, kaya't makikita natin, dito at sa Daniel, ang Diyos, ang dakilang Hukom, na ang "mga mata *ay parang ningas ng apoy* ". Ang kanyang titig ay kumakain ng kasalanan o ang makasalanan, ngunit ang pinili ni Hesus ay pinili na talikuran ang kasalanan, hindi katulad ng huwad na Hudyo at huwad na Kristiyanong rebelde na sa huli ay ubusin ng paghatol ni Jesu-Kristo. At ang pangwakas na konteksto ng “ *kapahamakang* ” na ito ay tumutukoy sa makasaysayang mga kaaway nito, na lahat ay tinukoy sa mga kabanata ng aklat na ito, at sa Daniel. Ipinakita sa atin ng Apo.13 ang mga ito sa ilalim ng aspeto ng dalawang “ *hayop* ” na kinilala sa kanilang mga pangalan na “ *dagat at lupa* ” na tumutukoy sa pananampalatayang Katoliko at pananampalatayang Protestante na nagmumula rito, gaya ng iminumungkahi ng kanilang mga pangalan ayon sa Gen.1:9-10 . Sa kanyang pagbabalik, ang dalawang kaalyadong hayop ay naging isa, nagkakaisa upang labanan ang kanyang Sabbath at ang kanyang mga tapat. Ang kanyang mga kaaway ay matatakot, ayon sa Rev.6:16, at hindi sila tatayo.

Verse 15: “ *Ang kaniyang mga paa ay gaya ng nagniningas na tanso, na parang nagniningas sa isang pugon; at ang kaniyang tinig ay gaya ng lagaslas ng maraming tubig.* »

Ang mga paa ni Jesus ay kasing dalisay ng iba pang bahagi ng kanyang katawan, ngunit sa larawang ito sila ay nadungisan sa pamamagitan ng pagtapak sa dugo ng mga makasalanang suwail. Tulad ng sa Dan.2:32, “ *tanso* ”, isang maruming haluang metal, ay sumisimbolo sa kasalanan. Sa Rev. 10:2 ay mababasa natin: “ *Siya ay may isang maliit na bukas na aklat sa kanyang kamay. Inilagay niya* ***ang kaniyang kanang paa sa dagat*** *, at* ***ang kaniyang kaliwang paa sa lupa*** *;* ". Ang Rev.14:17 hanggang 20 ay nagbibigay sa aksyong ito ng pangalang “ *pag-aani ng ubas* ”; isang tema na binuo sa Isaias 63. Ang “ *maraming tubig* ” ay sumasagisag, sa Apoc. 17:15, “ *mga tao, maraming tao, bansa, at mga wika* ” na nakipag-alyansa sa “ *patutot na Babilonyang Dakila* ”; pangalan na tumutukoy sa papal Roman Catholic church. Ang ikalabing-isang

oras na alyansang ito ay magbubuklod sa kanila upang salungatin ang Sabbath na pinabanal ng Diyos. Magpapasya silang patayin ang kanyang tapat na mga tagamasid. Kaya nauunawaan natin ang mga simbolo ng kanyang matuwid na galit. Sa pangitain, ipinakita ni Jesus sa kaniyang mga pinili na ang kaniyang isang personal na banal na " *tinig* " ay mas makapangyarihan kaysa sa lahat ng pinagsama-samang mga tao sa lupa.

Verse 16: " *Nasa kanang kamay niya ang pitong bituin. Mula sa kanyang bibig ay lumabas ang isang matalas, dalawang talim na tabak; at ang kanyang mukha ay parang araw kapag ito ay sumisikat sa kanyang lakas.* »

Ang simbolo ng " *pitong bituin* " na hawak " *sa kanyang kanang kamay* " ay nagpapaalaala sa kanyang permanenteng paghahari na tanging makapagbibigay ng pagpapala ng Diyos; napakadalas at napakalaking maling inaangkin ng mga hindi mananampalataya nitong mga kaaway. *Ang bituin* ay ang simbolo ng relihiyosong mensahero dahil tulad *ng bituin* ng Gen.1:15, ang papel nito ay *"paliwanagan ang lupa* ", sa kanyang kaso, ng banal na hustisya. Sa araw ng kanyang pagbabalik, bubuhayin ni Jesus ang kanyang mga hinirang mula sa lahat ng panahon na sinasagisag ng mga pangalan ng pitong *Assemblies* . Sa maluwalhating kontekstong ito, para sa kanya at sa kanyang tapat na mga hinirang, ipinakita niya ang kanyang sarili bilang " *Salita ng Diyos* " na ang simbolo *ng "matalas na dalawang talim na tabak* " ay binanggit sa Heb.4:12. Ito ang oras kung kailan ang *tabak na ito* ay magbibigay ng buhay at kamatayan, ayon sa pananampalatayang ipinakita sa banal na salitang ito na nakasulat sa Bibliya na sinasagisag ng Rev.11:3 bilang " *dalawang saksi* " ng Diyos. Sa mga tao, ang hitsura lamang ng mukha ang nagpapakilala sa kanila at nagbibigay-daan sa kanila na maiiba; ito samakatuwid ay ang elemento ng pagkakakilanlan par excellence. Sa pangitaing ito, iniangkop din ng Diyos ang kanyang mukha sa target na konteksto. Sa Daniel, sa pangitain, sinasagisag ng Diyos ang kanyang mukha sa pamamagitan ng " *kidlat* ", isang tipikal na simbolo ng diyos na Griyego na si Zeus, dahil ang magiging kaaway ng hula ay ang mga Griyegong Seleucid na mga tao ni Haring Antiochos IV, na tumupad sa hula noong – 168 Sa sa pangitain ng Apocalypse, ang mukha ni Hesus ay nagkakaroon din ng hitsura ng kanyang kaaway na sa pagkakataong ito ay " *ang araw kapag ito ay sumisikat sa kanyang lakas* ". Totoo na ang huling pagtatangka na ito, na puksain mula sa lupa ang sinumang tagamasid ng banal na banal na Sabbath, ay bumubuo ng apogee ng labanan ng mga rebelde na pabor sa paggalang sa "araw ng hindi nasakop na araw" na itinatag noong Marso 7, 321, ng emperador. Constantine 1 ^{er} . Matatagpuan ng kampo ng mga rebeldeng ito sa harap nito *ang "araw ng banal na hustisya* " sa lahat ng banal na kapangyarihan nito, at ito, sa unang araw ng tagsibol 2030.

Verse 17: " *Nang makita ko siya, ako ay natumba sa kanyang paanan na parang patay. Ipinatong niya ang kanyang kanang kamay sa akin, na nagsasabi: Huwag kang matakot!* »

Sa ganitong paraan, inaabangan na lamang ni John ang kapalaran ng mga makakaharap sa kanya sa oras ng kanyang pagbabalik. Pareho ang ugali ni Daniel, at sa parehong mga kaso, tiniyak at pinalakas ni Jesus ang kaniyang tapat na lingkod, ang kaniyang alipin. " *Ang kanyang kanang kamay* " ay nagpapatunay sa

kanyang pagpapala at sa kanyang katapatan, hindi tulad ng mga rebelde sa kabilang kampo, ang pinili ay walang dahilan upang matakot sa Diyos na dumarating upang iligtas siya dahil sa pag-ibig. Ang pananalitang " *huwag matakot* " ay nagpapatunay sa huling konteksto na nailalarawan mula noong 1843 ng mensaheng Adventist na ito mula sa unang anghel ng Apoc. 14:7: " *Sinabi niya sa malakas na tinig:* ***Matakot ka sa Diyos, at magbigay kaluwalhatian sa kanya*** *, para sa oras ng kanyang ang paghatol ay dumating na; at yumukod sa harap niya na gumawa ng langit, at ng lupa, at ng dagat, at ng mga bukal ng tubig.* » ; ibig sabihin, ang Diyos na lumikha.

Verse 18: " *Ako ang una at ang huli, at ang buhay. Ako ay namatay; at masdan, ako ay nabubuhay magpakailanman. Hawak ko ang mga susi ng kamatayan at impiyerno.* »

Tunay na si Hesus, ang mananakop sa diyablo, kasalanan at kamatayan ang nagpapahayag ng kanyang sarili sa mga katagang ito. Ang kanyang mga salita na " *ang una at ang huli* " ay nagpapatunay sa mensahe ng simula at katapusan ng panahon na sakop ng propesiya, ngunit kasabay nito, kinumpirma ni Jesus ang kanyang nagbibigay-buhay na pagka-Diyos mula sa kanyang una hanggang sa huli sa kanyang mga nilalang.tao. Siya na " *may hawak ng mga susi ng kamatayan* " ay may kapangyarihang magpasiya kung sino ang dapat mabuhay at kung sino ang dapat mamatay. Ang oras ng kanyang pagbabalik ay kapag ang kanyang mga banal ay bubuhaying muli sa " *unang muling pagkabuhay* " na nakalaan para sa " *pinagpalang patay kay Kristo* " ayon sa Rev.20:6. Alisin natin ang lahat ng mga alamat ng mga tradisyon ng huwad na Kristiyanismo ng pamana ng Griyego at Romano, at unawain na ang " *libingan ng mga patay* " ay medyo simpleng lupa ng lupa na nagtipon ng mga patay na naging alabok, gaya ng nakasulat sa Gen .3:19: " *Sa pawis ng iyong mukha ay kakain ka ng tinapay, hanggang sa bumalik ka sa lupa kung saan ka kinuha; sapagka't ikaw ay alabok, at sa alabok ka babalik.* ". Ang mga labi na ito ay hindi na muling mapapakinabangan, dahil bubuhayin silang muli ng kanilang Tagapaglikha kasama ang lahat ng kanilang personalidad na nakaukit sa kanyang banal na alaala, sa isang *hindi nasisira na katawang selestiyal* (1Cor.15:42) na kapareho ng sa mga anghel na nananatili sa katapatan sa Diyos: " *Sapagkat sa muling pagkabuhay ay hindi na mag-aasawa o mag-aasawa ang mga tao, kundi magiging katulad ng mga anghel ng Diyos sa langit.* Mat.22:30".

Ang makahulang mensahe tungkol sa hinaharap ay nakumpirma

Verse 19: " *Isulat nga ang mga bagay na iyong nakita, at yaong mga nangyayari, at yaong mga mangyayari pagkatapos nila,* "

Sa kahulugang ito, kinumpirma ni Jesus ang propetikong pagsakop sa pandaigdigang panahon ng panahon ng Kristiyano na magtatapos sa kanyang pagbabalik sa kaluwalhatian. Ang apostolikong panahon ay may kinalaman sa pananalitang " *na iyong nakita* " at sa gayon ay itinalaga ng Diyos si Juan bilang isang tunay na saksi ng apostolikong ministeryo. Nasaksihan niya ang " *unang pag-ibig* " ng Pinili na binanggit sa Rev.2:4. Ang "… *yaong mga* " ay tungkol sa katapusan ng apostolikong panahon na ito kung saan si Juan ay nananatiling buhay at aktibo. Ang "… *, at yaong mga susunod sa kanila* " ay tumutukoy sa

mga relihiyosong kaganapan na magaganap hanggang sa panahon ng pagbabalik ni Jesucristo, at higit pa, hanggang sa katapusan ng ikapitong milenyo.

Verse 20: “ *Ang hiwaga ng pitong bituin na iyong nakita sa aking kanang kamay, at ng pitong gintong kandelero. Ang pitong bituin ay ang mga anghel ng pitong Simbahan, at ang pitong kandelero ay ang pitong Simbahan.* ".

Ang *mga anghel ng pitong Assemblies* ay ang hinirang sa lahat ng pitong panahon na ito. Sapagkat ang salitang " *anghel* ", mula sa Griyegong "aggelos", ay nangangahulugang mensahero, at tinutukoy nito ang mga celestial na anghel kung nililinaw ito ng salitang "celestials". Gayundin, ang " *pitong kandelero* " at ang " *pitong Assemblies* " na pinaghihinalaang sa aking komentaryo ay pinagsama-sama dito. Ang Espiritu kung kaya't kinukumpirma ang aking interpretasyon: ang " *pitong kandelero* " ay kumakatawan sa pagpapabanal ng liwanag ng Diyos sa pitong panahon na itinalaga ng mga pangalan ng " *pitong Assemblies* ".

Pahayag 2: Ang Pagtitipon ni Kristo

mula sa paglunsad nito hanggang 1843

Sa tema ng *mga liham* , makikita natin sa Apocalipsis 2, ang apat na mensaheng nagta-target sa oras sa pagitan ng 94 at 1843, at sa Apocalipsis 3, tatlong mensahe na sumasaklaw sa panahon mula 1843-44 hanggang 2030. Pansinin natin nang may interes ang nagsisiwalat na katumpakan na ito tungkol sa mga pangalan. ng una at huling *mga titik* : “ *Efeso* at *Laodicea* ” na ang ibig sabihin, ayon sa pagkakabanggit: ibinabato, at hinahatulan ang mga tao; ang simula at katapusan ng panahon ng biyaya ng Kristiyano. Sa Rev.2, sa dulo ng kabanata, ang Espiritu ay nag-uudyok sa simula ng "Adventist na tema ng pagbabalik ni Kristo" na nagta-target sa petsang 1828 na naitatag sa Dan.12:11. Gayundin, sa sunud-sunod na panahon, ang simula ng kabanata 3 ng Apocalipsis ay maaaring lehitimong maiugnay sa petsang 1843 na nagmarka ng simula ng pagsubok ng pananampalataya ng Adventist. Isang inangkop na mensahe ang dumating upang bigyang pahintulot ang napatunayang pananampalatayang Protestante: " *Ikaw ay patay na* ". Ang mga paliwanag na ito ay kinakailangan upang kumpirmahin ang koneksyon ng mga mensahe sa mga petsang itinatag sa Daniel. Ngunit ang pangitain ng Apocalipsis ay nagdadala ng mga paghahayag tungkol sa simula ng panahon ng Kristiyano na hindi binuo ni Daniel. Ang mga liham o mensahe na binigkas ni Jesus sa kanyang mga lingkod sa buong panahon natin ay nag-aalis ng hindi pagkakaunawaan ng relihiyon tungkol sa mali at mapanlinlang na mga ilusyon na may kinalaman sa maraming Kristiyanong mananampalataya. Doon ay makikita natin ang tunay na Hesus na may mga lehitimong hinihingi at ang kanyang laging makatwirang paninisi. Ang apat *na letra* ng Rev.2 ay target, sunud-sunod, apat na panahon na matatagpuan sa pagitan ng 94 at 1843.

Unang [yugto] : Efeso

Noong 94, ang huling saksi sa paglulunsad ng Assembly of Christ

Verse 1: " ***Isulat mo sa anghel ng kongregasyon ng Efeso*** *: Ito ang sinasabi ng may hawak ng pitong bituin sa kanyang kanang kamay, na lumalakad sa gitna ng pitong gintong kandelero:* "

Sa pangalang *Ephesus* , mula sa una, salin ng Griyegong "Ephesis" na nangangahulugang ilunsad, ang Diyos ay nagsasalita sa kanyang mga lingkod mula sa panahon ng paglulunsad ng Asembleya ni Kristo, sa panahon ng Romanong emperador na si Domitian (81-96).). Kaya pinupuntirya ng Espiritu ang panahon kung kailan natanggap ni Juan mula sa Diyos ang paghahayag na inilalarawan niya sa atin. Siya ang huling apostol na nananatiling mahimalang buhay at nag-iisa na kumakatawan sa huling saksi sa paglulunsad ng Asembleya ni Hesukristo. Inaalaala ng Diyos ang kanyang banal na kapangyarihan; Siya lamang ang " *may hawak sa kanyang kanang kamay* ", simbolo ng kanyang pagpapala, ang buhay ng kanyang mga hinirang, ang " *mga bituin* ", na ang mga gawa ay hinahatulan niya, mga bunga ng kanilang pananampalataya. Depende sa kaso, binabasbasan niya o sinusumpa. Ang Diyos ay " *lumalakad* ", unawain na siya ay sumusulong sa panahon ng kanyang proyekto sa pamamagitan ng

pagsama, salin-lahi, sa buhay ng kanyang mga hinirang at sa mga kaganapan sa mundo na kanyang inaayos o ipinaglalaban: "at turuan silang sundin ang lahat ng aking *iniutos sa iyo. At masdan, ako ay kasama ninyo palagi, maging hanggang sa katapusan ng mundo.* Mat.28:20.” Hanggang sa katapusan ng sanlibutan, ang kanyang mga hinirang ay kailangang gampanan ang mga gawang inihanda niya noon pa man para sa kanila: “ *Sapagkat tayo ay kanyang gawa, na nilalang kay Cristo Jesus para sa mababuting gawa, na inihanda ng Diyos mula pa noong una, upang tayo ay makamit. sanayin sila.* Efe.2:10.” At kailangan nilang umangkop sa mga partikular na kundisyon na kinakailangan sa bawat isa sa pitong panahon. Sapagkat ang aral na ibinigay sa “ *Efeso* ” ay may bisa para sa pitong panahon; ang “ *pitong bituin na hawak sa kanyang kanang kamay* ” ay maaari niyang hayaang bumagsak at mahulog sa lupa, yaong may kinalaman sa mga suwail na Kristiyano. Alalahanin ang ideya na ang isang " *kandelero* " ay kapaki-pakinabang lamang kapag ito ay nag-iilaw, at upang magliwanag, dapat itong mapuno ng langis, simbolo ng banal na Espiritu.

Verse 2: “ *Alam ko ang iyong mga gawa, ang iyong pagpapagal, at ang iyong pagtitiyaga. Alam kong hindi mo kayang panindigan ang masasamang tao; na sinubok mo ang mga tumatawag sa kanilang sarili na mga apostol at hindi, at mayroon ka natagpuan ang mga sinungaling;* »

Pansin! Ang mga panahunan ng conjugation ng pandiwa ay lubhang mahalaga, dahil tinutukoy nila ang tinatarget na panahon ng apostolikong panahon. Sa talatang ito ang pandiwang pinagsama-sama sa kasalukuyang panahunan ay tumutukoy sa taong 94 habang ang mga nasa nakalipas na panahon ay nauugnay sa panahon ng mga pag-uusig na ginawa ng Romanong emperador na si Nero, sa pagitan ng taong 65 at 68.

Noong 94, mahal ng mga Kristiyano ang katotohanan na buo pa rin at hindi nababaluktot, at kinasusuklaman nila ang " *masasamang* " pagano at lalo na sa kanila, ang nangingibabaw na mga Romano noong panahong iyon. May dahilan ito, at iyon ay dahil si Apostol Juan ay buhay pa, gaya ng maraming iba pang sinaunang saksi sa katotohanang itinuro ni Jesucristo. Ang " *Mga sinungaling* " ay madaling nabuksan. Sapagkat sa bawat kapanahunan, ang mga hindi napagbagong damo ay nagsisikap na ihalo sa trigo, dahil ang takot sa Diyos ay dakila pa rin, at ang mensahe ng kaligtasan ay mapang-akit at kaakit-akit. Ipinapasok nila ang mga maling ideya sa doktrina. Ngunit sa pagsubok ng pag-ibig sa katotohanan, sila ay nabigo at hindi natatakpan ng mga tunay na naliwanagang hinirang. Gayundin, tungkol sa nakaraan ng panahon ng mga apostol, " *nasubok mo na* ", naaalala ng Espiritu kung paano ibinaba ng pagsubok sa kamatayan ang mga mapanlinlang na maskara ng mga huwad na Kristiyano, ang tunay na " *mga sinungaling* " na pinuntirya sa talatang ito, sa pagitan ng 65 at 68, noong si Nero. inihatid ang Hinirang ni Kristo sa mababangis na hayop sa kanyang Colosseum, upang mag-alay ng madugong panoorin sa mga naninirahan sa Roma. Ngunit bigyang-pansin natin, si Jesus ay nagpukaw ng sigasig na ito ng isang nakaraang panahon.

Verse 3: " *na ikaw ay magkaroon ng pagtitiis, na ikaw ay nagdusa alang-alang sa aking pangalan, at hindi napagod."* »

Narito muli, bigyang-pansin ang mga panahunan ng mga conjugations ng pandiwa!

Kung ang patotoo ng tiyaga ay napanatili pa rin, ang pagdurusa ay wala na. At obligado ang Diyos na alalahanin ang pagtanggap sa pagdurusa na ipinakita at mariing pinarangalan mga 30 taon na ang nakalilipas, sa pagitan ng 65 at 68, nang ang uhaw sa dugo na Romano, si Nero, ay naghatid ng mga Kristiyano sa kamatayan, na inihandog bilang isang panoorin, sa kanyang mga taong baluktot at tiwali. Sa panahong ito lamang " *nagdusa " ang Pinili na kampo sa " pangalan "* nito at hindi " *napagod* ".

Verse 4: “ *Ngunit ang laban ko sa iyo ay iyong tinalikuran ang iyong unang pag-ibig.* »

Ang iminungkahing banta ay nagiging mas malinaw at nakumpirma. Sa panahong ito ang mga Kristiyano ay tapat, ngunit ang sigasig na ipinakita sa ilalim ni Nero ay humina o wala na; kung ano ang tinatawag ni Jesus na " *pagkawala ng iyong unang pag-ibig* ", kaya nagmumungkahi para sa panahon 94, ang pagkakaroon ng pangalawang pag-ibig, na mas mababa kaysa sa una.

Verse 5: “ *Alalahanin mo nga kung saan ka nahulog, at magsisi ka, at gawin mo ang iyong mga dating gawa; kung hindi, ako'y paroroon sa iyo, at aalisin ko ang iyong kandelero sa kinalalagyan nito, maliban kung magsisi ka.* »

Ang paggalang o simpleng pagkilala sa katotohanan ay hindi nagdudulot ng kaligtasan. Higit pa ang hinihingi ng Diyos sa mga ililigtas niya upang gawin silang kanyang walang hanggang kasama. Ang pananampalataya sa buhay na walang hanggan ay nagpapahiwatig ng pagbaba ng halaga ng unang buhay. Ang mensahe ni Hesus ay nananatiling walang hanggan ayon sa Mat.16:24 hanggang 26: “ *Pagkatapos ay sinabi ni Jesus sa kanyang mga alagad: Kung ang sinuman ay gustong sumunod sa akin, tumanggi sa kanyang sarili, managot sa kanyang krus, at hayaan siyang Sundan mo ako. Sapagkat ang sinumang nagnanais na iligtas ang kanyang buhay ay mawawalan nito, ngunit ang sinumang mawalan ng kanyang buhay alang-alang sa akin ay makakasumpong nito. At ano ang mapapakinabang ng isang tao na makamtan ang buong mundo, kung mawala ang kanyang kaluluwa? O, ano ang ibibigay ng isang tao bilang kapalit ng kanyang kaluluwa?* » Ang banta na alisin ang kanyang Espiritu, na sinasagisag ng “ *kandelero* ”, ay nagpapakita na, para sa Diyos, ang tunay na pananampalataya ay malayo sa pagiging isang simpleng tatak na nakadikit sa isang kaluluwa. Sa panahon ng Efeso, ang simbolikong kandelero ng Espiritu ng Diyos ay nasa Silangan, sa Jerusalem kung saan isinilang ang pananampalatayang Kristiyano at sa mga simbahang nilikha ni Pablo sa Greece at kasalukuyang Turkey. Ang sentro ng relihiyon ay malapit nang ilipat sa Kanluran at pangunahin sa Roma sa Italya.

Verse 6: “ *Datapuwa't mayroon ka nito, na kinapopootan mo ang mga gawa ng mga Nicolaita, na mga gawang kinapopootan ko rin.* »

Sa liham na ito, ang mga Romano ay pinangalanang simboliko, pagkatapos ng " *ang masama* ": " *ang mga Nicolaitans* ", na nangangahulugang, mga taong matagumpay o mga tao ng Tagumpay, ang mga nangingibabaw sa panahong iyon. Sa Griyego, ang terminong "Nike" ay ang pangalan ng pagtatagumpay. Ano kung gayon ang “ *mga gawa ng mga Nicolaitans* ” na kinasusuklaman ng Diyos at ng kaniyang mga hinirang? Paganismo at relihiyosong sinkretismo. Pinararangalan nila ang mga hukbo ng mga paganong diyos, na ang pinakadakila ay may isang araw ng linggo na inilaan sa kanila. Ang ating kasalukuyang kalendaryo, na

nagtatalaga sa pitong araw ng linggo ng mga pangalan ng pitong bituin, planeta o bituin ng ating solar system, ay isang direktang pamana ng relihiyong Romano. At ang kulto ng unang araw na nakatuon sa "hindi nasakop na araw" ay magbibigay sa oras, mula 321, ng isang partikular na dahilan sa lumikha na Diyos upang kamuhian *ang relihiyosong "mga gawa* " ng mga Romano.

Verse 7: " *Ang may pakinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga simbahan: Ang magtagumpay ay bibigyan ko ng makakain ng bunga ng punong kahoy ng buhay, na nasa paraiso ng Diyos.* »

Dalawang mensahe sa talatang ito ang pumupukaw sa makalupang panahon ng tagumpay, " *siya na magtagumpay* ", at ang makalangit na panahon ng kanyang gantimpala.

Ang pormula na ito ay ang huling mensahe na sinabi ni Jesus sa kanyang mga lingkod sa isa sa pitong panahon na tinutukan ng hula. Iniangkop ito ng Espiritu sa mga partikular na kondisyon ng bawat panahon. Ang Efeso ay nagmamarka ng simula ng panahon na sakop ng propesiya, kaya ang Diyos ay naghaharap ng walang hanggang kaligtasan dito sa anyo ng simula ng makalupang kasaysayan. Ang larawan ni Jesus ay naaninag doon sa ilalim ng *puno ng buhay* ng halamanan sa lupa na nilikha ng Diyos upang ilagay doon ang inosente at dalisay na tao. Ipinropesiya ng Apo.22 ang pagpapanumbalik na ito ng isang nabagong Eden para sa kaligayahan ng matagumpay na hinirang sa bagong lupa. Ang pormula na ipinakita sa bawat oras ay may kinalaman sa isang aspeto ng buhay na walang hanggan na inialay ni Jesu-Kristo sa kanyang mga hinirang lamang.

2nd period : Smirna

Sa pagitan ng 303 at 313, ang huling Romanong "imperyal" na pag-uusig

Bersikulo 8: " ***Isulat mo sa anghel ng kongregasyon ng Smirna*** *: Ito ang sinabi ng una at huli, na namatay at nabubuhay:* "

Sa pangalang " *Smyrna* " ng ikalawang titik, isinalin mula sa salitang Griyego na "smurna" na nangangahulugang " *myrrh* ", tinatarget ng Diyos ang panahon ng kakila-kilabot na pag-uusig na pinamunuan ng Romanong emperador na si Diocletian. Ang " *Myrrh* " ay isang pabango na nag-embalsamo sa mga paa ni Jesus bago siya mamatay at dinala sa kanya bilang handog sa kanyang kapanganakan ng mga pantas mula sa Silangan. Nasumpungan ni Jesus sa pagsubok na ito ang sigasig ng tunay na pananampalataya na hindi na niya nasumpungan noong 94. Ang mga sumasang-ayon na mamatay sa kanyang pangalan ay dapat na malaman na natalo na ni Jesus ang kamatayan, at na muling nabuhay, magagawa niyang buhaying muli sila gaya ng ginawa niya. . 'ginawa ito para sa kanyang sarili. Ang hula ay para lamang sa mga Kristiyano kung saan si Jesus mismo ang " *unang* " kinatawan. Sa pamamagitan ng pag-asimilasyon sa kaniyang pagkatao sa buhay ng kaniyang mga lingkod, kakatawanin din siya ng " *huling* " Kristiyano.

Verse 9: " *Alam ko ang iyong kapighatian at ang iyong karalitaan (bagaman ikaw ay mayaman), at ang paninirang-puri ng mga tumatawag sa kanilang sarili na mga Hudyo at hindi, ngunit sila ay sinagoga ni Satanas.* »

Inusig ng mga Romano, ang mga Kristiyano ay pinagkaitan ng kanilang ari-arian at kadalasang pinapatay. Ngunit ang materyal at laman na kahirapan na ito ay nagpapayaman sa espirituwal sa pamantayan ng pananampalataya ng paghatol ng Diyos. Sa kabilang banda, hindi niya itinago ang kanyang paghatol at inihayag, sa napakalinaw na mga termino, ang halaga na ibinibigay niya sa relihiyong Judio na tumanggi sa banal na pamantayan ng kaligtasan, sa pamamagitan ng hindi pagkilala kay Jesu-Kristo, bilang Mesiyas na ipinropesiya ng banal na Kasulatan. Iniwan ng Diyos, ang mga Hudyo ay kinuha ng diyablo at ng kanyang mga demonyo at sila ay naging para sa Diyos at sa kanyang tunay na hinirang, " *isang sinagoga ni Satanas* ".

Verse 10: " *Huwag kang matakot sa iyong pagdurusa. Narito, itatapon ng diyablo ang ilan sa inyo sa bilangguan, upang kayo ay masubok, at kayo'y magkaroon ng kapighatian ng sampung araw. Maging tapat hanggang kamatayan, at bibigyan kita ng putong ng buhay.* »

Sa talatang ito, ang diyablo ay tinatawag na Diocletian, ang malupit na Romanong emperador na ito at ang kanyang mga kasamang "tetrarchs" ay nagkaroon ng matinding galit laban sa mga Kristiyanong nais nilang lipulin. Ang inihayag na pag-uusig o " *kapighatian* " ay nagpatuloy sa loob ng " *sampung araw* " o " sampung taon " sa katotohanan sa pagitan ng 303 at 313. Sa ilan sa kanila na " *tapat hanggang kamatayan* " bilang lubos na pinagpala ang mga martir, ibibigay ni Jesus *ang " korona ng buhay* " ; buhay na walang hanggan tanda ng kanilang tagumpay.

Verse 11: " *Ang may tainga, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia: Ang magtagumpay ay hindi magdaranas ng ikalawang kamatayan.* »

Ang tema ng mensahe sa pagtatapos ng panahon ay: kamatayan. Sa pagkakataong ito, pinupukaw ng Espiritu ang kaligtasan sa pamamagitan ng pagpapaalala sa atin na ang mga hindi tumatanggap sa unang kamatayan ng pagkamartir para sa Diyos ay kailangang magdusa, nang hindi makatakas, "ang ikalawang kamatayan" ng "dagat ng apoy" *ng* huling *paghuhukom* . . Isang " *pangalawang kamatayan* " na hindi hihipo sa mga hinirang dahil sila ay papasok na sa buhay na walang hanggan.

3rd period : Pergamum

Noong 538, ang pagtatatag ng rehimeng papa sa Roma

Verse 12: " ***Sumulat sa anghel ng kongregasyon sa Pergamos*** *: Ito ang sinabi ng may matalas na tabak na may dalawang talim:* "

Sa pangalang *Pergamos* , ang Diyos ay nagbubunsod ng panahon ng espirituwal *na pangangalunya* . Sa pangalang *Pergamum* , dalawang salitang Griyego, "pérao, at gamos", isinalin bilang "upang lumabag sa kasal". Ito ang nakamamatay na oras ng simula ng mga *kasawian* na tatama sa mga Kristiyano hanggang sa katapusan ng mundo. Sa pamamagitan ng pag-target sa petsang 313, iminungkahi ng nakaraang panahon ang pag-access sa kapangyarihan at ang paganong paghahari ni Emperor Constantine I ' anak ng tetrarch na si Constantius Chlorus, at nagwagi laban kay Maxentius. Sa pamamagitan ng utos ng imperyal noong Marso 7, 321, tinalikuran niya ang lingguhang pahinga ng banal na Sabbath ng ikapitong banal na araw, ang ating kasalukuyang Sabado, na mas pinili ang

unang araw na inilaan, noong panahong iyon, sa paganong kulto ng solar na diyos, ang “Sol. Invictus” , ang Unconquered Sun. Sa pamamagitan ng pagsunod sa kanya, ang mga Kristiyano ay nakagawa ng "espirituwal na pangangalunya", na mula 538 pataas ay magiging opisyal na pamantayan ng Romanong papa na nauugnay sa panahon ng *Pergamon* . Ang hindi tapat na mga Kristiyano ay sumunod kay Vigilius , ang bagong pinuno ng relihiyon na itinatag ni Emperor Justinian [I.] Sinamantala ng intrigerong ito ang kaniyang kaugnayan kay Theodora, ang puta na ikinasal ng emperador, upang makuha ang posisyong ito ng papa na pinalaki ng kaniyang bagong unibersal na kapangyarihan sa relihiyon, iyon ay, Katoliko. Kaya, sa ilalim ng pangalang ***Pergamum*** , tinuligsa ng Diyos ang pagsasagawa ng "Linggo", isang bagong pangalan at sanhi ng espirituwal ***na pangangalunya*** , kung saan ang dating "araw ng araw" na minana mula kay Constantine ay patuloy na pinararangalan ng isang Romanong simbahang Kristiyano. . Inaangkin nito na si Jesu-Kristo at inaangkin ito, sa pamagat ng ulo ng papa nito, “vicar of the Son of God” (Kapalit o kahalili ng Anak ng Diyos), sa Latin na “VICARIVS FILII DEI”, ang bilang ng mga titik ng na " *666* "; isang numero na pare-pareho sa na kung saan Rev.13:18 attributes sa relihiyosong elemento ng " *ang hayop* ." Ang kapanahunan na tinatawag na *Pergamos* samakatuwid ay nagsisimula sa hindi mapagparaya at mapang-agaw na paghahari ng papa na nag-aalis kay Jesu-Kristo, ang makapangyarihang Diyos na nagkatawang-tao, ang kanyang titulo ng Pinuno ng Asembleya, ayon sa Dan.8:11; Eph.5:23: “ *Sapagka't ang asawang lalaki ang ulo ng asawang babae, gaya ni Cristo na ulo ng iglesia, na siyang kaniyang katawan, at kung saan siya ang Tagapagligtas.* "Pero mag-ingat ka! Ang pagkilos na ito ay kinasihan ng Diyos mismo. Sa katotohanan, siya ang nag-withdraw at nagbigay sa rehimeng papa ng pananampalatayang Kristiyano na naging opisyal na hindi tapat. Ang *kawalang-galang* ng rehimeng ito, na tinuligsa sa Dan.8:23, ay umabot pa sa pagkukusa na “ *baguhin ang mga panahon at ang batas* ” na itinatag ng Diyos, nang personal, ayon sa Dan.7:25. At higit pa rito, sa pagwawalang-bahala sa kanyang babala na huwag tawagin ang sinumang tao sa espirituwal na "ama", ginagawa niya ang kanyang sarili na sambahin ng titulong "Kabanal-banalang Ama", kaya itinataas ang kanyang sarili sa itaas ng Diyos na lumikha, mambabatas, at balang-araw ay masusumpungan niya itong kapaki-pakinabang: " *At huwag mong tawaging ama ang sinuman sa lupa; sapagka't iisa ang inyong Ama, na nasa langit.* (Mat.23:9).” Ang taong haring ito ay may mga kahalili kung saan ang rehimen at ang mga pagmamalabis nito ay magpapatuloy hanggang sa araw ng paghuhukom na nakaprograma ng pinakadakila, pinakamalakas at pinakamakatarungan, ang tunay na "Kabanal-banalang Ama sa Langit".

Kaya naman itinatag ni Emperador Justinian I ang relihiyosong rehimeng ito na itinuturing ng Diyos na "adultery" sa kanya. Ang kahalagahan ng pang-aalipusta ay dapat na markahan at iukit sa kasaysayan. Napansin natin noong 535 at 536, sa panahon ng kanyang paghahari, dalawang napakalaking pagsabog ng bulkan na magpapadilim sa atmospera at magdudulot sa 541 ng isang nakamamatay na epidemya ng salot na hindi mamamatay hanggang 767, na may pinakamataas na pinakamataas na pag-atake, noong 592 Ang banal na sumpa ay maaaring hindi

gumawa ng isang mas kahila-hilakbot na anyo, at ang mga detalye sa paksang ito ay ibibigay sa talatang kasunod.

Verse 13: " *Alam ko kung saan ka nakatira, alam kong nandoon ang trono ni Satanas. Inaalaala mo ang aking pangalan, at hindi mo itinanggi ang aking pananampalataya, maging sa mga araw ni Antipas, ang aking tapat na saksi, na pinatay sa gitna mo, kung saan naninirahan si Satanas.* »

Binibigyang-diin ng hula ang " *trono* " at ang lokasyon ng lokasyon nito dahil sa katanyagan nito at sa mga parangal na ibinibigay pa rin ng mga makasalanan hanggang ngayon. Ito ay muli ang "Roma" na nagpapatuloy sa dominasyon nito, sa pagkakataong ito, sa ilalim ng huwad na Kristiyano at ganap na paganong relihiyosong aspeto. Ang nag-aangkin na siya ang kanyang "kapalit" (o vicar), ang papa, ay hindi man lang nakakakuha ng Diyos na tawagan siya ng personal. Ang tatanggap ng hula ay isang pinili, hindi isang bumagsak, ni isang mang-aagaw na lumuluwalhati sa mga paganong ritwal. Ang mataas na lugar na ito ng pananampalatayang Romano Katoliko ay mayroong *trono ng papa* sa Roma, sa Palasyo ng Lateran na, bukas-palad, [inialay ni Constantine I] sa Obispo ng Roma. Ang palasyong ito ng Lateran ay matatagpuan sa Bundok Caelius, isa sa "pitong burol ng Roma" na matatagpuan sa timog-silangan ng lungsod; Ang ibig sabihin ng pangalang Caelius ay: langit. Ang burol na ito ang pinakamahaba at pinakamalaki sa pito, sa lugar. Malapit sa Lateran Church, na kumakatawan pa rin ngayon, para sa papasiya at sa mga klero nito, ang pinakamahalagang simbahang Katoliko sa mundo, ay nakatayo ang pinakamalaking obelisk na umiiral sa Roma kung saan mayroong 13, dahil umabot ito sa taas na 47 metro. Natuklasan sa ilalim ng 7 metro ng lupa at nasira sa tatlong bahagi, ito ay inilagay noong 1588 ni Pope Sixtus V na, kasabay nito, ay nag-organisa ng dominasyon ng Vatican State sa sumunod na propetikong panahon na tinatawag na *Thyatira* . Ang simbolo na ito ng Egyptian solar kulto ay may malaking inskripsiyon sa stele na kung saan ay nagpapaalala sa alok ni Constantine. Sa katotohanan, ang kanyang anak na si Constantius II na, pagkamatay ng kanyang ama, ay dinala ito mula sa Ehipto patungo sa Roma, upang bahagyang tuparin ang isang hiling ng kanyang ama na gustong dalhin ito sa Constantinople. Ang dedikasyon na ito sa kaluwalhatian ni Constantine I [ay] higit pa sa pagnanais ng Diyos kaysa sa anak ni Constantine. Dahil ang buong obelisk na may mataas na pedestal nito ay nagpapatunay sa hinulaang link, na ginagawang si Constantine I [ang] awtoridad na sibil na nag-install ng natitirang "araw ng araw", at ang papa, noong panahong simpleng obispo ng The Christian church of Rome, ang relihiyosong awtoridad, na magpapataw, sa relihiyon, sa paganong araw na ito sa ilalim ng pangalang "Linggo" o, ang araw ng Panginoon. Sa tuktok ng obelisk na ito ay may apat na naghahayag na mga simbolo na sumusunod sa isa't isa sa pataas na pagkakasunud-sunod na ito: 4 na leon na nakaupo sa dulo nito, naka-orient sa apat na kardinal na punto, sa itaas kung saan ay apat na bundok na natatabunan ng mga sinag ng araw, at sa itaas nito ay magkasamang nangingibabaw ang isang Kristiyano. krus. Nakadirekta sa apat na kardinal na punto, ang simbolo ng mga leon ay tumutukoy sa royalty sa unibersal na puwersa nito; na nagpapatunay, ang paglalarawan nito na inihayag sa Dan.7 at 8. Ang Apoc.17:18 ay magpapatunay sa pagsasabing tungkol sa Roma: " *At ang babae na iyong nakita, ay ang dakilang lungsod na may pagkahari sa mga*

hari sa lupa. » Dagdag pa rito, ang Egyptian cartouche na nakaukit sa obelisk ay nagbubunga ng “maruming hiling na ipinahahayag ng isang hari kay Amon” ang diyos ng araw. Ang lahat ng mga bagay na ito ay nagpapakita ng tunay na katangian ng pananampalatayang Kristiyano na nangibabaw sa Roma mula noong Constantine I ᾽ mula noong 313, ang petsa ng kanyang tagumpay. Ang obelisk na ito, at ang mga simbolo na taglay nito, ay nagpapatotoo sa *"tagumpay* " ng lingkod ng diyablo na ipinropesiya sa Dan.8:25, na, sa pamamagitan ni Constantine I ᾽ ay nagtagumpay sa pagbibigay sa pananampalatayang Kristiyano ng hitsura ng sinkretismo na relihiyosong mahigpit na hinatulan ng Diyos. kay Hesukristo. Ibinubuod ko ang mensahe ng mga simbolong ito: “krus”: pananampalatayang Kristiyano; "solar rays": pagsamba sa araw; "bundok": kapangyarihan sa lupa; "apat na leon": unibersal na royalty at lakas; "obelisk": Egypt ay, kasalanan, mula noong paghihimagsik ng Pharaoh ng exodo, at para sa kasalanan na bumubuo sa idolatrosong pagsamba sa solar na diyos na si Amon. Iniuugnay ng Diyos ang mga pamantayang ito sa pananampalatayang Romano Katoliko na binuo ni Constantine [I.] At sa mga simbolong ito, sa pamamagitan ng Egyptian cartouche, idinagdag niya ang kanyang paghatol sa relihiyosong pangako ng mga obispo ng Roma, na kapwa niya itinuturing na marumi; tinawag na silang mga “papa” ng mga relihiyosong kapatid sa lungsod. Ang pagkakaugnay ng pananampalatayang Kristiyano sa kultong solar na isinagawa at pinarangalan na mismo ni Constantine, ay sa pinagmulan ng isang kakila-kilabot na sumpa na babayaran ng sangkatauhan, nang tuluy-tuloy, hanggang sa katapusan ng mundo. *Ang trono ng Lateran* na ito ay hindi nakikipagkumpitensya sa mga emperador ng Roma, dahil mula noong Constantine I ᾽ hindi na sila naninirahan sa Roma, ngunit sa Silangan ng imperyo, sa Constantinople. Kaya, sa pamamagitan ng pagwawalang-bahala sa propetikong paghahayag na ibinigay ni Jesu-Kristo kay Juan, maraming tao ang nagiging biktima ng pinakamalaking panlilinlang sa relihiyon sa lahat ng panahon. Ngunit ang kanilang kamangmangan ay makasalanan dahil hindi nila mahal ang katotohanan at sa gayon, sa pamamagitan ng Diyos mismo, ibinigay sa lahat ng uri ng kasinungalingan at sinungaling. Ang kakulangan ng edukasyon ng mga populasyon sa panahon ng *Pergamon* ay nagpapaliwanag sa tagumpay ng rehimeng papa na ipinataw at sinuportahan ng sunud-sunod na mga emperador ng Roma noong panahong iyon. Na hindi pumipigil sa ilang mga tunay na nahalal na opisyal mula sa pagtanggi at pagtanggi sa bagong hindi lehitimong awtoridad na ito; na umaakay kay Jesus na kilalanin sila bilang kanyang mga tunay na lingkod. Ang Romanong lokasyon ng mga hinirang na ginawa, tandaan na ang Espiritu ay natagpuan doon sa 538 na mga lingkod na nagpanatili ng pananampalataya sa pangalan ni Jesus habang pinararangalan ang Linggo. Gayunpaman, sa lugar na ito ng Roma, ang mga huling martir o "matapat na mga saksi" ay nakita lamang noong panahon ni Nero, noong 65-68 at kay Diocletian sa pagitan ng 303 at 313. Tinatarget ang lungsod ng Roma , ang Espiritu ay nagpapaalala sa katapatan ng " *Antipas* " ang kanyang " *tapat na saksi* " ng mga panahong lumipas. Ang salitang Griyego na ito ay nangangahulugang: laban sa lahat. Tila itinalaga nito si apostol Pablo, ang unang tagapagbalita ng Ebanghelyo ni Jesu-Kristo sa lunsod na ito kung saan siya namatay bilang martir, pinugutan ng ulo, noong 65, sa ilalim ng emperador na si

Nero. Kaya tinututulan ng Diyos ang huwad at mapanlinlang na titulo ng “vicar of the Son of God” ng mga papa. Ang tunay na vicar ay ang tapat na si Paul, at hindi ang di-tapat na Vigilius, o ang sinuman sa kanyang mga kahalili.

Inukit ng makapangyarihang lumikha na Diyos sa kalikasan ang mahahalagang sandali ng kasaysayan ng relihiyon ng panahon ng Kristiyano; mga sandali kung kailan ang sumpa ay nagkaroon ng matinding katangian na may malubhang kahihinatnan para sa mga Kristiyano. Sa panahon na ng kaniyang ministeryo sa lupa, binigyan ni Jesu-Kristo ang kaniyang labindalawang namangha at namangha na mga apostol na patunay ng kaniyang kontrol sa isang bagyo sa Lawa ng Galilea; isang unos na napatahimik niya sa isang iglap, sa utos niya. Sa ating panahon, ang panahon sa pagitan ng 533 at 538 ay nagkaroon ng partikular na isinumpa na karakter, dahil sa pagtatatag ng papal na rehimen ni Emperor Justinian I, [nais ng Diyos] na parusahan ang mga Kristiyano na sumunod sa kautusang ipinahayag ng Emperador Constantine 1st , na ginawang obligado ang pahinga. sa “araw ng Unconquered Sun” ng unang araw ng linggo, mula noong Marso 7, 321. Sa panahong ito na isinumpa niya, ang Diyos ay nagdulot ng paggising ng dalawang bulkan na nag-asphyxiated sa hemisphere North ng planeta at nag-iwan ng mga bakas sa Southern hemisphere din hanggang sa Antarctica. Ilang buwan ang pagitan, na matatagpuan sa mga antipode ng bawat isa sa lugar ng ekwador, ang pagkalat ng kadiliman ay napaka-epektibo at napaka-nakamamatay. Bilyun-bilyong toneladang alikabok ang kumalat sa atmospera, na nag-aalis sa mga tao ng liwanag at sa kanilang karaniwang mga pananim na pagkain. Ang araw sa kaitaasan nito ay nag-aalok ng kaparehong liwanag ng kabilugan ng buwan na mismong naglaho nang tuluyan. Napansin ng mga mananalaysay ang patotoong ito ayon sa kung saan binawi ng mga hukbo ni Justinian ang Roma mula sa mga Ostrogoth salamat sa isang bagyo ng niyebe noong kalagitnaan ng Hulyo. Ang unang bulkan na pinangalanang "Krakatoa" ay matatagpuan sa Indonesia at nagising noong Oktubre 535 na may hindi maisip na magnitude na nagbabago ng bulubunduking lugar sa isang maritime area na higit sa 50 km. At ang pangalawa, pinangalanang "Ilopango" ay matatagpuan sa Central America at ito ay sumabog noong Pebrero 536.

Verse 14: “ *Ngunit mayroon akong laban sa iyo, na mayroon ka doon na nanghahawakan sa doktrina ni Balaam, na nagturo kay Balak na maglagay ng katitisuran sa harap ng mga anak ni Israel, upang kumain sila ng mga bagay na inihain sa mga diyus-diyosan at gumawa ng pakikiapid.* »

Inilalarawan ng Espiritu ang espirituwal na sitwasyon na itinatag sa Roma. Mula noong 538, nasaksihan ng matatapat na mga nahalal na opisyal noong panahong iyon ang pagtatatag ng isang relihiyosong awtoridad na ikinumpara ng Diyos sa propetang si “ *Balaam* ”. Ang taong ito ay naglingkod sa Diyos ngunit pinahintulutan ang kanyang sarili na maakit ng pang-akit ng pakinabang at makalupang mga bagay; lahat ng bagay na ibinahagi ng rehimeng papa ng Roma. Higit pa rito, si “ *Balaam* ” ang naging sanhi ng pagbagsak ng Israel sa pamamagitan ng pagsisiwalat kay “ *Balak* ” kung paano niya ito maibaba: sapat na upang itulak ito na tanggapin ang mga kasal sa pagitan ng mga Hudyo at mga pagano; mga bagay na mahigpit na hinatulan ng Diyos. Sa paghahambing sa kanya kay “ *Balaam* ”, binibigyan tayo ng Diyos ng sketch ng rehimeng papa.

Nauunawaan ng pinili ang kahulugan ng mga pagkilos na ang Diyos mismo ang sanhi ng diyablo at ng kanyang mga kasama sa langit at lupa. Ang sumpa ng simbahang Kristiyano ay nakasalalay sa pag-ampon ng paganong "araw ng hindi nasakop na araw", na sinusunod mula noong 321 ng hindi tapat na mga Kristiyano. At ang rehimeng papa, tulad ni " *Balaam* ", ay gagawa tungo sa kanilang pagbagsak at patindihin ang kanilang banal na sumpa. " *Ang mga karneng inihain sa mga diyus-diyosan* " ay imahe lamang kung ihahambing sa paganong "araw ng araw". Dinadala ng Roma ang paganismo sa relihiyong Kristiyano. Ngunit kung ano ang dapat mong maunawaan ay na sila ay may parehong kalikasan at nagdadala ng parehong malubhang kahihinatnan sa ilalim ng paghatol ng Diyos…. Lalo na dahil ang mga sumpang dulot ng " *Balaam* " ng panahon ng Kristiyano ay magpapatuloy hanggang sa katapusan ng mundo, na minarkahan ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo. Ang pagtataksil ng mga Kristiyano ay inihahambing din sa mga Hebreo na nagbigay ng kanilang sarili sa " *pakikiapid* " pagkatapos ipaunawa sa kanila ng Diyos ang kanyang sampung utos. Sa pagitan ng 321 at 538, ang di-tapat na mga Kristiyano ay kumilos na tulad nila. At ang pagkilos na ito ay nagpapatuloy hanggang ngayon.

Verse 15: " *Gayundin, mayroon ka ring mga taong nanghahawakan sa doktrina ng mga Nicolaita.* »

Sa mensaheng ito, muling makikita sa liham na ito ang pangalan ng mga " *Nicolaitans* " na binanggit sa *Efeso* . Ngunit " *ang mga gawa* " na may kinalaman sa kanila sa *Efeso* ay naging " *doktrina* " dito. Ang ilang mga Romano sa katunayan, mula sa *Efeso* , ay naging mga Kristiyano, pagkatapos ay hindi tapat na mga Kristiyano mula noong 321, at ito, sa isang opisyal na paraan ng relihiyon mula noong 538, sa pamamagitan ng paggalang sa " *doktrina " ng* Romano Katoliko .

Verse 16: " *Magsisi nga kayo; kung hindi, ako'y paroroon sa iyo* ***<u>na madali</u>*** *, at ako'y lalaban sa kanila sa pamamagitan ng tabak ng aking bibig.* »

Sa pamamagitan ng pag-uudyok *sa "labanan* " na pinangungunahan ng kanyang "Salita", " *ang espada ng kanyang bibig* ", inihahanda ng Espiritu ang konteksto para sa ikaapat na mensaheng darating. Magiging iyon sa ika-16 na siglo , kung saan ang Bibliya, ang banal na nakasulat na salita nito, ang " *dalawang saksi* " nito ayon sa Apoc. 11:3, ay magpapalaganap ng banal na katotohanan at maglalahad ng huwad na pananampalatayang Romano Katoliko.

Verse 17: " *Ang may pakinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga simbahan: Ang magtagumpay ay bibigyan ko ng nakatagong mana, at bibigyan ko siya ng puting bato; at sa batong ito ay nakasulat ang isang bagong pangalan, na walang nakakaalam maliban sa tumanggap nito.* »

Gaya ng dati, ang Espiritu ay nagbubunga ng isang aspeto ng buhay na walang hanggan. Dito ay ipinakita niya ito sa atin sa larawang ipinropesiya ng manna na ibinigay sa gutom na mga Hebreo sa tigang, tigang at tuyo na disyerto. Pagkatapos ay itinuro ng Diyos na maaari niyang protektahan at pahabain ang buhay ng kanyang mga hinirang sa pamamagitan ng kanyang kapangyarihang lumikha; na kanyang gagawin sa pagbibigay ng buhay na walang hanggan sa kanyang tinubos na mga hinirang. Ito ang magiging culmination ng kanyang buong saving project.

Ang napili sa panahon ay magkakaroon bilang gantimpala ng buhay na walang hanggan na inilalarawan ng Espiritu sa mga larawan. Ang imahe ng " *mana* " ng makalangit na pagkain ay nakatago sa kaharian ng langit, ang Diyos mismo ang gumagawa nito. Sa sinaunang simbolismo, ang manna ay nasa pinakabanal na lugar na sumisimbolo na sa langit kung saan naghahari ang Diyos sa kanyang trono. Sa mga kasanayang Romano, ang " *puting pebble* " ay kumakatawan sa "oo" na boto, ang itim ay nagsasaad ng "hindi". Ang " *puting bato* " ay tumutukoy din sa kadalisayan ng buhay ng pinili na naging walang hanggan. Ang kanyang buhay na walang hanggan ay isang banal na oo na sumasalamin sa isang masigasig at napakalaking pagtanggap mula sa Diyos. Dahil ang napili ay muling nabuhay sa isang selestiyal na katawan, ang kanyang bagong estado ay inihambing sa isang " *bagong pangalan* ". At ang makalangit na kalikasan na ito ay, para sa mga napili nito, ay palaging misteryoso at indibidwal: " *walang nakakaalam nito* ". Samakatuwid, kailangan nating magmana at pumasok sa kalikasang ito upang matuklasan kung ano ito.

-4 na panahon : Tiatira

Sa pagitan ng 1500 at 1800, ang mga relihiyosong digmaan

Verse 18: " ***Isulat mo sa anghel ng kongregasyon sa Tiatira*** *: Ito ang sabi ng Anak ng Diyos, na ang mga mata ay parang ningas ng apoy, at ang kanyang mga paa ay gaya ng nagniningas na tanso:* "

Ang ikaapat na liham ay pumupukaw sa ilalim ng pangalang " *Tiatira* " isang panahon kung saan ang pananampalatayang Kristiyano ng mga ligang Katoliko at Protestante ay nag-alok ng isang kasuklam-suklam na panoorin sa pamamagitan ng kanilang madugong sagupaan. Ngunit ang mensaheng ito ay nagtataglay ng malalaking sorpresa. Sa pangalang *Thyatira* , ang dalawang salitang Griyego na "thuao, téiro" ay isinalin bilang "kasuklam-suklam at upang magdala ng kamatayan na may pagdurusa". Ang salitang Griyego na nagbibigay-katwiran sa interpretasyong ito ng kasuklam-suklam ay tumutukoy, sa Bailly Greek na diksyunaryo, ang baboy o ang baboy-ramo kapag sila ay nasa init. At dito, kailangan ang mga paglilinaw. Ang ika-16 na siglo ay minarkahan ng pagkagising ng mga Protestante na humamon sa awtoridad ng Romanong papal na rehimen. Gayundin, upang palakasin ang temporal na awtoridad nito, ang kapapahan na kinakatawan ni Pope Sixtus V ay nagtatag ng Estado ng Vatican nito na magbibigay dito ng lehitimong sibil na nauugnay sa awtoridad ng relihiyon nito. Ito ang dahilan kung bakit, mula noong ika-16 na siglo , inilipat ng rehimeng papa ang punong-tanggapan nito, na dating matatagpuan sa Palasyo ng Lateran, sa ari-arian nito sa Vatican, na bumubuo na ng isang malayang estado ng papa. Ngunit ang paglilipat na ito ay panlilinlang lamang, dahil ang nag-aangkin na mula sa Estado ng Vatican ay nakaupo pa rin sa Palasyo ng Lateran; dahil doon, sa Lateran, na tinatanggap ng mga papa ang mga emisaryo ng mga dayuhang estado na bumibisita dito. Kaya naman, noong 1587, ang inayos na obelisk na muling itinayo malapit sa Lateran Palace mula noong Agosto 3, 1588 ay natuklasan sa ilalim ng 7 metro ng lupa at sa tatlong piraso. Ang Estado ng Vatican ay matatagpuan sa labas ng Roma, sa burol ng Vaticanus, sa kanlurang pampang ng ang Tiber na hangganan ng lungsod mula Hilaga hanggang Timog.

Habang tinitingnan namin ang plano ng lungsod ng Vatican na ito, namangha ako nang matuklasan ko ang hugis ng ulo ng baboy, ang mga tainga sa hilaga, at ang nguso sa timog-kanluran. Ang mensahe ng Griegong “thuao” ay dobleng pinagtibay at inaaring-ganap ng Diyos, ang tagapag-ayos ng mga bagay na ito. Ang pananampalatayang Katoliko na minana mula sa *Pergamum* ay umabot sa rurok ng mga kasuklam-suklam nito. Siya ay tumugon nang marahas na may pagkapoot at kalupitan laban sa mga taong, naliwanagan ng Bibliya, sa wakas ay nagpalaganap salamat sa palimbagan, tinuligsa ang mga kasalanan nito at ang mga pang-aabuso nito. Mas mabuti pa, hanggang noon, ang tagapag-alaga ng Banal na Kasulatan na kanyang ginawa ng kanyang mga monghe sa mga monasteryo at mga kumbento, inusig niya ang Bibliya na tumutuligsa sa kanyang kasamaan. At pinapatay niya ang mga tumutuligsa sa pamamagitan ng kapangyarihan ng mga bulag at kampante na mga monarko; ang masunuring tagapagpatupad ng kanyang kalooban. Ang mga pananalitang sa ilalim kung saan ipinakita ni Jesus ang kanyang sarili na sumipi, “ *siya na may mga mata na parang ningas ng apoy at ang mga paa ay tulad ng nagniningas na tanso* ", ihayag ang kanyang pagpaparusa sa kanyang mga relihiyosong kaaway na kanyang lilipulin sa kanyang pagbabalik sa lupa. Ito mismo ang dalawang ideolohiyang Kristiyano na lumaban hanggang kamatayan “sa pamamagitan ng espada” at mga baril sa makasaysayang konteksto ng panahon ng *Thyatira* . Ang " *Kanyang mga paa* " ay mananatili sa " *dagat at sa lupa* " na simbolo ng pananampalatayang Katoliko at pananampalatayang Protestante sa Rev.10:5 at Rev.13:1-11. Ang Katolisismo at Protestantismo, parehong makasalanan (kasalanan = *tanso*), hindi nagsisisi, ay inilarawan bilang " *nasusunog na tanso* " na umaakit sa galit ng paghatol ng Diyos na si Jesu-Kristo. Sa pamamagitan ng pagkuha sa larawang ito kung saan ipinapahayag niya ang malaking “ *kapahamakan* ” sa Apoc. 1:15, inihayag ng Diyos ang oras kung kailan ang mga huling mang-uusig na nagkaisa laban sa kanyang tapat na mga anak ay nag-away hanggang kamatayan tulad ng mabangis na “mga hayop” na sagisag sa kanila sa ang buong propesiya. Mula sa François 1st [hanggang] Louis XIV, ang mga relihiyosong digmaan ay sumunod sa isa't isa. At dapat nating pansinin kung paano ibinunyag ng Diyos ang sumpa ng mga mamamayang Pranses, armadong suporta ng kapapahan mula noong si Clovis ang unang hari ng mga Frank. Upang markahan ang kasagsagan ng sumpang ito, inilagay ng Diyos ang batang si Louis XIV, na may edad na "limang" taong gulang, sa trono ng France. Ang talatang ito sa Bibliya mula sa Ecc.10:16, ay nagpapahayag ng mensahe nito: “ *Sa aba mo, lupain na ang hari ay isang bata, at ang mga prinsipe ay kumakain sa umaga!* » Sinira ni Louis XIV ang France sa kanyang marangyang paggasta sa Palasyo ng Versailles at sa kanyang mga mamahaling digmaan. Iniwan niya sa likuran niya ang isang France na bumagsak sa kahirapan at ang kanyang kahalili na si Louis XV ay nabuhay lamang para sa libertinismo na ibinahagi sa kanyang hindi mapaghihiwalay na kasama sa kahalayan, si Cardinal Dubois. Isang kasuklam-suklam na karakter, Louis Sa pamamagitan ng pagtarget sa isang maamo at mapayapang tao bilang target ng galit na ito, ipinahayag ng Diyos ang kanyang intensyon na hampasin ang namamana na rehimeng monarkiya, para sa bulag na pagtitiwala na hindi

makatarungang inilagay nito sa mga pagpapanggap na relihiyon ng papa mula noong Clovis.

Verse 19: “ *Nalalaman ko ang iyong mga gawa, ang iyong pag-ibig, ang iyong pananampalataya, ang iyong tapat na paglilingkod, ang iyong katatagan, at ang iyong mga huling gawa na higit kaysa sa una.* »

Ang mga salitang ito, tinutugunan ng Diyos ang kanyang mga lingkod na " *matapat hanggang kamatayan* ", iniaalay ang kanilang sarili upang mag-alay sa larawan ng kanilang Panginoon; ang kanilang “ *mga gawa* ” ay tinatanggap ng Diyos dahil nagpapatotoo sila sa kanilang tunay na “ *pag-ibig* ” para sa kanilang Tagapagligtas. Ang kanilang " *pananampalataya* " ay mabibigyang-katwiran dahil ito ay may kasamang " *tapat na paglilingkod* ". Ang salitang " *constancy* ", na binanggit dito, ay may malaking kahalagahan sa kasaysayan. Sa “Tore ng Constance” sa bayan ng Aigues-mortes nabuhay si Marie Durand sa kanyang pagkabihag sa loob ng 40 mahaba at pagsubok na taon, bilang isang modelo ng pananampalataya. Maraming iba pang mga Kristiyano ang nagbigay ng parehong patotoo, kadalasang nananatiling hindi alam sa kasaysayan. Ito ay dahil dumami ang bilang ng mga martir sa paglipas ng panahon. Ang pinakahuling mga gawa ay tungkol sa panahon ng paghahari (1643 hanggang 1715) ni Haring Louis Malinaw na pansinin ang nagsisiwalat na papel ng pangalang “ *dragon* ” na tumutukoy sa “diyablo” at ang bukas na agresibong pagkilos ng imperyal na Roma at papang Roma sa Rev.12:9-4-13-16. Ang isa na tumatawag sa kanyang sarili na "hari ng araw" ay nagdala sa sukdulan nito sa pakikipaglaban para sa Katolisismo, tagapagtanggol ng "araw ng araw" na minana mula kay Constantine [I.] Gayunpaman, upang tumestigo laban sa kanya, ibinaon ng Diyos ang buong tagal ng kanyang mahabang paghahari sa kadiliman, tinatanggihan siya ng init at buong liwanag ng tunay na araw na may malubhang kahihinatnan para sa diyeta ng mga Pranses.

Verse 20: “ *Ngunit ang laban ko sa iyo ay pinahintulutan mo ang babaing si Jezebel, na tinatawag ang kanyang sarili na isang propetisa, na turuan at akitin ang aking mga alipin na gumawa ng pakikiapid at kumain ng mga karne na inihain sa mga diyus-diyosan.* »

Noong 1170, ipinasalin ng Diyos ang Bibliya sa wikang Provençal ni Pierre Vaudès. Siya ang unang Kristiyano na muling natuklasan ang doktrina ng integral apostolic truth, kabilang ang paggalang sa tunay na Sabbath at pag-ampon ng vegetarianism. Kilala sa ilalim ng pangalang Pierre Valdo, siya ay sa pinagmulan ng "Vaudois" na nanirahan sa Italian Alpine Piedmont. Ang gawain ng Repormasyon na kanilang kinakatawan ay tinutulan ng papa at naglaho ang mensahe. Kaya't inihatid ng Diyos ang buong Europa sa isang nakamamatay na pagsalakay ng Mongol na sinundan ng isang kakila-kilabot na epidemya ng salot na dulot ng mga Mongol na sumira, mula 1348, isang ikatlo at halos kalahati ng populasyon nito. Ang mensahe ng talatang ito, “ *iiwan mo ang babaeng si Jezebel…* ”, ay isang panunuyang itinuro sa mga repormador na hindi nagbigay ng kahalagahan na nararapat sa gawain ni Pierre Valdo, dahil ito ay perpekto. Sa pagitan ng 1170 at 1517, binalewala nila ang perpektong doktrina ng katotohanan ng kaligtasang Kristiyano at ang kanilang Repormang isinagawa sa pagtatapos ng panahong ito ay bahagyang at hindi kumpleto.

<u>Tandaan</u> : **ang doktrinal na pagiging perpekto na naunawaan at inilapat ni Pierre Valdo ay nagpapakita na sa kanya, ipinakita ng Diyos ang kumpletong programa ng Repormasyon na kailangang isagawa.** Sa katunayan, ang mga bagay ay naisakatuparan sa dalawang yugto, ang pangangailangan ng Sabbath na hindi magsisimula hanggang 1843-1844, alinsunod sa panahong minarkahan ng utos ng Dan.8:14.

Upang ilarawan ang paniniwalang Romano Katoliko ng papa, inihambing ito ng Diyos sa dayuhang asawa ni Haring Ahab, ang kakila-kilabot na " *Jezebel* " na pumatay sa mga propeta ng Diyos at nagbuhos ng inosenteng dugo. Ang kopya ay umaayon sa modelo at mayroon din itong disbentaha na mas matagal sa operasyon. Sa pamamagitan ng pagbibigay ng pangalan sa kanya na " *propeta* ", tinatarget ng Diyos ang pangalan ng bagong lugar ng kanyang "trono": Vatican, na nangangahulugang sa Lumang Pranses at Latin, "vaticinare": upang manghula. Ang mga makasaysayang detalye tungkol sa lugar ay lubhang nagpapakita. Sa orihinal, ang lugar na ito ay minarkahan ng pagkakaroon ng isang Romanong templo na nakatuon sa diyos na " *serpiyente* " na si Aesculapius. Ang simbolong ito ay magtatalaga sa diyablo at sa rehimeng papa sa Rev. 12:9-14-15. Inilagay ni Emperador Nero ang mga sirkito ng karera ng kanyang mga kalesa doon, at si “Simon the Magician” ay inilibing sa isang sementeryo doon. Ito ay, tila, ang kanyang mga labi, na pararangalan tulad ng kay Apostol Pedro na ipinako sa krus sa Roma. Dito muli, isang basilica na inialay ni Constantine ang nagdiwang ng kaluwalhatiang Kristiyano. Ang lugar ay orihinal na latian. Ang kasinungalingang ginawa ay magbibigay-katwiran sa bagong pangalan ng Vatican basilica na ito, na pinalaki at pinalamutian noong ika-15 siglo , ay kukuha ng mapanlinlang na pangalan ng "Basilica of Saint Peter of Rome". Ang karangalang ito, na aktuwal na ibinibigay sa isang **salamangkero** at sa " *serpiyente* " na si Aesculapius, ay magbibigay-katwiran sa pangalang " ***mahika*** " na iniugnay ng Espiritu sa mga ritwal ng relihiyong Romano Katoliko sa Rev.18:23 kung saan ang bersyon ng biblikal na Darby ay nagsasabi sa atin: " *At ang liwanag ng lampara ay hindi na magliliwanag sa iyo; at ang tinig ng kasintahang lalaki at ng asawang babae ay hindi na maririnig sa iyo; sapagkat ang iyong mga mangangalakal ay ang mga dakila sa lupa; sapagka't* ***sa pamamagitan ng iyong mahika*** *ang lahat ng mga bansa ay naligaw.* » Eksakto, ang pagkumpleto ng gawain sa basilica na ito na "Saint-Pierre de Rome", na nangangailangan ng napakalaking halaga ng pera, ay hahantong sa prelate na si Tetzel na ibenta ang kanyang "indulhensiya". Nang makita ang kapatawaran ng mga kasalanan na ibinebenta para sa pera, natuklasan ng guro ng monghe na si Martin Luther ang tunay na katangian ng kanyang simbahang Romano Katoliko. Kaya tinuligsa niya ang kanyang mala-diyosong kalikasan at ang ilan sa kanyang mga pagkakamali sa pamamagitan ng pagpapakita ng kanyang tanyag na 95 theses noong 1517 sa pintuan ng simbahang Aleman sa Augsburg. Kaya't ginawa niyang pormal ang gawain ng Repormasyon na iminungkahi ng Diyos kay Pierre Valdo mula noong 1170.

Sa pagsasalita nang direkta sa kanyang binagong mga lingkod noong panahong iyon, ang tunay, nagbitiw na mapayapang mga biktima, sinisi sila ng Espiritu sa pagpayag kay *Jezebel na turuan at akitin ang kanyang mga tagapaglingkod* . Mababasa natin sa paninirang ito ang lahat ng di-kasakdalan sa

doktrina nitong simula ng reporma. Siya ay " *nagtuturo at nang-aakit* " sa kanyang " *mga lingkod* ", ang mga kay Jesus, na ginagawa siyang isang Kristiyanong simbahan. Ngunit ang kanyang turo ay ang tungkol sa panahon ng *Pergamon* kung saan ang akusasyon *ng "pakikiapid* " at ang imahe ng " *karne ." inihain sa mga diyus-diyosan* ” ay tinuligsa na. Sa kabila ng mapanlinlang na pagpapakita, sa talatang ito ang mahalagang entidad ay hindi " *ang babaeng Jezebel* " kundi ang Protestanteng Kristiyano mismo. Mula sa simula sa pamamagitan ng pagsasabi sa kanya na “ *iiwan mo ang babaing si Jezebel…* ” ang Espiritu ay nagmumungkahi ng mga kamaliang ibinahagi ng mga unang Protestante. Pagkatapos ay inihayag niya ang katangian ng kamaliang ito: paganong idolatriya. Sa paggawa nito, inihayag niya ang likas na katangian ng " *pasanin* " na hindi pa niya ipinapataw sa kanya, sa oras na iyon, ngunit hinihiling niya mula 1843. At sa mensaheng ito, pinupuntirya ng lumikha na Diyos ang Romanong "Linggo" na ang gawain sa kanyang mga mata ay isang paganong idolatrosong gawain na nagpaparangal sa isang huwad na solar na pagkadiyos ng pinakamatandang paganismo sa kasaysayan ng tao. Mula 1843, kailangan niyang talikuran ang "Linggo" o ang kanyang kaugnayan kay Jesu-Kristo, ang tanging Tagapagligtas ng mga makalupang makasalanan.

Verse 21: “ *Binigyan ko siya ng panahon, upang siya ay magsisi, at hindi siya magsisi sa kanyang pakikiapid.* »

Ang panahong ito ay inihayag mula sa Dan.7:25 at ito ay nakumpirma sa tatlong anyo sa Apocalypse sa mga kabanata 11,12, at 13. Ito ang mga pananalitang: " *isang panahon ng mga panahon at kalahating panahon ; 1260 araw, o 42 buwan* " na ang lahat ay tumutukoy sa hindi mapagparaya na paghahari ng papa na kumikilos sa pagitan ng 538 at 1798. Ang pagpapalaganap ng katotohanan sa pamamagitan ng Bibliya at ang pangangaral ng mga tunay na repormador ay nag-aalok sa pananampalatayang Katoliko ng huling pagkakataon na magsisi at talikuran ang kanyang sarili. mga kasalanan. Wala siyang ginawa, at inusig at pinahirapan, sa pangalan ng kanyang mausisa na kapangyarihan, ang mapayapang mga mensahero ng buhay na Diyos. Sa gayon, muling ginawa nito ang mga mapanghimagsik na gawa ng mga Judio na nagbibigay ng ikalawang katuparan ng talinghaga ni Jesus: ito ay ang talinghaga ng mga magsasaka ng alak na pumapatay sa mga unang sinugo ng Diyos, at pagkatapos ay pinapatay, pagdating niya sa kanila, ang anak ng Guro. ng ubasan upang nakawin ang kanyang mana.

Verse 22: “ *Narito, ihahagis ko siya sa isang higaan, at magpapadala ako ng malaking kapighatian sa mga nakikiapid sa kanya, maliban kung magsisi sila sa kanilang mga gawa.* »

Itituring siya ng Diyos bilang isang “ *patutot* ” “ *inihagis sa higaan* ”, na nagpapahintulot sa atin na iugnay *ang “ babaeng Jezebel* ” ng temang ito sa “ *patutot na Babilonyang dakila* ” ng Rev.17:1. Ang hinulaang “ *malaking kapighatian* ” ay darating pagkatapos ng pagkabigo ng proklamasyon sa Bibliya. Ang parehong mensaheng ito ay magpapatunay sa pagkakakilanlan ng “ *malaking kapighatian* ” na ito sa “ *halimaw na umahon mula sa kalaliman* ” sa Rev.11:7. Ito ay bumangon pagkatapos ng gawain ng " *dalawang saksi* " ng Diyos na siyang mga sinulat ng luma at bagong banal na tipan ng Banal na Bibliya. Ang

espirituwal na " ***pangangalunya*** " ay kinukumpirma at pinangalanan at " *yaong mga* " inaakusahan ng Diyos na gumawa nito kasama si " *Jezebel* " ay ang mga monarkiya at monarkiya ng Pransya. Kasama ng mga paring Katoliko, ang mga monarkista ang magiging pangunahing puntirya ng poot ng rebolusyonaryong pambansang ateismo na pagpapahayag lamang ng poot ng makapangyarihang Diyos na si Hesukristo. Hindi sila nagsisi, kaya ang dobleng poot ay tumama sa kanila sa panahong itinakda ng Diyos para sa pagtatapos ng paghahari ng papa sa pagitan ng 1793 at 1798.

Ang salitang " *kapighatian* " ay tumutukoy sa kahihinatnan ng banal na sumpa ayon sa Rom.2:19: " *Kapighatian at paghihirap* ***sa bawat kaluluwa ng tao na gumagawa ng masama*** *, sa Hudyo muna, at pagkatapos ay sa Griego!"* ". Ngunit ang " *kapighatian* " na nagpaparusa sa mga kasalanan ng monarkiya ng Katoliko at ang kaalyado nito na sinasagisag ng Simbahang Romano Katoliko sa Rev.17:5, sa pangalang " *Babylon the* ***mahusay*** ", ay, lohikal, isang " ***malaking*** *kapighatian* ".

Verse 23: " *Papatayin ko ng kamatayan ang kanyang mga anak; at malalaman ng lahat ng simbahan na ako ang siyang sumasaliksik sa mga isipan at mga puso, at aking gagantimpalaan ang bawat isa ayon sa inyong mga gawa.* »

" *Ang mamatay sa isang kamatayan* " ay ang pananalitang ginagamit ng Espiritu upang pukawin ang dalawang "kakilabutan" ng rebolusyonaryong rehimen noong 1793 at 1794. Sa pananalitang ito, itinatakwil niya ang anumang ideya ng isang simpleng kamatayang espirituwal na may kinalaman sa mga Protestante sa 1843 sa mensaheng inihatid sa anghel ng panahong " *Sardes* " sa Rev.3:1. Hindi pa nakikilala ng sangkatauhan ang gayong madugong gawaing isinagawa sa pamamagitan ng mga makinang pangpatay, na imbento ni Doctor Louis, ngunit pinahahalagahan ni Doctor Guillotin na ang pangalan ay iniuugnay sa mismong instrumento, na tinawag mula noon: ang guillotine . Ang mga buod na paghatol ay nagpahayag ng napakaraming utos ng kamatayan, kasama ang pagdaragdag ng prinsipyo ng paghampas ng kamatayan sa mga hukom at nag-akusa noong nakaraang araw. Ayon sa prinsipyong ito, ang sangkatauhan ay tila kailangang mawala at ito ang dahilan kung bakit tinawag ng Diyos ang pagpuksa sa rebolusyonaryong rehimen na " *kalaliman ".* Sa bandang huli, gagawin sana niya ang lupa, " *ang kalaliman* " nang walang anumang anyo ng buhay mula sa unang araw ng Paglikha, ayon sa Gen.1:2. Ngunit tanging, sa langit, sa panahon ng selestiyal na paghatol na isinagawa ng mga nagtitipon na hinirang na " *lahat ng mga Simbahan* (*o Assemblies*)" ay, ang mga hinirang ng pitong panahon, ay makakatuklas ng mga makasaysayang katotohanang ito na may kahulugang ibinigay sa kanila ng Diyos . Ang katarungan ng Diyos ay sakdal; yaong mga humatol nang may kasinungalingan ay sinaktan ng kaniyang katuwiran, " *ayon sa kanilang* " sariling " *mga gawa* . Pinapatay nila ang mga tao nang di-makatarungan at sinaktan naman ng kamatayan ng sakdal na katarungan ng Diyos: " *at gagantihan ko ang bawat isa sa inyo ayon sa inyong mga gawa* ."

Verse 24: " *Sa iyo at sa lahat ng iba pang bahagi ng Tiatira, na hindi tumatanggap ng doktrinang ito, at hindi nakakaalam ng kalaliman ni Satanas, ayon sa kanilang pagtawag sa kanila, sinasabi ko sa iyo: Hindi ko kayo bibigyan ng ibang pasanin;* »

Ang mga tumutuligsa sa pananampalatayang Katoliko at binibigyan ang mga ritwal ng relihiyon nito ng pangalang " *kalaliman ni Satanas* " ay maaari lamang maging mga repormador na lumitaw mula noong mga 1200 hanggang sa rebolusyong Pranses noong 1789. Anuman ang kanilang pag-uugali, ang kanilang doktrina ay napakalayo sa dalisay na katotohanang itinuro ng ang Espiritu sa mga apostol at mga disipulo ni Jesu-Cristo. Tatlong positibong bagay lamang ang ating napapansin sa kanila: pananampalataya sa sakripisyo ni Jesus lamang, pagtitiwala na ibinigay sa Bibliya lamang, at ang kaloob ng kanilang pagkatao at ng kanilang buhay; lahat ng iba pang mga punto ng doktrina ay minana mula sa Katolisismo at samakatuwid ay napapailalim sa pagtatanong. Kaya, bagama't hindi perpekto sa antas ng doktrina ng katotohanan ng pananampalatayang Kristiyano, alam ng mga hinirang na repormador kung paano ihatid ang kanilang buhay na inialay sa Diyos sa mga buhay na hain at habang naghihintay ng 1844, ang petsa ng pagpasok sa bisa ng utos ng Dan. 8:14, pansamantalang inaprubahan ng Diyos ang kanilang paglilingkod. Ito ay ipinahayag niya nang napakalinaw nang sabihin niya: “ *Wala akong ibang pasanin sa iyo* .” Ang sitwasyon ng isang pambihirang banal na paghatol ay malinaw na lumilitaw sa mga salitang ito.

Verse 25: “ *Kung ano lamang ang nasa iyo, panghawakan mo hanggang sa ako ay pumarito.”* »

Ang mga dahilan na nagpapahintulot sa Diyos na pagpalain ang di-sakdal na pananampalatayang Protestante ay dapat pangalagaan at isagawa ng mga hinirang hanggang sa pagbabalik ni Hesukristo.

Verse 26: “ *Ang magtagumpay, at tumutupad sa aking mga gawa hanggang sa wakas, ay bibigyan ko ng kapamahalaan sa mga bansa.* »

Ang talatang ito ay naghahayag kung ano ang magiging sanhi ng pagkawala ng kaligtasan mula sa panahong ito ng Repormasyon hanggang sa pagbabalik ni Kristo. Dapat panatilihin ng mga hinirang hanggang sa wakas ang mga gawang inihanda at ipinahayag ni Jesu-Cristo na patuloy hanggang sa katapusan ng mundo. Ang tinatawag na pagkahulog sa pamamagitan ng pagtanggi sa mga bagong kahilingan ng Diyos. Gayunpaman, hindi niya itinago ang kanyang intensyon na unti-unting dagdagan ang kanyang liwanag hanggang sa oras ng kanyang pagdating sa kaluwalhatian. “ *Ang landas ng matuwid ay gaya ng maningning na liwanag, na ang liwanag ay tumataas hanggang sa katanghalian ng araw* (Pro.4:18)”; pinatutunayan ito ng talatang ito ng Bibliya. At samakatuwid ay sa loob ng balangkas ng kanyang proyekto, na mula 1844, ang mga banal na pangangailangan ay lilitaw sa mga petsang binalak at ipinropesiya ng kanyang katangi-tanging makahulang salita sa Bibliya. Sa kapasidad lamang ng selestiyal na hukom na ang pinili ay tatanggap mula sa Diyos ng "awtoridad sa mga bansa".

Verse 27: “ *Pamumunuan niya sila sa pamamagitan ng isang tungkod na bakal, gaya ng pagbasag ng mga sisidlang putik, kung paanong ako ay tumanggap ng kapangyarihan mula sa aking Ama.* »

Ang pananalitang ito ay nagmumungkahi ng karapatang hatulan ng kamatayan. Karapatan na ang mga hinirang ay makibahagi kay Jesu-Kristo sa kanilang paghatol sa masasama na itinatag para sa huling paghuhukom, sa panahon ng “ *libong taon* ” ng dakilang Sabbath ng ikapitong milenyo.

Verse 28: “ *At ibibigay ko sa kanya ang tala sa umaga.* »

Ibibigay ng Diyos ang buong banal na liwanag nito na sinasagisag sa ating kasalukuyang lupa ng araw. Ngunit sinabi ni Hesus, “Ako ang ilaw.” Sa gayon ay ipinapahayag niya ang liwanag ng buhay selestiyal, kung saan ang Diyos mismo ang pinagmumulan ng liwanag na hindi na nakadepende sa isang bituing selestiyal tulad ng ating araw.

Verse 29: “ *Ang may tainga, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga simbahan!* »

Ang pagtatayo ng Apocalypse ay parang isang tore na binubuo ng pitong palapag, ang ikapito ay ang oras ng pagkikita ng Diyos. Sa konstruksiyon na ito, ang mga kabanata 2 at 3 ay bumubuo ng pangunahing balangkas ng buong panahon ng Kristiyano sa pagitan ng 94 at 2030. Ang lahat ng mga tema na binanggit sa Apocalypse ay matatagpuan ang kanilang lugar sa pangunahing balangkas na ito. Ngunit sa balangkas na ito ang mga unang palapag ay gumaganap lamang ng mga hagdan na humahantong sa itaas na palapag. Ang kahalagahan ng paghahayag ay makikita sa antas 3 na tinatawag na *Pergamon* . Ang kahalagahan na ito ay higit na pinalakas sa antas 4 na tinatawag na *Thyatira* . Sa panahong ito nalilito at naliligaw ang pananampalatayang Kristiyano. Ang paghatol ng Diyos sa espirituwal na sitwasyon ng panahong ito ay magkakaroon ng mga kahihinatnan hanggang sa katapusan ng mundo. Ito ang dahilan kung bakit, upang patatagin ang iyong pang-unawa sa paghatol na ito, ibuod ko ang mensaheng ito na hinarap ng Diyos sa kanyang mga hinirang na Protestante noong panahon ng paghahari ni Louis XIV.

Buod : Sa panahon ng Repormasyon, marami ang ugali ng mga Kristiyano. Nakikita natin ang mga tunay na santo na inuusig, ngunit laging mapayapa, at mga taong nalilito sa relihiyon at pulitika, na nag-aarmas sa kanilang sarili at gumaganti ng suntok sa maharlikang hukbong Katoliko. Sa Daniel 11:34, itinalaga sila ng Espiritu bilang “mga mapagkunwari.” Ilang relihiyosong tao ang nakaunawa na ang pagiging Kristiyano ay ang pagtulad kay Hesus sa lahat ng bagay, ang pagsunod sa kanyang mga utos at pagpapasakop sa kanyang mga ipinagbabawal; ang paggamit ng mga armas ay isa sa mga ito, at ito ang kanyang huling aral na ibinigay sa oras ng kanyang pag-aresto. Ang panunumbat ni Jesus ay nabibigyang katwiran sa pamamagitan ng katotohanan na, sa patuloy na pagsasagawa ng pamana ng Katoliko, ang mga Protestante mismo ay nagtataguyod, sa pamamagitan ng kanilang halimbawa, ng pagtuturo at pang-aakit na kabilang sa Katolikong Jezebel . Ang kanilang di-sakdal na gawain sa relihiyon ay sumisira sa kanila sa paghatol ng Diyos na kanilang ikinakahiya sa harap ng kaniyang mga kaaway. Ang yugtong ito sa simula ng Repormasyon ay humantong sa kanya na gumawa ng mga pambihirang paghatol; na binibigyang-diin niya sa pagsasabing: “ *Wala akong ibang pasanin sa iyo, ingatan mo lamang kung ano ang nasa iyo hanggang sa ako ay dumating* .” Ngunit ang di-kasakdalan sa doktrina ay lehitimo sa simulang ito at tinatanggap ng Diyos ang paglilingkod ng mga tumatanggap ng pag-uusig at kamatayan sa kanyang pangalan. Hindi sila makapagbigay ng higit pa, na nagbibigay ng maximum: kanilang buhay. Binibigyang-diin ng Diyos ang diwa ng paghahain na ito na kanyang itinalaga bilang " *gumawa ng higit na marami kaysa sa una* (talata 19)". Ang paganismo ng Romano Katolisismo ay inihalintulad sa *mga karne na inihain sa mga diyus-*

diyosan . Ang pagtuligsa sa panlilinlang ng mga Romano ay nagsimula sa ganap na maliwanag na mga gawa ni Pierre Valdo (Vaudés) na, mula 1170, ay sumulat ng isang bersyon ng Bibliya sa isang wika maliban sa Latin, Provençal. Ang kanyang kaalaman at pag-unawa sa mga kahilingan ng Diyos ay kahanga-hangang kumpleto at pagkatapos niya ay lumala ang pananampalatayang Protestante. Sa ilalim ng inspirasyon ni John Calvin, tumigas pa nga ang pananampalatayang Protestante, kinuha ang imahe ng kalaban nitong Katoliko. At ang pananalitang "Mga Digmaan ng Relihiyon" ay nagpapatotoo sa isang kasuklam-suklam para sa Diyos, dahil ang mga hinirang ni Jesu-Kristo, ang mga tunay, ay hindi ibinabalik ang mga dagok na ginawa sa kanila. Ang kanilang paghihiganti ay magmumula sa Panginoon mismo. Sa pamamagitan ng pag-aarmas sa kanilang sarili, ang mga Protestante, na ang motto ay "sola scriptura", "Kasulatan lamang", ay nagpakita ng paghamak sa Bibliya na nagbabawal sa kanilang karahasan. Napakalayo ang narating ni Jesus sa lugar na ito sa pamamagitan ng pagtuturo sa kaniyang mga alagad na dapat nilang ibaling ang "isang pisngi" sa isa na sumampal sa kanila.

Ang panahong ito nang ang pag-uusig ng Katoliko ay naging sanhi ng pagkamatay ng mga tapat na lingkod ni Jesus ay tatlong beses na sinalungguhitan sa Apocalypse, dito sa panahong ito ng *Tyatira* , ngunit gayundin sa ika- [5] *selyo* ng kabanata 6 at sa ika- [3] *trumpeta* ng kabanata 8. Dito, sa talatang 22, pinasigla ni Jesus ang kanyang mga martir na lingkod, na ipinapahayag sa kanila ang kanyang intensyon na ipaghiganti ang kanilang kamatayan o ang kanilang pagdurusa na idinulot ng Roma at ng mga maharlikang lingkod nito. Ang pangunahing salita na nakatago sa pangalang *Pergamum* ay malinaw na lumilitaw, ang relihiyong Katoliko ay nagkasala ng *pangangalunya* laban sa Diyos, at ang mga gumawa nito, ang mga Katolikong monarko, ang kanilang mga liga at ang kanilang huwad na maharlika ay magbabayad, sa ilalim ng guillotine ng mga rebolusyonaryong Pranses, dugong hindi makatarungang dumanak. Rev.2:22-23: " *Narito, ihahagis ko siya sa isang higaan, at magpapadala ako ng malaking kapighatian sa* ***mga nangangalunya sa kaniya*** *, maliban kung magsisi sila sa kanilang mga gawa.* ***Papatayin*** *ko ang kanyang mga anak ; at malalaman ng lahat ng simbahan na ako ang siyang sumasaliksik sa mga isipan at puso, at gagantimpalaan Ko ang bawat isa sa inyo ayon sa inyong mga gawa* ." Ngunit mag-ingat! Dahil pagkatapos ng 1843, ang " ***mga nakikiapid sa kanya*** " ay magiging **mga Protestante din** , kaya't ang Diyos ay maghahanda sa nuklear na "ikatlong digmaang pandaigdig", isang bagong parusa ng Katoliko, Ortodokso, Anglican, Protestante at iba pang pangangalunya. Adventist. Sa parallel, sinasabi ng Espiritu sa [ika-5] *selyo* : Apoc 6:9 hanggang 11: " *Nang buksan niya ang ikalimang tatak, nakita ko sa ilalim ng dambana ang mga kaluluwa ng mga pinatay dahil sa salita ng Diyos at dahil sa patotoo na kanilang ibinigay. Sumigaw sila ng malakas na tinig, na nagsasabi: Hanggang kailan, O banal at tunay na Guro, mag-antala ka sa paghatol, at sa paghihiganti ng aming dugo sa mga naninirahan sa lupa? Isang puting balabal ang ibinigay sa bawat isa sa kanila; at sila ay sinabihan na manatili sa pahinga nang ilang panahon, hanggang sa ang bilang ng kanilang mga kapuwa alipin at kanilang mga kapatid na papatayin na gaya nila ay mabuo.* ".

Ang eksenang ito mula sa ika-5 [na selyo] ay maaaring nakalilito at nakaliligaw sa isang hindi maliwanag na isipan. Hayaang maging malinaw ang mga bagay, ang larawang ito ay naghahayag sa atin ng lihim na pag-iisip ng Diyos, sapagkat ayon sa Ecc.9:5-6-10, ang mga patay kay Kristo ay *natutulog* sa isang kalagayan kung saan *ang kanilang alaala ay nakalimutan, hindi na nakikibahagi sa lahat ng bagay. ano ang ginagawa sa ilalim ng araw* . Ibinigay ng Bibliya sa unang kamatayan ang kahulugan ng pagkalipol ng buong pagkatao; ang patay na tao ay parang hindi pa siya umiral na may pagkakaiba na umiral, ang kanyang buong pag-iral ay nananatiling nakaukit sa kaisipan ng Diyos. Kaya naman sa kaniyang mga buháy na lingkod itinuturo ng Diyos ang mensaheng ito ng aliw upang pasiglahin sila. Ipinaaalaala niya sa kanila na, ayon sa kanyang mga pangako, pagkatapos ng pagtulog ng kamatayan, may takdang panahon para sa kanilang paggising, kung kailan sila, sa pamamagitan niya, ay bubuhaying muli. Pagkatapos ay magkakaroon sila ng pagkakataong hatulan, sa ilalim ng tingin at paghatol ng Diyos kay Jesu-Kristo, ang kanilang mga parehong nabuhay na muli na mga nagpapahirap, ngunit sa katapusan ng isang *libong taon* . Sa mensahe ng *Tiatira* , ang *kamatayan* na inihayag para sa *mga nakikiapid* kay *Jezebel* na Katoliko ay magkakaroon ng dobleng katuparan. Sa lupa, ang gawain ng mga rebolusyonaryo ay ang unang yugto, ngunit pagkatapos nito, darating, sa kanyang panahon at sa ikalawang yugto, *ang ikalawang kamatayan* ng huling paghuhukom, oras kung kailan ang " *lahat ng Assemblies* " mga Kristiyanong infidels o mga tapat sa lahat ng panahon. ng Ang panahon ng Kristiyano ay makikita ang makatarungang paghatol ng Diyos laban sa espirituwal *na pangangalunya* .

Sa simbolikong imahe nito, ang [ika-4] *Ang trumpeta* ng kabanata 8 ay nagpapatunay sa pagkilos ng " *malaking kapighatian* " na nakaprograma upang parusahan ang *pangangalunya* ng papa at ang mga monarkiya na sumuporta dito. *Ang araw* , ang banal na liwanag, *ang buwan* , ang madilim na relihiyong Katoliko, at *ang mga bituin* , ang mga taong relihiyoso, *ay tinamaan sa ikatlong bahagi* o, bahagyang, ng pag-uusig sa ateismo ng mga rebolusyonaryong Pranses noong 1793 at 1794.

Sa pagtatapos ng mensahe na naka-address sa mapayapang mga Protestante, pinatutunayan ng Espiritu ang pagkondena nito sa paggamit ng mga sandata sa pamamagitan ng pag-alala na para lamang sa huling paghuhukom na inihanda sa panahon ng selestiyal na paghuhukom ng ikapitong milenyo na ang pinili ay ipaghihiganti. Samakatuwid, hindi siya awtorisadong maghiganti sa kanyang sarili, bago ang makalangit na paghatol na ito kung saan hahatulan niya ang kanyang mga mang-uusig, kasama si Jesu-Kristo, at makibahagi sa hatol ng kanilang hatol na kamatayan. “ *Pamumunuan niya sila sa pamamagitan ng isang tungkod na bakal, gaya ng pagbasag ng mga sisidlang putik* .” Ang layunin ng paghatol na ito ay upang matukoy ang oras ng pagdurusa ng mga salarin na hinatulan sa ikalawang kamatayan ng huling paghuhukom. Binanggit sa bersikulo 29: *ang tala sa umaga* . " *At ibibigay ko sa kanya ang tala sa umaga* ." Ang ekspresyong ito ay tumutukoy sa araw, larawan ng banal na liwanag. Ang nagwagi ay papasok sa banal na liwanag para sa kawalang-hanggan. Ngunit bago ang walang hanggang kontekstong ito, inihahanda ng katagang ito ang ikalimang

liham na darating. *Ang tala sa umaga* ay binanggit sa 2 Pedro 1:19-20-21: “ At *lalo naming pinanghahawakan* ***ang makahulang salita*** *, na mabuti ninyong pagtuunan ng pansin, na gaya ng isang lampara na nagliliwanag sa isang madilim na dako, hanggang sa ang araw ay sumisikat at* ***ang tala sa umaga*** *ay sumisikat sa inyong mga puso; alam muna ninyo sa inyong sarili na walang propesiya ng Kasulatan ang maaaring maging layunin ng pansariling interpretasyon, sapagkat hindi sa kalooban ng tao ang isang propesiya ay dinala kailanman, ngunit ito ay pinakikilos ng Banal na Espiritu na ang mga tao ay nagsalita mula sa Diyos* . Binibigyang-diin ng talatang ito ang kahalagahan ng makahulang salita dahil ang konteksto ng darating na panahon ay espirituwal na makondisyon sa pamamagitan ng pagpasok sa aplikasyon ng banal na utos na ipinropesiya sa Dan.8:14. " *Hanggang 2300 p.m. at ang kabanalan ay mapapatunayan* ." Ngunit noong panahong iyon, ang talatang ito ay kilala lamang sa pagsasalin: " *Hanggang 2300 gabi at umaga at ang santuwaryo ay lilinisin* ." Maging sa pagsasaling ito, ang mensahe ng Diyos ay pareho, ngunit hindi gaanong tumpak, ito ay maaaring ipakahulugan sa ganitong anyo bilang pagpapahayag ng katapusan ng mundo sa pamamagitan ng pagbabalik sa kaluwalhatian ng ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesu-Kristo. Ginamit ng Diyos ang Amerikanong Protestante na si William Miller upang isagawa ang dalawang Adventist na pagsubok ng pananampalataya noong tagsibol ng 1843 at taglagas ng 1844. Gaya ng itinuturo sa atin ng Daniel 12:11-12, sa pagitan ng dalawang petsang ito, noong 1843, ang banal na utos ay umatras mula sa mga nahulog na Protestante. ang nagliligtas na katarungang inihandog ni Jesu-Kristo; dahil hindi na nila naabot ang pamantayan ng bagong kabanalan na hinihingi ng Diyos. Ang katarungan ni Hesus ay walang hanggan, ngunit ito ay nakikinabang lamang sa mga tunay na hinirang na pinili ni Hesus mismo, at ito, sa lahat ng panahon at hanggang sa katapusan ng mundo.

Dito, sa pagitan ng *Tiatira* at *Sardis* , sa unang araw ng tagsibol ng 1843, ang utos ng Dan.8:14 ay magkakabisa at matutuklasan natin ang mga kahihinatnan nito sa mga mensaheng itinuro ng Espiritu sa mga Kristiyano sa petsang iyon.

Pahayag 3: Ang Asembleya mula noong 1843 – naibalik ang pananampalatayang Kristiyanong apostoliko

-5 panahon : Sardis

Ang paghatol na binigkas ni Jesu-Kristo pagkatapos ng mga pagsubok sa Adventist noong tagsibol ng 1843 at Oktubre 22, 1844

Verse 1: “ ***Sumulat ka sa anghel ng kongregasyon ng Sardis*** *: Ito ang sinasabi ng may pitong espiritu ng Diyos at pitong bituin: Alam ko ang iyong mga gawa. Alam kong iniisip mong buhay ka, at patay ka.* »

Ang panahon ng “ *Sardis* ”, ang tema ng ikalimang liham, ay maglalabas ng dalawang kilos na Kristiyanong Protestante, magkasalungat na iniuugnay: sa

bumagsak, kung saan sinabi ni Jesus: “ *Itinuring kang buhay, at ikaw ay patay* ”; at sa mga hinirang, sa talata 4: “ *Lalakad silang kasama ko na nakasuot ng puting damit sapagkat sila ay karapat-dapat* .” Tulad ng nilalaman ng kanyang dalawang mensahe, ang pangalang " *Sardis* " ay may dobleng kahulugan na ang mga kahulugan ay ganap na kasalungat. Pinapanatili ko ang mga pangunahing ideya ng salitang Griyego na ito: nanginginig at mahalagang bato, kamatayan at buhay. Ang pagngiwi at pagkumbinsi ay tumutukoy sa sardonic na pagtawa; sa Griyego, ang sardonion ay ang pang-itaas na lubid ng lambat sa pangangaso; ang sardinas ay isda; at sa kabaligtaran na kahulugan, ang sardo at ang sardonyx ay mga mahalagang bato; sardonyx na isang iba't ibang brown chalcedony. Sa simula ng liham na ito, ipinakita ni Jesus ang kanyang sarili bilang " *siya na may pitong espiritu ng Diyos at pitong bituin* " iyon ay, ang pagpapabanal ng Espiritu at ang paghatol sa kanyang mga lingkod sa pitong panahon. Tulad ng sa Dan.12, nakatayo siya sa ibabaw ng ilog ng pagpatay, ang pagsubok ng pananampalatayang Adventist, at dito inihahatid ang kanyang hatol. Pansinin natin ang pagiging pamilyar na nagpapahiwatig na ang kausap ng isang tao ay isa sa kolektibong kahulugan. Ang buong pamantayan ng Protestante ay nababahala. Tinapos ni Jesus ang pagbubukod ng Protestante na binanggit sa mensahe ng *Tiatira* . Ang bagong “ *pasanin* ” (gaya ng pagkaunawa ng mga rebeldeng mananampalataya) ay ipinataw at hinihingi na ngayon. Ang pagsasagawa ng Roman Sunday ay dapat iwanan at palitan ng Sabado Sabbath. Ang kautusang ito ng Dan.8:14 ay binabaligtad ang sitwasyong itinatag mula noong Marso 7 , 321 ni Emperador Constantine [1.] Noong 1833, 11 taon bago ang 1844, sa pamamagitan ng patuloy na pag-ulan ng mga shooting star, na tumatagal mula hatinggabi hanggang 5 a.m., at nakikita sa buong Estados Unidos, inilarawan at ipinropesiya ng Diyos ang malawakang pagbagsak ng mga Kristiyanong Protestante. Upang kumbinsihin ka sa interpretasyong ito, ipinakita ng Diyos kay Abraham ang mga bituin sa langit, na nagsasabi sa kaniya: “ *Magiging gayon din ang iyong mga inapo* .” Ang pagbagsak ng mga bituin noong 1833 kung gayon ay nagpropesiya ng isang malaking pagbagsak ng mga inapo ni Abraham. Ang celestial sign na ito [ay] binanggit sa tema ng *ika-6 na tatak* sa Rev.6:13. Sinabi ni Hesus: " *Ikaw ay sinasabing buhay at ikaw ay patay* ". Ang tinutukoy niya kung gayon ay may reputasyon na kumakatawan sa Diyos, at ang detalyeng ito ay tumutugma sa Protestantismo na, sa paniniwala sa Repormasyon nito, ay nag-iisip na ito ay nakipagkasundo sa Diyos. Ang banal na hatol ay bumagsak: " *Alam ko ang iyong mga gawa* ", " *at ikaw ay patay* ". Ito ay mula sa Diyos mismo, ang dakilang Hukom, na ang paghatol na ito ay dumating. Maaaring balewalain ng Protestante ang paghatol na ito, ngunit hindi niya matatakasan ang mga kahihinatnan nito. Noong 1843, ang utos ng Daniel 8:14 ay nagkabisa at walang Kristiyano ang inaasahang magiging mangmang sa batas ng buhay na Diyos. Ang kamangmangan na ito ay dahil sa paghamak sa makahulang salita ng Bibliya kung saan hinihikayat tayo ni apostol Pedro na bigyan ang ating buong pansin sa 2 Ped.1:19-20: “ *At aming pinanghahawakan ang makahulang salita na higit na tiyak, na kung saan kayo ay gumagawa ng mabuti. upang bigyang-pansin, gaya ng isang lampara na kumikinang sa isang madilim na dako, hanggang sa magbukang-liwayway ang araw at ang tala sa umaga ay sumikat sa inyong mga*

puso; alam muna ninyo sa inyong sarili na walang hula sa Kasulatan ang maaaring maging bagay ng pribadong interpretasyon. » Sa pagdaan nang hindi napapansin sa gitna ng lahat ng mga teksto ng Bibliya ng bagong tipan, ang mga talatang ito ay gumagawa, partikular na mula 1843, ang pagkakaiba sa pagitan ng buhay at kamatayan.

Verse 2: “ *Maging mapagbantay, at palakasin ang mga nalabi na malapit nang mamatay; sapagkat hindi ko nasumpungang* ***sakdal ang iyong mga gawa*** *sa harap ng aking Diyos.* »

Kung hindi nila maabot ang bagong pamantayan ng kabanalan, “ *ang iba pa* ” ng Protestantismo ay “ *mamamatay* .” Dahil, hinahatulan siya ng Diyos sa dalawang dahilan. Ang una ay ang pagsasagawa ng Linggo ng Roma na hinatulan ng pagpasok sa bisa ng utos ng Dan.8:14; ang pangalawa ay ang kawalang-interes sa propetikong salita, dahil hindi isinasaalang-alang ang aral na ibinigay ng Diyos sa pamamagitan ng Adventist na karanasan, dadalhin ng mga Protestante na inapo ang pagkakasala na minana sa kanilang mga ama. Sa dalawang punto, sinabi ni Jesus, “ *Hindi ko nasumpungang sakdal ang iyong mga gawa sa harap ng aking Diyos* .” Sa pagsasabi ng “ *sa harap ng aking Diyos* ”, ipinaalala ni Jesus sa mga Protestante ang pamantayan ng sampung utos na isinulat ng daliri ng Diyos, ang Ama na kanilang hinahamak pabor sa Anak na dapat magligtas sa kanila. Ang kanyang ganap na masunurin na pananampalataya, na ibinigay niya bilang isang modelo, ay walang pagkakatulad sa pananampalatayang Protestante, tagapagmana ng maraming kasalanang Katoliko, kasama na, una sa lahat, ang lingguhang pahinga sa unang araw. Ang pinto ng kaligtasan ay nagsasara magpakailanman sa sama-samang pamantayan ng relihiyong Protestante, ang " *mga bituin* " ng " *ikaanim na tatak* " ay bumagsak.

Verse 3: “ *Alalahanin mo kung paano mo tinanggap at narinig, at mag-ingat at magsisi. Kung hindi ka magpupuyat, darating ako na parang magnanakaw, at hindi mo malalaman kung anong oras ako darating sa iyo.* »

Ang pandiwang ito, " *tandaan,* " ay nagpapahiwatig ng kritikal na pagmumuni-muni sa mga gawa ng nakaraan. Ngunit ang mga tunay na pinili lamang ang mapagpakumbaba upang punahin ang kanilang sariling mga gawa. Higit pa rito, ang utos na ito na “ *tandaan* ” ay nagbubunsod ng “ *tandaan* ” sa simula ng ikaapat na utos na nag-uutos sa banal na pahinga ng ikapitong araw. Dito muli, doble, ang opisyal na Protestantismo ay inaanyayahan na muling isaalang-alang ang pagtanggap na ibinigay nito sa mga mensahe ng propeta na inilunsad ni William Miller noong tagsibol ng 1843 at sa taglagas ng 1844, ngunit gayundin sa teksto ng ika-4 ng 10 utos ng [Diyos] na siya ay lumalabag sa mortal na kasalanan mula noong 1843. Ang pinakamalubhang bunga ng kanyang paghihiwalay kay Jesu-Kristo ay nabalangkas: “ *Kung hindi kayo magpupuyat, ako'y darating na parang magnanakaw, at hindi ninyo malalaman kung anong oras ako darating. ikaw.* » Makikita natin kung paano mula noong 2018, naging buhay na katotohanan ang mensaheng ito. Kung walang pagbabantay, walang pagsisisi at bunga ng pagsisisi, ang pananampalatayang Protestante ay tiyak na patay.

Verse 4: “ *Datapuwa't mayroon kang ilang mga tao sa Sardis na hindi dinungisan ang kanilang mga damit; sila'y lalakad na kasama ko na may mapuputing [mga damit], sapagka't sila'y karapatdapat.* »

Isang bagong kabanalan ang lilitaw. Sa mensaheng ito, nasisiyahan si Jesus na magpatotoo sa pagkakaroon ng " *ilang lalaki* ", ayon sa mga detalyeng ipinahayag kay Ellen.G.White na kabilang sa kanila, 50 lalaki lamang ang tumanggap ng pagsang-ayon ng Diyos. Ang “ *kaunting kalalakihan* ” na ito ay tumutukoy sa mga kalalakihan at kababaihan na sinang-ayunan at pinagpala, bawat isa, para sa patotoo ng kanilang pananampalataya alinsunod sa inaasahan ng Panginoon. Sinabi ni Jesus: “ *Gayunpaman mayroon kang ilang lalaki sa Sardis na hindi dinungisan ang kanilang mga damit; at sila ay lalakad na kasama ko na may puting [mga kasuotan], sapagkat sila ay karapat-dapat* .” Sino ang maaaring makipagtalo sa isang dignidad na kinikilala mismo ni Jesu-Kristo? Sa mga nanalo sa mga pagsubok ng pananampalataya noong 1843 at 1844, ipinangako ni Jesus ang buhay na walang hanggan at ganap na pagkilala sa lupa na magkakaroon ng opisyal na anyo sa darating na mensahe mula sa *Philadelphia* . Ang karumihan ng “ *damit* ” ay iniuugnay sa malayang pag-uugali ng mga tao. Ang “ *kasuotan* ” ay ang katuwirang ibinilang ni Jesu-Kristo, sa kasong ito ay “ *maputi* ”, ang karumihan nito ay tumutukoy sa pagkawala ng katuwirang ito para sa tradisyonal na kampo ng mga Protestante. Dito, sa kabaligtaran, ang kawalan ng karumihan ay tumutukoy sa pagpapatuloy ng imputasyon ng “ *walang hanggang katuwiran* ” ni Jesu-Kristo ayon sa Dan.9:24. Sa lalong madaling panahon, ang kaalaman at pagsasagawa ng Sabbath ay magbibigay sa kanila ng tunay na kabanalan, ang bunga at tanda ng ibinigay na katarungan ni Jesu-Kristo. Ang matalino at matalinong pagpili na ito ay malapit nang gawin silang walang hanggan sa pagpapabanal at selestiyal na pagluwalhati na inilalarawan ng “mga *puting kasuotan* ” ng talata 5 na dumarating. Ipahahayag sila ng Espiritu na “ *walang kapintasan* ”: “ *at sa kanilang bibig ay walang nasumpungang kasinungalingan, sapagkat sila ay walang kapintasan* (Apoc.14:5)”. Makakahanap sila ng, " *kapayapaan sa lahat at pagpapakabanal, kung wala ito ay walang laman na makakakita sa Panginoon* ", ayon kay Paul, sa Heb.12:14. Sa konkreto, ang mga " *puting kasuotan* " na ito ay magkakaroon ng anyo ng pag-aalis ng kasalanan na bumubuo sa kaugalian ng Linggo ng Roma. Dahil matapat silang naghintay sa kanya ng dalawang beses, bilang isang tanda ng kanyang pagsang-ayon, bilang tanda ng kanyang pagsang-ayon, ang tatak ng Diyos ay ibinigay sa kanila sa pamamagitan ng Sabbath na dumarating upang paputiin ang mga hinirang ng Panginoon na nag-iingat sa kanyang katuwiran. Sa gayon ay natupad ang “paglilinis ng santuwaryo,” ang anyo kung saan isinalin ang Daniel 8:14 noong panahong iyon. Sa ilalim ng titig na ito, mula Oktubre 23, 1844, ibinigay ni Jesus sa isang selestiyal na pangitain sa mga piniling nanalo ang imahe ng kanyang pagdaan mula sa banal na lugar patungo sa pinakabanal na lugar ng santuwaryo sa lupa. Kaya't naalala niya sa ilustrasyon, ang sandali nang mamatay sa krus, ang kasalanan ng kanyang mga hinirang ay natubos, kaya natupad ang " *araw ng pagbabayad-sala* ", ang Hebreo na " *Yom kippur "*. Nangyari na ang kaganapang ito, ang pagpapanibago ng pagkilos sa pangitain ay nilayon lamang na kuwestiyunin ang unang pagkamit ng walang hanggang hustisyang natamo ng

kamatayan ni Jesus. Na literal na naisakatuparan para sa nahulog na mga tao ng Sardis na ang ipinakitang pananampalataya ay hindi kasiya-siya sa Diyos na lumikha. Sa dalawang dahilan, maaaring tanggihan sila ng Diyos dahil sa kawalan ng pag-ibig para sa kanyang ipinahayag na makahulang katotohanan, at para sa paglabag sa Sabbath na nararapat mula noong 1843 sa pamamagitan ng pagpasok sa bisa ng utos ng Daniel 8:14.

Verse 5: " *Ang magtagumpay ay bibihisan ng mapuputing damit; Hindi ko aalisin ang kanyang pangalan sa aklat ng buhay, ngunit ipahahayag ko ang kanyang pangalan sa harap ng aking Ama at sa harap ng kanyang mga anghel.* »

Ang mga hinirang na tinubos ni Jesu-Kristo ay isang masunuring nilalang, mulat na may utang ang kanyang buhay at ang kanyang kawalang-hanggan sa lumikha, mabuti, matalino, at makatarungang Diyos. Ito ang sikreto ng kanyang tagumpay. Hindi siya maaaring makipagtalo sa kanya, dahil sinasang-ayunan niya ang lahat ng kanyang sinasabi at ginagawa. Siya rin mismo ang kagalakan ng kanyang Tagapagligtas na kumikilala sa kanya at tumatawag sa kanya sa kanyang pangalan, mula nang itatag ang mundo kung saan nakita niya siya sa pamamagitan ng kanyang paunang kaalaman. Ang talatang ito ay nagpapakita kung paano ang mga maling pag-aangkin ng mga huwad na relihiyosong tao ay walang kabuluhan at nakaliligaw kahit para sa mga gumagawa nito. Ang huling salita ay pag-aari ni Hesukristo na nagsabi sa lahat: " *Alam ko ang iyong mga gawa* ". Ayon sa mga gawaing ito, hinati-hati niya ang kanyang kawan, inilalagay sa kanyang kanan, ang *kanyang mga tupa* , at sa kanyang kaliwa, *ang mga* mapaghimagsik na kambing at ang mga *manunukob na lobo* na nakalaan para sa *apoy ng ikalawang kamatayan ng huling paghuhukom* .

Verse 6: " *Ang may tainga, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga simbahan!* »

Kung literal na maririnig ng lahat ang makahulang mga salita ng Espiritu, sa kabaligtaran, tanging ang kanyang mga hinirang, na kanyang binibigyang inspirasyon at tinuturuan, ang makakaunawa ng kahulugan nito. Ang Espiritu ay tumutukoy sa mga tiyak na katotohanan, na nagawa sa makasaysayang panahon, ang napili ay dapat na interesado sa relihiyoso at sekular na kasaysayan, at sa buong Bibliya na binubuo ng mga kuwento ng mga patotoo, papuri, at mga propesiya.

Tandaan : Sa talatang 3, sinabi ni Jesucristo sa nahulog na Protestante: " *Alalahanin mo nga kung paano mo tinanggap at narinig, at mag-ingat at magsisi. Kung hindi ka magpupuyat, darating ako na parang magnanakaw,* ***at hindi mo malalaman*** *kung anong oras ako darating* ***sa*** *iyo* ." Sa kabaligtaran, para sa mga tagapagmana ng mga nanalo, mula noong tagsibol ng 2018, ang mensaheng ito ay binago sa: "Kung magbantay ka, hindi ako darating na parang magnanakaw, at malalaman mo kung anong oras ako pupunta **sa** iyo **"** . At tinupad ng Panginoon ang kanyang mga pangako, mula ngayon noong 2020, ang kanyang mga hinirang ay may kaalaman sa petsa ng kanyang tunay na pagbabalik na inihayag para sa tagsibol ng 2030. Ngunit, ang pananampalatayang Protestante ay hinatulan na huwag pansinin ang katumpakan na ito, nakalaan, lamang, sa pamamagitan ni Jesus, sa kanyang mga hinirang. Dahil hindi katulad ng kanyang pag-uugali sa

masasamang lingkod, “ *walang ginagawa ang Panginoon nang walang babala sa kanyang mga lingkod na mga propeta* ” Amo.3:7.

-6 na panahon : Philadelphia

Ang Adventism ay pumapasok sa unibersal na misyon

Sa pagitan ng 1843 at 1873, ang banal na Sabbath ng Sabado, ang tunay na ikapitong araw na inorden ng Diyos, ay ibinalik at pinagtibay ng mga pioneer ng Seventh-day Adventism na kinuha ang anyo ng isang opisyal na American Christian religious institution na tinawag mula noong 1863: " the Seventh- Araw ng Adventist Church. Alinsunod sa pagtuturo na inihanda sa Dan. 12:12, ang mensahe ni Jesus ay para sa kanyang mga hinirang na pinabanal ng Sabbath na kapahingahan, sa petsa ng taong 1873. Kasabay nito, ang mga hinirang na ito ay nakikinabang mula sa kapurihan ng Dan. :12: “ *Mapalad ang naghihintay hanggang 1335 araw!* ".

Ang mga bagong pamantayan na itinatag mula noong 1843 ay naging pangkalahatan noong 1873

Verse 7: “ ***Sumulat ka sa anghel ng kongregasyon sa Philadelphia*** *: Ito ang sabi ng Banal, ang Tunay, na may susi ni David, na nagbubukas at walang magsasara, na nagsasara at walang nagsasara. bukas :* »

Sa pangalang “ *Philadelphia* ”, ipinakita ni Jesus ang kanyang Pinili. Sinabi niya, “ *Sa pamamagitan nito ay malalaman ng lahat ng mga tao na kayo ay aking mga alagad, kung kayo ay may pag-ibig sa isa't isa.* John13:35” At ito ang kaso ng *Philadelphia* na ang salitang Griyego ay nangangahulugang: pag-ibig sa kapatid. Pinili niya ang mga hinirang na bumubuo nito, sa pamamagitan ng paglalagay ng kanilang pananampalataya sa pagsubok, at para sa mga nanalong ito, ang kanyang pag-ibig ay nag-uumapaw. Ipinakita niya ang kaniyang sarili sa mensaheng ito, na nagsasabi: “ *ito ang sabi ng Banal, ang Tunay,* .” *Ang Banal* , sapagkat ito ay isang panahon kung kailan ang pagpapakabanal ng Sabbath at ng mga hinirang ay hinihingi sa pamamagitan ng utos ng Dan.8:14 na nagkabisa mula noong tagsibol ng 1843. *Ang Totoo* , sapagkat sa panahong ito ng hula, ang batas ng katotohanan ay ibinalik; Natuklasan muli ng Diyos ang kabanalan ng kanyang ika-4 na utos na tinapakan ng mga Kristiyano mula noong Marso 7, 321. Muli niyang sinabi: " *siya na may susi ni David* ". Hindi ito ang mga susi ni San Pedro na inaangkin bilang pag-aari ng Roma. " *Ang susi ni David* " ay pagmamay-ari ng " *anak ni David* ", si Jesus, mismo, sa personal. Walang iba kundi siya ang makapagbibigay ng walang hanggang kaligtasan, dahil nakuha niya ang susi na ito sa pamamagitan ng pagpasan nito “ *sa kanyang balikat* ” sa anyo ng kanyang krus, ayon sa Isa.22:22: “ *Ipapatong ko sa kanyang balikat ang susi ng bahay. ni David: kapag nabuksan, walang magsasara; kapag nagsara, walang magbubukas* .” Ang susing ito na tumutukoy sa krus ng kanyang pagdurusa, bilang katuparan ng talatang ito, mababasa natin dito: " *siya na nagbubukas, at walang magsasara, siya na nagsasara, at walang magbubukas* ." Ang pinto ng kaligtasan ay bukas para sa hindi pa itinatayo na Seventh-day Adventism at sarado sa mga Romanong Linggo ng relihiyon na mga tagasunod mula noong tagsibol ng 1843. Dahil sila ay sumang-ayon na magpasakop sa doktrinal na mga katotohanang iniharap at

pinarangalan ng kanilang pananampalataya ang kanyang salita ayon sa hula, ang Sinabi ng Espiritu ni Jesus sa mga banal noong panahon ng *Philadelphia* : " *Alam ko ang iyong mga gawa. Masdan, dahil mayroon kang maliit na kapangyarihan, at tinupad mo ang aking salita, at hindi mo itinanggi ang aking pangalan, inilagay ko sa harap mo ang isang bukas na pinto, na hindi maisasara ng sinuman.* " Ang maliit na relihiyosong grupong ito ay, opisyal na, Amerikano lamang mula noong 1863. Ngunit noong 1873, sa isang pangkalahatang kumperensya na ginanap sa Battle Creek, binuksan ng Espiritu dito ang isang pandaigdig na pintuan ng misyonero na magpapatuloy hanggang sa tunay na pagbabalik ni Jesus. Walang makakapigil dito at titignan ito ng Diyos. Dapat nating pansinin ang katotohanan na ang lahat ng mabuti na nakikita ni Jesus sa mga tunay na banal ay tumutukoy din sa mga dahilan kung saan bumagsak ang pananampalatayang Protestante noong 1843. Ang mensaheng ito ay eksaktong kabaligtaran ng sinabi ni Jesus sa bumagsak ng Sardis sa talatang 3, *dahil* ang ang mga naka-target na gawa ay binabaligtad mismo.

The 12 Tribes of Rev.7 Growing

Verse 8: " *Alam ko ang iyong mga gawa. Masdan, dahil mayroon kang maliit na kapangyarihan, at tinupad mo ang aking salita, at hindi mo itinanggi ang aking pangalan, inilagay ko sa harap mo ang isang bukas na pinto, na hindi maisasara ng sinuman.* »

Ang pinili sa panahon ay hinahatulan nang pabor sa kanyang mga gawa na iniuugnay sa kanya ni Jesus bilang katarungan. Ang kanyang " *maliit na kapangyarihan* " ay nagpapatunay sa pagsilang ng grupo batay sa " *kaunting mga tao* " ng bersikulo 4. Noong 1873, ipinahayag ni Jesus sa mga Adventista ang kanilang pag-unlad patungo sa kanyang pagbabalik sa pamamagitan ng simbolo ng bukas na makalangit na pinto na magbubukas sa tagsibol ng 2030, ibig sabihin, sa 157 taon. Sa sumunod na mensahe, ang isa na naka-address sa Laodicea, tatayo si Jesus sa harap ng pintong ito, sa gayon ay nagpapahiwatig ng nalalapit na kalapitan ng kaniyang pagbabalik: " *Narito, ako ay nakatayo sa pintuan , at tumutuktok. Kung ang sinuman ay makarinig ng aking tinig at magbukas ng pinto, ako ay papasok sa kanya at kakain na kasama niya, at siya ay kasama ko.* Rev.3:20 »

Ang pag-access sa pananampalatayang Kristiyano ay pinapayagan sa mga Hudyo

Verse 9: " *Narito, ibinibigay ko sa iyo ang mga nasa sinagoga ni Satanas, na nagsasabing sila'y mga Judio, at hindi nga, kundi nagsisinungaling; narito, sila'y aking paroroon, at sasamba sa iyong paanan, at malalaman kong inibig kita.* »

Sa pamamagitan ng pagbanggit sa pagpasok ng mga tunay na Hudyo ayon sa lahi at laman sa Adventist group, ang talatang ito ay nagpapatunay sa pagpapanumbalik ng Sabbath rest; Hindi na hadlang ang Linggo sa kanilang pagbabalik-loob. Dahil mula noong 321, ang pag-abandona nito ay nagkaroon din ng kahihinatnan ng pagpigil sa mga taimtim na Hudyo na tanggapin ang pananampalatayang Kristiyano. Ang paghatol niya sa mga Judiong lahi ay hindi

personal na opinyon ni Pablo, ang tapat na saksi; kay Jesu-Kristo ang nagpapatunay nito sa Apocalipsis na ito, na nasa Apoc.2:9, sa mensaheng itinuro sa kanyang mga lingkod na siniraan ng mga Judio at pinag-usig ng mga Romano noong panahon ng *Smirna* . Tandaan na ang mga Hudyo sa lahi ay kailangang kilalanin ang kaligtasan ng mga Kristiyano sa pamantayan ng Adventist upang makinabang mula sa biyaya ng Diyos. Ang Universal Adventism lamang ang nagdadala ng banal na liwanag kung saan ito ay naging **eksklusibong opisyal na deposito** mula noong 1873. Ngunit mag-ingat! Ang liwanag na ito, ang doktrina at mga mensahe nito ay eksklusibong pag-aari ni Jesu-Kristo; walang tao at walang institusyon ang maaaring tumanggi sa ebolusyon nito nang hindi nalalagay sa panganib ang kanilang kaligtasan. Huli sa talatang ito, sinabi ni Hesus *na "Inibig kita* ". Nangangahulugan kaya ito na pagkatapos ng panahong ito ng pagpapala, maaaring hindi na niya ito mahal? Oo, at ito ang magiging kahulugan ng mensaheng iniuugnay sa " *Laodicea* ".

Ang mga utos ng Diyos at ang pananampalataya ni Hesus

Verse 10: " *Sapagka't iningatan mo ang salita ng pagtitiis sa akin, iingatan din kita sa oras ng pagsubok na darating sa kilalang lupa, upang subukin ang mga nananahan sa lupa.* »

Ang terminong pasensya ay nagpapatunay sa konteksto ng Adventist na paghihintay na binanggit sa Daniel 12:12: " *Mapalad ang naghihintay , at dumarating hanggang sa isang libo tatlong daan at tatlumpu't limang araw!* ". Ang pagsubok ay may kinalaman sa pananampalataya ng " *mga naninirahan sa lupa* ", ang mga naninirahan sa " *kilalang lupa* " na ibig sabihin, kinilala ni Jesu-Kristo, ang Diyos na lumikha. Dumating ito upang subukin ang kalooban ng tao at ilantad ang mapanghimagsik na espiritu ng "ekumenikal" na kampo na itinalaga ng Griyegong "oikoméné" ang " *kilalang lupain* " ng talatang ito.

Ang pangakong ito ay nagbubuklod lamang kay Hesus sa kondisyon na ang institusyon ay nagpapanatili ng kalidad ng pananampalataya ng simula. Kung ang mensahe ng Adventist ay magpapatuloy hanggang sa panahon ng pinakapangkalahatang pagsubok ng pananampalataya na ipinropesiya sa talatang ito, hindi ito nangangahulugang nasa isang institusyonal na anyo. Dahil ang banta ay umiikot sa mensaheng ito sa bersikulo 11 na kasunod, hanggang noon ay ganap na positibo at pinagpala ng Diyos. Ang pangako ni Jesus ay tungkol sa kanyang mga inapo na nanatiling buhay noong 2030. Sa panahong iyon, ang tunay na hinirang noong 1873 ay nakatulog na " *sa Panginoon* " ayon sa Apoc. 14:13: " *At narinig ko ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi: Isulat mo : Mapalad mula ngayon ang mga patay na nangamamatay sa Panginoon! Oo, sabi ng Espiritu, upang sila ay makapagpahinga sa kanilang mga pagpapagal, sapagkat ang kanilang mga gawa ay sumusunod sa kanila.* » Ito ay samakatuwid ay isang pangalawang kapurihan na iginawad ni Jesucristo sa huwarang Hinirang na ito. Ngunit ang pinagpapala ni Jesus ay ang pag-uugali na ipinakita sa pamamagitan ng mga gawa. Ang mga tagapagmana ng " *Philadelphia* " ay tapat na magpaparami, sa 2030, ang mga gawa nito, ang pananampalataya nito, ang pagtanggap nito sa mga katotohanang ibinigay ng Diyos ng langit sa pinakabagong mga anyo na ibinigay niya sa kanila; dahil dadaan sila sa

malalaking pagbabago hanggang sa wakas kung kailan magiging perpekto na ang pagkaunawa sa banal na plano.

Ang Pangako ng Adventista ni Jesucristo at ang Babala Nito

Verse 11: " *Dumating ako* ***kaagad*** *. Panghawakan mo kung anong meron ka, para walang kumuha ng korona mo.* »

Ang mensaheng " ***Mabilis*** *akong dumating* " ay nasa uri ng Adventist. Sa gayon, kinumpirma ni Jesus ang pag-abandona sa anumang iba pang relihiyosong pag-amin. Ang pag-asa sa kanyang pagbabalik sa kaluwalhatian ay mananatili hanggang sa katapusan ng mundo, isa sa mga pangunahing pamantayan na nagpapakilala sa kanyang tunay na hinirang. Ngunit ang natitirang bahagi ng mensahe ay nagbabanta ng isang mabigat na banta: " *Itago mo kung ano ang nasa iyo, upang walang kumuha ng iyong korona.* »At sino ang makakakuha ng kanyang korona maliban sa kanyang mga kaaway? Ang kanyang mga inapo kung gayon ay kailangang kilalanin muna sila, at ito ay dahil hindi nila ginawa iyon, na mga biktima ng kanilang makatao na espiritu, sila ay bubuo ng isang alyansa sa kanila, simula noong 1966.

Verse 12: " *Ang magtagumpay, gagawin ko siyang haligi sa templo ng aking Diyos, at hindi na siya lalabas kailanman; Isusulat ko sa kanya ang pangalan ng aking Diyos, at ang pangalan ng lungsod ng aking Diyos, ang bagong Jerusalem na bababa mula sa langit mula sa aking Diyos, at ang aking bagong pangalan.* »

Sa kanyang huling mga salita ng pagpapala na inialay sa mga nagwagi, pinagsasama-sama ni Jesus ang lahat ng mga larawan ng kaligtasan na nakuha. Ang ibig sabihin ng " *isang haligi sa templo ng aking Diyos" ay* : isang matibay na suporta upang dalhin ang aking katotohanan sa aking Asembleya, ang Hinirang. " *...at hindi ito lalabas higit pa* ": ang kanyang kaligtasan ay magiging walang hanggan. " *...; Isusulat ko sa kanya ang pangalan ng aking Diyos* ": Iuukit ko sa kanya ang larawan ng karakter ng Diyos na nawala sa Eden. " *...at ang pangalan ng lungsod ng aking Diyos* ": makikibahagi siya sa kaluwalhatian ng Hinirang na inilarawan sa Rev.21. "… *ng bagong Jerusalem na bumaba mula sa langit mula sa aking Diyos,* ": Ang " *bagong Jerusalem* " ay ang pangalan ng pagtitipon ng niluwalhating mga hinirang na naging ganap na selestiyal tulad ng mga makalangit na anghel ng Diyos. Inilalarawan ito ng Apoc. 21 sa isang simbolikong larawan ng mga mamahaling bato at perlas na nagpapatotoo sa lakas ng pagmamahal na nararamdaman ng Diyos para sa kanyang tinubos mula sa lupa. Bumaba siya sa nabagong lupa upang mamuhay nang walang hanggan sa piling ng Diyos na nagluklok ng kanyang trono doon. "… *at ang aking bagong pangalan* ": Iniuugnay ni Jesus ang pagbabago ng kanyang pangalan sa kanyang pagpasa mula sa makalupang kalikasan tungo sa makalangit na kalikasan. Ang piniling naligtas, nananatiling buhay o nabuhay na mag-uli, ay mababuhay sa parehong karanasan at tatanggap ng katawang selestiyal, niluwalhati, hindi nasisira at walang hanggan.

Sa talatang ito, ang paggigiit ng paghahambing sa Diyos ay nabibigyang-katwiran sa pamamagitan ng katotohanan na si Jesus mismo ay natagpuan ng mga hinirang sa kanyang banal na aspeto.

Verse 13: “ *Ang may tainga, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia!* »

Naunawaan ng napili ang aralin, ngunit siya lamang ang nakakaunawa nito. Totoo na ang mensaheng ito ay inihanda lamang para sa kanya. Ang mensaheng ito ay nagpapatunay sa katotohanan na ang interpretasyon at pag-unawa sa mga nahayag na misteryo ay nakasalalay lamang sa Diyos na sumusubok at pumipili sa kanyang mga lingkod.

Ang opisyal na end-time Adventism ay hindi natutunan ang aral at hinatulan ni Jesus, ito ay isinuka dahil sa pagtanggi nito sa mensahe ng 3rd Adventist na inaasahan

“ *Darating ako* ***dali*** *. Panghawakan mo kung ano ang nasa iyo, upang walang kumuha ng iyong korona* .” Aba, para sa opisyal na Adventismo ng panahon, ang wakas ay malayo pa, at sa pagod ng panahon, makalipas ang 150 taon, ang pananampalataya ay hindi na magiging pareho. Ang babala ni Jesus ay nabigyang-katwiran ngunit hindi ito napansin o naunawaan. At sa 1994, ang institusyong Adventist ay talagang mawawalan ng " *korona* ", sa pamamagitan ng pagtanggi sa huling "dakilang liwanag" na ipinropesiya ni Ellen G. White, ang mensahero ni Hesukristo sa kanyang aklat na "Mga Unang Sulat" sa kabanata na "Ma unang pangitain" , sa pahina 14 at 15: Ang sumusunod na teksto ay isang katas mula sa mga pahinang ito. Tinukoy ko pa tungkol sa kanya na hinuhulaan niya ang kahihinatnan ng gawaing Adventist **at ibinubuod sa kanyang sarili ang lahat ng pagtuturong ipinakita ng tatlong Assemblies ng Rev. 3:1843-44 *Sardis* , 1873 *Philadelphia* , 1994 *Laodicea* .**

Ang Destiny ng Adventism ipinahayag sa unang pangitain ni Ellen G. White

“Habang nagdarasal ako sa pampamilyang pagsamba, ang Banal na Espiritu ay sumailalim sa akin, at tila ako'y lalong bumangon sa daigdig na ito ng kadiliman. Tumalikod ako upang makita ang aking mga kapatid na Adventist na nanatili sa mundong ito, ngunit hindi ko sila mahanap. Isang tinig pagkatapos ay nagsabi sa akin: “Tingnan mo muli, ngunit mas mataas ng kaunti.” Tumingala ako, at nakita ko ang isang matarik at makitid na landas, malayo sa itaas ng mundong ito. Ito ay kung saan ang mga Adventist ay sumulong patungo sa banal na lungsod. Sa likod nila, sa simula ng landas, may maliwanag na liwanag, na sinabi sa akin ng anghel ay ang sigaw ng hatinggabi. Ang liwanag na ito ang nagbigay liwanag sa buong haba ng landas upang hindi matisod ang kanilang mga paa. Lumakad si Jesus sa kanilang ulo upang gabayan sila; at habang nakatingin sila sa kanya, ligtas sila.

Ngunit hindi nagtagal, ang ilan sa kanila ay napagod at nagsabing napakalayo pa ng lungsod at naisipan nilang makarating doon nang mas maaga. Pagkatapos ay pinasigla sila ni Jesus sa pamamagitan ng pagtataas ng kanyang maluwalhating kanang braso kung saan nagmula ang isang liwanag na kumalat sa

mga Adventist. Sumigaw sila: “Aleluya! » Ngunit ang ilan sa kanila ay buong tapang na tinanggihan ang liwanag na ito, na sinasabi na hindi ang Diyos ang nanguna sa kanila. Sa wakas ay namatay ang ilaw sa likod nila, at nasumpungan nila ang kanilang mga sarili sa malalim na kadiliman. Natisod sila at nawala ang paningin sa layunin at kay Jesus, pagkatapos ay nahulog mula sa landas at lumubog sa masamang mundo sa ibaba. ".

Ang kuwento ng unang pangitaing ito na ibinigay ng Diyos sa batang si Ellen Gould-Harmon ay bumubuo ng isang naka-code na propesiya na kasinghalaga ng kay Daniel o Apocalipsis. Ngunit upang makinabang dito, dapat nating bigyang-kahulugan ito ng tama. Kaya magbibigay ako ng paliwanag.

Ang pananalitang “sigaw sa hatinggabi” ay tumutukoy sa pagpapahayag ng pagdating ng kasintahang lalaki sa “parabula ng sampung dalaga” mula sa Mat.25:1 hanggang 13. Ang pagsubok sa paghihintay sa pagbabalik ni Kristo sa tagsibol ng 1843 at ng Ang taglagas ng 1844 ay bumubuo sa una at ikalawang tagumpay; magkasama, ang dalawang inaasahan na ito ay kumakatawan sa "unang liwanag" ng kuwento na inilagay "sa likod" ng grupo ng "Seventh-day Adventists" na sumusulong sa oras, sa landas o landas na pinagpala ni Jesu-Kristo. Para sa mga Adventist pioneer, ang 1844 ay kumakatawan sa petsa ng katapusan ng mundo at ang huling petsa sa Bibliya na maaaring imungkahi ng propetikong salita sa mga hinirang noong panahong iyon. Nang makapasa sa huling petsang ito, hinihintay nila ang pagbabalik ni Jesus sa pag-aakalang ito ay nalalapit na. Ngunit lumipas ang panahon at hindi pa rin bumabalik si Hesus; kung ano ang dulot ng pangitain sa pagsasabing: “nasumpungan nila na ang lungsod ay napakalayo at naisip nilang makarating doon nang mas maaga”; iyon ay, noong 1844 o ilang sandali pagkatapos ng petsang iyon. Gayundin, ang panghihina ng loob ay nanalo sa kanila hanggang sa mga taong 1980 nang ako ay pumasok sa eksena, tinatanggap ang bago at maluwalhating liwanag na ito na bumubuo **ng ikatlong Adventist na inaasahan** . Sa pagkakataong ito ang pagbabalik ni Hesus ay nakatakda **sa Taglagas 1994** . Katiyakan, ang pagpapahayag ng mensaheng ito ay may kinalaman lamang sa isang microcosm ng unibersal na Adventism na matatagpuan sa France sa Valence-sur-Rhône. Ang pagpili ng Diyos para sa maliit na bayan na ito sa Timog-Silangan ng France ay may paliwanag nito. Doon namatay si Pope Pius VI sa kustodiya noong 1799, na tinutupad ang katotohanang ipinropesiya sa Rev.13:3. Higit pa rito, ang Valencia ay ang lungsod kung saan itinatag ng Diyos ang kanyang unang Adventist church sa lupain ng France. Kung kaya't doon niya dinala ang kanyang banal na maluwalhating huling liwanag at sa pagtatapos ng 2020, kinukumpirma ko na palagi at tapat na natanggap mula sa kanya ang kanyang pinakabago at pinakamahahalagang paghahayag na iniharap ko sa dokumentong ito. Ang Adventist Valentinian microcosm ay nagsilbing isang unibersal na yugto upang maisagawa ang bahagi tungkol sa huling maluwalhating liwanag sa pangitain ng ating kapatid na si Ellen. Ang pangitaing ito ay nagpapakita sa atin ng paghatol na ginawa ni Jesus sa karanasang nabuhay sa Valencia, ang ikatlong katuparan ng talinghaga ng sampung birhen. Kinikilala ni Jesus ang tunay na Adventist sa pamamagitan ng kanyang pag-uugali sa liwanag na ipinakita. Ang tunay na Adventist ay nagpapahayag ng kanyang kagalakan sa pamamagitan ng

“Hallelujah!” » ; pinagpala ng Espiritu, pinuspos niya ng langis ang kanyang sisidlan. Sa kabaligtaran, ang mga huwad na Adventist ay "walang-hanggang tinatanggihan ang liwanag na ito." Ang pagtanggi na ito sa banal na liwanag ay nakamamatay sa kanila, dahil binalaan sila ng Diyos laban sa negatibong reaksyong ito sa mga inspiradong mensahe, na nilayon para sa kanila, sa kanyang mensahero; sila ay magiging mga sisidlan na walang laman na pinagkaitan ng langis na gumagawa ng "liwanag" ng lampara. Ang hindi maiiwasang kahihinatnan ay inihayag: "ang liwanag na nasa likuran nila ay namamatay"; itinatanggi nila ang pangunahing pundasyon ng Adventismo. Ikinakapit ni Jesus ang kaniyang simulain: “ *Sapagkat ang mayroon, ang mayroon, ay bibigyan, at magkakaroon siya ng kasaganaan, ngunit sa kaniya na wala, maging ang mayroon siya, ay kukunin.* Mat.25:29.” “…nawawala ang kanilang paningin sa parehong layunin at kay Jesus”, nagiging insensitive sila sa mga mensahe ng Adventist na naghahayag ng pagbabalik ni Kristo o, tinatanggihan ang layunin ng kilusang Adventist na nakasaad sa mismong pangalang “Adventist”; "pagkatapos ay nahulog mula sa landas at lumubog sa masamang mundo na nasa ibaba", noong 1995 opisyal nilang ipinagkatiwala ang kanilang sarili sa alyansa at ekumenismo ng mga Protestante. Sa gayon ay nawala sa kanila si Jesus, at ang pasukan sa langit na siyang layunin ng pananampalatayang Adventista. Sumama sila ayon sa Dan.11:29, " *ang mga mapagkunwari* ", at " *mga lasenggo* ", gaya ng inihayag ni Jesus sa Matt.24:50; mga bagay na ipinakita sa simula ng gawain.

Ngayon ang mga makahulang salitang ito ay natutupad. Naganap ang mga ito sa pagitan ng 1844, ang petsa ng unang liwanag na "nasa likuran nila", at 1994, ang petsa ng dakilang propetikong liwanag na tinanggihan ng unang simbahan ng Adventist na itinatag sa France, sa bayan ng Valence-sur-Rhône, na ang Diyos ay ginamit para sa kanyang pagpapakita. Ngayon, ang opisyal na Adventism ay nasa "malalim na kadiliman" ng ekumenismo kasama ang mga kaaway ng katotohanan, mga Protestante at mga Katoliko.

Ika-7 panahon : Laodicea

Ang pagtatapos ng institusyonal na Adventism - ang pagtanggi sa ikatlong inaasahan ng Adventist.

Verse 14: “ ***Isulat mo sa anghel ng kongregasyon ng Laodicea*** *: Ganito ang sabi ng Amen, ang tapat at tunay na saksi, ang pasimula ng paglalang ng Diyos:* ”

Ang Laodicea ay ang pangalan ng ikapito at huling panahon; na ng pagtatapos ng pagpapala ng institusyonal na Adventism. Ang pangalang ito ay may dalawang salitang Griyego na "laos, dikéia" na nangangahulugang: "mga taong hinuhusgahan". Bago sa akin, isinalin ng mga Adventist ang: "mga tao ng paghatol", ngunit hindi alam ng institusyon na ang paghatol na ito ay magsisimula dito, gaya ng itinuturo ng 1 Pedro 4:17: "Sapagkat ito ang sandali kung kailan magsisimula ang paghuhukom sa bahay ***ng Diyos.*** *Ngayon, kung ito ay magsisimula sa atin, ano ang magiging wakas ng mga hindi sumusunod sa ebanghelyo ng Diyos?* » Ipinakilala ni Jesus ang kanyang sarili na nagsasabi: “ *Ito*

ang sinasabi ng Amen, ang tapat at tunay na saksi, ang pasimula ng paglalang ng Diyos: ” Ang ibig sabihin ng salitang *Amen* sa Hebreo: sa katotohanan. Ayon sa patotoo ni Apostol Juan, madalas itong ginamit ni Jesus (25 beses), inuulit ito ng dalawang beses, sa simula, bago ang kanyang mga pahayag. Ngunit sa tradisyunal na gawaing pangrelihiyon, ito ay naging termino para sa bantas sa pagtatapos ng mga panalangin o mga pahayag. Ito ay madalas na binibigyang-kahulugan sa kahulugan ng "maging ito" na minana mula sa Katolisismo. At ginagamit ng Espiritu ang konseptong ito " *sa katotohanan* " upang bigyan ang salitang *Amen* ng ganap na makatarungang dobleng kahulugan nito. *Ang Laodicea* ay ang oras kung kailan nag-aalok si Jesus ng dakilang liwanag upang lubos na maliwanagan ang mga propesiya na inihanda para sa katapusan ng panahon. Ang akdang iyong binabasa ay patunay nito. Ang magiging sanhi ng pagkawatak ni Hesus at ng opisyal na institusyon ng Adventist ay isang pagtanggi sa kanyang liwanag. Sa isang lohikal at makatwirang pagpili, isinailalim ng Diyos, sa pagitan ng 1980 at 1994, ang Adventism sa isang pagsubok ng pananampalataya na huwaran sa modelo na nagkaroon, bilang resulta, ang pagkawala ng mga Protestante at ang pagpapala ng mga Adventist pioneer. Ang pagsubok ay nakabatay na sa pananampalataya sa pagbabalik ni Jesus na inihayag para sa tagsibol ng 1843, pagkatapos ay para sa taglagas ng 1844. Sa aking turn, mula 1983, nagsimula akong magbahagi ng isang anunsyo ng pagbabalik ni Jesus para sa 1994, gamit ang " *limang buwan " binanggit sa " ikalimang trumpeta "* mensahe sa Rev.9:5-10. Sa pamamagitan ng pag-uugnay ng temang ito sa sumpa ng Protestantismo ng 1844, ang panahon ng " *limang buwan* " na binanggit, ibig sabihin, 150 totoong taon, ay humantong sa 1994. Nakita lamang ang pagbabalik ni Jesu-Kristo upang markahan ang katapusan ng panahong ito, at bahagyang binulag ng Diyos sa isang detalye ng teksto, ipinagtanggol ko ang pinaniniwalaan kong banal na katotohanan. Pagkatapos ng mga opisyal na babala, ipinahayag ng institusyon ang aking pagpapaalis noong Nobyembre 1991; ito, habang may natitira pang tatlong taon upang patunayan at tanggihan ang aking mga anunsyo. Nang maglaon, noong mga 1996, naging malinaw sa akin ang tunay na kahulugan ng karanasang ito. Ang mga salita na ginawa ni Jesus sa kaniyang liham sa “ *Laodicea* ” ay katatapos lamang natupad at ngayon ay nagkaroon ng isang tiyak na kahulugan. Pagsapit ng 1991, hindi na mahal ng mga maligamgam na Adventist ang katotohanan gaya noong 1873. Ang makabagong mundo ay nagpapahina rin sa kanila sa pamamagitan ng pang-aakit sa kanila at pagkapanalo sa kanilang mga puso. Gaya noong panahon ng “ *Efeso* ”, ang opisyal na Adventismo ay nawala ang “ *unang pag-ibig* .” At si Jesus ay “ *kinuha ang kaniyang kandelero at ang kaniyang korona* ,” dahil siya rin ay hindi na karapat-dapat dito. Sa liwanag ng mga katotohanang ito, ang mensahe ay nagiging maliwanag na may kalinawan. Ang salitang " *Amen"* ay nagpapatunay sa kahilingan para sa kumpletong katotohanan at wakas ng isang pinagpalang relasyon. *Ang* “ *saksi tapat at totoo* ” tinatanggihan ang hindi tapat at sinungaling na Pinili. " *Ang prinsipyo ng paglikha ng Diyos* ", samakatuwid ang lumikha, ay dumating upang sama-samang isara ang katalinuhan ng mga hindi karapat-dapat at indibidwal na buksan ang kanyang mga hinirang sa mga katotohanang nakapaloob at nakatago sa kuwento ng Genesis. Kasabay nito, sa pamamagitan ng pagpukaw *ng “prinsipyo ng paglikha ng Diyos*

” na iniuugnay niya sa salitang “ *Amen* ”, pinatutunayan ng Espiritu ang isang napakalapit na huling pagbabalik ni Hesukristo: “ ***kaagad*** ”. Gayunpaman, lilipas pa rin ang 36 na taon sa pagitan ng 1994 at 2030, ang petsa ng katapusan ng sangkatauhan sa lupa.

Nakamamatay na maligamgam

Verse 15: “ *Alam ko ang iyong mga gawa. Alam kong hindi ka malamig o mainit. Maaari kang maging malamig o mainit!* »

Ang impormal na address ay naka-address sa institusyon. Ito ang bunga ng mga relihiyon na minana mula sa ama sa anak na lalaki at anak na babae, kung saan ang pananampalataya ay nagiging tradisyonal, pormalista, nakagawian at natatakot sa anumang bago; ang estado kung saan hindi na siya mapapala ni Jesus kapag mayroon siyang napakaraming bagong liwanag na ibabahagi sa kanya.

Verse 16: “ *Kaya't dahil ikaw ay maligamgam, at hindi malamig o mainit, isusuka kita sa aking bibig.* »

Ang obserbasyon ay itinatag ni Jesus noong Nobyembre 1991, nang ang propetang nagdadala ng kanyang mensahe ay inalis ng opisyal na institusyon. Sa tagsibol ng 1994, ito ay isusuka, gaya ng inihayag ni Jesus. Siya mismo ang nagbigay ng patunay nito sa pamamagitan ng pagpasok, noong 1995, sa ekumenikal na alyansa na inorganisa ng Simbahang Katoliko, kung saan siya ay sumapi sa mga rebeldeng Protestante, dahil nakikibahagi siya ngayon sa kanilang sumpa.

Mapanlinlang na mga ilusyon batay sa espirituwal na pamana

Verse 17: " *Sapagka't sinasabi mo, Ako'y mayaman, ako'y yumaman, at hindi nangangailangan ng anuman, at sapagka't hindi mo nalalaman na ikaw ay aba, miserable, dukha, bulag at hubad,* "

“… *mayaman* ”, ang Adventist Elect ay noong 1873, at ang maraming paghahayag na ibinigay kay Ellen G. White ay lalong nagpayaman sa kanya sa espirituwal. Ngunit sa isang propetikong antas, ang mga interpretasyon ng panahon ay mabilis na luma na, gaya ng wastong naisip ni James White, ang asawa ng mensahero ng Panginoon. Dinisenyo ni Jesu-Kristo, ang Diyos na buháy, ang kaniyang mga hula para sa kanilang sakdal at walang kapintasang huling katuparan. Ito ang dahilan kung bakit ang paglipas ng panahon, na nagdadala ng napakalaking pagbabago sa mundo, ay nagbibigay-katwiran sa isang permanenteng pagtatanong sa mga interpretasyong natanggap at itinuro. Ang pagpapala ng Panginoon ay nakalaan; Sinabi ni Jesus: “ *sa kanya na mag-iingat ng aking mga gawa hanggang sa wakas* .” Gayunpaman, noong 1991, ang petsa ng kanyang pagtanggi sa liwanag, ang wakas ay malayo pa rin. Kaya't kailangan niyang maging matulungin sa anumang bagong liwanag na iminungkahi ng Panginoon sa paraan na pinili niya mismo. Anong laking kaibahan ng mga ilusyon ng institusyon at ng estado kung saan ito nakikita at hinahatulan ni Jesus! Sa lahat ng mga terminong binanggit, ang salitang " *hubo't hubad* " ay ang pinakaseryoso para sa isang institusyon, dahil nangangahulugan ito na inalis ni Jesus ang kanyang walang hanggang hustisya mula dito, ito ay nasa kanyang bibig, isang hatol ng kamatayan at ang pangalawang kamatayan ng huling paghatol; ayon sa nasusulat sa 2 Cor.5:3: “ *Kaya't tayo'y dumadaing sa toldang ito, na nagnanais na*

maisuot ang ating makalangit na tahanan, kung masumpungang tayo'y nakadamit at hindi hubad . »

Ang payo ng tapat at tunay na saksi

Verse 18: “ *Ipinapayo ko sa iyo na bumili sa akin ng gintong sinubok sa apoy, upang ikaw ay yumaman, at mapuputi ang mga damit, upang ikaw ay mabihisan, at upang ang kahihiyan ng iyong kahubaran ay huwag lumitaw, at isang pampahid na pahiran ng iyong katawan. mga mata, upang iyong makita.* »

Kasunod ng mga natuklasan noong 1991, ang institusyon ay mayroon pa ring tatlong taon upang ayusin ang mga paraan nito at magbunga ng pagsisisi na hindi dumating. At sa kabaligtaran, ang kanyang kaugnayan sa nahulog na mga Protestante ay lumakas hanggang sa punto ng paggawa ng isang opisyal na alyansa na inilathala noong 1995. Ipinakikita ni Jesus ang kanyang sarili bilang eksklusibong mangangalakal ng tunay na pananampalataya, ang “gintong sinubok ng apoy” ng *pagsubok* . Ang katibayan ng kanyang pagkondena sa simbahan ay lumilitaw sa kawalan ng "mga *puting kasuotan* " kung saan ang mga pioneer nito ay " *karapat-dapat* " sa Rev.3:4. Sa pamamagitan ng paghahambing na ito, inilalarawan ni Jesus ang katotohanan na, bago ang 1994, isinumite niya ang mga Adventista ng “ *Laodicea* ” sa isang inaasahan ng Adventista na kapareho ng mga nauna sa mga petsang 1843 at 1844; upang subukin ang pananampalataya sa tatlong karanasan, gaya ng itinuro sa mensaheng itinuro noong 1844 sa mga Adventista ng “ *Sardis* ”. Sa isang saradong mapaghimagsik na saloobin, ang institusyon ay hindi maunawaan kung ano ang sinisisi ni Jesus; siya ay “ *bulag* ,” gaya ng mga Pariseo ng ministeryo ni Jesus sa lupa. Kaya't hindi niya naunawaan ang paanyaya ni Kristo na bilhin " *ang mahalagang perlas* " mula sa talinghaga ng Matt.13:45-46 na naglalarawan ng pamantayan ng buhay na walang hanggan na kailangan ng Diyos. inihayag sa talatang ito 18 ng Rev.3 .

Ang maawaing tawag

Verse 19: “ *Ang lahat ng aking iniibig, ay aking sinasaway at pinarurusahan. Kaya't maging masigasig at magsisi.* »

Ang parusa ay para sa mga *mahal ni Hesus* hanggang sa isuka niya sila. Ang ginawang panawagan, isang paanyaya sa pagsisisi, ay hindi pinakinggan. At ang pag-ibig ay hindi namamana, ito ay nakukuha sa pamamagitan ng dignidad. Ang institusyon na tumigas, si Jesus ay naglunsad ng isang indibidwal na panawagan na nagsasabi sa mga kandidato para sa makalangit na bokasyon:

Ang pangkalahatang tawag

Verse 20: “ *Narito, nakatayo ako sa pintuan at kumakatok. Kung ang sinuman ay makarinig ng aking tinig at magbukas ng pinto, ako ay papasok sa kanya at kakain na kasama niya, at siya ay kasama ko* .”

Sa Pahayag, ang salitang " *pintuan* " ay lilitaw sa Pahayag 3:8, dito sa Pahayag 3:20, sa Pahayag 4:1 at sa Pahayag 21:21. Ipinaalala sa atin ng Rev.3:8 na ang *mga pinto* ay nagbubukas at nagsasara ng daan. Kaya't sila ay naging simbolo ng mga pagsubok sa pananampalataya na nagbubukas o nagsasara ng daan kay Kristo, sa kanyang katarungan at sa kanyang biyaya.

Sa talatang 20 na ito, ang salitang " *pintuang-daan* " ay may tatlong magkaibang ngunit magkatugmang kahulugan. Itinuro niya mismo si Jesus: " *Ako ang pintuan* . Juan 10:9"; *bumukas ang pinto ng langit* sa Rev 4:1: " *Isang pinto ang nabuksan sa langit.* » ; at *ang pintuan* ng puso ng tao kung saan dumarating si Jesus upang kumatok upang anyayahan ang pinili na buksan ang kanyang puso sa kanya upang magbigay ng patunay ng kanyang pag-ibig.

Sapat na para sa kanyang nilalang na buksan ang kanyang puso sa kanyang inihayag na katotohanan para maging posible ang isang matalik na pakikipag-isa sa pagitan niya at ng kanyang banal na lumikha. Ang hapunan ay pinagsasaluhan sa gabi, pagdating ng gabi upang tapusin ang gawain sa araw . Malapit nang pumasok ang sangkatauhan sa ganitong uri ng gabi " *kung saan wala nang makakapagtrabaho.* (Juan 9:4)." Ang katapusan ng panahon ng biyaya ay magpapalamig magpakailanman sa mga huling relihiyosong pagpili ng mga tao, mga lalaki at babae na pantay na responsable at mahigpit na magkatugma sa antas ng laman.

Kung ikukumpara sa mensahe ng *Philadelphia,* ang pinili ay nasa panahon ng *Laodicean* , sa nalalapit na pagbabalik ni Jesu-Kristo. Ang " *bukas na pinto sa langit* " ay magbubukas bilang pagpapatuloy ng mensaheng ito sa Rev.4:1.

Ang huling pangaral ng Espiritu

Sa indibidwal na nagwagi, ipinahayag ni Jesus:

Verse 21: " *Sinumang magtagumpay, ay ipagkakaloob kong maupong kasama ko sa aking trono, kung paanong ako ay nagtagumpay at umupong kasama ng aking Ama sa kanyang trono.* »

Kaya't inihayag niya ang aktibidad ng selestiyal na paghatol na sumusunod sa mensaheng ito at magiging tema ng Rev.4. Ngunit ang pangakong ito ay ipinagkakatiwala lamang siya sa isang tunay na nahalal na nagwagi.

Verse 22: " *Ang may tainga, ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga simbahan!* »

Ang tema ng " *mga titik* " ay nagtatapos sa bagong institusyonal na pagkabigo. Ang huli, dahil mula ngayon, ang liwanag ay dadalhin ng isang inspiradong tao, pagkatapos ng isang maliit na grupo. Isa-isang ipapasa ito mula sa tao patungo sa tao at sa pamamagitan ng Internet na si Jesus mismo ang magtuturo sa pamamagitan ng pag-akay sa kanyang mga hinirang patungo sa pinagmumulan ng pagsasabog ng kanyang pinakabagong mga katotohanan, kasing sagrado ng kanyang banal na persona. Sa ganitong paraan, saanman siya naroroon sa lupa: " *Ang may pandinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga pagtitipon!"* »

Ang sumusunod na tema ay magkakaroon bilang konteksto nito ang selestiyal na milenyo ng paghatol sa masasama na isinagawa ng mga banal. Ang buong paksa ay batay sa mga aral na nakakalat sa Apoc. 4, 11, at 20. Ngunit ang Apoc. 4 ay malinaw na nagpapatunay sa celestial na konteksto ng aktibidad na ito na ayon sa pagkakasunod-sunod ay sumusunod sa huling panahon ng makalupang Pinili.

Apocalipsis 4: Makalangit na Paghuhukom

Verse 1: “ *Pagkatapos nito ay tumingin ako, at, narito,* ***nabuksan ang isang pinto sa langit*** *. Ang unang tinig na narinig ko, gaya ng tunog ng trumpeta , na nagsalita sa akin, ay nagsabi:* ***Umakyat ka rito , at ipapakita ko sa iyo kung ano ang mangyayari pagkatapos .***

Sa pagsasabing, " *Ang unang tinig na narinig ko, tulad ng tunog ng trumpeta* ," tinukoy ng Espiritu ang mensahe ng panahong ito ng " *Laodicean* " bilang kung saan dinala niya si Juan sa Apoc. 1:10: " *Ako ay nasa espiritu noong ang araw ng Panginoon, at narinig ko sa likuran ko ang isang malakas na tinig, gaya ng tunog ng trumpeta* .” Samakatuwid, *ang Laodicea* ay ang panahon kung saan ang katapusan ay minarkahan ng " *araw ng Panginoon* ", na ang kanyang dakilang maluwalhating pagbabalik.

Sa kanyang mga salita, mahigpit na sinusuportahan ng Espiritu ang ideya ng pagkakasunud-sunod ng temang ito sa mensahe ng *Laodicea* . Ang paglilinaw na ito ay mahalaga, dahil hindi kailanman napatunayan ng institusyon sa mga kalaban nito ang mga doktrina ng celestial na paghatol. Ngayon, nagbibigay ako ng patunay nito, na ginawang posible sa pamamagitan ng tamang kahulugan ng mga petsang nakalakip sa mga mensahe ng mga sulat ng *Rev.2* at 3. Sa pagitan ng *Laodicea* at Rev.4, na may " *ikapitong trumpeta* " ng Rev.11, si Jesus inalis sa diyablo at mga mapaghimagsik na tao ang kanilang makalupang “ *pamamahala sa kaharian ng sanlibutan* .” Sa pamamagitan *ng* “ pag-aani” ng Apoc. 14, dinala niya sa langit ang kanyang mga hinirang at ipinagkatiwala sa kanila ang gawaing paghatol kasama niya ang nakaraang buhay sa lupa ng mga patay na balakyot. Ito ay pagkatapos na " *siya na overcome ay mamumuno sa mga bansa sa pamamagitan ng isang tungkod na bakal* " tulad ng inihayag sa Rev.2:27. Kung ang mga mang-uusig ay, tulad ko, ay tiyak sa kapalarang nakalaan para sa kanila, walang duda na babaguhin nila ang kanilang pag-uugali. Ngunit tiyak na ang kanilang matinding pagnanais na huwag pansinin ang anumang babala na humahantong sa kanila sa pinakamasamang aksyon at sa gayon ay inihahanda nila, para sa kanilang sarili, ang pinakamasamang parusa na hindi maaaring kopyahin sa kasalukuyang mga kalagayan sa lupa. Bumalik tayo sa teksto ng kabanata 4 na ito. “ *Ang unang tinig na narinig ko, tulad ng tunog ng trumpeta, at nagsalita sa akin, ay nagsabi: Umakyat ka rito, at ipapakita ko sa iyo kung ano ang dapat mangyari pagkatapos nito "* . Ang tinutukoy ni Juan ay ang bersikulo 10 ng Rev.1: " *Ako ay nasa Espiritu sa araw ng Panginoon, at narinig ko sa likuran ko ang isang malakas na tinig, na parang tunog ng trumpeta* ." Ang temang ito ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Kristo ay nabanggit na sa talatang 7 kung saan nakasulat: “ *Narito, siya'y dumarating na kasama ng mga ulap. At makikita ito ng bawat mata, maging ng mga tumusok dito; at ang lahat ng mga lipi sa lupa ay magsisitaghoy dahil sa kaniya. Oo. Amen!* » Ang iminungkahing koneksyon ng tatlong tekstong ito ay nagpapatunay sa panghuling maluwalhating konteksto ng araw ng pagbabalik ng Panginoong Jesus, na tinatawag ding *Michael*

ng kanyang mga piniling initiate at ng kanyang tapat na mga anghel. Kung ang tinig ni Jesus ay inihahambing sa isang *trumpeta* , ito ay dahil, tulad nitong matunog na instrumento ng mga hukbo, sa pinuno ng kanyang makalangit na mga anghel na hukbo, pinatunog ni Jesus ang kanyang mga hukbo upang ilunsad ang labanan. Bukod dito, tulad ng isang *trumpeta* , ang kanyang tinig ay hindi tumitigil sa pagbabala sa kanyang mga hinirang na babalaan sila upang maihanda silang manaig gaya ng kanyang sarili na nagtagumpay sa kasalanan at kamatayan. Sa pamamagitan ng pag-uudyok sa salitang " *trumpeta* ", ipinakita sa atin ni Jesus ang pinakamisteryoso at mahalagang tema ng lahat ng kanyang Pahayag. At totoo na para sa kanyang mga huling tagapaglingkod, ang temang ito ay nagtago ng isang eliminatory test. Dito, sa Rev.4:1, ang eksenang inilarawan ay hindi kumpleto dahil pinupuntirya lamang nito ang kanyang mga pinili na kanyang pinarito upang iligtas mula sa kamatayan. Ang pag-uugali ng masasama sa parehong konteksto ay ilalarawan sa Rev.6:16 sa mga naghahayag na termino: " *At sinabi nila sa mga bundok at sa mga bato: Mahulog ka sa amin, at itago mo kami sa mukha ng nakaupo sa ibabaw. ang trono, at sa harap ng poot ng kordero; sapagka't dumating na ang dakilang araw ng kaniyang poot, at sinong makatatayo?* » Sa tanong na ito na sinuspinde, tila, nang walang sagot, ang Diyos ay maghaharap sa kabanata 7 na sumusunod sa mga maaaring lumaban: ang selyadong hinirang na sinasagisag ng bilang na 144,000, isang pulutong ng 12 squared, o 144. Ngunit siya Tanging ang mga hinirang na nanatiling buhay sa pagbabalik ni Kristo kumilos doon. Ngayon, sa kontekstong ito ng Rev. 4, ang rapture sa langit ay may kinalaman din sa mga hinirang na namatay mula kay Abel, na binuhay muli ni Jesus upang bigyan din sila ng gantimpala na ipinangako para sa kanilang pananampalataya: buhay na walang hanggan. Gayundin, nang sabihin ni Jesus kay Juan: " *Umakyat ka rito!"* ", inaasahan lamang ng Espiritu, sa pamamagitan ng larawang ito, ang pag-akyat patungo sa selestiyal na kaharian ng Diyos ng lahat ng hinirang na tinubos ng dugo ni Jesucristo. Ang pag-akyat na ito sa langit ay nagmamarka ng katapusan ng kalikasan ng tao sa lupa, ang mga hinirang ay nabuhay na mag-uli katulad ng mga tapat na anghel ng Diyos, alinsunod sa turo ni Jesus sa Mat.22:30. Tapos na ang laman at ang sumpa nito, iniiwan nila sila nang walang pagsisisi. Ang sandaling ito sa kasaysayan ng tao ay lubhang kanais-nais kaya't patuloy itong ginugunita ni Jesus sa kanyang paghahayag mula kay Daniel. Tulad ng lupa, isinumpa dahil sa tao, ang tunay na hinirang ay naghahangad ng kanilang kaligtasan. Ang bersikulo 2 ay tila kinopya mula sa Rev.1:10; sa katunayan, ang Espiritu ay mas malakas na nagpapatunay sa koneksyon ng dalawa na tumutukoy sa parehong kaganapan sa kasaysayan ng proyekto ng Diyos, ang kanyang pagbabalik sa kanyang " *dakilang araw* " na ipinropesiya sa Rev.16:16.

Verse 2: " *Kaagad akong nasa espiritu. At, narito, may isang trono sa langit, at sa trono ay may nakaupo* ."

Gaya sa karanasan ni Juan, ang pagbangon ng mga hinirang sa " *langit* " " *ay nakalulugod sa kanila sa espiritu* " at sila ay itinuturo sa selestiyal na dimensyon na nananatiling walang hanggan na hindi mararating ng mga tao, dahil ang Diyos ay naghahari doon at siya ay nakikita.

Verse 3: “ *Ang nakaupo ay parang batong jaspe at sardonyx; at ang trono ay napaliligiran ng bahaghari na parang esmeralda* .”

Doon ay natagpuan nila ang kanilang mga sarili na nakaharap sa trono ng Diyos, kung saan ang nag-iisang lumikha na Diyos ay nakaupo nang maluwalhati. Gayunpaman, ang hindi mailarawang kaluwalhatiang selestiyal na ito ay ipinahayag ng mga mahalagang bato kung saan sensitibo ang mga tao. Ang " *mga batong jasper* " ay may iba't ibang aspeto at kulay, kaya't inilarawan ang maraming katangian ng banal. Kulay pula, ang " *sardoine* " ay kahawig nito. " *Ang bahaghari* " ay isang likas na kababalaghan na palaging namamangha sa mga tao, ngunit kailangan pa rin nating alalahanin ang pinagmulan nito. Ito ang tanda ng tipan kung saan ipinangako ng Diyos sa sangkatauhan na hindi na muling sisirain ito sa pamamagitan ng tubig ng baha, ayon sa Gen.9:9 hanggang 17. Gayundin, sa tuwing sasalubong ng ulan ang araw, isang simbolikong larawan ng Diyos, ang bahaghari, ay tila nagpapatahimik sa kanyang makalupang mga nilalang. Ngunit sa pamamagitan ng pagpukaw ng baha ng tubig, naalala ni Pedro na ang isang “ *baha ng apoy at asupre* ” ay nasa banal na plano (2Pet.3:7). Ito ay tiyak, sa view ng pagpuksa ng " *baha ng apoy* ", na ang Diyos ay nag-organisa, sa kanyang langit, ng paghatol sa masasama, ang mga hukom ay ang tinubos na hinirang at si Jesus, ang kanilang Manunubos.

Verse 4: " Nakita ko *sa palibot ng trono ang* ***dalawampu't apat na trono*** *, at sa mga tronong ito ay nakaupo* ***ang dalawampu't apat na matatanda*** *, na nakadamit ng puting damit, at sa kanilang mga ulo ay may mga koronang ginto* ."

Dito, na sinasagisag ng *24 na matatandang lalaki* , ang tinubos sa dalawang panahon ng propeta na inihayag ayon sa sumusunod na prinsipyo: sa pagitan ng 94 at 1843, ang pundasyon ng 12 apostol; sa pagitan ng 1843 at 2030, ang espirituwal na “Adventist” na Israel ng “ *12 tribo* ” na tinatakan ng “ *tatak ng Diyos* ”, sa ika-7 araw na Sabbath ’ sa Apo.7. Ang pagsasaayos na ito ay pagtitibayin, sa Rev.21, sa paglalarawan ng “ *Bagong Jerusalem na bumaba mula sa langit* ” upang manirahan sa binagong lupa; ang " *12 tribo* " ay kinakatawan ng " *12 pinto* " sa anyo ng 12 " *perlas* ". Ang tema ng paghatol ay tinukoy sa Apoc. 20:4, kung saan mababasa natin: “ ***At nakakita ako ng mga trono; at ang mga nakaupo doon ay binigyan ng kapangyarihang humatol*** *. At nakita ko ang mga kaluluwa ng mga pinugutan ng ulo dahil sa patotoo ni Jesus at dahil sa salita ng Dios, at ng mga hindi sumamba sa halimaw o sa kaniyang larawan, at hindi tumanggap ng marka sa kanilang mga noo at sa kanilang mga kamay. Sila ay nabuhay, at nagharing kasama ni Kristo sa isang libong taon* .” Ang paghahari ng mga hinirang ay paghahari ng mga hukom. Ngunit sino ang ating hahatulan? Ibinibigay sa atin ng Apoc.11:18 ang sagot: “ *Ang mga bansa ay nagalit; at ang iyong poot ay dumating na,* ***at ang panahon ay dumating na upang hatulan ang mga patay*** *, upang gantimpalaan ang iyong mga lingkod na mga propeta, ang mga banal, at yaong mga natatakot sa iyong pangalan, ang maliit at ang dakila, at upang lipulin yaong mga sumisira sa lupa* .” Sa talatang ito, ginugunita ng Espiritu ang sunud-sunod na tatlong tema na inihayag para sa panahon ng katapusan: "ang *ikaanim na trumpeta* " para *sa " galit na mga bansa* ", ang panahon ng " *pitong huling salot* " dahil " *dumating na ang iyong poot* ", at ang makalangit na paghuhukom ng “ *isang libong taon* ” dahil, “ *dumating na ang*

panahon upang hatulan ang mga patay ". Ang katapusan ng talata ay naglalahad ng pangwakas na programa na isasagawa sa pamamagitan ng huling paghuhukom sa *lawa ng apoy at asupre* na wawasak sa masasama. Lahat sila ay sasali sa pangalawa iminungkahing *muling pagkabuhay* , sa katapusan ng " *libong taon* ", ayon sa Rev. 20:5: " *Ang iba sa mga patay ay hindi nabuhay muli hanggang sa ang isang libong taon ay natapos* ". Ibinigay sa atin ng Espiritu ang kanyang kahulugan ng masasama: " *yaong mga sumisira sa lupa* ". Sa likod ng pagkilos na ito ay " *ang mapangwasak o mapangwasak na kasalanan* " na binanggit sa Dan.8:13; kasalanan na nagdudulot ng kamatayan at pagkawasak ng lupa *;* na nanguna sa Diyos na ihatid ang Kristiyanismo sa malupit na rehimeng papa ng Roma sa pagitan ng 538 at 1798; na naghahatid sa ikatlong bahagi ng mga tao sa nuklear na apoy pagkatapos o sa 2021. Walang sinuman ang mag-aakala na, mula noong Marso 7, 321, ang paglabag sa banal na Sabbath ng tunay na ikapitong araw ay magdadala ng napakaraming kakila-kilabot at kalunus-lunos na kahihinatnan. Ang *24 na matatanda* ay naiba lamang sa antas ng utos ng Daniel 8:14, dahil pareho silang naligtas sa pamamagitan ng parehong dugo ni Jesu-Kristo. Ito ang dahilan kung bakit, natagpuang karapat-dapat, ayon sa Rev.3:5, lahat sila ay nagsusuot ng " *mga puting kasuotan* ", at ang " *putong ng buhay* " na ipinangako sa mga nanalo sa labanan ng pananampalataya, sa Rev.2:10. Ang " *ginto* " ng *mga korona* ay sumasagisag sa pananampalatayang dinalisay ng pagsubok ayon sa 1 Ped.1:7.

Sa kabanata 4 na ito, ang terminong " *upo* " ay lilitaw nang 3 beses. Ang numero 3 bilang simbolo ng kasakdalan, inilalagay ng Espiritu ang temang ito ng paghatol sa ikapitong milenyo sa ilalim ng tanda ng perpektong natitirang mga mananakop, gaya ng nasusulat: " Umupo ka sa aking kanang kamay hanggang sa gawin kong tuntungan ng iyong mga paa ang iyong mga kaaway . " Psa.110:1 at Mat.22:44. Siya at ang mga nakaupo ay **nagpapahinga** at sa pamamagitan ng larawang ito, ang Espiritu ay naglalahad ng mabuti, ang ikapitong milenyo, bilang ang dakilang Sabbath o kapahingahan na ipinropesiya, mula noong nilikha, sa pamamagitan ng banal na kapahingahan ng ikapitong araw ng ating mga linggo.

Verse 5: " ***Mula sa trono ay nagmumula ang kidlat, mga tinig, at kulog.*** *Sa harap ng trono ay nagniningas ng pitong lampara ng apoy, na siyang pitong espiritu ng Diyos* ."

Ang mga pagpapakita na " *lumabas sa trono* " ay direktang iniuugnay sa mismong Diyos na lumikha. Ayon sa Exo.19:16, ang mga phenomena na ito ay minarkahan na, sa takot ng mga taong Hebreo, ang presensya ng Diyos sa Bundok Sinai. Ang mungkahing ito kung gayon ay nagpapaalaala sa papel na gagampanan ng sampung utos ng Diyos sa pagkilos na ito ng paghatol sa masasamang patay. Ang paalala na ito ay pumukaw din sa katotohanan na hindi nakikita sa panganib ng hindi maiiwasang kamatayan para sa kanyang mga nilalang sa nakaraan, ang Diyos na hindi nagbago ng kanyang kalikasan ay nakikita nang walang panganib sa pamamagitan ng kanyang tinubos na nabuhay na mag-uli at niluwalhating mga hinirang. **Pansin! Ang maikling pangungusap na ito, na ngayon ay binibigyang kahulugan, ay magiging isang palatandaan sa istruktura ng aklat na Apocalipsis. Sa bawat oras na ito ay lilitaw, ang mambabasa ay dapat na maunawaan na ang propesiya evokes ang konteksto ng simula ng**

paghatol ng ikapitong milenyo na kung saan ay mamarkahan sa pamamagitan ng direkta at nakikitang interbensyon ng Diyos kay Michael, Jesu-Kristo. Sa pamamagitan nito, ang istraktura ng buong aklat ay mag-aalok sa atin ng sunud-sunod na mga pangkalahatang-ideya ng panahon ng Kristiyano sa ilalim ng iba't ibang mga tema na pinaghihiwalay ng mahalagang pananalitang ito: "may mga *kidlat, tinig, at kulog* ". Makikita natin ito sa Rev. 8:5 kung saan idinagdag ang " *isang lindol* " sa susi. Ihihiwalay nito ang tema ng walang hanggang celestial na pamamagitan ni Jesucristo mula sa tema ng *mga trumpeta* . Pagkatapos, sa Rev. 11:19, " *malakas na granizo* " ay idadagdag sa susi. Ang paliwanag ay lilitaw sa Rev.16:21 kung saan ang " *malaking granizo* " ay nagsasara sa tema ng *ikapito sa pitong huling salot ng Diyos* . Gayundin, " *ang lindol* " ay nagiging, sa Rev.16:18, " *isang malakas na lindol* ." Ang susi na ito ay mahalaga sa pag-aaral na pamahalaan ang mga turo ng aklat na Apocalipsis at pag-unawa sa prinsipyo ng istruktura nito .

Pagbabalik sa ating talata 5, mapapansin natin na, inilagay sa oras na ito " *sa harap ng trono* ", ay " *pitong lampara ng apoy na nagniningas* ". Sinasagisag nila ang " *pitong espiritu ng Diyos* ". Ang bilang na " ***pito*** » sumasagisag sa pagpapabanal, dito, ng Espiritu ng Diyos. Ito ay sa pamamagitan ng kanyang Espiritu na naglalaman ng lahat ng buhay na kinokontrol ng Diyos ang lahat ng kanyang mga nilalang; siya ay nasa kanila, at inilalagay sila " *sa harap ng kanyang trono* ", dahil nilikha niya silang malaya, sa tapat niya. Ang imahe ng " *pitong nasusunog na lampara* " ay sumasagisag sa pagpapabanal ng banal na liwanag; ang perpekto at matinding liwanag nito ay nag-aalis ng lahat ng posibilidad ng kadiliman. Sapagkat walang puwang ang kadiliman sa buhay na walang hanggan ng mga tinubos.

Verse 6: " *Naroon pa rin sa harap ng trono ang isang dagat na salamin, na parang kristal. Sa gitna ng trono at sa palibot ng trono, may apat na buhay na nilalang na puno ng mata sa harap at likod* ."

Ang Espiritu ay nagsasalita sa atin sa kanyang simbolikong wika. Ano ang " *bago ang trono* " ay tumutukoy sa kanyang mga makalangit na nilalang na tumutulong ngunit hindi nakikilahok sa paghatol. Sa malaking bilang, ang mga ito ay nagmumukha ng isang *dagat* na ang kadalisayan ng pagkatao ay napakadalisay na inihahambing niya ito sa *kristal* . Ito ang pangunahing katangian ng mga celestial at terrestrial na nilalang na nanatiling tapat sa Diyos na lumikha. Pagkatapos ay tumawag ang Espiritu sa isa pang simbolo na may kinalaman sa Diyos, sa gitna ng *trono* , at sa kanyang mga celestial na nilalang mula sa ibang mga mundo, at iba pang mga sukat, *sa paligid ng trono* ; *sa paligid* ay tumutukoy sa mga nilalang na nakakalat sa ilalim ng tingin ng Diyos na nakaupo sa *trono* . Ang pananalitang " *apat na buhay na nilalang* " ay tumutukoy sa pangkalahatang pamantayan ng mga nilalang na may buhay. Ang karamihan ng *mga mata* ay binibigyang-katwiran ng salitang maraming tao, at ang kanilang posisyon na " *harap at likod* " ay sumisimbolo sa ilang mga bagay. Una, binibigyan nito ang mga *nabubuhay na nilalang* ng isang multidirectional, multidimensional na hitsura. Ngunit higit sa espirituwal, ang pananalitang " *harap at likod* " ay tumutukoy sa banal na kautusan na nakaukit sa daliri ng Diyos sa Bundok Sinai, sa apat na mukha ng dalawang tapyas na bato. Inihahambing ng Espiritu ang

unibersal na buhay sa unibersal na batas. Parehong gawa ng Diyos na umuukit sa bato, sa laman, o sa espiritu, ang pamantayan ng perpektong buhay para sa kaligayahan ng kanyang mga nilalang na nakakaunawa at nagmamahal sa kanya. Ang mga pulutong ng mga mata na ito ay nanonood at sumusunod nang may pagnanasa at habag sa nangyayari sa lupa. Sa 1 Cor.4:9, ipinahayag ni Pablo: " *Sapagka't ang Dios, sa aking palagay, ay ginawa kaming mga apostol, ang pinakamababa sa mga tao, na hinatulan ng kamatayan sa isang paraan, yamang kami ay naging isang panoorin sa sanlibutan, upang sa mga anghel at sa mga tao* ." Ang salitang " *mundo* " sa talatang ito ay ang Griyegong "cosmos". Ito ang kosmos na aking tinukoy bilang mga multidimensional na mundo. Sa lupa ang mga hinirang at ang kanilang mga pakikipaglaban ay sinusundan ng mga di-nakikitang mga manonood na nagmamahal sa kanila ng parehong banal na pag-ibig na ipinahayag ni Jesucristo. Sila ay nagagalak sa kanilang kagalakan at umiiyak kasama ng mga umiiyak dahil ang labanan ay napakahirap at nakababalisa. Ngunit ang kosmos na ito ay tumutukoy din sa daigdig na hindi naniniwala tulad ng mga taong Romano, mga manonood ng pagpatay sa tapat na mga Kristiyano sa kanilang mga arena.

Ipapakita sa atin ng Apocalipsis 5 ang tatlong grupo ng mga manonood na selestiyal: *ang apat na buhay na nilalang, ang mga anghel, at ang mga elder* , lahat ay nagwagi, sila ay nagkakaisa sa ilalim ng mapagmahal na titig ng dakilang lumikha na Diyos para sa kawalang-hanggan.

Ang link na nag-uugnay sa " *maraming mata* " sa banal na batas ay nasa pangalang " *patotoo* " na ibinibigay ng Diyos sa kanyang batas ng sampung utos. Naaalala natin na ang batas na ito ay iningatan sa "kabanal-banalang dako" na eksklusibong nakalaan para sa Diyos at ipinagbabawal sa mga tao maliban sa kapistahan ng "Araw ng Pagtubos". Ang batas ay nanatili sa Diyos bilang isang " *patotoo* " at ang " *dalawang talahanayan* " nito ay magbibigay ng pangalawang kahulugan sa simbolikong " *dalawang saksi* " na binanggit sa Apoc. 11:3. » Sa araling ito, ang " *maraming mga mata* " ay nagpapakita ng pagkakaroon ng maraming di-nakikitang mga saksi na nakasaksi sa mga pangyayari sa lupa. Sa banal na kaisipan, ang salitang saksi ay hindi mapaghihiwalay sa salitang katapatan. Ang salitang Griyego na "martus" na isinalin bilang "martir" ay ganap na binibigyang kahulugan, dahil ang katapatan na hinihingi ng Diyos ay walang limitasyon. At sa pinakamababa, ang isang "saksi" ni Jesus ay dapat igalang ang banal na batas ng kanyang sampung utos kung saan siya inihambing at hinahatulan ng Diyos.

Ang BATAS ng BANAL ay nagpropesiya

Dito, binuksan ko ang isang panaklong, upang pukawin ang banal na liwanag na natanggap noong tagsibol 2018. Ito ay may kinalaman sa batas ng sampung utos ng Diyos. Inakay ako ng Espiritu na matanto ang kahalagahan ng sumusunod na paglilinaw: " *Si Moises ay bumalik at bumaba mula sa bundok na may dalawang tapyas ng patotoo sa kanyang kamay;* ***ang mga talahanayan ay nakasulat sa magkabilang panig , sila ay nakasulat sa isang gilid at sa kabilang***

panig *. Ang mga tapyas ay gawa ng Diyos, at ang sulat ay sulat ng Diyos, na nakaukit sa mga tapyas* (Exo.32:15-16).” Sa una ay nagulat ako na walang sinuman ang nagbigay-pansin sa paglilinaw na ito ayon sa kung saan ang orihinal na mga talahanayan ng batas ay nakasulat sa kanilang apat na mukha, iyon ay, "harap at likod" tulad ng "mga mata ng apat na buhay *na* nilalang *"* ng pinag-aralan ang nakaraang talata. Ang mapilit na binanggit na paglilinaw na ito ay may dahilan na pinahintulutan ako ng Espiritu na matuklasan. Ang buong teksto ay orihinal na ibinahagi nang pantay-pantay at balanse sa apat na panig ng dalawang talahanayang bato. Ang harap ng una ay nagpakita ng unang utos at kalahati ng pangalawa; nasa likod nito ang ikalawang bahagi ng ikalawa at ang kabuuan ng ikatlo. Sa ikalawang mesa, ang harap ay nakapakita ng buong ikaapat na utos; ang likurang bahagi nito ay nagtataglay ng huling anim na utos. Sa pagsasaayos na ito, ang dalawang nakikitang panig ay nagpapakita sa atin ng unang utos at ang pangalawa, sa kalahati, at ang ikaapat na may kinalaman sa banal na natitirang bahagi ng ikapitong araw. Ang pagtingin sa mga bagay na ito ay nagbibigay-diin sa tatlong utos na ito na mga palatandaan ng kabanalan noong 1843, nang ang Sabbath ay ibinalik at hinihiling ng Diyos. Sa petsang ito, ang mga Protestante ay naging biktima ng minanang Linggo ng Roma. Ang mga kahihinatnan ng pagpili ng Adventist at ng pagpili ng Protestante ay ipapakita sa likod ng dalawang talahanayan. Lumilitaw na, nang walang paggalang sa Sabbath, mula noong 1843, ang ikatlong utos ay nilabag din: " *Ang pangalan* ng Diyos ay *kinuha sa walang kabuluhan* ", literal na " *kasinungalingan* ", ng mga taong tumawag nito nang walang katuwiran ni Kristo o pagkatapos ng 'nawala. Sa gayon ay binabago nila ang kasalanang ginawa ng mga Hudyo na ang pag-aangkin na pag-aari ng Diyos ay inihayag bilang isang kasinungalingan ni Jesu-Kristo sa Apoc. 3:9: " *yaong mga nasa sinagoga ni Satanas, na tinatawag ang kanilang sarili na mga Hudyo at hindi , ngunit nagsisinungaling* . ” Noong 1843, ito ang kaso ng mga Protestante, mga tagapagmana ng mga Katoliko. Ngunit bago ang ikatlong utos, ang ikalawang bahagi ng ikalawa ay nagpapakita ng paghatol na ipinapasa ng Diyos sa dalawang pangunahing magkasalungat na kampo. Sa mga Protestanteng tagapagmana ng Romano Katolisismo, sinabi ng Diyos: “ *Ako ay isang mapanibughuing Diyos, na nagpaparusa sa kasamaan ng mga ama sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na salinlahi ng mga napopoot sa akin,* ”; sa kasamaang palad para sa kanya, ang opisyal na Adventism na " *nagsuka* " noong 1994 ay magsasalo sa kanilang kapalaran; ngunit sinabi rin niya, sa kabaligtaran, sa mga banal na iingatan ang kanyang banal na Sabbath at ang kanyang propetikong liwanag mula 1843 hanggang 2030: " *at nahahabag hanggang sa isang libong henerasyon sa mga umiibig sa akin at sumusunod sa aking mga utos* ". Ang bilang na " *libo* " na binanggit ay banayad na nagbubunga ng " *libong taon* " ng ikapitong milenyo ng Rev.20 na siyang magiging gantimpala ng mga piniling nanalo na pumasok sa kawalang-hanggan. Isa pang aral ang lumalabas. Pinagkaitan ng tulong ng Banal na Espiritu ni Jesu-Kristo, bilang isang resulta, ang mga Protestante at Adventist na binitiwan ng Diyos nang sunud-sunod noong 1843 at 1994 ay hindi magagawang igalang ang huling anim na utos na nakasulat sa likod ng talahanayan 2, kabilang ang harap ay nakatuon sa banal na kapahingahan ng ikapitong araw. Sa kabilang banda, ang mga nagmamasid sa

kapahingahang ito ay tatanggap ng tulong ni Jesucristo upang sundin ang mga kautusang ito na may kinalaman sa mga tungkulin ng tao sa kanyang kapwa tao. Ang mga gawa ng Diyos noon pa man noong ang pagbibigay ng mga talahanayan ng batas kay Moises ay may kahulugan, papel, at gamit na nakakagulat na hindi inaasahan sa panahon ng kawakasan, noong 2018. At sa gayon ang mensahe ng pagpapanumbalik ng Sabbath ay pinalalakas at pinagtibay ng Makapangyarihang Diyos na si Jesu-Kristo.

Narito ngayon ang anyo kung saan lumilitaw ang sampung utos.

Talahanayan 1 – Harap: mga reseta

Ipinakikita ng Diyos ang kanyang sarili

“ *Ako si Yahweh na iyong Diyos, na naglabas sa iyo sa lupain ng Ehipto, sa bahay ng pagkaalipin* .” (Lahat ng hinirang na iniligtas mula sa kasalanan at naligtas sa pamamagitan ng nagbabayad-salang dugo na ibinuhos ni Jesucristo ay kasama; *ang bahay ng pagkaalipin* ay kasalanan; ang ginaya na bunga ng diyablo).

1st commandment: Catholic sin since 538 ᛫ Protestant since 1843, and Adventist since 1994).

" *Huwag kang magkaroon ng ibang mga diyos sa harap ko* ."

Ikalawang utos: Unang bahagi : kasalanang Katoliko mula noong 538.

“ *Huwag kang gagawa para sa iyo ng anumang larawang inanyuan, o anumang larawan, ng mga bagay na nasa itaas sa langit, at nasa ibaba sa lupa, at nasa tubig sa ibaba ng lupa. Huwag mong yuyukod sa kanila, o paglingkuran man sila;* ".

Talahanayan 1 – Bumalik: Ang mga kahihinatnan

Pangalawang utos: 2nd part ᛫

“*… sapagkat Ako, si YaHWéH, iyong Diyos, ay isang mapanibughuing Diyos, na nagpaparusa sa kasamaan ng mga ama sa mga anak hanggang sa* ***ikatlo at ikaapat*** *na henerasyon ng mga napopoot sa akin,* **(Mga Katoliko mula noong 538; Mga Protestante mula noong 1843; Mga Adventista mula noong 1994).)** *at nagpapakita ng awa sa* ***isang libong*** *henerasyon sa mga umiibig sa akin at tumutupad ng aking mga utos* . (**Seventh-day Adventists, mula noong 1843; ang pinakahuli, mula noong 1994**).

Ika-3 utos: nilabag ng mga Katoliko mula noong 538, mga Protestante mula noong 1843, at mga Adventist mula noong 1994) ᛫

“ *Huwag mong babanggitin ang pangalan ng Panginoon mong Diyos sa kasinungalingan; sapagka't hindi pababayaan ni YaHWéH na walang parusa ang bumanggit ng kaniyang pangalan sa kasinungalingan* . »

Talahanayan 2 – Harap: reseta

Ika-4 na utos: ang paglabag nito ng Christian Assembly mula noong 321 ay ginagawa itong " *nagwawasak na kasalanan "* ng Dan.8:13; siya ay nilabag ng pananampalatayang Katoliko mula noong 538, at ng pananampalatayang Protestante mula noong 1843. Ngunit pinarangalan siya ng pananampalatayang Seventh-day Adventist mula noong 1843 at 1873.

“ *Alalahanin ang araw ng Sabbath, upang ipangilin. Magtrabaho ng anim na araw, at gawin ang lahat ng iyong trabaho. Nguni't ang ikapitong araw ay sabbath ng Panginoon mong Dios; huwag kang gagawa ng trabaho, kahit na ikaw, ni ang iyong anak na lalaki, ni ang iyong anak na babae, ni ang iyong lalaki, ni ang iyong alilang babae, ni ang iyong mga baka, ni ang taga ibang lupa na nasa iyong mga pintuan. Sapagka't sa anim na araw ay ginawa ng Panginoon ang langit, ang lupa, at ang dagat, at ang lahat ng nandoon, at nagpahinga sa ikapitong araw: kaya't pinagpala ng Panginoon ang araw ng sabbath, at itinalaga* . »

Talahanayan 2: Baliktad: ang mga kahihinatnan : Ang huling anim na utos na ito ay nilabag ng pananampalatayang Kristiyano mula noong 321; ng pananampalatayang Katoliko mula noong 538; sa pamamagitan ng pananampalatayang Protestante, mula noong 1843, at sa pamamagitan ng " *isinuka* " Adventist na pananampalataya noong 1994. Ngunit sila ay iginagalang sa Seventh-day Adventist na pananampalataya na pinagpala ng Banal na Espiritu ni Jesu-Kristo, mula noong 1843 at 1873; ang "mga huling" mula 1994 hanggang 2030.

ika-5 utos ⁻

“ *Igalang mo ang iyong ama at ang iyong ina, upang ang iyong mga araw ay humaba sa lupain na ibinibigay sa iyo ng Panginoon mong Dios.* »

ika-6 na utos ⁻

“ ~~Huwag kang papatay~~ . *Huwag kang gagawa ng pagpatay* ." (sa uri ng masasamang krimen sa pagpatay o sa pangalan ng huwad na relihiyon)

ika-7 utos ⁻

“ *Huwag kang mangangalunya.* »

ika-8 utos ⁻

“ *Huwag kang magnakaw.* »

ika-9 na utos ⁻

“ *Huwag kang sumaksi ng kasinungalingan laban sa iyong kapwa* . »

ika-10 utos ⁻

“ *Huwag mong pag-imbutan ang bahay ng iyong kapwa; huwag mong pag-imbutan ang asawa ng iyong kapwa, o ang kanyang aliping lalaki, o ang kanyang alilang babae, o ang kanyang baka, o ang kanyang asno, o anumang bagay na pag-aari ng iyong kapwa.* »

Isinasara ko dito ang dakila at napakahalagang panaklong ito.

Verse 7: “ *Ang unang nilalang na buhay ay parang leon, ang pangalawang nilalang na buhay ay parang guya, ang ikatlong nilalang na buhay ay may mukha ng tao, at ang ikaapat na nilalang na buhay ay parang isang agila na lumilipad* .

Sabihin na natin kaagad, ito ay mga simbolo lamang. Ang parehong mensahe ay ipinakita sa Ezek.1:6 na may mga pagkakaiba-iba sa paglalarawan. May apat na magkakahawig na hayop, bawat isa ay may apat na magkakaibang mukha. Dito, mayroon pa kaming apat na hayop, ngunit bawat isa ay may isang mukha lamang, naiiba sa apat na hayop. Samakatuwid, ang mga halimaw na ito ay

hindi totoo, ngunit ang kanilang simbolikong mensahe ay napakaganda. Ang bawat isa sa kanila ay nagpapakita ng isang pamantayan ng walang hanggang unibersal na buhay na may kinalaman, gaya ng nakita natin, ang Diyos mismo at ang kanyang multidimensional na unibersal na mga nilalang. Ang isa na nagkatawang-tao sa kanyang banal na kasakdalan, ang apat na pamantayang ito ng unibersal na buhay, ay si Jesu-Kristo, kung saan matatagpuan ang maharlika at ang lakas ng *leon* ayon sa Huk.14:18; ang diwa ng sakripisyo at paglilingkod sa *guya* ; larawan ng Diyos ng tao; at ang kapangyarihan ng pinakamataas na celestial elevation ng *lumilipad na agila* . Ang apat na pamantayang ito ay matatagpuan sa buong unibersal na walang hanggang buhay na selestiyal. Binubuo ng mga ito ang pamantayan na nagpapaliwanag sa tagumpay ng banal na proyektong ipinaglaban ng mga mapanghimagsik na espiritu. At ipinakita ni Jesus ang sakdal na huwaran sa kaniyang mga apostol at mga alagad sa panahon ng kaniyang patuloy na ministeryo sa lupa; hanggang sa paghuhugas ng mga paa ng kanyang mga alagad, bago ibigay ang kanyang katawan sa pagpapahirap sa pagpapako sa krus, upang magbayad-sala, bilang kapalit, tulad ng isang “guyang baka ” , para sa mga kasalanan ng lahat ng kanyang mga hinirang. Gayundin, hayaang suriin ng lahat ang kanilang sarili upang malaman kung ang pagwawalang-bahala sa pamantayang ito ng buhay na walang hanggan ay naaayon sa kanilang kalikasan, kanilang mga mithiin at kanilang mga hangarin. Ito ang pamantayan ng alok ng kaligtasan na tatanggapin o tatanggihan.

Verse 8: “ *Ang apat na nilalang na buhay ay bawat isa ay may anim na pakpak, at sila ay puno ng mga mata sa paligid at sa loob. Hindi sila tumitigil sa pagsasabi araw at gabi: Banal, banal, banal ang Panginoong Diyos, ang Makapangyarihan sa lahat, na noon, at ngayon, at darating!* »

Sa likod ng selestiyal na paghuhukom, ang eksenang ito ay naglalarawan ng mga alituntuning patuloy na inilalapat sa langit at sa lupa ng mga nilalang na nananatiling tapat sa Diyos.

Ang mga celestial body ng mga nilalang mula sa ibang mga mundo ay hindi na kailangan ng mga pakpak na gumagalaw dahil hindi sila napapailalim sa mga batas ng makalupang dimensyon. Ngunit ang Espiritu ay gumagamit ng mga makalupang simbolo na mauunawaan ng tao. Sa pamamagitan ng pag-uugnay sa kanila ng " *anim na pakpak* ", inihayag niya sa atin ang simbolikong halaga ng numero 6 na nagiging bilang ng celestial na karakter at ng mga anghel. Ito ay may kinalaman sa mga daigdig na nananatiling walang kasalanan at ang mga anghel kung saan si Satanas, ang rebeldeng anghel, ang unang nilikha. Dahil itinalaga ng Diyos ang numerong "pito" sa kanyang sarili bilang kanyang personal na maharlikang "seal", ang numero 6 ay maaaring iturin na "seal", o sa kaso ng diyablo, "ang marka", ng kanyang personalidad, ngunit ito ay ibinabahagi nito. numero 6 na ang mga mundo ay nananatiling dalisay at ang lahat ng mga anghel na nilikha ng Diyos, ang mabuti at ang masama. Sa ibaba ng anghel ay dumarating ang lalaki na ang bilang ay "5", na nabibigyang-katwiran ng kanyang 5 pandama, ang 5 daliri ng kanyang kamay at ang 5 daliri ng kanyang paa. Nasa ibaba ang numero 4 ng unibersal na karakter na itinalaga ng 4 na kardinal na punto, Hilaga, Timog, Silangan, at Kanluran. Nasa ibaba ang bilang 3 ng pagiging perpekto, pagkatapos ay ang 2 ng di-kasakdalan, at ang 1 ng pagkakaisa, o

perpektong pagkakaisa. Ang mga mata ng apat na buhay na nilalang ay “ *sa paligid at sa loob* ,” at higit pa rito, “ *sa harap at likod* .” Walang makakatakas sa titig nitong celestial multidimensional na unibersal na buhay na sinisiyasat ng banal na Espiritu sa kabuuan nito dahil ang pinagmulan nito ay nasa kanya. Ang turong ito ay kapaki-pakinabang dahil, sa mundo ngayon, dahil sa kasalanan at kasamaan ng mga makasalanan, sa pamamagitan ng pag-iingat sa kanila " *sa loob* " ng kanyang sarili, maitatago ng tao ang kanyang mga lihim na pag-iisip at kasamaan mula sa ibang tao. mga proyektong nakadirekta laban sa kanyang kapwa. Sa makalangit na buhay ang mga bagay na ito ay imposible. Ang buhay sa langit ay malinaw na parang kristal dahil ang kasamaan ay pinalayas mula rito, kasama ang diyablo at ang kanyang masasamang anghel, na inihagis sa lupa, ayon sa Apoc.12:9, pagkatapos ng tagumpay ni Jesus laban sa kasalanan at patay. Ang pagpapahayag ng kabanalan ng Diyos ay naisasakatuparan sa pagiging perpekto nito (3 beses: *banal*) ng mga naninirahan sa mga dalisay na mundong ito. Ngunit ang pagpapahayag na ito ay hindi isinasagawa sa pamamagitan ng mga salita; ito ay ang pagiging perpekto ng kanilang indibidwal at kolektibong kabanalan na nagpapahayag sa mga permanenteng gawa ng pagiging perpekto ng kabanalan ng Diyos na lumikha sa kanila. Inihayag ng Diyos ang kanyang kalikasan at pangalan sa anyo na binanggit sa Apoc. 1:8: " *Ako ang alpha at ang omega, sabi ng Panginoong Diyos, na ngayon, at noon, at darating, ang Makapangyarihan sa lahat* ." Ang pananalitang “ *sino, sino noon, at kung sino ang darating* ” ay ganap na binibigyang kahulugan ang walang hanggang kalikasan ng Diyos na lumikha. Ang pagtanggi na tawagin siya sa pangalang ibinigay niya sa kanyang sarili, "YaHWéH", tinawag siya ng mga tao na "ang Panginoon". Totoo na ang Diyos ay hindi nangangailangan ng isang pangalan, dahil sa pagiging natatangi at walang banal na katunggali, hindi niya kailangan ng isang pangalan upang makilala siya sa ibang mga diyos na wala. Gayunpaman, pumayag ang Diyos na tumugon sa kahilingan ni Moises na kanyang minamahal at nagmamahal sa kanya. Kaya't binigyan niya ang kanyang sarili ng pangalang "YaHWéH" na isinalin sa pamamagitan ng pandiwa na "maging", pinagsama sa ikatlong panauhan na isahan ng Hebreong di-sakdal. Ang “di-sakdal” na panahong ito ay tumutukoy sa isang katuparan na umaabot sa panahon, samakatuwid, isang panahon na mas malaki kaysa sa ating kinabukasan, ang anyo na “na, na noon, at magiging” ay perpektong isinasalin ang kahulugan ng di-kasakdalan na Hebreong ito. Ang pormula na " *siya na, na noon, at darating* " ay samakatuwid ay paraan ng pagsasalin ng Diyos sa kanyang Hebreong pangalan na "YaHWéH", kapag kailangan niya itong iakma sa mga wikang Kanluranin, o alinmang iba sa Hebreo. . Ang bahaging "at darating" ay tumutukoy sa huling bahagi ng Adventist ng pananampalatayang Kristiyano, na itinatag sa plano ng Diyos sa pamamagitan ng utos ng Dan.8:14 mula noong 1843. Kaya't sa laman ng mga hinirang na Adventist na ang pagpapahayag ng tatlong beses na kabanalan ng Diyos ay natupad. Ang pagka-Diyos ni Jesucristo ay madalas na pinagtatalunan, ngunit ito ay hindi mapag-aalinlanganan. Sinasabi ng Bibliya tungkol dito sa Heb.1:8: “ *Ngunit sinabi niya sa Anak, Ang iyong trono, O Diyos, ay walang hanggan; ang setro ng iyong paghahari ay isang setro ng katarungan;* ". At kay Felipe na humiling kay Jesus na ipakita sa kanya ang Ama, si Jesus ay tumugon: “ *Matagal*

na akong kasama ninyo, at hindi mo ako kilala, Felipe! ***Ang nakakita sa akin ay nakakita sa Ama*** *; paano mo sasabihin: Ipakita sa amin ang Ama?* (Juan 14:9).”

Mga talatang 9-10-11: " *Kapag ang buhay ay nagbibigay ng kaluwalhatian at karangalan at pasasalamat sa nakaupo sa trono, sa kanya na nabubuhay magpakailanman, ang dalawampu't apat na matatanda ay lumuluhod sa harap niya na nakaupo sa trono at sila'y sumasamba .–at yumukod sa harapan niya na nabubuhay magpakailanman, at inihagis nila ang kanilang mga korona sa harapan ng trono, sinasabing: Ikaw ay karapat-dapat, ating Panginoon at ating Diyos, na tumanggap ng kaluwalhatian at karangalan at kapangyarihan; sapagkat nilikha mo ang lahat ng bagay, at sa pamamagitan ng iyong kalooban na sila ay umiiral at nalikha* .”

Ang kabanata 4 ay nagtatapos sa isang eksena ng pagluwalhati sa Diyos na lumikha. Ang eksenang ito ay nagpapakita na ang banal na kahilingan, “ *matakot sa Diyos at magbigay sa kanya ng kaluwalhatian* …”, na ipinahayag sa mensahe ng unang anghel ng Apoc. 14:7, ay narinig at naunawaang mabuti ng mga huling pinili mula noong 1843; ngunit higit sa lahat, sa pamamagitan ng mga hinirang na nanatiling buhay sa panahon ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Cristo; sapagkat ito ay para lamang sa kanila na ang Apocalypse Revelation ay inihanda at ganap na naliwanagan sa panahong pinili ng Diyos, mula noong tagsibol ng 2018. Ang mga tinubos ay nagpahayag sa pagsamba at pagpupuri, ang lahat ng kanilang pasasalamat kay Jesu-Kristo, ang anyo kung saan, ang Dinalaw sila ng Makapangyarihan upang iligtas sila sa kasalanan at kamatayan, ang kanyang kabayaran. Ang hindi naniniwalang sangkatauhan ay naniniwala lamang sa nakikita, tulad ni apostol Tomas, at dahil ang Diyos ay hindi nakikita, hinahatulan na huwag pansinin ang kanyang matinding kahinaan na ginagawa lamang siyang laruan na kanyang minamanipula ayon sa kanyang banal na kalooban. Siya man lang ay may dahilan, na hindi magbibigay-katwiran sa kanya, na hindi niya kilala ang Diyos, isang dahilan na wala si Satanas, dahil nakilala niya ang Diyos, pinili niyang makipaglaban sa kanya; ito ay halos hindi kapani-paniwala, ngunit totoo, at ito rin ay may kinalaman sa masasamang anghel na sumunod sa kanya. Sa kabalintunaan, ang maraming iba't ibang at maging ang magkasalungat na mga bunga ng malayang pagpili ay nagpapatotoo sa tunay at ganap na kalayaan na ibinigay ng Diyos sa kanyang mga nilalang sa langit at terrestrial.

Apocalipsis 5: ang Anak ng Tao

Nang iharap niya si Jesus sa karamihan, sinabi ni Pilato, " *Tingnan mo ang Tao* ." Ang Diyos mismo ay kailangang dumating at kumuha ng anyo ng laman, upang ang " *Tao* " ay magpakita ayon sa kanyang puso at sa kanyang mga pagnanasa. Tinamaan ng kamatayan ang unang pares ng mga tao, dahil sa kasalanan ng pagsuway sa Diyos. Bilang tanda ng kanilang bagong kahiya-hiyang kalagayan, ginawa ng Diyos na matuklasan nila ang kanilang pisikal na kahubaran na isang panlabas na tanda lamang ng kanilang panloob na espirituwal na kahubaran. Mula sa simulang ito, ang unang anunsyo ng kanilang pagtubos ay ginawa sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanila ng damit na gawa sa balat ng hayop. Kaya pinatay ang unang hayop sa kasaysayan ng tao, maaari nating isipin na ito ay isang batang tupa o tupa dahil sa simbolismo. Pagkaraan ng 4,000 taon, ang Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng mga kasalanan ng mundo, ay dumating upang ialay ang kanyang legal na perpektong buhay upang tubusin ang mga hinirang sa sangkatauhan. Ang kaligtasang ito na inialay sa dalisay na biyaya ng Diyos kung gayon ay ganap na nakasalalay sa kamatayan ni Jesus na nagpapahintulot sa kanyang mga hinirang na makinabang mula sa kanyang perpektong katarungan; at sa parehong oras, ang kanyang kamatayan ay nagbabayad para sa kanilang mga kasalanan kung saan ginawa niya ang kanyang sarili bilang kusang-loob na tagapagdala. Mula noon, si Jesu-Kristo ang naging tanging pangalan na makapagliligtas sa isang makasalanan sa ating buong lupa, at ang kanyang kaligtasan ay nalalapat mula kina Adan at Eva.

Para sa lahat ng mga kadahilanang ito, ang kabanata 5 na ito, na inilagay sa ilalim ng pigura ng " *Tao* ", ay nakatuon sa kanya. Hindi lamang iniligtas ni Jesus ang kanyang mga hinirang sa pamamagitan ng kanyang nagbabayad-salang kamatayan, kundi iniligtas niya sila sa pamamagitan ng pagprotekta sa kanila sa buong paglalakbay nila sa buhay sa lupa. At para sa layuning ito ay binabalaan niya sila tungkol sa mga espirituwal na panganib na inilagay ng diyablo sa kanilang landas. Ang kanyang pamamaraan ay hindi nagbago: tulad noong panahon ng mga apostol, si Jesus ay nagsasalita sa kanila sa mga talinghaga, upang ang mundo ay nakarinig ngunit hindi nakakaunawa; na hindi ang kaso para sa kanyang mga hinirang na opisyal na, tulad ng mga apostol, ay tumatanggap ng kanyang mga paliwanag nang direkta mula sa kanya. Ang kanyang paghahayag na "Apocalypse" ay nananatili sa ilalim ng hindi isinaling Griyegong pangalan na ito, itong dambuhalang talinghaga na hindi dapat maunawaan ng mundo. Ngunit para sa kanyang mga pinili, ang propesiya na ito ay talagang ang kanyang " **Revelation** ".

Verse 1: " *At nakita ko sa kanang kamay ng nakaupo sa trono ang isang aklat na nakasulat sa loob at labas, na tinatakan ng pitong tatak* ."

Sa trono ay nakatayo ang Diyos at nasa kanyang kanang kamay, samakatuwid sa ilalim ng kanyang pagpapala, isang aklat na nakasulat " *loob at labas* ". Ang nakasulat na " *sa loob* " ay ang decipher na mensahe na nakalaan para sa kanyang mga pinili na nananatiling sarado at hindi nauunawaan ng mga tao sa mundo, mga kaaway ng Diyos. Ang nakasulat na " *sa labas* " ay ang naka-encrypt na teksto, nakikita ngunit hindi maintindihan ng karamihan ng tao. Ang aklat ng Apocalipsis ay tinatakan ng " *pitong tatak* ." Sa paglilinaw na ito, sinasabi sa atin ng Diyos na ang pagbubukas lamang ng " *ikapitong tatak* " ang

magbibigay-daan sa ganap na pagbukas nito. Sapagkat hangga't may nananatiling selyo upang tatakan ito, ang aklat ay hindi mabubuksan. Ang buong pagbubukas ng aklat ay sa gayon ay magdedepende sa oras na itinakda ng Diyos para sa tema ng “ *ikapitong tatak* ”. Ito ay babanggitin sa ilalim ng pamagat ng " *tatak ng buhay na Diyos* " sa Apo.7, kung saan itinatalaga ang natitirang bahagi ng ikapitong araw, ang banal na Sabbath nito, ang pagpapanumbalik nito ay kalakip sa petsang 1843 na kung gayon ay magiging panahon din ng ang pagbubukas ng " *ikapitong selyo* " na nagdadala, sa pedagogy ng aklat, ang tema ng " *pitong trumpeta* ", na napakahalaga para sa atin, ang mga napili nito.

Verse 2: “ *At nakita ko ang isang makapangyarihang anghel na sumisigaw ng malakas na tinig, Sino ang karapatdapat na magbukas ng aklat, at magtanggal ng mga tatak nito?* »

Ang eksenang ito ay isang panaklong sa montage ng propesiya. Wala sa langit, ang konteksto ng nakaraang kabanata 4, na dapat buksan ang aklat ng Apocalipsis. Kailangan ito ng mga hinirang bago ang pagbabalik ni Hesukristo, habang sila ay nalantad sa mga patibong ng diyablo. Ang kapangyarihan ay nasa kampo ng Diyos, at ang makapangyarihang anghel ay ang anghel ni YaHWéH, ang Diyos sa kanyang mala-anghel na anyo ni Michael. Ang selyadong aklat ay lubhang mahalaga at banal dahil nangangailangan ito ng napakataas na dignidad upang masira ang mga tatak nito at mabuksan ito.

Verse 3: “ *At walang sinuman sa langit, o sa lupa, o sa ilalim ng lupa, ang makapagbukas ng balumbon, ni makatingin man dito.* »

Isinulat mismo ng Diyos, ang aklat ay hindi mabubuksan ng sinuman sa kanyang makalangit o makalupang mga nilalang.

Verse 4: “ *At umiyak ako nang husto dahil walang sinumang natagpuang karapat-dapat na magbukas ng aklat o tumingin dito.* »

Si Juan ay, tulad natin, isang makalupang nilalang at ang kanyang mga luha ay nagpapahayag ng pagkabalisa ng sangkatauhan na nahaharap sa mga bitag na inilagay ng diyablo. Tila sinasabi niya sa atin, "kung walang paghahayag, sino ang maliligtas?" ". Sa gayon ay inihayag nito ang mataas na kalunus-lunos na antas ng kamangmangan sa nilalaman nito, at ang nakamamatay na kahihinatnan nito: dobleng kamatayan.

Verse 5: “ *At sinabi sa akin ng isa sa matatandang lalaki, Huwag kang umiyak; narito, ang leon ng lipi ni Juda, ang Ugat ni David, ay nagtagumpay upang buksan ang balumbon at ang pitong tatak nito.* »

Ang mga “ *matandang lalaki* ” na tinubos ni Jesus mula sa lupa ay inilagay upang itaas ang pangalan ni Hesukristo sa lahat ng nabubuhay na nilalang. Kinikilala nila sa kanya ang kapamahalaan na siya mismo ang nagpahayag na natanggap mula sa Ama at sa mga selestiyal na nilalang sa Matt.28:18: “ *Lumapit si Jesus at nagsalita sa kanila ng ganito: Ang lahat ng awtoridad sa langit ay ibinigay na sa akin at sa lupa* . Sa pamamagitan ng pagpuntirya sa kanyang pagkakatawang-tao kay Jesus na kinasihan ng Diyos si Jacob na, nanghula tungkol sa kanyang mga anak, ay nagsabi tungkol kay Juda: “ Si Juda *ay isang batang leon. Bumalik ka na mula sa patayan, anak ko! Siya'y yumuyuko, siya'y nahiga na parang leon, gaya ng isang leon: sinong magpapabangon sa kaniya? Ang setro ay hindi hihiwalay kay Juda, ni ang tungkod na panginoon sa pagitan*

ng kaniyang mga paa, hanggang sa dumating ang Shilo, at ang mga bayan ay sumunod sa kaniya. Itinatali niya ang kanyang asno sa puno ng ubas, at ang anak ng kanyang asno sa pinakamainam na baging; Nilalaba niya ang kaniyang damit sa alak, at ang kaniyang balabal sa dugo ng mga ubas. Ang kanyang mga mata ay namumula sa alak, at ang kanyang mga ngipin ay mapuputi sa gatas (Gen.49:8 hanggang 12).” *Ang dugo ng mga ubas* ang magiging tema ng “ *pag-aani* ” na inihayag sa Apoc.14:17 hanggang 20, na ipinropesiya din sa Isaias 63. Tungkol sa “ *Ugat ni David* ”, mababasa natin sa Isa.11:1 hanggang 5. : “ *Kung magkagayo'y lalabas ang isang sanga mula sa puno ng kahoy ni Jesse, at isang sanga ay mamumunga mula sa kaniyang mga ugat. Ang Espiritu ng Panginoon ay mananahan sa kanya: ang Espiritu ng karunungan at pagkaunawa, ang Espiritu ng payo at kalakasan, ang Espiritu ng kaalaman at ang takot sa Panginoon. Hihingahan niya ang takot sa Panginoon; Hindi siya hahatol sa hitsura, hindi siya magpapasya sa sabi-sabi. Ngunit hahatulan niya ang dukha sa katarungan, at hahatulan niya sa katarungan ang dukha sa lupa; Sasaktan niya ang lupa ng kaniyang salita na gaya ng isang pamalo, at sa pamamagitan ng hininga ng kaniyang mga labi ay papatayin niya ang masama. Ang katuwiran ay magiging pamigkis ng kaniyang tagiliran, at ang katapatan ang pamigkis ng kaniyang mga balakang* .” Ang tagumpay ni Jesus laban sa kasalanan at kamatayan, ang kanyang suweldo, ay nagbibigay sa kanya ng legal at lehitimong karapatan na buksan ang aklat ng Apocalipsis, upang ang kanyang mga hinirang ay mabigyang babala at maprotektahan laban sa nakamamatay na mga bitag ng relihiyon na kanyang itinatakda, ng diyablo, upang maayos. upang akitin ang mga hindi mananampalataya. Ang aklat kung gayon ay ganap na bubuksan sa panahon na ang utos ng Daniel 8:14 ay magkabisa, samakatuwid nga, ang unang araw ng tagsibol sa taong 1843; kahit na ang hindi perpektong pag-unawa nito ay mangangailangan ng muling pagsasaalang-alang sa paglipas ng panahon, hanggang 2018.

Verse 6: “ *At nakita ko, sa gitna ng trono at ng apat na nilalang na buhay, at sa gitna ng matatanda, ang isang kordero na naroroon na parang pinatay. Siya ay may pitong sungay at pitong mata, na siyang pitong espiritu ng Diyos na ipinadala sa buong lupa.* »

Dapat nating pansinin ang presensya ng *kordero* " *sa gitna ng trono* ", dahil siya ang Diyos sa kanyang sari-saring anyo na pagpapabanal, bilang sabay-sabay, ang natatanging Diyos na lumikha, ang arkanghel Michael, si Jesu-Kristo na Kordero ng Diyos, at ang Banal. Espiritu o “ *pitong espiritu ng Diyos na isinugo sa buong lupa* .” Ang kanyang " *pitong sungay* " ay sumisimbolo sa pagpapakabanal ng kanyang kapangyarihan at sa kanyang " *pitong mata* ", ang pagpapakabanal ng kanyang titig, na nagsusuri ng malalim sa mga iniisip at kilos ng kanyang mga nilalang.

Verse 7: “ *Lumapit siya at kinuha ang balumbon sa kanang kamay ng nakaupo sa trono.* »

Ang eksenang ito ay naglalarawan ng mga salita ng Apoc. 1:1: " ***Apocalipsis*** *ni Jesu-Kristo na ibinigay sa kanya ng Diyos upang ipakita sa kanyang mga alipin kung ano ang dapat mangyari* ***kaagad*** *, at na ipinaalam niya, sa pamamagitan ng pagpapadala ng kanyang anghel, sa kanyang alipin na si*

Juan ." Ang mensaheng ito ay naglalayong sabihin sa atin na ang nilalaman ng **Apocalipsis** ay magiging walang limitasyon dahil ito ay ibinigay ng Diyos, ang Ama, mismo; at ito sa pamamagitan ng paglalagay sa kanya, ang lahat ng kanyang pagpapala ay ipinahiwatig ng kanyang " *kanang kamay* ".

Verse 8: " *Nang makuha niya ang balumbon, ang apat na nilalang na buhay at ang dalawampu't apat na matatanda ay nagpatirapa sa harap ng Kordero, na bawa't isa ay may alpa at mga gintong mangkok ng insenso, na siyang mga panalangin ng mga banal.* »

Panatilihin natin mula sa talatang ito, ang simbolikong susi na ito: " *mga gintong tasang puno ng mga pabango, na siyang mga panalangin ng mga banal* ". Lahat ng celestial at terrestrial na nilalang na hinirang ng kanilang katapatan ay nagpatirapa sa harap *ng "kordero* " na si Jesu-Kristo upang sambahin siya. Ang " *mga alpa* " ay sumasagisag sa unibersal na pagkakaisa ng sama-samang papuri at pagsamba.

Verse 9: " *At umawit sila ng bagong awit, na sinasabi, Ikaw ay karapatdapat na kunin ang balumbon, at buksan ang mga tatak niyaon; sapagkat ikaw ay pinatay, at sa pamamagitan ng iyong dugo ay iyong tinubos para sa Diyos ang mga tao mula sa bawat lipi, wika, tao, at bansa;* »

bagong awit " na ito ang pagpapalaya mula sa kasalanan at, pansamantala, ang pagkawala ng mga pasimuno ng pag-aalsa. Dahil mawawala na lang sila ng tuluyan pagkatapos ng huling paghatol. Ang mga tinubos ni Jesucristo ay nagmula sa lahat ng pinagmulan, lahat ng kulay at lahi ng tao, " *mula sa bawat tribo, wika, tao, at bansa* "; na nagpapatunay na ang nagliligtas na proyekto ay iminungkahi lamang sa pangalan ni Jesu-Kristo , alinsunod sa kung ano ang ipinapahayag ng Act.4:11-12: " *Si Jesus ang batong itinakuwil ninyong nagtatayo, at siyang naging pangunahing bahagi ng sulok. . Walang kaligtasan sa iba; sapagka't walang ibang pangalan sa silong ng langit na ibinigay sa mga tao, na sa pamamagitan nito'y dapat tayong maligtas.* ". **Ang lahat** ng iba pang relihiyon samakatuwid ay hindi lehitimo at diyabolikong ilusyon na mga panlilinlang. Di-tulad ng mga huwad na relihiyon, ang tunay na pananampalatayang Kristiyano ay inorganisa ng Diyos sa isang lohikal na magkakaugnay na paraan. Nasusulat na ang Diyos ay hindi estranghero sa sinuman; ang kanyang mga hinihingi ay pareho para sa lahat ng kanyang mga nilalang, at ang kaligtasan na kanyang inialay ay may halaga na siya mismo ay dumating upang bayaran. Dahil nagdusa para sa katubusan na ito, ililigtas lamang niya ang mga taong hinuhusgahan niyang karapat-dapat na makinabang mula sa kanyang pagkamartir.

Verse 10: " *Ginawa mo silang isang kaharian at mga saserdote sa ating Diyos, at sila'y maghahari sa lupa* ."

Nagkaroon ng hugis ang kaharian ng langit na ipinangaral ni Hesus. Pagtanggap ng " *karapatan sa hukom* ", ang mga hinirang ay inihambing sa mga hari ayon sa Rev.20:4. Sa kanilang mga gawain sa lumang tipan, ang mga " *pari* " ay nag-alay ng simbolikong mga biktima ng hayop para sa kasalanan. Sa panahon ng " *libong taon* " ng selestiyal na paghuhukom, ihahanda din ng mga hinirang, sa pamamagitan ng kanilang paghatol, ang mga huling biktima ng isang dakilang unibersal na sakripisyo, na sisira, sa isang pagkakataon, ang lahat ng nahulog na celestial at terrestrial na nilalang. Aalisin sila ng apoy ng *"lawa ng apoy ng*

ikalawang kamatayan ” sa araw ng paghuhukom. Pagkatapos lamang ng pagkawasak na ito, na muling nabuo ng Diyos, ang binagong lupa ay tatanggap ng tinubos na hinirang. Doon lamang kasama ni Jesu-Kristo, *ang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon* ng Apoc. 19:16, " *maghahari sila sa lupa* ".

Verse 11: " *Tumingin ako, at narinig ko ang tinig ng maraming anghel sa palibot ng trono at ng mga nilalang na buhay at ng matatanda, at ang kanilang bilang ay libu-libo at libu-libo.* "

Ang talatang ito ay nagpapakita sa atin, nagkakaisa, ang tatlong grupo ng mga manonood na nakasaksi sa makalupang espirituwal na mga labanan. Ang Espiritu sa pagkakataong ito ay malinaw na binanggit ang mga anghel bilang isang partikular na grupo na ang bilang ay napakataas: " *laksa-laksa at libu-libo* ". Ang mga anghel ng Panginoon ay kasalukuyang malapit na mga mandirigma, inilagay sa paglilingkod sa kanyang mga tinubos, kanyang mga hinirang sa lupa, na kanilang pinangangalagaan, pinoprotektahan at tinuturuan sa kanyang pangalan. Sa harap na linya, ang mga unang saksing ito para sa Diyos ay nagtatala ng indibidwal at kolektibong kasaysayan ng buhay sa lupa.

Verse 12: “ *Sinabi nila ng malakas na tinig, Ang Kordero na pinatay ay karapatdapat tumanggap ng kapangyarihan, at kayamanan, at karunungan, at lakas, at karangalan, at kaluwalhatian, at papuri.* »

Tinulungan ng mga anghel sa lupa ang ministeryo ng kanilang pinunong si Michael na hinubad ang kanyang sarili sa lahat ng kanyang banal na kapangyarihan upang maging perpektong Tao na nag-alay ng kanyang sarili sa pagtatapos ng kanyang ministeryo, bilang isang kusang-loob na sakripisyo, upang matubos ang mga kasalanan na ginawa ng mga hinirang nito. mga opisyal. Sa pagtatapos ng kanyang alok ng biyaya, ang mga hinirang ay nabuhay na mag-uli at pumasok sa ipinangakong kawalang-hanggan, ibinalik ng mga anghel sa banal na Kristo ng Diyos, ang lahat ng mga katangian na mayroon siya kay Michael: " kapangyarihan, kayamanan, karunungan, lakas , karangalan, kaluwalhatian . , *at papuri.* »

Verse 13: “ *At ang bawat nilalang na nasa langit, at nasa lupa, at nasa ilalim ng lupa, at nasa dagat, at lahat ng nandoon, narinig ko silang nagsasabi, Sa kaniya na nakaupo sa luklukan, at sa Kordero ay papuri, karangalan, kaluwalhatian, at lakas, magpakailanman!* »

Ang mga nilalang ng Diyos ay nagkakaisa. Gustung-gusto nilang lahat ang pagpapakita ng kanyang pag-ibig na ipinakita sa pamamagitan ng kaloob ng kanyang pagkatao kay Jesu-Kristo. Ang proyektong dinisenyo ng Diyos ay isang maluwalhating tagumpay. Ang kanyang pagpili ng mapagmahal na mga nilalang ay natapos na. Ang talata ay may anyo ng mensahe ng unang anghel mula sa Apoc. 14:7: “ *Sinabi niya ng malakas na tinig: Matakot ka sa Dios, at luwalhatiin mo siya, sapagkat dumating na ang oras ng kaniyang paghatol; at yumukod sa harap niya na gumawa ng langit, at ng lupa, at ng dagat, at ng mga bukal ng tubig* .” Ang huling pagpili na ginawa mula noong 1843 ay batay sa pagkaunawa sa talatang ito. At ang mga hinirang ay nakarinig at tumugon sa pamamagitan ng pagpapanumbalik sa pananampalatayang Kristiyano ng pagsasagawa ng ikapitong araw ng pahinga na isinagawa ng mga apostol at mga disipulo ni Hesus hanggang sa pag-abandona nito mula noong Marso 7, 321. Ang Diyos na lumikha ay

pinarangalan sa pamamagitan ng paggalang sa ikaapat na utos na malapit sa kanyang puso. Ang resulta ay isang tanawin ng selestiyal na kaluwalhatian kung saan ang lahat ng mga nilalang nito, kasunod ng sulat ng mensahe ng unang anghel ng Apoc. 14:7, ay nagsasabi: " Sa kaniya na nakaupo sa trono , *at sa Kordero, maging papuri, karangalan. , kaluwalhatian, at lakas, magpakailan man!* ". Pansinin na inuulit ng mga salita, sa kabaligtaran, ang mga salitang binanggit ng mga anghel sa nakaraang talata 13. Mula sa kanyang muling pagkabuhay, nabawi ni Jesus ang kanyang selestiyal na buhay: ang kanyang banal na " *kapangyarihan, kanyang kayamanan, at kanyang karunungan ".* Sa lupa, tinanggihan siya ng kanyang huling mga kaaway " *ang papuri, karangalan, kaluwalhatian, at lakas* " na nararapat sa kanya bilang Diyos na lumikha. Sa pagtawag sa " *kanyang lakas* ," sa huli ay natalo niya silang lahat at dinurog sila sa ilalim ng kanyang mga paa. Gayundin, puno ng pagmamahal at pasasalamat, sama-sama, ang kanyang mga banal at dalisay na nilalang ay lehitimong ibinalik sa kanya ang kanyang mga sakop ng kaluwalhatian.

Verse 14: " *At sinabi ng apat na buhay na nilalang, Amen! At ang mga matatandang lalaki ay lumapit at yumukod* ."

Ang mga naninirahan sa mga dalisay na mundo ay sumasang-ayon sa pagsasauli na ito, na nagsasabing: "Katotohanan! Totoo iyon ! » At ang mga hinirang sa lupa na tinubos ng sublimated na pag-ibig ay nagpatirapa sa harap ng kanilang Makapangyarihang Diyos na lumikha na nagkatawang-tao kay Jesu-Kristo.

Apocalipsis 6: Mga aktor, mga banal na parusa

at mga palatandaan ng panahon ng panahon ng Kristiyano

Naaalala ko ang aral na ibinigay sa Rev.5: ang aklat ay mabubuksan lamang kapag ang " *ikapitong tatak* " ay tinanggal. Upang magawa ang pambungad na ito, ang pinili ni Kristo ay dapat na **ganap** na aprubahan ang pagsasagawa ng ikapitong araw na Sabbath; at ang espirituwal na pagpiling ito ay nagpapangyari sa kanya, na tumanggap mula sa Diyos na sumasang-ayon sa kanya, ang kanyang karunungan at ang kanyang espirituwal at makahulang pag-unawa. Kaya, nang walang mismong teksto na nagsasaad nito, ang pinili ay makikilala ang " *tatak ng Diyos* " na binanggit sa Apoc.7:2, kasama ang " *ikapitong tatak* ", na nagsasara pa rin ng aklat ng Apocalipsis, at iuugnay niya, sa mga ito. dalawang " *seal* ", ang ikapitong araw na pinabanal sa kapahingahan ng Diyos. Ang pananampalataya ang gumagawa ng pagkakaiba sa pagitan ng liwanag at kadiliman. Kaya, para sa sinumang hindi sumasang-ayon sa banal na Sabbath, ang hula ay mananatiling isang sarado, hermetic na aklat. Maaaring kilalanin niya ang ilang malinaw na mga paksa, ngunit hindi niya mauunawaan ang mahalaga at makabuluhang mga paghahayag na gumagawa ng pagkakaiba sa pagitan ng buhay at kamatayan. Ang kahalagahan ng " *ikapitong tatak* " ay lilitaw sa Rev.8:1-2 kung saan binibigyan ito ng Espiritu ng papel ng pagbubukas ng tema ng " *pitong trumpeta* ". Ngayon ay tiyak na sa mga mensahe ng " *pitong trumpeta* " na ito ay magiging malinaw ang proyekto ng Diyos. Dahil ang tema ng *mga trumpeta* ng Rev. 8 at 9 ay dumating, sa parallel, upang makumpleto ang mga katotohanan na ipinropesiya sa mga tema ng " *mga titik* " ng Rev.2 at 3; at ang " *mga tatak* ", ng Rev. 6 at 7. Ang banal na diskarte ay kapareho ng ginamit niya sa pagbuo ng kanyang makahulang paghahayag na ibinigay kay Daniel. Dahil naging karapat-dapat ako sa katungkulan na ito sa pamamagitan ng pagtanggap ko sa pagsasagawa ng banal na Sabbath at sa Kanyang pinakadakilang pagpili, binuksan sa akin ng Espiritu ang aklat ng Kanyang mga Paghahayag sa pamamagitan ng pagbubuklod ng " *ikapitong tatak* ". Tuklasin natin ngayon ang pagkakakilanlan ng mga " *seal* " nito.

Verse 1: " *Tumingin ako, nang buksan ng Kordero ang isa sa pitong tatak, at narinig ko ang isa sa apat na nilalang na buhay na nagsabing gaya ng tinig ng kulog, Halika.* »

Ang unang " *nabubuhay na nilalang* " ay tumutukoy sa pagkahari at lakas ng " *leon* " ng Rev.4:7, ayon sa Huk.14:18. *Ang tinig ng kulog* na ito ay banal at *nagmumula sa trono* ng Diyos sa Rev.4:5. Samakatuwid, ang Makapangyarihang Diyos ang nagsasalita. Ang pagbubukas ng bawat " *selyo* " ay isang paanyaya ng Diyos sa akin upang makita at maunawaan ang mensahe ng pangitain. Sinabi na ni Jesus kay Felipe: " *Halika at tingnan mo* " para hikayatin siyang sumunod sa kaniya.

Verse 2: " *Tumingin ako, at narito, lumitaw ang isang puting kabayo. Ang sumakay nito ay may pana; isang korona ang ibinigay sa kaniya, at humayo siyang matagumpay at upang manakop* ."

Ang puti ay nagpapahiwatig ng perpektong kadalisayan nito *;* ang *kabayo* ang larawan ng mga piniling tao na pinamumunuan at tinuturuan nito ayon sa

Santiago 3:3: “ *Kung ilalagay natin ang bituka sa bibig ng mga kabayo upang sila ay sumunod sa atin, tayo rin ang namamahala sa kanilang buong katawan* ”; ang kanyang “ *busog* ” ay sumisimbolo sa mga palaso ng kanyang banal na salita; ang kanyang “ *korona* ” ay “ *ang korona ng buhay* ” na nakuha ng kanyang pagiging martir na kusang tinanggap niya; ang kanyang tagumpay ay determinado mula noong likhain niya ang unang vis-à-vis; walang alinlangan na ang paglalarawang ito ay yaong sa Makapangyarihang Diyos na si Jesu-Kristo. Ang kanyang huling tagumpay ay tiyak dahil natalo na niya, sa Golgota, ang diyablo, kasalanan at kamatayan. Pinatutunayan ng Zacarias 10:3-4 ang mga larawang ito na nagsasabi, “ *Ang aking galit ay nag-alab laban sa mga pastol, at aking parurusahan ang mga kambing; sapagka't dinadalaw ng Panginoon ng mga hukbo ang kaniyang kawan, ang sangbahayan ni Juda, at gagawin silang kaniyang kabayo ng kaluwalhatian sa pagbabaka; sa kanya magmumula ang anggulo, sa kanya ang pako, sa kanya* ***ang busog ng digmaan*** *; sa kanya magmumula ang lahat ng pinunong magkakasama.* » Ang tagumpay ng banal na Kristo ay ipinahayag sa pamamagitan ng “ ***pagpapabanal ng ikapitong araw*** ” ng ating mga linggo, mula sa paglikha ng mundo; ang Sabbath, na hinuhulaan ang natitirang bahagi ng “ *ikapitong* ” milenyo, na tinatawag na “ *isang libong taon* ” sa Apoc.20:4-6-7, kung saan, sa pamamagitan ng kanyang tagumpay, dadalhin ni Jesus ang kanyang mga hinirang para sa kawalang-hanggan. Ang pagtatatag ng Sabbath mula sa pagkakatatag ng makalupang mundo ay nagpapatunay sa pananalitang ito: " *nagsimula bilang isang tagumpay* ". Ang Sabbath ay ang makahulang palatandaan ng banal at pantao na tagumpay laban sa kasalanan at sa diyablo at dahil dito, ibinatay ng Diyos ang kanyang buong programa ng "pagpabanal" *alinman* , sa kung ano ang pag-aari niya at inaagaw niya ang diyablo.

Verse 3: “ *Nang buksan niya ang ikalawang tatak, narinig ko ang ikalawang nilalang na buhay na nagsasabi, Halika* .”

Ang " *pangalawang buhay na nilalang* " ay tumutukoy sa " *guyang baka* " ng mga hain ng Rev.4:7. Ang diwa ng sakripisyo ay nagbigay-buhay kay Jesu-Kristo at sa kanyang mga tunay na disipulo kung saan sinabi niya: “ *Kung ang sinuman ay gustong sumunod sa akin, itakwil niya ang kanyang sarili at pasanin ang kanyang krus at pasanin ang kanyang krus* .

Verse 4: “ *At may lumabas na isa pang kabayo, pula. Ang nakaluklok sa kaniya ay tumanggap ng kapangyarihang alisin ang kapayapaan sa lupa, upang ang mga tao ay magpatayan sa isa't isa; at ibinigay sa kanya ang isang malaking tabak* .”

Ang " *pula* ", o " *nagniningas na pula* ", ay tumutukoy sa kasalanan na hinimok ng Punong Maninira na si Satanas, sa larawan ng " *Abbadon Apollyon* " ng Rev.9:11; Ang " *apoy* " ay ang paraan at simbolo ng pagkawasak. Pinamunuan din niya ang kanyang masamang kampo na binubuo ng masasamang fallen angels at nang-akit at minamanipula ang mga makalupang kapangyarihan. Isa lamang siyang nilalang na “ *nakatatanggap* ” mula sa Diyos “ *ng kapangyarihang alisin ang kapayapaan sa lupa, upang ang mga tao ay magpatayan sa isa’t isa* .” Ang pagkilos na ito ay iuugnay sa Roma, “ *ang patutot na Babilonia na dakila* ” sa Apoc. 18:24: “ *at dahil ang dugo ng mga propeta at ng mga banal at ng* ***lahat ng pinatay*** *sa lupa ay nasumpungan sa kaniya* ". Kung gayon ang “ *Maninira* ” ng

tapat na mga Kristiyano ay nakikilala gayundin ang kaniyang mga biktima. “ *Ang tabak* ” na natanggap niya ay tumutukoy sa una sa *apat na kakila-kilabot* na mga banal na parusa na binanggit sa Eze.14:21-22: “ *Oo, ganito ang sabi ng Panginoon, YaHWéH: Bagama't ipinadala ko laban sa Jerusalem ang aking* ***apat na kakila-kilabot na parusa*** *, 'tabak, taggutom , mabangis na hayop at salot, upang puksain ang mga tao at mga hayop, gayunpaman ay magkakaroon ng isang nalabi na makakatakas, na lalabas doon, mga anak na lalaki at babae...' .*

Verse 5: “ *Nang buksan niya ang ikatlong tatak, narinig ko ang ikatlong nilalang na buhay na nagsasabi, Halika. Tumingin ako, at narito, lumitaw ang isang itim na kabayo. Ang nakasakay dito ay may hawak na timbangan sa kanyang kamay* ."

Ang “ *ikatlong nilalang na buhay* ” ay “ *tao* ” na ginawa ayon sa larawan ng Diyos ng Rev.4:7. Ang karakter na ito ay kathang-isip, ngunit siya ang bumubuo sa pangalawang banal na kaparusahan para sa kasalanan ayon sa Ezek.14:20. Kumilos laban sa diyeta ng mga lalaki, sa pagkakataong ito ay tungkol sa *taggutom* . Sa ating panahon, ito ay ipapataw sa literal at espirituwal. Sa parehong mga aplikasyon ito ay nagdadala ng mga mortal na kahihinatnan, ngunit sa espirituwal na kahulugan ng pag-alis ng banal na liwanag, ang direktang kahihinatnan nito ay ang kamatayan ng " *ikalawang kamatayan* " na nakalaan para sa nahulog, sa huling paghuhukom. Ang mensahe ng ikatlong mangangabayo na ito ay buod ng mga sumusunod: dahil ang tao ay wala na sa larawan ng Diyos, kundi sa mga hayop, pinagkaitan ko siya ng kung ano ang nagbibigay-buhay sa kanya: ang kanyang makalaman na pagkain at ang kanyang espirituwal na pagkain. Ang mga timbangan ay ang simbolo ng katarungan, dito ang sa Diyos na humahatol sa mga gawa ng pananampalataya ng mga Kristiyano.

Verse 6: “ *At narinig ko ang isang tinig sa gitna ng apat na nilalang na buhay na nagsasabi, Isang takal ng trigo ang isang denario, at tatlong takal ng sebada sa isang denario; ngunit huwag mong saktan ang langis at ang alak* .”

Ang tinig na ito ay ang tinig ni Kristo na hinamak at nabigo sa pagtataksil ng mga huwad na mananampalataya. Para sa parehong presyo, nakikita namin ang isang mas maliit na dami ng trigo kaysa sa barley . Sa likod ng mapagbigay na handog na ito ng barley ay nakatago ang isang mensahe ng napakataas na espirituwal na antas. Sa katunayan, sa Num.5:15, ang batas ay naglalahad ng handog na “ *barley* ” upang malutas ang problema ng *paninibugho* na nararamdaman ng asawang lalaki sa kanyang asawa. Kaya basahin nang detalyado, nang buo, ang pamamaraang ito na inilarawan sa mga bersikulo 12 hanggang 31 kung nais mong maunawaan. Sa liwanag nito, naunawaan ko na ang Diyos mismo, *ang Nobyo* kay Jesu-Kristo ng Asembleya, ang kanyang *kasintahang babae* , ay nagsampa dito ng reklamo para sa " *hinala ng paninibugho* "; na pagtitibayin sa pamamagitan ng pagbanggit ng " *mapait na tubig* " na binanggit sa " *ikatlong trumpeta* " sa Rev.8:11. Sa pamamaraan ng Mga Bilang 5, ang babae ay dapat uminom ng maalikabok na tubig, nang walang kahihinatnan, kung walang kasalanan ngunit, nagiging mapait kung nagkasala, siya ay tatamaan ng sumpa. *Ang pangangalunya* ng Asawa ay tinuligsa sa Rev.2:12 (na tinatakpan ng pangalang *Pergamum:* paglabag sa kasal) at Rev.2:22, at sa gayon ito ay muling pagtitibayin sa pamamagitan ng isang link na itinatag sa

pagitan *ng 3rd seal* at ng *3rd trumpeta* . ‑ Mayroon na, sa Daniel, ang parehong paraan ay naging sanhi ng Daniel 8 na "kumpirmahin" ang pagkakakilanlan ng Romano ng " *maliit na sungay* " ng Dan.7 na ipinakita bilang isang "hypothesis". Ang pagkakatulad na ito ng Daniel 2, 7 at 8 ay ang bagong bagay na nagpapahintulot sa akin na patunayan ang pagkakakilanlan ng mga Romano; ito sa unang pagkakataon mula nang magkaroon ng Adventism. Dito sa Apocalipsis, magkatulad ang hitsura ng mga bagay. Ipinakita ko ang pangkalahatang-ideya ng magkatulad na panahon ng Kristiyano ng tatlong pangunahing tema, mga titik, mga selyo at mga trumpeta. At sa Apocalipsis, ang tema ng " *mga trumpeta* " ay tumutupad sa parehong papel gaya ng Daniel 8 para sa aklat ng Daniel. Ang dalawang elementong ito ay nagbibigay ng katibayan kung wala ang propesiya ay mag-aalok lamang ng " *hinala* " na tinatawag kong "hypothesis" sa pag-aaral ni Daniel. Kaya, ang mga salitang ito, " *hinala ng paninibugho* " na ipinahayag sa Num.5:14, ay nalalapat sa Diyos at sa Asembleya mula Rev.1 hanggang Rev.6; pagkatapos ay sa pagbubukas ng aklat na ginawang posible sa pamamagitan ng pagkakakilanlan ng " *ikapitong tatak* " na may ikapitong araw na Sabbath, tema ng Rev.7, ang " hinala ng pangangalunya " ng Assembly ay "makukumpirma" sa tema ng " *mga trumpeta* " at kabanata 10 hanggang 22 na kasunod nito. Sa gayon, binibigyan ng Espiritu, sa kabanata 7, ang tungkulin ng isang post sa customs, kung saan dapat makuha ang pahintulot na makapasok. Sa kaso ng Apocalipsis, ang awtoridad na iyon ay si Jesucristo, ang Makapangyarihang Diyos at Banal na Espiritu, Mismo. Ang pintuan ng pagpasok ay bukas para sa kanya, sabi niya, na " *naririnig ang aking tinig* " *na nagbubukas sa akin kapag kumakatok ako sa kanyang pinto* (pintuan ng puso), *at na kumakain sa akin at ako sa kanya* ", ayon kay Apo. .3:20. Ang " *alak at langis* " ay ang mga kanya-kanyang simbolo ng dugong ibinuhos ni Jesu-Kristo at ng Espiritu ng Diyos. Bukod pa rito, pareho silang ginagamit sa pagpapagaling ng mga sugat. Ang utos na ibinigay na " *huwag gawin silang masama* " ay nangangahulugan na ang Diyos ay nagpaparusa, ngunit ginagawa pa rin Niya ito nang may halong awa. Hindi ito ang magiging kaso ng " *pitong huling salot* " ng kanyang " *poot* " ng mga huling araw sa lupa ayon sa Apoc. 16:1 at 14:10.

Verse 7: " *Nang buksan niya ang ikaapat na tatak, narinig ko ang tinig ng ikaapat na nilalang na buhay na nagsasabi, Halika.* »

Ang " *ikaapat na buhay na nilalang* " ay *ang "agila* " ng pinakamataas na celestial elevation. Ipinahayag niya ang paglitaw ng ikaapat na parusa ng Diyos: mortalidad.

Verse 8: " *Tumingin ako, at narito, lumitaw ang isang maputlang kabayo. Ang nakasakay dito ay tinawag na Kamatayan, at sinamahan siya ng Hades. Ibinigay sa kanila ang kapangyarihan sa isang-kapat ng lupa, upang lipulin ang mga tao sa pamamagitan ng tabak, sa pamamagitan ng taggutom, sa pamamagitan ng kamatayan, at ng mababangis na hayop sa lupa* ."

Ang anunsyo ay nakumpirma, ito ay talagang " *kamatayan* ", ngunit sa kahulugan nito ng mortalidad na ipinataw sa mga circumstantial na parusa. Ang kamatayan ay nakakaapekto sa lahat ng sangkatauhan mula noong orihinal na kasalanan, ngunit dito lamang " *kapat ng lupa* " ang tinamaan nito, " *ng tabak, taggutom, mortalidad* " dahil sa mga sakit na epidemya, at " *mababangis na*

hayop ” kapwa hayop at tao. Ang " *kapat ng daigdig* " na ito ay nagta-target ng hindi tapat na Kristiyanong Europa at ang makapangyarihang mga bansa na lalabas mula dito noong ika-16 na siglo : ang dalawang kontinente ng Amerika at Australia.

Verse 9: " *Nang buksan niya ang ikalimang tatak, nakita ko sa ilalim ng altar ang mga kaluluwa ng mga pinatay dahil sa salita ng Diyos at dahil sa patotoo na kanilang ibinigay.* "

Ito ang mga biktima ng "bestial" na mga aksyon na ginawa sa pangalan ng huwad na pananampalatayang Kristiyano. Itinuro ito ng Romanong papal na rehimeng Katoliko, na sinasagisag na sa Rev.2:20, ng *babaeng si Jezebel* kung kanino ibinibigay ng Espiritu ang pagkilos *ng pagtuturo* sa kanyang mga alipin o literal na: " *kanyang mga alipin* ". Ang mga ito ay inilalagay “ *sa ilalim ang altar* ", samakatuwid sa ilalim ng pananggalang ng krus ni Kristo na nagpapahintulot sa kanila na makinabang mula sa kanyang " *walang hanggang hustisya* " (tingnan ang Dan.9:24). Gaya ng ipahihiwatig ng Apoc. 13:10, ang mga hinirang ay mga biktima ng martir at hindi kailanman mga berdugo, ni mga pumatay ng tao. Ang mga hinirang na kinauukulan sa talatang ito, na kinilala ni Jesus, ay tinularan siya kahit sa kamatayan bilang mga martir: “ *dahil sa salita ng Diyos at para sa patotoo na kanilang ibinigay* ”; dahil ang tunay na pananampalataya ay aktibo, hindi isang simpleng maling pagtiyak na label. Ang kanilang “ *saksi* ” ay tiyak na binubuo sa pagbibigay ng kanilang buhay para sa kaluwalhatian ng Diyos.

Verse 10: “ *Sila’y sumigaw ng malakas na tinig, na nagsasabi, Hanggang kailan, O banal at tunay na Guro, mag-aantala ka sa paghatol at paghihiganti ng aming dugo sa mga nananahan sa lupa?* »

Huwag kayong linlangin ng larawang ito, sapagkat ang dugo lamang nila na nabuhos sa lupa ang sumisigaw ng paghihiganti sa mga tainga ng Diyos, tulad ng ginawa ng dugo ni Abel na pinatay ng kanyang kapatid na si Cain ayon sa Gen.4:10: “At sinabi ng Diyos *: Ano ang ginawa mo? Ang tinig ng dugo ng iyong kapatid ay sumisigaw mula sa lupa sa akin.* ". Ang tunay na kalagayan ng mga patay ay inihayag sa Ecc.9:5-6-10. Bukod kina Enoc, Moises, Elias, at ang mga banal na binuhay-muli noong panahon ng kamatayan ni Jesu-Kristo, ang iba ay “hindi na nakikibahagi *sa lahat ng bagay na ginagawa sa ilalim ng araw, sapagkat ang kanilang pag-iisip at ang kanilang alaala ay nawala na* .” “ *Walang karunungan o pang-unawa o kaalaman sa impiyerno. sapagkat ang kanilang alaala ay nakalimutan* . Ito ang mga pamantayang **kinasihan ng Diyos** tungkol sa kamatayan . Ang mga huwad na mananampalataya ay biktima ng mga maling doktrinang minana mula sa paganismo ng Griyegong pilosopo na si Plato na ang opinyon sa kamatayan ay walang lugar sa pananampalatayang Kristiyano na tapat sa Diyos ng katotohanan. Ibalik natin kay Plato kung ano ang pag-aari niya at sa Diyos kung ano ang pag-aari niya: ang katotohanan tungkol sa lahat, at maging lohikal tayo, dahil ang kamatayan ay ganap na kabaligtaran ng buhay, at hindi isang bagong anyo ng pag-iral.

Verse 11: “ *Isang puting balabal ang ibinigay sa bawat isa sa kanila; at sila ay sinabihan na manatili sa pahinga nang ilang panahon, hanggang sa ang bilang ng kanilang mga kapuwa alipin at kanilang mga kapatid na papatayin gaya nila ay mabuo* .

Ang “ *puting balabal* ” ay ang simbolo ng kadalisayan ng mga martir na unang isinuot ni Hesus sa Rev.1:13. Ang “ *puting robe* ” ay ang imahe ng kanyang ibinilang na hustisya sa panahon ng relihiyosong pag-uusig. Ang panahon ng mga martir ay mula sa panahon ni Hesus hanggang 1798. Sa pagtatapos ng panahong ito, ayon sa Rev.11:7, " *ang halimaw na bumangon mula sa kalaliman* ", simbolo ng Rebolusyong Pranses at ang mga kakila-kilabot nitong mga ateista noong 1793 at 1794, ay magwawakas sa mga pag-uusig na inorganisa ng monarkiya at Katolikong papa, na itinalaga mismo bilang “ *hayop na bumangon mula sa dagat* ” sa Apo.13:1. Pagkatapos ng rebolusyonaryong masaker, ang kapayapaan sa relihiyon ay itatatag sa mundo ng mga Kristiyano. Muli nating mababasa: " *At sinabi sa kanila na manatiling tahimik nang ilang sandali, hanggang sa mabuo ang bilang ng kanilang mga kapuwa alipin at kanilang mga kapatid na papatayin na gaya nila.* " Ang natitirang mga patay kay Kristo ay magpapatuloy hanggang sa kanyang huling maluwalhating pagbabalik. Sa pag-aakalang ang mensahe ng " *ikalimang tatak* " na ito ay para sa mga Protestante na inuusig ng Katoliko papal inquisition ng panahon ng " *Tyatira* ", ang oras ng pagpatay sa mga nahalal ay titigil dahil sa rebolusyonaryong pagkilos ng Pransya na malapit na, sa pagitan ng 1789 at 1798, sinira ang agresibong kapangyarihan ng koalisyon ng papacy at ng French monarkiya. Ang " *ikaanim na selyo* " na magbubukas kung gayon ay may kinalaman sa rebolusyonaryong rehimeng Pranses na tinatawag ng Apoc. 2:22 at 7:14 na " *malaking kapighatian* ". Sa di-kasakdalan sa doktrina na nagpapakilala rito, ang pananampalatayang Protestante ay magiging biktima rin ng hindi pagpaparaan ng rebolusyonaryong rehimeng ateista. Sa pamamagitan ng kanyang aksyon ay maaabot ang bilang ng mga dapat patayin.

Verse 12: “ *Tumingin ako nang buksan niya ang ikaanim na tatak; at nagkaroon ng malakas na lindol, ang araw ay naging itim na parang sako, ang buong buwan ay naging parang dugo* .

Ang " *lindol* " na ibinigay bilang tanda ng oras ng " *6th seal* " ay nagpapahintulot sa amin na ilagay ang aksyon sa Sabado Nobyembre 1, [1755] bandang 10 a.m. Ang heograpikal na sentro nito ay ang mataas na Katolikong lungsod ng Lisbon kung saan mayroong 120 simbahang Katoliko. Kaya ipinahiwatig ng Diyos ang mga puntirya ng kaniyang galit na ang “ *lindol* ” na ito ay hinuhulaan din sa espirituwal na larawan. Ang hinulaang aksyon ay magaganap sa 1789 sa pag-aalsa ng mga Pranses laban sa kanilang monarkiya; Dahil hinatulan siya ng Diyos at ang kanyang kaalyado na papaanong Romano Katoliko, parehong pinatay hanggang sa mamatay noong 1793 at 1794; mga petsa ng "dalawang rebolusyonaryong Terror". Sa Rev.11:13 ang rebolusyonaryong pagkilos ng Pransya ay inihambing sa isang “ *lindol* ”. Sa pamamagitan ng kakayahang i-date ang mga aksyon na binanggit, ang hula ay nagiging mas tumpak. "*... ang araw ay naging itim bilang isang sako ng buhok ng kabayo* ", noong Mayo 19, 1780, at ang hindi pangkaraniwang bagay na ito na naranasan sa North America ay natanggap ang pangalang "madilim na araw". Ito ay isang araw na walang anumang solar light na nagpropesiya din ng aksyon na isinagawa ng French revolutionary atheism laban sa liwanag ng nakasulat na salita ng Diyos na sinasagisag dito ng "sun " ; ang Banal na Bibliya ay sinunog sa auto-da-fé. " *Ang*

buong buwan ay naging parang dugo ", sa pagtatapos ng madilim na araw na ito, inihayag ng makapal na ulap ang buwan sa isang maliwanag na pulang kulay. Sa pamamagitan ng imaheng ito, kinumpirma ng Diyos ang kapalarang nakalaan para sa papal-royal na kampo ng kadiliman, sa pagitan ng 1793 at 1794. Ang kanilang dugo ay saganang mababuhos ng matalas na talim ng rebolusyonaryong guillotine.

Tandaan : Sa Rev. 8:12, sa pamamagitan ng paghampas ng " *katlo ng araw, ikatlong bahagi ng buwan, at ikatlong bahagi ng mga bituin* ", ang mensahe ng " *ikaapat na trumpeta* " ay magpapatunay sa katotohanan na ang mga biktima ng mga rebolusyonaryo ay magiging mga tunay na hinirang at mga nahulog na tinanggihan ng Diyos kay Jesu-Kristo. Pinatutunayan din nito ang kahulugan ng mensaheng " *ikalimang selyo* " na ngayon lang natin nakita. Sa pamamagitan ng pagkilos ng ateismo ay maisasakatuparan ang mga huling pagpatay sa mga tapat na hinirang.

Verse 13: " *At ang mga bituin sa langit ay nangahulog sa lupa, gaya ng isang puno ng igos na inalog ng malakas na hangin, na nagtatapon ng mga berdeng igos.* »

Ang ikatlong tanda ng mga panahon, sa panahong ito ay celestial, ay literal na natupad noong Nobyembre 13, 1833, na makikita mula sa buong Estados Unidos sa pagitan ng hatinggabi at 5 a.m. Ngunit tulad ng naunang tanda, ito ay nagpahayag ng isang espirituwal na kaganapan na hindi mailarawan ng isip. Sino ang mabibilang ang bilang ng mga bituing ito na nahuhulog sa hugis ng isang payong sa buong kalawakan ng kalangitan mula hatinggabi hanggang 5 a.m.? Ito ang larawang ibinibigay ng Diyos sa atin ng pagbagsak ng mga mananampalatayang Protestante noong 1843, nang sila ay naging biktima ng utos ng Dan.8:14 na nagkabisa. Sa pagitan ng 1828 at 1873, ang pagkilos ng ilog na "Tiger" (Dan.10:4), ang pangalan ng mamamatay-tao na halimaw, ay kaya napatunayan sa Dan.12:5 hanggang 12. Sa talatang ito ang mga larawan ng "puno ng igos " katapatan ng mga tao ng Diyos, maliban na ang katapatan na ito ay pinag-uusapan sa pamamagitan ng imahe ng " *berdeng igos* " na itinapon sa lupa. Gayundin, ang pananampalatayang Protestante ay tinanggap ng Diyos na may mga pag-aalinlangan at pansamantalang mga kundisyon, ngunit ang paghamak sa mga mensahe ng propeta ni William Miller at pagtanggi sa pagpapanumbalik ng Sabbath ay nagdulot ng pagbagsak nito noong 1843. Sa pamamagitan ng pagtanggi na ito na nanatili ang " *igos* " " *berde* ", ang pagtanggi na mahinog sa pamamagitan ng pagtanggap sa liwanag ng Diyos, ito ay mamamatay. Mananatili siya sa katayuang ito, nahulog mula sa biyaya ng Panginoon hanggang sa oras ng kanyang maluwalhating pagbabalik, sa 2030. Ngunit mag-ingat, sa pamamagitan ng pagtanggi nito sa mga huling ilaw, mula noong 1994, ang opisyal na Adventism ay naging, "ito rin " , isang " *berdeng igos* " na nakatakdang mamatay ng dalawang beses.

Verse 14: " *Nawala ang langit na parang balumbon na nabalot; at lahat ng mga bundok at mga pulo ay inilipat mula sa kanilang mga lugar.* »

Ang lindol na ito ay sa panahong ito ay pangkalahatan. Sa oras ng kanyang maluwalhating pagpapakita, yayanig ng Diyos ang lupa at lahat ng nilalaman nito sa mga tao at hayop. Ang aksyon na ito ay magaganap sa panahon ng " *ikapito sa*

pitong huling salot ng poot ng Diyos ", ayon sa Rev.16:18. Ito ay para sa mga tunay na hinirang ang oras ng kanilang muling pagkabuhay, " *ang una* ", ang oras ng " *pinagpala* ", ayon sa Rev.20:6.

Verse 15: " *Ang mga hari sa lupa, ang mga dakila, ang mga pinunong militar, ang mayayaman, ang makapangyarihan, ang lahat ng alipin at ang mga malaya, ay nagtago sa mga yungib at sa mga bato sa mga bundok.* »

Kapag ang Diyos na Lumikha ay nagpakita sa lahat ng kanyang kaluwalhatian at kapangyarihan, walang kapangyarihan ng tao ang makatatayo, at walang kanlungan ang makapagtatanggol sa kanyang mga kaaway mula sa kanyang matuwid na poot. Ipinahihiwatig ng talatang ito: Ang katarungan ng Diyos ay nakakatakot sa lahat ng mga kategorya ng sangkatauhan na nagkasala.

Verse 16: " *At sinabi nila sa mga bundok at sa mga bato, Mahulog kayo sa amin, at itago mo kami sa mukha ng nakaupo sa trono, at sa poot ng Cordero;* »

Ang kordero mismo ang nakaupo sa banal na trono, ngunit sa oras na ito ay hindi na ang pinatay na kordero ang nagpapakita ng sarili sa kanila, ito ay ang " *Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon* " na dumarating na dumurog sa kanyang mga kaaway sa mga huling araw.

Verse 17: " *Sapagkat dumating na ang dakilang araw ng kanyang poot, at sino ang makatatayo?* »

Ang hamon ay talagang " *mabuhay* ", ibig sabihin, upang mabuhay pagkatapos ng panghukumang interbensyon ng Diyos.

Yaong mga maaaring " *makaligtas* " sa kakila-kilabot na oras na ito ay yaong mga mamamatay, alinsunod sa plano ng utos ng Linggo na binanggit sa Apoc. 13:15, ayon sa kung saan, ang mga tagamasid ng banal na banal na Sabbath ay lilipulin. sa lupa. Ang takot ng mga taong papatay sa kanila, na inihayag sa nakaraang talata, ay ipinaliwanag. Kaya't ang mga makakaligtas sa araw ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo ang magiging tema ng Rev.7, kung saan ihahayag sa atin ng Diyos ang bahagi ng kanyang proyekto na may kinalaman sa kanila.

Pahayag 7: Seventh-day Adventism tinatakan ng tatak ng Diyos: ang Sabbath

Verse 1: “ *Pagkatapos nito ay nakita ko ang apat na anghel na nakatayo sa apat na sulok ng lupa; Pinigilan nila ang apat na hangin ng lupa, na anopa't walang hangin na umihip sa lupa, o sa dagat, o sa alinmang puno.* »

Ang " *apat na anghel* " na ito ay ang mga celestial na anghel ng Diyos na nakikibahagi sa isang unibersal na aksyon na sinasagisag ng " *apat na sulok ng mundo* ". Ang " *apat na hangin* " ay sumasagisag sa mga pandaigdigang digmaan, mga salungatan; kaya sila ay “ *pinipigilan* ”, pinipigilan, hinaharangan, na nagreresulta sa pangkalahatang kapayapaan sa relihiyon. Ang simbolo ng “ *dagat ” ng Katolisismo at ang simbolo ng “lupa* ” ng pananampalatayang Reformed ay payapa sa isa’t isa. At ang kapayapaang ito ay may kinalaman din sa " *puno* ", ang imahe ng tao bilang isang indibidwal. Itinuturo sa atin ng kasaysayan na ang kapayapaang ito ay ipinataw sa pamamagitan ng paghina ng kapangyarihan ng papa na dinurog ng pambansang ateismo ng Pransya sa pagitan ng 1793 at 1799, ang petsa kung kailan namatay si Pope Pius VI na nakakulong sa kulungan ng Citadel sa Valence-sur-Rhône, kung saan ako ipinanganak at naninirahan. Ang pagkilos na ito ay iniuugnay sa “ *hayop na umahon mula sa kalaliman* ” sa Rev.11:7. Tinatawag din itong “ *4th trumpet* ” sa Rev.8:12. Pagkatapos niya, sa France, ang imperyal na rehimen ni Napoleon I [na sinasagisag] ng " *isang agila* " sa Apo.8:13, ay pananatilihin ang awtoridad nito sa relihiyong Katoliko na na-rehabilitate ng Concordat.

Verse 2: “ *At nakita ko ang isa pang anghel na umaahon sa sumisikat na araw, na may hawak na tatak ng buhay na Diyos; siya ay sumigaw ng malakas na tinig sa apat na anghel na pinagkalooban upang ipahamak ang lupa at ang dagat, at sinabi niya* :

Ang “ *sumikat na araw* ” ay tumutukoy sa pagdalaw ng Diyos sa kanyang makalupang kawan kay Jesu-Kristo sa Lucas 1:78. Ang “ *tatak ng Diyos na buhay* ” ay makikita sa makalangit na kampo ni Jesu-Kristo. Sa pamamagitan ng isang " *malakas na tinig* " na nagpapatunay sa kanyang awtoridad, ang anghel ay nagbigay ng utos sa unibersal na demonyong mga kapangyarihan ng anghel na nakatanggap ng awtorisasyon mula sa Diyos " *na gumawa ng pinsala* ", sa " *lupa* " at sa " *dagat* " ay maging, sa Protestante. pananampalataya at sa pananampalatayang Romano Katoliko. Ang mga espirituwal na interpretasyong ito ay hindi humahadlang sa literal na pagsasabuhay na patungkol *sa “lupa, dagat at mga puno* ” ng ating nilikha; na mahirap iwasan sa paggamit ng mga sandatang nuklear sa panahon ng “ *ikaanim na trumpeta* ” ng Rev.9:13 hanggang 21.

Verse 3: “ *Huwag kang gumawa ng masama sa lupa, o sa dagat, o sa mga puno, hanggang sa aming natatakan ang mga noo ng mga lingkod ng ating Diyos.* »

Ang detalyeng ito ay nagpapahintulot sa atin na ilagay ang simula ng pagkilos ng pagtatatak sa mga hinirang mula sa tagsibol ng 1843 hanggang sa taglagas ng 1844. Ito ay pagkatapos ng Oktubre 22, 1844, na ang unang Adventist, si Kapitan Joseph Bates, ay tinatakan sa pamamagitan ng pag-ampon, indibidwal , ang ikapitong araw ng Sabbath na pahinga. Malapit na siyang tularan, unti-unti, ng lahat ng kanyang mga kapatid na Adventist sa kasalukuyan. Nagsimula ang pagbubuklod pagkatapos ng Oktubre 22, 1844, at magpapatuloy sa “ *limang buwan* ” na ipinropesiya sa Apoc.9:5-10; “ *limang buwan* ” o 150 totoong taon alinsunod sa araw-taon na code ng Ezé.4:5-6. Ang 150 taon na ito ay ipinropesiya para sa kapayapaan sa relihiyon. Ang itinatag na kapayapaan ay pumabor sa proklamasyon at unibersal na pag-unlad ng "Seventh-day Adventist" na mensahe, na kinakatawan ngayon sa lahat ng mga bansa sa Kanluran at saanman posible. Ang misyon ng Adventist ay unibersal, at dahil dito, ito ay nakasalalay lamang sa Diyos. Kung gayon ay wala itong matatanggap mula sa ibang mga pag-amin ng Kristiyano at dapat, upang pagpalain, ay umasa lamang sa inspirasyong ibinigay ni Hesukristo, ang makalangit na Puno ng mga ulo nito, na nagbibigay ng pang-unawa sa pagbabasa ng "Banal na Bibliya"; ang Bibliya, ang nakasulat na salita ng Diyos na kumakatawan sa kanyang “ *dalawang saksi* ” sa Rev.11:3. Nagsimula noong 1844, ang panahon ng kapayapaang ginagarantiyahan ng Diyos ay magtatapos sa Taglagas ng 1994 gaya ng ipapakita ng pag-aaral ng Rev.9.

Mahalagang paunawa tungkol sa “tatak ng Diyos”: Ang Sabbath lamang ay hindi sapat upang bigyang-katwiran ang tungkulin nito bilang “ *tatak ng Diyos* .” Ang pagbubuklod ay nagpapahiwatig na ito ay sinamahan ng mga gawaing inihanda ni Jesus para sa kanyang mga banal: ang pag-ibig sa katotohanan **at makahulang katotohanan** , at ang patotoo ng bunga na ipinakita sa 1 Cor.13. Marami sa mga tumutupad sa Sabbath nang hindi nakakatugon sa mga pamantayang ito ay tatalikuran ito kapag lumitaw ang banta ng kamatayan para sa pagsasagawa nito. Ang Sabbath ay hindi minana, ang Diyos ang nagbibigay nito sa pinili, bilang tanda **na ito ay sa kanya** . Ayon sa Eze.20:12-20: “ *Ibinigay ko rin sa kanila ang aking mga sabbath bilang tanda sa pagitan ko at nila, upang kanilang makilala na ako ang Panginoon na nagpapabanal sa kanila…/…Pangbanalin ang aking mga sabbath, at upang sila ay maging isang tanda sa akin at sa iyo, upang makilala na ako ang Panginoon mong Dios* . ". Nang hindi sinasalungat ang kasasabi pa lamang, bagkus upang kumpirmahin ito, mababasa natin sa 2 Tim.2:19: “ *Gayunpaman, ang matibay na pundasyon ng Diyos ay nananatiling nakatayo, kasama ng mga salitang ito na nagsisilbing* ***tatak nito*** *: Nakikilala ng Panginoon* ***ang mga nabibilang sa kanila. sa kanya*** *; at: Ang sinumang tumatawag sa pangalan ng Panginoon, ay humiwalay sa kasamaan.* »

Verse 4: " *At narinig ko ang bilang ng mga natatakan, isang daan at apatnapu't apat na libo, mula sa lahat ng mga lipi ng mga anak ni Israel:* "

Ipinakita ni apostol Pablo sa Rom.11, sa pamamagitan ng isang imahe, na ang mga napagbagong loob na pagano ay inihugpong sa ugat ng patriyarkang si

Abraham na sinasabi ng mga Hudyo. Naligtas sa pamamagitan ng pananampalataya, tulad niya, ang mga nagbalik-loob na pagano na ito ay isang espirituwal na extension ng 12 tribo ng Israel. Ang Israel sa laman, na ang tanda ay ang pagtutuli, ay nahulog, ibinigay sa diyablo, dahil sa pagtanggi nito sa Mesiyas na si Jesus. Ang pananampalatayang Kristiyano na nahulog sa apostasya mula noong Marso 7, 321 ay isa ring espirituwal na Israel na bumagsak mula noong petsang iyon. Dito, ipinakita sa atin ng Diyos ang isang tunay na espirituwal na Israel na pinagpala niya mula 1843. Ito ay isa na nagdadala ng unibersal na misyon ng Seventh-day Adventism. At ngayon, ang bilang, " *144,000* ", na binanggit, ay nararapat na paliwanagan. Hindi ito maaaring kunin nang literal, dahil inihambing ang mga inapo ni Abraham sa " *mga bituin sa langit* ", ang bilang ay tila napakaliit. Para sa Diyos na Lumikha, ang mga numero ay nagsasalita ng kasing dami ng mga titik. Pagkatapos ay dapat nating maunawaan na ang terminong " *numero* " sa talatang ito ay hindi dapat bigyang-kahulugan bilang isang bilang na dami, ngunit bilang isang espirituwal na kodigo na tumutukoy sa isang relihiyosong pag-uugali na pinagpapala at itinatakda ng Diyos (na kanyang pinabanal). Kaya ang " *144,000* " ay ipinaliwanag tulad ng sumusunod: 144 = 12 x 12, at 12 = 7, ang bilang ng Diyos + 5, ang bilang ng tao = alyansa sa pagitan ng Diyos at ng tao. Ang kubo ng numerong ito ay ang simbolo ng pagiging perpekto at ang parisukat nito, ang ibabaw nito. Ang mga sukat na ito ay yaong sa bagong Jerusalem na inilarawan sa Rev.21:16 sa isang espirituwal na kodigo. Ang katagang " *libo* " na kasunod ay sumisimbolo sa hindi mabilang na karamihan. Sa katunayan ang " *144,000* " ay nangangahulugan ng maraming perpektong tinubos na tao na nakipagtipan sa Diyos. Ang pagtukoy na ito sa mga tribo ng Israel ay hindi dapat magtaka sa atin dahil hindi pinabayaan ng Diyos ang kanyang proyekto sa kabila ng sunud-sunod na pagkabigo ng kanyang pakikipag-alyansa sa mga tao. Ang modelong Hudyo na ipinakita mula noong paglabas mula sa Ehipto ay hindi umabot kay Kristo nang walang dahilan. At sa pamamagitan ng kanyang Kristiyanong katotohanan at paggalang sa lahat ng kanyang mga utos, kabilang na ang tungkol sa Sabbath sa partikular, at ang kanyang ibinalik na moral, kalusugan, at iba pang mga ordenansa, nasumpungan ng Diyos, sa tapat na dissident Adventism ng mga huling araw, ang modelo ng Israel ay umaayon sa kanyang perpekto. Idagdag pa natin na sa teksto ng ika-4 [na utos] , sinabi ng Diyos tungkol sa Sabbath sa kanyang Pinili: " *Mayroon kang anim na araw para gawin ang lahat ng iyong gawain* ... ngunit ang ika-7 [ay] araw ni YaHWéH, iyong Diyos". Lumalabas na ang 6 na 24 na oras na araw ay nagdaragdag ng hanggang 144 na oras. Kaya natin mahihinuha na ang 144,000 na tinatakan ay tapat na mga tagamasid ng banal na ordenansang ito. Ang kanilang buhay ay nababalutan ng paggalang na ito sa anim na araw na pinahintulutan para sa kanilang sekular na mga gawain. Ngunit sa ika-7 [araw] ay pinarangalan nila ang pinabanal na pahingahan ng utos na ito. Ang espirituwal na katangian nitong "Adventist" na Israel ay ipapakita sa mga bersikulo 5 hanggang 8 na kasunod. Ang mga pangalan ng mga Hebreong patriyarka na binanggit ay hindi yaong mga bumubuo ng karnal na Israel. Ang mga pinili ng Diyos ay nariyan lamang upang magdala ng isang nakatagong mensahe sa pagbibigay-katwiran sa kanilang pinagmulan. Gaya ng mga pangalan ng " *pitong asamblea* ", ang mga kabilang sa " *labindalawang tribo*

” ay nagdadala ng dobleng mensahe. Ang pinakasimple ay ipinahayag ng kanilang pagsasalin. Ngunit ang pinakamayaman at pinakamasalimuot ay nakabatay sa mga deklarasyon na ginawa ng bawat ina nang bigyang-katwiran niya ang pagbibigay ng pangalan sa kanilang anak.

Verse 5: “ *sa lipi ni Juda, labindalawang libo ang tinatakan; sa lipi ni Ruben, labingdalawang libo; sa lipi ni Gad, labingdalawang libo;* »

Para sa bawat pangalan, ang bilang na “ *labindalawang libo na natatakan* ” ay nangangahulugang: isang pulutong ng mga tao na kaalyado ng Diyos na tinatakan ng Sabbath.

Judah : Purihin si YaHWéH; maternal words of Gen.29:35: “ *Pupurihin ko si YaHWéH* ”.

Ruben : Tingnan ang isang anak; mga salita ng ina mula sa Gen.29:32: “ *Nakita ni YaHWéH ang aking kahihiyan* ”

Gad : Kaligayahan; maternal words from Gen.30:11: “ *Anong kaligayahan!* »

Verse 6: “ *sa lipi ni Aser, labindalawang libo; Sa lipi ni Nephtali, labingdalawang libo; sa lipi ni Manases, labingdalawang libo;* »

Para sa bawat pangalan, ang bilang na “ *labindalawang libo na natatakan* ” ay nangangahulugang: isang pulutong ng mga tao na kaalyado ng Diyos na tinatakan ng Sabbath.

Asher : Masaya: maternal words from Gen.30:13: “ *Napakasaya ko!* »

Naphtali : Nakikibaka: mga salita ng ina mula sa Gen.30:8: “ *Nakipagbuno ako nang banal sa aking kapatid at nanaig ako* .”

Manasseh : Paglimot: makaamang mga salita mula sa Gen.41:51: “ *Ginawa sa akin ng Diyos na kalimutan ang lahat ng aking kalungkutan* ”.

Verse 7: “ *sa lipi ni Simeon, labindalawang libo; sa lipi ni Levi, labingdalawang libo; Sa lipi ni Issachar, labingdalawang libo;* » Para sa bawat pangalan, ang bilang na “ *labindalawang libo na natatakan* ” ay nangangahulugang: isang pulutong ng mga tao na kaalyado ng Diyos na tinatakan ng Sabbath.

Simeon : Pakinggan: mga salita ng ina mula sa Gen.29:33: “ *Narinig ni YaHWéH na hindi ako minahal* ”.

Levi : Kalakip: maternal words from Gen.29:34: “ *For this time, my husband will attach himself to me* .”

Issachar : Salary: maternal words from Gen.30:18: “ *Ibinigay sa akin ng Diyos ang aking suweldo* ”.

Verse 8: “ *sa lipi ni Zabulon, labindalawang libo; sa lipi ni Jose, labingdalawang libo; sa lipi ni Benjamin, labingdalawang libo ang tinatakan.* »

Para sa bawat pangalan, ang bilang na “ *labindalawang libo na natatakan* ” ay nangangahulugang: isang pulutong ng mga tao na kaalyado ng Diyos na tinatakan ng Sabbath.

Zebulun : Tirahan: maternal na salita ng Gen.30:20: “ *Sa pagkakataong ito ang aking asawa ay maninirahan sa akin* ”.

Joseph : Inalis niya (o idinagdag niya): maternal words from Gen.30:23-24: “ *Inalis ng Diyos ang kadustaan ko… / (… nawa’y dagdagan ako ni YaHWéH ng isa pang anak)* ”

Benjamin : Anak ng kanan: mga salita ng ina at ama mula sa Gen.35:18: “ *At nang malapit na siyang mawalan ng hininga dahil malapit na siyang mamatay, tinawag niya itong Ben-oni* (Anak ng aking kalungkutan) *ngunit ang tinawag siya ng ama na Benjamin* (Anak ng Kanan).

Ang 12 pangalang ito, at mga salita ng ina at ama, ay nagpapahayag ng karanasang isinabuhay ng huling pagtitipon ng mga Adventista na pinili ng Diyos; " *ang nobya ay naghanda* " para sa kanyang Nobyo na si Kristo sa Rev.19:7. Sa ilalim ng apelyido na ipinakita, yaong kay “ *Benjamin* ”, hinuhulaan ng Diyos ang huling sitwasyon ng kanyang Pinili, na pinagbantaan ng kamatayan ng mga rebeldeng lalaki. Ang pagpapalit ng pangalan na ipinataw ng ama, si Israel, ay hinuhulaan ang pakikialam ng Diyos sa pabor sa kaniyang mga hinirang. Binabaliktad ng kanyang maluwalhating pagbabalik ang sitwasyon. Ang mga mamamatay ay niluluwalhati at iniakyat sa langit kung saan sila ay sumasama kay Jesu-Kristo, ang makapangyarihan at maluwalhating Diyos na lumikha. Ang pananalitang “Mga Anak ng tama” ay may ganap na makahulang kahulugan: ang karapatan ay ang Hinirang, o huling espirituwal na Israel, at ang mga anak nito, ang tinubos na hinirang na bumubuo nito. Gayundin, ito ang mga tupa na inilagay sa kanang kamay ng Panginoon (Mat.25:33).

Verse 9: “ *Pagkatapos nito ay tumingin ako, at, narito, mayroong isang malaking karamihan, na hindi mabilang ninuman, mula sa bawat bansa, at lipi, at bayan, at wika. Tumayo sila sa harap ng trono at sa harap ng Kordero, na nakadamit ng puting damit, at may mga sanga ng palma sa kanilang mga kamay.* »

Ang “ *malaking pulutong na ito, na hindi mabilang ng sinuman* ” ay nagpapatunay sa espirituwal na naka-code na simbolikong katangian ng “ *mga numero* ” “144,000” at “12,000” na binanggit sa nakaraang mga talata. Higit pa rito, ang isang parunggit ay ginawa sa mga inapo ni Abraham sa pamamagitan ng pananalitang: " *walang makabilang sa kanila* "; tungkol sa “ *mga bituin sa langit* ” na ipinakita sa kanya ng Diyos na nagsasabing: “ *magiging ganyan ang iyong mga inapo* ”. Ang kanilang mga pinagmulan ay marami, *mula sa bawat bansa, bawat tribo, bawat tao, at bawat wika*, at mula sa bawat panahon. Gayunpaman, partikular na pinupuntirya ng tema ng kabanatang ito ang pinakahuling mensahe ng Adventist ng pagiging pandaigdig na bigay ng Diyos. Nagsusuot sila ng “ *mga puting damit* ” dahil handa silang mamatay bilang mga martir, na hinatulan ng kamatayan sa pamamagitan ng isang utos na ipinahayag ng mga huling rebelde ayon sa Rev.13:15. Ang " *mga palad* " na hawak sa kanilang mga kamay ay sumisimbolo sa kanilang tagumpay laban sa kampo ng mga makasalanan.

Verse 10: “ *At sumigaw sila ng malakas na tinig, na nagsasabi, Ang kaligtasan ay sa ating Diyos na nakaupo sa trono, at sa Kordero.* »

Binubuo ng aksyon ang konteksto ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo, kaayon ng paglalarawan ng mga reaksyon ng kampo ng mga rebelde na inilarawan sa Rev.6:15-16. Dito, ang mga pahayag na ginawa ng mga nailigtas na halal na opisyal ay ganap na kabaligtaran ng mga rebelde. Malayo sa pagkatakot

sa kanila, ang pagbabalik ni Kristo ay nagpapasaya sa kanila, nagbibigay-katiyakan sa kanila, at nagliligtas sa kanila. Ang tanong ng mga rebelde " *Sino ang mabubuhay?"* » tinatanggap ang kanyang sagot dito: ang mga Adventist na nanatiling tapat sa misyon na ipinagkatiwala ng Diyos sa kanila hanggang sa katapusan ng mundo sa panganib ng kanilang buhay, kung kinakailangan. Ang katapatan na ito ay nakabatay sa kanilang kalakip sa paggalang sa banal na Sabbath na pinabanal ng Diyos mula sa pagkakatatag ng mundo, at ang kanilang pag-ibig ay nahayag para sa kanyang makahulang salita. Ito ay higit pa dahil alam na nila ngayon na ang Sabbath ay hinuhulaan ang dakilang kapahingahan ng ikapitong milenyo kung saan, matagumpay pagkatapos ni Jesu-Kristo, sila ay makakapasok sa pamamagitan ng pagtanggap ng buhay na walang hanggan na ipinangako sa kanyang pangalan.

Verse 11: “ *At ang lahat ng mga anghel ay nakatayo sa palibot ng trono at ng mga matatanda at ng apat na nilalang na buhay; at sila ay yumukod sa kanilang mga mukha sa harap ng trono, sa harap ng Diyos* ,

Ang eksenang ipinakita sa atin ay pumupukaw sa pagpasok sa dakilang makalangit na kapahingahan ng Diyos. Nakahanap kami ng mga larawan mula sa mga kabanata 4 at 5 na tumatalakay sa temang ito.

Verse 12: “ *na nagsasabi: Amen! Ang papuri, kaluwalhatian, karunungan, pasasalamat, karangalan, kapangyarihan, at kapangyarihan, ay sa ating Diyos magpakailanman. Amen!* »

Masaya sa magandang pagtatapos na ito ng karanasan sa makalupang kaligtasan, ang mga anghel ay nagpapahayag ng kanilang kagalakan at kanilang pasasalamat sa Diyos ng kabutihan na ating Tagapaglikha, sa kanila, sa atin, na siyang nagkusa sa pagtubos sa mga kasalanan ng mga hinirang sa lupa. , na nagkatawang-tao sa kahinaan ng laman ng tao, upang magdusa ng mabangis na kamatayan na hinihingi ng kanyang hustisya. Sinundan ng maraming di-nakikitang mga mata ang bawat yugto ng planong ito ng kaligtasan at namangha sa dakilang pagpapakita ng pag-ibig ng Diyos. Ang unang salitang sinasabi nila ay " *Amen!"* Sa katotohanan ! Totoo iyon ! Sapagkat ang Diyos ay ang Diyos ng katotohanan, ang Tunay. Ang pangalawang salita ay “ *ang papuri* ” ito rin ang unang pangalan ng 12 tribo: “ *Judah* ” = Papuri. Ang ikatlong salita ay “ *ang kaluwalhatian* " at ang Diyos ay wastong nag-aalala sa kanyang kaluwalhatian dahil aalalahanin niya ito sa Apo.14:7 upang hilingin ito, sa titulo ng natatanging lumikha na Diyos, mula sa mga nag-claim ng kanyang kaligtasan mula noong 1843. Ang ikaapat na salita ay " *karunungan* " . Ang pag-aaral ng dokumentong ito ay naglalayong matuklasan ito ng lahat ng mga halal na opisyal nito. Ang banal na karunungan na ito ay lampas sa ating imahinasyon. Subtlety, mind games, lahat ay naroon sa banal na format. Ikalima ay ang " *pasasalamat* ". Ito ang relihiyosong anyo ng pasasalamat na ginagawa sa mga *banal na salita at gawa.* Sa ikaanim ay *ang "karangalan". Ito ang* pinakanabigo ng mga rebelde sa Diyos. Tinatrato nila siya nang may paghamak sa pamamagitan ng paghamon sa kanyang ipinahayag na kalooban. Sa kabaligtaran, ang mga halal na opisyal ay nagbigay sa kanya, sa lawak ng kanilang posibilidad, ng karangalan na lehitimong nararapat sa kanya. Sa ikapito at ikawalo ay dumating ang " *kapangyarihan at lakas* ". Ang dalawang bagay na ito na nagbubuklod ay kinakailangan upang

ibagsak ang mga maniniil sa lupa, upang durugin ang mga mapagmataas na rebelde habang sila ay namumuno pa sa lupa. Kung wala *ang kapangyarihan* at *lakas* na ito , ang mga huling napili ay namatay na tulad ng maraming iba pang mga martir noong panahon ng Kristiyano.

Verse 13: “ *At isa sa mga matatanda ay sumagot at nagsabi sa akin, Ang mga ito na nararamtan ng puting damit, sino sila, at saan sila nanggaling?* »

Ang tanong na itinanong ay inilaan upang ihayag sa atin ang partikularidad ng simbolo ng " *puting damit* " na may kaugnayan sa " *puti* " kasuotan ng Rev.3:4 at ang " *pinong lino* " na tumutukoy, sa Rev.19:8, " *ang matuwid na mga gawa ng mga banal* ” ng huling-panahong “ *inihanda na kasintahang babae* ” ay, tapat na pangwakas na panahon Adventism na handa para sa pagdagit nito sa langit.

Verse 14: “ *Sinabi ko sa kanya: Panginoon ko, alam mo ito. At sinabi niya sa akin: Ito ang mga yaong nanggaling sa malaking kapighatian; kanilang nilabhan ang kanilang mga damit, at pinaputi sa dugo ng kordero.* »

Ang " *mga puting damit* " na isinusuot ng ilang matatandang lalaki, sa katunayan, umaasa si Jean ng tugon mula sa isa sa kanila. At ang inaasahang sagot ay dumating: " *Sila ang mga nanggaling sa malaking kapighatian* ", iyon ay, ang mga pinili, mga biktima at martir ng mga digmaang relihiyon at ateismo na ipinahayag sa atin ng " *5th seal* ", sa Rev.6:9 hanggang 11: “ *Isang puting balabal ang ibinigay sa bawat isa sa kanila; at sila ay sinabihan na manatili sa pahinga nang ilang panahon, hanggang sa ang bilang ng kanilang mga kapuwa alipin at kanilang mga kapatid na papatayin na gaya nila ay mabuo.* » Sa Apoc.2:22, ang “ *malaking kapighatian* ” ay tumutukoy sa pagpatay sa rebolusyonaryong rehimeng ateistang Pranses na nagawa sa pagitan ng 1793 at 1794. Bilang kumpirmasyon, sa Rev.11:13, mababasa natin: “… *pitong libong lalaki ang napatay dito. lindol* ”; " *Pito* " para sa relihiyon, at " *libo* " para sa karamihan. Ang Rebolusyong Pranses ay parang lindol na pumapatay din sa mga lingkod ng Diyos. Ngunit ang “ *malaking kapighatian* ” na ito ay isa lamang unang anyo ng tagumpay na ito. Ang pangalawang anyo nito ay isasagawa sa pamamagitan ng " *ika-6 na trumpeta* " ng Rev.9, isang kapitaganan ng pag-edit sa Rev.11 ang magbubunyag ng katotohanang ito. Maraming mga hindi tapat na Kristiyano ang papatayin sa panahon ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig na sinasagisag at pinatutunayan ng " *ika-6 na trumpeta "*. Ngunit mula noong 1843, pinili ng Diyos ang mga hinirang na kanyang pinabanal at ang mga huling itinalaga niya ay masyadong mahalaga sa kanyang mga mata upang wasakin. Inihahanda Niya sila para sa huling patotoo ng kasaysayan ng kaligtasan sa lupa; isang patotoo ng katapatan na kanilang ibibigay sa kanya sa pamamagitan ng pananatiling tapat sa kanyang ikapitong araw na Sabbath, kahit na binantaan ng kamatayan ng kampo ng mga rebelde. Ang huling pagsubok na ito ng plano ng Diyos ay inihayag sa mensaheng inihatid sa " *Filadelfia* " sa Rev.3:10 at sa Rev.13:15 (decree of death). Para sa Diyos, ang intensyon ay karapat-dapat sa pagkilos, at sa lawak na, kung masusubok, tinatanggap nila ang panganib ng kamatayan, sila ay itinuring niya sa grupo ng mga martir at sa gayon ay maituturing na "puting balabal" na tunay na mga *martir* . Makatakas sila sa kamatayan dahil lamang sa nagliligtas na pamamagitan ni Jesu-Kristo. Sa huling pagsubok na ito, pagkatapos ng ikalawang " *malaking kapighatian* ", sa pamamagitan ng patotoo ng kanilang katapatan, sila naman ay "

maglalaba ng kanilang mga damit, at magpapaputi sa kanila sa dugo ng kordero " na nananatiling tapat hanggang sa katapusan. sila ay pagbabantaan. Sa pagtatapos ng huling pagsubok na ito ng pananampalataya, ang bilang ng mga mamamatay sa gayon bilang mga martir ay magiging kumpleto at ang mortal na " *kapahingahan " ng mga martir na santo ng " ikalimang tatak* " ay magtatapos sa kanilang muling pagkabuhay. Mula noong 1843 at lalo na mula noong 1994, ang gawain ng pagpapakabanal na isinagawa ng Diyos ay ginagawa itong walang kabuluhan, ang kamatayan ng mga tunay na hinirang na nanatiling buhay at tapat hanggang sa oras ng kanyang pagbabalik at ang katapusan ng panahon ng biyaya na nauuna dito ay ginagawang higit pa. walang kwenta.

Verse 15: " *Dahil dito sila ay nasa harap ng trono ng Diyos, at naglilingkod sa kanya araw at gabi sa kanyang templo. Siya na nakaupo sa trono ay magtatayo ng kaniyang tolda sa ibabaw nila;* »

Naiintindihan namin na para sa Diyos, ang ganitong uri ng mga hinirang ay kumakatawan sa isang partikular na mataas na piling tao. Bibigyan niya siya ng mga espesyal na karangalan. Sa talatang ito, ang Espiritu ay gumagamit ng dalawang panahunan ng conjugation, ang kasalukuyan at ang hinaharap. Ang mga pandiwang pinagsama-sama sa kasalukuyang panahunan na " *sila ay* " at " *paglingkuran siya* " ay nagpapakita ng pagpapatuloy ng kanilang pag-uugali sa kanilang katawang-tao na siyang templo ng Diyos na nananahan sa kanila. At ang pagkilos na ito ay ipagpapatuloy sa langit pagkatapos ng kanilang pagdagit ni Jesu-Kristo. Sa hinaharap, ibinibigay ng Diyos ang kanyang sagot sa kanilang katapatan: " *Siya na nasa trono ay magtatayo ng kanyang tolda sa ibabaw nila* " magpakailanman.

Verse 16: " *Hindi na sila magugutom, o mauuhaw pa, ni tatamaan man sila ng araw, ni anumang init.* »

Ang mga salitang ito ay nangangahulugan para sa mga hinirang na Adventist sa katapusan na sila ay " *nagugutom* " na pinagkaitan ng pagkain at " *nauuhaw* " dahil nawalan ng tubig ng kanilang mga nagpapahirap at kanilang mga tagapagbilanggo. " *Ang apoy ng araw* ," na ang " *init* " ay tumitindi sa ikaapat sa huling pitong salot ng Diyos, ang masusunog sila at magdusa sa kanila. Ngunit ito rin ay sa pamamagitan ng apoy ng mga sunog ng papal inquisition, ang iba pang uri ng " *init* " na ang mga martir ng " *ikalimang selyo* " ay natupok o pinahirapan. Ang salitang " *init* " ay nauugnay din sa apoy ng kumbensyonal at atomic na mga armas na ginamit sa konteksto ng *ikaanim na trumpeta* . Ang mga nakaligtas sa huling labanan na ito ay dumaan sa apoy. Ang mga bagay na ito ay hindi na mangyayari muli sa buhay na walang hanggan, na tanging mga hinirang lamang ang papasok.

Verse 17: " *Sapagkat ang Kordero na nasa gitna ng trono ay magpapakain sa kanila at dadalhin sila sa mga bukal ng tubig ng buhay, at papahirin ng Diyos ang bawat luha sa kanilang mga mata.* »

" *Kordero* " ay sa katunayan, gayundin, ang Mabuting Pastol na magpapastol sa kanyang minamahal na tupa. Ang kanyang pagka-Diyos ay muling pinagtibay dito sa pamamagitan ng kanyang posisyon " *sa gitna ng trono* ". Ang kanyang banal na kapangyarihan ay umaakay sa kanyang mga hinirang " *sa mga bukal ng tubig ng buhay* ", isang simbolikong larawan ng buhay na walang

hanggan. At ang pag-target sa huling konteksto kung saan, sa kanyang pagbabalik, ang kanyang mga huling napili ay luluha, " *papahirin niya ang bawat luha sa kanilang mga mata* ". Ngunit ang mga luha ay naging bahagi rin ng lahat ng kanyang mga pinili na pinagmalupitan at pinag-usig sa buong kasaysayan ng panahon ng Kristiyano, madalas hanggang sa kanilang huling hininga.

Tandaan : Sa kabila ng mapanlinlang na mga pagpapakita na naobserbahan sa ating panahon 2020, kung saan ang tunay na pananampalataya ay tila naglaho, ang Diyos ay nagpropesiya ng pagbabagong loob at kaligtasan ng "maraming tao" na nagmumula sa lahat ng lahi, etniko at linguistic na pinagmulan ng mundo. Isang tunay na pribilehiyo ang ibinibigay niya sa kanyang mga hinirang na opisyal na malaman na, ayon sa Apoc. 9:5-10, ang panahon ng pagkakaunawaan at panlahat na relihiyosong kapayapaan ay nai-program lamang niya sa loob ng "150" na taon. (o *limang* makahulang buwan) sa pagitan ng 1844 at 1994. Ang natatanging pamantayang ito ng tunay na hinirang ay binanggit ng Espiritu sa kanyang mensahe sa Apoc.17:8: " *Ang halimaw na iyong nakita ay naging, at wala na . Dapat siyang umakyat mula sa kalaliman, at pumunta sa kapahamakan. At yaong mga nananahan sa lupa,* ***na ang kanilang mga pangalan ay hindi nasusulat sa aklat ng buhay mula nang itatag ang sanglibutan, ay magsisimangha kapag nakita nila ang halimaw*** *, sapagka't ito'y nakaraan, at wala na. , at ito'y muling lilitaw.* » **Ang mga tunay na hinirang ay hindi magugulat** kapag nakita nila ang mga bagay na ipinahayag sa kanila ng Diyos sa pamamagitan ng kanyang makahulang salita ay natupad.

Apocalipsis 8: Ang unang apat na trumpeta

Ang unang apat na parusa ng Diyos

Verse 1: “ *Nang buksan niya ang ikapitong tatak, nagkaroon ng katahimikan sa langit sa loob ng halos kalahating oras.* »

Ang pagbubukas ng “ *ikapitong tatak* ” ay lubhang mahalaga, dahil pinahihintulutan nito ang kumpletong pagbubukas ng aklat na Pahayag na “ *tinatakan ng pitong tatak* ” ayon sa Apoc.5:1. Ang katahimikan na minarkahan ang pagbubukas na ito ay nagbibigay sa aksyon ng isang pambihirang solemne. Mayroon itong dalawang katwiran. Ang una ay ang ideya ng pagkasira ng ugnayan sa pagitan ng langit at lupa, na sanhi ng pag-abandona sa Sabbath noong Marso 7, 321. Ang pangalawa ay ipinaliwanag tulad ng sumusunod: sa pamamagitan ng pananampalataya, kinikilala ko ang "ikapitong tatak" na ito *sa* " *tatak ng buhay na Diyos* ” ng kabanata 7 na tumutukoy, sa aking palagay, ang banal na Sabbath na pinabanal ng Diyos mula sa pagkakatatag ng mundo. Naalala niya ang kahalagahan nito sa pamamagitan ng paggawa nitong paksa ng ikaapat sa kanyang sampung utos. At doon, natuklasan ko ang katibayan na naghahayag ng labis na kahalagahan nito para sa Diyos, ang ating dakilang Maylikha. Ngunit nasa salaysay na sa Genesis, napansin ko na ang ikapitong araw ay iniharap nang hiwalay sa kabanata 2. Ang unang anim na araw ay tinalakay sa kabanata 1. Higit pa rito, ang ikapitong araw ay hindi isinara, gaya ng mga nauna, sa pamamagitan ng pormula na " *mayroong gabi at umaga* ”. Ang partikularidad na ito ay nabibigyang-katwiran sa pamamagitan ng propesiya nitong papel sa ikapitong milenyo ng proyekto ng pagliligtas ng Diyos. Inilagay sa ilalim ng tanda ng

kawalang-hanggan ng mga hinirang na tinubos ng dugo ni Jesu-Kristo, ang ikapitong milenyo mismo ay parang isang araw na walang katapusan. Bilang pagpapatunay sa mga bagay na ito, sa paglalahad nito sa Bibliyang Hebreo, ang Torah, ang teksto ng ikaapat na utos ay inihiwalay sa iba at pinangungunahan ng isang tanda na humihingi ng panahon ng magalang na katahimikan. Ang senyas na ito ay ang titik na "Pé" mula sa Hebrew at sa gayon ay nakahiwalay na nagmamarka ng pahinga sa teksto, kinuha ang pangalang "pétuhot". Ang sabbatical na pahinga ng ikapitong araw samakatuwid ay may bawat katwiran para sa pagiging minarkahan ng Diyos sa isang partikular na paraan. Mula noong tagsibol ng 1843, naging sanhi ito ng pagkawala ng tradisyonal na pananampalatayang Protestante, tagapagmana ng Katolikong "Linggo". At mula sa parehong pagsubok, ngunit noong Autumn 1844, ito ay muling naging tanda ng pag-aari ng Diyos na ibinigay sa kanya ng Ezé.20:12-20: “ *Ibinigay ko rin sa kanila ang aking mga Sabbath bilang tanda sa pagitan ko at nila, upang iyon maaari nilang malaman na ako ay si YaHWéH na nagpapabanal sa kanila.../...Pabanalin mo ang aking mga Sabbath, at upang sila ay maging isang tanda sa pagitan ko at sa iyo upang makilala na ako si YaHWéH, na iyong Diyos.* » Sa pamamagitan lamang niya na ang pinili ay maaaring makapasok sa lihim ng Diyos at matuklasan ang tiyak na programa ng kanyang inihayag na proyekto.

Iyon ay sinabi, sa kabanata 8, ang Diyos ay nagpapalabas ng mga pagkakasunod-sunod ng mga mensahe ng sumpa. Na humahantong sa akin upang tingnan ang katotohanan ng Sabbath sa ilalim ng aspeto ng mga sumpa na ang pag-abandona nito, ng mga Kristiyano mula noong Marso 7, 321, ay nagdulot ng mga tanikala sa panahon ng Kristiyano. Ito rin ang pagtitibayin ng talatang darating sa pamamagitan ng pag-uugnay sa tema ng Sabbath sa " *pitong trumpeta* ", mga simbolo ng "pitong banal na parusa" na hahampas sa pagtataksil ng Kristiyano noong Marso 7, 321.

Verse 2: “ *At nakita ko ang pitong anghel na nakatayo sa harap ng Diyos, at binigyan sila ng pitong trumpeta.* »

Ang una sa mga pribilehiyong nakuha sa pagpapabanal ng ikapitong araw na Sabbath, na mismong pinabanal ng Diyos, ay ang pag-unawa sa kahulugan na ibinigay niya sa tema ng " *pitong trumpeta* ". Sa pamamagitan ng anyo ng diskarte na ibinigay dito, ang temang ito ay ganap na nagbubukas ng katalinuhan ng napili. Dahil nagbibigay ito ng patunay ng akusasyon ng “ *kasalanan* ” na binanggit sa Dan.8:12 laban sa Christian Assembly, ng Diyos. Sa katunayan, ang “pitong kaparusahan” na ito ay hindi ipapataw ng Diyos kung hindi umiiral ang kasalanang ito. Higit pa rito, sa liwanag ng Levitico 26, ang mga parusang ito ay nabibigyang-katwiran sa pamamagitan ng pagkapoot sa kanyang mga utos. Sa lumang tipan, pinagtibay na ng Diyos ang parehong prinsipyo, upang parusahan ang kasamaan ng hindi tapat at tiwaling makalaman na Israel. Ang Diyos na lumikha at mambabatas na hindi nagbabago, ay nagbibigay sa atin ng magandang patunay nito. Ang parehong mga tipan ay napapailalim sa parehong mga kinakailangan ng pagsunod at katapatan.

Ang pag-access sa tema ng " *mga trumpeta* " ay gagawing posible na ipakita ang sunud-sunod na pagkondena ng lahat ng mga relihiyong Kristiyano: Katoliko, Ortodokso, Protestante mula noong 1843, ngunit pati na rin ang mga

Adventista mula noong 1994. Inihahayag din nito ang unibersal na parusa ng " *ikaanim na trumpeta* " na hampasin silang magkasama bago matapos ang panahon ng pagsubok. Kaya natin masusukat ang kahalagahan nito. Ang " *ikapitong trumpeta* " na nauugnay sa pagbabalik ni Kristo, ang direktang pagkilos ng Diyos, ay itituring nang hiwalay, tulad ng Sabbath, sa kabanata 11, pagkatapos ay malawak itong bubuo sa mga kabanata 18 at 19.

Sa nakalipas na 17 siglo mula noong 321, o mas tiyak na 1709 taon, 1522 na taon ang namarkahan ng mga sumpa na dulot ng paglabag sa Sabbath hanggang sa panunumbalik nito na nakatakda sa taong 1843 sa utos ng Dan.8:14. At mula sa petsang iyon ng pagpapanumbalik nito hanggang sa pagbabalik ni Jesu-Kristo noong 2030, ang Sabbath ay nag-alay ng pagpapala nito sa loob lamang ng 187 taon. Samakatuwid, ang Sabbath ay mas matagal nang nagdulot ng pinsala sa mga hindi tapat na tao kaysa sa kabutihan sa mga tapat na hinirang. Ang sumpa ay nanalo at ang temang ito samakatuwid ay may lugar sa kabanata 8 na ito na naglalahad ng mga banal na sumpa.

Verse 3: “ *At dumating ang isa pang anghel, at tumayo sa ibabaw ng dambana, na may hawak na gintong insensaryo; at binigyan nila siya ng maraming insenso, upang maihandog niya, kasama ng mga panalangin ng lahat ng mga banal, sa dambanang ginto na nasa harap ng trono.* »

Sa Daniel 8:13, pagkatapos na banggitin *ang "nakapangingilabot na kasalanan* ", ang mga banal sa pangitain ay nagmula sa " *walang hanggan* " na may kinalaman sa " *di-makapag-usap na* "makalangit na " *pagkasaserdote* " ni Jesu-Kristo, ayon sa Heb.7:23. Sa lupa, mula noong 538, inalis ito ng rehimeng papa ayon sa Dan.8:11. Noong 1843, ang pakikipagkasundo kay Jesu-Kristo ay nangangailangan ng pagsasauli nito. Ito ang layunin ng tema na ating tinatalakay sa talatang 3 na ito na nagbubukas ng langit at nagpapakita sa atin ni Jesu-Kristo sa kanyang simbolikong papel bilang makalangit na mataas na saserdote na tagapamagitan para sa mga kasalanan ng kanyang mga hinirang, at ang mga ito lamang. Tandaan, na sa lupa, sa pagitan ng 538 at 1843, ang eksenang ito at ang papel na ito ay pinatawad at inaagaw ng aktibidad ng mga papa ng Romano Katoliko na humalili sa isa't isa sa paglipas ng panahon, na patuloy na binigo ang Diyos sa kanyang lehitimong pinakamataas na soberanya na karapatan.

Dahil ito ay ipinakita sa kabanata 8 na ito at dahil ito ay tumigil kasabay ng pagtalikod sa Sabbath, ang temang ito ng pamamagitan ni Jesu-Kristo ay iniharap din sa atin sa ilalim ng aspeto ng sumpa ng pagtigil ng pamamagitan na ito para sa Kristiyano. maraming walang malay na biktima ng paganong Romanong “araw ng araw”; ito, maging at lalo na, pagkatapos nitong mapanlinlang at mapang-akit na pagpapalit ng pangalan: “Linggo”: Araw ng Panginoon. Oo, ngunit saang panginoon galing? Naku! Yung nasa ibaba.

Verse 4: “ *Ang usok ng insenso ay umakyat kasama ng mga panalangin ng mga banal mula sa kamay ng anghel sa harap ng Diyos.* »

Ang “ *mga pabango* ” na kasama ng “ *mga panalangin ng mga santo* ” ay sumasagisag sa masarap na amoy ng sakripisyo ni Jesu-Kristo. Ang Kanyang pagpapakita ng pag-ibig at katapatan ang dahilan kung bakit ang mga panalangin ng Kanyang mga hinirang ay katanggap-tanggap sa Kanyang banal na paghatol. Dapat nating tandaan sa talatang ito ang kahalagahan ng pagkakaugnay ng mga

salitang " *usok* " at " *mga panalangin ng mga banal* ". Gagamitin ang detalyeng ito sa Rev.9:2 para tukuyin ang mga panalangin ng mga huwad na Kristiyanong Protestante, mula noong naitatag ang bagong sitwasyon noong 1843.

Ang pinupukaw ng Diyos sa talatang ito ay ang sitwasyong nanaig sa pagitan ng panahon ng mga apostol at ng isinumpa na petsa ng Marso 7, 321. Bago ang pagtalikod sa Sabbath, tinanggap ni Jesus ang mga panalangin ng mga hinirang at namagitan sa kanyang pangalan para sa kanila. Ito ay isang larawan ng pagtuturo na nagpapahiwatig na ang patayong relasyon sa pagitan ng Diyos at ng kanyang mga hinirang ay pinananatili. Magiging gayon ito hangga't sila ay nagpapatotoo sa katapatan sa kanyang pagkatao at sa kanyang pagtuturo ng katotohanan, hanggang 321. Sa 1843, ang pagkasaserdote ni Jesus ay *magpapatuloy* sa lahat ng pinagpalang aktibidad nito sa pabor sa mga hinirang na santo ng Adventist. Gayunpaman, sa pagitan ng 321 at 1843, ang mga repormador ay nakinabang mula sa kaniyang pagpapatawad, gaya ng noong panahon ng *Tiatira* .

Verse 5: “ *At kinuha ng anghel ang suuban, at pinuno ng apoy mula sa dambana, at inihagis sa lupa. At nagkaroon ng mga tinig, at kulog, at kidlat, at isang lindol.* »

Ang pagkilos na inilarawan ay nakikitang marahas. Ito ay kay Hesukristo sa pagtatapos ng kanyang ministeryo sa pamamagitan kapag dumating ang oras para sa katapusan ng panahon ng biyaya. Ang papel na ginagampanan ng *"altar* " ay nagtatapos, at " *ang apoy* ", ang imahe ng nagbabayad-salang kamatayan ni Jesucristo, ay " *itinapon sa lupa* ", na humihingi ng kaparusahan mula sa mga taong minamaliit ito, at para sa ilan, hinahamak. Ang katapusan ng mundo na minarkahan ng direktang interbensyon ng Diyos ay napukaw dito sa pamamagitan ng pangunahing pormula na ipinahayag sa Rev.4:5 at Exo.19:16. Ang pangkalahatang-ideya ng panahon ng Kristiyano ay nagtatapos sa pagdating nitong "Adventist" ni Jesu-Kristo.

Tulad ng Sabbath, ang tema ng makalangit na pamamagitan ni Jesu-Kristo ay ipinakita sa ilalim ng aspeto ng sumpa ng kanyang paghatol sa pagitan ng 321 at 1843. Ang mga banal na nagtatanong sa Espiritu tungkol sa kanya, sa Dan.8:13, ay may magandang dahilan para sa na gustong malaman ang panahon kung kailan ang “ *perpetual* ” na pagkasaserdote ay kukunin ni Jesu-Kristo.

Tandaan : Nang walang pagtatanong sa nakaraang interpretasyon, ang pangalawang paliwanag ay may katuturan. Sa ikalawang interpretasyong ito, ang pagtatapos ng tema ng pamamagitan ni Jesu-Kristo ay maaaring maiugnay sa petsa ng Marso 7, 321, ang sandali kung kailan ang pag-abandona sa Sabbath ng mga Kristiyano ay humantong sa Diyos na pumasok sa galit na mapapawi ng Kanluranin. Kristiyanismo, sa pamamagitan ng " *pitong trumpeta* " na nagmula sa bersikulo 6 na sumusunod. Ang dobleng paliwanag na ito ay higit na makatwiran dahil ang pag-abandona sa Sabbath ay may mga kahihinatnan hanggang sa katapusan ng mundo, sa 2030, ang taon kung saan sa pamamagitan ng kanyang maluwalhating nakikitang pagbabalik, si Jesu-Kristo ay magpakailanman aalisin mula sa Romanong rehimeng papa at sa huling Amerikano. Ang suportang Protestante, ang kanilang maling pag-aangkin na maglingkod at kumatawan sa kanya. Pagkatapos ay ipagpapatuloy ni Jesus ang kanyang titulong " *Ulo* " ng

Simbahang inagaw ng papa. Sa katunayan, hindi tulad ng tapat na hinirang, ang mga bumagsak na hindi mananampalataya na mga Kristiyano ay papansinin ang utos ng Dan.8:14 at ang mga kahihinatnan nito hanggang sa katapusan ng mundo; na nagbibigay-katwiran sa kanilang takot sa pagbabalik ni Hesus ayon sa turo ng Rev.6:15-16. Bago ang 2030, ang unang anim na " *trumpeta* " ay isasagawa sa pagitan ng 321 at 2029. Sa pamamagitan ng " *ikaanim na trumpeta* ", ang huling babala na parusa bago ang huling paglipol, pinarurusahan ng Diyos ang mga suwail na Kristiyano. Pagkatapos nitong ikaanim na parusa, aayusin niya ang mga kondisyon para sa huling panlahat na pagsubok ng pananampalataya at sa kontekstong ito, ang ipinahayag na liwanag ay ihahayag at malalaman sa lahat ng nakaligtas. Sa harap ng ipinakitang katotohanan na ang mga hinirang at ang nahulog ay, sa pamamagitan ng kanilang malayang pagpili, ay uusad sa harap ng banta ng kamatayan tungo sa kanilang huling kapalaran na magiging: buhay na walang hanggan para sa mga hinirang, tiyak at ganap na kamatayan. para sa mga nahulog..

Verse 6: " *At ang pitong anghel na may pitong trumpeta ay naghanda sa paghihip.* »

Mula sa talatang ito, ang Espiritu ay nag-aalok sa atin ng isang bagong pangkalahatang-ideya ng panahon ng Kristiyano, na kinuha bilang tema nito ang " *pitong trumpeta* " iyon ay, "pitong sunud-sunod na mga parusa" na ipinamahagi sa buong panahon ng Kristiyano mula noong Marso 7, 321, taon kung saan ang " *kasalanan* " ay opisyal at **sibil** na itinatag. Naaalala ko na sa paunang salita ng Pahayag 1, *ang "tinig* " ni Kristo mismo ay inihambing na sa tunog ng " *trumpeta* ". Ang instrumentong ito na ginamit upang balaan ang mga tao sa Israel ay nagdadala sa loob mismo ng buong kahulugan ng Apocalypse na paghahayag. Ang babala ay nagbabala sa mga bitag na itinakda ng kaaway.

Verse 7: " *Ang unang tumunog. At nagkaroon ng granizo at apoy na may halong dugo, na itinapon sa lupa; at ang ikatlong bahagi ng lupa ay nasunog, at ang ikatlong bahagi ng mga puno ay nasunog, at ang bawat berdeng halaman ay nasunog.* »

Unang parusa : ito ay isinagawa sa pagitan ng 321 at 538, sa pamamagitan ng iba't ibang pagsalakay sa Imperyo ng Roma ng mga tinatawag na "barbarian" na mga tao. Naaalala ko lalo na ang mga tao ng "Huns" na ang pinunong si Attila ay nagsabi na siya ay, tama, ang "hampas ng Diyos". Isang salot na nag-aapoy sa bahagi ng Europa; hilagang Gaul, hilagang Italya at Pannonia (Croatia at kanlurang Hungary). Ang kanyang motto ay, O kay tanyag! "Kung saan dumadaan ang aking kabayo, ang damo ay hindi tumutubo." Ang kanyang mga aksyon ay ganap na buod sa talatang ito 7; walang kulang, lahat nandoon. Ang " *Hail* " ay ang simbolo ng pagkasira ng mga pananim at ang " *sunog* " ay ang simbolo ng pagkasira ng mga consumable na materyales. At siyempre, ang " *dugong nabuhos sa lupa* " ay simbolo ng buhay ng tao na marahas na pinatay. Ang pandiwang " *itinapon* " ay nagpapahiwatig ng poot ng lumikha, tagapagbigay ng batas, at tagapagligtas na Diyos na nagbibigay-inspirasyon at namamahala sa pagkilos pagkatapos ng "paghagis ng *apoy mula sa altar* " sa talatang 5.

Kasabay nito, sa Lev.26:14 hanggang 17, mababasa natin: " *Ngunit kung hindi ninyo ako didinggin at hindi ninyo gagawin ang lahat ng utos na ito, kung*

inyong hahamakin ang aking mga palatuntunan, at kung ang inyong kaluluwa ay kapopootan sa aking mga kahatulan, upang hindi ninyo ginagawa ang lahat ng aking mga utos at sinira ang aking tipan, kung gayon ito ang gagawin ko sa inyo. Magpapadala ako sa iyo ng sindak, pagkahilo at lagnat, na magpapanghina sa iyong mga mata at magdurusa ang iyong kaluluwa; at iyong ihahasik ang iyong mga binhi sa walang kabuluhan: ang iyong mga kaaway ay lalamunin sila. Itatapat ko ang aking mukha laban sa inyo, at kayo ay matatalo sa harap ng inyong mga kaaway; silang napopoot sa iyo ay magpupuno sa iyo, at ikaw ay tatakas nang hindi hinahabol. »

Verse 8: " *Tumunog ang pangalawa. At isang bagay na parang isang malaking* ***bundok na nagniningas*** *sa apoy ay itinapon sa dagat; at ang ikatlong bahagi ng dagat ay naging dugo ,*

Ikalawang Parusa : Ang susi sa mga larawang ito ay nasa Jer.51:24-25: " *Aking gagantihan ang Babilonia at ang lahat ng mga naninirahan sa Caldea dahil sa lahat ng kasamaan na kanilang ginawa sa Sion sa harap ng inyong mga mata, sabi ni YaHWéH. Narito, ako'y laban sa iyo, Oh bundok ng kapahamakan, sabi ni Yahweh, ikaw na sumira sa buong lupa! Iuunat ko ang aking kamay sa iyo, ipapabagsak kita mula sa mga bato,* ***at gagawin kitang bundok ng apoy.*** » Sa talatang ito 8 na binuhay ng Espiritu ang rehimeng papa ng Roma sa ilalim ng simbolikong pangalan nito na " *Babylon* " na lilitaw sa anyong " *Babylon the dakila* " sa Rev.14:8, 17:5 at 18:2. Ang "apoy" ay nananatili sa kanyang pagkatao, na nagbubunga ng mas maraming kung ano ang tutupok sa kanya sa pagbabalik ni Kristo at sa huling paghuhukom, gaya ng ginagamit niya sa pag-alab ng poot sa mga sumasang-ayon at sumusuporta sa kanya: ang mga monarkang Europeo at ang kanilang mga mamamayang Katoliko .. Dito gaya sa Daniel, *ang "dagat* " ay kumakatawan sa sangkatauhan na may kinalaman sa makahulang pagtatakip; ang sangkatauhan ng mga hindi kilalang tao na mahalagang nanatiling pagano sa kabila ng maliwanag na mga Kristiyanong pagbabalik-loob. Ang unang kinahinatnan ng pagkakatatag ng rehimeng papa noong 538 ay ang pag-atake sa mga tao upang ma-convert sila sa pamamagitan ng armadong pwersang militar. Ang salitang " *bundok* " ay tumutukoy sa isang malakas na kahirapan sa heograpiya. Ito ang nararapat na tukuyin ang rehimeng papa na, kaaway ng Diyos, gayunpaman ay napukaw ng kanyang banal na kalooban; ito upang patigasin ang relihiyosong buhay ng mga hindi tapat na Kristiyano na nagresulta sa pag-uusig, pagdurusa at kamatayan sa kanila at sa labas ng mga tao ng iba't ibang relihiyon. Ang sapilitang relihiyon ay isang bago dahil sa paglabag sa banal na Sabbath ng Diyos. Utang namin sa kanya ang hindi kinakailangang mga masaker ng sapilitang pagbabagong-loob na isinagawa ni Charlemagne at ang mga utos ng mga Krusada na itinuro laban sa mga mamamayang Muslim, na inilunsad ni Pope Urban II; lahat ng mga bagay na hinulaan sa " *pangalawang trumpeta* " na ito.

Verse 9: " *At ang ikatlong bahagi ng mga nilalang na nasa dagat na may buhay ay namatay, at ang ikatlong bahagi ng mga barko ay namatay .* "

Ang mga kahihinatnan ay pangkalahatan at tatagal hanggang sa katapusan ng mundo. Ang mga salitang " *dagat* " at " *mga barko* " ay mahahanap ang kahulugan nito sa mga pag-aaway ng mga Muslim sa Dagat Mediteraneo, ngunit

gayundin sa mga mamamayang Aprikano at Timog Amerika kung saan ang mananakop na pananampalatayang Katoliko ay magbubunga ng kakila-kilabot na mga masaker sa mga katutubong populasyon. .

Kasabay nito ay mababasa natin sa Lev.26:18 hanggang 20: “ *Kung, sa kabila nito, hindi kayo makikinig sa akin, parurusahan ko kayo ng pitong ulit dahil sa inyong mga kasalanan. Sisirain ko ang kapalaluan ng iyong lakas,* ***gagawin kong parang bakal ang iyong langit*** *, at parang tanso ang iyong lupa. Ang iyong lakas ay mauubos sa walang kabuluhan, ang iyong lupain ay hindi magbubunga,* ***at ang mga puno sa lupa ay hindi magbubunga ng kanilang bunga.*** » Sa talatang ito, ipinahayag ng Diyos ang isang relihiyosong pagpapatigas na sa panahon ng Kristiyano ay natupad sa pamamagitan ng pagpasa ng Roma mula sa paganismo tungo sa pagiging papa. Pansinin natin ang interes na sa pagkakataon ng pagbabagong ito, iniwan ng dominasyon ng Romano ang "Kapitolyo" upang mailagay ang kapapahan sa palasyo ng Lateran na matatagpuan mismo sa "Caelius", iyon ay, ang kalangitan. Kinukumpirma ng malupit na rehimeng papa ang ipinropesiya na pagtigas ng relihiyon. Ang bunga ng pananampalatayang Kristiyano ay nabago. Ang kahinahunan ni Kristo ay napalitan ng pagsalakay at kalupitan; at ang katapatan sa katotohanan ay nababago sa pagtataksil at kasigasigan para sa relihiyosong kasinungalingan.

Verse 10: “ *Tumunog ang pangatlo. At nahulog mula sa langit ang isang malaking bituin na nagniningas na parang tanglaw; at nahulog sa ikatlong bahagi ng mga ilog at sa mga bukal ng tubig.* »

Ikatlong parusa : Ang kasamaan na nabuo ay tumitindi at umabot sa rurok nito sa pagtatapos ng Middle Ages. Ang mga pagsulong sa mekanikal na pag-iimprenta ay pumabor sa paglalathala ng Banal na Bibliya. Sa pagbabasa nito, natuklasan ng mga halal na opisyal ang mga katotohanang itinuturo nito. Kaya binibigyang-katwiran niya ang papel ng “ *dalawang saksi* ” na ibinibigay sa kanya ng Diyos sa Apoc. 11:3: “ *Ibibigay ko sa aking dalawang saksi ang kapangyarihang magpropesiya, na nakadamit ng kayong magaspang, sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw* . » Pabor sa sarili nitong mga relihiyosong dogma, ang pananampalatayang Katoliko ay umaasa lamang sa Bibliya upang bigyang-katwiran ang mga pangalan ng mga santo na ginagawa nitong sambahin ng mga nasasakupan nito. Dahil ang pagkakaroon ng Bibliya ay hinahatulan nito at inilalantad nito ang may-ari sa pagpapahirap at kamatayan. Ang pagtuklas ng katotohanan sa Bibliya ang nagbibigay-katwiran sa larawang ibinigay sa talatang ito: “ *At nahulog mula sa langit ang isang malaking bituin na nagniningas na parang tanglaw* .” Ang apoy ay nananatili pa rin sa imahe ng Roma na sinasagisag sa oras na ito ng isang " *mahusay na nagniningas na bituin* " tulad ng " *dakilang nasusunog na bundok* ". Ang salitang “ *bituin* ” ay nagpapakita ng pag-aangkin nito na “ *nagsisindi ng lupa* ” ayon sa relihiyon ayon sa Gen.1:15; at ito sa pangalan ni Jesucristo, na sinasabi niyang larawan ng tunay na “ *tanglaw* ”, tagapagdala ng liwanag kung saan siya inihambing sa Apo.21:23. Siya ay " *dakila* " pa rin tulad noong nagsimula siya, ngunit ang kanyang pag-uusig na apoy ay lumakas, mula sa " *nasusunog* " na estado tungo sa " *nasusunog* ". Ang paliwanag ay simple, tinuligsa ng Bibliya, ang kanyang galit ay mas matindi habang pinipilit siyang hayagang salungatin ang mga pinili ng Diyos. Na

ayon sa Rev. 12:15-16 ay pinipilit itong lumipat mula sa diskarte ng tuso at mapanlinlang na " *serpiyente " patungo sa hayagang umuusig na " dragon* ". Ang mga kalaban nito ay hindi lamang ang mapayapa at masunurin na hinirang ng Diyos, mayroon din at higit sa lahat sa harap nito, isang huwad na Protestantismo, mas pulitikal kaysa relihiyoso, dahil binabalewala nito ang mga utos na ibinigay ni Jesu-Kristo at humawak ng armas, pinapatay niya at masaker kasing dami ng kampo ng mga Katoliko. Ang " *ikatlo ng mga ilog* " iyon ay, isang bahagi ng mga populasyon ng Kristiyanong Europa, ay dumanas ng pagsalakay ng mga Katoliko gaya ng ginawa ng " *mga pinagmumulan ng tubig* ". Ang modelo ng mga bukal ng tubig na ito ay ang Diyos mismo ayon sa Jer.2:13: " *Sapagka't ang aking bayan ay nagkasala ng dobleng kasalanan: Iniwan nila ako, na siyang bukal ng tubig na buhay, upang maghukay para sa kanilang sarili ng mga balon, mga bitak na balon, na hindi nagpapanatili ng tubig.* » Sa maramihan, sa talatang ito, itinalaga ng Espiritu sa pamamagitan ng " *mga bukal ng tubig* " ang mga hinirang na nabuo sa larawan ng Diyos. Pinatutunayan ng Juan 7:38, na nagsasabi, " *Ang sinumang naniniwala sa akin, ang mga ilog ng tubig na buhay ay dadaloy mula sa kanya, gaya ng sinasabi ng Kasulatan."* » Itinuturo din ng pananalitang ito ang pagsasagawa ng pagbibinyag ng mga bata na mula sa pagsilang, nang hindi sinasangguni, ay tumatanggap ng relihiyosong tatak na gagawin silang mga paksa ng isang hindi piniling layuning pangrelihiyon. Sa kanilang paglaki, balang araw ay kukuha sila ng mga sandata at papatayin ang mga kalaban dahil hinihingi ito sa kanila ng kanilang etika sa relihiyon. Kinondena ng Bibliya ang simulaing ito dahil sinasabi nito: " *Ang sinumang sumasampalataya at mabautismuhan ay maliligtas, ngunit ang hindi sumasampalataya ay hahatulan* (Marcos 16:16)."

Verse 11: " *Ang pangalan ng bituing ito ay Wormwood; at ang ikatlong bahagi ng tubig ay naging ajenjo, at maraming tao ang namatay sa tabi ng tubig, sapagkat sila ay naging mapait.* »

Sa pagsalungat sa dalisay at pamatay-uhaw na tubig na tumutukoy sa Bibliya, ang nakasulat na salita ng Diyos, ang turong Katoliko ay inihambing sa " *wormwood* ", isang mapait, nakakalason, at nakamamatay na inumin; ito ay makatwiran dahil ang huling kalalabasan ng turong ito ay ang apoy ng " *ikalawang kamatayan ng huling paghuhukom* ". Ang isang bahagi, " *katlo* " ng mga tao, ay binago ng Katoliko o maling Protestante na turong natanggap. " *Ang tubig* " ay parehong tao at pagtuturo ng Bibliya. Noong ika-16 na ^{siglo} , ginamit ng mga armadong grupong Protestante ang Bibliya at ang turo nito sa maling paraan, at sa larawan ng talatang ito, ang mga tao ay pinatay ng mga tao at ng huwad na turo ng relihiyon. Ito ay dahil ang mga tao at relihiyosong pagtuturo ay naging mapait. Sa pamamagitan ng pagdeklara na ang " *tubig ay naging mapait* ", ang Diyos ay nagbibigay ng sagot sa isang akusasyon ng " *hinala ng paninibugho* " na nanatiling hindi nalutas simula Rev.6:6 sa *ika-3 selyo* . Kinumpirma niya, sa oras na dumating ang kanyang nakasulat na salita upang gawin ito, ang akusasyon ng pangangalunya na dinadala niya laban sa Asembleya mula noong Marso 7, 321 na nauna sa panahon ng opisyal na pangangalunya na pinangalanang Pergamum sa Apo. 2:12 para sa 538.

Kasabay nito, mababasa natin sa Lev.26:21-22: " *Kung lalabanan ninyo ako at hindi kayo makikinig sa akin, sasaktan ko kayo ng pitong ulit ayon sa*

inyong mga kasalanan. Aking susuguin laban sa iyo ang mga hayop sa parang, na magnanakaw sa iyo ng iyong mga anak, na sisira sa iyong mga hayop, at magpapakaunti sa iyo; at ang iyong mga landas ay magiging desyerto. » Ang magkatulad na pag-aaral ng Lev.26 at ang *ika-3 trumpeta* ng Apocalipsis ay nagpapakita ng paghatol na dinadala ng Diyos sa simula ng panahon ng Repormasyon. Ang tunay na hinirang nito ay nananatiling mapayapa at nagbitiw, tinatanggap ang kamatayan o pagkabihag bilang mga tunay na martir. Ngunit bukod sa kanilang napakagandang halimbawa, nakikita lamang niya ang mga malulupit na " *mga hayop* " na naghaharap sa isa't isa, kadalasan, dahil sa personal na pagmamataas, at pumapatay ng mga tao sa bangis ng mga mabangis na hayop. Ang ideyang ito ay magkakaroon ng hugis sa Rev. 13:1 at 11. Ito ang kasukdulan ng panahon kung kailan, sa pamantayan ng **paghihirap,** ang Pinili ay aakayin " *sa disyerto* " (= pagsubok) sa Rev.12:6 - 14 na may nakasulat na biblikal na " *dalawang saksi " ng Diyos mula sa Rev.11:3.* Ang hindi mapagparaya na paghahari ng kapapahan na ipinropesiya sa loob ng 1260 taon ay magwawakas.

Verse 12: " *Tumunog ang pang-apat. At ang ikatlong bahagi ng araw ay sinaktan, at ang ikatlong bahagi ng buwan, at ang ikatlong bahagi ng mga bituin, na anopa't ang ikatlong bahagi ay nagdilim, at ang araw ay nawala ang ikatlong bahagi ng kaniyang liwanag, at ang gabi ay gayon din.* »

Ikaapat na kaparusahan : Ang Espiritu dito ay naglalarawan sa " *malaking kapighatian* " na inihayag sa Rev.2:22. Sa mga simbolo, inihahayag nito ang mga epekto nito sa atin: sa isang bahagi, " *ang araw* ", simbolo ng liwanag ng Diyos, ay tinamaan. Gayundin, sa isang bahagi, " *ang buwan* ", simbolo ng relihiyosong kampo ng kadiliman na nababahala, noong 1793, ang mapagkunwari na mga Katoliko at Protestante, ay tinamaan din. Sa ilalim ng simbolo na " *mga bituin* ", isang bahagi ng mga Kristiyano na tinawag *upang paliwanagan ang mundo* ay isa-isa ring tinamaan. Sino kaya ang makakatalo sa totoo at sa huwad na liwanag ng relihiyong Kristiyano? Sagot: ang ideolohiya ng ateismo ay itinuturing na dakilang liwanag ng panahon. Ang liwanag nito ay naglalaho sa lahat ng iba pa. Ang mga manunulat na nagsusulat ng mga libro tungkol sa paksang ito ay lubos na iginagalang at tinatawag na "mga kaliwanagan" mismo, tulad nina Voltaire at Montesquieu. Gayunpaman, sinisira ng liwanag na ito, una, ang buhay ng tao sa isang kadena, na nagbubuhos ng mga daloy ng dugo. Pagkatapos ng ulo ni Haring Louis XVI at ng kanyang asawang si Marie-Antoinette, ang mga Katoliko at Protestante na practitioner naman ay nahulog sa ilalim ng guillotine ng mga rebolusyonaryo. Ang gawang ito ng banal na hustisya ay hindi nagbibigay-katwiran sa ateismo; ngunit ang wakas ay nagbibigay-katwiran sa mga paraan, at ang Diyos ay maaari lamang ibagsak ang mga malupit sa pamamagitan ng pagsalungat sa kanila ng isang nakatataas, mas makapangyarihan at mas malakas na paniniil. " *Kapangyarihan at kapangyarihan* " ay sa Panginoon sa Rev.7:12.

Kasabay nito, mababasa natin sa Lev.26:23 hanggang 25: " *Kung hindi ka itinutuwid ng mga parusang ito at kung lalabanan mo ako, lalabanan din kita at hahampasin kita ng pitong ulit para sa iyong mga kasalanan.* ***aking dadalhin ang tabak laban sa iyo, na siyang maghihiganti sa aking tipan*** *; Kapag kayo ay nagtitipon sa inyong mga lungsod, magpapadala ako ng salot sa inyo, at kayo ay ibibigay sa mga kamay ng kaaway. ". " Ang tabak na maghihiganti sa aking*

alyansa " ay talagang ang papel na ibinigay ng Diyos sa pambansang atheist na rehimen ng Pransya sa pamamagitan ng paghahatid dito ng mga ulong nagkasala ng espirituwal na pangangalunya na ginawa laban dito. Tulad ng salot ng talata, ang atheist na rehimeng ito ay nagpasimula ng isang prinsipyo ng mass execution kung kaya't ang mga berdugo kahapon ay naging biktima ng bukas. Ayon sa prinsipyong ito, ang impernal na rehimeng ito ay tila lalamunin ang lahat ng sangkatauhan sa kamatayan. Ito ang dahilan kung bakit bibigyan siya ng Diyos ng pangalang " *kalaliman* ", ang " *hayop na bumangon mula sa kalaliman* ", sa Rev. 11:7 kung saan binuo niya ang kanyang tema. Ito ay dahil sa Gen.1:2, ang pangalang ito ay tumutukoy sa daigdig na walang buhay, walang anyo, magulo at kung saan sa mahabang panahon, ang sistematikong pagkawasak na ginawa ng atheist na rehimen ay magpaparami. Bilang isang halimbawa, nakita natin ang kapalaran ng Katoliko at monarkiya na si Vendée na pinalitan ng pangalan na "Paghihiganti" ng mga rebolusyonaryo na ang proyekto ay gawin itong isang tiwangwang at walang nakatirang lupain.

Verse 13: " *At tumingin ako, at narinig ko ang isang agila na lumilipad sa gitna ng langit, na nagsasabi ng malakas na tinig, Sa aba, sa aba, sa aba nila na nananahan sa lupa, dahil sa ibang tunog ng mga trumpeta ng tatlong anghel. na magri-ring!* »

Ang Rebolusyong Pranses ay nagdulot ng mga nakamamatay na epekto ngunit nakamit nito ang layuning ninanais ng Diyos. Tinapos nito ang relihiyosong paniniil, at pagkatapos nito, nanaig ang pagpaparaya. Ito ang sandali kung kailan, ayon sa Rev. 13:3, *ang Katolikong "hayop ng dagat* " ay " *nasugatan hanggang sa mamatay ngunit gumaling* " dahil sa makapangyarihang awtoridad ng *Napoleonic na "agila* ", na ipinakita sa talatang ito, na siyang nagpanumbalik sa kanya. sa pamamagitan ng kanyang Concordat. "... *isang agila na lumilipad sa gitna ng kalangitan* " ay sumisimbolo sa apogee ng dominasyon ni Emperor Napoleon [I.] Pinalawak niya ang kanyang dominasyon sa lahat ng mga mamamayan ng Europa at nabigo laban sa Russia. Ang pagpipiliang ito ay nag-aalok sa amin ng mahusay na katumpakan sa petsa ng mga kaganapan, ang panahon 1800 hanggang 1814 ay iminumungkahi. Ang napakalaking kahihinatnan ng paghahari na ito ay bumubuo ng isang matibay na benchmark na kung gayon ay nagbibigay-katwiran sa pagdating sa pibotal na petsa ng Daniel 8:14, 1843. Ang mahalagang rehimeng ito sa kasaysayan ng bansang France ay naging, para sa Diyos, na nagdadala ng isang kakila-kilabot na anunsyo, dahil pagkatapos niya, ang pangkalahatang pananampalatayang Kristiyano ay papasok sa panahon kung kailan ito tatamaan ng Diyos ng tatlong dakila " *mga kasawian* ". Inulit ng tatlong beses, ito ay tungkol sa pagiging perpekto ng " *kasawian* "; ito dahil sa pagpasok ng taong 1843, gaya ng itinuturo ng Apo.3:2, hinihiling ng Diyos sa mga Kristiyano, na nag-aangkin ng kaligtasan ni Jesu-Kristo, na sa wakas ay tapusin nila ang Repormasyon na sinimulan mula noong 1170, petsa kung kailan ganap na ibinalik ni Pierre Valdo ang katotohanan sa Bibliya, at gumawa sila ng " *perpektong mga gawa* "; ang pagiging perpekto na ito ay kinakailangan sa Rev.3:2 at sa pamamagitan ng utos ng Daniel 8:14. Ang mga kahihinatnan ng pagpasok nito sa aplikasyon ay lilitaw dito sa anyo ng tatlong pangunahing " *kasawian* " na pag-aaralan natin ngayon nang hiwalay. Gusto kong ituro muli na

kung bakit ang panahong ito ng kapayapaan sa relihiyon, sa paradoxically, ay isang malaking " *kasawian* ", ay ang pamana ng pambansang atheism ng Pransya na tumatagos at, hanggang sa katapusan ng mundo, ay tumatagos sa isipan ng mga Kanluraning tao. Hindi ito makatutulong sa kanila na maisakatuparan ang mga repormang hinihiling ng Diyos mula 1843. Ngunit dati na, ang " *ikaanim na tatak* " ng Rev.6:13 ay naglalarawan ng una sa mga " *kasawiang ito* " sa pamamagitan ng larawan ng isang " *bumabagsak na mga bituin* " kumpara sa " *berdeng igos* ", samakatuwid ay hindi tinanggap ang kumpletong espirituwal na pagkahinog na hinihiling ng Diyos mula 1843. At ang celestial na tanda ng babala ng Diyos ay ibinigay noong Nobyembre 13, 1833 na kahanay sa iminungkahing oras ng pag-anunsyo ng malaking tatlong " *mga kamalasan* " ng talatang pinag-aralan.

Sa kanyang paghahayag, pinupukaw ng Espiritu ang pananalitang " *mga naninirahan sa mundo* " upang italaga ang mga tao na tinatarget ng malaking tatlong *nagpropesiya ng* " *mga kasawian* ". Palibhasa'y nahiwalay sa Diyos at nahiwalay sa kanilang kawalan ng pananampalataya at kasalanan, iniuugnay sila ng Espiritu sa " *lupa* ". Sa kabaligtaran, itinalaga ni Jesus ang kaniyang tunay na tapat na hinirang sa pamamagitan ng pananalitang " *mga mamamayan ng kaharian ng langit* "; ang kanilang tinubuang lupa ay hindi " *lupa* " kundi " *langit* " kung saan " *naghanda si Jesus ng isang lugar* " para sa kanila ayon sa Juan 14:2-3. Kaya sa tuwing binabanggit ang pananalitang ito na " *mga naninirahan sa lupa* " sa Apokalipsis, ito ay tumutukoy sa mapaghimagsik na sangkatauhan na hiwalay sa Diyos kay Jesu-Kristo.

Apocalipsis 9: ang ika-5 at ika-6 na trumpeta
Ang " *una* " at " *pangalawang malaking kasawian* "

Ang *ika-5 trumpeta* : Ang " *unang malaking kaabahan* " para sa mga Protestante (1843) at Adventist (1994)

Tandaan : Sa unang pagbasa, ang temang ito ng " *5th trumpet* " ay nagpapakita sa simbolikong mga larawan ng paghatol na dinadala ng Diyos sa mga relihiyong Protestante na nahulog sa kahihiyan mula noong tagsibol ng 1843. Ngunit ito ay nagdadala ng karagdagang mga turo na nagpapatunay sa mga pahayag ng propeta na ibinigay sa *ang ating* Seventh-day Adventist na kapatid na babae, si Gng. Ellen Gould White, na pinili ni Jesus bilang kanyang mensahero. Ang kaniyang gawaing propesiya ay partikular na nagpapaliwanag sa panahon ng huling huling pagsubok ng pananampalataya; ang kanyang mga hula ay makumpirma sa mensaheng ito. Ngunit ang hindi alam ng aming kapatid na babae ay ang pangatlong inaasahan ng Adventist ay binalak ng Diyos upang subukan ang mismong simbahan ng Seventh-day Adventist. Tiyak, ang pangatlong pag-asa na ito ay hindi kinuha ang pampublikong pag-unlad ng naunang dalawa, ngunit ang laki ng mga bagong nahayag na katotohanan na nakalakip dito ay nagbabayad para sa maliwanag na kahinaan na ito. Ito ang dahilan kung bakit, na nasubok ni Hesukristo sa pagitan ng 1983 at 1991 sa Valence-sur-Rhône, France, at sa Mauritius, pagkatapos ng kanyang pagtanggi sa kanyang huling propetikong mga ilaw, ang opisyal na institusyonal na pagtuturo ng Adventism ay " isinuka " ng Tagapagligtas ng mga *kaluluwa* sa 1994, isang petsa na binuo sa pamamagitan ng paggamit ng makahulang " *limang buwan* " ng mga bersikulo 5 at 10 ng kabanatang ito 9. Ito ang dahilan kung bakit, sa ikalawang pagbasa, ang nakalarawang hatol na ito na dinala ng Panginoon laban sa iba't ibang aspeto ng pananampalatayang Protestante ay nalalapat sa ang institusyonal na Seventh-day Adventism ay nahulog sa apostasya, sa turn, sa pamamagitan ng pagtanggi sa banal na propetikong liwanag; ito, sa kabila ng mga babala na ibinigay ni Ellen G. White sa kabanata na "pagtanggi sa liwanag" ng kanyang aklat na tinutugunan sa mga guro ng Adventist na "The Evangelical Ministry". Noong 1995, kinumpirma ng opisyal na alyansa ng Adventism sa Protestantismo ang matuwid na paghatol na ipinropesiya ng Diyos. Pansinin ang katotohanan na ang dalawang pagkahulog ay may parehong dahilan: ang pagtanggi at paghamak sa makahulang salita na iminungkahi ng Diyos, ng isang lingkod na pinili niya para sa gawaing ito.

Ang " *kasawian* " ay ang oras ng kasamaan na ang pasimuno at inspirasyon ay si Satanas, ang kaaway ni Jesus at ng kanyang mga piniling banal. Ihahayag sa atin ng Espiritu sa mga larawan kung ano ang nagiging disipulo ni Jesucristo kapag siya ay tinanggihan niya upang maihatid sa diyablo; na kung gayon ay bumubuo ng isang tunay na malaking " *kasawian* ".

Verse 1: " *Tumunog ang panglima. At nakita ko ang isang bituin na nahulog mula sa langit hanggang sa lupa. Ang susi sa hukay ng kalaliman ay ibinigay sa kanya* ,

Ang “ *ikalima* ”, ngunit malaking babala ay para sa mga hinirang ni Kristo na itinalaga mula noong 1844. “ *Ang bituin na nahulog mula sa langit* ” ay hindi “ *ang bituin Absinthe* " mula sa nakaraang kabanata na hindi " *nahulog* ", " *sa doon lupa* ”, ngunit “ *sa ANG mga ilog At ANG pinagmumulan ng tubig* ”. Ito ay ang panahon ng " *Sardis* " kung saan naalala ni Jesus na " *hawak niya ang pitong bituin sa kanyang mga kamay* ". Para sa kanyang " *mga gawa* " na idineklara na " *di-sakdal* ", itinapon ni Jesus sa lupa *ang "bituin* " ng mensaherong Protestante.

Ang pagsubok ng Adventist ay minarkahan noong tagsibol ng 1843 sa pagtatapos ng unang pag-asa sa pagbabalik ni Hesukristo. Ang pangalawang paghihintay para sa pagbabalik na ito ay natapos noong Oktubre 22, 1844. Sa pagtatapos lamang ng ikalawang pagsubok na ito binigyan ng Diyos ang mga nagwagi ng kaalaman at kasanayan sa kanyang banal na Sabadong Sabbath. Ang Sabbath na ito pagkatapos ay ginampanan ang papel ng " *tatak ng Diyos* " na binanggit sa talata 4 ng kabanata 9 na ito. Samakatuwid, ang pagtatatak sa mga tagapaglingkod nito ay nagsimula pagkatapos ng ikalawang pagsubok, noong taglagas ng 1844. Ang ideya ay bilang sumusunod: ang pananalitang " *na bumagsak* " ay pinupuntirya ang petsa ng tagsibol 1843, panahon ng kautusan ng Dan.8:14 at pagtatapos ng unang paglilitis sa Adventist, sa pagsalungat sa taglagas ng 1844 na nagmamarka ng simula ng pagtatatak ng piniling mga nanalo at ang tema nitong " *5th trumpet* ", na ang layunin para sa Diyos ay ihayag ang pagbagsak ng pananampalatayang Protestante at ng Adventism na makikipag-alyansa sa kanya pagkatapos ng 1994, ang pagtatapos ng " *limang buwan* " na inihula . sa mga bersikulo 5 at 10. Kaya, habang ang “limang buwan” ng temang ito ay nagsisimula sa taglagas ng 1844, ang konteksto ng simula ng pagtatatak, sa pangunahing paksa, ang pananampalatayang Protestante ay “bumagsak” bago ang petsang ito, *mula* sa tagsibol 1843. Nakita natin kung paano tiyak na iginagalang ng banal na paghahayag ang mga nagawang makasaysayang katotohanan. Ang dalawang petsang 1843 at 1844 bawat isa ay may partikular na tungkulin na nakalakip sa kanila.

Iniwan ni Hesus na naghatid nito sa diyablo, ang pananampalatayang Protestante ay nahulog sa Katolikong “ *balon* ” o “ *kalaliman ni Satanas* ” na tinuligsa mismo ng mga Repormador noong panahon ng Repormasyon sa Apoc. 2:24. Malinaw, sa pagsasabi na ito ay bumagsak " *sa lupa* ", ang Espiritu ay nagpapatunay sa pagkakakilanlan ng pananampalatayang Protestante na sinasagisag ng salitang " *lupa* " na nagpapaalala sa paglabas nito sa Katolisismo na tinatawag na " *dagat* " sa Rev.13 at 10:2. Sa mensaheng " *Philadelphia "* , ipinakita ni Jesus ang " *mga pintuan* " na bukas o sarado. Dito, nagbubukas ang isang susi ng ibang landas para sa kanila dahil pinapayagan silang ma-access ang " *kalaliman* " na simbolo ng pagkawala ng buhay. Ito ang oras kung kailan, para sa kanila, " *ang liwanag* ay nagiging *kadiliman* " at " *ang kadiliman* ay nagiging *liwanag* ". Pinagtibay bilang kanilang pamana ang mga prinsipyo ng republikanong pilosopikal na kaisipan, nalilimutan nila ang tunay na kabanalan ng pananampalatayang dinalisay ng dugo ni Jesu-Kristo. Pansinin natin ang katumpakan " *ibinigay sa kanya* ". Siya na nagbibigay sa bawat isa ayon sa kanyang mga gawa ay si Jesu-Kristo ang banal na Hukom. Sapagkat siya rin ang tagapag-ingat ng mga susi; “ *ang susi ni David* ” para sa pinagpalang hinirang

noong 1873 at 1994, ayon sa Rev.3:7, at “ *ang susi ng kalaliman na hukay* ” para sa mga nahulog noong 1843 at 1994.

Verse 2: “ *At binuksan niya ang hukay ng kalaliman. At umusok mula sa balon, na parang usok ng isang malaking hurno; at ang araw at ang hangin ay nagdilim sa pamamagitan ng usok mula sa balon.* »

Ang pananampalatayang Protestante ay nagbabago ng panginoon at tadhana, at ang mga gawa nito ay nababago rin. Sa gayon ay narating niya ang hindi nakakainggit na kapalaran ng pagkakaroon ng pagdurusa sa pagkawasak ng huling paghuhukom sa pamamagitan ng “ *apoy* ” ng “ *ikalawang kamatayan* ” na babanggitin sa Apoc. 19:20 at 20:10. Ang pagkuha ng imahe *ng “lawa ng apoy at asupre ” ang “ apoy ”* na ito ng huling paghuhukom ay magiging isang “ *dakilang pugon* ” na nagbabanta sa mga lumalabag sa mga utos ng Diyos mula nang ipahayag nila sa Bundok Sinai ayon sa Exo.19:18: “ *Ang Bundok Sinai ay lahat sa usok, sapagka't ang Panginoon ay bumaba doon sa gitna ng apoy;* ***ang usok na ito ay tumaas na parang usok mula sa isang hurno*** *, at ang buong bundok ay yumanig nang malakas.* » Pagkatapos ay ginagamit ng Espiritu ang cinematographic technique na tinatawag na "flashback", ang flashback, na naghahayag ng mga gawang nilikha habang nabubuhay pa, ang mga nahulog ay nagsilbi sa diyablo. Ang salitang “ *usok* ” dito ay may dobleng kahulugan: ang apoy ng “ *dakilang hurno* ” na mababasa natin sa Apoc. 14:11: “ *At ang usok ng kanilang pagdurusa ay umaakyat magpakailanman; at wala silang kapahingahan araw o gabi, ang mga sumasamba sa hayop at sa kanyang larawan, at sinumang tumatanggap ng tanda ng kanyang pangalan ",* ngunit gayundin ang " *mga panalangin ng mga banal* " ayon sa Rev.5:8, dito, yaong mga mga huwad na santo. Dahil ang isang saganang relihiyosong gawain na ipinakikita ng mga panalangin ay nagbibigay-katwiran sa mga salitang ito na sinabi ni Jesus sa kaniya sa *Sardis* , noong 1843: “ *Ikaw ay itinuturing na buhay; at ikaw ay patay na* ." Kamatayan, at dalawang beses na namatay, dahil ang iminungkahing kamatayan ay “ *ang pangalawang kamatayan* ” ng “ *huling paghuhukom* ”. Ang relihiyosong aktibidad na ito ay nililinlang ang lahat maliban sa Diyos at sa kanyang mga hinirang na nililiwanagan nito. Ang laganap na panlilinlang na ito ay "panlilinlang" gaya ng sinasabi ng modernong mundo. At talagang ang ideya ng pagkalasing ang iminumungkahi ng Espiritu sa pamamagitan ng imahe ng " *usok* " na kumakalat sa " *hangin* " hanggang sa punto ng pagkubli ng " *araw* ". Kung ang huli ay simbolo ng tunay na banal na liwanag, ang " *hangin* " ay tumutukoy sa nakalaan na sakop ng diyablo, na tinatawag na " *prinsipe ng kapangyarihan ng hangin* " sa Efe.2:2, at na tinawag ni Jesus na " *prinsipe ng mundong ito* ” sa Juan 12:31 at 16:11. Sa mundo, ang layunin ng maling impormasyon ay itago ang mga katotohanan na dapat manatiling lihim. Sa antas ng relihiyon, ito ay pareho: ang katotohanan ay para lamang sa pinili. Ang pagpaparami ng mga grupong Protestante ay sa katunayan ay may bisa ng pagtakpan ng pagkakaroon ng pananampalatayang Seventh-day Adventist; ito hanggang 1995 nang tanggapin nila siya sa kanilang hanay para sa kanyang " *malaking kamalasan* ". Sa bagong espirituwal na sitwasyong ito, sila ay magiging mga biktima ng *ikalawang kamatayan* na magpapabago sa ibabaw ng mundo sa isang maapoy *na hurno* . Nakakatakot ang mensahe at mauunawaan natin kung bakit hindi ito malinaw na

inialay ng Diyos. Ito ay nakalaan para sa mga napili upang maunawaan nila kung ano ang kapalaran na kanilang tinakasan.

Verse 3: “ *Ang mga balang ay lumabas na may usok at nagkalat sa lupa; at binigyan sila ng kapangyarihan gaya ng kapangyarihan ng mga alakdan sa lupa.* »

Ang mga panalangin na sinasagisag ng " *usok* " ay nagmumula sa mga bibig at isipan ng mga nahulog na Protestante, kaya't ang mga lalaki at babae ay sinasagisag ng " *mga balang* " dahil sa kanilang malaking bilang. Sa katunayan, napakaraming tao na nilalang ang bumagsak noong 1843 at ipinapaalala ko sa inyo, noong 1833, sampung taon na ang nakalipas, ang Panginoon ay nagbigay ng ideya tungkol sa karamihang ito sa pamamagitan ng “pagbagsak ng mga bituin” na naganap noong gabi ng Nobyembre 13. , 1833 sa pagitan ng hatinggabi at 5 a.m., ayon sa makasaysayang patotoo ng nakasaksi. Muli, ang pananalitang “ *sa lupa* ” ay nagdadala ng dobleng kahulugan ng terrestrial extension at Protestant identity. Sino ang mahilig sa pananalasa at pagwawasak ng " *mga balang "?* Hindi ang mga magsasaka, at ang Diyos ay hindi na mahilig sa mga mananampalataya na nagkanulo sa Kanya at nakikipagtulungan sa kalaban upang sirain ang Kanyang ani ng mga hinirang, kaya ang simbolong ito ay inilapat sa kanila. Pagkatapos, sa Ezekiel 2, ang maikling kabanata na ito ng 10 talata, ang salitang " *maghimagsik " ay binanggit ng 6 na beses upang italaga ang " mga rebelde "* ng mga Hudyo na itinuturing ng Diyos bilang " *mga tinik, mga tinik at mga tinik at mga alakdan* ". Dito, ang terminong " *scorpion* " ay tungkol sa mga rebeldeng Protestante. Sa talatang 3, ang parunggit sa kanyang kapangyarihan ay naghahanda sa paggamit ng isang pinakamahalagang banayad na simbolo. Ang kapangyarihan ng " *mga alakdan* " ay ang nakamamatay na pagdurusa sa kanilang mga biktima gamit ang tibo ng kanilang " *buntot* ". At ang salitang “ *buntot* ” na ito ay may pangunahing kahulugan sa banal na kaisipang ipinahayag sa Isaias 9:14: “ *ang propeta na nagtuturo ng kasinungalingan ay ang buntot* ”. Ginagamit ng mga hayop ang kanilang “ *mga buntot* ” upang itaboy at hagupitin ang mga langaw at iba pang mga parasitiko na insekto na nakakainis sa kanila. Dito makikita natin ang larawan ng huwad na “ *propetisang si Jezebel* ” na gumugugol ng kanyang oras sa paghatol at pagdurusa sa Diyos at sa kanyang nalinlang na di-tapat na mga lingkod. Ang pagsasagawa ng boluntaryong flagellation upang magbayad-sala para sa kasalanan ay bahagi rin ng mga turo ng pananampalatayang Katoliko. Sa Rev. 11:1 ang Espiritu ay nagpapatunay sa paghahambing na ito sa pamamagitan ng paggamit ng salitang " *tambo* " kung saan ang susi sa Isaias 9:14 ay nagbibigay ng parehong kahulugan ng salitang " *buntot* ". Ang imaheng ito ng simbahan ng papa ay nalalapat din, mula noong 1844, sa mga bumagsak na mananampalatayang Protestante na naging mga propeta para sa Diyos na nagtuturo ng mga kasinungalingan, o mga huwad na propeta. Ang iminungkahing salitang “ *buntot* ” ay malinaw na babanggitin sa talata 10.

<u>Ang pagtatayo ng inaasahan ng 3rd Adventist</u>
<u>(sa oras na ito, mula sa ikapitong araw)</u>

Verse 4: “ *Sinabihan sila na huwag ipahamak ang damo sa lupa, o anumang bagay na berde, o anumang puno, kundi ang mga walang tatak* ***ng Diyos sa kanilang mga noo*** . »

" *balang* " na ito ay hindi kumakain ng mga halaman, ngunit sila ay nakakapinsala sa mga tao na hindi protektado ng " *selyo ng Diyos* ". Ang pagbanggit na ito ng “ *tatak ng Diyos* ” ay nagpapatunay sa konteksto ng mga panahong nasasakupan na sa Rev.7. Ang mga mensahe samakatuwid ay magkatulad, kabanata 7 tungkol sa mga hinirang na tinatakan at kabanata 9, ang mga nahulog na iniwan. Ipinaaalala ko sa iyo na ayon sa Matt.24:24, imposibleng maakit ang isang tunay na hinirang. Ang mga bulaang propeta ay dinadaya ang isa't isa.

Ang katumpakan, " ***ang selyo ng Diyos sa noo*** ", ay nagpapahiwatig ng simula ng pagtatatak sa mga hinirang na Adventist na lingkod ng Diyos, noong Oktubre 23, 1844. Ang detalye ay binanggit bago ang pagsipi ng makahulang "limang buwan" na panahon *ng* sumusunod na talata; isang tagal ng 150 totoong taon na ibabatay sa petsang ito.

Verse 5: “ *Ibinigay sa kanila, hindi upang patayin sila, kundi pahirapan sila sa loob ng* ***limang buwan*** *; at ang pahirap na dulot nila ay tulad ng pahirap na dulot ng alakdan kapag ito ay tumugat sa isang tao.* »

Pinagsasama-sama ng mensahe ng Diyos sa larawan nito ang mga pagkilos na nagawa sa iba't ibang panahon; na nakakalito at nagpapahirap sa pictorial interpretation. Ngunit ang pamamaraan na ito ay naiintindihan at natanggap, ang mensahe ay nagiging napakalinaw. Ang talatang 5 na ito ang naging batayan ng aking anunsyo ng pagbabalik ni Jesu-Kristo para sa 1994. Doon ay makikita natin ang mahalagang makahulang “ *limang buwan* ” na, simula noong 1844, ginagawang posible na maitatag ang petsang 1994. Gayunpaman, upang maisakatuparan ang proyekto ng Diyos, talagang kinailangan kong ikonekta ang maluwalhating pagbabalik ni Hesukristo sa petsang ito. Ito ay kung paano, bahagyang nabulag ng isang katumpakan sa teksto na gagawing imposible ang pag-asang ito, ako ay nagtiyaga sa direksyon na nais ng aking Lumikha. Sa katunayan, tinukoy ng teksto: " *ibinigay sa kanila, hindi upang patayin sila, ngunit pahirapan sila sa loob ng limang buwan* ". Ang paglilinaw na " *hindi upang patayin sila* " ay hindi pinahintulutan ang tema ng " 6th *trumpeta* ", isang napakalaking digmaang pagpatay, sa panahon na sakop ng " 5th *trumpeta* ”; ang oras ng 150 totoong taon. Ngunit sa kanyang panahon, si William Miller ay bahagyang nabulag upang magawa ang isang aksyon na ninanais ng Diyos; tuklasin ang isang pagkakamali na nagpapahintulot sa atin na buhayin ang pag-asa sa pagbabalik ni Kristo para sa taglagas ng 1844; isang maling error, dahil ang mga unang kalkulasyon na nagtatatag ng tagsibol ng 1843 ay nakumpirma ngayon sa aming pinakabagong mga kalkulasyon. Ang kalooban at kapangyarihan ng Diyos ay soberano at sa kabutihang-palad para sa kanyang mga hinirang, wala at walang sinuman ang makahahadlang sa kanyang proyekto. Ang katotohanan ay ang pagkakamali ng anunsyo na ito ay humantong sa opisyal na Adventism upang

ipakita, noong 1991, ang isang saloobin ng paghamak sa isang pag-asa ng pagbabalik ni Jesu-Kristo na inihayag para sa 1994. At ang pinakamasama para sa mga Adventist ay ang pagkakaitan ng huling propetikong liwanag na nililiwanagan, sa kabuuan nito, ang 34 na kabanata ng mga aklat na Daniel at Apocalipsis, dahil lahat ay maaaring magkaroon ng patunay ngayon sa pamamagitan ng pagbabasa ng dokumentong ito. Sa paggawa nito, inaalis din nila ang iba pang mga bagong liwanag na ibinigay sa akin ng Diyos mula noong tagsibol ng 2018 tungkol sa kanyang batas at tungkol sa pagbabalik ni Kristo na babalik, alam na natin ngayon, sa tagsibol ng 2030; at ito sa mga bagong batayan na hiwalay sa makahulang pagtatayo ng Daniel at Apocalipsis. Sa pagitan ng 1982 at 1991, para sa akin, ang *limang buwan* ay nauugnay sa aktibidad ng mga huwad na propeta na magpapatuloy hanggang sa pagbabalik ni Jesu-Kristo. Kumbinsido sa pangangatwiran na ito, at higit na makatwiran, hindi ko nakita ang paghihigpit sa oras na ipinataw ng pagbabawal *sa "pagpatay* ". At noong panahong iyon ang petsang 1994 ay kumakatawan sa taong 2000 ng tunay na kapanganakan ni Jesu-Kristo. Idinagdag ko na walang sinumang nauna sa akin ang natukoy ang sanhi ng aking pagkakamali; na nagpapatunay ng isang tagumpay na naaayon sa kalooban ng Diyos. Ituon natin ngayon ang ating pansin sa paglilinaw " *ngunit pahirapan sila sa loob ng limang buwan* ". Ang pormula ay lubhang nakaliligaw dahil ang " *pahirap* " na pinag-uusapan ay hindi dinanas ng mga biktima sa ipinropesiya na " *limang buwan* ". Ang " *pahirap* " na tinutukoy ng Espiritu ay ipapataw sa mga nahulog sa huling paghuhukom, kung saan ito ay dulot ng pagsunog ng *"lawa ng apoy* ", ang kaparusahan ng " *pangalawang kamatayan* ". Ang “ *pahirap* ” na ito ay inihayag sa mensahe ng ikatlong anghel ng Apoc.14:10-11 na ipinukaw ng nakaraang talata sa pamamagitan ng pagbanggit sa “ *usok* ” “ *ng kanilang pagdurusa* ”; isang mensahe na alam na alam ng mga Adventist dahil ito ay isang elemento ng kanilang unibersal na misyon. Alam nang maaga ang pagbagsak ng opisyal na Adventism na ito, ang Espiritu ay tusong sinasabi sa mensaheng ito " siya ***rin*** *ay iinom ng alak ng poot ng Diyos na ibinuhos nang walang halong sa kopa ng kanyang poot, at siya ay pahihirapan sa apoy at asupre sa harap ng mga banal na anghel at sa harap ng Kordero* .” Ang paglilinaw na ito na " *siya rin* " ay nagta-target, sunud-sunod, ang pananampalatayang Protestante, pagkatapos ay ang opisyal na hindi naniniwalang Adventism na tinanggihan noong 1994 ni Jesu-Kristo mismo. Mula sa petsang ito, bilang kumpirmasyon sa kanyang sumpa, ang bagong “ *rebeldeng* ” na ito ay sumapi sa ekumenikal na alyansa na pinagsasama-sama ang mga Katoliko at Protestante na nahiwalay na sa Diyos. Ngunit bago bumagsak ang opisyal na Adventism, ang pormula na " *siya rin* " ay inilapat sa mga bumagsak na Protestante, dahil bumagsak noong 1844, sila na ngayon ang makakasama sa kapalaran ng mga Katoliko, Ortodokso at huwad na mga Hudyo. Sa katunayan, " *siya rin* " ay may kinalaman sa lahat ng di-Katoliko na nagpaparangal sa Simbahang Katoliko ng Roma, sa pamamagitan ng pagpasok sa ekumenikal na alyansa nito, at sa pamamagitan ng paggalang sa mga ordinansa ni Constantine I : ang kanyang Linggo at natal na "araw ng araw", (Pasko noong Disyembre 25). Sa pamamagitan ng pagpili sa anyo ng pang-isahan na " *siya rin* ", sa halip na maramihan nitong "sila rin", ang Espiritu ay nagpapaalala sa atin na ang pagpili sa relihiyon ay isang indibidwal na pagpili na ginagawang

responsable, nagbibigay-katwiran o nagpapadama sa isang tao na nagkasala sa Diyos, ang indibidwal, at hindi, ang komunidad; tulad ng " *Noah, Daniel at Job* na *hindi magliligtas ng mga anak na lalaki o babae* " ayon sa Ezek.14:18.

Ang mga pahirap ng ikalawang kamatayan ng huling paghuhukom

Verse 6: " *Sa mga araw na iyon ay hahanapin ng mga tao ang kamatayan, at hindi nila ito masusumpungan; sila ay nanaisin na mamatay, at ang kamatayan ay tatakas sa kanila.* »

Ang mga ideya ay dumadaloy nang lohikal. Palibhasa'y pumukaw pa lamang ng " *mga pahirap sa ikalawang kamatayan* ", ang Espiritu ay nagpropesiya sa talatang 6 na ito, tungkol sa mga araw ng pagkakapit nito, na darating sa katapusan ng ika-7 milenyo , na pinupuntirya ng pananalitang " *sa mga araw na iyon* " . Pagkatapos ay ibinunyag niya sa atin ang mga partikularidad ng lubhang kakila-kilabot na huling parusang ito. " *Hahanapin ng mga tao ang kamatayan, ngunit hindi nila ito matatagpuan; nanaisin nilang mamatay, at tatakas sa kanila ang kamatayan* ." Ang hindi alam ng mga tao ay ang muling pagkabuhay na katawan ng mga masasama ay magkakaroon ng mga katangiang ibang-iba sa mga katangian ng kasalukuyang katawang laman. Para sa kanilang pangwakas na kaparusahan, muling lilikhain ng lumikha na Diyos ang kanilang buhay sa pamamagitan ng paggawa nitong may kakayahang magpatuloy sa isang malay na estado hanggang sa pagkawasak ng kanilang huling atom. Higit pa rito, ang haba ng panahon ng pagdurusa ay isa-isang iaakma para sa bawat indibidwal, depende sa hatol na binibigkas sa kanilang indibidwal na pagkakasala. Ang Marcos 9:47-48 ay nagpapatunay sa mga salitang ito: "… *na itapon sa impiyerno, kung saan ang kanilang uod ay hindi namamatay, at ang apoy ay hindi namamatay.* » Dapat ding tandaan na ang pananampalatayang Protestante ay nakikibahagi sa Simbahang Katoliko ng maraming huwad na mga dogma sa relihiyon, bilang karagdagan sa Linggo, ang unang araw na inilaan sa pamamahinga, mayroong paniniwala sa imortalidad ng kaluluwa, na umaakay sa mga Protestante na maniwala sa pagkakaroon ng impiyerno na itinuro ng mga Katoliko. Kaya, ang banta ng Katoliko sa impiyerno kung saan, walang hanggan, ang mga sinumpa ay pinahihirapan sa apoy, isang banta na nagpasakop sa lahat ng mga monarko ng mga Kristiyanong lupain dito, ay may kaunting katotohanan, ngunit higit sa lahat ay maraming kasinungalingan. Sapagkat, una, ang impiyerno na inihanda ng Diyos ay magkakaroon lamang ng hugis sa katapusan ng " *libong taon* " ng makalangit na paghatol ng mga banal sa masasama. At pangalawa, ang pagdurusa ay hindi magiging walang hanggan, bagama't matagal, kumpara sa kasalukuyang mga kalagayan sa lupa. Kabilang sa mga makakita ng kamatayan na tumakas mula sa kanila, ay ang mga tagasunod at taimtim na tagapagtanggol ng paganong Griyegong dogma ng imortalidad ng kaluluwa. Sa gayon, ibibigay sa kanila ng Diyos ang karanasan ng pag-iisip kung ano ang kanilang kapalaran kung ang kanilang kaluluwa ay tunay na walang kamatayan. Ngunit higit sa lahat, ang mga sumasamba sa "araw ng di-nalulupig na araw" ang makakatagpo ng kanilang pagka-Diyos; ang lupa mismo na nagdala sa kanila, na naging isang "araw" sa pamamagitan ng pagsasanib ng magma ng apoy at asupre.

Ang nakamamatay na mapanlinlang na anyo

Verse 7: “ *Ang mga balang ito ay parang mga kabayong inihanda para sa labanan; Sa kanilang mga ulo ay may mga putong na parang ginto, at ang kanilang mga mukha ay parang mga mukha ng mga tao.* »

Sa mga simbolo nito, inilalarawan ng talata 7 ang plano ng pagkilos ng nahulog na kampo ng mga Protestante. Ang mga relihiyosong grupo (*mga kabayo*) ay tinitipon para sa isang espirituwal na “ *labanan ” na magaganap lamang sa katapusan ng panahon ng biyaya ngunit ang huling layunin ay naroroon. Ang labanang ito ay tumanggap ng pangalang “ Armageddon ”* sa Pahayag 16:16 . Kung gayon, nararapat na pansinin ang paggigiit ng Espiritu sa paghahambing nito sa katotohanan ng mga bagay; na ginagawa niya sa pamamagitan ng pagpaparami ng paggamit ng terminong “ *like* ”. Ito ang kanyang paraan ng pagtanggi sa mga maling pag-aangkin ng kinauukulang relihiyosong mga tao. Ang lahat ay isang mapanlinlang na anyo lamang: ang " *korona* " na ipinangako sa mananakop ng pananampalataya, at ang pananampalataya (*ginto*) mismo na may " *pagkakahawig* " lamang sa tunay na pananampalataya. Ang mga “ *mukha* ” ng mga huwad na mananampalataya na ito ay mapanlinlang dahil ang natitira na lang sa kanila ay isang anyo ng tao. Siya na nagpapahayag ng paghatol na ito ay sumasaliksik sa mga bato at mga puso. Alam niya ang mga lihim na pag-iisip ng mga tao at ibinabahagi niya ang kanyang pananaw sa katotohanan sa kanyang mga pinili.

Verse 8: “ *Sila ay may buhok na gaya ng buhok ng mga babae, at ang kanilang mga ngipin ay gaya ng mga ngipin ng mga leon.* »

Ayon sa 1Cor.11:15, ang buhok ng mga babae ay nagsisilbing belo. At ang papel ng isang belo ay upang itago ang mukha, ang pagkakakilanlan ng nakatalukbong na paksa. Ang talatang 8 na ito ay tinuligsa sa pamamagitan ng mga simbolo nito ang mapanlinlang na hitsura ng mga Kristiyanong relihiyosong grupo. Sa gayon ay mayroon silang panlabas na anyo (*ang buhok*) ng mga simbahan (*kababaihan* , sa Eph.5:23-32), ngunit ang kanilang mga espiritu ay binibigyang-buhay ng bangis (*ang mga ngipin*) ng “ *leon* ”. Mas naiintindihan namin kung bakit tao lang ang itsura ng mga mukha nila. Ito ay hindi walang dahilan na si Jesus ay inihambing sila sa mga leon. Sa gayon ay naaalaala nito ang kalagayan ng pag-iisip ng mga Romanong tao na ang unang mga Kristiyano ay nilamon ng mga leon sa kanilang mga arena. At ang paghahambing na ito ay makatwiran dahil sa katapusan ng mundo, muli nilang nanaisin na patayin ang huling tunay na hinirang ni Hesukristo.

Verse 9: “ *Sila ay may mga baluti na parang baluti na bakal, at ang tunog ng kanilang mga pakpak ay parang tunog ng mga karo na may maraming kabayong tumatakbo sa labanan.* »

Ang talatang ito ay nagta-target sa pamemeke ng panoply ng tunay na kawal ni Hesukristo na nagsusuot ng “ *baluti sa dibdib* ” ng katarungan (Eph.6:14), ngunit dito, ang hustisyang ito ay matigas na parang “ *bakal* ” na isang simbolo ng imperyong Romano noong Daniel. Ang " *balang* " ay gumagawa ng ingay gamit ang " *kanilang mga pakpak* " kapag sila ay aktibo. Ang paghahambing na darating samakatuwid ay may kinalaman sa aksyon. Ang sumusunod na paglilinaw ay nagpapatunay sa kaugnayan sa Roma na ang mga

karera ng kalesa kasama ang “ *ilang kabayo* ” ay nagpasaya sa mga Romano sa kanilang mga sirkito. Sa larawang ito, ang ibig sabihin ng " *maraming kabayo* " ay: ilang relihiyosong grupo ang nagtipon upang hilahin ang Romanong " *karo ", upang luwalhatiin ang awtoridad ng Roma;* Ang Roma na alam kung paano manipulahin ang iba pang mga pinuno ng relihiyon para sakupin sila sa pamamagitan ng mga pang-aakit nito. Ganito ang pagbubuod ng Espiritu sa pagkilos ng kampo ng mga rebelde. At ang pagtitipon na ito na pabor sa Roma ay naghahanda sa kanila para sa huling “ *digmaan ng Armagedon* ” na itinuro laban sa mga kalaban ng Linggo, mga tapat na tagamasid ng Sabbath na pinabanal ng Diyos, at walang kamalay-malay, laban kay Kristo, ang kanilang Tagapagtanggol na Tagapagtanggol.

Verse 10: “ *Sila ay may mga buntot na gaya ng mga alakdan at mga tibo, at sa kanilang mga buntot ay may kapangyarihang saktan ang mga tao sa loob ng limang buwan.* »

Itinaas ng talatang ito ang tabing ng bersikulo 3, kung saan ang salitang " *buntot* " ay iminungkahi sa ilalim ng pamagat na "kapangyarihan ng mga *alakdan* ". Ito ay malinaw na sinipi bagaman ang kahulugan nito ay hindi malinaw sa isa na hindi naghahanap nito sa Isaias 9:14. Hindi ito ang aking kaso, kaya naaalala ko ang mahalagang susi na ito: " *ang propeta na nagtuturo ng kasinungalingan ay ang buntot* ". Nililinaw ko ang naka-code na mensahe sa mga terminong ito: ang mga grupong ito ay may mga sinungaling (*buntot*) at suwail (*alakdan)* na mga propeta at mga sinungaling na dila (tusok), at nasa mga huwad na propetang ito (*buntot*) *na ang kapangyarihang gumawa ng pinsala sa mga tao* , akitin sila at kumbinsihin silang parangalan ang Linggo ng Roma sa loob ng 150 taon (*limang buwan*) ng kapayapaang panrelihiyon na ginagarantiyahan ng Diyos; na hindi nalulunasan na naglalantad sa kanila sa “ *mga pahirap sa ikalawang kamatayan* ” ng huling paghuhukom sa katapusan ng ika-7 milenyo . Kapag iniisip ko na hindi nakikita ng maraming tao ang kahalagahan ng araw ng pahinga! Kung maniniwala sila sa na-decode na ipinahayag na mensaheng ito, magbabago ang kanilang isip.

Verse 11: “ *Nasa kanila bilang kanilang hari ang anghel ng kalaliman, na pinangalanan sa Hebreo Abaddon, at sa Griyego na Apolyon.* »

Parami nang parami, ang banal na akusasyon ay umabot sa sukdulan nito: ang mga relihiyosong grupong ito ay may hari, si Satanas, " *ang anghel ng kalaliman* " na itatalian sa ilang sa loob ng “ *isang libong taon* ” ayon sa Rev.20:3. Ang salitang “ *malalim* ” sa Gen.1:2 ay tumutukoy sa lupa bago ito magkaroon ng pinakamaliit na tanda ng buhay. Ang terminong ito kung gayon ay tumutukoy sa lupa na ginawang tiwangwang, lahat ng anyo ng buhay ay nalipol sa pamamagitan ng maluwalhating pagbabalik ni Kristo. Mananatili siya sa ganitong kalagayan sa loob ng " *isang libong taon* ", na ang tanging tumatahan ay ang anghel na binihag ni Satanas sa kanya. Ang isang tinatawag ng Diyos sa Rev. 12, ang “ *dragon* ,” at ang *ahas* , ang *diyablo at Satanas* ”, natanggap dito ang pangalang Destroyer, ibig sabihin ng mga salitang “ *Hebrew at Greek* , ***Abaddon at Apollyon*** ”. Malinaw, sinasabi sa atin ng Espiritu kung paano sinisira ng anghel na ito ang gawain ng Diyos na kanyang ipinaglalaban. “ *Hebreo at Griyego* ” ay ang mga wika ng orihinal na pagsulat ng Bibliya. Kaya, mula nang bumagsak ang pananampalatayang Protestante, noong 1844, ang simula ng tema nitong “ 5th

trumpeta ," nakuha siya ng diyablo sa kanyang kilalang interes sa Banal na Bibliya. Ngunit sa kaibahan sa maluwalhating simula ng Repormasyon, ito ngayon ay ginagamit upang sirain ang plano ng Diyos. Inilapat ni Satanas ang bumagsak na Reformed na pananampalataya, sa pagkakataong ito ay matagumpay, kung ano ang kanyang sinubukang walang kabuluhan upang si Kristo mismo ay mahulog, sa oras ng kanyang pagsubok ng paglaban.

Verse 12: " *Ang unang aba ay lumipas na. Narito ang dalawa pang kamalasan pagkatapos nito* . »

Dito nagtatapos, sa talatang 12, ang mismong partikular na tema ng " 5th *trumpeta* ." Ang sandaling ito ay nagpapahiwatig na ang sangkatauhan ay pumasok sa taong 1994 ng karaniwan nitong kalendaryo. Hanggang noon, ang kapayapaan sa relihiyon ay nanatili sa pagitan ng lahat ng monoteistikong relihiyon. Walang pinatay para sa isang espirituwal na motibo ng pangako sa relihiyon. Ang pagbabawal laban sa pagpatay sa talatang 5 ay samakatuwid ay iginagalang at natupad gaya ng ipinahayag ng Diyos.

Ngunit noong Agosto 3, 1994, ang pinakaunang Muslim na relihiyosong pag-atake ng GIA ay pumatay sa limang opisyal ng Pransya malapit sa French embassy sa Algiers, na sinundan sa bisperas ng Pasko ng Kristiyano noong Disyembre 24, 1994, ng isang pag-atake laban sa isang eroplanong Pranses, na ikinamatay. tatlong tao sa Algiers, kabilang ang isang Frenchman. Nang sumunod na tag-araw, ang mga armadong grupong Islamista ng Algerian GIA ay naglunsad ng mga nakamamatay na pag-atake sa RER ng Paris, ang kabisera ng Pransya. At noong 1996, 7 French Catholic priest ang pinugutan ng ulo sa Tibhirine sa Algeria. Ang mga patotoong ito ay nagbibigay ng patunay na ang ipinropesiya na " *limang buwan* " ay nalampasan na. Ang mga digmaang panrelihiyon ay maaaring magpatuloy at magpatuloy hanggang sa katapusan ng mundo na minarkahan ng pagbabalik ng niluwalhating Kristo.

Ang ika-6 na trumpeta : Ang pangalawang dakila " *kasawian* "

Ika-anim na Parusa sa Lahat ng Huwad na Kabanalan ng Kristiyano

Ang Ikatlong digmaang pandaigdig

Verse 13: " *Tumunog ang ikaanim. At narinig ko ang isang tinig mula sa apat na sungay ng gintong dambana na nasa harap ng Dios* ,

Ang ikaanim na parusang babala ay bumubuo sa "pangalawang" malaking " ***kaabalahan*** " na inihayag sa Apoc. 8:13. Nauuna ito sa katapusan ng panahon ng sama-sama at indibidwal na biyaya at sa gayon ay maisakatuparan sa pagitan ng 2021 at 2029. Sa talatang ito 13, ang pagpasok sa tema ng " Ika-6 *trumpeta* " ay kukumpirmahin ang pagbabalik ng digmaan at ang awtorisasyon na " *pumatay* ". Ang bagong temang ito ay may kinalaman sa parehong mga relihiyosong grupo

gaya ng sa “ 5th *trumpeta* » nakaraan. Ang mga simbolo na ginamit ay magkapareho. Maaari ding ipaliwanag ang mga bagay tulad nito: ang mga tao ng “ 5th *trumpeta* " ay naging bihasa sa " *hindi pagpatay* ", hanggang sa ipagbawal ang parusang kamatayan, sa Europa at sa ilang mga estado sa USA. Nakahanap sila ng isang paraan upang gawing kapaki-pakinabang ang kalakalan sa internasyonal, na nagpayaman sa kanila. Samakatuwid, hindi na sila mga tagasuporta ng digmaan, ngunit mga tagapagtanggol ng kapayapaan sa lahat ng mga gastos. Ang digmaan sa pagitan ng mga Kristiyanong tao samakatuwid ay tila hindi kasama, ngunit sa kasamaang-palad ang ikatlong monoteistikong relihiyon ay hindi gaanong mapayapa, ito ay ang Islam na lumalakad sa dalawang paa: yaong sa mga terorista na kumikilos at yaong sa iba pang mga tagasunod na pumalakpak sa kanilang mamamatay-tao na mga aksyon. Dahil dito, ginagawang imposible ng kausap na ito ang pag-asam ng pangmatagalang kapayapaan, at magiging sapat na para sa Diyos na lumikha na “ *iparinig* ” ang kanyang awtorisasyon para mangyari ang sagupaan ng mga sibilisasyon at relihiyon na may malaking nakamamatay na epekto. Sa ibang bahagi ng mundo, ang bawat tao ay magkakaroon din ng tradisyonal na kaaway, ang mga pagkakabaha-bahagi na inihanda ng diyablo at ng kanyang mga demonyo tungkol sa buong planeta.

Gayunpaman dito, ang propesiya ay nagta-target sa isang partikular na teritoryo, ang hindi tapat na Kristiyanong Kanluran.

Ang huling parusa, bago ang " *pitong huling salot* " na nauna sa pagbabalik ni Kristo, ay dumating sa pangalan ng " ika-6 *trumpeta* .” Na, bago pumunta sa mga detalye ng tema, alam natin na ang temang ito ay talagang pangalawa sa " *malaking kamalasan* " na inihayag ng *"agila* " ng Napoleonic empire sa Apo.8:13. Gayunpaman, sa isang montage na inangkop sa layuning ito, iniuugnay ng propesiya ng Apo.11 ang pangalang ito na " *pangalawang kaabahan* " sa Rebolusyong Pranses na tinatawag na " *ang halimaw na bumangon mula sa kalaliman* ". Ito rin ang tema ng “ika-4 na trumpeta ” ng Rev.8. Kaya't ang Espiritu ay nagmumungkahi sa atin ng pagkakaroon ng malapit na kaugnayan sa pagitan ng mga kaganapang nababahala sa " ika-4 at ika-6 *trumpeta* .” Malalaman natin kung ano ang mga relasyong ito.

Kapag ang “ 6th *trumpeta* ” tunog, *ang tinig* ni Kristo, tagapamagitan sa harap *ng altar* ng insenso ay nagpapahayag ng isang utos. (Ayon sa larawan ng makalupang tabernakulo na nagpropesiya sa hinaharap nitong makalangit na tungkulin bilang tagapamagitan para sa mga panalangin ng mga hinirang).

Kanlurang Europa target ng galit ni Jesu-Kristo

Verse 14: “ *At sinasabi sa ikaanim na anghel na may trumpeta, Pakawalan mo ang apat na anghel na nakagapos sa malaking ilog ng Eufrates.* »

Sinabi ni Jesu-Kristo: “ *Pakawalan mo ang apat na anghel na nakatali sa malaking ilog ng Euphrates* ”: naglalabas ng unibersal na kapangyarihan ng demonyo na nakasentro sa Europa na sinasagisag ng pangalang Euphrates; Kanlurang Europa at ang mga extension nito sa Amerika at Australia kung saan pinanatili ang mga ito mula noong 1844, ayon sa Rev.7:2; Ito ang *apat na anghel na pinagkalooban upang ipahamak ang lupa at ang dagat* . Ang mga susi ng interpretasyon ay simple at lohikal. Ang “Eufrates” ay ang ilog na nagpatubig sa

sinaunang Babilonya ni Daniel. Sa Rev.17, “ *ang* patutot” na tinatawag na “ *Babilonyang dakila* ” ay nakaupo “ *sa maraming tubig* ,” mga simbolo *ng “mga tao, mga bansa at mga wika* .” " *Babilonia* " na tumutukoy sa Roma, ang mga taong kinauukulan ay ang mga mamamayang Europeo. Sa pamamagitan ng pagtatalaga sa Europa bilang pangunahing puntirya ng kanyang nakamamatay na galit, nilayon ni Kristong Diyos na parusahan ang mga nagkakanulo sa kanya at hindi gaanong pansinin ang pagdurusa na kanyang tiniis sa kanyang masakit na krus, na naalala lamang ng nakaraang talata, sa pagbanggit sa salitang " altar . ", na ipinropesiya ito sa simbolikong mga ritwal ng lumang tipan.

Sa pamamagitan ng pag-target sa Europa, pinamamahalaan ng Espiritu ang kanyang paghihiganti laban sa dalawang bansa na nakatuon sa kanilang pagkakasala sa kanya. Ito ay tungkol sa pananampalatayang Katoliko, ang inang simbahan, at ang panganay na anak na babae, gaya ng tawag niya sa France na labis na sumuporta dito sa mga siglo, mula nang magsimula ito, ni Clovis, ang unang hari ng mga [Frank] .

Ang unang link na may " [4th] *trumpeta* " ay lumilitaw, ito ay France, isang rebolusyonaryong tao na naghasik ng binhi ng kawalan ng pananampalataya sa lahat ng mga Kristiyanong bansa sa mundo, sa pamamagitan ng pagpapalaganap ng mga sinulat ng mga pilosopo nito, mga malayang nag-iisip ng ateista. Ngunit ito rin ay Papal Rome na ang Rebolusyong Pranses ay wasakin at patahimikin. Ang isang paghahambing na pag-aaral ng mga trumpeta na may mga babalang parusa na ipinakita sa mga Hebreo sa Levitico 26 ay nagbibigay sa ikaapat ng papel ng isang banal na " *tabak " na " naghihiganti sa kanyang tipan* ". Sa pagkakataong ito, pagsapit ng “ [6th] *trumpeta* ", ipaghihiganti mismo ni Jesus ang kanyang alyansa sa pamamagitan ng paghampas sa dalawang taong nagkasala at sa kanilang mga kaalyado sa Europa. Sapagkat ayon sa Apo.11, ang atheism ng Pransya ay " *nagagalak* " at naglubog sa mga nakapaligid na tao sa " *kagalakan ": " magpapadala sila ng mga regalo sa isa't isa* " mababasa natin sa Apo.11:10 . Sa turn, ang banal na Kristo ay magdadala sa kanila ng kanyang mga kaloob: kumbensyonal at atomic bomba; lahat ay naunahan ng isang nakamamatay na nakakahawang virus na lumitaw sa pagtatapos ng 2019 sa Europa. Kabilang sa mga regalo ng tala ay ang pag-aalay ng Statue of Liberty ng France sa lungsod ng New York sa USA. Napakaganda ng modelo na sumunod sa France, ang ibang mga bansa sa Europa ay naging mga republika. Noong 1917, uulitin ng Russia ang modelo na may parehong pagpatay.

Pandaigdigang digmaang nukleyar

Verse 15: “ *At ang apat na anghel, na nakahanda sa oras, at sa araw, at sa buwan, at sa taon, ay pinakawalan, upang kanilang mapatay ang ikatlong bahagi ng mga tao.* »

Inihanda na " *saktan ang lupa at ang dagat* " ayon sa Rev.7:2 , " *ang apat na anghel ay pinakawalan upang mapatay nila ang ikatlong bahagi ng mga tao* " at ang aksyon ay binalak at matagal nang hinihintay, gaya ng isinasaad ng detalyeng ito: " *na ay handa para sa oras, araw, buwan at taon* ". Ngayon, kailan pa naging kailangan ang parusang ito? Mula noong Marso 7, 321, ang petsa kung kailan [natupad] ang pag-ampon sa araw ng araw na ipinataw ni Constantine I. Ayon

sa Rev.17, na ang tema ay " *ang paghatol sa patutot Babylon the Great* ", ang numero 17 ay sumisimbolo sa banal na paghatol. Inilapat sa bilang ng mga siglo mula Marso 7, 321, ang bilang na ito ay 17 na resulta noong Marso 7, 2021; mula sa petsang ito, ang huling 9 na taon ng banal na sumpa ay magbibigay-daan sa katuparan ng " ^{6th} *trumpeta* " ng Rev.9:13.

Pansinin natin ang pagbanggit ng " ***ang ikatlong bahagi*** *ng mga tao* " na nagpapaalala sa atin na kahit gaano ito kakila-kilabot, ang mapangwasak na labanang ito sa ikatlong daigdig ay nananatili ang bahagyang (***ikatlong***) babala; samakatuwid ito ay kapaki-pakinabang sa pagdadala ng mga pagbabagong relihiyon at pangunguna sa mga nahalal na opisyal na ganap na italaga ang kanilang mga sarili sa gawaing Adventist na ginagabayan ni Jesu-Kristo. Ang pagkawasak na ito ay dumating upang parusahan at anyayahan sa pagsisisi, ang sangkatauhan na nakinabang sa "150 tunay na taon" ng kapayapaan sa relihiyon, na ipinropesiya ng " *limang buwan* " ng " *ikalimang trumpeta* ".

Upang lubos na maunawaan ang kahulugan ng parusang ito, ang ikatlo sa mga digmaang pandaigdig mula noong 1914, dapat nating ihambing ito at ihambing ito sa ikatlong pagpapatapon ng mga Judio sa Babilonya. Sa huling pakikidigma na ito, noong – 586, winasak ni Haring Nabucodonosor ang kaharian ng Juda, ang huling labi ng bansang Israel; Ang Jerusalem at ang banal na templo nito ay naging mga guho. Ang mga guho na iniwan ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig ay magbibigay ng patunay na ang alyansang Kristiyano ay tumalikod na gaya ng alyansang Hudyo ng mga taong Hebreo . Kaya, pagkatapos ng pagtatanghal na ito, ang mga hindi naniniwala o mga relihiyosong nakaligtas ay sasailalim sa huling panlahat na pagsubok ng pananampalataya na nagbibigay ng huling pagkakataon ng kaligtasan sa mga mananampalataya ng lahat ng monoteistikong relihiyon; ngunit ang Diyos na Lumikha ay nagtuturo lamang ng isang katotohanan na may kinalaman kay Jesu-Kristo at sa Kanyang banal na Sabadong Sabado, ang tanging tunay na ikapitong araw.

Ang pagpatay na inihayag para sa pandaigdigang digmaang ito ay bumubuo ng isa pang aspeto ng " *pangalawang kasawian* " na nag-uugnay dito sa rebolusyonaryong atheism ng Pransya ng " *ikaapat na trumpeta* ". Ang France at lalo na ang kabisera nito, ang Paris, ay nasa crosshair ng Makapangyarihang Diyos. Sa Rev. 11:8, ibinibilang niya sa kanya ang mga pangalang " *Sodoma at Ehipto* ", mga pangalan ng sinaunang mga kaaway na winasak halimbawa sa isang hindi malilimutang paraan ng Diyos, ang isa sa pamamagitan ng apoy mula sa langit, ang isa sa pamamagitan ng kanyang nakabubulag na kapangyarihan. Ito ay nagpapahintulot sa amin na maunawaan na siya ay kikilos laban sa kanya sa parehong kakila-kilabot at tiyak na paraan. Dapat nating matanto ang ating napakalaking responsibilidad sa paglaho ng tunay na pananampalataya. Matapos ang pagkapoot sa relihiyon, ang rehimeng republikano ay nahulog sa despotikong mga kamay ni Napoleon I ^{kung} saan ang relihiyon ay isang kapaki-pakinabang na foil para sa kanyang personal na kaluwalhatian. Ito ay sa kanyang pagmamalaki at oportunismo na ang pananampalatayang Katoliko ay may utang sa kanyang kaligtasan sa pamamagitan ng pagtatatag nito ng Concordat na siyang sumisira sa prinsipyo ng banal na katotohanan.

Katumpakan ng demograpiko: dalawang daang milyong mandirigma

Verse 16: “ *Ang bilang ng mga mangangabayo ng hukbo ay dalawang laksa-laksa: Narinig ko ang bilang nila.* »

Ang bersikulo 16 ay nagbibigay sa atin ng mahalagang paglilinaw sa bilang ng mga mandirigma na lumahok sa labanang nakikibahagi: “ *dalawang laksa-laksa* ” o dalawang daang milyong sundalo. Hanggang 2021 nang isinusulat ko ang dokumentong ito, walang digmaan ang umabot sa bilang na ito sa mga paghaharap nito. Gayunpaman ngayon, na may pandaigdigang populasyon na pito at kalahating bilyong tao, ang hula ay maaaring matupad. **Ang katumpakan na ibinigay ng talatang ito ay kinondena ang lahat ng mga interpretasyon na nag-uugnay sa salungatan na ito sa mga nakaraang aksyon** .

Isang digmaang ideolohikal

Verse 17: “ *At kaya nakita ko sa pangitain ang mga kabayo, at ang mga nakasakay sa kanila, na may mga baluti sa dibdib na kulay apoy, hyacinth, at asupre. Ang mga ulo ng mga kabayo ay parang mga ulo ng mga leon; at sa kanilang mga bibig ay lumabas ang apoy, at usok, at asupre.* »

Sa talatang ito 17, ang bilang ng banal na paghatol, makikita natin ang mga simbolo ng “ika-5 ^{trumpeta} ” : ang mga grupo (*mga kabayo*) at ang mga nag-uutos sa kanila (*ang mga mangangabayo*). Ang kanilang tanging katarungan (*baluti sa dibdib*) ay ang pagkilos ng pagsunog ng apoy, at anong apoy! Nuclear fire na maihahambing sa apoy ng terrestrial underground magma. Ibinibigay sa kanila ng Espiritu ang mga katangian ng *Hyacinth* na tumutugma sa pag-uulit ng ekspresyon sa dulo ng talata na *usok* . Ito ay sumisimbolo na sa mga panalangin ng mga santo sa naunang tema, ang katangian ng pabango nito ang dapat nating tandaan, at doon, naiintindihan natin ang ibig sabihin ng pagbanggit nito. Ang halaman na ito ay nakakalason, nakakairita sa balat, at ang amoy nito ay nagbibigay ng sakit ng ulo. Ang hanay ng mga pamantayang ito ay tumutukoy sa mga panalangin ng mga kasangkot na mandirigma. Wala sa mga panalanging ito ang tinanggap ng Diyos na lumikha; ginagawa nila siyang nasusuka at binibigyang inspirasyon siya ng matinding pagkasuklam. Dapat itong maunawaan na sa esensyal na relihiyon at ideolohikal na salungatan ay mga relihiyon lamang ang nasasangkot, ganap na nahiwalay dito, ngunit gayunpaman higit sa lahat monoteistiko: Hudaismo, Katolisismo, Protestantismo, Ortodokso, Islam. Isang bagong susing simbolo mula sa Isaias 9:14 ang binanggit dito: " *ang ulo ay ang mahistrado o nakatatanda* ." Kaya't mayroong namumuno sa mga grupo na humaharap sa isa't isa ang mga mahistrado na tinatawag ngayon na "mga pangulo" sa mga republika. At ang mga pangulong ito ay pinagkalooban ng lakas ng " *leon* ", ang hari ng mga hayop at hari ng Kagubatan. Ang kahulugan ng lakas ay ibinigay dito sa Hukom 14:18. Sa kanyang mensahe, ang Espiritu ay nagpropesiya ng isang pakikipagdigma na pangako na pinasimulan ng napakakapangyarihan, awtoritaryan, at relihiyosong mga pinuno ng estado, dahil ito ay mula sa kanilang “ *bibig* ” ilabas ang kanilang mga panalangin na inilalarawan ng salitang " *usok* ". Mula sa kanilang parehong " *bibig* " ay nagmumula ang mga utos ng pagkawasak sa pamamagitan ng " *apoy* ", mga panalangin sa pamamagitan ng " *usok* ", at pagkalipol ng maraming tao, na nag-uutos sa paggamit ng mga bombang nuklear

na inilarawan ng " *sulfur* ". Malinaw, nais ng Espiritu na i-highlight ang kahalagahan ng puwersang nuklear na ito na nasa pagtatapon ng isang solong tao. Kailanman sa kasaysayan ng mundo ay hindi nakadepende ang gayong mapanirang kapangyarihan sa desisyon ng isang tao. Ang bagay ay talagang kapansin-pansin at karapat-dapat na bigyang-diin. Ngunit, para sa amin na naninirahan sa ganitong uri ng pampulitikang organisasyon, ang mga kalubhaan na ito ay hindi na nakakagulat sa amin. Lahat tayo ay biktima ng isang uri ng sama-samang kabaliwan.

Verse 18: " *Napatay ang ikatlong bahagi ng mga tao sa pamamagitan ng tatlong salot na ito, sa pamamagitan ng apoy, ng usok, at ng asupre, na lumabas sa kanilang mga bibig.* »

Binibigyang-diin ng bersikulo 18 ang katotohanang ito mula sa naunang talata na nagsasaad na ang " *apoy* , *usok* at *asupre* " ay bumubuo ng mga salot na nais ng Diyos; na pinatunayan ng talata sa pamamagitan ng pag-uutos sa naghihiganting Kristo na patayin ang ikatlong bahagi ng mga tao.

<u>Ang kapangyarihang nuklear ng mga pinuno ng mga bansa</u>

Verse 19: " *Sapagkat ang kapangyarihan ng mga kabayo ay nasa kanilang mga bibig at sa kanilang mga buntot; ang kanilang mga buntot ay parang mga ahas na may mga ulo, at kasama nila ay gumawa sila ng kasamaan.* »

Pinatutunayan ng bersikulo 19 ang relihiyosong ideolohikal na katangian ng labanan sa pagsasabing: Sapagkat ang kapangyarihan ng mga pangkat na nakikipaglaban (mga *kabayo*) ay nasa kanilang salita (kanilang *mga bibig*) at sa kanilang mga bulaang propeta (ang *mga buntot*) na sa hitsura ay mga manlilinlang (*mga ahas*) na maimpluwensyahan. sa mga pinuno ng estado, ang mga mahistrado (ang *mga pinuno*) kung saan sila (ang mga mandirigma) ay gumawa ng pinsala. Ang prinsipyong binibigyang kahulugan ay eksaktong tumutugma sa organisasyon ng mga tao na namamayani ngayon sa panahon ng kawakasan.

Itong Ikatlong Digmaang Pandaigdig kung sino ang darating Ang pagsasara ng tema ng " *mga trumpeta* " o nagbabala ng mga parusa ay napakahalaga na inihayag muna ito ng Diyos sa mga Hudyo ng lumang tipan, sunud-sunod sa Dan.11:40-45 at Ezekiel 38 at 39, at pagkatapos, sa mga Kristiyano ng bagong tipan, sa aklat na ito Apocalipsis bilang ang " *ikaanim na trumpeta* ", bilang ang huling banal na babala bago ang katapusan ng panahon ng biyaya. Kaya't hanapin natin dito ang masaganang pantulong na mga aralin.

Daniel 11:40-45

Ang pananalitang, " *panahon ng kawakasan* ", ay umaakay sa atin na pag-aralan itong huling labanan ng mga bansa, na inihayag at binuo sa hula ng Dan.11:40 hanggang 45. Natuklasan natin doon ang mga pangunahing yugto ng organisasyon nito. Sa orihinal, higit na naka-install sa teritoryo ng Kanlurang Europa, ang agresibong Islam na tinatawag na " *hari ng timog* " ay nakipagsagupaan sa karamihan ng mga Katolikong European na tao; ang pananampalatayang Romano Papal Katoliko na siyang paksa na tinatarget ng propesiya mula pa noong Dan.11:36. Ang Romanong pinuno ng papa na

tinutukoy hanggang ngayon ay iniharap sa ilalim ng terminong “ *siya* ”; sa titulong " *hari* ", siya ay inaatake ng " *hari ng timog* ", ang Islam na " *makakalaban sa kanya* ". Ang pagpili ng pandiwa na " *magbanggaan* " ay tumpak at makatwiran, dahil ang mga nasa parehong teritoryo ay " *mag-aaway " laban sa isa't isa.* Sa panahong iyon, ang pagsasamantala sa biyayang iniaalok, ang sitwasyon na nagdulot ng ganap na kaguluhan at pagkataranta sa Kanlurang Europa, ang “ *hari ng hilaga* ” (o hilaga) ay “ *iikot na parang bagyo* ” sa biktimang ito sa kahirapan, upang sakupin ito. at sakupin ito. Gumagamit ito ng " *maraming barko* ", " *tangke* " at mandirigma na walang iba kundi " *mga mangangabayo* " at nakatira sa hilaga, at hindi sa hilaga ng Kanlurang Europa, ngunit sa hilaga ng kontinente ng Euro-Asia. At mas tiyak sa hilaga ng Israel na iminumungkahi ng bersikulo 41 sa pamamagitan ng pagtawag dito na " *pinakamaganda sa mga bansa* ". Ang kinauukulan ng Russia ay isang tao ng " *mga mangangabayo* " (ang mga Cossacks), mga breeder at mga supplier ng mga kabayo sa mga makasaysayang kaaway ng Israel. Sa pagkakataong ito, batay sa lahat ng datos na ito, nagiging madaling makilala ang “ *hari ng hilaga* ” na ito sa makapangyarihang Orthodox Russia, ang silangang relihiyosong kalaban ng Kanlurang papal Romanism mula noong opisyal na pagkakahati ng relihiyong Kristiyano noong 1054.

Natagpuan namin ang ilan sa mga palaaway na aktor ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig. Ngunit ang Europa ay may makapangyarihang mga kaalyado na medyo napabayaan ito dahil sa kumpetisyon sa ekonomiya na naging mapaminsala mula nang dumating ang isang virus, ang covid-19 coronavirus. Walang dugo, ang mga ekonomiya ay nakikipaglaban para sa kanilang kaligtasan, bawat tao ay lumiliko sa loob at higit pa. Gayunpaman, kapag nagsimula ang salungatan sa Europa, ang kaalyado ng Amerika ay magtatagal ng oras upang kumilos.

Sa Europa, kakaunti ang kinakaharap ng mga tropang Ruso. Sunod-sunod na sinakop ang mga mamamayang Europeo sa hilaga. Ang France lamang ang naglagay ng mahinang paglaban sa militar at ang mga hukbong Ruso ay pinigil sa hilagang bahagi ng bansa. Ang katimugang bahagi ay nakakaranas ng malubhang problema sa Islam na naitatag na sa malaking bilang sa lugar na ito. Isang uri ng kasunduan ng karaniwang interes ang nag-uugnay sa mga mandirigmang Muslim at mga Ruso. Parehong matakaw sa pagnakawan at ang France ay isang mayaman na bansa, kahit na sira ang ekonomiya. Ang mga Arabo ay mga mandarambong ayon sa tradisyonal na pamana.

Sa panig ng Israeli ang sitwasyon ay sakuna, ang bansa ay inookupahan. Ang mga Muslim na Arabong tao na nakapaligid dito ay naligtas: Edom, Moab, ang mga anak ni Ammon: modernong-panahong Jordan.

Isang bagay na hindi maaaring magawa bago ang petsang 1979 kung saan ang Ehipto ay umalis sa kampo ng mga Arabo upang bumuo ng isang alyansa sa Israel, ang pagpili na ginawa noong panahong iyon, na may malakas na suporta ng USA, ay bumaling sa kawalan nito; ito ay sinakop ng mga Ruso. At sa pamamagitan ng pagtukoy sa " *hindi siya makakatakas* ", inihayag ng Espiritu ang oportunistang katangian ng pagpili na ginawa noong 1979. Sa pamamagitan ng pagpanig sa pinakamalakas sa panahon, naniwala siyang matatakasan niya ang

kasawiang dumaan sa kanya. At ang kamalasan ay malaki, siya ay hinubaran ng kanyang kayamanan ng mga sumasakop na mga Ruso. At parang hindi pa iyon sapat, ninanakawan din ito ng mga Libyan at Etiopia pagkatapos ng mga Ruso.

Ang yugto ng nukleyar ng salungatan sa mundo

Ang bersikulo 44 ay nagmamarka ng malaking pagbabago sa sitwasyon ng mga bagay. Habang sinasakop ang Kanlurang Europa, Israel at Ehipto, ang mga tropang Ruso ay natatakot sa " *balita* " na may kinalaman sa kanilang sariling teritoryo ng Russia. Binanggit ng Espiritu *ang "silangan* " bilang pagtukoy sa pananakop sa Kanlurang Europa ngunit gayundin sa " *hilaga* " bilang pagtukoy sa pananakop sa Israel; Ang Russia ay nasa *"silangan* " ng una at "sa *hilaga* " ng pangalawa. Napakaseryoso ng balita na nag-trigger ng isang mamamatay-tao na kabaliwan. Dito na pumasok ang USA sa labanan, pinipiling lipulin ang teritoryo ng Russia gamit ang nuclear fire. Ang nuklear na yugto ng labanan ay nagsimula. Ang mga nakamamatay na kabute ay lumitaw sa maraming lugar, upang lipulin at " *puksain maraming tao* " ng buhay ng tao at hayop. Sa pagkilos na ito na " *ang ikatlong bahagi ng mga tao ay napatay* " alinsunod sa anunsyo ng " *Ika-6 na trumpeta* ". Itinulak pabalik sa *"mga bundok* " ng Israel, ang mga tropang Ruso ng " *hari ng hilaga* " ay nilipol nang hindi nakatanggap ng kaunting tulong: " *nang walang sinumang tumulong sa kanya* ".

Ezekiel 38 at 39

Ang Ezekiel 38 at 39 ay pumukaw din sa huling labanang ito sa kasaysayan sa kanilang sariling paraan. May mga kagiliw-giliw na detalye tulad ng katumpakan na ito na naghahayag ng intensyon ng Diyos na " *maglagay ng buckle sa panga* " ng haring Ruso upang ipasok siya at isali siya sa labanan. Ang larawang ito ay naglalarawan ng isang mapang-akit na pagkakataon upang yumaman kasama ng kanyang mga tao, na hindi niya kayang labanan.

Sa mahabang propesiya na ito, binibigyan tayo ng Espiritu ng mga pangalan bilang reference point: *Gog, Magog, Rosch* (Russian), *Meshech* (Moscow), *Tubal* (Tobolsk). Ang konteksto ng mga huling araw ay pinatutunayan ng isang detalye tungkol sa mga taong sinalakay: " *Sasabihin mo: Aakyat ako laban sa isang bukas na lupain, **sasapit ako** sa mga taong tahimik, tiwasay sa kanilang mga tahanan, lahat ay nasa mga tahanang walang pader , at walang tarangkahan o pinto* (Ezek.38:11)." Ang mga modernong lungsod ay talagang ganap *na bukas* . At ang magkasalungat na pwersa ay tragically hindi pantay. Ang Espiritu ay naglalagay dito sa bibig ng " *hari ng hilaga* " ni Daniel, sa pagkakataong ito ang pandiwa na " ***Darating ako*** " na nagmumungkahi ng isang napakalaking, mabilis, at aerial na pagsalakay ayon sa pandiwa at ang imahen na " ***ay umiikot na parang bagyo.*** " ng Dan .11:40, mula sa medyo malayong lokasyon. Sa hulang ito ni Ezekiel ay walang misteryo tungkol sa mga bansang kasangkot; Malinaw na natukoy ang Russia at Israel. Ang misteryo ay nasa Dan.11:36 hanggang 45 lamang kung saan nauukol ang kapapahan ng Roma at ang teritoryo nito sa Europa. At sa pagbibigay ng pangalang " *hari ng hilaga* " sa Russia na umaatake sa papal Catholic Europe, tinutukoy ng Diyos ang kanyang paghahayag na ibinigay kay Ezekiel. Dahil ipinapaalala ko sa iyo, higit sa lahat ay

may kaugnayan sa heograpikal na lokasyon ng Israel na ang Russia ay matatagpuan sa " *hilaga* ". Sa katunayan, ito ay nasa *"silangan* " ng posisyon ng Romano Katoliko Papal Kanlurang Europa. Kaya't upang kumpirmahin ang posisyon ng mga hukbong Ruso sa papal na Europa na kanilang sinasakop at nangingibabaw, na ang Espiritu ay naghanap ng pagdating ng masamang balita mula *sa "silangan* ". " *Magpapaulan ako ng apoy at asupre sa kanya at sa kanyang mga hukbo* (Ezek.38:22)"; " *Magpapadala ako ng apoy kay Magog* ," mababasa natin sa Eze.39:6. Narito kung gayon ang sanhi ng masamang balita na ikinagalit ng " *hari ng hilaga* " ng Dan.11:44. Tulad ng sa Daniel, ang mananalakay na Ruso ay masusulok at mawawasak sa mga bundok ng Israel: " *Ikaw at ang lahat ng iyong hukbo ay mahuhulog sa mga bundok ng Israel* (Ezek.39:4)". Ngunit ang misteryo ay sumasaklaw sa pagkakakilanlan ng USA sa pinagmulan ng aksyon na ito. Nakita ko sa Eze.39:9 ang isang napaka-kawili-wiling detalye. Ang teksto ay nagbubunga ng posibilidad na gumawa ng apoy sa loob ng " *pitong taon* " sa pamamagitan ng pagsunog sa mga armas na ginamit sa kakila-kilabot na pandaigdigang labanan. Ang kahoy ay hindi na ang hilaw na materyal para sa modernong mga sandata, ngunit ang " *pitong taon* " na binanggit ay nagpapakita ng tindi ng digmaang ito at ang dami ng mga armas. Noong Marso 7, 2021, mayroon na lamang siyam na taon bago ang pagbabalik ni Kristo; ang huling 9 na taon ng sumpa ng Diyos kung saan magaganap ang huling internasyonal na labanan; isang digmaang lubhang mapanira ng buhay at ari-arian. Ayon sa talata 12, ang mga bangkay ng Russia ay ililibing sa loob ng " *pitong buwan* ."

<u>Kakila-kilabot at walang kapantay na banal na hustisya</u>

Magkakaroon ng maraming bangkay at ipinakita sa atin ng Diyos sa Ezekiel 9 ang isang ideya ng masaker na kalupitan na kanyang organisahin. Dahil ang ikatlong digmaang pandaigdig na inaasahan para sa panahon sa pagitan ng 2021 at 2029 ay ang antitype ng ika-3 [digmaan] na pinamunuan ni Nabucodonosor laban sa sinaunang Israel noong – 586. Narito ang iniutos, binigo at hinamak ng dakilang lumikha na Diyos ng kanyang mga tao sa Ezek.9: 1 hanggang 11:

"Eze.9:1 *Nang magkagayo'y sumigaw siya ng malakas na tinig sa aking mga pakinig: Lumapit ka, ikaw na dapat na parusahan ang bayan, bawa't isa'y may kaniyang kasangkapan sa pagpuksa sa kaniyang kamay!*

Eze.9:2 *At, narito, anim na lalake ang naparoon sa daan ng pintuang-daan sa itaas sa dakong hilagaan, bawa't isa'y may kaniyang kasangkapan sa pagpuksa sa kaniyang kamay. Sa gitna nila ay may isang lalaking nakadamit ng lino, at may dalang sulatan sa kanyang sinturon. Lumapit sila at tumayo malapit sa tansong altar.*

Ezek.9:3 *Ang kaluwalhatian ng Dios ng Israel ay bumangon mula sa kerubin na kinaroroonan niyaon, at napasa pintuan ng bahay; at tinawag niya ang lalaking nakadamit ng lino, at may dalang sulatan sa kaniyang sinturon.*

Eze.9:4 *At sinabi ng Panginoon sa kaniya, Dumaan ka sa gitna ng bayan, sa gitna ng Jerusalem, at markahan mo ang mga noo ng mga lalake na nagbubuntong-hininga at dumadaing dahil sa lahat ng mga kasuklamsuklam na ginawa doon.*

Ezek.9:5 *At sa aking pandinig ay sinabi niya sa iba, Sumunod kayo sa kaniya sa bayan, at saktan ninyo; hayaan ang iyong mata ay walang awa, at huwag maawa!*

Ezek.9:6 *Patayin at lipulin ang matatandang lalaki, ang mga binata, ang mga dalaga, ang mga bata at ang mga babae; ngunit huwag lumapit sa sinumang may marka sa kanya; at magsimula sa aking santuwaryo! Nagsimula sila sa mga matatanda na nasa harap ng bahay.*

Eze.9:7 *At sinabi niya sa kanila, Lasan mo ang bahay, at punuin mo ang mga looban ng mga patay; Lumabas kayo!... Lumabas sila at nanakit sa lungsod.*

Eze.9:8 *Nang sila'y humahampas, at ako'y nananatili pa, ako'y nasubasob, at sumigaw, Ah! Panginoong Dios, lilipulin mo ba ang lahat ng natitira sa Israel sa pamamagitan ng pagbuhos ng iyong poot sa Jerusalem?*

Eze.9:9 *At sinabi niya sa akin, Ang kasamaan ng sangbahayan ni Israel at ng Juda ay dakila, totoong malaki; ang lupain ay puno ng pagpatay, ang lungsod ay puno ng kawalan ng katarungan, sapagka't kanilang sinasabi, Pinabayaan ng Panginoon ang lupain, ang Panginoon ay walang nakikita.*

Eze.9:10 *Ako naman ay hindi mahahabag, at hindi mahahabag; Dadalhin ko ang kanilang mga gawa sa kanilang mga ulo.*

Eze.9:11 *At, narito, ang lalaking nararamtan ng kayong lino, at may isang sisidlan sa kaniyang pamigkis, ay sumagot ng ganito, Aking ginawa ang gaya ng iyong iniutos sa akin.* »

Hindi lahat ng pinatay dahil sa relihiyon ay martir sa pananampalataya. Mayroong sa kategoryang ito maraming mga panatiko na handang ibigay ang kanilang buhay , posibleng, para sa kanilang relihiyon, ngunit para din sa anumang politikal o iba pang ideolohiya. Ang tunay na martir ng pananampalataya ay, una, at eksklusibo, kay Jesu-Kristo. Kung gayon, ito ay, kinakailangan, isang hinirang na ang buhay na inialay bilang hain ay kalugud-lugod lamang sa Diyos na lumikha, kung ang kanyang kamatayan ay nauna sa isang buhay na umaayon sa kanyang ipinahayag na mga kinakailangan para sa kanyang panahon.

Hanapin natin ngayon, sa tema ng “ Ika-6 *trumpeta* ” ang pagpukaw ng kontekstong moral ng mga panahon kasunod ng digmaan.

Ang hindi pagsisisi ng mga nakaligtas

Taliwas sa iniisip at kinatatakutan ng karamihan ng mga tao, gaano man sila kasira, hindi lilipulin ng mga sandatang nukleyar ang sangkatauhan; dahil mananatili ang " *mga nakaligtas* " pagkatapos ng salungatan. Tungkol sa mga digmaan, sinabi ni Jesus sa Matt.24:6: “ *Makakarinig kayo ng mga digmaan at mga alingawngaw ng mga digmaan: mag-ingat kayo na huwag magulumihanan, sapagkat ang mga bagay na ito ay dapat mangyari. Ngunit hindi pa iyon ang katapusan.* » Ang pagkalipol ng sangkatauhan ay dahil sa pagkilos ng lumikha na Diyos pagkatapos ng kanyang maluwalhating pagbabalik sa katauhan ni Jesucristo. Dahil ang mga nakaligtas ay dapat sumailalim sa isang huling pagsubok ng pananampalataya. Mula noong 1945, ang petsa ng unang paggamit ng mga sandatang atomika, higit sa dalawang libong pagsabog na isinagawa para sa mga pagsubok ng makalupang kapangyarihan na nagtataglay ng mga ito ay

natupad; ito ay totoo, sunud-sunod, sa loob ng 75 taon at ang lupa ay napakalawak, bagama't limitado, ito ay nagtitiis at sumusuporta sa mga dagok na idinudulot ng sangkatauhan dito. Sa darating na digmaang nuklear, sa kabaligtaran, maraming mga pagsabog ang magaganap sa maikling panahon at ang pagpapakalat ng radyaktibidad ay gagawing imposible ang pagpapatuloy ng buhay sa lupa. Sa kanyang pagbabalik, wawakasan ng banal na Kristo ang pagdurusa ng namamatay na rebeldeng sangkatauhan.

Verse 20: “ *Ang iba sa mga tao na hindi napatay ng mga salot na ito ay hindi nagsisi sa mga gawa ng kanilang mga kamay, upang hindi sumamba sa mga demonyo, at mga diyus-diyosan na ginto, pilak, tanso, bato at kahoy, na hindi nakakakita, ni hindi nakakakita. marinig, o lumakad;* »

Sa talatang 20, hinuhulaan ng Espiritu ang pagpapatigas ng mga nabubuhay na tao. " *Ang ibang mga tao na hindi napatay ng mga salot na ito ay hindi nagsisi sa mga gawa ng kanilang mga kamay* ." Ang " *pangalawang kaabahan* " na inihayag sa panahon ng imperyo ay talagang bumubuo ng isang banal na " *salot ", ngunit ito ay nauuna sa " huling pitong* " na babagsak sa mga nagkasalang makasalanan, pagkatapos ng pagtatapos ng panahon ng biyaya ng Rev. 15 . Kailangan pa ring ipaalala sa atin dito na ang mga “ *salot* ” na ito ay pinarusahan lahat ang pagsalakay ng mga Romano laban sa ayos ng panahon na nilikha ng Makapangyarihang Diyos na Lumikha.

“*… hindi sila tumigil sa pagsamba sa mga demonyo, at mga diyus-diyosan na ginto, pilak, tanso, bato at kahoy, na hindi nakakakita, ni nakakarinig, ni nakakalakad* .

Sa enumeration na ito, pinupuntirya ng Espiritu ang mga kultong imahe ng pananampalatayang Katoliko na mga bagay ng pagsamba sa bahagi ng mga tagasunod ng idolatrosong relihiyong ito. Ang mga effigies na ito ay kumakatawan, una, ang "Birhen Maria", at sa likod niya, sa malaking bilang, higit pa o hindi gaanong hindi kilalang mga santo, dahil nag-iiwan ito ng maraming kalayaan sa lahat na pumili ng kanilang paboritong santo. Ang malaking merkado ay bukas 24 na oras sa isang araw. Nag-aalok kami ng mga pad para sa lahat ng kili-kili, sa lahat ng mga estilo at laki. At ang ganitong uri ng pagsasanay ay partikular na nakakainis sa isa na nagdusa sa krus ng Golgota; gayundin, ang kanyang paghihiganti ay magiging kakila-kilabot. At ngayon, pagkatapos na ipaalam sa kanyang mga halal na opisyal noong 2018 ang kanyang makapangyarihan at maluwalhating pagbabalik para sa taong 2030, mula 2019, sinaktan niya ang mga makasalanan sa mundo ng isang nakamamatay na nakakahawang virus. Ito ay isang napakaliit na tanda lamang ng kanyang galit na darating, ngunit mayroon na siyang bisa sa kanyang panig, dahil may utang na tayo sa kanya ng isang pagkasira ng ekonomiya na walang precedent sa kasaysayan ng orihinal na Kanluran. At kapag sila ay nasira, ang mga bansa ay nag-aaway, pagkatapos ay nag-aaway at naglalaban.

Ang kadustaan na binanggit ng Diyos ay higit na nabigyang-katwiran dahil sa pagpapakita ni Jesu-Kristo, ang tunay na Diyos ay dumating sa laman, sa gitna ng mga tao at doon bilang isa sa kanila, siya ay “nakita, narinig , at pamilihan ”, hindi tulad ng inukit o hinubog na mga *idolo* . na hindi kayang gawin ito.

Verse 21: “ *At hindi sila nagsisi sa kanilang mga pagpaslang, o sa kanilang pangkukulam, o sa kanilang pakikiapid, o sa kanilang mga pagnanakaw.* »

Sa talatang 21, nagsasara ang tema. Sa pamamagitan ng pag-uudyok sa " *kanilang mga pagpatay* ," inilalarawan ng Espiritu ang nakamamatay na batas ng Linggo na sa huli ay mangangailangan ng kamatayan ng mga tapat na tagamasid ng banal na Sabbath na pinabanal ng Diyos. Sa pamamagitan ng pagbanggit sa “ *kanilang mga enchantment* ”, pinupuntirya Niya ang mga Katolikong masa na pinarangalan ng mga taong nagbibigay-katwiran sa kanyang “Linggo”, itong huwad na araw ng Panginoon at tunay na paganong “araw ng araw”. Sa pamamagitan ng paggunita sa “ *kanilang kawalang-galang ”, itinuturo ng Espiritu ang pananampalatayang Protestante bilang tagapagmana ng* Katolikong “ *pakikiapid ” ng huwad na “ propetisang si Jezebel* ” ng Apoc. 2:20. At sa pamamagitan ng paglalagay sa kanila ng " *kanilang mga pagnanakaw* ", iminumungkahi niya ang mga espirituwal na pagnanakaw na ginawa, una, laban kay Jesu-Kristo, sa kanyang sarili, kung kanino, ayon sa Dan.8:11, "inalis ng haring papa ang walang hanggang" pagkasaserdote *at* ang lehitimong titulo nito. binigyang-katwiran mula sa “ *Pinuno ng Asembleya* ,” mula sa Efe.5:23; ngunit gayundin, ang pagkakasunud-sunod nito ng “ *panahon at ang batas nito* ”, ayon sa Dan.7:25. Ang mataas na espirituwal na mga interpretasyon na ito ay hindi nagbubukod ng mga ordinaryong literal na aplikasyon, ngunit sila ay higit pa sa kanila sa paghatol ng Diyos at ang mga kahihinatnan nito para sa mga nagkasalang may-akda.

Apocalipsis 10: *ang maliit na bukas na aklat*

Pagbabalik ni Kristo at pagpaparusa sa mga rebelde

Ang *maliit na bukas na libro* at ang mga kahihinatnan nito

Ang Pagbabalik ni Kristo sa pagtatapos ng ikaapat na paghihintay ng Adventist

Verse 1: " *Nakita ko ang isa pang makapangyarihang anghel na bumababa mula sa langit, na nababalot ng ulap; sa ibabaw ng kaniyang ulo ay ang bahaghari, at ang kaniyang mukha ay gaya ng araw, at ang kaniyang mga paa ay parang mga haliging apoy.* »

Ang Kabanata 10 ay nagpapatunay lamang sa espirituwal na sitwasyon na itinatag hanggang ngayon. Lumilitaw si Kristo sa ilalim ng aspeto ng Diyos ng banal na alyansa ng banal, sa ilalim ng imahe ng *"bahaghari* " na ibinigay pagkatapos ng baha kay Noe at sa kanyang mga inapo. Ito ay tanda ng pangako ng Diyos na hindi na muling sisirain ang buhay sa lupa sa pamamagitan ng malalakas na tubig. Tutupad ng Diyos ang kaniyang pangako, ngunit sa pamamagitan ng bibig ni Pedro ay ipinahayag niya na ang lupa ngayon ay " *nakalaan sa apoy* "; baha ng apoy. Ang bagay ay matutupad lamang para sa huling paghatol ng ikapitong milenyo. Gayunpaman, hindi pa tapos ang apoy sa pagsira ng mga buhay, dahil ito ay isang sandata na ginamit na ng Diyos laban sa mga lungsod ng libis ng Sodoma at Gomorra. Sa kasalukuyang kabanatang ito, maikling inilalarawan ng Espiritu ang mga pangyayari kasunod ng " ika-6 *trumpeta* ." Nagsisimula ang kabanata sa larawan ng maluwalhating pagbabalik ng naghihiganting Kristo.

Ang Hula ay Ganap na Nabuksan

Verse 2: " May hawak *siyang* ***maliit na aklat na nakabukas*** . *Inilagay niya ang kanyang kanang paa sa dagat, at ang kanyang kaliwang paa sa lupa;* »

Mula sa simula ng aklat, ayon sa Apoc. 1:16, dumating si Jesus upang labanan ang mga sumasamba sa diyos na " *araw ".* Ang papel ng mga simbolo ay nagiging mas malinaw: " *ang kanyang mukha ay tulad ng araw* " at ano ang mangyayari sa kanyang mga kaaway, ang mga sumasamba sa " *araw* "? Sagot: ang kaniyang mga hakbang, at sa aba nila! Dahil " *parang mga haliging apoy ang kanyang mga paa* ". Ang talatang ito ng Bibliya, kung gayon, ay matutupad: " *Umupo ka sa aking kanang kamay hanggang sa gawin ko ang iyong mga kaaway na tuntungan ng iyong mga paa* (Psa.110:1; Mat.22:44)". Ang kanilang pagkakasala ay nadagdagan sa pamamagitan ng katotohanan na bago ang kanyang pagbabalik, si Jesus ay " *binuksan ang maliit na aklat* " ng Apocalipsis sa pamamagitan ng pagbubuklod, mula noong 1844, ang " *ikapitong tatak* " na nagsara pa rin nito sa Apoc.5:1 hanggang 7. Sa pagitan ng 1844 at 2030, ang taon ng kontekstong tinalakay sa kabanata 10 na ito, ang pag-unawa at kahulugan ng Sabbath ay naging ganap na liwanag. Gayundin, ang mga lalaki sa panahong ito ay walang dahilan kapag pinili nilang hindi siya parangalan. Ang " *maliit na aklat*

” ay “ *binuksan* ” noon ng Banal na Espiritu ni Kristo at ang mga sumasamba *sa araw* ay walang kinalaman dito. Sa talatang 2, inilarawan ang kanilang kapalaran. Upang maunawaan ang kahulugan ng mga simbolo ng “ *dagat at lupa* ” na makikita sa talatang ito, dapat nating pag-aralan ang Rev. 13 kung saan ikinonekta sila ng Diyos sa dalawang espirituwal na “ *hayop* ” na lilitaw sa 2000 taon ng panahon ng Kristiyano. Ang unang " *hayop, na bumangon mula sa dagat* ", ay sumisimbolo sa hindi makatao, samakatuwid ay makahayop, na rehimen ng koalisyon ng mga kapangyarihang sibil at relihiyon, sa kanilang unang makasaysayang anyo ng mga monarkiya at Romano Katolikong papa. Ang mga monarkiya na ito ay sinasagisag ng " *sampung sungay* " na nauugnay sa simbolo na nagtatalaga sa Roma sa Dan.7 ng " *maliit na sungay* " at Rev.12, 13 at 17 ng " *pitong ulo* ". Ang “ *hayop* ” na ito, ayon sa paghatol ng mga banal na halaga, ay nagpapakita ng mga simbolo na binanggit sa Daniel 7: ang hinalinhan na mga imperyo ng imperyo ng Roma, sa kabaligtaran ng pagkakasunud-sunod mula sa Dan.7: leopard, *oso, leon* . “ *Ang halimaw* ” kung gayon ay mismong ang Romanong halimaw ng Dan.7:7. Ngunit dito, sa Rev. 13, ang simbolo ng papal na " *maliit na sungay* ", na humalili sa " *sampung sungay* ", ay pinalitan ng " *pitong ulo* " ng pagkakakilanlang Romano. At ang Espiritu ay nag-uutos sa kanya ng “ *kalapastanganan* ”, iyon ay, mga kasinungalingan sa relihiyon. Ang pagkakaroon ng " *mga korona* " sa " *sampung sungay* " ay nagpapahiwatig ng panahon kung kailan ang " *sampung sungay* " ng Dan.7:24 ay dumating sa paghahari. Samakatuwid, ito rin ang panahon kung kailan ang " *maliit na sungay* " o " *iba't ibang hari* " ay mismong aktibo. " *Ang hayop* " ay nakilala, ang sumunod na pangyayari ay nagpahayag ng hinaharap nito. Malaya siyang kikilos sa loob ng " *isang oras, beses* (2 *beses*) *at kalahating oras* ". Ang pananalitang ito ay tumutukoy sa 3 at kalahating makahulang taon, o 1260 totoong taon, sa Dan.7:25 at Apoc.12:14; makikita natin ito sa anyo ng " *1260 araw* "-taon o makahulang “ *42 buwan* ” sa Rev.11:2-3, 12:6 at Rev.13:5. Ngunit sa talata 3 ng kabanata 13 na ito, ipinapahayag ng Espiritu na siya ay tatamaan at " *parang nasugatan sa kamatayan* ", tiyak sa pamamagitan ng atheism ng Pranses sa pagitan ng 1789 at 1798. At salamat sa Concordat of Napoleon I ، " *ang kanyang mortal na sugat ay magiging gumaling* .” Kaya, ang mga hindi nagmamahal sa banal na katotohanan ay magagawang patuloy na parangalan ang mga kasinungalingan na pumapatay sa kaluluwa at katawan.

Sa pagtatapos ng mga araw, lilitaw ang isang imahe ng unang “ *hayop na umahon mula sa dagat ”.* Ang bagong halimaw na ito ay nakikilala sa pamamagitan ng katotohanan na sa pagkakataong ito ito ay " *babangon* ***mula sa lupa*** ". Umaasa sa larawan ng Genesis, kung saan *ang "lupa* " ay lumabas mula sa " *dagat* ", banayad na sinasabi sa atin ng Espiritu na ang pangalawang " *hayop* " na ito ay lumabas sa una, kaya itinalaga ang tinatawag na Simbahang Katoliko na nabago; eksaktong kahulugan ng Protestant Reformed faith. Noong 2021, kinakatawan na nito ang pinakadakilang kapangyarihang militar sa planetang lupa at naging isang awtoridad mula noong tagumpay nito laban sa Japan at Nazi Germany noong 1944-45. Ito ay siyempre ang USA, orihinal na pangunahing Protestante, ngunit higit sa lahat ay Katoliko ngayon, dahil sa malakas na Hispanic na pangingibang-bansa na tinatanggap. Sa pamamagitan ng pag-akusa sa

kanya ng paggawa *ng "unang pagsamba sa hayop sa kanyang harapan* ," tinuligsa ng Espiritu ang kanyang pamana ng Linggo ng Roma. Ito ay nagpapakita na ang mga relihiyosong label ay nakaliligaw. Ang makabagong pananampalatayang Protestante ay labis na nakadikit sa pamana ng Roma na ito ay aabot pa hanggang sa magpahayag ng isang umiiral na batas, na ginagawang obligado ang pahinga sa Linggo sa ilalim ng parusa ng mga parusa: isang komersyal na boycott sa simula, at isang hatol na kamatayan, sa huli. . Ang Linggo ay itinalaga bilang " *marka* " ng awtoridad ng *Romanong "hayop* ," ang unang " *hayop* ." At ang bilang na " *666* " ay ang kabuuan na nakuha sa mga titik ng pamagat na "VICARIVS FILII DEI", na tinatawag ng Espiritu na " *bilang ng halimaw* ". Gawin ang matematika, ang numero ay naroroon:

VICIVILIIDI

5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501

112 + 53 + 501 = 666

Isang mahalagang paglilinaw : Ang marka ay tinatanggap lamang " *sa kamay* " o " *sa noo* " hanggang sa *ang "kamay* " ay sumasagisag sa gawain, kilos, at *ang "noo* " ay tumutukoy sa personal na kagustuhan ng bawat nilalang na malaya sa mga pagpipilian gaya ng sinasabi sa atin ng Ezé.3:8: " *Papatigasin ko ang iyong noo upang salungatin mo ito sa kanilang noo* ".

Malinaw na nakikilala rito ang hinaharap na " *mga tuntungan* " ni Jesu-Kristo, ang Makatarungang Banal na Hukom. At banayad, sa pamamagitan ng pagpahiwatig ng priyoridad na " *kanang paa* " o ang " *kaliwang paa* ", ipinapahiwatig ng Espiritu kung sino ang itinuturing niyang mas may kasalanan. Ang nag-aapoy na " *kanang paa* " ay para sa Romanong papal na Katolikong pananampalataya kung saan iniuugnay ng Diyos ang *pagbuhos ng dugo* ng " *lahat ng napatay sa lupa* ," ayon sa Rev.18:24. Ang kanyang priyoridad para sa galit ay kung gayon ay nararapat. Pagkatapos, parehong nagkasala, dahil sa pagtulad nito, sa pamamagitan ng paglikha *ng "larawan* " ng unang Katolikong " *hayop* ", ang pananampalatayang Protestante, na tinatawag na " *lupa* ", ay tumatanggap ng apoy mula sa " *kaliwang paa* " ni Hesus-Kristo na sa gayo'y ipinaghihiganti ang dugo ng mga huling hinirang na mga banal na ibububuhos nang wala ang kanyang pagliligtas.

Verse 3: " *At sumigaw siya ng malakas na tinig, na parang umuungal ang leon. Nang siya ay sumigaw, ang pitong kulog ay bumigkas ng kanilang mga tinig.* »

Ang lihim na nakatago o natatakan sa mga bersikulo 4 hanggang 7, na ipinahayag ng " *tinig ng pitong kulog* " ay nahayag na ngayon. Ang " *tinig* " ng Diyos sa gayon ay inihambing sa tunog ng " *kulog* " na nauugnay sa bilang na " *pito* " na sumasagisag sa kanyang pagpapabanal. Ang boses na ito ay nagpapahayag ng mensaheng matagal nang nakatago at hindi pinapansin ng mga lalaki. Ito ang taon ng pagbabalik sa kaluwalhatian ng ating banal at dakilang Panginoong Hesukristo. Ang petsa ay ipinahayag sa mga halal na opisyal nito noong 2018; Ito ang tagsibol ng 2030, kung saan, mula noong nagbabayad-salang kamatayan ni Jesus noong Abril 3, 30, ang ikatlong ikatlong bahagi ng 2000 taon

ng 6000 taon na itinakda ng Diyos para sa kanyang pagpili ng mga hinirang ay magwawakas.

Verse 4: “ *At nang ang pitong kulog ay umibig ng kanilang mga tinig, ako'y humayo upang sumulat; at narinig ko ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi, Tatakan mo ang sinabi ng pitong kulog, at huwag mong isulat.* »

Sa eksenang ito, may dalawang layunin ang Diyos. Ang una ay dapat malaman ng kanyang mga hinirang na talagang nagtakda ang Diyos ng panahon para sa katapusan ng mundo; ito ay hindi tunay na nakatago, dahil ito ay nakasalalay sa ating pananampalataya sa programa ng 6000 taon na ipinropesiya ng anim na bastos na araw ng ating mga linggo. Ang ikalawang layunin ay upang pigilan ang paghahanap para sa petsang ito hanggang sa oras kung kailan ito mismo ang nagbukas ng daan sa pag-unawa. Ito ay naisakatuparan, para sa bawat isa sa tatlong Adventist na pagsusulit na kapaki-pakinabang para sa pagsusuri at pagpili ng mga hinirang na natagpuang karapat-dapat na makinabang mula sa walang hanggang hustisyang inialok ni Jesu-Kristo, noong 1843, 1844 at 1994.

Verse 5: " *At ang anghel, na nakita kong nakatayo sa dagat at sa lupa, ay itinaas ang kanyang kanang kamay sa langit,* "

Sa ganitong saloobin ng dakilang nagwagi na Hukom, ang kanyang mga paa ay ipinatong sa kanyang mga kaaway, si Jesu-Kristo ay gagawa ng isang taimtim na panunumpa na nagbibigkis sa kanya nang banal.

Verse 6: “ *At nanumpa sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailan man, na lumikha ng langit at ng mga bagay na naririto, ng lupa at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat at ng mga bagay na naroroon, na siya ay magkakaroon ng mas maraming panahon. ,* '

Ang panunumpa ni Jesu-Kristo ay ginawa sa pangalan ng Diyos na lumikha at ito ay para sa kanyang mga hinirang na gumagalang sa orden ng unang anghel ng Rev.14:7; ito, sa pamamagitan ng pagpapakita sa pamamagitan ng kanilang pagsunod, ang kanilang “ *pagkatakot* ” sa Diyos, sa pamamagitan ng pagsunod sa kanyang ikaapat na utos na nagbibigay ng kaluwalhatian sa kanyang malikhaing gawa. Ang pahayag *na "wala nang panahon* " ay nagpapatunay na sa Kanyang programa ay binalak ng Diyos ang tatlong walang kabuluhang inaasahan ng Adventist noong 1843, 1844, at 1994. Gaya ng nasabi ko na, ang walang kabuluhang mga inaasahan na ito ay kapaki-pakinabang sa pagsala sa mga Kristiyanong mananampalataya. Sapagkat habang walang kabuluhan ang kanilang mga kahihinatnan ay para sa mga naranasan nila, dramatiko at espirituwal na mortal o, para sa mga hinirang, mga sanhi ng kanilang pagpapala at pagpapabanal sa kanila ng Diyos.

Anunsyo ng ika-3 malaking kasawian na ipinropesiya sa Rev.8:13.

Verse 7: “ *Ngunit sa mga araw ng tinig ng ikapitong anghel, kapag siya ay humihip (ang trumpeta), ang hiwaga ng Diyos ay matutupad, gaya ng ipinahayag niya sa kanyang mga lingkod na mga propeta.* »

Ang oras para sa pagtatayo ng mga petsa ng propeta ay tapos na. Yaong mga itinatag ng hinulaang datos ay nakamit ang kanilang tungkulin, upang subukin, sunud-sunod, ang pananampalataya ng mga Protestante noong 1843-44, at ng mga Adventist noong 1994. Kaya't mula ngayon ay wala nang mga huwad

na petsa, wala nang maling mga inaasahan. ; ang balita, na sinimulan mula noong 2018, ay magiging mabuti, at ang mga hinirang ay maririnig, para sa kanilang kaligtasan, ang tunog ng " *ikapitong trumpeta* " na magmarka ng interbensyon ng Kristo ng banal na Katarungan; ang panahon na ayon sa Rev.11:15: " *ang kaharian ng sanlibutan ay ibibigay sa ating Panginoon at sa kanyang Kristo* ", at samakatuwid ay inalis sa diyablo.

Ang mga kahihinatnan at panahon ng ministeryo ng propeta

Verse 8: " *At ang tinig na aking narinig mula sa langit ay muling nagsalita sa akin, at nagsabi, Humayo ka, kunin mo ang maliit na aklat na bukas sa kamay ng anghel na nakatayo sa ibabaw ng dagat at sa ibabaw ng lupa.* »

Ang mga bersikulo 8 hanggang 11 ay naglalarawan ng karanasan ng misyon ng lingkod na inatasan sa paglalahad ng naka-code na propesiya sa simpleng wika.

Verse 9: " *At pumunta ako sa anghel, sinabi sa kanya na ibigay sa akin ang maliit na aklat. At sinabi niya sa akin, Kunin mo, at lamunin mo; ito ay magiging mapait sa iyong loob, ngunit sa iyong bibig ay matamis na parang pulot.* ".

Una sa lahat, *ang "sakit ng bituka* " ay napakahusay na naglalarawan ng pagdurusa at pagdurusa na dulot ng pagtanggi sa iminungkahing liwanag ng bahagi ng mga rebeldeng Kristiyano. Ang mga paghihirap na ito ay aabot sa kanilang taas para sa huling pagsubok ng pananampalataya, sa panahon ng batas ng Linggo, kung saan ang buhay ng mga hinirang ay banta ng kamatayan. Sapagkat hanggang sa wakas, ang liwanag at ang mga deposito nito ay lalabanan ng diyablo at ng kanyang celestial at terrestrial na mga demonyo, mulat o walang malay na mga kaalyado nitong "Destroyer", "the *Abaddon o Apollyon* " ng Rev.9:11. " *Ang tamis ng honey* " ay perpektong inilalarawan din ang kaligayahan ng pag-unawa sa mga misteryo ng Diyos na ibinabahagi niya sa kanyang tunay na hinirang na uhaw sa katotohanan. Walang ibang produkto sa mundo ang nagtutuon ng natural na matamis na tamis na tulad nito. Karaniwan, pinahahalagahan at hinahanap ng mga tao ang matamis na lasa na kaaya-aya sa kanila. Gayundin, hinahanap ng pinili ni Kristo sa Diyos ang tamis ng isang mapagmahal at mapayapang relasyon gayundin ang kanyang mga tagubilin.

Sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanyang paghahayag ng "Apocalypse" (= Apocalipsis) " *ang tamis ng pulot-pukyutan* ", inihambing ito ng Espiritu ng Diyos sa " *makalangit na manna* " na may " *lasa ng pulot* " at nagpakain sa mga Hebreo, sa disyerto, sa panahon ng 40 taon bago sila pumasok sa lupang pangako na kinuha mula sa mga Canaanita. Kung paanong ang isang Hebreo ay hindi maaaring mabuhay nang hindi kumonsumo ng " *manna* " na ito, mula noong 1994, ang katapusan ng " *limang buwan* " na ipinropesiya sa Rev.9:5-10, ang pananampalatayang Adventista ay nabubuhay lamang sa pamamagitan ng pagpapakain sa sarili mula sa huling makahulang espirituwal na " *pagkain " (Mat.24:45) " inihanda para sa tamang panahon ng* maluwalhating pagparito" ni Jesu-Kristo. Ang aral na ito na ibinibigay sa akin ng Diyos ng katotohanan upang matanto lamang sa umaga ng Sabbath sa ika-4 na ^{oras} ng Enero 16, 2021 (ngunit

2026 para sa Diyos) ay magiging kapaki-pakinabang upang sagutin ang nagtanong sa akin isang araw tungkol sa pag-aaral ng mga propesiya " Anong meron sa akin?" » Ang sagot ni Jesus ay maikli at simple: espirituwal na buhay upang makatakas sa espirituwal na kamatayan. Kung hindi kinukuha ng Espiritu ang imahe ng isang " *cake ", ngunit " ang tamis ng pulot "* lamang , ito ay dahil ang pisikal na buhay ng mga Hebreo ay nababahala sa pagkaing ito na " *manna "*. Tungkol sa Pahayag, ang pagkain ay para lamang sa espiritu ng mga hinirang. Ngunit, sa paghahambing na ito, ito ay lumilitaw bilang kinakailangan, kailangan at hinihingi ng buhay na Diyos bilang isang kondisyon para sa pagpapanatili ng espirituwal na buhay. At ang pangangailangang ito ay may katuturan, dahil hindi inihanda ng Diyos ang pagkaing ito upang balewalain at hamakin ng Kanyang mga lingkod sa mga huling araw. Binubuo nito ang pinakabanal na elemento mula noong sakripisyo ni Hesukristo at ang huling anyo at huling katuparan ng Banal na Hapunan"; Ibinibigay ni Jesus ang kaniyang mga pinili para sa pagkain, ang kaniyang katawan at ang kaniyang makahulang tagubilin.

Verse 10: " *Kinuha ko ang maliit na balumbon sa kamay ng anghel, at nilunok ko; sa aking bibig ay matamis na parang pulot, ngunit nang masubo ko ito, ang aking loob ay napuno ng kapaitan.* »

Sa buhay na karanasan, natuklasan ng alipin sa pag-iisa, ang nakasisilaw na liwanag na ipinropesiya ni Jesus at sa katunayan, una, natagpuan niya ang " *tamis ng pulot* ", isang kaaya-ayang kasiyahan na maihahambing sa matamis na tamis ng pulot. Ngunit ang lamig na ipinakita ng mga miyembro at guro ng Adventist na nais kong ipakita ay nagbunga sa aking katawan ng tunay na pananakit ng tiyan na tinatawag na colitis. Kaya pinatototohanan ko ang espirituwal at literal na katuparan ng mga bagay na ito.

Gayunpaman, ang isa pang paliwanag ay may kinalaman sa huling panahon kung saan ang makahulang liwanag ay nagliliwanag. Nagsisimula ito sa panahon ng kapayapaan, ngunit magtatapos sa panahon ng digmaan at nakamamatay na takot. Inihula ito ng Dan.12:1 bilang " *panahon ng kabagabagan, na hindi pa nangyari mula nang magsimula ang mga bansa hanggang sa panahong ito* "; ito ay sapat na upang magdulot ng " *sakit sa* ***bituka*** ". Lalo na dahil mababasa natin sa Lam.1:20: " *Yahweh, tingnan mo ang aking paghihirap!* ***Ang aking loob*** *ay kumukulo, ang aking puso ay nababagabag sa loob ko, dahil ako ay naging mapanghimagsik. Sa labas ang tabak ay nagdulot ng kalituhan, sa loob ng kamatayan.* » Gayundin sa Jer.4:19: " ***Ang aking bituka*** *!* ***Aking kaloob-looban*** *: Nagdurusa ako sa loob ng aking puso, tumitibok ang aking puso, hindi ako matatahimik; sapagka't iyong naririnig, kaluluwa ko, ang tunog ng pakakak, ang hiyaw ng digmaan* . » Ang kapaitan ng " *innards* " ay gumuhit ng paghahambing sa pagitan ng huling Adventist mission at doon sa ipinagkatiwala kay propeta Jeremias. Sa parehong mga karanasan, ang mga nahalal na opisyal ay nagtatrabaho sa ambient na poot ng mga rebeldeng pinuno sa kanilang panahon. Tinuligsa ni Jeremias at ng mga huling tunay na Adventista ang mga kasalanang ginawa ng mga pinunong sibil at relihiyon sa kanilang panahon at sa paggawa nito, ang galit ng mga nagkasala ay nababaling laban sa kanila, hanggang sa katapusan ng mundo na minarkahan ng pagbabalik sa

kaluwalhatian ni Hesukristo , ang " *Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon* " ng Rev.19:16.

Ang katapusan ng unang bahagi ng Pahayag

Sa unang bahaging ito, nakita natin ang paunang salita at ang tatlong magkatulad na tema, ang mga Sulat na naka-address sa mga anghel ng pitong Simbahan, ang pitong selyo o mga tanda ng panahon, at ang anim na trumpeta o mga parusang babala na pinukaw ng galit ng Diyos.

Verse 11: " *At sinabi nila sa akin, Dapat kang manghula muli tungkol sa maraming mga tao, at mga bansa, at mga wika, at mga hari.* »

Ang bersikulo 11 ay nagpapatunay sa buong saklaw ng huling 2000 ng 6000 taon ng inihandang programa ng Diyos. Pagdating sa panahon ng maluwalhating pagbabalik ni Jesu-Kristo, ang pag-uudyok ng hula ay magpapatuloy sa pangkalahatang-ideya ng panahon ng Kristiyano sa kabanata 11 sa ilalim ng ibang tema: " Dapat kang *manghula* ***muli*** *tungkol sa maraming bayan, bansa , wika, at hari* ."

Pagbubukas ng ikalawang bahagi ng Pahayag

Sa ikalawang bahaging ito, sa parallel na pangkalahatang-ideya ng panahon ng Kristiyano, ita-target ng Espiritu ang mahahalagang pangyayaring nabanggit na sa unang bahagi ng aklat, ngunit dito, sa ikalawang bahagi, ihahayag niya sa atin ang kanyang paghatol sa mas maunlad na paraan sa bawat isa sa mga temang ito. Dito muli, ang bawat kabanata ay gagamit ng iba't ibang ngunit palaging komplementaryong mga simbolo at larawan. Sa pamamagitan ng pagsasama-sama ng lahat ng mga turong ito ay nakikilala ng hula ang mga tinatarget na paksa. Mula sa aklat ng Daniel, ang prinsipyong ito ng pagkakatulad ng mga kabanata ng mga propesiya ay inilapat ng Espiritung Nagpapakita, gaya ng makikita mo.

Apocalipsis 11, 12 at 13

Ang tatlong kabanata na ito ay sumasaklaw sa panahon ng panahon ng Kristiyano nang magkatulad, na nagbibigay liwanag sa iba't ibang mga kaganapan, ngunit na palaging nananatiling magkatugma. Ibubuod ko, pagkatapos ay idetalye, ang mga tema.

Pahayag 11

Papal reign – National atheism – Ang *ikapitong trumpeta*

Mga bersikulo 1 hanggang 2: Ang 1260-taong paghahari ng Katoliko papal na huwad na propeta: Ang mang-uusig.

Mga talatang 3 hanggang 6: sa panahong ito ng mapagparaya at mapang-uusig na paghahari " *ang dalawang saksi* " ng Diyos, ang mga banal na kasulatan ng dalawang tipan, ay pahihirapan at uusigin, ng " *hayop* ", ang Romanong relihiyosong koalisyon na nakipag-alyansa sa mga monarkiya ng Europa Kanluranin. .

Ang mga talatang 7 hanggang 13 ay may paksang " *ang halimaw na bumangon mula sa kalaliman* " o, ang "Rebolusyong Pranses" at ang pambansang ateismo nito na lumitaw sa unang pagkakataon sa kasaysayan ng sangkatauhan.

Ang mga bersikulo 15 hanggang 19 ay magkakaroon bilang kanilang tema ng isang bahagyang pag-unlad ng " *ikapitong trumpeta* ".

Ang papel ng paghahari ng papa

Verse 1: " *At binigyan nila ako ng isang tambo na parang tungkod, na sinasabi, Bumangon ka, at sukatin mo ang templo ng Dios, ang dambana, at ang mga sumasamba doon.* »

Ang naka-target na oras ay isang oras ng parusa na ipinahayag ng salitang " *pamalo* ". Ang kaparusahan ay nabigyang-katwiran " *dahil sa kasalanan* " na naibalik sa sibil mula noong 321 at sa relihiyon mula noong 538. Mula noong ikalawang petsang ito, ang kasalanan ay ipinataw ng rehimeng papa na sinisimbolo dito ng "tambo ″ na tumutukoy sa " *bulaang propeta na nagtuturo ng kasinungalingan* " sa Isa .9:13-14. Ang mensaheng ito ay naglalarawan sa Dan.8:12: “ *ang hukbo ay ibinigay nang walang hanggan dahil sa kasalanan* ”, kung saan, “ *ang hukbo* ” ay tumutukoy sa Christian Assembly, “ *ang walang hanggan* ”, ang pagkasaserdote ni Jesus na inalis ng rehimeng papa, at " *kasalanan* ", ang pag-abandona sa Sabbath mula noong 321. Ito ay pag-uulit lamang ng isang mensahe na paulit-ulit na maraming beses sa iba't ibang aspeto at simbolo. Pinatutunayan nito ang tungkuling nagpaparusa na ibinigay ng Diyos sa pagtatatag ng rehimeng papa ng Roma. Ang pandiwa na " *sukat* " ay nangangahulugang "hukom". Ang parusa kung gayon ay resulta ng paghatol ng Diyos laban *sa "templo ng Diyos* ", ang kolektibong Asembleya ni Kristo, *ang "altar* " na simbolo ng krus ng kanyang sakripisyo, at " *yaong mga sumasamba doon* " ibig sabihin, ang mga Kristiyanong umaangkin sa kanyang kaligtasan.

Verse 2: “ *Ngunit ang labas ng looban ng templo, iwanan mo ito sa labas, at huwag mong sukatin; sapagka't ito ay ibinigay sa mga bansa, at kanilang yuyurakan ang banal na lungsod sa loob ng apatnapu't dalawang buwan.* »

Ang mahalagang salita sa talatang ito ay “ *sa labas* .” Ito lamang ang nagtalaga ng mababaw na pananampalataya ng Romano Katolisismo na may kinalaman sa larawan ng paghahari nito ng 1260 araw-taon na ipinakita rito bilang " *42 buwan* ". " *Ang banal na lungsod* " imahe ng tunay na hinirang " *ay yurakan sa ilalim ng paa ng mga bansa* " na kaalyado ng papal despot na rehimen o mga hari ng mga kaharian sa Europa " *na nangalunya sa* " Katolikong " *Jezebel* " sa panahon ng kanyang mahabang hindi pagpayag na paghahari noong 1260 totoong taon sa pagitan ng 538 at 1798. Sa talatang ito, minarkahan ng Diyos ang pagkakaiba ng totoo at huwad na pananampalataya sa pamamagitan ng pag-asa sa simbolismo ng santuwaryo ng Hebreo: ang tabernakulo ni Moises at ang templong itinayo ni Solomon. Matatagpuan natin sa parehong mga kaso, sa " *hukuman, sa labas ng templo* ", ang mga ritwal na pangrelihiyon sa laman: ang altar ng mga hain at ang palanggana ng mga paghuhugas. Ang tunay na espirituwal na kabanalan ay matatagpuan sa loob ng templo: sa banal na lugar kung saan mayroong: ang kandelero na may pitong lampara, ang mesa ng 12 na handog na tinapay, at ang altar ng insenso na inilagay sa harap ng tabing na nagtatago sa kabanal-banalang dako, larawan ng langit kung saan Ang Diyos ay nakaupo sa kanyang maharlikang trono. Ang katapatan ng mga kandidato para sa Kristiyanong kaligtasan ay alam lamang ng Diyos, at sa lupa, ang sangkatauhan ay nalinlang ng " *panlabas* " na relihiyon sa harapan na unang kinakatawan ng pananampalatayang Romano Katoliko sa kasaysayan ng relihiyong Kristiyano sa ating panahon.

Ang Banal na Bibliya, ang salita ng Diyos, ay inuusig

Verse 3: “ *Bibigyan ko ang aking dalawang saksi ng kapangyarihang magpropesiya, na nakadamit ng sako, isang libo dalawang daan at animnapung araw.* »

Sa mahabang paghahari na ito na kinumpirma dito sa anyong " *1260 na araw* ", ang Bibliya na sinasagisag ng " *dalawang saksi* " ay bahagyang babalewalain hanggang sa panahon ng Repormasyon kung kailan ito ay inuusig pa ng mga Katolikong liga na pabor sa mga papa na kanilang sinusuportahan ng mga espada. . Ang imahen na “ *nakasuot ng sako* ” ay tumutukoy sa isang kalagayan ng kapighatian na titiisin ng Bibliya hanggang 1798. Dahil sa pagtatapos ng panahong ito, susunugin ito ng rebolusyonaryong atheism ng Pranses sa mga pampublikong lugar, na sinusubukan ding sirain ito.

Verse 4: “ *Ito ang dalawang punong olibo at ang dalawang kandelero na nakatayo sa harap ng Panginoon ng lupa.* »

Ang “ *dalawang punong olibo at dalawang kandelero* ” ay mga simbolo ng dalawang magkasunod na alyansa na inorganisa ng Diyos sa kanyang plano ng kaligtasan. Dalawang magkasunod na relihiyosong dispensasyon na nagdadala ng kanyang Espiritu na ang pamana ay ang Bibliya at ang mga teksto nito ng dalawang alyansa. Ang proyekto ng dalawang alyansa ay ipinropesiya sa Zac.4:11 hanggang 14, ng “ *dalawang punong olibo na inilagay sa kanan at kaliwa ng kandelero* ”. At na, bago *ang “dalawang saksi* ” ng bersikulo 3, sinabi ng Diyos tungkol sa kanila sa patotoo ni Zacarias: “ *Ito ang dalawang anak ng langis na nakatayo sa harap ng Panginoon ng buong lupa.* » Sa simbolismong ito ang “ *langis* ” ay tumutukoy sa banal na Espiritu. Ipinropesiya ng “ *kandelero* ” si Jesucristo na sa katawan ng tao ay magdadala ng liwanag ng Espiritu sa kanyang pagpapakabanal (= 7) at ikakalat ang kaalaman nito sa mga tao, tulad ng simbolikong kandelero na nagpapalaganap ng liwanag sa pamamagitan ng pagsunog ng langis na nakapaloob sa “ *pitong* ” vase.

Tandaan : “ *Ang kandelero* ” na may “ *pitong* ” lamp ay nakasentro sa gitnang plorera; ito, tulad ng kalagitnaan ng linggo na ginagawa, ang ika-4 na araw ng linggo ng Pasko ng Pagkabuhay, ang araw kung saan, sa pamamagitan ng kanyang nagbabayad-salang kamatayan, ginawa ni Jesu-Kristo *ang "hain at pag-aalay* " upang itigil, ang relihiyosong seremonyang Hebreo, alinsunod sa ang banal na plano na ipinropesiya sa Dan.9:27. Ang pitong lampara na “ *kandelero* ” kung gayon ay nagdadala rin ng isang makahulang mensahe.

Verse 5: “ *Kung ang sinuman ay nagnanais na saktan sila, lumalabas ang apoy sa kanilang bibig at nilalamon ang kanilang mga kaaway; at kung sinuman ang gustong manakit sa kanila, dapat siyang patayin sa ganitong paraan.* »

Dito, tulad ng sa Rev. 13:10, kinumpirma ng Diyos sa kanyang tunay na hinirang ang kanyang pagbabawal laban sa pagpaparusa sa kanilang sarili para sa pinsalang ginawa sa Bibliya at sa dahilan nito. Ito ay isang aksyon na inilalaan niya ng eksklusibo para sa kanyang sarili. Lalabas ang kasamaan sa bibig ng Diyos na lumikha. Ipinakilala ng Diyos ang kanyang sarili sa Bibliya na tinatawag nating " *salita ng Diyos* ", kaya't ang sinumang manakit sa kanya ay direktang umaatake sa kanya.

Verse 6: “ *Sila ay may kapangyarihang isara ang langit, upang hindi bumuhos ang ulan sa mga araw ng kanilang propesiya; at sila ay may*

kapangyarihang gawing dugo ang tubig, at saktan ang lupa ng bawat uri ng salot, kailan man nila ibig. »

Binanggit ng Espiritu ang mga katotohanang iniulat sa Bibliya. Sa kanyang panahon, nakuha ng propetang si Elias mula sa Diyos na walang uulan maliban sa kanyang salita; bago niya tinanggap ni Moises mula sa Diyos ang kapangyarihang gawing dugo ang tubig at hampasin ang lupa ng 10 salot. Ang mga patotoong ito sa Bibliya ay higit na mahalaga dahil sa mga huling araw, ang paghamak sa nakasulat at inspiradong salita ng Diyos ay parurusahan ng mga salot ng parehong uri, ayon sa Rev.16.

Ang pambansang ateismo ng Rebolusyong Pranses

Ang mga madilim na ilaw

Verse 7: “ *Kapag natapos na nila ang kanilang patotoo, ang halimaw na umaahon mula sa kalaliman ay makikipagdigma sa kanila, at dadadaig sila, at papatayin sila.* »

Ang Espiritu ay naghahayag sa atin dito, isang mahalagang bagay na dapat tandaan; ang petsang 1793 ay nagmamarka ng pagtatapos ng patotoo sa Bibliya, ngunit para kanino? Para sa kanyang mga kaaway noong panahong iyon na umusig sa Bibliya na tinatanggihan ang banal na awtoridad nito sa mga bagay na sumusuporta sa pananampalataya; ibig sabihin, ang mga monarka, ang mga aristokrata ng monarkiya, ang rehimeng papal ng Romano Katoliko at lahat ng klero nito. Sa petsang ito, hinahatulan din ng Diyos ang mga huwad na mananampalataya ng Protestante na sa pagsasagawa ay hindi na isinasaalang-alang ang kanyang mga turo. Sa Dan.11:34, sa kaniyang paghatol, ibinibilang ng Diyos ang “ ***pagpapaimbabaw*** ” sa kanila: “ *Sa panahon na sila ay bumagsak, sila ay tutulungan ng kaunti, at marami ang sasama sa kanila sa* ***pagpapaimbabaw*** . » Ito lamang ang unang bahagi ng patotoo ng Bibliya na nakumpleto, dahil sa 1843, ang papel nito ay magpapatuloy sa isang napakahalagang kahalagahan sa pamamagitan ng pag-anyaya sa mga hinirang na tuklasin ang mga propesiya ng Adventist. Ang pagtatatag ng pambansang ateismo sa France ay ita-target ang Bibliya at sisikapin itong mawala. Ang masaganang madugong paggamit ng "kanyang guillotine" ay ginagawa itong isang bagong " *hayop* " na, sa pagkakataong ito, ay " *bumangon mula sa kalaliman* ". Sa pamamagitan ng terminong ito na hiniram mula sa kuwento ng paglikha sa Genesis 1:2, ang Espiritu ay nagpapaalala sa atin na kung ang Diyos, ang Lumikha nito, ay wala, walang buhay na bubuo sa lupa. " *Ang kalaliman* " ay ang simbolo ng lupa na pinagkaitan ng naninirahan, kapag ito ay " *walang anyo at walang laman* ". Ito ay " *sa simula* ", ayon sa Gen.1:2, at ito ay magiging muli sa loob ng " *isang libong taon* ", sa katapusan ng mundo, pagkatapos ng maluwalhating pagbabalik ni Jesucristo, na siyang tema na sumusunod dito sa kabanata 11. Ang paghahambing na ito sa orihinal na kaguluhan ay nararapat para sa isang republikang rehimen na ipinanganak sa kaguluhan sa pulitika at ang pinakamalaking kaguluhan. Dahil alam ng mga rebeldeng lalaki kung paano magkaisa para sirain ngunit sila ay napakahati sa mga anyo na dapat ibigay sa muling pagtatayo. Ang patotoong ito ay nag-aalok ng pagpapakita ng bunga na

maaaring ibunga ng sangkatauhan kapag ito ay ganap na nahiwalay sa Diyos; pinagkaitan ng kanyang kapaki-pakinabang na pagkilos.

Ngunit sa pamamagitan ng pagpapangalan dito na “ *kalaliman* ” ang Espiritu ng lumikha na Diyos ay nagmumungkahi din ng konteksto at kalagayan ng orihinal na paglikha ng ating lupa. Kaya, ang pag-target sa unang araw ng paglalang na ito, ipinakita niya sa atin ang isang lupang nahuhulog sa ganap na “ *kadiliman* ” dahil sa sandaling iyon, hindi pa nabibigyan ng Diyos ang lupa ng liwanag ng alinmang bituin. At ang ideyang ito ay espirituwal na nag-uugnay sa " *hayop na umahon mula sa kalaliman* " sa " *ikaapat na selyo* " ng Rev.6:12 na inilarawan bilang isang " *itim na araw bilang telang sako* ". Ang koneksyon ay ginawa din sa " *ika-4 na trumpeta* " ng Apoc. 8:12 na inilarawan sa pamamagitan ng " *hampas ng ikatlo, ng araw, ng ikatlong bahagi ng buwan, at ng ikatlong bahagi ng mga bituin* ". Sa pamamagitan ng mga larawang ito, iniuugnay ng Espiritu dito ang isang partikular na " **madilim** " na karakter. Gayunpaman, sa aspetong ito at sa " **madilim"** na estadong ito ay luluwalhatiin ng France ang mga malayang nag-iisip nito sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanila ng titulong " **kaliwanagan** ". Naaalala natin ang mga salita ni Jesu-Kristo na binanggit sa Matt.6:23: “ *ngunit kung masama ang iyong mata, ang buong katawan mo ay nasa kadiliman.* ***Kung ang liwanag na nasa iyo ay kadiliman, gaano kalaki ang kadilimang iyan!*** » Kaya't ang madilim na malayang pag-iisip ay napupunta sa digmaan laban sa relihiyosong espiritu at ang bagong **libertarian na espiritung ito** ay lalawak sa paglipas ng panahon at lalawak sa Kanluraning mundo... tinatawag na Kristiyano at pananatilihin nito ang masamang impluwensya nito hanggang sa katapusan ng mundo . Sa Rebolusyong Pranses, ang "kadiliman" ay nanirahan nang walang hanggan sa kasalanan. Dahil, kasama nito, lumilitaw ang mga aklat na isinulat ng mga pilosopo ng malayang pag-iisip; na nag-uugnay nito sa "kasalanan" na nagpapakilala sa Greece sa mga propesiya ng Daniel 2-7-8. Ang mga bagong aklat na ito ay makikipagkumpitensya sa Bibliya at magtatagumpay sa pagpigil nito, sa napakalaking lawak. Ang " *digmaan* " na tinuligsa ay higit sa lahat ideolohikal. Pagkatapos ng Rebolusyon at pagkatapos ng Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ang kadilimang ito ay kukuha ng aspekto ng pinakamataas na humanismo na kabaligtaran at sa gayon ay masira ang orihinal na hindi pagpaparaan, ngunit ang ideolohikal na " *digmaan* " ay nagpapatuloy. Ang mga Kanluraning tao ay handang isakripisyo ang lahat para sa "kalayaan" na ito. Sa katunayan, iaalay nila ang kanilang mga bansa, ang kanilang seguridad, at hindi makakatakas sa kamatayang plano ng Diyos.

Verse 8: “ *At ang kanilang mga bangkay ay malalagay sa liwasan ng dakilang lungsod, na tinatawag, sa espirituwal na diwa, Sodoma at Ehipto, kung saan ang kanilang Panginoon ay ipinako sa krus.* »

Ang " *mga bangkay* " na binanggit ay ang mga " *dalawang saksi* " na ang mga unang sumalakay ay pinatay din sa " *parisukat* " ng parehong " *lungsod* ". Ang " *lungsod* " na ito ay Paris, at ang " *lugar* " na binanggit ay tinawag, sunod-sunod na, "lugar Louis XIV", "lugar Louis XV", "lugar ng de la Révolution", at itinalaga ang kasalukuyang "lugar ng Concorde". Ang ateismo ay hindi gumagawa ng anumang relihiyosong anyo ng anumang pabor. Ang mga biktima ng guillotined ay tiyak na binubugbog dahil sa kanilang relihiyon. At gaya ng

itinuturo ng mensahe ng “ *4th Trumpet* ”, ang mga target ay ang tunay na liwanag (araw), ang huwad na kolektibo (buwan), at sinumang indibidwal na relihiyosong mensahero (bituin). Higit pa rito, tinatanggap ang ilang tiwaling porma ng relihiyon sa kondisyon na sumusunod ang mga ito sa mga pamantayan ng nangingibabaw na ateismo. Sa gayon, ang ilang mga pari ay tumanggap ng pangalang "tinanggal" bilang panunuya. Inihambing ng Espiritu ang Paris, ang kabisera ng Pransya, sa “ *Sodoma* ” at “ *Egypt* ”. Ang mga unang bunga ng kalayaan ay ang mga seksuwal na kalabisan na sinamahan ng pagkasira ng tradisyonal na panlipunan at pampamilyang mga kombensiyon. Ang paghahambing na ito ay magkakaroon ng kalunos-lunos na kahihinatnan sa paglipas ng panahon. Sinasabi sa atin ng Espiritu na ang lunsod na ito ay magdurusa sa kapalaran ng “ *Sodoma* ” at ng “ *Ehipto* ” na para sa Diyos ay naging pamantayang simbolo ng kasalanan at paghihimagsik laban sa kanya. Ang link na itinatag sa itaas sa " Griyego" pilosopikal na " *kasalanan* " na tinuligsa sa Daniel 2-7-8 ay nakumpirma dito. Upang lubos na maunawaan ang banal na stigmatisasyong ito sa kasalanang Griyego, isaalang-alang natin ang katotohanan na, sa pagtatangkang gumamit ng mga salitang pilosopikal upang iharap ang Ebanghelyo sa mga naninirahan sa Athens, nabigo si apostol Pablo at pinalayas mula sa lugar. Ito ang dahilan kung bakit ang kaisipang pilosopikal ay mananatiling kalaban ng Diyos na lumikha. Sa paglipas ng panahon at hanggang sa wakas nito, ang lungsod na ito na tinatawag na "Paris" ay mananatili, at magpapatotoo sa pamamagitan ng mga pagkilos na ito, sa katumpakan ng paghahambing nito sa dalawang pangalang ito, mga simbolo ng kasalanang sekswal at relihiyon. Sa likod ng pangalan nitong "Paris", matatagpuan ang pamana ng "Parisii", isang salita na ang pinagmulan ng Celtic ay nangangahulugang "yaong sa kaldero", isang kapansin-pansing propetikong pangalan. Noong panahon ng Romano ang lugar ay isang muog ng mga paganong mananamba ni Isis, ang diyosa ng mga Egyptian, tiyak, ngunit gayundin, ang entablado at mapang-uyam na imahe ng Paris, ang anak ng hari ng Troy, matandang Priam. May-akda ng pangangalunya sa magandang Helena, asawa ng haring Griyego na si Menelaus, siya ang mananagot sa isang digmaan sa Greece. Matapos ang isang hindi matagumpay na pagkubkob, ang mga Greeks ay umatras, na nag-iwan ng napakalaking kahoy na kabayo sa dalampasigan. Sa pag-aakalang ito ay isang diyos na Griyego, dinala ng mga Trojan ang kabayo sa lungsod. At sa kalagitnaan ng gabi, nang matapos ang alak at ang piging, ang mga sundalong Griego ay lumabas sa mga kabayo at binuksan ang mga pintuan sa tahimik na nagbabalik na mga hukbong Griego; at ang lahat ng mga naninirahan sa lungsod ay pinatay, mula sa hari hanggang sa pinakamababang sakop. Ang pagkilos ng Trojan na ito ay magiging sanhi ng pagkawala ng Paris sa mga huling araw dahil, hindi pinapansin ang aralin, uulitin nito ang mga pagkakamali nito sa pamamagitan ng pag-install ng mga kaaway nito na kinolonya nito sa teritoryo nito. Bago kinuha ang pangalang Paris, ang lungsod ay tinawag na "Lutèce" na nangangahulugang "mabahong latian"; ang buong programa ng kanyang malungkot na tadhana. Ang paghahambing sa " *Ehipto* " ay makatwiran dahil sa pamamagitan ng pagpapatibay ng rehimeng republikano, ang France ay opisyal na naging unang makasalanang rehimen sa Kanluraning mundo. Ang interpretasyong

ito ay pagtitibayin sa Rev. 17:3 sa pamamagitan ng " *skarlata "* na kulay ng " *hayop* ", imahe ng monarkiya at republikang mga koalisyon ng mga huling araw, na binuo sa modelo ng France. Sa pagsasabing: " *kahit na kung saan ang kanilang Panginoon ay ipinako sa krus* ", iginuhit ng Espiritu ang paghahambing sa pagitan ng pagtanggi sa pananampalatayang Kristiyano ng atheism ng Pranses at ng pambansang pagtanggi ng mga Hudyo sa Mesiyas na si Jesu-Kristo; dahil ang dalawang sitwasyon ay magkapareho at sila ay magdadala ng parehong mga kahihinatnan at parehong mga bunga ng kasamaan at kasamaan. Ang paghahambing na ito ay magpapatuloy sa mga susunod na talata.

Sa pamamagitan ng pagtawag sa kanyang kabisera na " *Ehipto* ", inihambing ng Diyos ang France sa Pharaoh, isang tipikal na modelo ng paglaban ng tao na salungat sa kanyang kalooban. Pananatilihin nito ang mapanghimagsik na posisyon hanggang sa pagkawasak nito. Hindi kailanman magkakaroon ng anumang pagsisisi sa kanyang bahagi. Tinatawag na " *masama ang mabuti at mabuti ang masama* ", siya ay gagawa ng pinakamasamang kasalanan na ginawa ng Diyos; ito sa pamamagitan ng pagtawag sa "mga ilaw", ang "madilim" na mga nag-iisip na nagtatag ng "kanyang karapatang pantao", na sumasalungat sa mga karapatan ng Diyos. At ng maraming mga tao, ang modelo nito ay gagayahin, kahit na, noong 1917, ng makapangyarihang Russia na wawasak dito sa pamamagitan ng isang atomic blast sa oras ng " *ikaanim na trumpeta* ", na kung ano ang ipinropesiya ng pangalan nito na "Parisii" sa Celtic. wika, na nangangahulugang "mga nasa kaldero". Kaya't siya ay mananatili hanggang sa kanyang wakas na walang kakayahang makita ang Diyos sa mga pagsubok na sisira sa kanya hanggang sa punto ng pagsira sa kanya. Dahil pinuntirya niya ito at hindi niya ito papakawalan hangga't hindi siya nawawala.

Verse 9: “ *Makikita ng tatlong araw at kalahating araw ng mga tao mula sa mga bayan, tribo, wika, at bansa ang kanilang mga bangkay, at hindi nila hahayaang mailagay ang kanilang mga bangkay sa libingan.* »

Sa Pransya, ang mga tao ay pumasok sa Rebolusyon noong 1789, at noong 1793, pinatay nila ang kanilang hari pagkatapos ang kanilang reyna, na parehong pinugutan ng ulo sa publiko sa malaking gitnang plaza ng lungsod na tinatawag na sunud-sunod na "Place Louis XV", "Place de la Révolution" , at sa kasalukuyan, "place de la Concorde". Sa pamamagitan ng pag-uugnay ng " *tatlo at kalahating araw* " sa panahon ng mapanirang pagkilos, ang Espiritu ay tila isinama ang Labanan sa Valmy kung saan noong 1792, hinarap at tinalo ng mga rebolusyonaryo ang maharlikang hukbo ng mga kaharian sa Europa na sumalakay sa Republikang Pransya kabilang ang Austria, tahanan. ng pinagmulang pamilya ni Reyna Marie Antoinette. Upang maunawaan ang pinagmulan ng poot na ito, dapat nating tandaan na ang 1,260 taon ng lahat ng uri ng pang-aabuso ng papal-royal coalition ay nauwi sa inis sa mga mamamayang Pranses na pinagsamantalahan, pinagmalupitan, inuusig at lubos na nasira. Ang huling dalawang paghahari ni Louis Pansin! Ang Republika ay hindi at hindi magiging isang pagpapala para sa France. Siya ay hanggang sa kanyang katapusan, sa kanyang ikalimang anyo, ay magtataglay ng mga sumpa ng Diyos at siya mismo ay gagawa ng mga pagkakamali na magiging sanhi ng kanyang pagbagsak. Ang uhaw sa dugong rehimeng ito, mula sa pinagmulan nito, ay magiging bansa ng

"mga karapatang pantao" at humanismo na magtatapos sa pagtatanggol sa mga nagkasala at biguin, sa pamamagitan ng kawalan ng hustisya nito, ang biktima. Tatanggapin pa niya ang kanyang mga kaaway at i-install ang mga ito sa kanyang teritoryo, ginagaya, sa pinakamasama, ang sikat na halimbawa ng lungsod ng Trojan na sikat sa pagpapakilala ng kahoy na kabayo na iniwan ng mga Greeks, tulad ng nakita dati.

Verse 10: " *At dahil sa kanila ang mga naninirahan sa lupa ay magsasaya at magagalak, at sila ay magpapadala ng mga regalo sa isa't isa, sapagkat ang dalawang propetang ito ay nagpahirap sa mga naninirahan sa lupa.* »

Sa talatang ito, pinupuntirya ng Espiritu ang panahon na, tulad ng gangrene o kanser, ang pilosopikal na kasamaan ng Pransya ay laganap at laganap na parang salot sa ibang mga bansa sa Kanluran. *Ito* ay nagmamarka ng "tanda ng mga panahon" ng " *ika-6 na tatak* "; ang isa kung saan ang " *araw ay nagiging itim tulad ng isang sako ng buhok ng kabayo* ": ang liwanag ng Bibliya ay nawala, na natatakpan ng mga pilosopikal na aklat ng mga malayang nag-iisip.

Sa espirituwal na pagbabasa, hindi tulad ng " *mga mamamayan ng kaharian ng langit* " na tumutukoy sa mga hinirang ni Jesus, ang " *mga naninirahan sa lupa* " ay tumutukoy sa mga Amerikanong Protestante at higit sa lahat, ang mga tao ay rebelde sa Diyos at sa kanyang katotohanan. Ang mga tao ng mga kaharian sa Europa at higit pang mga Amerikano ay tumitingin sa France. Doon, dinudurog ng isang tao ang monarkiya nito at ang relihiyong Katolikong Kristiyano na nagbabanta sa mga taong nagbabasa ng Bibliya, ang " *dalawang saksi* ", ng " *mga pahirap* " ng "impiyerno" nito; tunay na " *mga pahirap* " na gayunpaman ay nakalaan lamang sa huling paghatol, upang lipulin ang mga huwad na relihiyosong tao na mapanlinlang na gumagamit ng ganitong uri ng pananakot, ayon sa Apoc. 14:10-11. Ang mga dayuhan din, na biktima ng parehong pang-aabuso sa labas ng France, ay umaasa na makinabang sa inisyatiba na ito. Ito, lalo na, dahil sa suportang Pranses na ipinagkaloob ni Louis XVI, sa mundo, ilang taon bago nito, natagpuan ng bagong Estados Unidos ng Hilagang Amerika ang kanilang kalayaan, na pinalaya ang kanilang sarili mula sa dominasyon ng Inglatera. Ang kalayaan ay kumikilos at malapit nang manalo sa maraming tao. Bilang tanda ng pagkakaibigang ito, " *magpapadala sila ng mga regalo sa isa't isa* ." Ang isa sa mga regalong ito ay ang regalong Pranses sa mga Amerikano ng "Statue of Liberty" na itinayo noong 1886 sa isang isla sa tapat ng New York. Ibinalik ng mga Amerikano ang kilos sa pamamagitan ng pag-alok sa kanya ng isang replika na, na itinayo noong 1889, ay matatagpuan sa Paris sa isang isla sa gitna ng Seine malapit sa Eiffel Tower. Tinatarget ng Diyos ang ganitong uri ng regalo na naghahayag ng pagbabahagi at pagpapalitan na bumubuo ng sumpa ng **labis na kalayaan** na naglalayong balewalain ang mga espirituwal na batas nito.

Verse 11: " *At pagkaraan ng tatlo at kalahating araw ay pumasok sa kanila ang espiritu ng buhay na mula sa Dios, at sila'y tumayo sa kanilang mga paa; at malaking takot ang dumating sa mga nakakita sa kanila.* »

Noong Abril 20, 1792, ang France ay binantaan ng Austria at Prussia at pinatalsik ang hari nito, si Louis XVI, noong Agosto 10, 1792. Ang mga Rebolusyonaryo ay nagwagi sa Valmy noong Setyembre 20, 1792. Si Haring

Louis XVI ay na-guillotin noong Enero 21, 1793. Ang diktador na si Robespierre at ang kanyang mga kaibigan ay na-guillotin noong Hulyo 28, 1794. Ang "Convention" ay pinalitan ng "Directoire" noong Oktubre 25, 1795. Ang dalawang "Terrors" noong 1793 at 1794 na magkasama ay tumagal lamang ng isang taon. Sa pagitan ng Abril 20, 1792 at Oktubre 25, 1795, natagpuan ko ang eksaktong yugtong ito ng " *tatlo at kalahating araw* " na hinulaang o "tatlo at kalahating" totoong taon. Ngunit sa palagay ko ang tagal ay nagdadala din ng isang espirituwal na mensahe. Ang yugtong ito ay kumakatawan sa kalahating linggo, na maaaring magdulot ng isang parunggit sa makalupang ministeryo ni Jesu-Kristo na tiyak na tumagal ng "tatlo at kalahating makahulang mga araw" at nagtapos sa kamatayan ng Mesiyas na si Jesu-Kristo. Inihambing ng Espiritu ang pagkilos nito sa Bibliya, ang " *dalawang saksi* " nito, na kumilos at nagturo din bago sinunog sa Place de la Révolution sa Paris. Sa pamamagitan ng paghahambing na ito, ang Bibliya, ang pananampalatayang ito, ay nakilala kay Jesu-Kristo na, sa loob nito, ay muling ipinako sa krus at " *tinusok* " gaya ng ipinahiwatig sa Apoc. 1:7. Ang baha ng pagdanak ng dugo ay nauwi sa pagkatakot sa mga Pranses. Gayundin, pagkatapos ipatupad ang kanyang pinuno ng Bloodthirsty Convention, si Maximilien Robespierre, at ang kanyang mga kaibigan na sina Couthon at Saint-Just, ang buod at sistematikong mga pagpatay ay tumigil. Ang Espiritu ng Diyos ay gumising sa espirituwal na pagkauhaw ng mga tao at ang pagsasagawa ng relihiyon ay muling naging legal, at higit sa lahat, libre. Muling lumitaw ang salutary na "takot sa Diyos" at muling nahayag ang interes sa Bibliya ngunit hanggang sa katapusan ng mundo ito ay ipaglalaban at kalabanin ng mga pilosopiko na libro na isinulat ng mga malayang palaisip na ang modelong Griyego ay nasa unahan.pinagmulan ng lahat iba't ibang anyo nito.

Verse 12: " *At narinig nila ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi sa kanila, Umahon kayo rito; At sila'y umakyat sa langit sa alapaap; at nakita sila ng kanilang mga kaaway.* »

Ang banal na pahayag na ito ay naaangkop sa biblikal na " *dalawang saksi* " pagkatapos ng 1798.

Ang paghahambing kay Jesus ay nagpapatuloy, sapagkat siya ang nakita ng kanyang mga pinili (pagkatapos ng propetang si Elias) na umakyat sa langit bago sila tumingin. Ngunit, sa turn, ang kanyang mga pinili sa huling oras ay kikilos sa parehong paraan. Makikita rin sila ng kanilang mga kaaway na umakyat sa langit sa ulap kung saan sila dadalhin ni Jesus sa kanyang sarili. Ang suporta na ibinibigay ng Diyos sa kanyang layunin ay pareho, para kay Jesu-Kristo, ang kanyang mga hinirang, at sa kontekstong ito ng Rebolusyong Pranses, ang Bibliya pagkatapos ng 1798. Upang kumpirmahin ang pagtatapos ng ipinropesiya na tagal ng "1260 araw" -taon , sa 1799, namatay si Pope Pius VI na nakakulong sa Valence-sur-Rhône, kaya naging posible, sa pagitan ng 1843-44 at 1994, ang mahabang panahon ng kapayapaan na 150 taon na ipinropesiya sa anyo ng "limang buwan" sa Apo.9 : *5* -10 . Ang pagkamatay ni Louis XVI, ang pagtigil sa monarkiya, at ang pagkamatay ng isang bilanggo na papa ay nagdudulot ng isang mortal na dagok sa relihiyosong hindi pagpaparaan ng " *halimaw na bumangon mula sa dagat* " sa Rev.13:1-3. Ang Concordat of the Directory ay nagpapagaling sa kanyang sugat ngunit hindi na siya nakikinabang sa nawasak na suporta ng

hari, hindi na siya uusigin hanggang sa panahon ng katapusan kung kailan lilitaw ang hindi pagpaparaan ng mga Protestante sa ilalim ng pangalan ng "halimaw na bumangon mula sa lupa" sa *Apo* . 13:11.

Verse 13: " *Nang oras na iyon ay nagkaroon ng isang malakas na lindol, at ang ikasampung bahagi ng lungsod ay nahulog; pitong libong tao ang namatay sa lindol na ito, at ang iba ay natakot at nagbigay ng kaluwalhatian sa Diyos ng langit.* »

Sa panahong ito (*oras na ito*) ay naganap, sa espirituwal na anyo, ang " *lindol* " na ipinropesiya na sa pamamagitan ng katuparan ng Lisbon noong 1755, na may kinalaman sa tema ng " *ikaanim na tatak* " ng Apo. 6:12. Ayon sa Espiritu ng Diyos, ang lungsod ng Paris ay nawalan *ng "ikasampu* " ng populasyon nito. Ngunit ang isa pang kahulugan ay maaaring pag-aalala ayon sa Dan.7:24 at Rev.13:1, ang ikasampung bahagi ng " *sampung sungay* " o mga kaharian sa kanlurang Kristiyano na napapailalim sa Romano papal Catholicism. Ang France, na itinuturing ng Roma bilang "ang pinakamatandang anak na babae" ng Simbahang Romano Katoliko, ay nahulog sa ateismo, pinagkaitan ito ng suporta, at lumayo sa pagsira sa awtoridad nito. Inihayag ito ng ika-4 na trumpeta , " *ang ikatlong bahagi ng araw ay tinamaan* "; ang mensaheng " *pitong libong lalaki ang napatay sa lindol na ito* " ay nagpapatunay sa bagay na ito sa pagsasabing: isang pulutong (*libo*) ng mga relihiyosong " *lalaki " (pito:* relihiyosong pagpapakabanal noong panahong iyon), ang namatay sa lindol sa pulitika ng lipunan.

Verse 14: " *Ang pangalawang aba ay lumipas na. Narito,* ***mabilis*** *na dumarating ang ikatlong kaabahan* ".

Kaya, ang matinding pagbubuhos ng dugo ay muling binuhay ang takot sa Diyos, at ang "Kakilabutan" ay tumigil, na pinalitan ng imperyo ni Napoleon I ' ang " *agila* " na nagbabadya ng huling tatlong " *trumpeta* ", tatlong " *malaking kasawian"* . » para sa mga naninirahan. ng mundo. Dahil ang anunsyo ay kasunod ng Rebolusyong Pranses mula 1789 hanggang 1798, *ang "pangalawang kasawian* " na iniuugnay dito sa talata 14 ay hindi maaaring direktang pag-aalala. Ngunit para sa Espiritu, ito ang paraan ng pagsasabi sa atin na ang isang bagong anyo ng Rebolusyong Pranses ay lilitaw bago ang pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo. Gayunpaman, ayon sa Rev.8:13, ang " *pangalawang kaabahan* " ay malinaw na nauugnay sa tema ng ika-6 na *trumpeta* ng Rev.9:13 na tiyak na " *papatay sa ikatlong bahagi ng mga tao* " bago bumalik si Jesu-Kristo upang ipaghiganti ang hindi makatarungang paghatol sa kanyang banal na tapat na mga lingkod sa pamamagitan ng paglipol sa kanilang mga mortal na kaaway, ang mga huling rebelde. Nauunawaan natin na tulad ng pagpatay na dulot ng mga Rebolusyonaryong Pranses, inorganisa ng Diyos ang pagpatay sa Ikatlong Digmaang Pandaigdig, sa pagkakataong ito ay nuklear, na lubhang magbabawas sa bilang ng mga naninirahan sa mundo, bago ito mapuksa. orihinal na hitsura ng " *kalaliman* ", pagkatapos ng pangwakas na mapanirang interbensyon ni Jesu-Kristo.

Ang dobleng kahulugan ng " *pangalawang aba* " ay nag-uugnay sa *ikaapat na trumpeta* sa *ikaanim* para sa isang espirituwal na dahilan. Ang istraktura ng Apocalipsis ay naghihiwalay sa panahon ng panahon ng Kristiyano sa dalawang

bahagi. Sa una, pinarurusahan ng " *kasawian " ang nagkasala na pinarusahan bago ang 1844 at sa pangalawa, ang mga pinarusahan pagkatapos ng 1844, bago ang katapusan ng mundo.* Ngayon, ang dalawang aksyong pagpaparusa ay magkapareho sa kahulugan na ibinibigay ng Diyos sa kanyang ikaapat na parusa sa Levitico 26:25: " *Ipapadala ko ang tabak na maghihiganti sa aking tipan* ." Ang unang parusa ay nahulog sa mga taong **hindi tumanggap** ng mensahe ng Repormasyon, ang gawaing inihanda ni Jesus para sa kanyang mga hinirang, at ang pangalawa, sa mga hindi tumugon sa kahilingan ng Diyos na **tapusin** ang Repormasyon na ito noong 1843. Ang inihayag na liwanag sa pamamagitan ng na itinayo ng Diyos ang permanenteng Repormasyon na ito ay ihaharap hanggang sa oras kung kailan magtatapos ang panahon ng biyaya.

Sa pamamagitan ng pagsasagawa ng mga bagay at pagkilos na iniuugnay ng Diyos sa mga tauhan ng Rebolusyong Pranses mula 1789 hanggang 1795, makikita natin ang mga maituturing niya sa Kanluraning mga tao sa mga huling araw. Nakikita natin ang parehong paghamak, ang parehong kawalang-galang at pagkamuhi sa mga ordenansa ng relihiyon at sa mga nagtuturo sa kanila; pag-uugali na sa pagkakataong ito ay bunga ng pambihirang pag-unlad ng agham at teknolohiya. Noong mga taon ng kapayapaan, ang ateismo at huwad na relihiyon ay sumakop sa Kanluraning daigdig. Ang Diyos kung gayon ay may magandang dahilan upang mag-alok sa atin, para sa temang ito, ng dobleng pagbabasa; ang pag-uugali ng mga " *nakaligtas* " na gumagawa ng pangunahing pagkakaiba sa pagitan ng rebolusyonaryong panahon at ang siyentipikong panahon ng mga huling araw ng sangkatauhan. Upang maging mas malinaw, ayon sa Apoc. 11:11 hanggang 13, " *ang mga nakaligtas* " sa unang pagbasa na may kinalaman sa " *ikaapat na trumpeta* " " *nagsisi* ", habang *ang " mga nakaligtas* " sa pangalawa na may kinalaman sa " *ikaanim na trumpeta* " " *ay nagsisi . hindi* ," ayon sa Rev.9:20-21.

Ang ikatlong " *malaking kaabahan* " (para sa mga makasalanan): Ang maluwalhating pagbabalik ni Kristo na Tagapaghukom

Verse 15: " *Ang ikapitong anghel ay humihip. At nagkaroon ng malalakas na tinig sa langit, na nagsasabi, Ang mga kaharian ng sanglibutan ay ipinagkatiwala sa ating Panginoon at sa kaniyang Cristo; at siya ay maghahari magpakailanman.* »

Ang huling tema ng kabanata ay ang tungkol sa " *ikapitong trumpeta* " na tumutukoy, ipinaaalala ko sa inyo, ang sandali kung kailan ang di-nakikitang manlilikha ng Diyos ay ginagawang nakikita ang kanyang sarili sa mga mata ng kanyang mga kaaway na nagpapatunay sa Apo.1:7: " *Narito, siya ay dumarating kasama ng makikita ito ng mga ulap at ng bawat mata; maging ang mga tumusok nito* ." " *Ang mga tumusok sa kanya* ", na tumusok kay Hesus, ay kanyang mga kaaway mula sa lahat ng panahon ng panahon ng Kristiyano kasama na ang mga huling panahon. Tinusok nila siya, pinag-usig ang kanyang tapat na mga alagad, na tungkol sa kanila ay ipinahayag niya: " *Yamang ginawa ninyo ang mga bagay na ito sa isa sa pinakamaliit sa aking mga kapatid na ito, ay ginawa ninyo sa akin* (Mat.25:40)." Mula sa langit, malakas na boses ang itinaas upang ipagdiwang ang kaganapan. Ito ang mga naninirahan sa langit na nagpahayag na ng kanilang mga

sarili upang ipagdiwang ang pagpapalayas sa langit ng diyablo at ng kaniyang mga demonyo ng matagumpay na Kristo, na tinatawag na " *Michael* " sa Apoc. 12:7 hanggang 12. Nakikibahagi sila sa kagalakan ng inihalal, siya namang pinalaya at nagwagi ni Jesu-Kristo. Ang kasaysayan ng kasalanan sa lupa ay titigil dahil sa kakulangan ng mga makasalanan na winasak ng bibig ng banal na Kristo. Ang diyablo, " *prinsipe ng sanlibutang ito* " ayon kay Jesus, ay nawalan ng pag-aari ng makasalanang mundo na winasak ng Diyos. Siya ay mananatili sa loob ng isa pang libong taon sa tiwangwang na lupa nang hindi sinasaktan ang sinuman, habang hinihintay ang kanyang ganap na pag-aalis sa huling paghuhukom kasama ng lahat ng iba pang makasalanan na bubuhayin ng Diyos para sa layuning ito.

Ang Dakilang Kaligayahan sa Langit ng mga hinirang na tinubos ng dugo ni Jesucristo

Verse 16: " *At ang dalawampu't apat na matatanda, na nakaupo sa harap ng Diyos sa kanilang mga trono, ay nagpatirapa, at sumamba sa Diyos* ,"

Ang mga hinirang ay nakapasok na sa selestiyal na kaharian ng Diyos, nakaupo sa mga trono sa harapan ng Diyos, sila ay maghahari o hahatulan ang masasama ayon sa Rev.20:4. Ang talatang ito evokes ang konteksto ng makalangit na simula ng mga tinubos sa Rev.4. Ipinakikita ng talatang ito ang anyo na dapat taglayin ng tunay na pagsamba sa Diyos. Ang pagpapatirapa, pagluhod, pagharap, ay ang anyo na lehitimo ng Diyos.

Verse 17: " *Sinasabi: Nagpapasalamat kami sa iyo, Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat, na ngayon at noon, na iyong tinangkilik ang iyong dakilang kapangyarihan at angkinin ang iyong kaharian.* »

Ang mga tinubos ay nag-renew ng kanilang pasasalamat at nagpatirapa sa harap ni Jesu-Kristo, " *ang Makapangyarihang Diyos na ngayon at noon pa* " " **at dumating na"** , gaya ng inihayag ng Rev.1:4. " *Nahawakan mo na ang iyong dakilang kapangyarihan* " na iyong tinalikuran upang iligtas ang iyong mga hinirang at pinabayaran sa pamamagitan ng iyong kamatayan ang halaga ng kanilang mga kasalanan sa iyong ministeryong " *tupa* "; " *Ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng mga kasalanan ng sanlibutan* ." Ikaw ay " *nag-aari ng iyong kaharian* "; ang iminungkahing konteksto ay talagang kung saan dinala ng Espiritu si Juan sa Rev.1:10; ang kasaysayan ng Asembleya ni Kristo sa lupa ay nasa nakaraan na. Sa yugtong ito, ang " *pitong kapulungan* " ay nasa likod ng mga halal na opisyal. Ang paghahari ni Hesus, ang layunin ng pag-asa ng pananampalataya ng mga hinirang, ay naging isang katotohanan.

Verse 18: " *Ang mga bansa ay nagalit; at ang iyong poot ay dumating na, at ang panahon ay dumating na upang hatulan ang mga patay, upang gantimpalaan ang iyong mga lingkod na mga propeta, ang mga banal, at yaong mga natatakot sa iyong pangalan, ang maliit at ang dakila, at upang sirain ang mga sumisira sa lupa.* »

Matatagpuan natin sa talatang ito 18 ang napakakapaki-pakinabang na impormasyon tungkol sa pagkakasunod-sunod ng mga ipinropesiya na mga pangyayari . Ang ika-6 pinatay *ang trumpeta _ ang ikatlong bahagi ng mga tao* ay, " *Ang mga bansa ay inis* ", at sa harap ng ating mga mata, sa 2020-2021, nasasaksihan natin ang mga sanhi ng pangangati na ito: Ang Covid-19 at ang

pagkasira ng ekonomiya na dulot, ang pagsalakay ng Islam, at kaagad, ang opensiba ng Russia. kasama ang mga kaalyado nito. Matapos ang kakila-kilabot at mapangwasak na labanang ito, pagkatapos ng promulgasyon ng batas ng Linggo ng " *hayop ng lupa* " na ibig sabihin, ang Protestante at Katolikong koalisyon ng mga nakaligtas na Amerikano at Europeo, ibinuhos ng Diyos sa kanila *ang "pitong huling salot ng kanyang poot* " inilarawan sa Rev.16. Sa panahon ng ikapito, nagpakita si Jesus upang iligtas ang kanyang mga hinirang at lipulin ang mga nahulog. Pagkatapos ay darating ang programang inihanda para sa " *libong taon* " ng ikapitong milenyo. Sa langit, ayon sa Rev.4:1, ang paghatol sa masasama ay magaganap: " *at dumating na ang oras upang hatulan ang mga patay* ". Nakuha ng mga banal ang kanilang gantimpala: ang buhay na walang hanggan na ipinangako ni Jesu-Kristo sa kanyang mga hinirang. Sa wakas ay nakuha nila ang tala sa umaga at ang koronang ipinangako sa mga hinirang na natagpuang matagumpay sa labanan ng pananampalataya: " *upang gantimpalaan ang iyong mga lingkod na mga propeta* ". Naaalala ng Diyos dito ang kahalagahan ng propesiya para sa lahat ng edad (Ayon sa 2 Ped.1:19) at higit na partikular sa mga huling araw. *"Ang mga banal at yaong may takot sa iyong pangalan* " ay yaong mga positibong tumugon sa mga mensahe ng tatlong anghel ng Rev. 14:7 hanggang 13; kung saan ang una ay naaalala ang karunungan na binubuo ng pagkatakot sa kanya, pagsunod sa kanya at hindi pagsalungat sa kanyang mga utos, na nagsasabi: "Matakot sa *Diyos at magbigay ng kaluwalhatian sa kanya* ", sa kanyang aspeto ng Diyos na lumikha, " *sapagkat ang oras ng kanyang paghatol ay dumating na, at sambahin ninyo siya na gumawa ng langit, at ng dagat, at ng lupa, at ng mga bukal ng tubig* ."

Verse 19: " *At nabuksan ang templo ng Diyos sa langit, at ang kaban ng kanyang tipan ay napakita sa kanyang templo. At nagkaroon ng kidlat, at mga tinig, at kulog, at isang lindol, at malaking granizo.* »

Ang lahat ng mga tema na binanggit sa aklat na ito ng Apocalipsis ay nagtatagpo sa makasaysayang sandali ng dakilang maluwalhating pagbabalik ng ating banal na Panginoong Hesukristo. Ang talatang ito ay nagta-target sa konteksto kung saan ang mga sumusunod na tema ay natutupad at nagtatapos:

Rev.1: Adventism:

Bersikulo 4: " *Si Juan sa pitong simbahan na nasa Asia: Sumainyo ang biyaya at kapayapaang mula sa kanya na ngayon, at nang nakaraan,* ***at sa darating*** *, at mula sa pitong espiritu na nasa harap ng kanyang trono,* »

Verse 7: " ***Narito, dumarating siyang kasama ng mga ulap*** *. At makikita ito ng bawat mata, maging ng mga tumusok dito; at ang lahat ng mga lipi sa lupa ay magsisitaghoy dahil sa kaniya. Oo. Amen!* »

Verse 8: " *Ako ang alpha at ang omega, sabi ng Panginoong Diyos, ang isa na ngayon, at na noon,* ***at darating*** *, ang Makapangyarihan sa lahat.* »

Verse 10: " ***Ako ay nasa Espiritu sa araw ng Panginoon*** *, at narinig ko sa likuran ko ang isang malakas na tinig, tulad ng tunog ng trumpeta,* "

Apo.3: Ang ikapitong pagpupulong: katapusan ng panahon ng " *Laodicean* " (= hinatulan ang mga tao).

Rev.6:17: Ang dakilang araw ng poot ng Diyos laban sa mga mapanghimagsik na tao " ***sapagkat ang dakilang araw ng kaniyang poot ay dumating na*** *, at sino ang makatatayo?* »

Apo.13: " *ang halimaw na bumangon mula sa lupa* " (Koalisyon ng Protestante at Katoliko) at ang batas nitong Linggo; bersikulo 15: " *At ipinagkaloob sa kaniya na buhayin ang larawan ng halimaw, upang ang larawan ng halimaw ay makapagsalita,* ***at ang lahat ng hindi sumasamba sa larawan ng hayop ay dapat patayin. .*** »

Apo.14: Ang dalawang tema ng " *ang pag-aani* " (katapusan ng mundo at pag-agaw ng mga hinirang) at " *ang pag-aani* " (mga pagpatay sa mga huwad na pastol ng kanilang mga nalinlang at nalinlang na mga tagasunod).

Rev.16: Verse 16: " ***ang dakilang araw ng labanan sa Armagedon*** "

Sa talatang 19 na ito, makikita natin ang pangunahing pormula ng direkta at nakikitang interbensyon ng Diyos, " *at nagkaroon ng mga kidlat, mga tinig, mga kulog, isang lindol* ", na binanggit na sa Apoc.4:5 at 8:5. Ngunit dito idinaragdag ng Espiritu " *at mabigat na granizo* "; isang " *granizo* " kung saan nagtatapos ang tema ng **ikapito** ng " *pitong huling salot* " sa Rev.16:21.

Ang konteksto ng pagbabalik ni Jesu-Kristo ay samakatuwid ay minarkahan ng huling tema ng Adventist na sa pagkakataong ito ay nagdadala , sa tagsibol ng 2030, ang tunay na kaligtasang inialay sa mga hinirang, na nakuha sa pamamagitan ng dugong ibinuhos ni Jesu-Kristo. Ito ang oras ng kanyang paghaharap sa mga rebelde na naghahanda upang patayin ang kanyang mga pinili na tumatanggi sa Linggo ng Roma at pinananatili ang kanilang katapatan para sa Sabbath na pinabanal ng Diyos mula sa unang linggo ng kanyang paglikha sa mundo. Ang " *ikaanim na tatak* " ng Rev. 6 ay naglalarawan ng pag-uugali at pagkabalisa ng mga rebeldeng ito na nahuli ng Panginoon sa akto ng sinadyang pagpatay ng lahi sa kanyang pinagpala at minamahal na mga hinirang. Ang paksa ng hindi pagkakasundo ay itinaas sa talatang ito 19. Ito ay may kinalaman sa banal na batas na napanatili sa *"kaban ng patotoo* " sa pinakabanal na lugar ng tabernakulo at sa Hebreong " *templo ".* Ang kaban ay may utang sa kanyang prestihiyo at ang kanyang napakataas na kabanalan lamang dahil ito ay naglalaman ng mga tapyas ng kautusan na inukit mismo ng daliri ng Diyos, nang personal, sa harapan ni Moises, ang kanyang tapat na lingkod. Pinahihintulutan tayo ng Bibliya na maunawaan kung ano ang sanhi ng takot ng mga rebelde sa panahon ng pagbabalik ni Jesu-Kristo. Sapagkat ito ang ipinapahayag ng mga bersikulo 1 hanggang 6 ng Awit 50:

" *Awit ni Asap. Ang Diyos, Diyos, si YaHWéH, ay nagsasalita, at tinatawag ang lupa, mula sa pagsikat ng araw hanggang sa paglubog ng araw. Mula sa Sion, perpektong kagandahan, nagniningning ang Diyos. Siya'y*

dumarating, ating Diyos, hindi siya nananatili sa katahimikan; ***sa harap niya ay apoy na lumalamon, sa palibot niya ay isang marahas na bagyo*** *. Siya'y sumisigaw sa langit sa itaas, at sa lupa,* ***upang hatulan ang kaniyang bayan*** *: Pisanin ninyo sa akin ang aking mga tapat, na nakipagtipan sa akin sa pamamagitan ng hain! -At* ***ipahahayag ng langit ang kaniyang katuwiran*** *, sapagka't ang Dios ang siyang hukom.* »

Sa konteksto ng kakila-kilabot, makikita ng mga rebelde ang teksto ng ikaapat sa sampung utos ng Diyos na ipinapakita sa kalangitan sa mga titik ng apoy. At sa pamamagitan ng banal na pagkilos na ito, malalaman nila na hinahatulan sila ng Diyos sa una at " *ikalawang kamatayan* ".

Ang huling talatang ito ng temang " *ikapitong trumpeta* " ay naghahayag at nagpapatunay sa kahalagahan na ibinibigay ng Diyos sa kaniyang kautusan na hinamon ng rebeldeng huwad na Kristiyanismo. Ang banal na batas ay minamaliit sa ilalim ng dahilan ng diumano'y pagsalungat sa batas at biyaya. Ang pagkakamaling ito ay resulta ng maling pagkabasa ng mga salita ni apostol Pablo sa kaniyang mga liham. Kaya't dito ko aalisin ang pagdududa sa pamamagitan ng pagbibigay ng malinaw at simpleng mga paliwanag. Sa Rom.6, inihambing ni Pablo ang mga " *nasa ilalim ng batas* " sa mga " *nasa ilalim ng biyaya* " dahil lamang sa konteksto ng kanyang panahon kung kailan nagsimula ang bagong tipan. Sa pamamagitan ng pormula na " *sa ilalim ng batas* ", itinalaga niya ang mga Hudyo ng lumang tipan na tumanggi sa bagong tipan batay sa perpektong katarungan ni Jesu-Kristo. At itinalaga niya ang mga halal na opisyal na pumasok sa bagong alyansang ito sa pamamagitan ng pormula na " *kasama ang batas* ". Sapagkat ito ang pakinabang na hatid ng biyaya, sa pangalan kung saan si Jesu-Kristo, sa Banal na Espiritu, ay tumutulong sa kanyang pinili at nagtuturo sa kanya na mahalin at sundin ang banal na batas ng Diyos. Sa pamamagitan ng pagsunod sa kanya, siya ay *nasa "kautusan* " at bilang " *nasa ilalim ng biyaya ", hindi* rin siya " *nasa ilalim ng batas* " . Naaalala ko muli na sinabi ni Pablo tungkol sa banal na batas na ito ay " *banal at ang utos ay makatarungan at mabuti* "; kung ano ang ibinabahagi ko sa kanya kay Jesu-Kristo. Habang hinahatulan ni Pablo ang kasalanan, na naghahangad na kumbinsihin ang kanyang mga mambabasa na hindi na sila dapat magkasala habang na kay Kristo, ginagamit ng mga modernong rebelde ang kanyang mga teksto upang kontrahin siya sa pamamagitan ng paggawa kay Jesu-Kristo, na kanilang inaangkin na, isang itinatag na "ministro ng kasalanan" ng Roma noong Marso 7, 321. Samantalang ipinahayag ni Pablo sa Gal.2:17: " *Datapuwa't habang sinisikap nating ariing-ganap sa pamamagitan ni Cristo, kung tayo rin naman ay masusumpungang makasalanan* , ***magiging ministro ba ng kasalanan si Cristo? Malayo dito*** *!* » Pansinin natin ang kahalagahan ng katumpakan, " ***malayo dito*** *", na kinukundena ang relihiyosong konsepto ng huwad na modernong Kristiyanong mapanghimagsik na pananampalataya, at ito mula noong Marso 7, 321, ang petsa kung kailan pumasok ang "* ***kasalanan*** *"* ng Romano sa pananampalatayang Kanluranin at Silangang Kristiyano sa pamamagitan ng awtoridad ng isang paganong Romanong emperador, si Constantine [I.] _

Sa kontekstong ito ng " *ikapitong trumpeta* " ang unang anim na libong taon na inilaan ng Diyos para sa kanyang pagpili ng makalupang mga hinirang ay

natapos, sa kanyang kabuuang proyekto na pitong libong taon. Ang ikapitong milenyo, o " *libong taon* " ng Rev.20, ay bubukas, na nakatuon sa selestiyal na paghatol sa mga rebelde ng mga hinirang na tinubos ni Jesu-Kristo, ang tema ng Rev.4.

Apocalipsis 12: Ang Dakilang Pangunahing Plano

Ang babae - Ang Romanong aggressor - Ang babae sa disyerto - Parenthesis: isang labanan sa langit - Ang babae sa disyerto - Ang Repormasyon - Atheism-
Ang Adventist na labi

Ang babaeng matagumpay, nobya ni Kristo, ang Kordero ng Diyos

Verse 1: " *Isang dakilang tanda ang lumitaw sa langit: isang babae na nababalot ng araw, at ang buwan sa ilalim ng kanyang mga paa, at isang koronang may labindalawang bituin sa kanyang ulo.* »

Dito muli, maraming mga tema ang sumusunod sa isa't isa sa ilang mga painting o mga eksena. Ang unang talahanayan ay naglalarawan ng Piniling Asembleya na makikinabang sa tagumpay ni Jesu-Kristo, ang nag-iisang Ulo nito, ayon sa Eph.5:23. Sa ilalim ng simbolo ng isang " *babae* ," *ang "Nobya* " ni Kristo ay nababalot ng " *araw ng katuwiran* " na ipinropesiya sa Mal.4:2. Sa dobleng aplikasyon, " *ang buwan* " na simbolo ng kadiliman ay " *sa ilalim ng kanyang mga paa* ". Ang mga kaaway na ito ay ayon sa kasaysayan at ayon sa pagkakasunud-sunod, ang mga Hudyo ng lumang tipan, at ang mga nahulog na Kristiyano, Katoliko, Ortodokso, Protestante, at Adventista, ng bago. Sa kanyang

ulo, " *isang korona ng labindalawang bituin* " ay sumisimbolo sa kanyang tagumpay sa alyansa sa Diyos, ang 7, sa tao, ang 5, ibig sabihin ng numero 12.

Ang inuusig na babae bago ang huling tagumpay

Verse 2: “ *Siya'y nagdadalang-tao, at siya'y sumigaw, sa pagdaramdam at sa pagdaramdam.* »

Sa talatang 2, ang “ *sakit ng panganganak* ” ay pumupukaw ng pag-uusig sa lupa na nauna sa panahon ng makalangit na kaluwalhatian. Ang larawang ito ay ginamit ni Jesus sa Juan 16:21-22: “ *Ang isang babae kapag siya ay nanganak ay nagdadalamhati, sapagkat ang kaniyang oras ay dumating na; ngunit nang ipanganak niya ang bata, hindi na niya naaalala ang paghihirap, dahil sa kagalakan na mayroon siya sa katotohanan na ang isang lalaki ay ipinanganak sa mundo. Kayo nga ngayon ay nasa kalungkutan; ngunit muli kitang makikita, at ang iyong puso ay magagalak, at walang sinumang mag-aalis ng iyong kagalakan sa iyo.* »

Ang paganong mang-uusig sa kababaihan: Roma, ang dakilang imperyal na lungsod

Verse 3: “ *At isa pang tanda ang nagpakita sa langit; at, narito, ito ay isang malaking pulang dragon, na may pitong ulo at sampung sungay, at sa mga ulo nito ay pitong diadema.* »

Tinutukoy ng bersikulo 3 ang kanyang mang-uusig: ang diyablo, siyempre, ngunit kumikilos siya sa pamamagitan ng makalaman na makalupang kapangyarihan na umuusig sa mga hinirang, ayon sa kanyang kalooban. Sa kanyang pagkilos, gumamit siya ng dalawang magkasunod na estratehiya; ng “ *dragon* ” at ng “ *serpiyente* ”. Ang una, ang sa " *dragon* ", ay ang bukas na pag-atake na ginamit ng paganong imperyal na Roma. Kaya't nakita natin ang mga simbolo na nakita na sa Dan.7:7 kung saan nagpakita ang Roma sa hitsura ng ikaapat na napakapangit na hayop na may " *sampung sungay* ". Ang konteksto ng pagano ay kinumpirma ng pagkakaroon ng mga “ *diadema* ” na nakalagay dito sa “ *pitong ulo* ”, ang simbolo ng Romanong lungsod ayon sa Apo.17. Ang katumpakan na ito ay nararapat sa ating buong atensyon, dahil ito ay nagpapahiwatig sa atin, sa bawat oras na ang imaheng ito ay ipinakita, sa pamamagitan ng lokasyon ng " *tiaras* ", ang hinulaang konteksto ng kasaysayan.

Ang relihiyosong mang-uusig sa kababaihan: Papal Catholic Rome

Verse 4: “ *Hinila ng kanyang buntot ang ikatlong bahagi ng mga bituin sa langit, at inihagis sa lupa. Ang dragon ay tumayo sa harap ng babaing manganganak, upang lamunin ang kaniyang anak sa kaniyang panganganak.* »

Ang talatang ito ay tumatagal, sa ilalim ng mga bagong simbolo, ang mensahe ng Apoc. 11:1 hanggang 3 kung saan ang papa Roma ay pinahintulutan ng Diyos, sa ilalim ng pamagat na " *pamalo* ", na " *tapakan ang banal na lungsod sa loob ng 42 buwan* ".

Sa Daniel, ang “ *sampung sungay* ” ng imperyo ng Roma ay hahalili ng papal na “ *maliit na sungay* ” (mula 538 hanggang 1798). Ang paghalili na ito ay pinagtibay dito sa Rev.12, sa bersikulo 4.

Ang terminong " *buntot* " na nagta-target sa maling " *propetisa Si Jezebel* ” ng Rev. 2:20, ay naglalarawan ng sunud-sunod na ito ng huwad na Kristiyanong papal na relihiyosong Roma. Ang akusasyon na binanggit sa Dan.8:10 ay na-renew dito. Ang mga biktima ng kaniyang mga panlilinlang at pang-aakit, na karapat-dapat sa “ *serpiyente* ” ng Genesis, ay niyurakan sa ilalim ng sagisag ng “ *mga bituin sa langit* ” o, sa ilalim ng titulong “ *mga mamamayan ng kaharian ng langit* ” na iniuugnay ni Jesus sa kaniyang mga alagad. . " *Ang ikatlong partido ay kinaladkad sa pagkahulog nito* ." Ang ikatlo ay hindi binanggit para sa literal na kahulugan nito ngunit, tulad ng saanman sa hula, bilang isang mahalagang bahagi ng kabuuang bilang ng mga Kristiyanong nasubok. Ang mga biktima ay maaaring lumampas pa sa proporsyon na ito ng literal na ikatlo.

Verse 5: “ *Siya ay nanganak ng isang lalaki, na dapat maghari sa lahat ng mga bansa sa pamamagitan ng isang tungkod na bakal. At ang kanyang anak ay dinala sa Diyos at sa kanyang trono.* »

Sa dobleng aplikasyon, ginugunita ng propesiya kung paano ipinaglaban ng diyablo ang layunin ng Mesiyas mula sa kanyang pagsilang hanggang sa kanyang matagumpay na kamatayan. Ngunit ang tagumpay na ito ay yaong sa panganay kung saan ang lahat ng kanyang mga pinili ay magtatagumpay, upang ipagpatuloy ang parehong laban hanggang sa makamit ang huling tagumpay. Sa sandaling iyon, sa pagtanggap ng isang selestiyal na katawan, ibabahagi nila ito, ang paghatol nito sa masasama at naroroon, na magkakasama, " *papastol nila ang mga bansa sa pamamagitan ng isang tungkod na bakal* " na magbibigay ng hatol ng " *mga pahirap ng ang ikalawang kamatayan* ” ng huling paghuhukom. Ang karanasan ni Kristo at ng kanyang mga hinirang ay nagsanib sa isang karaniwang karanasan, at ang larawan ng *"anak na dinala sa Diyos at sa kanyang trono* ", samakatuwid sa langit, ay yaong sa makalupang "paglaya" ng mga hinirang. ay magaganap sa 2030, sa pagbabalik ng naghihiganting Kristo. Sila ay maliligtas mula sa “ *pasakit ng panganganak* ”. Ang *bata* ay simbolo ng isang matagumpay at matagumpay na tunay na Kristiyanong pagbabagong loob.

Verse 6: “ *At ang babae ay tumakas patungo sa ilang, kung saan siya ay may isang dako na inihanda ng Diyos, upang doon siya mapangalagaan sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw.* »

Ang pinag-uusig na Asembleya ay mapayapa at dinisarmahan, ang tanging sandata nito ay ang Bibliya, ang salita ng Diyos, ang tabak ng Espiritu, maaari lamang itong tumakas sa harap ng mga mananalakay. Ang bersikulo 6 ay nagpapaalala sa panahon ng pag-uusig na paghahari ng papa para sa makahulang “ *1260 araw* ”, o 1260 totoong taon ayon sa code ng Ezé.4:5-6. Ang oras na ito ay para sa pananampalatayang Kristiyano isang panahon ng masakit na pagsubok na iminungkahi ng pagbanggit ng salitang " *disyerto* " kung saan ito ay "pinamumunuan ng Diyos". Sa gayo'y ibinabahagi niya ang paghihirap ng “ *dalawang saksi* ” ng Apoc. 11:3. Sa Dan.8:12, ang banal na pangungusap na ito ay binuo ng ganito: " *ang hukbo ay ibinigay na walang hanggan dahil sa kasalanan* "; ang kasalanan na nagawa sa pamamagitan ng pag-abandona sa paggalang sa araw ng sabbatical rest mula noong Marso 7, 321.

Pagbubukas ng panaklong: isang labanan sa langit

Verse 7: “ *At nagkaroon ng digmaan sa langit. Si Michael at ang kanyang mga anghel ay nakipaglaban sa dragon. At ang dragon at ang kanyang mga anghel ay nakipaglaban* ,

Ang inihayag na pagdagit ng mga banal ay nararapat sa isang paliwanag na inihaharap sa atin ng Espiritu sa isang uri ng panaklong. Ito ay magiging posible dahil sa tagumpay ni Jesu-Kristo laban sa kasalanan at kamatayan. Ang tagumpay na ito ay nakumpirma pagkatapos ng kanyang pagkabuhay na mag-uli, ngunit ang Espiritu ay nagpapakita sa atin dito ng mga kahihinatnan nito para sa mga naninirahan sa langit na nakipag-ugnayan sa mga demonyo at si Satanas mismo hanggang sa sandaling ito.

Napakahalaga : ang makalangit na labanang ito na nanatiling hindi nakikita ng mga mata ng tao ay nagbibigay liwanag sa kahulugan ng mga mahiwagang salita na sinabi ni Jesus noong siya ay nasa lupa. Sa Juan 14:1-3, sinabi ni Hesus, “ *Huwag mabagabag ang inyong puso. Maniwala ka sa Diyos, at maniwala ka sa akin. Maraming mansyon sa bahay ng aking Ama. Kung hindi, sinabi ko na sayo. Maghahanda ako* ***ng lugar para sa iyo*** *. At kapag ako'y pumaroon at* ***nakapaghanda ng isang dako para sa inyo*** *, ako'y muling paririto at kayo'y dadalhin sa aking sarili, upang kung saan ako naroroon ay naroroon din kayo.* » Ang kahulugan na ibinigay sa “ paghahanda ” ng “ ***lugar ”*** na ito ay lilitaw sa susunod na talata.

Verse 8: " *Ngunit hindi sila malakas, at* ***ang kanilang lugar*** *ay hindi na natagpuan sa langit.* »

Ang selestiyal na digmaang ito ay walang pagkakatulad sa ating mga digmaan sa lupa; hindi ito agad nagdudulot ng kamatayan, at ang dalawang magkasalungat na kampo ay hindi pantay. Ang dakilang Diyos na Lumikha na nagpapakita ng kanyang sarili sa mapagpakumbaba at pangkapatirang aspeto ng arkanghel na si " *Michael* " ay pareho ang makapangyarihang Diyos kung saan ang lahat ng kanyang mga nilalang ay dapat magpatirapa at sumunod. Si Satanas at ang kanyang mga demonyo ay yaong mga mapanghimagsik na nilalang, na sumusunod lamang sa ilalim ng pamimilit, at sa wakas, hindi nila kayang labanan at mapipilitang sumunod, kapag pinalayas sila ng dakilang Diyos sa langit sa pamamagitan ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan. Sa panahon ng kaniyang ministeryo sa lupa, si Jesus ay kinatatakutan ng masasamang anghel na sumunod sa kaniya at nagpatotoo na siya nga ang “ *Anak ng Diyos* ” ng banal na proyekto, sa gayon ay itinalaga siya.

Sa talatang ito ay tinukoy ng Espiritu: " *Ang kanilang lugar ay hindi na natagpuan sa langit* ". Ang " *lugar* " na ito na inookupahan ng mga rebeldeng selestiyal sa kaharian ng Diyos ay kailangang palayain upang ang kahariang selestiyal na ito ay " *madalisay* " at " *maghanda* " na tanggapin ang mga hinirang ni Cristo sa araw ng kanyang huling pakikipaglaban sa mga rebelde sa lupa sa kanyang pagparito. sa kaluwalhatian. Ito ay pagkatapos na, kasama ang kanyang mga hinirang, " sila ay palaging makakasama niya, saanman siya naroroon " o, sa dinalisay na kalangitan kaya " *nakahandang* " tumanggap sa kanila. Ang bahagi ng lupa ay magiging tiwangwang ng uri na hinulaan ng salitang " *malalim* " simula Gen.1:2. Sa liwanag ng laban na ito, ang banal na proyektong nagliligtas ay naiilaw at ang bawat susing salita ng kanyang plano ay nagpapakita ng

kahulugan nito. Ganito ang kaso sa mga talatang ito na binanggit sa Heb.9:23: " *Kaya't kinakailangan, yamang* ***ang mga imahen ang mga bagay na nasa langit*** *ay lilinisin* ***sa*** *ganitong paraan, kung* ***ang mga bagay na makalangit ay sa pamamagitan ng mga hain na higit na magaling kaysa sa mga ito.*** » Kaya, ang " ***mas mahusay na sakripisyo*** " na kailangan ay yaong kusang pagkamatay ng Mesiyas na pinangalanang Jesus, na inialay upang magbayad-sala para sa mga kasalanan ng kanyang mga hinirang, ngunit higit sa lahat, upang makuha para sa kanyang mga nilalang at para sa kanyang sarili ang lehitimong legal na karapatang hatulan hanggang mamatay ang mga rebeldeng selestiyal at terrestrial. Sa ganitong paraan ang " makalangit *na santuwaryo* ng Diyos ay " *dinalisay* ", una at pagkatapos, sa pagbabalik ng matagumpay na Kristo, ito ang magiging turno ng lupa na kanyang itinalaga bilang kanyang " tuntungan ng *paa* " ngunit hindi bilang kanyang " santuwaryo" sa Isa.66:1-2: " *Ganito ang sabi ng Panginoon: Ang langit ay aking luklukan,* ***at ang lupa ay aking tuntungan*** *. Anong bahay ang maaari mong itayo para sa akin, at anong lugar ang ibibigay mo sa akin upang manirahan? Lahat ng mga bagay na ito ay ginawa ng aking kamay, at lahat ay naganap, sabi ng Panginoon. Ito ang aking titingnan: ang nagdurusa at mahina ang espiritu, ang natatakot sa aking salita.* » ; o, ayon sa Ezek.9:4, sa " *mga nagbubuntong-hininga at dumadaing dahil sa mga kasuklam-suklam* " na ginawa.

Verse 9: " *At itinapon ang malaking dragon, ang matandang ahas, na tinatawag na diyablo, at Satanas, na nanlilinlang sa buong lupa: siya ay itinapon sa lupa, at ang kaniyang mga anghel ay itinapon na kasama niya.* »

Ang mga celestial na nilalang ang unang nakinabang mula sa espirituwal na paglilinis na ginawa ng matagumpay na Kristo. Pinalayas niya mula sa langit ang diyablo at ang kanyang mga anghel na demonyo na " *itinapon* " sa loob ng dalawang libong taon sa lupa. Kaya alam ng diyablo " *ang panahon* " na natitira para sa kanya nang personal at para sa kanyang mga demonyo na kumilos laban sa mga piniling banal at banal na katotohanan.

Tandaan : Hindi lamang ipinahayag ni Jesus ang katangian ng Diyos sa sangkatauhan, ipinakita rin niya ang kakila-kilabot na katangiang ito na ang diyablo kung saan kakaunti ang sinabi ng lumang tipan, kaya halos hindi siya pinansin. Mula nang magtagumpay si Hesus laban sa diyablo, tumindi ang laban ng dalawang kampo dahil sa pagkakakulong ng mga demonyo na ngayon ay namumuhay sa di-nakikitang paraan ng mga tao sa lupa at sa buong mundo natin na kinabibilangan ng mga planeta at bituin sa langit. Ito lang ang mga extra-terrestrial sa ating terrestrial na dimensyon.

Dapat ko ritong ipaalala sa iyo na ang tamang pag-unawa sa pangkalahatang nagliligtas na proyekto ng programang dinisenyo ng Diyos ay isang eksklusibong pribilehiyong nakalaan para sa kanyang mga hinirang. Dahil kinikilala ang huwad na pananampalataya na palaging mali sa mga interpretasyon nito sa proyekto nito. Ito ay ipinakita mula nang ang mga Hudyo na nagbigay sa Mesiyas ay nagpropesiya sa Banal na Kasulatan ng papel na magdala ng makalaman na pagpapalaya, samantalang ang Diyos ay nagplano lamang ng isang espirituwal na pagpapalaya; na ng kasalanan. Gayundin, ngayon, ang huwad na pananampalatayang Kristiyano ay naghihintay sa pagbabalik ni Jesu-Kristo, ang pagtatatag ng kanyang kaharian at ang kanyang kapangyarihan sa lupa; mga

bagay na hindi inilagay ng Diyos sa kanyang programa gaya ng itinuturo sa atin ng kanyang makahulang Apocalipsis. Sa kabaligtaran, ang kanyang maluwalhating pagparito ay magpapakita ng katapusan ng kanilang buhay, na nananatiling tagapagdala ng kanilang mga kasalanan at lahat ng kanilang pagkakasala sa kanya.

Alam ng hinirang ni Kristo na ang malayang buhay ay nagsimula sa langit at pagkatapos na kailanganin ang makalupang panaklong para sa perpektong pagpapakita ng kanyang pag-ibig at kanyang katarungan, ang Diyos na lumikha ay pahahabain ang buhay ng kanyang mga nilalang na nananatiling tapat sa langit at sa lupa, magpakailanman sa kanyang makalangit na anyo. Ang selestiyal at makalupang mga rebelde ay hahatulan na, pupuksain at lilipulin.

Ang kaharian ng langit ay pinalaya

Verse 10: " *At narinig ko ang isang malakas na tinig sa langit na nagsasabi, Ngayon ay dumating na ang kaligtasan, at ang kapangyarihan, at ang kaharian ng ating Dios, at ang kapamahalaan ng kaniyang Cristo; sapagka't ang tagapagsumbong sa ating mga kapatid ay itinapon, na nagsusumbong sa kanila sa harap ng ating Dios araw at gabi.* »

Ang " *Ngayon* " na ito ay nagta-target sa petsa ng Abril 7, 30, unang araw ng linggo kasunod ng Miyerkules, Abril 3, kung saan ang pagtanggap sa krus, tinalo ni Hesus ang diyablo, kasalanan at kamatayan. Noong unang araw ng linggong iyon, sinabi niya kay Maria: " *Huwag mo akong hawakan; Hindi pa ako nakakaakyat sa aking Ama* ." Ang kanyang tagumpay ay kailangan pa ring gawing opisyal sa langit at mula noon, sa kanyang buong banal na kapangyarihan, sa ilalim ng kanyang mala-anghel na pangalang " *Michael* " ay muling natuklasan, hinabol niya ang diyablo at ang kanyang mga demonyo mula sa langit. Dapat nating pansinin ang quote na " *ang nag-aakusa sa ating mga kapatid, ang nag-akusa sa kanila sa harap ng ating Diyos araw at gabi* ". Inihahayag nito sa atin ang napakalawak na unibersal na kapatiran ng kampo ng Diyos na nakikibahagi sa pagtanggi nito sa kampo ng mga rebelde kasama ng mga hinirang ng lupa. Sino ang mga " *kapatid* " na ito? Yaong nasa langit at yaong nasa lupa, gaya ni Job na bahagyang ibinigay sa diyablo upang patunayan sa kaniya na ang kaniyang " mga akusasyon " ay walang batayan.

Verse 11: " *Siya ay dinaig nila dahil sa dugo ng Kordero at dahil sa salita ng kanilang patotoo, at hindi nila inibig ang kanilang buhay kahit na ano pa man ang takot sa kamatayan.* »

Ang huwarang tinalakay sa talatang ito ay matatagpuan sa mensahe ng panahon ng " *Smirna* ", at ang mensaheng ito ay nagpapahiwatig ng pamantayan ng pananampalataya na kailangan ni Jesucristo para sa lahat ng ipinropesiya na mga panahon hanggang sa kanyang maluwalhating pagbabalik.

Ang tagumpay ni " *Michael* ", ang celestial na banal na pangalan ng ating Tagapagligtas na si Jesu-Kristo, ay nagbibigay-katwiran sa kanyang mataimtim na pagpapahayag na ginawa sa Mat.28:18 hanggang 20: " *Lumapit si Jesus at nagsalita sa kanila ng ganito:* ***Ang lahat ng awtoridad ay ibinigay na sa akin sa langit at sa lupa*** *. Kaya't humayo kayo at gumawa ng mga alagad sa lahat ng mga bansa, bautismuhan sila sa pangalan ng Ama at ng Anak at ng Banal na*

Espiritu, at turuan silang tuparin ang lahat ng iniutos ko sa inyo. At masdan, ako ay kasama ninyo palagi, maging hanggang sa katapusan ng mundo. »

Kaya, sa pundasyon ng kanyang unang tipan, inihayag ng Diyos kay Moises ang kasaysayan ng mga pinagmulan ng ating makalupang dimensyon, ngunit sa atin lamang na nabubuhay sa mga huling araw ng sangkatauhan na inihahayag niya ang pag-unawa sa kabuuang proyekto ng pagliligtas nito, sa pamamagitan ng pagsasara ng panaklong ng karanasan ng makalupang kasalanan na tatagal ng anim na libong taon. Kaya't ibinabahagi natin sa Diyos ang pag-asa ng walang hanggang muling pagsasama-sama ng lahat ng kanyang tapat na selestiyal at makalupang hinirang. Kaya't isang hinirang na pribilehiyo na ituon naman ang ating atensyon sa kalangitan at sa mga naninirahan dito. Sa kanilang bahagi, hindi sila tumitigil sa pagiging interesado sa kapalaran ng mga hinirang at sa ating makalupang kasaysayan, mula sa Paglikha hanggang sa katapusan ng mundo, gaya ng nasusulat sa 1Cor.4:9: “ *Para sa Diyos, sa tingin ko , ay ginawa kaming mga apostol, ang pinakahuli sa mga tao, na hinatulan ng kamatayan sa isang paraan, dahil* ***kami ay naging isang panoorin sa mundo, sa mga anghel*** *at sa mga tao.* »

Lumalala ang kalagayan ng mundo

Verse 12: “ *Kaya't magalak kayo, kayong mga langit, at kayong mga tumatahan sa langit. Sa aba ng lupa at ng dagat! Sapagka't ang diyablo ay bumaba sa inyo sa malaking poot, palibhasa'y nalalaman na siya'y kakaunti na lamang ang panahon.* »

Ang “ *mga naninirahan sa langit* ” ang unang “ *nagsaya* ” sa tagumpay ni Kristo. Ngunit ang katapat ng kagalakang ito ay ang pagtindi ng " *kasawian* " para sa "mga naninirahan sa *mundo* ". Dahil alam ng diyablo na hinatulan siya ng kamatayan sa parol, at mayroon siyang “ *kaunting panahon* ” para kumilos laban sa kanyang plano ng kaligtasan. Ang mga aksyon na isinagawa sa loob ng 2000 taon ng mga demonyong kampo na nakakulong sa lupa ay inihayag lahat ni Jesu-Kristo sa kanyang Revelation o Apocalypse. Ito ang paksa ng gawaing ito na isinusulat ko para sa iyo. At mula noong 2018, ibinahagi ng mga hinirang ni Jesucristo ang kaalamang ito tungkol sa katapusan ng panahong nakalaan para sa diyablo para sa kanyang gawain ng pang-aakit; magtatapos ito sa tagsibol ng 2030 sa maluwalhating pagbabalik ng kanilang banal na Guro. Ang panaklong ng temang ito ay nagtatapos sa talata 12.

Pagsasara ng panaklong ng laban sa langit

Pagpapatuloy ng tema ng babaeng nagmamaneho sa disyerto

Verse 13: “ *Nang makita ng dragon na siya ay itinapon sa lupa, hinabol niya ang babaeng nanganak ng batang lalaki.* »

Ang panaklong ito ay nagpapahintulot sa Espiritu na kunin ang tema ng paghahari ng papa mula sa talata 6. Ang terminong “ *dragon* ” sa talatang ito ay tumutukoy pa rin sa diyablo, si Satanas, mismo. Ngunit ang kanyang pakikipaglaban sa “ *babae* ” ay nagaganap sa pamamagitan ng aksyong Romano, sunud-sunod, imperyal, pagkatapos ay papa.

Verse 14: " *At ang dalawang pakpak ng malaking agila ay ibinigay sa babae, upang siya'y lumipad sa ilang, sa kaniyang dako, kung saan siya inaalagaan ng isang panahon, at mga panahon, at kalahating panahon, na malayo sa mukha ng ahas.* »

Sa talatang 14 na ito, ipinagpatuloy niya ang mensahe sa pamamagitan ng pagpapahiwatig ng tagal ng paghahari ng papa sa anyo ng "tatlo at kalahating taon", " *isang panahon, mga panahon at kalahating panahon* ", na ginamit na sa Dan.7:25. Sa pagpapatuloy na ito, ang mga bagong detalye ay ihahayag sa isang magkakasunod na pagkakasunud-sunod ng mga kaganapan. Isang detalye ang dapat tandaan: " *ang dragon* " ng bersikulo 4 ay pinalitan ng " *serpiyente* " sa parehong paraan na ang " *dragon* " ng talata 3 ay pinalitan ng " *buntot* ". Ang mga terminong " *serpiyente at buntot* " ay nagpapakita sa atin ng pagbabago sa aktibong mga taktika na ang Diyos, ang " *dakilang agila* ", ay nagbibigay inspirasyon sa diyablo at sa kanyang mga demonyo. Matapos ang bukas na pagsalakay ng " *dragon* " ay sinundan ang panlilinlang at relihiyosong kasinungalingan ng " *serpiyente* " na natupad sa pamamagitan ng paghahari ng papa ng 1260 na ipinropesiya na mga taon. Ang pagbanggit sa " *serpiyente* " ay nagpapahintulot sa Diyos na magmungkahi sa atin ng paghahambing sa mga kalagayan ng orihinal na kasalanan. Kung paanong si Eva ay naakit ng " *serpiyente* " kung saan nagsalita ang diyablo; Ang " *babae* ", " *ang nobya* " ni Kristo, ay napapailalim sa pagsubok ng mga kasinungalingang salita na inihaharap sa kanya ng diyablo sa pamamagitan *ng "bibig* " ng kanyang mga ahente ng papal Roman Catholicism.

Verse 15: " *At ang ahas ay nagpadala ng tubig sa kaniyang bibig na parang isang ilog sa likuran ng babae, upang siya ay itaboy sa tabi ng ilog.* »

Inilalarawan ng bersikulo 15 ang pag-uusig ng Katoliko kung saan ang hindi tapat na pananampalatayang Kristiyano ay sumasailalim; tulad ng " *tubig* ng isang *ilog* " na " *dinadala* " ang lahat ng bagay na maaabot nito. Ang " *bibig "* ng papa ng Romano Katoliko ay naglunsad ng panatiko at malupit na mga ligang Katoliko laban sa kanilang mga kalaban sa relihiyon. Ang perpektong katuparan ng aksyon na ito ay ang paglikha ng mga corps ng "dragons" ni Louis XIV na pinayuhan ni Bishop Le Tellier. Ang katawan ng militar na ito, na nilikha upang usigin ang mapayapang paglaban ng mga Protestante, ay naglalayong *"sanayin* " ang lahat ng mahihina at maamong hinirang ni Kristo sa kanyang mga dogma, sa pamamagitan ng pagpilit sa kanila na pumili sa pagitan ng pagbabalik-loob sa Katolisismo o madala sa pagkabihag o sa kamatayan pagkatapos ng kakila-kilabot na pang-aabuso at pagpapahirap. .

Verse 16: " *At tinulungan ng lupa ang babae, at ibinuka ng lupa ang kaniyang bibig at nilamon ang ilog na ibinuka ng dragon sa kaniyang bibig.* »

Ang Espiritu ay nag-aalok sa atin ng dalawang superimposed na interpretasyon para sa solong talatang ito. Pansinin na *ang "babae* " at " *ang lupa* " ay dalawang magkaibang entidad , at ang " *lupa* " ay maaaring sumagisag sa pananampalatayang Protestante o literal na lupa, ang lupa ng ating planeta. Bibigyan nito ang talatang ito ng dalawang interpretasyon na magkakasunod na magkakasunod sa banal na Pahayag.

1st message: false bestial Protestantism : Sa **magkakasunod** na pagkakasunud-sunod, una, “ *ang babae* ” ay tumutugma sa nakalarawang paglalarawan ng mapayapang mga Protestante ng Repormasyon na ang opisyal na “ *bibig* ” (na kay Martin Luther noong 1517) ay tumuligsa sa mga kasalanan ng mga Katoliko; na nagbigay-katwiran sa kanilang pangalan: "Protestante" ay yaong mga tumututol laban sa kawalang-katarungan ng relihiyong Katoliko na nagkakasala sa Diyos at pumapatay sa kanyang mga tunay na lingkod. Ang isa pang mapagkunwari na bahagi ng Protestantismo na sinasagisag ng salitang “ *lupa* ” ay nagbukas din ng “ *bibig* ” nito upang tuligsain ang pananampalatayang Katoliko, ngunit humawak ito ng mga sandata at ang marahas na suntok nito ay “nilamon *”* ang isang mahalagang bahagi ng mga mandirigma ng mga ligang Katoliko. Ang salitang " *lupain* " ay sumasagisag dito sa mga sikat na "Huguenot", Protestante na mga mandirigma ng Cévennes, at sa mga kuta ng militar tulad ng La Rochelle noong "mga digmaan ng mga relihiyon" kung saan ang Diyos ay hindi pinaglingkuran o pinarangalan ng dalawang grupo ng mga tao. magkasalungat mga manlalaban.

Pangalawang **mensahe** **: ang naghihiganti na espada ng pambansang atheism ng Pransya** . Sa ikalawang pagbasa, at ayon sa pagkakasunud-sunod ng mga pangyayari, ang talatang 16 na ito ay nagpapakita kung paano ganap na lalamunin ng Rebolusyong Pranses ang pagsalakay ng papa ng mga monarkiya ng Katoliko. Ito ang pangunahing mensahe ng talatang ito. At ito ang ibinibigay ng Diyos sa tungkulin ng “ 4th *trumpeta* " ng Rev.8:12, at " *hayop na bumangon mula sa kalaliman* " ng Rev.11:7, sa pagkakatulad sa Lev.26:25, ito ay dumating, sabi ng Diyos, tulad ng " *isang tabak, upang ipaghiganti* ***ang aking*** *alyansa* . ” pinagtaksilan ng mga rebeldeng Katolikong makasalanan. Ang larawang ito ay nakabatay sa parusa sa rebeldeng si “ *Korah* ” sa Num.16:32: “ ***Ibinuka ng lupa ang kaniyang bibig*** *, at nilamon sila, at ang kanilang mga bahay, pati ang buong bayan ni Kora at ang lahat ng kanilang mga pag-aari* .” Sa perpektong pagkakatugma sa banal na Apocalipsis at makasaysayang tagumpay, ang paghahambing na larawang ito ay nagpapaalaala sa pagtanggi ng banal na batas ng mga rebelde sa parehong mga sitwasyon.

Ang Huling Kaaway ng *Dragon* : Ang Adventist *Remnant of Women*

Verse 17: “ *At nagalit ang dragon sa babae, at humayo upang makipagdigma laban sa nalabi sa kanyang mga inapo, na sumusunod sa mga utos ng Diyos at may patotoo tungkol kay Jesus.* »

Sa paglipas ng tahimik sa 150 taon ng aktibidad ng mga Protestante na tinamaan ng banal na sumpa, ang tema ng " *Ika-5 trumpeta* ", ang Espiritu ay nagpukaw ng huling makalupang pakikipaglaban ng diyablo at ng kanyang makalangit at makalupang mga alipores, at ipinakita niya sa atin ang mga target. ng kanilang karaniwang poot. Ang mga huling target na ito ay ang mga Hinirang, huling mga inapo at tagapagmana ng mga Adventist pioneer ng 1873 kung saan ang huling pagsubok na ito ay inihayag ayon sa Rev.3:10. Mga pioneer na ang misyon ay tatapusin nila, dala ang kanilang parehong banal na pagpapala. Kakailanganin nilang matatag at tapat na suportahan ang gawaing ipinagkatiwala sa kanila ni Jesus: ang pagtanggi na parangalan sa anumang paraan *ang "marka ng*

halimaw " sa Romanong Linggo, sa pamamagitan ng pagsunod, tapat, at anuman ang halaga, ang pagsasagawa ng pagpapahinga sa sabbatical, sa panahon ng Sabado, ang tunay na ikapitong araw ng linggo, oras na inorganisa at itinatag ng dakila at makapangyarihang Diyos na lumikha. Ito ang katotohanang ito na lumilitaw sa paglalarawang ito ng " *nalalabi ng binhi ng babae* " sa talatang ito: " *yaong mga tumutupad sa mga utos ng Diyos* ", ang sampu at hindi ang siyam; " *at nag-iingat sa patotoo ni Jesus* ", sapagkat hindi nila hinahayaang kunin ito ng sinuman sa kanila; ni " *ang mga dragon* ", ni " *ang mga ahas* ". At ang " *patotoo ni Jesus* " na ito ang pinakamahalaga, dahil, ayon sa Apoc. 19:10, " *ang patotoo ni Jesus ay ang espiritu ng propesiya* ". Ang makahulang patotoong ito ang nagpapangyari na " *imposibleng dayain ng diyablo ang mga tunay na hinirang* " ni Kristo, ang Diyos ng katotohanan, gaya ng itinuturo ng Mat.24:24: " *Sapagkat babangon ang mga bulaang Cristo at mga bulaang propeta; gagawa sila ng mga dakilang kababalaghan at mga himala, hanggang sa puntong makaakit,* ***kung maaari*** *,* ***maging ang mga hinirang*** *.* ".

Isang halos…ganap na tagumpay para kay Satanas

Verse 18: " *At tumayo siya sa buhangin ng dagat.* "

Ang huling talatang ito ay nagpapakita sa atin ng isang matagumpay na diyablo na nagtagumpay na dalhin kasama niya sa kanyang pagkahulog at kanyang mortal na paghatol, **lahat ng Kristiyanong relihiyosong institusyon** na kanyang pinamamahalaan at pinanghahawakan sa ilalim ng kanyang awtoridad. Sa Isa.10:22, ipinahayag ng Diyos: " *Bagaman ang iyong bayan, O Israel, ay gaya ng buhangin sa dagat, isang nalabi lamang ang babalik; ang pagkawasak ay nalutas, ito ay magiging sanhi ng pag-apaw ng hustisya.* » Kaya, ayon sa propesiya na ito, sa katapusan ng mundo, tanging ang mga sumasalungat na Adventist, na bumubuo sa " *nalabi ng babae* ", " *ang Pinili, ang Nobya ni Kristo* ", at *ang espirituwal na " Israel* " ng Diyos, ang makatakas dito. satanic na dominasyon. Naaalala ko na sa ilalim ng pangalang "Adventist", tinukoy ng Espiritu ang pamantayan ng pananampalataya para sa kaligtasan ng mga huling pinili mula noong 1843; sa 2020, ito ay relihiyosong pag-uugali, ngunit hindi na isang institusyon na hinatulan, hinatulan at tinanggihan ng Diyos (" *sinuka* ") noong 1994.

Pahayag 13: Ang mga huwad na kapatid ng relihiyong Kristiyano

Ang hayop ng dagat - Ang hayop ng lupa

Ang numero 13 ay kumakatawan para sa mga mapamahiing idolatrosong tao ng isang lucky charm o isang bad luck charm depende sa opinyon at bansa ng bawat tao. Dito, sa Kanyang maluwalhating Pahayag, inihayag sa atin ng Diyos ang Kanyang sariling code ng numero, batay sa mga numero 1 hanggang 7 at ang iba't ibang kumbinasyon ng mga ito. Ang bilang na 13 ay nakuha sa pamamagitan ng pagdaragdag ng bilang na "6", ang bilang ng anghel na si Satanas, at ang bilang na "7", ang bilang ng Diyos at samakatuwid ay ng lehitimong relihiyon na ibinigay sa Diyos na lumikha kay Jesu-Kristo. Kaya't makikita natin sa kabanatang ito ang "mga huwad na kapatid ng relihiyong Kristiyano" ngunit tunay na mortal na mga kaaway ng mga tunay na hinirang. Ang " *tarsh* " na ito ay nagtatago sa gitna ng " *magandang butil* " sa ilalim ng mapanlinlang na mga pagpapakita ng relihiyon na inilalahad ng kabanatang ito.

Ang unang *halimaw* : na *bumangon mula sa dagat*

Ang Unang Labanan ng ***Serpent Dragon***

Verse 1: " *At nakita ko ang isang halimaw na umaahon mula sa dagat, na may* ***sampung sungay at pitong ulo*** *, at* ***sa kaniyang mga sungay ay sampung diadema*** *, at* ***sa kaniyang mga ulo. mga pangalang lapastangan*** .

Gaya ng nakita natin sa pag-aaral ng Rev. 10, makikita natin sa kabanatang ito ang dalawang tinatawag na Kristiyanong " *mga hayop* " ng ating panahon. Ang una, " *na bumangon mula sa dagat* ", tulad ng sa Dan.7:2, ay may kinalaman sa pananampalatayang Katoliko at sa mapang-uusig na paghahari nito ng makahulang " *42 buwan* ", o 1260 totoong taon. Sa pagkuha ng mga simbolo ng mga imperyo na nauna rito sa Dan.7, makikita natin ang paghahari ng " *maliit na sungay* " na lilitaw pagkatapos matanggap ng " *sampung sungay " ang kanilang mga kaharian ayon sa Dan.7:24.* Ang " *tiara* " na inilagay sa " *sampung sungay* " ay nagpapakita na ang makasaysayang konteksto na ito ang pinupuntirya. Dito, ang papang Roma ay sinasagisag ng " *pitong ulo* " na partikular na nagpapakilala dito sa dobleng kahulugan. Ang pinaka-literal ay ang " *pitong burol* " kung saan itinayo ang Roma ayon sa Rev.17:9. Ang isa, mas espirituwal, ay may priyoridad; ang pananalitang " *pitong ulo* " ay tumutukoy sa pagpapakabanal ng mahistrado: " *pito* " bilang bilang ng pagpapakabanal, at " *mga ulo* " na tumutukoy sa mahistrado o nakatatanda sa Isa.9:14. Ang superyor na mahistradong ito ay maiuugnay sa papang Roma dahil ito ay may anyo ng isang malayang estado, parehong sibil at relihiyoso, na ang pinuno ay ang papa. Tinukoy ng Espiritu: " *at sa kanyang mga ulo ay mga pangalan ng kalapastanganan* ". Ang salitang " *blasphemy* " ay nasa isahan at dapat nating isalin bilang: " *names of lies* ", ayon sa

kahulugan ng salitang " *blasphemy* ". Iniuugnay ni Jesu-Kristo ang " *kasinungalingan* " sa rehimeng papa ng Roma. Kung gayon ay iniuugnay niya sa kanya ang titulong " *ama ng kasinungalingan* " kung saan itinalaga niya ang diyablo, si Satanas mismo sa Juan 8:44: " ***Kayo ay sa inyong amang diyablo*** *, at ibig ninyong gawin ang mga nasa ng inyong ama. Siya ay isang mamamatay-tao mula pa sa simula, at hindi siya naninindigan sa katotohanan, sapagkat walang katotohanan sa kanya. Kapag siya ay nagsisinungaling, siya ay nagsasalita mula sa kanyang sariling puso;* ***dahil sinungaling siya at ang ama ng kasinungalingan*** ."

Verse 2: " *Ang halimaw na aking nakita ay parang* ***leopardo*** *; ang kaniyang mga paa ay gaya ng sa* ***isang oso*** *, at ang kaniyang bibig ay gaya ng bibig ng isang* ***leon*** *. Ibinigay sa kanya ng dragon ang kanyang kapangyarihan, at ang kanyang trono, at dakilang kapamahalaan.* »

Ang " *ikaapat na hayop* " ng Dan.7:7 ay nagsabing " *kakila-kilabot, kakila-kilabot, at napakalakas* " ay tumatanggap ng mas tiyak na paglalarawan dito. Sa katunayan ito lamang ang naglalahad ng pamantayan ng tatlong imperyo na nauna rito mula noong imperyo ng Chaldean. Taglay niya ang liksi ng " *leopard* ", ang napakatinding kapangyarihan ng *"oso* " at ang malupit na karnivorous na lakas ng " *leon* ". Sa Rev.12:3, " *ang dragon* " ng bersikulo 3, kung saan " *ang mga diadema* " ay nasa " *pitong ulo* " ay kumakatawan sa Roma sa paganong yugto ng imperyal nito na umuusig sa mga unang Kristiyano. Kaya, kung paanong ang " *maliit na sungay* " ng Dan.7:8-24 ay nagtagumpay sa Dan.8:9, dito natatanggap ng kapapahan ang kapangyarihan nito mula sa imperyong Romano; na kinumpirma ng kasaysayan sa pamamagitan ng atas ng imperyal dahil kay Justinian I noong 533 (pagsulat) at 538 (application). Ngunit mag-ingat! Ang " *dragon* " ay tumutukoy din sa " *diyablo* " sa Apoc. 12:9, ibig sabihin ay tinatanggap ng kapapahan ang kapangyarihan nito, "ang *kapangyarihan nito, ang trono nito at ang dakilang awtoridad nito* " mula sa diyablo mismo. Nauunawaan natin kung bakit ginawa ng Diyos ang dalawang nilalang na " *mga ama ng kasinungalingan* " sa nakaraang talata.

Tandaan : Sa antas ng militar, napanatili ng papa Roma ang lakas at kapangyarihan ng kanyang imperyal na anyo, dahil ang European royal armies ay naglilingkod dito at nasiyahan sa mga desisyon nito. Gaya ng itinuturo ng Dan.8:23 hanggang 25, ang lakas nito ay nakasalalay sa " *tagumpay ng mga pandaraya nito* " na binubuo ng pag-aangkin na kumakatawan sa Diyos sa lupa, at dahil dito, nagagawang buksan o isara ang daan sa iminungkahing buhay na walang hanggan. Ebanghelyo ni Kristo: " *Sa katapusan ng kanilang paghahari, kapag ang mga makasalanan ay nilipol, may babangon* ***na isang masungit at matalinong hari*** *.* ***Ang kanyang kapangyarihan ay lalago, ngunit hindi sa pamamagitan ng kanyang sariling lakas*** *; gagawa siya ng hindi kapani-paniwalang kaguluhan,* ***magtatagumpay siya sa kanyang mga gawain*** *, lilipulin niya ang makapangyarihan at ang mga tao ng mga banal.* ***Dahil sa kanyang kasaganaan at tagumpay ng kanyang mga panlilinlang*** *, magkakaroon siya ng kapalaluan sa kanyang puso, lilipulin niya ang maraming tao na namuhay nang*

payapa, at babangon siya laban sa pinuno ng mga pinuno; ngunit ito ay masisira, nang walang pagsisikap ng anumang kamay. »

Sa pagtatapos ng 1260s, ang ateismo ng Rebolusyong Pranses ay nagtapos sa kanyang despotikong kapangyarihan na itinatag mula noong 538 .

Verse 3: “ *At nakita ko ang isa sa kanyang mga ulo na parang sugatan sa kamatayan; ngunit gumaling ang kanyang nakamamatay na sugat. At ang buong lupa ay namangha sa likod ng halimaw.* »

Hindi kailanman nagsisi sa buong kasaysayan nito, sa pamamagitan ng pagpilit na ang mahistrado ng papa ay kailangang talikuran ang kapangyarihang mang-uusig. Ito ay maisasakatuparan mula 1792 kapag ang monarkiya, ang armadong suporta nito, ay ibinagsak at pinugutan ng atheism ng Pranses. Gaya ng inihayag sa Apoc.2:22, ang ateistang “ *malaking kapighatian* ” na ito ay gustong sirain ang Romanong relihiyosong kapangyarihan ng “ *babaeng Jezebel* ” at ang mga puntirya nito ay “ *ang mga nakikiapid sa kanya* ”; monarka, monarkiya at paring Katoliko. Ganito siguro siya " *parang nasugatan sa kamatayan* ". Ngunit para sa mga oportunistang kadahilanan, [muling itinatag] ito ni Emperador Napoleon I noong 1801 sa pangalan ng kanyang Concordat. Hindi na siya direktang uusigin muli. Ngunit ang mapang-akit na kapangyarihan nito ay magpapatuloy para sa maraming mga mananampalataya ng Katoliko na lahat ay maniniwala sa mga kasinungalingan nito at sa mga pagpapanggap nito hanggang sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Hesukristo: "At ang buong lupa *ay humahanga sa likod ng hayop* ". " *Ang buong lupa ay sumunod sa hayop* ", at ang salitang ito *na lupa* , sa dobleng kahulugan, ay may kinalaman sa planeta, ngunit din ang Reformed Protestant faith na nagmula rito. Ang ekumenikal na alyansa (= makalupa, sa Griyego) na ginawa mula noon ay nagpapatunay sa anunsyo na ito. Kung nais ng Espiritu na ipahayag ang mensaheng ito sa malinaw na wika, mababasa natin: " *Sinunod ng buong* relihiyong Protestante ang hindi mapagparaya sa relihiyong Katoliko . Ang pahayag na ito ay pagtitibayin ng pag-aaral ng pangalawang “ *hayop* ” na sa pagkakataong ito ay “ *umakyat mula sa lupa* ” sa talatang 11 nitong kabanata 13.

Verse 4: “ *At sinamba nila ang dragon, sapagka't binigyan niya ng kapamahalaan ang hayop; sinamba nila ang halimaw, na sinasabi, Sino ang gaya ng hayop, at sino ang makakalaban sa kanya?* »

Ang pagtatalaga sa parehong imperyal na Roma kundi pati kay Satanas, ayon sa Apoc. 12:9, *ang dragon*, samakatuwid *ang diyablo* mismo, ay *sinasamba* ng mga gumagalang sa rehimeng papa; ito bilang isang resulta at sa ganap na kamangmangan, dahil siya ang " *nagbigay ng kanyang kapangyarihan sa hayop* ". Kaya, ang papal na “ *tagumpay ng negosyo* ” na ipinropesiya sa Dan.8:24 ay kinumpirma ng kasaysayan. Siya ay naghahari sa itaas ng mga hari sa pamamagitan ng kanyang kapangyarihang pangrelihiyon, sa isang ganap na paraan, matagal nang hindi pinagtatalunan. Naglaan siya ng mga lupain at parangal na may mga titulo sa mga naglilingkod sa kanya bilang gantimpala sa kanila, gaya ng mababasa natin sa Dan.11:39: “Kasama *ng dayuhang diyos na siya ay kikilos laban sa mga nakukutaang dako; at pupunuin niya ng karangalan*

yaong mga kumikilala sa kaniya, gagawin niya silang tagapamahala ng marami, ***mamamahagi siya sa kanila ng mga lupain bilang gantimpala*** .” Ang bagay ay literal na naisakatuparan sa isang kilalang paraan nang hatiin ni Pope Alexander VI Borgia (kilalang mamamatay-tao) ang lupain noong 1494 at inilaan sa Portugal, ang silangang advanced na punto ng Brazil at India, at sa Espanya, ang lahat ng iba pang mga bagong natuklasan. lupain. Iginigiit ng Espiritu. **Ang pinili ni Jesu-Kristo ay dapat na lubos na kumbinsido na ang pananampalatayang Katoliko ay diabolical, at ang lahat ng agresibo o makataong pagkilos nito ay pinamumunuan ni Satanas, ang kalaban ng Diyos at ng mga hinirang.** Ang pagbibigay-diin na ito ay makatwiran dahil hinuhulaan niya sa Dan.8:25, “ *ang tagumpay ng kanyang mga negosyo at ang tagumpay ng kanyang mga panlilinlang* ”. Ang relihiyosong awtoridad nito na kinikilala ng mga hari, makapangyarihan, at mga Kristiyanong mamamayan ng Europa ay nagbibigay dito ng prestihiyo batay sa pagtitiwala, samakatuwid sa katotohanan ay lubhang marupok. Ngunit kapag ang Diyos at ang diyablo ay nagsama-sama para sa pagpaparusa, ang mga pulutong, ang sangkatauhan ng mga tao ay masunurin na sumusunod sa maling landas na sinusundan at higit sa lahat, ipinataw. Sa lupa, ang kapangyarihan ay nangangailangan ng kapangyarihan, dahil ang mga tao ay gustong makaramdam ng kapangyarihan, at sa domain na ito, ang papal na rehimen, na nagsasabing kumakatawan sa Diyos, ay isang master ng genre. Tulad ng sa Rev.6, ang tema ay naglalagay ng isang katanungan: " *Sino ang katulad ng halimaw, at sino ang makakalaban sa kanya?"* ". Ang mga kabanata 11 at 12 ay nagbigay ng kasagutan: Ang Diyos kay Kristo na magpapabangon sa 1793 ng rebolusyonaryong atheism ng Pranses na lalamunin ito sa isang pagdanak ng dugo. Ngunit hanggang sa paglitaw ng “ *paghihiganti na tabak* ” na ito (ang tungkuling iniuugnay sa ika-4 na parusa sa Lev.26:25), ang mga armadong Protestante ay nilalabanan na ito, nang hindi ito nagawang talunin. Lalabanan siya ng mga lalaki, Protestante, Pranses at Aleman, at mga Anglican, na kasing-tigas niya, mula sa ika-16 na siglo , na ibabalik ang kanyang mga mortal na suntok, dahil higit sa lahat ang kanilang pananampalataya ay pampulitika.

Verse 5: “ *At binigyan siya ng isang bibig na nagsasalita ng mga mapagmataas na salita at mga kapusungan; at binigyan siya ng kapangyarihang kumilos sa loob ng apatnapu't dalawang buwan.* »

Ang mga salitang ito ay magkapareho sa mga mababasa natin sa Dan.7:8 na patungkol sa Romanong papal na “ *maliit na sungay ” na tumataas pagkatapos ng “ sampung sungay* ” ng mga kaharian sa Europa. Dito makikita natin ang kanyang " *pagmamataas* " ngunit dito idinagdag ng Espiritu ang " *mga kalapastanganan* " o maling pagpapanggap at mga kasinungalingan sa relihiyon kung saan ang " *kanyang tagumpay* " ay itinayo. Kinukumpirma ng Diyos ang kanyang paghahari ng " *1260* " aktwal na mga taon na ipinakita sa biblikal na propetikong anyo na " *apatnapu't dalawang buwan* ", ayon sa code na " *isang araw para sa isang taon* " ng Eze.4:5-6.

Verse 6: “ *At ibinuka niya ang kaniyang bibig upang* ***magsalita ng mga kapusungan laban sa Dios*** *, upang lapastanganin ang kaniyang pangalan, at ang kaniyang tabernakulo, at ang mga nananahan sa langit.* »

Dapat kong bigyang pansin dito ang karaniwang kahulugan na ibinibigay ng sangkatauhan sa salitang " *kalapastanganan* " o insulto. Ang kuru-kuro na ito ay nakaliligaw dahil ang pagtatalaga ng mga kasinungalingan, " *mga kalapastanganan* " ay hindi sa anumang aspeto ng pang-iinsulto, at para sa mga ibinibilang ng Diyos sa papa Roma, sila ay may, sa kabaligtaran, ang hitsura ng isang huwad at mapanlinlang na kabanalan.

Ang bibig ng papa ay " ***nagsasabi ng mga kalapastanganan laban sa Diyos*** "; na nagpapatunay sa kanyang pagkakakilanlan sa Dan.11:36 kung saan mababasa natin: " *Gagawin ng hari kung ano ang gusto niya; itataas niya ang kanyang sarili, luluwalhati siya sa lahat ng mga diyos,* ***at sasabihin niya ang mga hindi kapani-paniwalang bagay laban sa Diyos ng mga diyos*** *; uunlad ito hanggang sa matapos ang poot, sapagkat ang itinakda ay matutupad.* » Ang Espiritu ay naglalagay ng kasinungalingan sa rehimeng papa, o " *mga kalapastanganan* ", na nagpapakilala sa lahat ng mga doktrinang pangrelihiyon nito; " *laban sa Diyos, upang lapastanganin ang kanyang pangalan* ," kinuha niya ang pangalan ng Diyos sa walang kabuluhan, binabaluktot ang kanyang pagkatao, ibinibilang sa kanya ang kanyang mamamatay-tao na mala-demonyong pagkilos; " *kanyang tabernakulo* ", iyon ay, ang kanyang espirituwal na santuwaryo na kanyang Asembleya, kanyang Hinirang; " *at ang mga naninirahan sa langit* ", dahil ipinakita nito ang langit at ang mga naninirahan dito sa kanyang mapanlinlang na paraan, na nagbubunsod sa mga dogma nito, ang mga selestiyal na impiyerno, isang pamana ng mga Griyego na matatagpuan sila sa ilalim ng lupa, paraiso at purgatoryo. " *Ang mga naninirahan sa langit* ", dalisay at banal, ay nagdurusa at nagagalit sa katotohanan na ang modelo ng kasamaan at kalupitan na inspirasyon sa mga tao ng makalupang demonyong kampo ay hindi makatarungang iniuugnay sa kanila.

Verse 7: " *At ipinagkaloob sa kaniya na makipagdigma laban sa mga banal, at upang talunin sila. At binigyan siya ng awtoridad sa bawat tribo, tao, wika, at bansa.* »

Pinatutunayan ng talatang ito ang mensahe ng Dan.7:21: " *Nakita ko itong sungay na nakikipagdigma laban sa mga banal, at nananaig sa kanila* ." Ang Europeo at pandaigdigang Kristiyanismo ang talagang target, yamang ang pananampalatayang Romano Katoliko ay ipinataw sa lahat ng mga mamamayang Europeo na binubuo, sa diwa, ng " *mga tribo, bayan, wika, at bansa* " na may kalayaang sibil. Ang kanyang " *kapangyarihan sa bawat tribo, bayan, wika, at bansa* " ay nagpapatunay sa kanyang imahe bilang " *ang patutot na Babilonia na dakila* ", mula sa Apoc. 17:1 na nagpapakita sa kanya ng " *nakaupo sa maraming tubig* "; " *tubig* " na sumasagisag sa " *mga tao, maraming tao, mga bansa at mga wika* " ayon sa Rev.17:15. Mapapansin natin, nang may interes, ang kawalan ng salitang " *tribo* " sa kabanata 17 na ito. Ang dahilan ay ang huling konteksto ng tinatarget na panahon na may kinalaman sa Europa at Kanlurang Kristiyanismo kung saan ang anyo ng tribo ay pinalitan ng iba't ibang pambansang anyo.

Sa kabilang banda, sa konteksto ng simula ng pagtatatag ng rehimeng papa, ang mga populasyon ng Europa ay mahalagang isinaayos sa mga " *tribo* " tulad ng Roman Gaul, hindi pagkakaisa at ibinahagi ng iba't ibang " *mga wika* " at mga diyalekto. Ayon sa kronolohikal, ang Europa ay pinaninirahan ng " *mga tribo*

", pagkatapos ay ng " *mga tao* " na nasasakupan ng mga hari, at sa wakas, noong ika-18 [siglo] , ng mga republikang " *bansa* ", tulad ng United States of North America. na bumubuo sa mahalagang pag-unlad nito. Ang konstitusyon ng "mga tao" ay dahil sa pagpapasakop sa Romanong papal na rehimen, dahil siya ang kumikilala at nagtatag ng awtoridad ng mga hari ng Kristiyanong Europa, mula noong Clovis 1st king of the [Franks] .

Verse 8: " *At sasambahin siya ng lahat ng nananahan sa lupa, na ang pangalan ay hindi nasusulat mula pa nang itatag ang sanglibutan sa aklat ng buhay ng Cordero na pinatay."* »

Sa huling panahon, kung saan ang simbolong " *lupa* " ay tumutukoy sa pananampalatayang Protestante, ang mensaheng ito ay may tiyak na kahulugan: lahat ng mga Protestante ay sasamba sa pananampalatayang Katoliko; lahat, maliban sa mga hinirang na tusong binibigyang kahulugan ng Espiritu: " *yaong ang pangalan ay ~~hindi isinulat~~ mula pa sa pagkakatatag ng mundo sa aklat ng buhay ng Kordero na pinatay.* » At ipinapaalala ko sa iyo dito, ang mga inihalal na kinatawan nito ay ang mga " *mamamayan ng kaharian ng langit* " na taliwas sa mga rebelde na "mga *naninirahan sa lupa* ". Ang mga katotohanan ay nagpapatotoo sa katotohanan ng propetikong pahayag na ito na binuo ng Espiritu ng Diyos. Dahil sa simula ng Repormasyon, maliban sa kaso ni Pierre Valdo noong 1170, ang mga Protestante ay sumasamba sa pananampalatayang Katoliko sa pamamagitan ng paggalang sa "Linggo" nito na minana mula sa paganong emperador na si Constantine 1 mula noong Marso 7, 321. Inihahanda ng akusasyong ito ang tema ng [pangalawa] . " *hayop* " na ipinakita sa talata 11.

Verse 9: " *Kung ang sinuman ay may mga tainga, makinig siya!"* »

Siya na may " *tainga* " ng pag-unawa na binuksan ng Diyos ay mauunawaan ang mensaheng iminungkahi ng Espiritu.

Pag-anunsyo ng parusang isinagawa ng naghihiganti na espada ng pambansang ateismo ng Pransya

Verse 10: " *Kung ang sinuman ay umakay sa pagkabihag, siya ay papasok sa pagkabihag; kung ang sinuman ay pumatay sa pamamagitan ng tabak, siya ay dapat na patayin sa pamamagitan ng tabak. Ito ang tiyaga at pananampalataya ng mga banal.* »

Naalala ni Jesu-Kristo ang mapayapang pagpapakumbaba na hinihingi niya sa kanyang mga hinirang sa lahat ng panahon. Tulad ng mga unang martir, dapat tanggapin ng mga halal na opisyal ng malupit na paghahari ng papa ang kapalaran na inihanda ng Diyos para sa kanila. Ngunit inihayag niya kung ano ang kanyang magiging katarungan na magpaparusa sa takdang panahon, ang mga relihiyosong pag-aatas ng mga hari at papa pati na rin ng kanilang mga klero. Dahil " *pangunahan* " ang mga nahalal na opisyal sa pagkabihag, sila mismo ay pupunta sa mga bilangguan ng mga rebolusyonaryong Pranses. At dahil " *pinatay sa tabak* " ang mga pinili na inibig ni Jesus, sila mismo ay papatayin sa pamamagitan ng *naghihiganting* "espada" ng Diyos na ang papel ay gagawin sa pamamagitan ng guillotine ng parehong mga rebolusyonaryong Pranses. Sa pamamagitan ng Rebolusyong Pranses na tutugon ang Diyos sa pagnanais ng ***paghihiganti*** na ipinahayag ng dugo ng mga martir sa Apoc. 6:10: " *Sila ay sumigaw ng malakas*

na tinig, na nagsasabi: Hanggang kailan, banal at tunay na Guro, pagkaantala ka upang humatol, at maghiganti ***para*** *sa ating dugo sa mga nananahan sa lupa?* ". At ang rebolusyonaryong guillotine ay " *sasaktan ng kamatayan ang* mga batang Katoliko" ng monarkiya at ng papal na klerong Romano gaya ng inihayag sa Rev.2:22. Ngunit sa mga biktima nito ay makakatagpo din tayo ng mga mapagkunwari na mga Protestante na nilito ang pananampalataya sa mga opinyong pampulitika ng sibil at ipinagtanggol, " *espada* " sa kamay, ang kanilang mga personal na opinyon at ang kanilang relihiyoso at materyal na pamana. Ang pag-uugaling ito ay kay John Calvin at ng kanyang masasama at madugong mga katuwang sa Geneva. Binubuo ang mga aksyon na nagawa noong 1793 at 1794, dinadala tayo ng propesiya sa konteksto ng mahabang relihiyosong kapayapaan na itinatag para sa "150" na mga taon na ipinropesiya ng makahulang "limang buwan" *ng* Rev.9:5-10. Ngunit pagkatapos ng 1994, ang pagtatapos ng panahong ito, mula 1995, ang karapatang *"pumatay* " para sa mga relihiyosong dahilan ay muling itinatag. Ang potensyal na kaaway pagkatapos ay malinaw na nagiging relihiyong Islam hanggang sa maladigma nitong extension na hahantong sa "Ikatlong Digmaang Pandaigdig" sa pagitan ng 2021 at 2029. Ilang sandali bago ang pagbabalik ni Kristo na inaasahan sa tagsibol ng 2030, ang pangalawang "hayop" ay *lilitaw* . sa kabanata 13 na ito.

Ang ikalawang halimaw: na *bumangon mula sa lupa*

Ang Huling Paninindigan ng ***Dragon-Lamb***

Verse 11: " *At nakita ko ang isa pang halimaw na umaahon mula sa lupa, na may dalawang sungay na gaya ng sa kordero, at nagsasalita na parang dragon.* »

Ang susi sa pagtukoy sa salitang " *lupa* " ay matatagpuan sa Gen.1:9-10: " *Sinabi ng Diyos, Matipon ang tubig na nasa ilalim ng langit sa isang dako, at lumitaw ang tuyong lupa. At ganoon nga. Tinawag ng Diyos ang tuyong lupa na lupa, at ang dami ng tubig ay tinawag niyang dagat. Nakita ng Diyos na ito ay mabuti.* »

Kaya, kung paanong *ang tuyong "lupa* " ay lumabas sa " *dagat* " noong ikalawang araw ng paglalang sa lupa, ang pangalawang " *hayop* " na ito ay lumabas mula sa una. Ang unang " *hayop* " na ito na tumutukoy sa relihiyong Katoliko, ang pangalawa, na lumalabas dito, ay may kinalaman sa relihiyong Protestante, iyon ay, ang Reformed na simbahan. Ang nakakagulat na paghahayag na ito, gayunpaman, ay hindi na dapat magtaka sa atin, dahil ang mga pag-aaral ng mga naunang kabanata ay nagsiwalat sa atin, sa isang komplementaryong paraan, ang espirituwal na katayuan na ibinibigay ng Diyos sa kanyang banal na paghatol sa relihiyong Protestante na, pagkatapos ng panahong tinawag na " Ang Thyatira", *ay* hindi sumang-ayon na kumpletuhin ang Repormang isinagawa. Ngunit ang pagkumpletong ito ay hinihiling ng utos ng Dan.8:14, kung saan utang niya ang mensahe ng Diyos sa Apoc.3:1: " *Sinasabing ikaw ay buhay; at ikaw ay patay na* ." Ang espirituwal na kamatayang ito ay naghagis sa kanya sa mga kamay ng diyablo na naghahanda sa kanya sa pamamagitan ng kanyang inspirasyon para sa kanyang " *labanan ng Armagedon* ", ng Apoc. 16:16, ng huling oras ng kasalanan sa lupa. Ito ay sa oras ng huling pagsubok na ito ng

pananampalataya, na ipinropesiya sa mensahe na ipinahayag sa kanyang mga Adventist na tagapaglingkod noong panahong iyon sa *Philadelphia* , na siya ay gagawa ng hindi pagpaparaya na mga hakbangin na gagawa sa kanya, ang " *hayop na bumangon mula sa lupa* ". Siya ay may “ *dalawang sungay* ” na siyang bibigyang-katwiran at kikilalanin ng sumusunod na talata 12. Para sa nagkakaisa sa ekumenikal na alyansa, ang mga relihiyong Protestante at Katoliko ay nagkakaisa sa kanilang pakikipaglaban sa araw ng kapahingahan na pinabanal ng Diyos sa tunay na ikapitong araw ng linggo; ang Sabado o Sabbath ng mga Hudyo, kundi pati na rin nina Adan, Noe, Moises, at Jesu-Kristo na hindi nag-alinlangan dito sa panahon ng kanyang ministeryo at pagtuturo sa lupa dahil ang mga akusasyon ng paglabag sa Sabbath na dinala laban kay Jesus ng mga rebeldeng Hudyo ay walang batayan. at hindi makatwiran. Sa pamamagitan ng sadyang paggawa ng mga himala sa Sabbath, ang kanyang motibasyon ay muling tukuyin ang tunay na konsepto ng Diyos sa Sabbath na kapahingahan. Ang dalawang relihiyong ito, na nag-aangkin ng kaligtasang nakuha ng " *korderong nag-aalis ng mga kasalanan ng mundo* ", ay karapat-dapat, para sa kanilang mapaglarawang pamantayan, ang larawan ng isang " *tupa na nagsasalita tulad ng dragon* ". Dahil ang pagtataguyod ng hindi pagpaparaan sa mga tagamasid ng Sabbath na hahatulan nila ng kamatayan, ito ay talagang bukas na digmaan, ang diskarte ng " *dragon* ", na muling lumitaw.

Verse 12: “ *Ginamit niya ang lahat ng awtoridad ng unang halimaw sa kanyang harapan, at pinasamba niya ang lupa at ang mga naninirahan dito sa unang halimaw, na ang sugat na mortal ay gumaling.* »

Nasasaksihan natin ang isang uri ng relay, ang pananampalatayang Katoliko ay hindi na nangingibabaw, ngunit ang dating awtoridad nito ay ibinigay sa relihiyong Protestante. Ito, dahil ang relihiyong Protestante na ito ay opisyal na ng pinakamakapangyarihang bansa sa mundo: ang Estados Unidos ng Hilagang Amerika o USA. Ang pagsasanib ng mga relihiyong Protestante sa Europa at Amerika ay nakamit na, maging ang institusyong Adventist. ng ikapitong araw, mula noong 1995. Ang bagong " *Babel* " ng lupa ay pinilit sa relihiyosong paghahalo dahil ang mga ito ay itinayo sa pamamagitan ng pagtanggap sa mga imigrante ng iba't ibang relihiyon. Kung makita ng mga tao na normal ang mga bagay na ito, dahil sa kanilang mababaw na pag-iisip at sa kanilang relihiyosong kawalang-interes, sa kanyang bahagi, ang Diyos na lumikha na hindi nagbabago, ay hindi rin nagbabago ng kanyang isip, at pinarurusahan niya ang pagsuway na ito na hindi pinapansin ang kanyang mga makasaysayang aral na pinatotohanan sa Bibliya. . Sa pamamagitan ng pagtatanggol naman, ang Romanong Linggo ng unang araw, ang araw ng pahinga na itinatag ni Constantine I ʼ ang pangalawang Protestante na " *hayop* " " *ay gumawa ng unang* Katolikong hayop" na pagsamba, na kinilala ito bilang isang opisyal na katayuan sa relihiyon at binigyan ito ng pangalan nito. "Linggo" nakaliligaw. Ipinaaalaala sa atin ng Espiritu na ang pinakahuling alyansang ito sa pagitan ng mga Protestante at mga Katoliko ay naging posible dahil “ *ang mortal na sugat* ” na dulot ng “ *hayop na umahon mula sa kalaliman* ” ay “ *gumaling* .” Tinawag niya siya pabalik dahil ang pangalawang halimaw ay hindi magkakaroon ng ganitong pagkakataon na gumaling. Ito ay mawawasak sa pamamagitan ng maluwalhating pagdating ni Jesu-Kristo.

Verse 13: “ *Gumawa siya ng mga dakilang kababalaghan, na nagpababa pa nga ng apoy mula sa langit sa lupa sa paningin ng mga tao.* »

Mula noong tagumpay nito laban sa Japan noong 1945, ang Protestant America ay naging unang nuclear power sa mundo. Ang napakataas na teknolohiya nito ay patuloy na ginagaya ngunit hindi mapapantayan; ito ay palaging isang hakbang sa unahan ng kanyang mga katunggali o mga kalaban. Ang primacy na ito ay pagtitibayin sa konteksto ng "Ikatlong Digmaang Pandaigdig" kung saan ayon sa Dan.11:44, pupuksain nito ang kanyang kaaway, ang Russia, ang bansa ng "hari ng hilaga" sa propesiya na ito. Ang kanyang prestihiyo ay magiging napakalaki, at ang mga nakaligtas sa labanan, na natigilan at hinahangaan, ay ipagkakatiwala ang kanilang buhay sa kanya at kikilalanin ang kanyang awtoridad sa buong buhay ng tao. " *Ang apoy mula sa langit* " ay pag-aari lamang ng Diyos, ngunit mula noong 1945, ang Amerika ay nagmamay-ari at nakontrol ito. Utang niya sa kanya ang kanyang tagumpay at lahat ng kanyang kasalukuyang prestihiyo na lalago pa sa kanyang tagumpay sa darating na digmaang nuklear.

Verse 14: “ *At dinaya niya ang mga nananahan sa lupa sa pamamagitan ng mga tanda na ibinigay sa kaniya na gawin sa harapan ng halimaw, na sinasabi sa mga nananahan sa lupa na gumawa ng larawan sa halimaw na may sugat ng tabak. at kung sino ang nabuhay.* »

Ang mga teknikal na " *prodigies* " na ginanap ay hindi mabilang. Ang " *mga naninirahan sa lupa* " ay naging umaasa sa lahat ng mga imbensyon nito na sumisipsip sa kanilang buhay at pag-iisip. Hangga't hindi hinihiling sa kanila ng Amerika na ipagkait sa kanilang sarili ang mga gadget na ito na sumasakop sa kanilang mga kaluluwa, tulad ng mga adik sa droga, ang " *mga tao sa mundo* " ay handa na gawing lehitimo ang hindi pagpaparaan sa relihiyon sa isang "napakaliit na grupo", ang " *nalalabi ng babae.* ” ng Apoc.12:17. Ang “… *paggawa ng larawan ng halimaw* ” ay nagsasangkot ng pagkopya sa mga aksyon ng relihiyong Katoliko at pagpaparami ng mga ito sa ilalim ng awtoridad ng Protestante. Ang pagbabalik na ito sa kalupitan ng pag-iisip ay ibabatay sa dalawang aksyon. Ang mga " *nakaligtas* " ay makakaligtas sa kakila-kilabot na mga pagkilos ng digmaan, at ang Diyos ay patuloy at unti-unting hahampas sa kanila ng " *pitong huling salot ng kanyang poot* ", na inilarawan sa Rev.16.

<u>Ang utos ng kamatayan sa Linggo</u>

Verse 15: “ *At ipinagkaloob sa kaniya na buhayin ang larawan ng halimaw, upang ang larawan ng halimaw ay makapagsalita, at ang lahat ng hindi sumasamba sa larawan ng hayop ay dapat patayin. .* »

Ang plano ng diyablo, na kinasihan ng Diyos, ay magkakaroon ng hugis at matutupad. Inihayag ng Espiritu ang anyo ng matinding sukat na gagawin sa ikaanim sa “pitong huling salot.” Sa pamamagitan ng opisyal na utos na tinanggap ng lahat ng nabubuhay na rebelde sa lupa, pagpapasya na sa isang petsa sa pagitan ng unang bahagi ng tagsibol at Abril 3, 2030, ang huling natitirang Seventh-day Sabbath-keeping Adventist ay papatayin. Logically, ang petsang ito ay minarkahan ang taon ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo. Ang tagsibol ng taong ito ng 2030 ay tiyak na ang sandali kung kailan siya mamagitan upang

pigilan ang mapaminsalang plano ng mga rebelde na maisakatuparan laban sa kanyang mga pinili na kanyang pinarito upang iligtas sa pamamagitan ng “ paikliin ang mga araw ” ng kanilang “ malaking *pagkabalisa* ” *(* Mat.24). :22).

Verse 16: " *At pinahintulutan niya ang lahat, maliit at malalaki, mayaman at mahirap, malaya at alipin, na tumanggap ng marka sa kanilang kanang kamay o sa kanilang noo.* "

Ang pinagtibay na panukala ay naghahati sa mga nakaligtas sa panahon sa dalawang kampo. Ang tungkol sa mga rebelde ay nakikilala sa pamamagitan ng " *isang marka* " ng awtoridad ng tao na tumutukoy sa Katolikong "Linggo", ang sinaunang "araw ng di-nalulupig na araw" na ipinataw ng isa sa mga sumasamba nito, ang Romanong emperador na si Constantine I, [mula] noong Marso 7, 321. Ang “ *marka* ” ay tinatanggap “ *sa kamay* ,” dahil ito ay isang “gawain” ng tao na hinahatulan at hinahatulan ni Jesus. Ito rin ay natatanggap “ *sa noo* ” na sumasagisag sa personal na kalooban ng bawat tao na nilalang na ang pananagutan sa gayon ay ganap na ginagawa sa ilalim ng makatarungang paghatol ng Diyos na lumikha. Upang mapatunayan mula sa Bibliya ang interpretasyong ito ng simbolismo ng “ *kamay* ” at ng “ *noo* ”, mayroong talatang ito mula sa Deut.6:8, kung saan sinabi ng Diyos tungkol sa kanyang mga utos: “ *Iyong itatali ang mga ito bilang tanda* ***sa iyong mga kamay.*** *, at sila ay magiging* ***parang mga frontlet*** *sa pagitan ng iyong mga mata.* »

Mga nakaraang paghihiganti

Verse 17: “ *at walang sinuman ang makakabili o makakapagbenta nang walang tatak, ang pangalan ng halimaw, o ang bilang ng pangalan nito.* »

Sa likod ng salitang “ *tao* ” na ito ay matatagpuan ang kampo ng mga santo ng Adventist na nanatiling tapat sa Sabbath na pinabanal ng Diyos. Dahil sa pagtanggi na parangalan *ang "marka* ", sa Linggo, sa natitirang bahagi ng unang paganong araw, sila ay isinantabi. Sa una, sila ay biktima ng isang "boycott" na kilala sa mga hakbang ng Amerikano laban sa mga kalaban na lumaban sa kanila. Upang magkaroon ng karapatang makipagkalakalan, dapat igalang ng isa *ang "marka* ", sa Linggo, na may kinalaman sa mga Protestante, " *ang pangalan ng halimaw* ", "ang kinatawan ng Anak ng Diyos", na may kinalaman sa mga Katoliko, o " *ang bilang ng kanyang pangalan* ”, o ang numerong 666.

Verse 18: “ *Ito ang karunungan. Hayaang kalkulahin ng may pang-unawa ang bilang ng halimaw. Sapagkat ito ay bilang ng isang tao, at ang kanyang bilang ay anim na raan at animnapu't anim.* »

Ang karunungan ng tao ay hindi sapat upang maunawaan ang mensahe ng Espiritu ng Diyos. Ito ay dapat na minana mula sa kanya, tulad ng kaso ni Solomon na ang karunungan ay higit sa lahat ng tao at ginawa ang kanyang reputasyon sa buong mundo. Bago ang pag-ampon ng mga numerong Arabe, sa mga Hebreo, Griyego, at Romano, ang mga titik ng kanilang alpabeto ay mayroon ding halaga ng mga cipher, upang ang pagdaragdag ng mga halaga ng mga titik na bumubuo sa isang salita ay tumutukoy sa bilang nito. Nakukuha natin ito sa pamamagitan ng "pagkalkula" gaya ng tinukoy ng talata. “… *ang numero ng kanyang pangalan* ” ay “ *666* ”, ibig sabihin, ang *numerong* nakuha sa pamamagitan ng pagdaragdag ng numerical na halaga ng mga Romanong titik na

nakapaloob sa kanyang Latin na pangalan na “VICARIVS FILII DEI”; isang bagay na ipinakita sa pag-aaral ng kabanata 10. Ang pangalang ito ay bumubuo sa sarili nitong pinakamalaking " *kalapastanganan* " o " *kasinungalingan* " sa kanyang mga pag-aangkin, dahil sa anumang paraan ay hindi binigyan ni Jesus ang kanyang sarili ng isang "kapalit", ibig sabihin ng salitang "vicar".

Apocalipsis 14: Ang Panahon ng Seventh-day Adventism

Ang mga mensahe ng tatlong anghel - ang ani - ang vintage

Ito ay isang kabanata na nagta-target ng oras sa pagitan ng 1843 at 2030.

Noong 1843, ang partikular na paggamit ng propesiya ng Dan.8:14 ay humantong sa mga “Adventist” na hintayin ang pagbabalik ni Jesu-Kristo na itinakda para sa tagsibol ng petsang iyon. Ito ang simula ng sunud-sunod na pagsubok sa pananampalataya kung saan ang interes sa espiritu ng propesiya, samakatuwid nga, “ *ang patotoo ni Jesus* ” ayon sa Apoc. 19:10, ay isa-isang ipapakita ng mga Kristiyano na nag-aangkin na sila ay sa kaligtasan ni Jesus. Kristo sa ilalim ng maraming relihiyosong label. Ang " **mga gawa** " na ipinakita lamang ay nagpapahintulot sa pagpili o hindi. Ang mga gawaing ito ay maaaring

ibuod sa dalawang posibleng pagpipilian: pagtanggap o pagtanggi sa liwanag na natanggap at ang mga banal na pangangailangan nito.

Noong 1844, pagkatapos ng isang bagong inaasahan na itinakda para sa taglagas ng 1844, pangungunahan ni Jesus ang kanyang mga pinili tungo sa isang misyon ng pagkumpleto ng gawain ng Repormasyon na nagsisimula sa pagpapanumbalik ng pagsasagawa ng Sabbath na pinabanal ng Diyos mula nang likhain ang mundo . Ito ang pinakamahalagang paksa ng " *kabanalan* " na " *nabibigyang-katwiran* " mula 1844, nang ang paglabag na ito ay ipaalam sa kanyang mga tagapaglingkod. Ang pagsasaling ito ng Dan.8:14, ay isinalin hanggang sa aking ministeryo bilang: " *dalawang libo tatlong daang gabi ng umaga at ang santuario ay lilinisin* ", ay tunay, alinsunod sa orihinal na tekstong Hebreo: " *dalawang libo tatlong daan ng umaga at ang kabanalan ay mabibigyang katwiran* . Matutuklasan ng lahat na ang paglabag sa banal na Sabbath mula noong 321 ay sinamahan ng maraming iba pang pag-abandona sa mga katotohanang doktrina na itinatag ng Diyos noong panahon ng mga apostol. Pagkatapos ng 1260 taon ng pagsisinungaling na paghahari, mga mapanirang kahalili ng pananampalataya, ang papa na naiwan sa doktrinang Protestante ay maraming kasinungalingan na hindi mabata para sa Diyos ng katotohanan. Ito ang dahilan kung bakit, sa kabanata 14 na ito, ang Espiritu ay naglalahad ng tatlong pangunahing tema na, sunud-sunod: ang Adventist na misyon o mensahe ng “ *tatlong anghel* ”; “ *ang pag-aani* ” ng katapusan ng mundo, ang pag-uuri at pagdagit ng mga hinirang; “ *ang pag-aani ng ubas* ” ng mga ubas ng poot, ang huling kaparusahan sa mga huwad na pastol, mga huwad na relihiyosong guro ng Kristiyanismo.

Itinuro mula noong 1844 upang protektahan ang mga hinirang mula sa banal na galit, ang huling pagsubok ay nakalaan para sa sukdulang katapusan ng panahong ibinigay sa sangkatauhan upang iposisyon ang sarili sa pagitan ng ipinahayag na banal na kalooban at ang suwail na kahilingan ng tao na nahulog sa apostasya ang pinakakumpleto. Ngunit, ang ginawang pagpili ay may mga kahihinatnan para sa lahat ng namatay mula noong 1844. Tanging ang naliwanagan at tapat na mga hinirang ay " *namamatay sa Panginoon* " ayon sa turo ng talata 13 kung saan sila ay idineklara na " *pinagpala* " ibig sabihin, mga benepisyaryo ng biyaya ng Si Kristo, kasama ang lahat ng kanyang pagpapala ay napatunayan na sa mensaheng ipinahayag sa anghel ng “ *Filadelfia* ” na may kinalaman sa kanila, dahil hindi sapat na mabautismuhan ang “Adventist” upang ituring, ng Diyos, bilang isang hinirang.

Kung ang mga detalye ng mga pag-abandona ay mananatiling natuklasan, sa kabilang banda, ang mga mahahalagang punto ay sinalungguhitan at ibubuod ng Espiritu sa anyo ng "mga mensahe ng tatlong anghel" ng mga bersikulo 7 hanggang 11. Ang mga mensaheng ito ay sumusunod sa isa't isa sa sunod-sunod na mga kahihinatnan.

Naaalala ko ito dito, pagkatapos ng tala sa pabalat sa pahina 2 ng gawaing ito, ang tatlong mensaheng ito ay nagtatampok sa tatlong mensaheng nahayag na sa simbolikong mga larawan sa aklat ng Daniel sa Dan.7 at 8. Ang kanilang paalaala, sa kabanata 14 na ito ng Apocalipsis , binibigyang-diin at kinukumpirma ang sukdulang kahalagahan na ibinibigay sa kanila ng Diyos.

Nagwagi ang mga tinubos na Adventista

Verse 1: “ *Tumingin ako, at, narito, ang Kordero ay nakatayo sa Bundok ng Sion, at kasama niya ang isang daan at apatnapu’t apat na libo [mga tao], na may nakasulat na pangalan at pangalan ng kanyang Ama sa kanilang mga noo.* »

Ang “ *Bundok Sion* ” ay tumutukoy sa lugar sa Israel kung saan itinayo ang Jerusalem. Sinasagisag nito ang pag-asa ng kaligtasan at ang anyo ng kaligtasang ito sa pagtatapos ng mga pagsubok ng makalupang at selestiyal na pananampalataya. Ang proyektong ito ay ganap na magaganap sa pagbabago ng lahat ng bagay, tungkol *sa lupa at langit* ayon sa Rev.21:1. Ang “ *144,000 [mga tao]* ” ay sumasagisag sa mga hinirang ni Kristo na pinili sa pagitan ng 1843 at 2030, katulad ng mga Adventist Christian na sinubok, napatunayan at inaprubahan ni Jesu-Kristo na ang paghatol ay nalalapat nang sama-sama at indibidwal. Ang kolektibong paghatol ay humahatol sa institusyon at ang indibidwal na paghatol ay may kinalaman sa bawat nilalang. Ang “ *144,000 [mga tao]* ” ay kumakatawan sa mga hinirang na pinili ni Jesu-Kristo mula sa mga tagasunod ng pananampalatayang Adventista. Ang numerong ito ay mahigpit na simboliko at ang aktwal na bilang ng mga napili ay isang lihim na alam at binabantayan ng Diyos. Mauunawaan natin ang dahilan ng kanilang pagpili mula sa kahulugan ng iminungkahing larawan. " *Sa kanilang mga noo* ", simbolo ng kanilang kalooban at kanilang mga iniisip, " *ang pangalan ng kordero* ", si Jesus, at " *ng kanyang Ama* ", ang Diyos na ipinahayag sa lumang alyansa, ay nakasulat. Nangangahulugan ito na natagpuan nila at muling ginawa ang imahe ng Diyos na ibinigay ng Diyos na lumikha sa unang tao bago ang kasalanan, nang likhain niya siya at bigyan ng buhay; at ang larawang ito ay ang kanyang pagkatao. Binubuo nila ang bunga na gustong matamo ng Diyos sa pamamagitan ng pagtubos kay Jesu-Kristo sa mga kasalanan ng kanyang tanging tapat na hinirang. Lumilitaw na sa noo ng mga piniling hinirang, alinman, sa kanilang espiritu, ang kanilang pag-iisip at kanilang kalooban ay matatagpuan, ang tatak ng Diyos ng Rev.7:3 o, ang Sabbath ng ikaapat na utos ng Dekalogo at ang hindi mapaghihiwalay na katangian. ng tupa na si Jesucristo at ng kanyang paghahayag sa lumang tipan bilang Ama, ang Diyos na lumikha. Kaya't ang tunay na pananampalatayang Kristiyano ay hindi sumasalungat sa mga pamantayang pangrelihiyon na ikinakabit sa Anak at sa Ama gaya ng inaangkin ng mga tagasunod ng Linggo ng Roma, kung hindi man sa salita, kahit sa pagkilos.

Verse 2: “ *At narinig ko ang isang tinig mula sa langit, gaya ng lagaslas ng maraming tubig, gaya ng lagaslas ng malaking kulog; at ang tinig na aking narinig ay gaya ng mga manunugtog ng alpa sa kanilang mga alpa.* »

Ang mga magkasalungat na karakter na binanggit sa talatang ito ay sa katotohanang magkatugma. Ang " *malalaking tubig* " ay sumasagisag sa maraming buhay na nilalang na, kapag ipinahayag ang kanilang mga sarili, ay nagmumukhang isang " *malaking kulog* ". Sa kabaligtaran, sa pamamagitan ng larawan ng " *alpa* ", inihayag ng Diyos ang perpektong pagkakaisa na nagbubuklod sa kanyang matagumpay na mga nilalang.

Verse 3: “ *At umawit sila ng bagong awit sa harap ng trono, at sa harap ng apat na nilalang na buhay at ng matatanda. At walang makapag-aral ng awit, maliban sa daan at apatnapu't apat na libo, na tinubos mula sa lupa.* »

Pinagtitibay at binibigyang-diin ng Diyos dito ang napakataas na pagpapakabanal ng pananampalatayang "Adventist" na itinatag mula noong 1843-44. Ang mga inihalal na kinatawan nito ay naiiba sa iba pang sinasagisag na mga grupo; “ *ang trono, ang apat na nilalang na buhay at ang matatanda* ”; ang huli ay tumutukoy sa lahat ng tinubos mula sa karanasang nabuhay sa lupa. Ngunit ang banal na Pahayag na tinatawag na Pahayag ay nagta-target lamang sa dalawang libong taon ng pananampalatayang Kristiyano na ang utos ng Dan.8:14 ay naghihiwalay sa dalawang magkakasunod na yugto. Hanggang 1843-44, ang mga hinirang ay sinasagisag ng 12 “ *matanda* ” mula sa “ *24* ” na binanggit sa Rev.4:4. Ang iba pang 12 “ *elders* ” ay ang “ *sealed* ” Adventist “ *12 tribes* ” sa Rev.7:3-8 mula 1843-44.

Verse 4: “ *Ito ang mga hindi dinungisan ang kanilang sarili sa mga babae, sapagkat sila ay mga birhen; sinusundan nila ang tupa saan man siya magpunta. Sila ay tinubos mula sa mga tao, bilang mga unang bunga para sa Diyos at para sa Kordero;* »

Ang mga salita ng talatang ito ay kumakapit lamang sa espirituwal na diwa; ang salitang “ *kababaihan* ” na tumutukoy sa mga simbahang Kristiyano na nahulog sa apostasya mula noong kanilang pinagmulan, gaya ng pananampalatayang Romano Katoliko, o mula noong 1843-44, para sa pananampalatayang Protestante, at mula noong 1994, para sa pananampalatayang institusyonal na Adventist. Ang “ *karumihan* ” na binanggit ay pinupuntirya ang kasalanan na bunga ng paglabag sa banal na kautusan at ang “ *kabayaran ay kamatayan* ”, ayon sa Rom.6:23. Ito ay upang iligtas sila mula sa pagsasagawa ng kasalanan na pinabanal ni Jesu-Kristo, bukod sa, ang simbolikong “ *144,000 [mga tao]* ”. Ang kanilang " *pagkabirhen* " ay espirituwal din at ito ay tumutukoy sa kanila bilang "dalisay" na mga nilalang na ang katarungan ay pinaputi ng dugong ibinuhos ni Jesu-Kristo para sa kanila. Ang mga tagapagmana ng kasalanan at ang karumihan nito, tulad ng lahat ng mga inapo nina Adan at Eva, ang kanilang pananampalataya na kinilala ni Jesu-Kristo ay ganap na "naglinis" sa kanila. Ngunit para ang pananampalatayang ito ay mabisang makilala ni Hesukristo, ang paglilinis na ito ay dapat na totoo at konkreto sa kanilang " ***mga gawa*** ". Samakatuwid, ipinahihiwatig nito ang pag-abandona sa mga kasalanang minana mula sa huwad na Kristiyano o Hudyo o, sa mas malawak, monoteistikong mga relihiyon. At sa kanyang makahulang paghahayag, partikular na pinupuntirya ng Diyos ang kabiguan na igalang ang pagkakasunud-sunod ng panahon na itinatag niya mula sa unang linggo ng kanyang paglikha sa mundo at sa selestiyal na sistema nito.

Sa likod ng larawan ng “ *pagkanta ng bagong kanta* ” ay isang partikular na karanasang naranasan lamang ng “ *144,000 [mga tao]* ” na selyado. Pagkatapos *ng “ awit ni Moses* ” na ipinagdiwang ang maluwalhating paglabas mula sa Ehipto, simbolo ng kasalanan, “ *ang awit* ” ng “ *144,000* ” na hinirang ay ipinagdiriwang ang kanilang paglaya mula sa kasalanan dahil sinunod nila ang utos ng Dan.8:14 at nakipagtulungan sa kanilang ang pagpapakabanal ay ninanais, at hinihiling pa nga, ng Diyos mula noong 1843-44. Sa petsang ito, isang celestial na pangitain ang nagpaalaala sa paglilinis ng mga kasalanan na nagawa sa krus ng Golgotha sa pamamagitan ng kamatayan ni Jesucristo. Ang mensaheng ito ay

bumubuo ng kapuwa isang kapintasan at isang aral na iniharap ng Diyos sa isang uri ng mananampalataya ng Protestante na tagapagmana ng Linggo ng Roma at ilan sa kanyang iba pang mga kasinungalingang kasalanan. Sa tipolohiya ng mga ritwal na Hebreo, ang " *pagdalisay ng mga kasalanan* " na ito ay isang relihiyosong pagdiriwang sa taglagas kung saan ang dugo ng pinatay na kambing ay dinadala sa pinakabanal na lugar sa luklukan ng awa na inilagay sa hindi mapupuntahang lugar na ito at ipinagbabawal para sa natitirang bahagi ng taon.panahon ng taon. Ang dugo ng kambing na ito, ang simbolikong larawan ng kasalanan, ay nagpropesiya ng dugo ni Jesu-Kristo na siya mismo ang naging tagapagdala ng mga kasalanan ng kanyang mga hinirang upang mabayaran ang kanilang lugar sa parusang nararapat sa kanila; Si Hesus mismo ay ginawang kasalanan. Sa seremonyang ito, ang kambing ay kumakatawan sa kasalanan at hindi ang Kristo na nagdadala nito. Ito ang pisikal na paggalaw ng mataas na saserdote mula sa awtorisadong banal na lugar patungo sa ipinagbabawal na pinakabanal na lugar para sa natitirang bahagi ng taon na binabanggit ng talatang ito kapag sinabing: "sinusundan nila ang kordero *saan man siya pumunta* ." Sa pamamagitan ng paggunita sa tagpong ito sa pangitain noong Oktubre 23, 1844, ipinaalala ng Espiritu ni Kristo ang kanyang mga piniling walang kamalay-malay na tagapagmana ng mga kasinungalingan sa doktrina, ang pagbabawal ng pagkakasala. Kaya, mula 1844, ang kasalanan **ng boluntaryong pinagmulan** na isinagawa, na kung saan ay ang kaso ng Romanong Linggo, ay ginagawang imposible ang kaugnayan sa Diyos , at ang kasalanang inabandona ay nagpapahintulot sa pagpapalawak ng relasyon na ito na humahantong sa pinili na may kinalaman sa kapunuan ng pagpapabanal nito sa pamamagitan ng pagtanggap, pag-unawa at pagsasabuhay ng inihayag na banal na katotohanan.

Itinuturing na " *mga unang bunga para sa Diyos at para sa Kordero* ", sila ang bumubuo ng pinakamahusay na natagpuan ng Diyos sa kanyang pagpili ng mga hinirang sa lupa. Sa Hebrew rites, “ *ang mga unang bunga* ” ay idineklara na “ *banal* ”. Ang mga handog ng mga unang bunga ng hayop o gulay na ito ay inilaan para sa Diyos upang parangalan siya at markahan ang pasasalamat ng tao sa kanyang kabutihan at sa kanyang kabutihang-loob. Ang isa pang dahilan, sa katunayan para sa " *banal na mga unang bunga* ", ay ang kanilang pagtanggap sa banal na liwanag na ipinahayag sa kanila sa kabuuan nito dahil sila ay nabubuhay sa panahon ng katapusan kung saan ang inihayag na liwanag ay umabot sa kanyang tuktok, ang kanyang espirituwal na tugatog.

Verse 5: “ *at walang kasinungalingang nasumpungan sa kanilang bibig, sapagkat sila ay walang kapintasan.* »

Ang tunay na hinirang, ang isinilang sa katotohanan sa pamamagitan ng bagong kapanganakan, ay maaari lamang mapoot sa “ *kasinungalingan* ” kung saan wala siyang kasiyahan. Ang pagsisinungaling ay kasuklam-suklam dahil nagdudulot lamang ito ng masasamang kahihinatnan at nagpapahirap sa mababuting tao. Siya na naniniwala sa " *kasinungalingan* " pagkatapos ay nakakaranas ng sakit ng pagkabigo, ang pait ng pagiging nalinlang. Walang sinumang pinili ni Kristo ang maaaring matuwa sa pang-akit at panlilinlang sa kanyang kapwa tao. Sa kabilang banda, tinitiyak ng katotohanan, ito ay positibong nagtatayo ng mga relasyon sa mga tunay na kapatid, ngunit higit sa lahat, sa Diyos

na lumikha at manunubos ng ating kaligtasan na nag-aangkin at nagtataas ng kanyang pangalan bilang “Diyos ng katotohanan ” . Kaya, hindi na nagsasagawa ng doktrinal na kasalanan, sa pamamagitan ng pagsunod sa inihayag na katotohanan, ang mga hinirang ay hinuhusgahan na " *hindi masusungit* " ng Diyos ng katotohanan mismo.

Mensahe mula sa unang anghel

Verse 6: “ *Nakita ko ang isa pang anghel na lumilipad sa gitna ng langit, na may walang hanggang ebanghelyo, upang ipangaral ito sa mga nananahan sa lupa, sa bawat bansa, sa bawat tribo, sa bawat wika, at sa bawat tao.* »

" *Isa pang anghel* " o isa pang mensahero ang nagpapahayag ng isang buong banal na liwanag na sinasagisag ng " *gitna ng kalangitan* " o ang zenith ng araw. Ang liwanag na ito ay nauugnay sa “ *Ebanghelyo* ” o “ *magandang balita* ” ng kaligtasang hatid ni Jesu-Kristo. Tinatawag itong " *walang hanggan* " dahil ang mensahe nito ay tunay at hindi nagbabago sa paglipas ng panahon. Sa ganitong paraan, pinatutunayan ito ng Diyos bilang naaayon sa itinuro sa mga apostol ni Jesu-Kristo. Ang pagbabalik na ito sa katotohanan ay nagmula noong 1843 pagkatapos ng maraming pagbaluktot na minana mula sa pananampalatayang Romano Katoliko. Ang proklamasyon ay unibersal sa pagkakatulad sa mensaheng ipinakita sa Daniel 12:12 na naghahayag ng banal na pagpapala ng gawaing Adventist. *Ang* “ *walang hanggang ebanghelyo* ” ay binanggit dito sa ilalim ng aspeto ng tunay na bunga ng pananampalataya, kasunod ng banal na kahilingan na ipinahayag ng utos ng Daniel 8:14. Ang interes sa propetikong salita ay isang lehitimong bunga ng pamantayan ng “ang *walang hanggang ebanghelyo* ”.

Verse 7: “ *Sinabi niya ng malakas na tinig, Matakot kayo sa Diyos, at luwalhatiin ninyo siya, sapagkat dumating na ang oras ng kanyang paghatol; at sambahin ninyo siya na gumawa ng langit, at ng lupa, at ng dagat, at ng mga bukal ng tubig.* »

Sa talatang 7, tinuligsa ng unang anghel ang paglabag sa Sabbath na niluluwalhati, sa banal na dekalogo, ang kaluwalhatian ng Diyos na lumikha. Kaya naman hiniling niya ang pagpapanumbalik nito mula Oktubre 1844, ngunit sinisi niya ang kanyang paglabag sa mga Protestante mula noong tagsibol ng 1843.

Mensahe mula sa pangalawang anghel

Verse 8: “ *At sumunod ang isa pa, ang pangalawang anghel, na nagsasabi, Naguho ang dakilang Babilonia, pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid.* »

Sa talatang 8, inihayag ng ikalawang anghel ang napakalaking kasalanan ng Roman papal Catholic Church na nanligaw at nanlinlang sa mga tao sa pamamagitan ng pagpapalit ng pangalan sa paganong "araw ng araw" ni Constantine I pagkatapos ng "araw ng Panginoon" na pagsasalin ng montage [Latin] na ang pinagmulan ng "Linggo" nito: dies dominica. Inulit nang dalawang beses, ang pananalitang, “ *Ang Babilonyang Dakila ay bumagsak, bumagsak* ,” ay nagpapatunay na para sa kaniya at sa mga nagmamana sa kaniya, ang panahon ng

banal na pagtitiis ay tiyak na natapos. Sa bawat isa, ang pagbabagong loob ay nananatiling posible, ngunit sa halaga ng paggawa ng mga bunga, o " **mga gawa** " ng pagsisisi, lamang.

Paalala: " *ito ay bumagsak* " ay nangangahulugang: ito ay kinuha at tinalo ng Diyos ng **katotohanan** tulad ng isang lungsod na nahulog sa mga kamay ng kanyang kaaway. Itinaas at pinaliwanag niya pagkatapos ng 1843, sa pagitan ng 1844 at 1873, para sa kanyang tapat na mga lingkod ng Seventh-day Adventist, ang " *misteryo* " na nagpapakilala dito sa Rev.17:5. Ang pang-aakit ng kanyang **mga kasinungalingan** ay nawawalan ng bisa nito.

Sa talatang 8, ang paghatol na ginawa sa mga naunang mensahe ay pinagtibay, na may matinding babala. Ang malay at **kusang-loob na pagpili** ng araw ng pahinga na itinatag ni Constantine I noong 321, mula noong 1844, ay nagpapawalang-bisa sa mga rebelde na nagbibigay-katwiran dito, sa banal na pagkondena ng mga *pagdurusa ng ikalawang kamatayan* ng huling paghuhukom. Upang itago ang kanyang akusasyon laban sa Linggo, itinago ito ng Diyos sa ilalim ng pangalan ng isang kasumpa-sumpa na " *marka* " na sumasalungat sa kanyang sariling banal na " *selyo* ". Ang tanda na ito ng awtoridad ng tao, na nagdududa sa pagkakasunud-sunod ng panahon nito, ay bumubuo ng isang napakalaking galit na karapat-dapat na parusahan Niya. At ang kaparusahan na inihayag ay, sa katunayan, ay magiging kakila-kilabot: " *siya ay pahihirapan ng apoy at asupre* " na sisira sa mga rebelde, ngunit sa sandali lamang ng huling paghatol.

Mensahe mula sa ikatlong anghel

Verse 9: " *At ang isa pa, ang ikatlong anghel ay sumunod sa kanila, na nagsasabi ng malakas na tinig, Kung ang sinoman ay sumamba (yumukod sa) halimaw at sa kaniyang larawan, at tumatanggap ng marka sa kaniyang noo o sa kaniyang kamay,* »

Ang komplementaryo at sunud-sunod na katangian ng ikatlong mensaheng ito kasama ang dalawang nauna ay tinukoy ng pormula na " *sinundan nila* ". Ang " *malakas na tinig* " ay nagpapatunay sa napakataas na awtoridad ng Diyos ng isa na naghahayag nito.

Ang banta ay para sa mga taong rebelde na sumusuporta at sumasang-ayon sa pamumuno ng " *hayop na bumangon mula sa lupa* " at nag-ampon at nagpaparangal, sa pamamagitan ng kanilang pagsunod, sa Linggo, ang " *marka* " ng awtoridad nito, na binanggit sa Rev. 13 : 16 na, sa kasalukuyan, ang buong populasyon ng Kristiyano.

Ang direktang pagsalungat nitong " *marka* " sa " *tatak ng Diyos* " ibig sabihin, mula Linggo ng unang araw hanggang sa Sabbath ng ikapitong araw, ay pinatutunayan ng katotohanan na ang dalawa ay tinanggap " ***sa harapan*** ", upuan ng kalooban, ayon sa Rev.7:3 at 13:16. Tandaan na ang " *tatak ng Diyos* " ng Rev.7:3 ay naging sa Rev.14:1: " *ang pangalan ng Kordero at ng kanyang Ama* ". Ang pagtanggap na " ***sa kamay*** " ay nilinaw ng mga talatang ito mula sa Deut.6:4 hanggang 9:

“ *Makinig ka, Israel! Si YaHWéH, ang ating Diyos, ay ang tanging YaHWéH* . ***Iibigin mo si Yahweh na iyong Diyos nang buong puso mo at nang buong kaluluwa mo at nang buong lakas*** . *At* ***ang mga utos na ito, na ibinibigay ko sa iyo ngayon, ay mananatili sa iyong puso*** . *Iyong ikikintal ang mga ito sa iyong mga anak, at iyong sasalitain tungkol sa kanila kapag ikaw ay nasa iyong bahay, kapag ikaw ay naglalakbay, kapag ikaw ay nahihiga, at kapag ikaw ay bumabangon. Iyong itatali ang mga ito* ***bilang isang tanda sa iyong mga kamay*** , *at sila'y magiging* ***mga tanda sa pagitan ng iyong mga mata*** . *Iyong isusulat ang mga ito sa mga poste ng iyong bahay at sa iyong mga pintuan.* » Ang " *kamay* " ay tumutukoy sa aksyon, pagsasanay, at ang " *harap* ", ang kalooban ng pag-iisip. Sa talatang ito, sinasabi ng Espiritu: “ ***Ibigin mo si Yahweh na iyong Diyos nang buong puso mo at nang buong kaluluwa mo at nang buong lakas*** ”; kung ano ang binanggit ni Jesus sa Matt.22:37 at kung saan ay iniharap niya bilang “ *una at pinakadakilang utos* ”. Ang mga halal na opisyal na nagtataglay ng “ *tatak ng Diyos* ” ay dapat na matugunan ang tatlong pamantayang ito: “ *Mahalin ang Diyos nang buong puso* ”; parangalan sa pamamagitan ng pagsasagawa nito ang Sabbath na pahinga ng kanyang pinabanal na ikapitong araw; at ang pagkakaroon *ng “pangalan ng Kordero* ” si Jesu-Kristo “ *at ng kaniyang Ama* ” na YaHWéH sa kaniyang isipan. Sa pagtukoy ng “ *at ang pangalan ng kanyang Ama* ,” ang Espiritu ay nagpapatunay sa pangangailangang sundin ang sampung utos ng Diyos at ang mga tuntunin at ordenansa na nagtataguyod ng kabanalan ng mga hinirang sa lumang tipan. Kahit sa kanyang panahon, pinatunayan ni apostol Juan ang mga bagay na ito sa pamamagitan ng pagsasabi sa 1 Juan 5:3-4:

“ *Sapagkat ito ang pag-ibig sa Diyos, ang tuparin ang kanyang mga utos. At ang kaniyang mga utos ay hindi mabibigat, sapagka't ang anomang ipinanganak ng Dios ay dumadaig sa sanglibutan; at ang tagumpay na nagtatagumpay sa mundo ay ang ating pananampalataya.* »

Verse 10: “ *Siya rin ay iinom ng alak ng poot ng Diyos, na ibinubuhos nang walang halo sa saro ng kanyang poot, at siya ay pahihirapan ng apoy at asupre sa harap ng mga banal na anghel at sa harapan ng Kordero.* »

Ang poot ng Diyos ay lubos na mabibigyang katwiran dahil ang mga tumatanggap ng “ *marka ng halimaw* ” ay nagpaparangal sa kasalanan ng tao habang inaangkin ang katuwiran ni Jesu-Kristo. Sa Rev. 6:15-17, inilarawan ng Espiritu ang mga kahihinatnan ng kanilang huling paghaharap sa mapangwasak na matuwid na poot ni Jesu-Kristo.

Napakahalagang tala : Upang mas maunawaan ang banal na poot na ito, dapat nating mapagtanto kung bakit ang pagwawalang-bahala sa banal na Sabbath ay pumukaw sa poot ng Diyos. May mga venial na kasalanan, ngunit binabalaan tayo ng Bibliya laban sa kasalanang ginawa laban sa Banal na Espiritu, na sinasabi sa atin na wala nang anumang sakripisyo upang makamit ang banal na kapatawaran. Noong panahon ng mga apostol, ang tanging halimbawang ibinigay sa atin ng ganitong uri ng kasalanan ay ang pagtanggi kay Kristo ng isang napagbagong loob na Kristiyano. Ngunit ito ay isang halimbawa lamang, dahil sa katotohanan ang kalapastanganan laban sa Banal na Espiritu ay binubuo ng pagtanggi at pagtanggi sa isang patotoong ibinigay ng Espiritu ng Diyos. Upang kumbinsihin at turuan ang mga tao, binigyang-inspirasyon ng Espiritu ang mga

banal na kasulatan ng Bibliya. Kaya't ang sinumang tumutol sa patotoong ibinigay ng Espiritu sa Bibliya ay nakagawa na ng kalapastanganan laban sa Espiritu ng Diyos. Magagawa ba ng Diyos ang mas mahusay na ipaalam ang kanyang kalooban kaysa akayin ang mga tinawag sa Bibliya at sa mga sulat nito? Maaari ba niyang ipahayag ang kanyang kalooban, ang kanyang mga iniisip at ang kanyang soberanong paghatol nang mas malinaw? Noong ika-16 na siglo , ang paghamak na ito sa Bibliya kung saan ito nakipagdigma ay nagmarka ng tiyak na wakas ng pagtitiis ng Diyos para sa relihiyong Romano Katoliko; ang katapusan ng kanyang pasensya para sa isang doktrinang hindi niya kinikilala. Pagkatapos, noong 1843, ang paghamak sa makahulang salita ay nagmarka ng wakas ng pagtanggap ng pananampalatayang Protestante sa lahat ng iba't ibang anyo nito, mga tagapagmana ng Linggo ng Roma, ibig sabihin, "ang *tanda ng halimaw* ." At sa wakas, sa turn, ang Adventism ay gumawa ng kalapastanganan laban sa Banal na Espiritu sa pamamagitan ng pagtanggi sa pinakahuling propetikong paghahayag na ipinakita dito ni Jesus sa pamamagitan ng kanyang abang lingkod na Aking nagkatawang-tao; kalapastanganan na pinatunayan at pinalalakas ng kanilang pakikipag-alyansa sa mga tagamasid ng Linggo mula noong 1995. Ang paglapastangan sa Espiritu ay tumatanggap sa bawat pagkakataon mula sa Diyos ng makatarungang tugon na nararapat dito; isang makatarungang sentensiya ng paghatol sa una at “ *ikalawang kamatayan* ” na kinumpirma sa talatang 10 na ito.

Verse 11: “ *At ang usok ng kanilang pagdurusa ay napaiilanglang magpakailanman; at sila'y walang kapahingahan araw o gabi, na sumasamba sa hayop at sa kaniyang larawan, at sinomang tumatanggap ng tanda ng kaniyang pangalan.* »

Ang “ *usok* ” ay mapupunta lamang sa panahon ng huling paghuhukom, ang oras kung kailan ang mga mapanghimagsik na bumagsak ay “ *pahihirapan sa apoy at asupre* ” ng *“lawa ng apoy* ” ng Apoc. 19:20 at 20:14; ito, sa pagtatapos ng ikapitong milenyo. Ngunit bago ang kakila-kilabot na sandali na ito, ang oras ng maluwalhating pagbabalik ni Jesu-Kristo ay magpapatunay sa kanilang huling kapalaran. Ang mensahe ng talatang ito ay tumatalakay sa paksa ng “ *kapahingahan* .” Sa kanilang bahagi, ang mga hinirang ay matulungin sa oras ng kapahingahan na pinabanal ng Diyos, ngunit ang mga nahulog ay hindi, sa kabilang banda, ay may parehong pag-aalala, dahil hindi nila binibigyan ng mga banal na deklarasyon ang kahalagahan at kaseryosohan na nararapat sa kanila. Samakatuwid, bilang tugon sa kanilang paghamak, sa oras ng kanilang huling kaparusahan, hindi sila bibigyan ng Diyos ng anumang kapahingahan upang mapagaan ang kanilang pagdurusa.

Verse 12: “ *Ito ang pagtitiyaga ng mga banal, na tumutupad sa mga utos ng Diyos at sa pananampalataya kay Jesus.* »

Ang mga salitang " *pagtitiyaga o pasensya* " ay nagpapakilala sa mga tunay na santo ng banal na Mesiyas na si Jesus mula 1843-44 hanggang sa kanyang pagbabalik sa kaluwalhatian. Sa talatang ito, “ *ang pangalan ng Ama* ” sa talata 1 ay nagiging “ *mga utos ng Diyos* ,” at “ *ang pangalan ng Kordero* ” ay pinalitan ng “ *pananampalataya kay Jesus* .” Ang pagkakasunud-sunod ng mga priyoridad ay binago din. Sa talatang ito, unang binanggit ng Espiritu *ang "mga utos ng Diyos* ", at pangalawa, " *ang pananampalataya kay Jesus* "; na ayon sa

kasaysayan at nasa antas ng halaga ang kaayusan na inaprubahan ng Diyos sa kanyang proyekto ng kaligtasan. Ang talata 1 ay nagbigay ng priyoridad sa " *pangalan ng ang Kordero* " upang ikonekta ang " *144,000* " na hinirang sa pananampalatayang Kristiyano.

Verse 13: " *At narinig ko ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi, Isulat mo: Mula ngayon ay mapalad ang mga patay na nangamamatay sa Panginoon! Oo, sabi ng Espiritu, upang sila ay makapagpahinga sa kanilang mga pagpapagal, sapagkat* ***ang kanilang mga gawa*** *ay sumusunod sa kanila.* »

Ang pananalitang " *mula ngayon* " ay nararapat sa isang detalyadong paliwanag dahil ito ay napakahalaga. Sapagkat tinatarget nito ang petsa ng tagsibol ng 1843 at ng taglagas ng 1844 kung saan, ayon sa pagkakabanggit, ang utos ng Daniel 8:14 ay magkakabisa, at ang dalawang pagsubok sa Adventist na inorganisa ni William Miller ay natapos na.

Sa paglipas ng panahon, ang opisyal na institusyonal na Adventism ay nawala sa paningin ang mga implikasyon ng pariralang " *ngayon* ." Tanging ang mga founding pioneer ng pananampalatayang Adventist ang nakaunawa sa mga kahihinatnan ng iniaatas ng Diyos sa Sabbath mula 1843. Upang tanggapin ang ikapitong araw na gawaing ito, sila ay naakay upang matanto na ang Linggo na ginagawa hanggang noon ay isinumpa ng Diyos. Pagkatapos nila, ang minanang Adventism ay naging tradisyonal at pormalistiko, at para sa napakaraming mga tagasunod at guro, ang Linggo at ang Sabbath ay hindi patas na inilagay sa antas ng pagkakapantay-pantay. Ang pagkawalang ito ng diwa ng sagrado at ng tunay na kabanalan ay nagresulta sa kawalan ng interes sa propetikong salita at sa ikatlong mensahe ng Adventist na aking inihatid sa pagitan ng 1983 at 1994. Dahil ang paghamak na ito ay nahayag sa Adventism sa France, ang institusyon ng Adventist na mundo ay nakipag-alyansa sa ang ecumenical clan noong 1995, para sa pinakadakilang sumpa nito. Ang banta ng " *mga pahirap* " sa talatang 10 ay nababahala naman sa kanya, sa pamamagitan ng mungkahi ng pananalitang " *iinom* ***din siya*** "; mula noong 1994, ang institusyonal na Adventism, pagkatapos ng pananampalatayang Protestante, ay hinatulan at hinatulan mula noong 1843.

Gaya ng ipinahihiwatig ng talatang ito, ang utos ng Daniel 8:14 ay naging sanhi ng paghihiwalay ng mga Kristiyanong Protestante noong 1843 sa dalawang kampo kabilang ang grupong Adventist, na mga benepisyaryo ng beatitude na binibigkas: "Mapalad mula ngayon ang mga patay na nangamamatay sa Panginoon *!* ". Walang sabi-sabi na ipinahayag ni Jesus sa " *Laodicea* " na " *susuka* " niya ito, ang institusyong Adventist, opisyal na mensahero ni Kristo noong 1991, ang petsa ng opisyal na pagtanggi sa liwanag, na tinatawag na " *hubad* " ay hindi na makikinabang. mula sa kaligayahang ito.

Oras ng ani

Verse 14: " *Tumingin ako, at, narito, may isang puting ulap, at sa ibabaw ng ulap ay nakaupo ang isang tulad ng isang anak ng tao, na may isang koronang ginto sa kanyang ulo, at sa kanyang kamay ay isang matalas na karit.* »

Ang paglalarawang ito ay pumupukaw kay Jesu-Kristo sa sandali ng kanyang maluwalhating pagbabalik. Ang " *puting ulap* " ay nagpapaalala sa mga kondisyon ng pag-alis nito at ang pagtaas nito sa langit na naranasan dalawang

libong taon na ang nakalilipas. Ang “ *puting ulap* ” ay tumutukoy sa kanyang kadalisayan, ang kanyang “ *gintong korona* ” ay sumasagisag sa kanyang matagumpay na pananampalataya, at “ *ang matalas na karit* ” ay naglalarawan ng “ *pagputol ng salita* ” ng Diyos mula sa Heb.4:12, na ipinatupad ng “ *kanyang kamay* ".

Verse 15: “ *At lumabas ang isa pang anghel sa templo, na sumisigaw ng malakas na tinig sa nakaupo sa alapaap, Unawain mo ang iyong panggapas, at gumapas ka; sapagkat dumating na ang oras ng pag-aani, sapagkat hinog na ang aanihin sa lupa.* »

Sa ilalim ng aspeto ng " *pag-aani* ", tulad ng sa kanyang talinghaga, naalala ni Jesus na dito, darating ang oras upang tiyak na paghiwalayin *ang "trigo mula sa ipa* ". Sa pamamagitan ng kanyang Apocalipsis, pinatuklas niya sa atin ang paksang ito na naghihiwalay sa dalawang kampo: ang Sabbath ng mga hinirang at ang Linggo ng mga bumagsak, dahil sa likod ng pangalang ito ng relihiyon ay nagtatago ang pagsamba at awtoridad ng isang paganong solar na diyos. At sa kabila ng mga ebolusyon ng panahon ng tao, patuloy siyang tinitingnan ng Diyos kung ano talaga siya para sa kanya. Ang iba't ibang opinyon ng mga tao ay hindi nakakaimpluwensya sa kanyang paghatol; sa pagkakasunud-sunod ng oras nito, ang unang araw ay bastos, hindi ito maaaring magkaroon ng banal na kabanalan. Ito ay eksklusibong nauugnay sa pinabanal na ikapitong araw sa pagkakasunud-sunod ng oras nito na nakaukit mula sa simula ng walang hanggang terrestrial na panahon; ito sa tagal na 6000 solar years.

Verse 16: “ *At inihagis ng nakaupo sa ulap ang kanyang karit sa lupa. At ang lupain ay inani.* »

Pinagtitibay ng Espiritu ang hinaharap na katuparan ng “ *pag-aani sa lupa* .” Si Kristo na Tagapagligtas at Tagapaghiganti ay babantayan ito at isasakatuparan ito alinsunod sa kanyang pahayag na ginawa sa talinghaga, sa kanyang mga apostol, sa Mat.13:30 hanggang 43. Ang “pag-aani” ay *pangunahing* patungkol sa pagdagit sa langit ng mga hinirang na mga banal na nanatili tapat sa Diyos na Lumikha.

Oras ng pag-aani (at paghihiganti)

Verse 17: “ *At lumabas ang isa pang anghel mula sa templo na nasa langit, na may hawak ding isang matalas na karit.* »

Kung *ang dating "anghel* " ay may misyon na pabor sa mga hinirang, sa kabaligtaran, ang " *ibang anghel* " na ito ay may misyon na nagpaparusa laban sa mga nahulog na rebelde. Ang ikalawang “ *karit” na ito* ay sumasagisag din sa “ *puputol na salita ng Diyos* ” na isinagawa ayon sa kaniyang kalooban, ngunit hindi sa pamamagitan ng kaniyang kamay dahil, hindi tulad ng pag-aani, para sa pag-aani ng ubas, ang pananalitang “ *sa kaniyang kamay* ” ay wala. . Ang aksyong parusa kung gayon ay ipagkakatiwala sa mga ahente na nagsasagawa ng banal na kalooban; sa katunayan, ang mga biktima ng kanyang mga pang-aakit.

Bersikulo 18: “ *At ang isa pang anghel, na may kapamahalaan sa apoy, ay lumabas sa dambana, at nagsalita ng malakas na tinig sa may matalas na karit, na sinasabi, Galatin mo ang iyong matalas na karit, at pumitas ng mga ubas. puno ng ubas ng lupa; sapagkat ang mga ubas sa lupa ay hinog na.* »

Pagkatapos, pagkatapos ng pagdagit ng mga hinirang sa langit, ang sandali ng " *pag-aani ng ubas* ". Sa Isa.63:1 hanggang 6, binuo ng Espiritu ang aksyon na pinuntirya ng simbolikong terminong ito. Sa Bibliya, ang pulang katas ng ubas ay inihambing sa dugo ng tao. Ang paggamit nito ni Hesus sa Banal na Hapunan ay nagpapatunay sa ideyang ito. Ngunit *ang " vintage* " ay nauugnay sa " *poot ng Diyos* " at ito ay mag-aalala sa mga gumawa nang hindi karapat-dapat sa pagkukunwari ng kaniyang mga lingkod, dahil ang dugong kusang-loob ni Kristo ay hindi karapat-dapat sa kanilang maraming pagkakanulo. Sapagkat si Jesus ay maaaring makaramdam ng pagtataksil ng mga taong binabaluktot ang kanyang pagliligtas na proyekto hanggang sa punto ng pagbibigay-katwiran sa kasalanan kung saan ibinigay niya ang kanyang buhay at dinanas ang pagdurusa upang ang pagsasagawa nito ay tumigil na. Ang mga kusang lumalabag sa kanyang batas kung gayon ay kailangang managot sa kanya. Sa kanilang bulag na kabaliwan, aabot sila hanggang sa naisin nilang patayin ang kanilang tunay na hinirang, upang mapuksa sa lupa, ang pagsasagawa ng ikapitong araw na Sabbath na pinabanal at hinihiling ng Diyos mula noong 1843-44. Ang mga hinirang ay walang awtorisasyon ng Diyos na gumamit ng puwersa laban sa kanilang mga relihiyosong kaaway; Inilaan ng Diyos ang pagkilos na ito ng eksklusibo para sa Kanyang sarili. " *Akin ang paghihiganti, akin ang paghihiganti,* " ipinahayag niya sa kanyang mga inihalal na opisyal, at dumating na ang oras para ipatupad ang paghihiganting ito.

Sa kabanata 14 na ito, ang mga bersikulo 17 hanggang 20 ay pumukaw sa temang ito ng " *pag-aani* ". Ang mga makasalanang ubas ay idineklara na hinog dahil ganap nilang ipinakita sa kanilang mga gawa ang kanilang tunay na kalikasan. Ang kanilang dugo ay aagos tulad ng katas ng ubas sa isang banga kapag sila ay natapakan ng mga paa ng mga mamimitas ng ubas.

Verse 19: " *At inihagis ng anghel ang kaniyang panggapas sa lupa. At pinisan niya ang puno ng ubas sa lupa, at inihagis ang ubas sa malaking pisaan ng ubas ng poot ng Dios.* »

Ang aksyon ay pinatunayan ng anunsyo na ito na inihayag ng eksenang ito. May katiyakan na hinuhulaan ng Diyos ang kaparusahan sa kapalaluan ng Katoliko at Protestante. Sila ay magdurusa sa mga bunga ng poot ng Diyos, na inilalarawan ng kawa kung saan ang mga inaning ubas ay dinudurog ng mga paa ng mga dumudurog.

Verse 20: " *At ang pisaan ng ubas ay niyapakan palabas ng lungsod; at ang dugo ay lumabas sa tapayan, hanggang sa mga pigil ng mga kabayo, sa layo na isang libo at anim na raang estadio.* »

Tinukoy ng Isa.63:3: " *Ako ay nag-iisa sa pagtapak sa pisaan ng ubas; walang lalaking kasama ko...* ". Tinutupad ng vintage ang parusa ng Babylon the Great city sa Rev.16:19. Pinuno niya ang kopa ng banal na galit na dapat niyang inumin hanggang sa latak. " *Ang pisaan ng ubas ay niyapakan sa labas ng lungsod* " ibig sabihin, nang walang presensya ng mga hinirang na iniakyat na sa langit. Sa Jerusalem, ang mga pagbitay sa mga hinatulan ng kamatayan ay isinagawa sa labas ng mga pader ng banal na lungsod upang hindi ito madungisan. Ito ang kaso ng pagpapako sa krus ni Jesu-Kristo na nagpapaalala, sa pamamagitan ng mensaheng ito, ang halagang babayaran para sa mga taong

minamaliit ang kanyang sariling kamatayan. Dumating na ang panahon na ang kanyang mga kaaway ay magbubuhos naman ng kanilang dugo upang tubusin ang kanilang maraming kasalanan. " *At lumabas ang dugo mula sa sisidlan hanggang sa mga bituka ng mga kabayo* ." Ang mga puntirya ng galit ay mga Kristiyanong relihiyosong guro, at sila ay tinutukoy ng Diyos sa pamamagitan ng larawan ng " *kagat* " na inilalagay ng mga mangangabayo " *sa mga bibig ng mga kabayo* ," upang patnubayan sila. Ang larawang ito ay iminungkahi sa Santiago 3:3, na ang tema ay tiyak: mga guro ng relihiyon. Tinukoy ni Santiago sa simula ng kabanata 3: " *Mga kapatid ko, huwag hayaang marami sa inyo ang magsimulang magturo, sapagkat alam ninyo na tayo ay hahatulan nang mas mahigpit* ." Ang pagkilos ng " *pag-aani* " ay nagbibigay-katwiran sa matalinong babalang ito. Sa pamamagitan ng pagtukoy sa " *hanggang sa mga kagat ng mga kabayo* ", ang Espiritu ay nagmumungkahi na ang vat ay may kinalaman, una, ang Romano Katolikong klero ng " *Babilonyang Dakila* ", ngunit ito ay umaabot *sa mga* gurong Protestante na, mula noong 1843, ay gumagamit ng "mapanirang" ang Banal na Bibliya ayon sa paratang na ginawa ng Espiritu sa Rev.9:11. Dito makikita natin ang aplikasyon ng babala na ibinigay sa Rev. 14:10: " *Siya* ***rin ay iinom*** *ng alak ng poot ng Diyos na ibinuhos nang walang halo sa saro ng kanyang poot…* ".

Para sa mensaheng " *higit sa isang libo anim na raang stadia* ", sa pagpapatuloy ng naunang mensahe, ang parusa ay umaabot sa Reformed faith mula noong ika-16 na siglo kung saan ang bilang na 1600 ay tumutukoy. Ito ang panahon kung kailan pormal na ginawa ni Martin Luther ang akusasyon laban sa pananampalatayang Katoliko noong 1517. Ngunit noong ika-16 na siglo din na nabuo ang mga doktrinang Protestante ng " *mga huwad na Kristo " at mga huwad na Kristiyano* na nagpatotoo sa karahasan at tabak na ipinagbabawal ni Jesu-Kristo. . Ang Apocalypse ay nag-aalok ng sarili nitong mga susi sa interpretasyon at ang ika-16 na siglo na ito ay itinalaga sa Apocalipsis 2:18 hanggang 29 sa ilalim ng simbolikong pangalan ng panahon na " *Tyatira* ". Ang salitang " *stadyum* " ay nagpapakita ng kanilang relihiyosong aktibidad, ang kanilang pakikilahok sa takbuhan na ang premyo ay nakataya ay ang korona ng tagumpay na ipinangako sa mananalo. Ito ang turo ni Pablo sa 1 Cor.9:24: " *Hindi ba ninyo alam na ang mga tumatakbo sa istadyum, lahat ay tumatakbo, ngunit isa ang tumatanggap ng gantimpala? Tumakbo ka para manalo ka* ." Ang premyo ng selestiyal na bokasyon samakatuwid ay hindi napanalunan sa anumang paraan; katapatan at tiyaga sa pagsunod ang tanging paraan upang manalo sa labanan ng pananampalataya. Kinumpirma niya sa Phi.3:14 na nagsasabi, " *Ako ay nagpupumiglas patungo sa layunin para sa gantimpala ng itaas na pagtawag ng Diyos kay Cristo Jesus* ." Sa panahon ng " *pag-aani* " ang mga salitang ito ni Hesus ay mapapatunayan: " *Sapagkat marami ang tinawag, ngunit kakaunti ang pinili* (Mat.22:14)".

Apocalipsis 15: Ang katapusan ng probasyon

Bago maganap ang " *pag-aani at pag-ani* " ay dumating ang kakila-kilabot na sandali, ang katapusan ng panahon ng biyaya. Isa kung saan ang mga pagpili ng tao ay nakaukit sa bato ng panahon, na walang posibilidad na baligtarin ang mga pagpipiliang ito. Sa puntong iyon, nagtatapos ang alok ng kaligtasan kay Kristo. Ito ang tema nitong napakaikling kabanata 15 ng Apocalypse ni Jesu-Kristo. Ang katapusan ng panahon ng biyaya ay nagaganap pagkatapos ng unang anim na " *trumpeta* " ng mga kabanata 8 at 9, at bago *ang "pitong huling salot ng Diyos* " ng kabanata 16. Hindi sinasabi na ito ay sumusunod sa huling pagpili ng landas ng Diyos. nagbibigay sa tao na gawin. Sa ilalim ng makapangyarihang pagpupursige ng " *hayop na umaakyat mula sa lupa* " ng Apoc. 13:11 hanggang 18, ang huling dalawang landas ay humahantong, isa, sa pinabanal na Sabado o Sabbath ng Diyos, ang isa, hanggang Linggo, ng awtoridad ng papa ng Roma. . Hindi kailanman naging malinaw ang mga pagpipilian sa pagitan ng buhay at mabuti, kamatayan at kasamaan. Sino ang pinakakinatatakutan ng tao? Diyos, o tao? Ito ang ibinigay ng sitwasyon. Pero masasabi ko rin: Sino ang pinakamamahal ng tao? Diyos o tao? Ang mga hinirang ay tutugon sa parehong mga kaso: Ang Diyos, na nalalaman sa pamamagitan ng kanyang makahulang paghahayag ang mga detalye ng pagtatapos ng kanyang proyekto. Ang buhay na walang hanggan ay magiging napakalapit, na maaabot nila.

Verse 1: " *At nakita ko ang isa pang tanda sa langit, dakila at kamangha-mangha: pitong anghel na may hawak na pitong huling salot, sapagkat sa mga iyon naganap ang poot ng Diyos.* »

Ang talatang ito ay naglalahad ng " *pitong huling salot* " na tatama sa mga huwad na mananampalataya sa kanilang pagpili sa araw ng Linggo ng Roma. Ang tema ng kabanatang ito, ang katapusan ng panahon ng pagsubok, ay nagbubukas sa panahon ng " *pitong huling salot ng poot ng Diyos* ".

Verse 2: *"At nakita ko ang parang isang dagat na salamin, na may halong apoy, at ang mga nanaig sa halimaw, at sa kaniyang larawan, at sa bilang ng kaniyang pangalan, na nakatayo sa ibabaw ng dagat na salamin, na may mga alpa ng Diyos.* »

Upang pasiglahin ang kanyang mga lingkod, ang kanyang mga pinili, ang Panginoon pagkatapos ay naghaharap ng isang eksena na pumukaw sa kanilang nalalapit na tagumpay sa pamamagitan ng iba't ibang larawang kinuha mula sa ibang mga sipi ng propesiya. " *Sa dagat na salamin, na may halong apoy, sila ay nakatayo* ," dahil dumaan sila sa pagsubok ng pananampalataya kung saan sila ay pinag-usig (*may halong apoy*) at nagwagi. Ang " *dagat ng salamin* " ay tumutukoy sa kadalisayan ng piniling mga tao, tulad ng sa Rev.4:1.

Bersikulo 3: " *At inawit nila ang awit ni Moises na tagapaglingkod ng Diyos, at ang awit ng Kordero, sinasabing: Dakila at kamangha-mangha ang iyong mga gawa, O Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat; Matuwid at totoo ang iyong mga daan, Hari ng mga Bansa!* »

“ *The Song of Moses* ” ang maluwalhating paglabas ng Israel mula sa Ehipto, ang lupain at tipikal na simbolo ng kasalanan. Ang pagpasok sa makalupang Canaan na sumunod pagkaraan ng 40 taon ay naglalarawan sa pagpasok ng huling hinirang sa makalangit na Canaan. Kaugnay nito, pagkatapos ibigay ang kanyang buhay upang magbayad-sala para sa mga kasalanan ng mga hinirang, si Jesus, “ *ang kordero* ”, ay umakyat sa langit, sa kanyang kaluwalhatian at sa kanyang makalangit na kapangyarihan. Ang mga huling tapat na saksi ni Jesus, lahat ng mga Adventist sa pamamagitan ng pananampalataya at gawa, ay nakakaranas naman ng pag-akyat sa langit kapag bumalik si Jesus upang iligtas sila. Dinadakila ang kanyang " *dakila at kahanga-hangang mga gawa* ", ang mga hinirang ay nagbibigay ng kaluwalhatian sa Diyos na lumikha na nagkatawang-tao ng kanyang mga halaga kay Jesu-Kristo: ang kanyang perpektong " *katarungan* " at ang kanyang " *katotohanan* ". Ang paglitaw ng salitang " *totoo* " ay nag-uugnay sa konteksto ng aksyon sa pagtatapos ng panahon ng " *Laodicean* " kung saan ipinakita niya ang kanyang sarili bilang " *ang Amen at ang Totoo* ". Ito ay pagkatapos ang oras ng " *pagpalaya* " na nagmamarka ng katapusan ng panahon ng " *babaeng nanganganak* " ng Rev.12:2. " *Ang bata* " ay dinala sa mundo sa anyo ng kadalisayan ng makalangit na katangian na inihayag kay at sa pamamagitan ni Jesu-Kristo. Ang mga hinirang ay maaaring purihin ang Diyos para sa kanyang " *makapangyarihang* " estado dahil sa banal na kapangyarihang ito na utang nila ang kanilang kaligtasan at pagpapalaya. Matapos makolekta at mapili ang kanyang tinubos mula sa lahat ng mga bansa sa lupa, si Jesu-Kristo ay talagang ang “ *Hari ng mga bansa* ”. Wala na ang mga sumalungat sa kanya at sa kanyang mga halal na opisyal.

Verse 4: “ *Sino ang hindi matatakot, Panginoon, at luluwalhati sa iyong pangalan? Sapagkat ikaw lamang ang banal. At ang lahat ng mga bansa ay darating at sasamba sa iyo, sapagkat ang iyong mga kahatulan ay nahayag na.* »

Sa madaling salita, ang ibig sabihin nito ay: Sino ang tatanggi na matakot sa iyo, Diyos na Lumikha, at mangahas na dayain ka sa iyong nararapat na kaluwalhatian sa pamamagitan ng pagtanggi na igalang ang iyong banal na ikapitong araw na Sabbath? Sapagkat **ikaw lamang ang banal** at nag-iisa ang iyong pinabanal ang iyong ikapitong araw at ang mga pinagkalooban mo nito, bilang tanda ng kanilang pagsang-ayon at pag-aari sa iyong kabanalan. Sa katunayan, sa pamamagitan ng pag-uudyok sa “ *kanyang takot* ”, ang Espiritu ay tumutukoy sa mensahe ng unang “ *anghel* ” ng Apoc. 14:7: “ *Matakot sa Diyos at luwalhatiin siya sapagkat dumating na ang oras ng kanyang paghatol; at sambahin (yumukod) sa kanya na gumawa ng langit at lupa at ng dagat at mga bukal ng tubig* .” Sa plano ng Diyos, ang nawasak na mapanghimagsik na mga bansa ay bubuhaying muli para sa dobleng layunin: ang pagpapakumbaba ng kanilang sarili sa harap ng Diyos at pagbibigay sa kanya ng kaluwalhatian, at ang pagdurusa sa kanyang makatarungang huling parusa na tiyak na lilipulin sila, sa "dagat ng apoy." *at asupre* ” ng huling paghatol, na inihayag sa mensahe ng “ *ikatlong anghel* ” ng Rev.14:10. Bago maganap ang mga bagay na ito, ang mga hinirang ay kailangang dumaan sa panahon ng mga banal na paghuhukom na ipapakita sa pamamagitan ng pagkilos ng “ *pitong salot* ” na inihayag sa unang talata.

Verse 5: “ *Pagkatapos nito ay tumingin ako, at ang templo ng tabernakulo ng patotoo ay nabuksan sa langit.* »

Ang pagbubukas na ito ng makalangit na “ *templo* ” ay hudyat ng pagtigil ng pamamagitan ni Jesu-Kristo, sapagkat ang oras ng tawag ng kaligtasan ay nagtatapos na. Ang “ *patotoo* ” ay tumutukoy sa sampung utos ng Diyos na inilagay sa banal na kaban. Kaya, mula sa sandaling ito, ang paghihiwalay sa pagitan ng napili at nawala ay pangwakas. Sa lupa, nagpasya ang mga rebelde, sa pamamagitan ng isang dekreto ng batas, ang obligasyon na igalang ang lingguhang natitirang bahagi ng unang araw na itinatag ng sibil at relihiyon na kinumpirma, sunud-sunod, ng mga emperador ng Roma, Constantine I, at Justinian I na ginawang Vigilius I [ang] unang papa, temporal na pinuno ng unibersal na pananampalatayang Kristiyano, ibig sabihin, Katoliko, noong 538. Ang huling utos ng kamatayan ay ipinropesiya sa Apoc. 13:15 hanggang 17 at inilagay sa ilalim ng nangingibabaw na pagkilos ng pananampalatayang Protestante sa Amerika na sinusuportahan ng pananampalatayang Katoliko sa Europa. .

Verse 6: *“At lumabas sa templo ang pitong anghel na may pitong salot, na nararamtan ng dalisay at makintab na lino, at may mga pamigkis na ginto sa palibot ng kanilang mga dibdib.* »

Sa simbolismo ng hula, ang “ *pitong anghel* ” ay kumakatawan kay Jesu-Kristo lamang o “ *pitong anghel* ” na tapat sa kaniyang kampo na katulad niya. " *Ang mainam, dalisay, maningning na lino* " ay naglalarawan ng " *matuwid na mga gawa ng mga banal* " sa Rev.19:8. Ang " *gintong sinturon sa paligid ng dibdib* ", samakatuwid sa taas ng puso, ay nagbubunga ng pag-ibig sa katotohanan na binanggit na sa larawan ni Kristo na ipinakita sa Rev.1:13. Ang Diyos ng katotohanan ay naghahanda upang parusahan ang kampo ng mga kasinungalingan. Sa pamamagitan ng paalala na ito, ang Espiritu ay nagmumungkahi *ng "malaking kapahamakan* " na ang anyo ay nahayag sa pamamagitan ng mukha nito kumpara sa " *araw kapag ito ay sumisikat sa kanyang lakas* ". Dumating na ang oras ng huling paghaharap ni Jesu-Kristo at ng paganong mga rebeldeng sumasamba sa araw.

Verse 7: “ *At ang isa sa apat na nilalang na buhay ay nagbigay sa pitong anghel ng pitong mangkok na ginto, na puno ng poot ng Diyos na nabubuhay magpakailanman.* »

Si Jesus mismo ang modelong inilarawan ng “ *apat na buhay na nilalang* ” ng Rev.4. Siya rin, " *ang Diyos na nabubuhay magpakailanman " ay* nagpagalit . Sa gayon, iniuugnay ng Kanyang pagka-Diyos sa kanya ang lahat ng mga tungkulin: Manlilikha, Manunubos, Tagapamagitan, at magpakailanman, Hukom, pagkatapos ay tinapos ang kanyang pamamagitan, siya ay naging makatarungang Diyos na humahampas at nagpaparusa ng kamatayan sa kanyang mapanghimagsik na mga kalaban, dahil tinupad nila ang *" saro* ng kanyang matuwid *na poot* . “ *Ang kopa* ” ay puno na ngayon, at ang galit na ito ay magiging anyong “ *pitong huling* ” mga parusa kung saan ang banal na awa ay hindi na magkakaroon ng lugar nito.

Verse 8: “ *At ang templo ay napuno ng usok dahil sa kaluwalhatian ng Diyos at sa kanyang kapangyarihan; at walang makapapasok sa templo hanggang sa maganap ang pitong salot ng pitong anghel.* »

Upang ilarawan ang temang ito ng pagtigil ng biyaya, ipinakita ng Espiritu sa talatang ito ang larawan ng isang " *templo na puno ng usok dahil sa* " presensya. " *ng Diyos* " at tinukoy niya: " *at walang makapasok sa templo, hanggang sa maganap ang pitong salot ng pitong anghel* ". Kaya binabalaan ng Diyos ang kaniyang mga pinili na mananatili sila sa lupa sa panahon ng " *pitong huling salot* " ng kaniyang poot. Isasabuhay ng mga huling pinili ang karanasan ng mga Hebreo noong panahon ng " *sampung salot* " na tumama sa mapaghimagsik na Ehipto. Ang *mga salot* ay hindi para sa kanila, ngunit para sa mga rebelde, mga puntirya ng banal na poot. Ngunit ang nalalapit na kanilang pagpasok sa " *templo* " ay kaya napatunayan, ang posibilidad ay ibibigay, mula sa katapusan ng " *pitong huling salot* ".

Apocalipsis 16: Ang Pitong Huling Salot ng poot ng Diyos

Inilalahad ng Kabanata 16 ang pagbuhos ng " *pitong **huling** salot* " na ito kung saan ipinahayag *ang "poot ng Diyos ".*

Ang pag-aaral ng buong kabanata ay magpapatunay nito, ngunit dapat tandaan na ang mga target ng " *poot ng Diyos* " ay magiging magkapareho sa mga tinamaan ng mga parusa ng unang anim na " *trumpeta* ". Sa gayon, inihayag ng Espiritu na ang mga parusa ng " *pitong **huling** salot* " at ng mga " *pitong trumpeta* " ay nagpaparusa sa parehong kasalanan: ang paglabag sa sabbath na kapahingahan ng " *ikapitong araw pinabanal* " ng Diyos mula sa pagkakatatag ng mundo.

Binubuksan ko ang isang panaklong dito, huli. Pansinin ang pagkakaiba na nagpapakilala sa banal na " *mga trumpeta* " at " *mga salot o salot "*. Ang " *mga trumpeta* " ay lahat ng mga pagpatay sa tao na ginawa ng mga tao ngunit iniutos ng Diyos, ang ikalimang nilalang ay may espirituwal na kalikasan. Ang " *mga salot* " ay mga hindi kasiya-siyang aksyon na direktang ipinataw ng Diyos sa pamamagitan ng natural na paraan ng Kanyang buhay na nilikha. Ipinakikita sa atin ng Apocalipsis 16 ang " *pitong **huling** salot* " na nagmumungkahi sa atin, sa banayad na paraan, na sila ay naunahan ng iba pang " *mga salot* " na dinanas ng mga tao bago ang katapusan ng panahon ng biyaya na naghihiwalay, sa espirituwal, sa dalawang bahagi, " *ang panahon. ng wakas* " binanggit sa Dan.11:40. Sa una, ang katapusan na ito ay sa panahon ng mga bansa, at sa pangalawa, sa panahon ng pandaigdigang pamahalaan na inorganisa sa ilalim ng pangangasiwa at inisyatiba ng USA. Sa update na ito, na isinagawa noong Sabbath Disyembre 18, 2021, makumpirma ko ang paliwanag na ito, mula noong simula ng 2020, ang lahat ng sangkatauhan ay tinamaan ng pagkasira ng ekonomiya dahil sa isang nakakahawang virus, ang Covid-Coronavirus. 19, unang lumitaw sa Tsina. Sa konteksto ng globalistang pagpapalitan at kaalaman, sa pag-iisip na pinalalakas ang mga tunay na epekto nito, sa gulat, ang mga pinuno ng mga tao ay tumigil sa pag-unlad at patuloy na paglago ng buong ekonomiya ng Kanlurang Europa at Amerika. Itinuturing, hindi patas, bilang isang pandemya, ang Kanluran, na nag-aakalang sasakupin nito ang kamatayan balang araw, ay dismayado at naguguluhan. Sa gulat, isinuko ng mga walang Diyos ang katawan at kaluluwa sa bagong relihiyon na pumapalit dito: ang pinakamakapangyarihang medikal na agham. At ang bansa ng mga manloloko, ang pinakamayaman sa mundo, ay sinamantala ang pagkakataong gawing bihag ang mga lalaki at maging alipin ng kanilang mga diagnosis, kanilang mga bakuna, kanilang mga remedyo, at kanilang mga desisyon sa korporasyon. Kasabay nito, maririnig natin ang mga direktiba sa France, na kabalintunaan upang sabihin ang hindi bababa sa, na kung saan ako summarize bilang mga sumusunod: "ito ay ipinapayong upang maaliwalas ang mga apartment at magsuot ng proteksiyon mask para sa mga oras,

sa likod kung saan ang nagsusuot ay suffocates." I-highlight ang "common sense" ng mga batang pinuno ng France at iba pang mga bansang gumagaya. Pansinin natin nang may interes na ang bansang nangunguna sa mapanirang pag-uugaling ito ay ang unang Israel; ang unang bansang isinumpa ng Diyos, sa kasaysayan ng relihiyon. Ang pagsusuot ng maskara, na unang ipinagbabawal kapag hindi ito magagamit, ay ginawang sapilitan, upang maprotektahan laban sa isang sakit na nakakaapekto sa sistema ng paghinga. Ang sumpa ng Diyos ay nagbubunga ng hindi inaasahan, ngunit mapanirang napakabisang bunga. Kumbinsido ako na sa pagitan ng 2021 at pagsisimula ng " *ikaanim na trumpeta* ", World War III, iba pang " *mga salot ng Diyos* " ay tatama sa nagkasala ng sangkatauhan sa iba't ibang lugar sa mundo, at partikular na sa Kanluran. “mga salot” gaya ng “ *gutom* ” at iba pang tunay na pandaigdigang pandemya, na kilala na bilang salot at kolera. Inaangkin ng Diyos ang ganitong uri ng parusa sa Eze.14:21: *“Oo, ganito ang sabi ng Panginoon, YaHWéH: Bagama't ipinadala ko laban sa Jerusalem ang aking apat na kakilakilabot na parusa, ang tabak, ang taggutom, ang mabangis na hayop at ang salot, upang lipulin ang mga tao at mga hayop* . Tandaan na ang listahang ito ay hindi kumpleto, dahil sa modernong panahon, ang mga banal na parusa ay may maraming anyo: Kanser, AIDS, Chikungunya, Alzheimer's... atbp... Pansinin ko rin ang hitsura ng takot dahil sa global warming. Natakot at nataranta ang masa ng sangkatauhan sa pag-iisip ng natutunaw na yelo at mga baha na maaaring magresulta. Muli, isang bunga ng banal na sumpa na tumatama sa isip ng tao at nagtatayo ng mga pader ng paghihiwalay at poot. Isinasara ko ang panaklong ito upang ipagpatuloy ang pag-aaral sa kontekstong ito ng pagkatapos ng katapusan ng biyaya na nagpapakilala sa “ *pitong **huling** salot ng poot ng Diyos* ”.

Ang isa pang dahilan ay nagbibigay-katwiran sa pagpili ng mga target. Ang “ *pitong huling salot* ” ay nagsagawa ng pagkawasak ng sangnilikha sa katapusan ng mundo. Para sa Diyos, ang Lumikha, ang oras ay dumating na para sa pagkawasak ng kanyang gawain. Kaya sinusunod niya ang proseso ng paglikha, ngunit sa halip na lumikha, sinisira niya. Sa pamamagitan ng " *ikapitong huling salot* ", sa lupa, ang buhay ng tao ay papatayin, iiwan ito, ang lupa ay muling magiging isang " *kalaliman* " sa isang magulong kalagayan, kasama ang nag-iisang tumatahan, si Satanas, ang may-akda ng kasalanan; ang tiwangwang na lupain ay magiging kanyang bilangguan sa loob ng “ *isang libong taon* ” hanggang sa huling paghuhukom kung saan siya at ang lahat ng iba pang mga rebelde ay pupuksain ayon sa Rev.20.

Verse 1: “ *At narinig ko ang isang malakas na tinig na nagmumula sa templo, na nagsasabi sa pitong anghel, Humayo kayo at ibuhos ninyo sa lupa ang pitong mangkok ng poot ng Diyos.* »

Ang “ *malakas na tinig na ito na nagmula sa templo* ” ay yaong ng Diyos na lumikha na bigo sa kanyang pinaka-lehitimong karapatan. Bilang Diyos na lumikha, ang kanyang awtoridad ay may pinakamataas na katangian at hindi makatarungan o matalino na labanan ang kanyang pagnanais na sambahin at luwalhatiin sa pamamagitan ng obserbasyon sa araw ng kapahingahan na kanyang “pinabanal” para sa layuning *ito* . Sa kanyang dakila at banal na karunungan, tiniyak ng Diyos na sinumang humahamon sa kanyang mga karapatan at

awtoridad ay babalewalain ang kanyang pinakamahahalagang lihim bago pabayaran sa “ *ikalawang kamatayan* ” ang kabayaran ng kanyang mga galit laban sa Makapangyarihang Diyos.

Verse 2: “ *Ang una ay pumunta at ibinuhos ang kanyang mangkok sa lupa. At isang maligno at masakit na ulser ang tumama sa mga lalaking may marka ng halimaw at sumasamba sa kanyang larawan.* »

Bilang ang nangingibabaw na kapangyarihan at nangungunang awtoridad ng huling paghihimagsik, ang prayoridad na target sa kontekstong ito ay " *ang lupa* " na simbolo ng bumagsak na pananampalatayang Protestante.

Ang unang salot ay " *isang malignant na ulser* " na nagdudulot ng pisikal na pagdurusa sa mga katawan ng mga rebelde na piniling sumunod sa araw ng pahinga na ipinataw ng mga tao. Ang mga target ay ang mga Katoliko at Protestante na nakaligtas sa labanang nuklear na, sa pagpili nitong unang araw, Linggo ng Roma, “ *ang marka ng halimaw* .”

Verse 3: “ *Ibinuhos ng ikalawa ang kaniyang mangkok sa dagat, at ito ay naging dugo, gaya ng dugo ng isang patay; at lahat ng bagay na may buhay ay namatay, lahat ng nasa dagat* .

Ang “ *pangalawa* ” ay tumama *sa “dagat* ” na ginagawang “ *dugo* ”, gaya ng ginawa nito sa Egyptian Nile noong panahon ni Moises; " *dagat* ", simbolo ng Romano Katolisismo, na nagta-target sa Dagat Mediteraneo. Sa sandaling iyon, lipulin ng Diyos ang lahat ng buhay ng hayop sa “ *dagat* .” Pinapabalik nito ang proseso ng paglikha, sa huli, " *ang lupa* " ay muling magiging " *walang anyo at walang laman* "; babalik ito sa orihinal nitong estado na " *nakakalaliman* ".

Verse 4: “ *Ibinuhos ng ikatlo ang kanyang mangkok sa mga ilog at mga bukal ng tubig. At naging dugo sila.* »

Ang " *pangatlo* " ay tumama sa sariwang " *tubig " ng " mga ilog at bukal* " na biglang naging " *dugo* ". Mas maraming tubig para pawi ng uhaw. Ang parusa ay malupit at nararapat dahil naghahanda silang ibuhos ang "dugo" ng mga hinirang. Ang parusang ito ang unang ipinataw ng Diyos sa pamamagitan ng tungkod ni Moises sa mga Ehipsiyo, “mga umiinom ng *dugo* ” ng mga Hebreo na itinuring na parang mga hayop sa malupit na pagkaalipin kung saan marami ang namatay.

Verse 5: “ *At narinig ko ang anghel ng mga tubig na nagsasabi, Matuwid ka, na ngayon, at nang nakaraan; ikaw ay banal, dahil ginamit mo ang paghatol na ito.* »

Pansinin na, sa talatang ito, ang mga katagang “ *matuwid* ” at “ *banal* ” na nagpapatunay sa aking wastong pagsasalin ng teksto ng utos ng Dan.8:14: “ *2300 ng umaga ng gabi at ang kabanalan ay mabibigyang katwiran* ”; “ *kabanalan* ” na sumasaklaw sa lahat ng bagay na pinabanal ng Diyos. Sa huling kontekstong ito, ang pag-atake sa kanyang " *pinabanal* " na Sabbath ay nararapat sa paghatol ng Diyos na ginagawang *" dugo* " ang "tubig" na lasing . Ang salitang " *tubig* " ay simbolikong at dobleng tumutukoy sa masa ng tao at turo ng relihiyon. Binaluktot ng Papal Rome, sa Rev. 8:11 parehong pinalitan ng " *wormwood* ". Sa pagsasabing “ *ikaw ay matuwid… dahil ginamit mo ang paghatol na ito* ” binibigyang-katwiran ng anghel ang sukat na hinihingi ng tunay na sakdal na

katarungan na ang Diyos lamang ang makakamit. Sa banayad, at napaka-tumpak, ginagawa ng Espiritu ang anyo na " *at kung sino ang dumarating "* sa pangalan ng Diyos , sapagkat siya ay dumating; at ang kanyang pagpapakita ay nagbubukas ng isang permanenteng regalo para sa kanya at sa kanyang tinubos, nang hindi nalilimutan, ang mga daigdig na nanatiling dalisay at ang mga banal na anghel na nanatiling tapat sa kanya.

Verse 6: " *Sapagkat ibinubo nila ang dugo ng mga banal at ng mga propeta, at binigyan mo sila ng dugo upang inumin: sila ay karapat-dapat.* »

Ang mga rebelde ay handang patayin ang mga hinirang na may utang sa kanilang kaligtasan sa pamamagitan lamang ni Jesus, ibinibigay din ng Diyos sa kanila ang mga krimen na kanilang gagawin. Para sa parehong mga dahilan, samakatuwid ay tinatrato sila tulad ng mga Ehipsiyo ng Exodo. Ito ang pangalawang beses na sinabi ng Diyos, " *Sila ay karapat-dapat* ." Sa huling yugtong ito, makikita natin bilang aggressor ng Adventist elect, ang mensahero mula sa Sardis kung kanino sinabi ni Jesus: " *Inakalang buhay ka, at patay ka na* ". Ngunit kasabay nito, sinabi niya tungkol sa mga nahalal na opisyal ng 1843-1844: " *Lalakad sila kasama ko, sa puting damit, dahil sila ay karapat-dapat* ". Kaya, ang bawat tao ay may dignidad na dumarating sa kanila ayon sa mga gawa ng kanilang pananampalataya: " *puting damit* " para sa tapat na hinirang, " *dugo* " na inumin para sa mga nahulog, hindi tapat na mga rebelde.

Verse 7: " *At narinig ko mula sa dambana ang isa pang anghel na nagsasabi, Oo, Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat, totoo at matuwid ang iyong mga paghatol.* »

Ang tinig na ito na nagmumula *sa "altar* ", simbolo ng krus, ay yaong ng ipinako sa krus na si Kristo na may partikular na dahilan upang aprubahan ang paghatol na ito. Sapagka't yaong mga pinarurusahan niya sa sandaling ito ay nangahas na angkinin ang kanyang kaligtasan, samantalang binibigyang-katwiran nila ang isang karumal-dumal na kasalanan, sa pamamagitan ng pagpili na sumunod sa utos ng isang tao; ito sa kabila ng mga babala ng Banal na Kasulatan: sa Isa.29:13 " *Sinabi ng Panginoon: Kapag lumalapit sa akin ang bayang ito, pinararangalan nila ako ng kanilang bibig at ng kanilang mga labi; ngunit ang kanyang puso ay malayo sa akin, at ang takot na mayroon siya sa akin ay* ***isang tuntunin lamang ng tradisyon ng tao*** . Mat.15:19: " *Walang kabuluhan ang pagpaparangal nila sa akin , na nagtuturo* ***ng mga tuntunin na siyang mga utos ng mga tao.*** »

Verse 8: " *Ibinuhos ng ikaapat ang kaniyang mangkok sa araw. At ipinagkaloob sa kaniya na sunugin ng apoy ang mga tao;* »

Ang ikaapat ay kumikilos " *sa araw* " at ginagawa itong uminit nang higit kaysa karaniwan. Ang laman ng mga rebelde ay " *nasusunog* " ng matinding init na ito. Matapos parusahan ang paglabag sa " *kabanalan* ", parurusahan na ngayon ng Diyos ang idolatriya ng "araw ng araw" na minana kay Constantine [1st] . " *Ang araw* " na pinararangalan ng marami nang hindi alam ay kasalukuyang nagsisimulang " *sunugin* " ang balat ng mga rebelde. Binabaliktad ng Diyos ang

diyus-diyosan laban sa mga sumasamba sa diyus-diyosan. Ito ang kasukdulan ng “ *malaking kalamidad* ” na inihayag sa Rev.1. Ang sandali kung kailan ginagamit ito ng nag-uutos sa “ *araw* ” para parusahan ang kanyang mga mananamba.

Verse 9: “ *At nasunog ang mga tao sa matinding init, at nilapastangan nila ang pangalan ng Diyos na may kapamahalaan sa mga salot na ito, at hindi sila nagsisi upang bigyan siya ng kaluwalhatian.* »

Sa antas ng katigasan na kanilang naabot, ang mga rebelde ay hindi nagsisisi sa kanilang kasalanan at hindi nila ipinapahiya ang kanilang mga sarili sa harap ng Diyos, ngunit sila ay iniinsulto sa pamamagitan ng " *paglalapastangan* " sa kanyang " *pangalan* ". Ito ay nasa kanilang likas na isang nakagawiang pag-uugali, na matatagpuan sa mga mababaw na mananampalataya; hindi nila hinahangad na malaman ang kanyang katotohanan at bigyang-kahulugan ang kanyang mapanghamak na katahimikan sa kanilang kalamangan. At kapag dumarating ang mga paghihirap, sinusumpa nila ang kanyang " *pangalan* ". Ang kawalan ng kakayahang " *magsisi " ay nagpapatunay sa* konteksto ng " *mga nakaligtas "* ng " *ikaanim na trumpeta* " ng Rev.9:20-21. Ang mga rebeldeng hindi mananampalataya ay mga tao, relihiyoso man o hindi, na hindi naniniwala sa Makapangyarihang Diyos na lumikha. Ang kanilang mga mata ay isang bitag ng kamatayan para sa kanila.

Verse 10: “ *Ibinuhos ng ikalima ang kaniyang mangkok sa trono ng halimaw. At ang kanyang kaharian ay natatakpan ng kadiliman; at kinagat ng mga tao ang kanilang dila sa sakit* ,

Ang “ *ikalima* ” ay tumatagal bilang espesipikong puntirya nito, “ *ang trono ng halimaw* ” iyon ay, ang rehiyon ng Roma kung saan matatagpuan ang Vatican, isang maliit na relihiyosong estado ng papa kung saan nakatayo ang Basilica ni San Pedro. Gayunpaman, tulad ng nakita natin, ang tunay na " *trono* " ng Papa ay matatagpuan sa sinaunang Roma, sa Bundok Caelius sa inang simbahan ng lahat ng simbahan sa mundo, ang Basilica ni Saint John Lateran. Ibinaon siya ng Diyos sa matingkad na “ *kadiliman* ” na naglalagay sa bawat taong nakakakita sa sitwasyon ng isang bulag. Ang epekto ay napakasakit, ngunit para sa panimulang puntong ito ng relihiyosong kasinungalingan na ipinakita sa ilalim ng pamagat ng liwanag ng nag-iisang Diyos at sa pangalan ni Jesu-Kristo, ito ay lubos na karapat-dapat at makatwiran. Hindi na posible ang “ *pagsisisi ”, ngunit binibigyang-diin ng Diyos ang pagpapatigas ng isipan ng kanyang mga target na buhay.*

Verse 11: “ *At nilapastangan nila ang Diyos ng langit dahil sa kanilang mga sakit at mga bukol, at hindi sila nagsisi sa kanilang mga gawa.* »

Ang talatang ito ay nagpapahintulot sa atin na maunawaan na ang mga salot ay idinagdag at hindi tumitigil. Ngunit sa pamamagitan ng paggigiit sa kawalan ng " *pagsisisi* " at sa pagpapatuloy ng " *mga kalapastanganan* ", binibigyan tayo ng Espiritu na maunawaan na ang galit at kasamaan ng mga rebelde ay lalo lamang tumataas. Ang layuning hinahangad ng Diyos ang nagtutulak sa kanila sa hangganan, upang itakda nila ang kamatayan ng mga hinirang.

Verse 12: “ *Ibinuhos ng ikaanim ang kaniyang mangkok sa malaking ilog ng Eufrates. At ang tubig nito ay natuyo, upang ang daan ng mga hari na nagmumula sa Silangan ay maihanda.* »

Ang “ *ikaanim* ” ay pinupuntirya ang Europa, na itinalaga ng simbolikong pangalan ng “ *Ilog Eufrates* ” na sa gayon ay tumutukoy, sa liwanag ng larawan ng Apoc. 17:1-15, ang mga taong sumasamba *sa “ prostitute na Babylon the Great* ”, Catholic Papal Roma. Ang " *pagkatuyo ng tubig nito* " ay maaaring magmungkahi ng pagkalipol ng populasyon nito, na talagang nalalapit na, ngunit napakaaga pa para mangyari ito. Sa katunayan, ang bagay ay isang makasaysayang paalala, dahil ito ay sa pamamagitan ng bahagyang pagkatuyo ng “ *Ilog Eufrates* ” na sinakop ng Mede na haring si Darius ang “ *Babilonia* ” ng Caldeo. Ang mensahe ng Espiritu samakatuwid ay ang anunsyo ng napipintong ganap na pagkatalo ng Romano Katolikong “ *Babilonia* ” na nananatili pa rin ang mga suporta at tagapagtanggol, ngunit sa maikling panahon. Ang “ *Babilonia na dakila* ” sa pagkakataong ito ay tunay na “ *mawawasak* ”, talunin ng Makapangyarihang Diyos na si Jesu-Kristo.

Ang konsultasyon ng tatlong maruming espiritu

Verse 13: “ *At nakita kong lumalabas sa bibig ng dragon, at sa bibig ng halimaw, at sa bibig ng bulaang propeta, ang tatlong karumaldumal na espiritu, na parang mga palaka.* »

Inilalarawan ng mga talatang 13 hanggang 16 ang mga paghahanda para sa “ *digmaan ng Armagedon* ” na sumasagisag sa desisyon na patayin ang mga suwail na tagapag-ingat ng Sabbath na walang-pagkompromiso na tapat sa Diyos na lumikha. Sa orihinal, sa pamamagitan ng espiritismo, ang diyablo, na ginagaya ang katauhan ni Jesu-Kristo, ay nagpakita upang kumbinsihin ang mga rebelde na ang kanilang pagpili ng Linggo ay makatwiran. Kaya't hinihikayat niya sila na kitilin ang buhay ng mga tapat na mandirigma ng paglaban na iginagalang ang Sabbath. Ang diabolical trio kung gayon ay pinagsasama-sama sa iisang laban, ang diyablo, ang pananampalatayang Katoliko, at ang pananampalatayang Protestante, ibig sabihin, " *ang dragon, ang hayop at ang huwad na propeta* ". Dito naganap ang “ *labanan ” na binanggit sa Rev.9:7-9.* Ang pagbanggit ng " *mga bibig* " ay nagpapatunay sa mga palitan ng salita ng mga konsultasyon na humahantong sa pag-atas ng pagpatay sa mga tunay na inihalal; kung ano ang kanilang binabalewala o ganap na ipinaglalaban. Ang mga " *Palaka* " ay walang alinlangan, para sa Diyos, ang mga hayop ay inuri bilang marumi, ngunit sa mensaheng ito, ang Espiritu ay tumutukoy sa mga dakilang paglukso na kayang gawin ng hayop na ito. Sa pagitan *ng European "hayop* " at *ng* Amerikanong "bulaang propeta" ay naroon ang malawak na Karagatang Atlantiko at ang pagpupulong ng dalawa ay nagsasangkot ng paggawa ng mga malalaking hakbang. Sa mga Ingles at Amerikano, ang mga Pranses ay binansagan bilang "mga palaka" at "mga kumakain ng palaka". Ang marumi ay isang espesyalidad ng France, na ang mga pagpapahalagang moral ay bumagsak sa paglipas ng panahon, mula noong Rebolusyon nito noong 1789 kung saan inilagay nito ang kalayaan kaysa sa lahat. Ang maruming espiritu na nagbibigay-buhay sa tatlo ay yaong kalayaan na nagnanais ng "ni Diyos o Guro". Lahat sila ay lumaban sa

kalooban at awtoridad ng Diyos, at samakatuwid ay nagkakaisa sa isyung ito. Magkasama sila dahil magkamukha sila.

Verse 14: “ *Sapagkat sila ang mga espiritu ng mga demonyo, na gumagawa ng mga kababalaghan, at lumalapit sa mga hari sa buong lupa, upang tipunin sila para sa pakikipagbaka sa dakilang araw ng Makapangyarihang Diyos.* »

Mula sa sumpa ng utos ng Dan.8:14, ang mga espiritu ng mga demonyo ay nagpakita ng kanilang mga sarili na may malaking tagumpay sa England at USA. Uso ang espiritismo noong panahong iyon, at nasanay ang mga lalaki sa ganitong uri ng relasyon sa mga hindi nakikita, ngunit aktibo, na mga espiritu. Sa pananampalatayang Protestante, maraming relihiyosong grupo ang nagpapanatili ng mga relasyon sa mga demonyo, na naniniwalang mayroon silang kaugnayan kay Jesus at sa kanyang mga anghel. Napakadaling linlangin ng mga demonyo ang mga Kristiyanong tinanggihan ng Diyos, at madali pa rin nilang makumbinsi ang mga ito na magtipun-tipon upang patayin, hanggang sa huli, ang mga banal na Kristiyano at Hudyo na tumutupad sa Sabbath. Ang matinding hakbang na ito na nagbabanta ng kamatayan sa magkabilang grupo ay magbubuklod sa kanila sa pagpapala ni Jesu-Kristo. Para sa Diyos, ang pagtitipon na ito ay nilayon upang *tipunin* ang mga rebelde “ *para sa labanan sa dakilang araw ng Diyos na Makapangyarihan-sa-lahat* .” Ang pagtitipon na ito ay naglalayon na bigyan ang mga rebelde ng intensyon na pumatay na magiging karapat-dapat sa kanila na magdusa ng kamatayan sa kamay ng mga naakit at nalinlang ng kanilang mga kasinungalingan sa relihiyon. Ang pangunahing dahilan ng labanan ay, tiyak, ang pagpili ng araw ng pahinga, at banayad, itinuturo ng Espiritu na ang mga araw na iminungkahi ay hindi pantay. Sapagkat yaong may kinalaman sa banal na Sabbath ay hindi bababa sa ayon sa kalikasan nito kaysa *sa "dakilang araw ng Makapangyarihang Diyos* ." Ang mga araw ay hindi pantay at gayundin ang magkasalungat na pwersa. Habang pinalayas niya ang diyablo at ang kanyang mga demonyo mula sa langit, si Jesu-Kristo, sa makapangyarihang “ *Michael* ”, ay magpapataw ng kanyang tagumpay sa kanyang mga kaaway.

Verse 15: “ *Narito, dumarating akong gaya ng magnanakaw. Mapalad ang nagmamasid at nagsusuot ng kanyang mga damit, upang hindi siya lumakad na hubad at makita ang kanyang kahihiyan!* »

Ang kampo na lumalaban sa mga nagmamasid sa banal na Sabbath ay yaong ng di-tapat na huwad na mga Kristiyano kabilang ang mga Protestantismo na sinabi ni Jesus, sa Apoc. 3:3: “Alalahanin nga ninyo kung paano ninyo tinanggap *at narinig, at mag-ingat at magsisi . Kung hindi ka magpupuyat, darating ako na parang magnanakaw, at hindi mo malalaman kung anong oras ako darating sa iyo* .” Sa kabaligtaran, ang Espiritu ay nagpapahayag sa mga Adventist na hinirang na nakikinabang mula sa kanyang buong propetikong liwanag sa huling kapanahunan ng " *Laodicea* ": " *Mapalad siya na nagbabantay, at nag-iingat ng kanyang mga kasuotan* ", at tumutukoy sa institusyong Adventist na isinuka mula noong 1994, siya Sinabi rin: " *upang hindi siya lumakad na hubad at upang hindi natin makita ang kanyang kahihiyan!"* ". Idineklara at iniwan na "hubad", sa pagbabalik ni Kristo, siya ay malalagay sa kampo ng kahihiyan at pagtanggi, alinsunod sa 2 Cor.5:2-3: "Kaya kami ay dumadaing sa

toldang ito, na nagnanais na isuot ang aming makalangit *na tahanan,* ***kung masumpungan man lamang*** *tayo na nakadamit at* ***hindi hubad*** .”

Verse 16: “ *Tinipon nila sila sa lugar na tinatawag na Armagedon sa Hebreo.* »

Ang "pagtitipon" na pinag-uusapan ay hindi tungkol sa isang heograpikal na lokasyon, dahil ito ay isang espirituwal na "pagtitipon" na pinagsasama-sama sa mortal na proyekto nito ang kampo ng mga kaaway ng Diyos. Higit pa rito, ang salitang “har” ay nangangahulugang bundok at lumalabas na mayroon ngang lambak ng Megiddo sa Israel ngunit walang bundok na may ganoong pangalan.

Ang pangalang " *Armageddon* " ay nangangahulugang: "mahalagang bundok", isang pangalan na tumutukoy, para kay Hesukristo, ang kanyang Asembleya, ang kanyang Pinili na nagsasama-sama sa lahat ng kanyang mga hinirang. At halos malinaw na inihayag sa atin ng bersikulo 14 kung ano ang tungkol sa labanang “ *Armagedon ”;* para sa mga rebelde, ang target ay ang banal na Sabbath at ang mga tagamasid nito; ngunit para sa Diyos, ang target ay ang mga kaaway ng kanyang tapat na hinirang.

Ang “mahalagang bundok” na ito ay tumutukoy, kasabay nito, ang “bundok ng Sinai” kung saan ipinahayag ng Diyos ang kaniyang kautusan sa Israel sa unang pagkakataon pagkatapos ng exodo mula sa Ehipto. Dahil ang target ng mga rebelde ay kapuwa ang ikapitong araw na Sabbath na pinabanal ng ikaapat na utos nito at ng tapat na mga tagamasid nito. Para sa Diyos, ang "mahalagang" katangian ng "bundok" na ito ay hindi mapag-aalinlanganan, dahil wala itong kapantay sa buong kasaysayan ng sangkatauhan. Upang protektahan ito laban sa idolatriya ng tao, pinahintulutan ng Diyos na balewalain ng mga tao ang tunay na lokasyon nito. Maling matatagpuan sa Timog ng Egyptian peninsula sa tradisyon, ito ay sa katotohanan, sa Hilagang-Silangan ng " *Midian* ", kung saan " *Jethro* " ang ama ni " *Zephora* ", ang asawa ni Moises, ay nanirahan, ito ay sinasabi sa Hilaga ng kasalukuyang Saudi Arabia. Ang mga naninirahan dito ay nagbigay sa tunay na Bundok Sinai ng pangalang “al Lawz” na nangangahulugang “ang Batas”; isang makatwirang pangalan na nagpapatotoo sa pabor sa ulat ng Bibliya na isinulat ni Moises. Ngunit hindi sa heograpikal na “ *lugar ” na ito haharapin ng mga rebelde ang maluwalhati at banal na Kristo na nagwagi.* Sapagkat ang salitang " *lugar* " na ito ay nakaliligaw at sa katotohanan ay tumatagal ito sa isang unibersal na aspeto, dahil ang mga hinirang, sa panahong ito, ay nakakalat pa rin sa buong mundo. Ang mga buhay na hinirang at yaong mga nabuhay na mag-uli ay “titipunin” ng mababuting anghel ni Jesu-Kristo upang samahan si Jesus sa mga ulap ng langit.

Verse 17: “ *Ibinuhos ng ikapito ang kanyang mangkok sa hangin. At lumabas sa templo, mula sa trono, ang isang malakas na tinig na nagsasabi: Natapos na!* »

Sa ilalim ng tanda ng " *ikapitong salot na ibinuhos sa hangin* ", bago isagawa ng mga rebelde ang kanilang kriminal na disenyo, si Jesu-Kristo, ang tunay, ay lumitaw na makapangyarihan-sa-lahat at maluwalhati, sa walang katulad na kaluwalhatiang selestiyal, na sinamahan ng libu-libong mga anghel. **Natagpuan natin ang sandali ng " *ikapitong trumpeta* "** kung saan ayon sa Rev.11:15, si Jesu-Kristo, ang Makapangyarihang Diyos, ay nag-aalis ng kaharian

ng mundo mula sa diyablo. Sa Eph.2:2, tinukoy ni Pablo si Satanas bilang “ang *prinsipe ng kapangyarihan ng hangin* .” Ang " *hangin* " ay ang bahagi ng pagbabahagi ng lahat ng makalupang sangkatauhan kung saan ito nangingibabaw hanggang sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo. Ang sandali ng kanyang maluwalhating pagparito ay kapag ang kanyang banal na kapangyarihan ay kinukuha ang paghahari at kapangyarihan sa mga tao mula sa diyablo at wakasan ito.

Napagtanto ang pagtitiis ng Diyos na naghihintay ng 6000 taon para sa sandaling sasabihin niya: " *Tapos na!"* » at pagkatapos ay unawain ang halaga na ibinibigay niya sa “pinabanal na ikapitong araw” na hinuhulaan ang pagdating ng sandaling ito kapag ang kalayaang natitira sa kanyang hindi tapat na mga nilalang ay titigil. Ang mga mapanghimagsik na nilalang ay titigil sa pagkabigo sa kanya, sa inis sa kanya, sa paghamak sa kanya, at sa kahihiyan sa kanya dahil sila ay pupuksain. Sa Dan.12:1 ay ipinropesiya ng Espiritu ang maluwalhating pagdating na ito na iniuugnay niya kay “ ***Michael*** ”, ang makalangit na pangalan ng anghel ni Jesu-Kristo: “ Sa panahong iyon *ay babangon* ***si Michael*** *, ang dakilang pinuno, ang tagapagtanggol ng mga anak ng iyong bayan; at ito ay magiging panahon ng kabagabagan, na hindi pa nangyari mula nang magkaroon ng mga bansa hanggang sa panahong yaon. Sa panahong iyon, maliligtas ang iyong mga tao na natagpuang nakasulat sa aklat* .” Hindi pinadali ng Diyos ang pag-unawa sa kanyang pagliligtas na proyekto dahil hindi binanggit ng Bibliya ang pangalang “Jesus” para italaga ang Mesiyas at binibigyan siya nito ng mga simbolikong pangalan na naghahayag ng kanyang nakatagong pagka-Diyos: “Emmanuel” (Ang Diyos ay kasama natin) Isa.7 ***:*** 14 : “ *Kaya't ang Panginoon din ang magbibigay sa inyo ng isang tanda, narito, ang babae ay maglilihi at manganganak ng isang lalake, at tatawagin niya ang kaniyang pangalan na Emmanuel* ***”*** ; “ ***Walang hanggang Ama*** ” sa Isa.9:5: “ *Sapagka't sa atin ay ipinanganak ang isang bata, sa atin ay ibinigay ang isang anak na lalaki, at ang paghahari ay maaatang sa kaniyang balikat; siya ay tatawaging Kamangha-manghang, Tagapayo, Makapangyarihang Diyos,* ***Walang-hanggang Ama*** *, Prinsipe ng Kapayapaan* .”

Verse 18: “ *At nagkaroon ng mga kidlat, at mga tinig, at mga kulog, at isang malakas na lindol, na hindi pa kailanman nangyari mula nang ang tao ay nasa lupa, na isang napakalakas na pagyanig.* »

Dito makikita natin ang parirala mula sa pangunahing sangguniang talata ng Rev.4:5 na binago sa Rev.8:5. Ang Diyos ay lumabas mula sa kanyang hindi nakikita, hindi tapat na mga mananampalataya at hindi mananampalataya, ngunit gayundin, ang mga hinirang na tapat na Adventist, ay maaaring makita ang lumikha ng Diyos na si Jesu-Kristo sa kaluwalhatian ng kanyang pagbabalik. Ipinahayag sa atin ng Rev. 6 at 7 ang magkasalungat na pag-uugali ng dalawang kampo sa kakila-kilabot at maluwalhating konteksto.

At nakararanas ng malakas na lindol, nasaksihan nila sa takot ang unang muling pagkabuhay na nakalaan para sa mga hinirang ni Kristo, ayon sa Apoc. 20:5, at ang kanilang pagdagit sa langit kung saan sila ay sumama kay Jesus. Nangyayari ang mga bagay gaya ng inihula sa 1 Thess.4:15-17: “ *Ito ang aming ipinapahayag sa inyo* ***ayon sa salita ng Panginoon*** *: Tayong nangabubuhay at nangatitira sa pagdating ng Panginoon, ay hindi kami aalis. nauuna sa mga*

patay. Sapagkat ang Panginoon mismo ay bababa mula sa langit na may utos, na may tinig ng arkanghel, at may trumpeta ng Diyos, at ang mga patay kay Cristo ay unang mangabubuhay. Kung magkagayon, tayong nangabubuhay at nangatitira ***ay aagawing kasama*** *nila sa mga alapaap* ***upang salubungin ang Panginoon sa himpapawid*** *, at sa gayon tayo ay laging makakasama ng Panginoon* ." Sinasamantala ko ang talatang ito upang i-highlight ang apostolikong konsepto ng estado ng " *mga patay* ": " *tayo na mga buhay, na natitira para sa pagdating ng Panginoon,* ***hindi tayo magpapatuloy. ang mga namatay*** .” Si Pablo at ang kanyang mga kapanahon ay hindi nag-iisip tulad ng mga huwad na Kristiyano ngayon na ang " *patay* " na mga hinirang ay nasa presensya ni Kristo, dahil ang kanyang pagmuni-muni ay nagpapakita na sa kabaligtaran, ang lahat ay nag-iisip na ang " *buhay* " na mga hinirang ay papasok sa langit bago ang " *mga patay* ".

Verse 19: “ *At ang dakilang bayan ay nahati sa tatlong bahagi, at ang mga bayan ng mga bansa ay nangabagsak, at naalaala ng Dios ang Babilonia na dakila, upang bigyan siya ng saro ng alak ng kaniyang mabangis na poot.* »

Ang “ *tatlong bahagi* ” ay may kinalaman sa “ *dragon, ang hayop, at ang huwad na propeta* ” na tinipon sa bersikulo 13 ng kabanatang ito. Ang pangalawang interpretasyon ay batay sa tekstong ito mula sa Zac.11:8: “ *Aking lilipulin ang tatlong pastor sa isang buwan; ang aking kaluluwa ay naiinip sa kanila, at ang kanilang mga kaluluwa ay nasusuklam din sa akin* .” Sa kasong ito, ang “ *tatlong pastor* ” ay kumakatawan sa tatlong bahagi ng mga tao ng Israel: ang hari, ang klero at ang mga propeta. Isinasaalang-alang ang huling konteksto, kung saan ang pananampalatayang Protestante at ang pananampalatayang Katoliko ay magkakatulad at nagkakaisa, " *ang tatlong bahagi* " ay kinilala ng: " *ang dragon* " = ang diyablo; “ *the beast* ” = ang seduced Catholic at Protestant people; “ *ang huwad na propeta* ” = ang klerong Katoliko at Protestante.

Sa talunang kampo, ang mabuting pag-unawa ay huminto, " *ang dakilang lungsod ay nahati sa tatlong bahagi* "; sa gitna ng mga nalinlang at nalinlang na mga biktima, ang mga kampo ng halimaw at ng huwad na propeta, ang poot at hinanakit ay pumukaw ng paghihiganti laban sa mga mapanlinlang na manlilinlang na responsable sa kanilang pagkawala ng kaligtasan. Ito ay pagkatapos na ang tema ng " *pag-aani* " ay natupad sa pamamagitan ng isang madugong pag-aayos ng mga marka na ang pangunahing target ay, sa lahat ng lohika at katarungan, ang mga guro ng relihiyon. Ang babalang ito mula sa Santiago 3:1 ay nagkaroon ng buong kahulugan nito: “ *Mga kapatid ko, huwag hayaang marami sa inyo ang magsimulang magturo, sapagkat* ***alam ninyo na tayo ay hahatulan nang mas mahigpit*** ”. Sa panahong ito ng " *mga salot* ", ang pagkilos na ito ay pinukaw ng quote na ito: " *At naalala ng Diyos ang Babilonia na Dakila upang bigyan siya ng saro ng alak ng kanyang mabangis na poot* ". Ang Apo.18 ay ganap na ilalaan sa pag-uudyok ng parusang ito sa mga taong masasama sa relihiyon.

Verse 20: “ *At tumakas ang lahat ng pulo, at hindi nasumpungan ang mga bundok.* »

Ang talatang ito ay nagbubuod sa pagbabago ng daigdig na, na sumailalim sa napakalaking pagyanig, ay nagkaroon ng isang aspeto ng pangkalahatang

kaguluhan, na " *walang anyo* " at sa lalong madaling panahon ay " *walang laman* " o " *tiwangwang* ". Ito ang resulta, ang kinahinatnan, ng “ *kasalanan desolator* ” na tinuligsa sa Daniel 8:13 at ang huling kaparusahan ay ipinropesiya sa Dan.9:27.

Verse 21: “ *At ang malaking granizo, na ang mga granizo na tumitimbang* ***ng isang talento*** *, ay nahulog sa mga tao mula sa langit; at nilapastangan ng mga tao ang Dios dahil sa* ***hagupit*** *ng granizo, sapagka't ang* ***salot*** *ay napakalakas.* »

Natapos ang kanilang masasamang gawain, ang mga naninirahan sa lupa ay, sa kanilang turn, ay mapapawi ng isang salot kung saan imposibleng makatakas sila: ang mga bato ng " *granizo* " ay babagsak sa kanila. Ibinigay sa kanila ng Espiritu ang bigat ng " *isang talento* ", ibig sabihin, 44.8 kg. Ngunit ang salitang " *talento* " ay higit pa sa isang espirituwal na tugon batay sa " talinghaga ng mga *talento* ". Sa ganitong paraan, ibinibigay niya sa mga nahulog ang papel ng mga hindi nagdulot ng " *talento* " samakatuwid nga, ang mga kaloob, na ibinigay ng Diyos sa kanila sa talinghaga. At ang masamang pag-uugaling ito ay nagtatapos sa pagbubuwis sa kanilang buhay, ang una, at ang pangalawa na naa-access lamang ng mga tunay na inihalal. Hanggang sa kanilang huling hininga ng buhay, patuloy nilang “ *nilapastangan* ” (insulto) ang “ *Diyos* ” ng langit na nagpaparusa sa kanila.

"Ang talinghaga ng mga *talento* " ay literal na matutupad. Ang Diyos ay magbibigay sa bawat tao, ayon sa patotoo ng mga gawa ng kanyang pananampalataya; sa hindi tapat na mga Kristiyano, ibibigay niya ang kamatayan at ipapakita ang kanyang sarili bilang malupit at malupit gaya ng pag-iisip at paghatol nila sa kanya. At ang matatapat na hinirang ay bibigyan niya ng buhay na walang hanggan ayon sa pananampalatayang inilagay nila sa kanyang perpektong pagmamahal at katapatan na pinalaki kay Jesucristo para sa kanila; lahat ng ito ayon sa prinsipyong binanggit ni Hesus sa Mat.8:13: “ *ayon sa inyong pananampalataya ay mangyari sa inyo* ”.

Matapos ang huling hagupit na ito, ang lupa ay nagiging tiwangwang, pinagkaitan ng lahat ng anyo ng buhay ng tao. Kaya't nahanap nito ang katangian ng " *kalaliman* " ng Gen.1:2.

Kabanata 17: *Ang kalapating mababa ang lipad* ay nakahubad at nakilala

Verse 1: “ *At dumating ang isa sa pitong anghel na may hawak ng pitong mangkok at nagsalita sa akin, na nagsasabi, Halika, ipapakita ko sa iyo ang kahatulan ng dakilang patutot na nakaupo sa maraming tubig.* »

Mula sa unang talatang ito, ipinahiwatig ng Espiritu ang layunin ng kabanata 17 na ito: ang “ ***paghuhukom*** ” ng “ ***dakilang patutot*** ” na “ ***nakaupo sa***

maraming tubig ” o, na nangingibabaw, ayon sa talatang 15, “ *mga tao, pulutong, mga bansa at mga wika* ” na, sa ilalim ng simbolong “ *Euphrates* ”, ay itinalaga na ang Europa at ang mga planetaryong extension nito ng relihiyong Kristiyano sa “ *ikaanim na trumpeta* ” ng Rev.9:14: ang USA, South America, Africa at Australia. Ang gawain ng paghatol ay nauugnay sa konteksto ng " *pitong huling salot* ", o " *pitong mangkok* " na ibinuhos ng " *pitong anghel* " sa naunang kabanata 16.

Ang “ *paghuhukom* ” na pinag-uusapan ay yaong dinala ng Makapangyarihang Diyos kung kanino ang bawat nilalang sa langit at sa lupa ay may at mananagot; Ipinapakita nito kung mahalaga ang kabanatang ito. Nakita natin sa mensahe ng ika-3 anghel ng kabanata 14 na ang pagkakakilanlang ito ay nagreresulta sa buhay na walang hanggan o kamatayan. Samakatuwid, ang konteksto ng “ *paghuhukom* ” na ito ay yaong sa “ *hayop na bumangon mula sa lupa* ” sa kabanata 13.

Sa kabila ng makasaysayang at makahulang mga babala, ang pananampalatayang Protestante noong 1843, at ang opisyal na pananampalatayang Adventist noong 1994, ay nahulog na hinatulan ng Diyos na hindi karapat-dapat sa kaligtasang inialay ni Jesu-Kristo. Bilang kumpirmasyon sa hatol na ito, pareho silang pumasok sa ekumenikal na alyansa na iminungkahi ng pananampalatayang Romano Katoliko, habang tinuligsa ng mga pioneer ng dalawang grupo ang pagiging demonyo nito. Upang maiwasan ang pagkakamaling ito, ang napili ay dapat na lubos na kumbinsido sa pagkakakilanlan ng pangunahing kaaway ni Jesu-Kristo: ang Roma, sa lahat ng kasaysayan ng pagano at papa. Ang pagkakasala ng mga relihiyong Protestante at Adventista ay mas malaki dahil ang mga pioneer ng parehong tinuligsa at itinuro ang mala-demonyong kalikasan ng Romano Katolisismo. Ang pagbabagong ito ng puso ng kapwa ay bumubuo ng isang gawa ng pagkakanulo laban kay Jesucristo, ang tanging Tagapagligtas at dakilang Hukom. Paano ito naging posible? Ang parehong relihiyon ay nagbigay lamang ng kahalagahan sa makalupang kapayapaan at mabuting pagkakaunawaan sa pagitan ng mga tao; din kapag ang pananampalatayang Katoliko ay hindi na umuusig, ito ay nagiging para sa kanila, madalas o mas mabuti pa, na makihalubilo hanggang sa punto ng paggawa ng isang kasunduan at pakikipag-alyansa dito. Ang ipinahayag na opinyon at matuwid na paghatol ng Diyos ay kaya hinahamak at niyurakan ng paa. Ang pagkakamali ay ang paniniwalang ang Diyos ay talagang naghahangad ng kapayapaan sa mga tao, dahil sa katotohanan, hinahatulan niya ang mga maling ginagawa sa kanyang pagkatao, sa kanyang batas, at sa kanyang mga alituntunin ng kabutihan na inihayag sa kanyang mga ordenansa. Ang katotohanan ay higit na seryoso dahil ipinahayag ni Jesus ang kanyang sarili nang napakalinaw sa paksa sa pamamagitan ng pagsasabi sa Mat.10:34 hanggang 36: “Huwag ninyong *isiping naparito ako upang magdala ng kapayapaan sa lupa; Hindi ako naparito upang magdala ng kapayapaan, kundi ang tabak. Sapagka't ako'y naparito upang maglagay ng paghihiwalay sa pagitan ng lalake at ng kaniyang ama, sa pagitan ng anak na babae at ng kaniyang ina, at sa pagitan ng manugang na babae at ng kaniyang biyenang babae; at ang mga kaaway ng isang tao ay yaong mga kapamilya niya* .” Sa bahagi nito, hindi narinig ng opisyal na Adventism ang

Espiritu ng Diyos na, sa pamamagitan ng pagpapanumbalik nito ng ikapitong araw na Sabbath sa pagitan ng 1843 at 1873, ay nagpakita ito ng Linggo ng Roma na tinawag nitong "marka ng hayop" mula nang itatag noong *Marso* . 7, 321. Ang misyon ng institusyonal na Adventism ay nabigo dahil sa paglipas ng panahon, ang paghatol nito sa Romanong Linggo ay naging palakaibigan at magkakapatid, hindi katulad ng sa Diyos na nananatiling walang paltos, ang Linggo **ng Kristiyano** na minana mula sa solar paganismo ay bumubuo sa pangunahing sanhi ng kanyang galit. . Ang tanging paghatol na mahalaga ay yaong sa Diyos at ang kanyang makahulang Apocalipsis ay naglalayong iugnay tayo sa kanyang paghatol. Bilang resulta, hindi dapat takpan ng kapayapaan ang lehitimong pagkagalit ng buhay na Diyos. At dapat tayong humatol habang siya ay humahatol at tukuyin ang mga rehimeng sibil o relihiyon ayon sa kanyang banal na tingin. Bilang resulta ng pamamaraang ito, nakikita natin *ang "hayop* " at ang mga aksyon nito, kahit na sa mga panahon ng mapanlinlang na kapayapaan.

Verse 2: “ *Sa kaniya ang mga hari sa lupa ay nangaapid, at sa alak ng kaniyang pakikiapid ay nalasing ang mga naninirahan sa lupa.* »

Sa talatang ito, ang isang link ay itinatag sa mga aksyon ng " *babaeng Jezebel* " na inakusahan ni Jesu-Kristo ng pagpapainom sa kanyang mga lingkod ng isang espirituwal na " *alak ng pakikiapid (o kahalayan) " sa Rev.2:20;* mga bagay na nakumpirma sa Rev.18:3. Ang mga pagkilos na ito ay nag-uugnay din sa " *patutot* " sa *"Wormwood star* " ng Rev.8:10-11; wormwood ang kanyang makamandag na alak kung saan inihahambing ng Espiritu ang kanyang turo sa relihiyong Romano Katoliko.

Sa talatang ito, ang panunumbat na ginagawa ng Diyos laban sa relihiyong Katoliko ay nabibigyang-katwiran maging sa ating panahon ng kapayapaan dahil ang kasalanang sinisisi ay umaatake sa kanyang banal na awtoridad. Ang mga sinulat ng Banal na Bibliya na bumubuo sa " *dalawang saksi* " nito, ay nagpapatotoo laban sa huwad na turo ng relihiyon ng relihiyong Romano na ito. Ngunit totoo na ang kanyang maling turo ay magkakaroon ng pinakamasamang kahihinatnan para sa kanyang mga naakit na biktima: walang hanggang kamatayan; na magbibigay-katwiran sa kanilang mapaghiganting pagkilos ng “ *pag-aani* ” ng Rev.14:18 hanggang 20.

Verse 3: “ *Dinala niya ako sa espiritu sa isang ilang. At nakita ko ang isang babae na nakaupo sa isang pulang hayop, na puno ng mga pangalan ng kalapastanganan, na may pitong ulo at sampung sungay.* »

“ … *sa isang disyerto* ”, simbolo ng pagsubok sa pananampalataya ngunit gayundin ng “tuyong” espirituwal na klima ng konteksto ng ating “ *panahon ng pagtatapos* (Dan.11:40)”, sa pagkakataong ito, ang huling pagsubok ng pananampalataya ng makalupang kasaysayan, inilalarawan ng Espiritu ang espirituwal na sitwasyon na namamayani sa huling kontekstong ito. " *Ang babae ay nangingibabaw sa isang iskarlata na hayop* ." Sa larawang ito, pinangungunahan ng Roma ang " *hayop na bumangon mula sa lupa* " na tumutukoy sa Protestant USA sa sandaling ginagawa nila ang Katoliko na " pagsamba *sa tanda ng halimaw* " sa pamamagitan ng pagpapataw ng araw ng pahinga nito na minana mula kay Emperador Constantine [I.] Sa huling kontekstong ito, wala nang mga diadema, ni sa " *pitong ulo* " ng relihiyosong Roma, o sa "

sampung sungay " na mga simbolo, sa kasong ito, ng mga sibil na dominador ng European at mundong mga Kristiyanong mamamayan na kanyang minamanipula. Ngunit ang buong pagsasamahan na ito ay sa kulay ng kasalanan: " *iskarlata* ".

Sa Rev.13:3 ay mababasa natin: " *At nakita ko ang isa sa kaniyang mga ulo na parang sugatan sa kamatayan; ngunit gumaling ang kanyang nakamamatay na sugat. At ang buong lupa ay natakot sa likod ng halimaw* ." Alam natin na ang pagpapagaling na ito ay dahil sa Concordat of Napoleon [I.] Mula sa sandaling ito, hindi na umuusig ang papa ng Romano Katoliko, gayunpaman, pansinin natin sa kahalagahan, patuloy itong tinawag ng Diyos na " ***hayop*** ": " *At ang buong lupa ay humanga sa likod* ***ng hayop*** ". Ito ay nagpapatunay sa paliwanag na ibinigay sa itaas. Ang kaaway ng Diyos ay nananatiling kanyang kaaway dahil ang kanyang mga kasalanan laban sa kanyang kautusan ay hindi tumitigil, sa panahon ng kapayapaan at sa panahon ng digmaan. At ang kaaway ng Diyos samakatuwid ay yaong kanyang tapat na hinirang sa panahon ng kapayapaan o digmaan.

Verse 4: " *Ang babae ay nararamtan ng kulay ube at pula, at pinalamutian ng ginto at mga mahalagang bato at mga perlas. Hawak niya sa kanyang kamay ang isang gintong tasa, na puno ng mga kasuklam-suklam at mga dumi ng kanyang prostitusyon.* »

Dito muli, ang paglalarawang ipinakita ay nagta-target ng mga espirituwal na pagkakamali sa doktrina. Hinahatulan ng Diyos ang kanyang mga ritwal sa relihiyon; ang kanyang mga misa at ang kanyang kasuklam-suklam na Eukaristiya at una sa lahat, ang kanyang panlasa sa karangyaan at kayamanan na naghahatid sa kanya sa mga kompromiso na ninanais ng mga hari, maharlika at lahat ng mayayaman sa mundo. Ang " *prostitute* " ay dapat bigyang kasiyahan ang kanyang "mga kliyente" o ang kanyang mga manliligaw.

skarlata " na kulay na ito ay nagmula sa " *prostitute* " mismo: " *purple at iskarlata* ". Ang terminong " *babae* " na tumutukoy sa isang " *iglesya* ", isang relihiyosong pagpupulong, ayon sa Eph.5:23 ngunit gayundin, " *ang dakilang lungsod na may pagkahari sa mga hari sa lupa* ", gaya ng itinuturo ng bersikulo 18 ng kabanatang ito sa 17. Sa buod, makikilala natin ang mga kulay ng uniporme ng "mga kardinal at obispo" ng Romano Vatican. Inilalarawan ng Diyos ang mga misa ng Katoliko, gamit ang kalis na " *ginintuang* " kung saan ang alkohol na alak ay dapat na kumakatawan sa dugo ni Jesu-Kristo. Ngunit ano ang iniisip ng Panginoon tungkol dito? Sinasabi niya sa atin: sa halip na kanyang tumutubos na dugo, nakikita lamang niya ang mga " *kasuklam-suklam at karumihan ng kanyang prostitusyon* ". Sa Dan.11:38, binanggit ang " *ginto " bilang palamuti ng kanyang mga simbahan na ibinibigay ng Espiritu sa " diyos ng mga kuta* ".

Verse 5: " *Sa kanyang noo ay nakasulat ang isang pangalan, isang* ***misteryo*** *: Babilonia na dakila, ang ina ng mga mapakiapid at mga kasuklamsuklam sa lupa.* »

Ang " *misteryo* " na binanggit sa talatang ito ay isang " *misteryo* " para lamang sa mga hindi nililiwanagan ng Espiritu ni Jesucristo; sila rin, sa kasamaang-palad, ang pinakamarami. Sapagkat, " *ang tagumpay at tagumpay ng mga daya* " ng rehimeng papa na inihayag mula sa Dan.8:24-25 ay pagtitibayin hanggang sa oras ng kanyang paghatol, sa katapusan ng mundo. Para sa Diyos, ito

ang “ *misteryo ng kasamaan* ” na inihayag at ipinatupad na ng diyablo noong panahon ng mga apostol, ayon sa 2 Tes.2:7: “ *Sapagkat ang hiwaga ng kasamaan ay gumagana na; kailangan lang na nawala yung humahawak pa rin sa kanya* .” Ang " *misteryo* " ay nauugnay sa pangalang " *Babylon* " mismo, na may katuturan, dahil wala na ang sinaunang lungsod ng pangalang iyon. Ngunit espirituwal na ibinigay ni Pedro ang pangalang ito sa Roma, sa 1 Pedro 5:13 at sa kasamaang-palad para sa mga nalinlang na pulutong, tanging ang mga hinirang ay matulungin sa katumpakang ito na iniaalok ng Bibliya. Mag-ingat sa dobleng kahulugan ng salitang " *lupa* " na tumutukoy din dito, ang pagsunod sa mga Protestante, dahil hangga't ang pananampalatayang Katoliko ay nagkakaisa, ang pananampalatayang Protestante ay marami, upang italaga bilang "mga patutot" , mga anak na babae ng kanilang Katoliko " *ina "* . Ang mga batang babae ay nagbabahagi ng " *kasuklam-suklam* " ng kanilang " *ina* ". At ang pangunahing isa sa mga “ *kasuklam-suklam* ” na ito ay ang Linggo, “ *ang tanda* ” ng awtoridad ng relihiyon nito na kalakip dito.

Ang literal na kahulugan ng salitang " *lupa* " ay nabibigyang katwiran din dahil ang hindi pagpaparaan sa relihiyong Katoliko ay ang pasimuno ng mga pangunahing internasyonal na pagsalakay sa relihiyon. Nilapastangan nito at ginawang kinasusuklaman ang pananampalatayang Kristiyano sa pamamagitan ng pag-uudyok sa mga hari na kumbertihin ang mga tao sa mundo sa pagsunod nito. Ngunit matapos mawala ang kanyang kapangyarihan, ang kanyang “ *kasuklam-suklam* ” ay nagpatuloy sa pamamagitan ng pagpapala sa mga isinumpa ng Diyos at pagsumpa sa mga pinagpapala niya. Ang kanyang paganong kalikasan ay nahayag nang tawagin niya ang mga Muslim na "kapatid" na ang relihiyon ay nagpapakita kay Jesu-Kristo bilang isa sa pinakamaliit na propeta.

Verse 6: “ *At nakita ko ang babae na lasing sa dugo ng mga banal at sa dugo ng mga saksi ni Jesus. At, nang makita ko siya, ako ay nahuli ng labis na pagkamangha.* »

Ang talatang ito ay kumukuha ng isang sipi mula sa Dan.7:21, na nagsasaad dito na “ *ang mga banal* ” na kanyang kinakalaban at pinamumunuan, ay talagang mga “ *saksi ni Jesus* ”. Ito ay lubos na nagbibigay liwanag sa misteryo ng " *Babilonyang Dakila* ". Ang relihiyong Romano ay umiinom *ng “dugo* ” ng mga hinirang hanggang sa pagkalasing. Sino ang maghihinala sa isang simbahang Kristiyano, tulad ng modernong-panahong papang Roma, bilang itong “ *prostitute* ” na “ *lasing sa dugong ibinuhos ng mga saksi ni Jesus* ”? Ang mga halal na opisyal, ngunit sila lamang. Sapagkat, sa pamamagitan ng propesiya, ipinaalam sa kanila ng Espiritu ang nakamamatay na mga plano ng kanilang kaaway. Ang pagbabalik na ito sa kanyang masama at malupit na kalikasan ang magiging nakikitang bunga ng katapusan ng panahon ng biyaya. Ngunit ang kasamaang ito ay higit sa lahat, sa mas kahanga-hangang paraan, ang likas na katangian ng nangingibabaw na pananampalatayang Protestante sa panahong ito ng katapusan ng mundo. Binanggit ng Espiritu ang “ *mga santo* ” at “ *ang mga saksi ni Jesus* ” nang magkahiwalay. Ang unang “ *mga santo* ” ay dumanas ng paganong Romanong republikano at mga pag-uusig ng imperyal; Ang “ *mga saksi ni Jesus* ” ay tinamaan ng imperyal at papal na paganong Roma. Sapagka't ang patutot ay isang bayan: Roma; “ *ang dakilang lungsod na may royalty sa mga hari sa lupa* ”

mula nang dumating ito sa Israel, sa Judea noong – 63, ayon sa Dan.8:9: “ *ang pinakamagandang bansa* ”. Ang kasaysayan ng kaligtasan ay magtatapos sa isang pagsubok ng pananampalataya kung saan *ang “mga saksi ni Jesus* ” ay lilitaw at kikilos upang bigyang-katwiran ang pananalitang ito; sa gayon ay bibigyan nila ang Diyos ng magandang dahilan upang makialam upang iligtas sila mula sa binalak na kamatayan. Noong panahon niya, may magandang dahilan si Juan na mamangha sa “ *misteryo* ” na may kinalaman sa lungsod ng Roma. Nakilala lamang niya ito sa kanyang malupit at walang awa na paganong imperyal na aspeto na nagpakulong sa kanya sa isla ng Patmos. Kaya nga , ang mga relihiyosong simbolo gaya ng “ *gintong tasa* ” na hawak ng “ *patutot* ” ay maaaring makamangha sa kaniya.

Verse 7: “ *At sinabi sa akin ng anghel: Bakit ka namangha? Sasabihin ko sa iyo ang hiwaga ng babae at ng hayop na nagdadala sa kanya, na may pitong ulo at sampung sungay.* »

Ang " *misteryo* " ay hindi nilayon na tumagal magpakailanman, at mula sa bersikulo 7, ang Espiritu ay magbibigay ng mga detalye na magbibigay-daan kay Juan at sa ating sarili na iangat ang " *misteryo* " at malinaw na makilala ang lungsod ng Roma, at ang papel nito sa larawan ng talata 3 na ang mga simbolo ay, muli, binanggit.

“ *babae* ” ay tumutukoy sa relihiyosong kalikasan ng papang Roma, ang pag-aangkin nito bilang “ *asawa ng Kordero* ”, si Jesu-Kristo. Ngunit itinanggi ng Diyos ang pag-aangkin na ito sa pamamagitan ng pagtawag sa kanya na isang “ *prostitute* .”

“ *halimaw na nagdadala nito* ” ay kumakatawan sa mga rehimen at mga tao na kumikilala at nagpapatotoo sa mga relihiyosong pag-aangkin nito. Sila ay may kanilang makasaysayang pinagmulan sa " *sampung sungay* " ng mga kaharian na nabuo sa Europa matapos silang mapalaya mula sa dominasyon ng imperyal na Roma ayon sa larawang ibinigay sa Dan.7:24. Nagtagumpay sila sa imperyal na Roma ng " *ikaapat na hayop* ". At ang mga kinauukulang teritoryong ito ay nananatiling pareho hanggang sa wakas. Lumipat ang mga hangganan, nagbabago ang mga rehimen, lumipat mula sa monarkiya patungo sa mga republika, ngunit ang pamantayan ng huwad na Romanong papal na Kristiyanismo ay nagkakaisa sa kanila para sa mas masahol pa. Noong ika-20 ^{siglo} , ang unyon na ito sa ilalim ng Roman aegis ay nakonkreto ng European Union na itinatag sa "Treaties of Rome" noong Marso 25, 1957 at 2004.

Verse 8: " *Ang halimaw na iyong nakita ay noon, at wala na." **Dapat siyang umakyat mula sa kalaliman** , at pumunta sa kapahamakan. At yaong mga nananahan sa lupa, na ang kanilang mga pangalan ay hindi nasusulat sa aklat ng buhay mula nang itatag ang sanglibutan, ay magsisimangha kapag nakita nila ang halimaw, sapagka't siya noon, at wala na. , at ito'y lilitaw muli.* »

" *Ang halimaw na nakita mo ay noon at wala na* ." Pagsasalin: Ang hindi pagpaparaan sa relihiyon ng mga Kristiyano ay mula pa noong 538, at wala na ito, mula noong 1798. Ang Espiritu ay nagmumungkahi ng tagal na ipinropesiya sa iba't ibang anyo para sa hindi pagpayag na pamumuno ng papa mula sa Dan.7:25: "isang panahon, panahon , at kalahating kumpas *; 42 buwan; 1260 araw* .” Bagama't ang hindi pagpaparaan nito ay natapos sa pamamagitan ng pagkilos ng "

halimaw na bumangon mula sa kailaliman ", na tumutukoy sa Rebolusyong Pranses at sa pambansang ateismo nito sa Rev. 11:7, dito ang terminong " *malalim* " ay ipinakita bilang isang aktibidad na nauugnay sa diyablo, ang " *Maninira* ", na sumisira ng mga buhay at nagpapawalang-katao sa planetang lupa, at tinawag ng Rev.9:11 na " *anghel ng kalaliman* ". Ang Rev.20:1 ay magbibigay ng paliwanag: ang " *diyablo* " ay igatali sa loob ng " *isang libong taon* " sa di-makatao na lupa na tinatawag na " *kalaliman* ". Sa pamamagitan ng pag-uugnay sa mga pinagmulan nito sa " *kalaliman* ," isinisiwalat ng Diyos na ang lunsod na ito ay **hindi kailanman** nagkaroon ng kaugnayan sa kaniya; maging, sa panahon ng kanyang paganong dominasyon, na napaka-lohikal, ngunit gayundin, sa kabuuan ng kanyang gawaing pangrelihiyon ng papa, salungat sa pinaniniwalaan ng karamihan ng mga nalinlang na tao para sa kanilang pagbagsak, dahil sila ay makibahagi dito, ang kanyang huling " **kapahamakan** " *na* inihayag dito. Palibhasa'y hinamak ang makahulang salita, ang mga biktima ng pang-aakit ng Roma ay magugulat dahil ang hindi pagpaparaya sa relihiyon ay " ***muling lilitaw*** " sa huling kontekstong ito na inihayag at inihayag. Kaya ipinaaalaala sa atin ng Diyos na alam na niya ang mga pangalan ng mga hinirang mula pa noong " *pagkatatag ng mundo* ". Ang kanilang mga " *pangalan* " ay nakasulat sa " *aklat ng buhay ng Kordero* " na si Jesu-Kristo. At para iligtas sila, binuksan niya ang kanilang isipan sa mga misteryo ng kanyang mga propesiya sa Bibliya.

Iminumungkahi ko dito ang pangalawang pagsusuri sa talatang ito patungkol sa salitang " *kalaliman* ". Sa pagmumuni-muni na ito, isinasaalang-alang ko ang huling konteksto na tinutukan ng Espiritu ayon sa kanyang paglalarawan sa " *skarlata na hayop* " ng talata 3. Nakita natin ito, ang kawalan ng " *mga diadema* " sa " *sampung sungay* " at ang " inilalagay ito *ng pitong ulo sa " panahon ng kawakasan* "; ng ating panahon. Matagal ko nang isinasaalang-alang na ang paniwala na " *hangal* " ay maaari lamang patungkol sa isang hindi mapagparaya at despotikong aksyon, at dahil dito ay maiuugnay lamang sa hindi mapagparaya na rehimen ng mga huling araw na minarkahan ng huling pagsubok ng pangkalahatang pananampalataya. Ngunit sa katunayan, sa pagtatapos ng taglamig 2020 sa banal na oras, isa pang ideya ang inspirasyon ko. Ang " *hayop* " ay sa katunayan ay patuloy na pumapatay ng mga kaluluwa ng tao, at ang mga biktima ng kanyang labis at mapangahas na mga turo ng humanista ay higit na marami kaysa sa mga hindi pagpaparaan nito. Saan nanggagaling ang bagong mapang-akit at mapanlinlang na pag-uugaling makatao? Ito ay bunga ng pamana ng malayang pag-iisip mula sa mga rebolusyonaryong pilosopo na pinupuntirya ng Diyos sa Pahayag 11:7 sa ilalim ng pangalan ng " *hayop na bumangon mula sa kalaliman* ". Ang kulay na " *skarlata "* na ikinakabit sa " *hayop* " ng ating panahon, mula sa talata 3 ng kabanatang ito, ay tumutuligsa sa kasalanang dulot ng labis na kalayaan na ipinagkaloob ng tao sa kanyang sarili. Sino ang kinakatawan niya? Ang mga Kanluraning nangingibabaw sa pinagmulang Kristiyano na ang mga batayan ng relihiyon ay minana sa Katolisismo sa Europa: ang USA at Europa ay ganap na naakit ng relihiyong Katoliko. Ang " *hayop* " na ipinakita sa atin ng Diyos ay ang huling resulta ng mga aksyon na ipinropesiya sa mensahe ng " *ikalimang trumpeta* ". Ang pananampalatayang Protestante, na naakit ng pananampalatayang Katoliko na ginawang mapayapa, ay pinagsasama-

sama ang Protestantismo at Katolisismo na isinumpa ng Diyos, na sinamahan ng opisyal na institusyonal na Adventism noong 1994, para sa “ *paghahanda para sa labanan* ” ng Rev.9:7-9, “ *ng Armageddon* ", ayon sa Rev.16:16, na sila ay pumunta nang sama-sama, pagkatapos ng " *ikaanim na trumpeta* ", upang manguna laban sa huling tapat na mga lingkod ng Diyos, na nag-iingat at nagsasagawa ng kanyang Sabbath; ang ikapitong araw na pahinga ay iniutos ng ikaapat sa kanyang sampung utos. Sa panahon ng kapayapaan, ang kanilang mga talumpati ay nagbubunyi ng pag-ibig sa kapatid at kalayaan ng budhi. Ngunit ang kasuklam-suklam at huwad na kalayaang ito na ginawang libertarian ay humahantong sa " *ikalawang kamatayan* " ng maraming tao na naninirahan sa Kanluraning mundo; na kung saan ay nailalarawan, sa isang bahagi, sa pamamagitan ng ateismo, sa isang bahagi, sa pamamagitan ng kawalang-interes, at sa isang maliit na bahagi, sa pamamagitan ng relihiyosong mga pangako na ginawang walang halaga, dahil sila ay hinatulan ng Diyos, dahil sa kanilang mga huwad na turo ng relihiyon . Sa ganitong paraan, ang humanistang “ *hayop* ” na ito ay nagmula sa *“kalaliman* ” gaya ng ipinahayag ng Espiritu sa talatang ito, sa diwa na ang relihiyong Kristiyano ay naging larawan at aplikasyon ng kaisipang humanista. mga pilosopo, Griyego, Pranses o dayuhang rebolusyonaryo . **Tulad ng halik ni Hudas para kay Hesus, ang mapang-akit na huwad na humanistang pag-ibig sa panahon ng kapayapaan ay pumapatay ng higit pa sa espada** . Ang “ *hayop* ” sa ating panahon ng kapayapaan ay nagmamana rin ng katangiang “ *kadiliman ” na* ibinibigay ng salitang “ *malalim ” sa Gen.1:2: “ Ang lupa ay walang anyo at walang laman: nagkaroon ng* ***kadiliman sa ibabaw ng kalaliman*** *, at ang Espiritu. ng Diyos ay gumalaw sa ibabaw ng tubig* . At ang katangiang ito ng " ***kadiliman*** " ng mga lipunang may pinagmulang Kristiyano ay kabalintunaan na minana mula sa " **kaliwanagan** ", ang pangalang ibinigay sa mga rebolusyonaryong Pranses na malayang nag-iisip.

Sa pamamagitan ng pagmumungkahi ng synthesis na ito, nakamit ng Espiritu ang layunin nito na binubuo ng paghahayag sa mga tapat na tagapaglingkod nito sa paghatol nito sa ating Kanluraning mundo at ang mga panlalait na tinutugunan nito dito. Sa gayon ay tinuligsa niya ang kanyang maraming kasalanan at ang kanyang mga pagtataksil kay Jesu-Kristo, ang tanging Tagapagligtas na hindi pinarangalan ng kanilang mga aksyon.

Verse 9: “ *Ito ang pagkaunawa na may karunungan: ang pitong ulo ay pitong bundok, na kinauupuan ng babae.* »

Ang talatang ito ay nagpapatunay sa pananalitang kung saan ang Roma ay matagal nang itinalaga: " Roma, ang lungsod ng pitong burol ". Natagpuan ko ang pangalang ito na binanggit sa isang lumang paaralan na geographic atlas mula 1958. Ngunit ang bagay ay hindi mapagtatalunan; ang “ *pito mga bundok* na tinatawag na "mga burol" ay nananatili pa rin hanggang ngayon na nagtataglay ng mga pangalan: Capitoline, Palatine, Caelius, Aventine, Viminal, Esquiline, at Quirinal. Sa paganong yugto nito, ang mga burol na ito ay “matataas na dako” na lahat ay sumusuporta sa mga templong inialay sa mga diyos-diyosan na hinatulan ng Diyos. At upang parangalan ang " *diyos ng mga kuta* ", ang pananampalatayang Katoliko naman ay itinaas ang basilica nito, sa Caelius na nagtalaga ng "langit" ayon sa Roma. Sa Kapitolyo, ang "ulo", ay tumataas ang

Palasyo ng Town Hall, ang sibil na aspeto ng hudikatura. Ituro natin na ang kaalyado ng mga huling araw, ang Amerika, ay nangingibabaw din mula sa isang "Kapitolyo" na matatagpuan sa Washington. Dito muli, ang simbolo ng "ulo" ay binibigyang-katwiran ng mataas na mahistrado na ito na papalit sa Roma, at mangibabaw, sa turn, ang mga naninirahan sa lupa, " *sa presensya nito* " ayon sa Rev.13:12.

Verse 10: " *Mayroon ding pitong hari: ang lima ay bumagsak na, ang isa ay narito, ang isa ay hindi pa dumarating, at pagdating niya, siya ay mananatili sa maikling panahon.* »

Sa talatang ito, sa pamamagitan ng pananalitang " *pitong hari* ", ang Espiritu ay tumutukoy sa Roma na " *pitong* " mga rehimen ng pamahalaan na sunud-sunod, para sa unang anim: ang monarkiya mula – 753 hanggang – 510; ang Republika, ang Konsulado, ang Diktadura, ang Triumvirate, ang Imperyo mula noong Octavian, Caesar Augustus kung saan ipinanganak si Jesus, at ang Tetrarkiya (4 na nauugnay na emperador) sa ikapitong posisyon sa pagitan ng 284 at 324, na nagpapatunay sa katumpakan na "kailangan niyang tumagal ng *isang maikling panahon* "; actually 30 years na. Ang bagong emperador na si Constantine ^{I} ay mabilis na umalis sa Roma at manirahan sa Silangan sa Byzantium (Constantinople na pinalitan ng Istanbul ng Turks). Ngunit mula 476, ang kanlurang imperyo ng Roma ay nasira at ang " *sampung sungay* " ng Daniel at Apocalypse ay nagkamit ng kanilang kalayaan sa pamamagitan ng pagbuo ng mga kaharian ng Kanlurang Europa. Mula noong 476, nanatili ang Roma sa ilalim ng pananakop ng mga Ostrogoth barbarians, kung saan ito inihatid noong 538, ni heneral Belisarius na ipinadala kasama ng kanyang mga hukbo ng emperador Justinian na naninirahan sa Silangan sa Constantinople.

Verse 11: " *At ang halimaw na noon, at wala na, ay siya ring ikawalong hari, at kabilang sa bilang ng pito, at patungo sa kapahamakan.* »

noong 538 sa pamamagitan ng paborableng utos ng imperyal ni Emperor Justinian $^{I.}$ Kaya tumugon siya sa kahilingan ng kaniyang asawang si Théodora, isang dating "prostitute", na namagitan sa ngalan ni Vigile, isa sa kaniyang mga kaibigan. Gaya ng tinukoy ng bersikulo 11, lumilitaw ang rehimeng papa sa panahon ng "pitong" pamamahala na binanggit habang bumubuo ng isang bago, hindi pa nagagawang anyo na ipinahiwatig ni Daniel bilang isang " *ibang* " hari. Ano ang nauna sa panahon ng "pitong" naunang mga hari ay ang titulo ng Romanong pinuno ng relihiyon na iniuugnay na sa mga emperador nito at mula noong pinagmulan nito: "Pontifex Maximus", isang ekspresyong Latin na isinalin bilang "Sovereign Pontiff", na naging, mula noong 538, ang opisyal na titulo ng Papa Romano Katoliko. Ang rehimeng Romano na umiiral sa panahong natanggap ni Juan ang pangitain ay ang Imperyo, ang ikaanim na pamamahala ng Roma; at sa kanyang panahon, ang titulong "sovereign pontiff" ay isinuot mismo ng emperador.

Ang pagbabalik ng Roma sa makasaysayang eksena ay dahil sa Frankish na hari, si Clovis I ' "napagbagong loob" sa huwad na pananampalatayang Kristiyano noong panahong iyon, noong 496; ibig sabihin, sa Romano Katolisismo na sumunod kay Constantine I ^{at} natamaan na ng sumpa ng Diyos mula noong Marso 7, 321. Pagkatapos ng dominasyon ng imperyal, ang Roma ay

sinalakay at pinangungunahan ng mga dayuhang mamamayan na dumarating sa malawakang pandarayuhan. Ang hindi pagkakaunawaan ng iba't ibang wika at kultura ang batayan ng kaguluhan at panloob na pakikibaka na sumira sa pagkakaisa at lakas ng Romano. Ang pagkilos na ito ay inilapat ng Diyos ngayon sa Europa upang pahinain ito at ihatid ito sa mga kaaway nito. Ang sumpa ng karanasan ng "Tore ng Babel" ay nagpapanatili sa buong mga siglo at millennia ng lahat ng mga epekto nito at ang pagiging epektibo nito sa pag-akay sa sangkatauhan sa mga kasawian. Tungkol sa Roma, sa wakas, ito ay sumailalim sa dominasyon ng mga Arian Ostrogoth sa doktrinang sumasalungat sa pananampalatayang Romano Katoliko na sinusuportahan ng mga emperador ng Byzantine. Kaya't kinailangan itong palayain mula sa dominasyong ito upang ang pagtatatag ng Romanong rehimeng papa noong 538 ay naging posible sa lupa nito. Upang maisakatuparan ito ayon sa Dan.7:8-20, " *tatlong sungay ibinaba* sa harap ng papa (*ang maliit na sungay*); ay ang mga taong nag-aalala na laban sa Romano Katolisismo ng mga Obispo ng Roma, sunud-sunod, noong 476, ang Heruli, noong 534, ang mga Vandal, at noong Hulyo 10, 538, "sa pamamagitan ng isang snowstorm", napalaya mula sa pananakop ng mga Ostrogoth ng heneral. Si Belisarius na ipinadala ni Justinian I ' ang Roma ay maaaring pumasok sa kanyang eksklusibo, nangingibabaw at hindi mapagparaya na rehimeng papa, na itinatag ng emperador na ito, sa kahilingan ng intrigerong si Vigilius, ang unang papa sa titulo. Mula sa sandaling ito, ang Roma ay **naging** " *ang dakilang lungsod na may maharlika sa mga hari sa lupa* ", mula sa bersikulo 18, **na napupunta sa " *kapahamakan* "** , gaya ng tinukoy ng Espiritu, dito, sa pangalawang pagkakataon, pagkatapos ng bersikulo 8.

Ang Popery samakatuwid ay hindi bumabalik kay San Pedro gaya ng kanyang inaangkin kundi sa utos ni Justinian I, [ang] Byzantine emperor na nagbigay sa kanya ng kanyang titulo at kanyang awtoridad sa relihiyon. Kaya, ang Linggo ay iniutos ng Romanong Emperador Constantine I [noong] Marso 7, 321 at ang papa na nagbibigay-katwiran dito ay iniluklok ng Byzantine Emperor Justinian I [noong] taong 538; dalawang petsa na may pinakamasamang kahihinatnan para sa buong sangkatauhan. Noong 538 din nang ang Obispo ng Roma ay kumuha ng titulong Papa sa unang pagkakataon.

Verse 12: " *Ang sampung sungay na iyong nakita ay sampung hari, na hindi pa nakatanggap ng kaharian, ngunit tumatanggap ng kapamahalaan bilang mga hari sa loob ng isang oras kasama ng halimaw.* »

Dito, hindi tulad ng Dan.7:24, ang mensahe ay nagta-target ng napakaikling panahon na matatagpuan sa dulo ng " *panahon ng pagtatapos* ".

Gaya noong panahon ni Daniel, sa panahon ni Juan, ang " *sampung sungay* " ng imperyo ng Roma ay hindi pa nakakamit o nakakakuha ng kanilang kalayaan. Ngunit, ang kontekstong naka-target sa kabanata 17 na ito ay ang katapusan ng mundo, ito ang papel na ginagampanan ng " *sampung sungay* " sa tiyak na kontekstong ito na pinukaw ng Espiritu, gaya ng pagtitibayin ng mga susunod na talata. Ang ipinropesiya na "oras" ay tumutukoy sa panahon ng huling pagsubok ng pananampalataya na inihayag, sa Apoc. 3:10, sa mga tapat na pioneer ng Seventh-day Adventism noong 1873. Ang mensahe ay para sa atin, ang kanilang

mga tagapagmana, ang tapat ng Adventist . liwanag na ibinigay ni Jesu-Kristo sa kanyang mga hinirang sa 2020.

Ayon sa propetikong kodigo na ibinigay kay propeta Ezekiel (Ezek.4:5-6), *ang isang makahulang "araw* " ay nagkakahalaga ng isang tunay na " *taon ", at samakatuwid, ang isang makahulang " oras* " ay nagkakahalaga ng 15 totoong araw. Ang dakilang paggigiit ng mensahe ng Espiritu na babanggitin ng tatlong beses ang pananalitang " *sa isang oras* " sa kabanata 18, ay umaakay sa akin na mahinuha na ang " *oras* " na ito ay nagta-target sa oras sa pagitan ng simula ng ika-6 ^{ng} " *pitong huling salot.* " at ang pagbabalik sa kaluwalhatian ng ating banal na Panginoong Jesus na nagbabalik sa kaluwalhatian ng Arkanghel na si " *Michael* " upang iligtas ang kanyang mga hinirang mula sa naka-program na kamatayan. Samakatuwid, ang " *oras* " na ito ay ang panahon kung saan nagpapatuloy ang " *labanan sa Armagedon* ".

Verse 13: " *Iisa ang layunin nila, at ibinibigay nila ang kanilang kapangyarihan at awtoridad sa halimaw.* »

Tinatarget ang oras ng huling pagsubok na ito, ang Espiritu ay nagsabi tungkol sa " *sampung sungay* ": " *Sila ay may isang layunin, at ibinibigay nila ang kanilang kapangyarihan at kanilang awtoridad sa hayop* ." Ang layuning ito na kanilang ibinabahagi ay binubuo ng pagtiyak na ang pahinga sa Linggo ay iginagalang ng lahat ng mga nakaligtas sa Ikatlong Digmaang Pandaigdig ng Nukleyar. Lubhang nabawasan ng pagkasira ang kapangyarihang militar ng mga sinaunang bansang Europeo. Ngunit, ang mga nanalo sa labanan, nakuha ng mga Amerikanong Protestante mula sa mga nakaligtas, isang kabuuang pag-abandona sa kanilang soberanya. Ang motibo ay diyabolismo, ngunit hindi ito nalalaman ng mga nalugmok, at ang kanilang mga espiritu na ibinigay kay Satanas ay magagawa lamang ang kanyang kalooban.

Ito ay mula lamang sa koalisyon ng " *dragon* ", ang " *hayop* " at ang " *bulaang propeta* " na ang " *sampung sungay* " ay isinuko ang kanilang awtoridad sa " *hayop* ". At ang pagtalikod na ito ay dulot ng tindi ng pagdurusa na idinulot sa kanila ng mga hagupit ng Diyos. Sa pagitan ng pagpapahayag ng utos ng kamatayan at ng aplikasyon nito, binibigyan ng yugto ng 15 araw ang mga tagamasid ng Sabbath upang tanggapin *ang "marka ng halimaw* ", ang Romanong "Linggo" nito na nadungisan ng paganong pagsamba sa araw. Ang pagbabalik ni Hesukristo na pinaplano para sa tagsibol bago ang Abril 3, 2030, maliban kung may pagkakamali sa interpretasyon ng terminong " *oras* ", ang utos ng kamatayan ay dapat ipahayag para sa petsang ito o isang petsa na matatagpuan sa pagitan nito at ng araw. ng tagsibol 2030 ng aming kasalukuyang karaniwang kalendaryo.

Upang lubos na maunawaan kung ano ang magiging huling sitwasyon sa oras, isaalang-alang ang mga sumusunod na katotohanan. Ang katapusan ng panahon ng biyaya ay makikilala lamang ng mga nahalal na opisyal na nag-uugnay nito sa pagpapahayag ng batas ng Linggo; mas tiyak, pagkatapos niya. Para sa koleksyon ng mga taong hindi naniniwala at mapanghimagsik na nabubuhay pa, ang pagpapahayag ng batas ng Linggo ay lumilitaw lamang bilang isang sukatan ng pangkalahatang interes na walang kahihinatnan para sa kanila. At pagkatapos lamang na dumanas ng unang limang salot na ang kanilang mapaghiganting galit ay umakay sa kanila na lubusang aprubahan ang desisyon na

“ *patayin* ” ang mga iniharap sa kanila bilang mga responsable sa kanilang makalangit na kaparusahan.

Verse 14: “ *Makikipaglaban sila sa Kordero, at dadadaig sila ng Kordero, sapagkat siya ang Panginoon ng mga panginoon at Hari ng mga hari, at ang mga tinawag at pinili at tapat na kasama niya ay mananaig din sa kanila.* »

“ *Lalaban sila sa Kordero, at dadadaig sila ng Kordero* …”, sapagkat siya ang Makapangyarihang Diyos na walang kapangyarihang makatiis. Ipapataw ng “ *Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon* ” ang kanyang banal na puwersa sa pinakamakapangyarihang mga hari at panginoon sa lupa. At ang mga pinili na nakakaunawa nito ay mananaig kasama niya. Inaalaala ng Espiritu dito ang tatlong pamantayang hinihingi ng Diyos mula sa mga iniligtas niya at nagtalaga ng kanilang sarili sa landas ng kaligtasan na nagsisimula para sa kanila sa espirituwal na katayuan ng "tinawag" *at* pagkatapos ay binago, kapag ito ang kaso, sa " *hinirang "* na katayuan , sa pamamagitan ng " *katapatan* " na ipinakita sa Diyos na lumikha at sa lahat ng kanyang liwanag sa Bibliya. Ang labanang tinutukoy ay ang labanan ng “ *Armageddon* ”, ng Rev.16:16; “ *ang oras* ” kung kailan ang “ *katapatan* ” ng “ *hinirang* ” “ *tinawag* ” ay ilalagay sa pagsubok. Sa Rev. 9:7-9, inihayag ng Espiritu ang paghahanda ng pananampalatayang Protestante para sa espirituwal na “ *digma* ” na ito. Hinatulan na mamatay, dahil sa kanilang katapatan sa Sabbath, ang mga hinirang ay nagpapatotoo sa pagtitiwala na inilagay sa mga pangakong ipinropesiya ng Diyos at ang patotoong ito na ibinigay sa kanya, ay nagbibigay sa kanya ng "kaluwalhatian" na hinihingi niya sa mensahe ng unang anghel . ng 'Rev.14:7. Ang mga tagapagtanggol at tagasuporta ng Linggo na ginawang obligado ay makakatagpo, sa karanasang ito, ang kamatayan na kanilang ihahanda upang ibigay sa mga hinirang ni Jesucristo. Ipinaaalala ko rito, sa mga nag-aalinlangan at nag-aalinlangan na binibigyang-halaga ng Diyos ang mga araw ng kapahingahan, na ang ating sangkatauhan ay nawalan ng kawalang-hanggan dahil sa kahalagahan na ibinigay niya sa “dalawang puno” ng hardin sa lupa. Ang “ *Armagedon* ” ay nakabatay sa parehong prinsipyo bilang kapalit ng “dalawang punungkahoy” ngayon ay mayroon tayong “araw ng pagkakilala ng mabuti at masama”, Linggo, at “araw ng buhay na pinabanal”, ang Sabbath o Sabado .

Verse 15: “ *At sinabi niya sa akin, Ang tubig na iyong nakita, na kinauupuan ng patutot, ay mga tao, at mga karamihan, at mga bansa, at mga wika.* »

Ibinibigay sa atin ng bersikulo 15 ang susi na nagpapahintulot sa atin na maiugnay ang " *tubig* " kung saan " *nakaupo ang patutot* ", ang pagkakakilanlan ng mga taong Europeo na tinatawag na "mga Kristiyano", ngunit higit sa lahat, maling at mapanlinlang na "mga Kristiyano". Ang Europa ay may katangian ng pagsasama-sama ng mga taong nagsasalita ng iba't ibang " *wika* "; na nagpapahina sa mga unyon at alyansang ginawa. Ngunit nitong mga nakaraang panahon, ang wikang Ingles ay nagsisilbing tulay at nagtataguyod ng mga internasyonal na palitan; ang malawakang edukasyon ng mga tao ay binabawasan ang bisa ng sandata ng banal na sumpa at sinasalungat ang disenyo ng Lumikha nito. Kung gayon ang kanyang tugon ay magiging mas kakila-kilabot: kamatayan sa

pamamagitan ng digmaan at sa wakas, sa ningning ng kanyang maluwalhating pagdating.

Verse 16: “ *Ang sampung sungay na iyong nakita at ang hayop ay kapopootan ang patutot, at huhubaran siya at huhubaran siya, at kakainin ang kanyang laman, at susunugin siya ng apoy.* »

Ang bersikulo 16 ay nagpapahayag ng programa ng darating na kabanata 18. Kinumpirma niya ang pagbaligtad ng “ *sampung sungay at ang halimaw* ” na, matapos siyang suportahan at aprubahan, ay nawasak *ang “ patutot* ”. Naaalala ko dito na *ang "hayop* " ay ang rehimen ng asosasyon ng mga kapangyarihang sibil at relihiyon at itinalaga nito sa kontekstong ito, ang kapangyarihan ng opisyal na mga mamamayang Protestanteng Amerikano at ng mga mamamayang Katoliko at Protestante sa Europa, habang ang "prostitute" *ay* tumutukoy ang klero, iyon ay, ang mga awtoridad sa pagtuturo ng kapangyarihang pangrelihiyon ng Katoliko: mga monghe, pari, obispo, kardinal at Papa. Kaya, sa pagbaliktad, ang mga Katolikong European na mamamayan at ang mga Protestanteng Amerikano, ang dalawang biktima ng kasinungalingang Romano, ay tumindig laban sa klero ng Romanong papal na Katolisismo. At “ *lalamunin nila siya ng apoy* ” kapag, sa pamamagitan ng kaniyang maluwalhating interbensyon, sisirain ni Jesus ang kaniyang mapanlinlang na mapanlinlang na maskara. Ang " *sampung sungay* " ay " *huhubadin siya at ihuhubad* " dahil namuhay siya sa karangyaan, huhubaran siya, at dahil dinamitan niya ang kanyang sarili ng anyo ng kabanalan, lilitaw din siyang " *hubad* ", sa espirituwal na kahihiyan, nang walang anumang makalangit na katuwiran upang damitan ito. Ang katumpakan, " *kakainin nila ang kanyang laman* ", ay nagpapahayag ng madugong kabangisan ng kanyang parusa. Pinatutunayan ng talatang ito ang tema ng “ *vintage ” ng* Apoc. 14:18 hanggang 20: Sa aba ng mga ubas ng poot!

Verse 17: “ *Sapagkat inilagay ng Diyos sa kanilang mga puso na isakatuparan ang kanyang layunin at isakatuparan ang isang layunin, at ibigay ang kanilang kaharian sa halimaw, hanggang sa matupad ang mga salita ng Diyos.* »

Ang bersikulo 17, sa ilalim ng bilang ng paghatol, ay nagpapakita sa atin ng isang mahalagang kaisipan ng makalangit na Diyos na ang mga tao ay mali na hamakin o tratuhin nang walang pakialam. Iginigiit ng Diyos dito, upang ang kanyang mga pinili ay kumbinsido, na siya lamang ang Guro ng "kakila-kilabot na laro" na ilalagay sa lugar sa inaasahang oras. Ang programa ay hindi dinisenyo ng diyablo, ngunit ng Diyos mismo. Ang lahat ng kanyang inihayag sa kanyang dakila at kahanga-hangang Apocalipsis na may kinalaman kay Daniel at Apocalipsis ay maaaring nagawa na, o nananatili pa ring maisakatuparan. At dahil “ *ang wakas ng isang bagay ay mas mabuti kaysa sa pasimula nito* ” ayon sa Ecc.7:8, tinatarget tayo ng Diyos, ang huling pagsubok ng katapatan na maghihiwalay sa atin mula sa mga huwad na Kristiyano at gagawin tayong karapat-dapat na pumasok sa kanyang selestiyal na kawalang-hanggan pagkatapos. ang nuklear na pagkawasak ng World War III. Kaya't kailangan lamang nating maghintay nang may kumpiyansa dahil ang lahat ng gagawin sa lupa ay isang " *disenyo* " na dinisenyo ng Diyos mismo. At kung ang Diyos ay

para sa atin, sino ang laban sa atin, kung hindi yaong mga mamamatay-tao na " *mga plano* " ay lalaban sa kanila?

ibig sabihin ng " *hanggang sa matupad ang mga salita ng Diyos* " ? Tinutukoy ng Espiritu ang huling kapalaran na nakalaan para sa papal na " *maliit na sungay* " gaya ng nahula na, sa Dan.7:11: " *Nang magkagayo'y tumingin ako, dahil sa mga salitang mayabang na sinalita ng sungay;* ***at habang ako ay tumingin, ang hayop ay pinatay, at ang kanyang katawan ay nawasak, inihatid sa apoy upang sunugin*** "; sa Dan.7:26: " *Kung magkagayo'y darating ang paghuhukom,* ***at ang kaniyang kapangyarihan ay aalisin sa kaniya, at ito ay mawawasak at mawawasak magpakailanman*** "; at Dan.8:25: " *Dahil sa kanyang kasaganaan at tagumpay ng kanyang mga panlilinlang, siya ay magkakaroon ng kapalaluan sa kanyang puso, at kanyang lilipulin ang maraming namuhay nang payapa, at siya ay babangon laban sa Pinuno ng mga pinuno;* ***ngunit ito ay masisira, nang walang pagsisikap ng anumang kamay*** ." Ang natitirang bahagi ng " *mga salita ng Diyos* " tungkol sa katapusan ng Roma ay ilalahad sa Apoc. 18, 19 at 20.

Verse 18: " *At ang babae na iyong nakita, siya ang dakilang lungsod na may kapangyarihan sa mga hari sa lupa.* »

Ang bersikulo 18 ay nag-aalok sa atin ng pinakakapanipaniwalang patunay na *ang "dakilang lungsod* " ay tunay ngang Roma. Matanto natin, personal na kausap ng anghel si Juan. Gayundin, sa pagsasabi sa kanya: " *At ang babae na* ***iyong*** *nakita ay ang dakilang lunsod na may maharlika sa mga hari sa lupa* ", naunawaan ni Juan na ang tinutukoy ng anghel ay ang Roma, "ang lungsod ng pitong burol", na, sa panahon nito, ay imperyal na nangingibabaw sa iba't ibang kaharian ng buong napakalawak na kolonyal na Imperyo nito. Sa imperyal na aspeto nito, mayroon na itong " *pagkahari sa mga hari sa lupa* " at pananatilihin ito sa ilalim ng dominasyon ng papa nito.

Sa kabanata 17 na ito, makikita mo, itinuon ng Diyos ang kanyang mga paghahayag na nagpapahintulot sa amin na makilala nang may katiyakan ang " *prostitute* ", ang kanyang kaaway ng Kristiyanong "trahedya ng mga siglo". Sa gayon ay binibigyan niya ang numero 17 ng isang tunay na kahulugan ng kanyang paghatol. Ito ang obserbasyon na nagbunsod sa akin na pahalagahan ang anibersaryo ng ika-17 ^{siglo} ng pagkakatatag ng kasalanan na bumubuo sa pag-ampon ng araw ng araw ng Marso 7, 321 (opisyal na petsa ngunit 320 para sa Diyos) na ating naranasan sa taong ito 2020 na ngayon ay lumipas na. Makikita natin na talagang minarkahan ito ng Diyos ng isang hindi pa nagagawang sumpa sa kasaysayan ng panahon ng Kristiyano (Covid-19) na nagdulot ng pandaigdigang pagbagsak ng ekonomiya na mas nakapipinsala kaysa sa Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Ang iba pang mga sumpa ng banal na matuwid na paghatol ay susunod, matutuklasan natin ang mga ito, araw-araw.

Pahayag 18: tinanggap ng patutot ang kanyang kaparusahan

Matapos ibunyag ang mga detalye na nagpapahintulot sa pagkakakilanlan ng patutot, ang kabanata 18 ay magdadala sa atin sa mismong partikular na konteksto ng pagtatapos ng " *labanan ng Armagedon* ". Ipinakikita ng mga salita ang nilalaman nito: " *ang oras ng kaparusahan sa dakilang Babilonya, ang ina ng mga patutot sa lupa* "; ang panahon ng madugong " *pag-aani* ".

Verse 1: " *Pagkatapos nito ay nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang awtoridad; at ang lupa ay naliwanagan ng kaniyang kaluwalhatian.* »

Ang anghel na may dalang dakilang awtoridad ay nasa panig ng Diyos, sa katunayan, ang Diyos mismo. Si Miguel, ang pinuno ng mga anghel, ay isa pang pangalan na taglay ni Jesu-Kristo sa langit bago ang kaniyang ministeryo sa lupa. Sa ilalim ng pangalang ito, at sa awtoridad na kinilala sa kanya ng mga banal na anghel, pinalayas niya ang diyablo at ang kanyang mga demonyo mula sa langit, pagkatapos ng kanyang tagumpay sa krus. Samakatuwid, sa ilalim ng dalawang pangalang ito siya ay nagbabalik sa lupa, sa kaluwalhatian ng Ama, upang bawiin mula rito ang kanyang mahalagang hinirang; mahalaga dahil sila ay tapat at ang nasubok na katapatan na ito ay ipinakita. Ito ay sa kontekstong ito na siya ay dumating upang parangalan sa kanyang katapatan ang mga taong matalino na sumunod sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanya ng " *kaluwalhatian* " na siya ay humingi mula noong 1844 ayon sa Rev.14:7. Sa pamamagitan ng pag-iingat ng Sabbath, niluwalhati siya ng kanyang mga hinirang bilang ang lumikha na Diyos na siya lamang ang lehitimong nagtataglay mula noong nilikha niya ang mga buhay na selestiyal at terrestrial.

Verse 2: " *Siya ay sumigaw ng malakas na tinig, na nagsasabi, Naguho ang dakilang Babilonia, bumagsak na! Ito ay naging tahanan ng mga demonyo, yungib ng bawat maruming espiritu, yungib ng bawat marumi at kasuklam-suklam na ibon,* "

" *Siya bumagsak, bumagsak, ang dakilang Babilonia!* ". Matatagpuan natin ang sipi mula sa Apoc. 14:8 sa talatang 2 na ito, ngunit sa pagkakataong ito, hindi ito binanggit nang propesiya, ito ay dahil ang mga patunay ng kanyang pagkahulog ay ibinibigay sa mga nakaligtas na tao sa huling sandali ng kanyang mapanlinlang na aktibidad na mapang-akit. Bumagsak din ang maskara ng kabanalan ng Romanong papa Babylon. Sa katunayan, ito ay " *isang tahanan ng mga demonyo, isang yungib ng bawat maruming espiritu, isang yungib ng bawat marumi at kasuklam-suklam na ibon* ." Ang pagbanggit sa " *ibon* " ay nagpapaalala sa atin na sa likod ng makalupang mga pagkilos ay nasa langit ang mga inspirasyon ng masasamang anghel mula sa kampo ni Satanas, ang kanilang pinuno, at unang rebelde ng banal na nilalang.

Verse 3: “ *Sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng poot ng kanyang pakikiapid, at ang mga hari sa lupa ay nakiapid sa kanya, at ang mga mangangalakal sa lupa ay yumaman sa pamamagitan ng kapangyarihan ng kanyang karangyaan.* »

“*… sapagkat ang lahat ng mga bansa ay uminom ng alak ng matinding galit ng kanyang pakikiapid,…* ” Ang relihiyosong pananalakay ay lumitaw sa sulsol ng Romano Katolikong kapangyarihan ng papa na, na nag-aangking nasa paglilingkod kay Jesu-Kristo, ay nagpakita ng lubos na paghamak sa mga aral ng pag-uugali na kanyang ginawa. nagturo sa kanyang mga disipulo at apostol sa lupa. Si Hesus na puno ng kahinahunan, ang mga papa na puno ng galit; Si Hesus, modelo ng kababaang-loob, ang mga papa, ang mga modelo ng walang kabuluhan at pagmamataas, si Hesus na nabubuhay sa materyal na kahirapan, ang mga papa na nabubuhay sa karangyaan at kayamanan. Si Jesus ay nagligtas ng mga buhay, ang mga papa ay hindi makatarungan at hindi kinakailangang pinapatay ang hindi mabilang na maraming buhay ng tao. Ang Romanong papal na Katolikong Kristiyanismo samakatuwid ay walang pagkakahawig sa pananampalatayang ibinigay bilang huwaran ni Hesus. Sa Daniel, inihula ng Diyos *ang “tagumpay ng kaniyang mga lalang* ,” ngunit bakit natamo ang tagumpay na ito? Ang sagot ay simple: dahil ibinigay ito ng Diyos sa kanya. Sapagkat dapat nating tandaan na nasa ilalim ng pamagat ng kaparusahan ng " *pangalawang trumpeta* " ng Apoc. 8:8, na pinukaw niya ang malupit at malupit na rehimeng ito upang parusahan ang paglabag sa Sabbath na inabandona mula noong Marso 7, 321. Sa isang paghahambing pag-aralan ang mga salot na tatama sa Israel dahil sa kanilang hindi katapatan sa mga utos ng Diyos, sa Lev.26:19, sinabi ng Diyos: "Aking sisirain *ang kapalaluan ng iyong lakas, aking ibabalik ang iyong langit.* ***tulad ng bakal*** *, at ang iyong lupain* ***parang tanso*** .” Sa bagong tipan, ang papal na rehimen ay itinayo upang tuparin ang parehong mga sumpa. Sa kanyang proyekto, ang Diyos ay kasabay na Biktima, Hukom at Berdugo upang matugunan ang mga kinakailangan ng kanyang batas ng pag-ibig at ang kanyang perpektong katarungan. Mula noong 321, ang paglabag sa Sabbath ay nagdulot ng malaking halaga sa sangkatauhan, na nagbayad ng halaga nito sa hindi kinakailangang mga digmaan at patayan, at sa mapangwasak na nakamamatay na mga epidemya na nilikha ng Diyos na lumikha. Sa talatang ito, ang “ *pakikiapid* ” (o “ *kahalayan* ”) ay espirituwal, at inilalarawan nito ang hindi karapat-dapat na relihiyosong pag-uugali. Ang " *alak* " ay sumasagisag sa kanyang pagtuturo na nagpapadalisay, sa pangalan ni Kristo, ng " *poot* " at mala-diyosong poot sa lahat ng mga tao na naging, dahil sa kanya, mga biktima ng pag-atake o mga aggressor.

Ang pagkakasala ng turo ng Katoliko ay hindi dapat itago ang pagkakasala ng lahat ng sangkatauhan, na halos lahat ay hindi nagbabahagi ng mga pagpapahalagang itinaas ni Jesu-Kristo. Kung ang mga hari sa lupa ay uminom *ng " alak ng pakikiapid* " (*debauchery*) ng " *Babylon* ", ito ay dahil bilang isang " *patutot* ", ang tanging inaalala niya ay ang pasayahin ang mga kliyente; yan ang rule, dapat makuntento ang customer kung hindi ay hindi na sila babalik. At ang Katolisismo ay itinaas sa pinakamataas na antas ng kasakiman, sa punto ng krimen, at ang pag-ibig sa kayamanan at marangyang buhay. Gaya ng itinuro ni Jesus, tulad ng kawan na magkakasama. Ang masasama at mapagmataas na lalaki

ay mawawala sa anumang kaso kasama niya o wala siya. Paalala: pumasok ang kasamaan sa buhay ng tao sa pamamagitan ni Cain na pumatay sa kanyang kapatid na si Abel mula pa sa simula ng makalupang kasaysayan. " *Ang mga mangangalakal sa lupa ay pinayaman sa kapangyarihan ng karangyaan nito* ." Ipinaliliwanag nito ang tagumpay ng Romano Katolikong papal na rehimen. Ang mga mangangalakal sa daigdig ay naniniwala lamang sa pera, hindi sila panatiko sa relihiyon ngunit kung pagyamanin sila ng relihiyon, ito ay nagiging isang katanggap-tanggap, at kahit na pinahahalagahan, kasosyo. Ang panghuling konteksto ng tema ay humahantong sa akin na pangunahing kilalanin ang mga Amerikanong Protestanteng mangangalakal dahil ang lupain ay espirituwal na tumutukoy sa pananampalatayang Protestante. Mula noong ika-16 na siglo , ang Hilagang Amerika, na mahalagang Protestante sa mga pinagmulan nito, ay tinanggap ang mga Hispanic na Katoliko at mula noon, ang pananampalatayang Katoliko ay kinakatawan bilang ang pananampalatayang Protestante. Para sa bansang ito, kung saan "negosyo" lamang ang binibilang, hindi na mahalaga ang mga pagkakaiba sa relihiyon. Nanalo sa kasiyahang yumaman na hinikayat ng repormador ng Geneva na si John Calvin, natagpuan ng mga mangangalakal na Protestante sa pananampalatayang Katoliko ang paraan ng pagpapayaman na hindi iniaalok ng orihinal na pamantayang Protestante. Ang mga templong Protestante ay walang laman na walang mga pader, habang ang mga simbahang Katoliko ay puno ng mga labi na gawa sa mamahaling materyales, ginto, pilak, garing, lahat ng mga materyales na nakalista sa temang ito sa talatang 12. Ang kayamanan ng pagsamba sa Katoliko ay samakatuwid, para sa Panginoong Diyos, ang pagpapaliwanag sa paghina ng pananampalatayang Protestante sa Amerika. Ang Dolyar, ang bagong Mammon, ay dumating upang palitan ang Diyos sa mga puso, at ang paksa ng mga doktrina ay nawala ang lahat ng interes. Umiiral ang oposisyon ngunit sa anyo lamang ng pulitika.

Verse 4: “ *At narinig ko ang isa pang tinig mula sa langit na nagsasabi, Magsilabas kayo sa gitna niya, bayan ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, ni huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga salot.* »

Binibigyang-diin ng bersikulo 4 ang sandali ng huling paghihiwalay: “ *Lumabas kayo sa gitna niya, bayan ko* ”; ito ang oras kung kailan ang mga hinirang ay aagawin sa langit, upang salubungin si Jesus. Ang inilalarawan ng talatang ito ay ang panahon ng " *pag-aani* ", ang tema ng Apoc. 14:14 hanggang 16. Ang mga ito ay kinuha, dahil gaya ng tinukoy ng talata, hindi sila dapat "may bahagi" sa "pag-aani". ” na tatama sa papa Roma at sa mga klero nito. Ngunit, tinukoy ng teksto na upang mapabilang sa mga pinili, ang isa ay hindi dapat " *nakibahagi sa kanyang mga kasalanan* ". At dahil ang pangunahing kasalanan ay ang Linggo na kapahingahan, ang “ *marka ng halimaw* ” na pinarangalan ng mga Katoliko at Protestante sa huling pagsubok ng pananampalataya, ang mga mananampalataya sa dalawang pangunahing relihiyosong grupong ito ay hindi maaaring lumahok sa pagdagit sa mga hinirang. **Ang pangangailangan na "Lumabas sa Babylon" ay pare-pareho** , gayunpaman sa talatang ito ay pinupuntirya ng Espiritu ang sandali kapag ang huling pagkakataon ay lumitaw upang sundin ang utos ng Diyos dahil ang pagpapahayag ng batas ng Linggo ay nagmamarka ng katapusan ng panahon ng biyaya. Ang proklamasyong ito ay

nagtataguyod ng kamalayan sa lahat ng nakaligtas sa “ *ikaanim na trumpeta* ” (World War III), na nagbibigay ng kapangyarihan sa kanilang pagpili sa ilalim ng maingat na mata ng lumikha na Diyos.

Verse 5: “ *Sapagkat ang kanyang mga kasalanan ay naipon hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kanyang mga kasamaan.* »

Sa kanyang mga salita, iminumungkahi ng Espiritu ang imahe ng "tore ng Babel" na ang pangalan ay nag-ugat sa "Babylon". Mula noong 321 at 538, ang Roma, " *ang dakilang lungsod* " kung saan ang " *prostitute* " ay mayroong " *trono* ", ang kanyang "banal" na upuan ng papa mula noong 538, ay nagparami ng mga kasalanan nito laban sa Diyos. Mula sa langit ay patuloy niyang binibilang at itinala ang kanyang mga naipon na kasalanan sa loob ng 1709 taon (mula noong 321). Sa kanyang maluwalhating pagbabalik, hinubad ni Jesus ang takip ng rehimeng papa at para sa Roma at sa huwad na kabanalan nito, oras na upang bayaran ang kanilang mga krimen.

Verse 6: “ *Gawin mo siya gaya ng kanyang ibinayad, at gantihan mo siya ng doble ayon sa kanyang mga gawa. Sa tasa kung saan siya nagbuhos, ibuhos ang kanyang doble.* »

Kasunod ng pag-unlad ng mga tema ng Rev.14, pagkatapos *ng pag-aani* ay dumating *ang vintage* . At ito ay sa pinakamasama sa mga Katoliko at Protestante na biktima ng mga kasinungalingan ng Katolisismo na tinutugunan ng Diyos ang kanyang mga salita: " *Bayaran mo siya bilang siya ay nagbayad, at ibalik mo siya ng doble ayon sa kanyang mga gawa* ". Naaalala natin mula sa kasaysayan na ang kanyang mga gawa ay ang mga tulos at pagpapahirap sa kanyang mga inquisitorial court. Kaya't ang ganitong uri ng kapalaran na ang mga Katolikong relihiyosong guro ay magdurusa ng dalawang beses, kung maaari. Ang parehong mensahe ay paulit-ulit sa anyo: " *Sa tasa kung saan siya ibinuhos, ibuhos mo siya ng doble* ." Ang larawan ng inuming tasa ay ginamit ni Jesus upang ipahiwatig ang pagpapahirap na dadanasin ng kanyang katawan, hanggang sa huling paghihirap sa isang krus, na naitayo na ng Roma, sa paanan ng Bundok Golgota. Sa pamamagitan nito, naalaala ni Jesus na ang pananampalatayang Katoliko ay nagpakita ng kasuklam-suklam na paghamak sa mga pagdurusa na sinang-ayunan niyang tiisin, kaya naman siya na ang maranasan ang mga ito. Ang isang lumang salawikain ay magkakaroon ng buong halaga sa puntong ito: huwag mong gawin sa iba ang hindi mo gustong gawin ng iba sa iyo. Sa pagkilos na ito, tinutupad ng Diyos ang batas ng paghihiganti: mata sa mata, ngipin sa ngipin; isang ganap na makatarungang batas kung saan inilaan niya ang indibidwal na paggamit. Ngunit sa kolektibong antas, ang aplikasyon nito ay pinahintulutan sa mga tao, na gayunpaman ay hinatulan ito, iniisip na sila ay maaaring maging mas makatarungan at mabuti kaysa sa Diyos. Ang kahihinatnan ay nakapipinsala, ang kasamaan at ang kanyang mapaghimagsik na espiritu ay lumala at nangibabaw sa mga Kanluraning tao na may pinagmulang Kristiyano.

Sa Apoc. 17:5, ang “ *Babilonia na dakila* ,” “ *ang patutot* ,” “ *ay may hawak na isang gintong tasa na puno ng kanyang mga kasuklam-suklam* .” Ang paglilinaw na ito ay pinupuntirya ang kanyang relihiyosong aktibidad at ang kanyang partikular na paggamit ng tasa ng Eukaristiya. Ang kanyang kawalang-galang sa sagradong ritwal na ito na itinuro at pinabanal ni Jesu-Kristo ay

nagdulot sa kanya ng parehong espesyal na parusa. Ang Diyos ng pag-ibig ay nagbibigay daan sa Diyos ng katarungan at ang pag-iisip ng kanyang paghatol ay malinaw na inihayag sa mga tao.

Verse 7: “ *Kung paanong niluwalhati niya ang kanyang sarili at nilubog niya ang kanyang sarili sa karangyaan, gayundin bigyan ninyo siya ng paghihirap at pagluluksa. Sapagkat sinasabi niya sa kanyang puso: Nakaupo ako bilang isang reyna, hindi ako balo, at hindi ako makakakita ng pagluluksa!* »

Sa talatang 7, itinatampok ng Espiritu ang pagsalungat ng buhay at kamatayan. Ang buhay na hindi naaapektuhan ng kasawian ng kamatayan ay masaya, walang malasakit, walang kabuluhan, sa paghahanap ng mga bagong kasiyahan. Hinanap ni Papal Roman “Babylon” ang kayamanan na nabibili sa marangyang pamumuhay. At upang makuha ito mula sa mga makapangyarihan at mga hari, ginamit at ginagamit pa rin niya ang pangalan ni Hesukristo upang ibenta ang kapatawaran ng mga kasalanan bilang "indulhensiya". Ito ay isang detalye na napakabigat sa timbangan ng paghatol ng Diyos kung saan kailangan na niyang tubusin ang sikolohikal at pisikal na paraan. Ang kadustaan sa kayamanan at karangyaan na ito ay nakasalalay sa katotohanan na si Jesus at ang kaniyang mga apostol ay namumuhay nang mahirap, na kontento sa kung ano ang kinakailangan. Kaya pinalitan ng “ *pagpapahirap* ” at “ *pagluluksa ” ang “ kayamanan at karangyaan* ” ng Romanong papal na klerong Katoliko.

Sa panahon ng kanyang mapanlinlang na gawain, sinabi ng Babylon sa kanyang puso, " *Ako ay nakaupo bilang isang reyna* "; na nagpapatunay sa “ *kaniyang paghahari sa mga hari sa lupa* ” ng Rev.17:18. At ayon sa Rev.2:7 at 20, ang kanyang “ *trono* ” ay nasa Vatican (vaticinate = prophesy), sa Roma. " *Hindi ako balo* "; ang kanyang asawa, si Kristo, na ang kanyang asawa ay sinasabing siya, ay buhay. " *At wala akong makikitang pagluluksa* ." Walang kaligtasan sa labas ng Simbahan, sabi niya sa lahat ng kanyang mga kalaban. Inulit-ulit niya ito kaya naniwala siya. At talagang kumbinsido siya na ang kanyang paghahari ay mananatili magpakailanman. Mula noong siya ay nanirahan doon, hindi ba't ang Roma ay binigyan ng pangalang "walang hanggang lungsod"? Bukod dito, dahil suportado siya ng mga Kanluraning kapangyarihan ng mundo, nagkaroon siya ng magandang dahilan para paniwalaan ang kanyang sarili na hindi mahawakan at hindi masusugatan. Hindi rin siya natakot sa kapangyarihan ng Diyos mula nang sabihin niyang pinaglilingkuran niya siya at kinakatawan siya sa lupa.

Verse 8: “ *Dahil dito, sa isang araw ay darating ang kanyang mga salot, kamatayan, pagdadalamhati at taggutom, at siya ay pupugnawin ng apoy. Sapagkat makapangyarihan ang Panginoong Diyos na humatol sa kanya.* »

Ang talatang ito ay nagtatapos sa lahat ng kanyang mga ilusyon: " *dahil dito, sa isang araw* "; ang isa kung saan babalik si Jesus na may kaluwalhatian, “ *darating ang kanyang mga salot* ” o, darating ang parusa ng Diyos; " *kamatayan, pagluluksa, at taggutom* " sa katunayan, ito ay sa kabaligtaran na pagkakasunud-sunod na ang mga bagay ay nagagawa. Hindi tayo namamatay sa gutom sa isang araw, kaya, una, ang espirituwal na “ *gutom ” ay ang pagkawala ng tinapay ng buhay na siyang batayan ng pananampalatayang Kristiyano. Pagkatapos* ay isinusuot ang " *pagluluksa " upang markahan ang pagkamatay ng mga taong*

malapit sa atin, kung kanino tayo nagbabahagi ng damdaming pampamilya. At sa wakas, tinatamaan ng " *kamatayan* " ang nagkasalang makasalanan, dahil " *ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan* ," ayon sa Rom.6:23. " *At ito ay susunugin ng apoy* ," alinsunod sa makahulang mga anunsyo na inulit sa Daniel at Apocalipsis. **Siya mismo ang nagdulot ng napakaraming nilalang na masunog sa kanyang mga sunog, nang hindi makatarungan, na sa perpektong banal na hustisya na siya mismo ay dapat mamatay sa apoy.** " *Sapagkat makapangyarihan ang Panginoon na humatol sa kanya* "; sa panahon ng mapang-akit na aktibidad nito, sinamba ng pananampalatayang Katoliko si Maria, ang ina ni Hesus na nagpakita lamang sa anyo ng maliit na bata na hawak niya sa kanyang mga bisig. Ang aspetong ito ay umapela sa mga isipan ng tao na madaling kapitan ng sentimentalidad. Isang babae, mas mabuti pa, isang ina, kung gaano kapanatag ang relihiyon! Ngunit ito ang oras ng katotohanan, at ang Kristo na humatol dito ay nagpakita sa kaluwalhatian ng Makapangyarihang Diyos; at ang banal na kapangyarihang ito ni Jesucristo, na nagbukas nito, ay sumisira nito, inihahatid ito sa naghihiganting galit ng mga nalinlang na biktima nito.

Verse 9: " *At ang lahat ng mga hari sa lupa, na gumawa ng pakikiapid at karangyaan sa kanya, ay iiyak at mananaghoy dahil sa kanya, kapag nakita nila ang usok ng kanyang pagkasunog.* »

Ang talatang ito ay nagpapakita ng pag-uugali ng " *mga hari sa lupa na ibinigay ang kanilang sarili sa pakikiapid at karangyaan* ." Kasama ang mga hari, pangulo, diktador, lahat ng mga pinuno ng mga bansa na nagtaguyod ng tagumpay at aktibidad ng pananampalatayang Katoliko, at na, sa huling pagsubok, ay inaprubahan ang desisyon na patayin ang mga tagapag-ingat ng Sabbath. . " *Tatangis sila at tatangis dahil sa kaniya, kapag nakita nila ang usok ng kaniyang pagkasunog* ." Malinaw na nakikita ng mga hari sa lupa ang sitwasyon na lumalayo sa kanila. Hindi na sila nangunguna sa sinuman at napapansin na lamang ang apoy ng Roma na sinindihan ng mga nalinlang na biktima, ang mga instrumentong tagapagpatupad ng banal na paghihiganti. Ang kanilang mga luha at panaghoy ay nabibigyang katwiran sa pamamagitan ng katotohanan na ang mga halaga ng mundo, na humantong sa kanila sa pinakamataas na kapangyarihan, ay biglang gumuho.

Verse 10: " *Nakatayo, sa takot sa kanyang pahirap, sasabihin nila: Sa aba! Kasawian ! Ang dakilang lungsod, Babilonia, ang makapangyarihang lungsod! Sa isang oras dumating na ang iyong paghatol!* »

Ang "walang hanggang lungsod" ay namatay, ito ay nasusunog at *ang mga hari sa mundo* ay lumayo sa Roma. Natatakot sila ngayon na ibahagi ang kanyang kapalaran. Ang nangyayari, **para sa kanila** , ay isang napakalaking ***kasawian*** : " *Kasawian! Kasawian ! Ang dakilang lunsod, ang Babilonya* ," *ang aba* ay naulit ng dalawang beses, " *siya ay bumagsak, siya ay bumagsak, ang dakilang Babilonya* ." " *Ang makapangyarihang lungsod!"* » ; napakalakas na pinamunuan niya ang mundo sa pamamagitan ng kanyang impluwensya sa mga pinuno ng mga bansang Kristiyano; tiyak na dahil sa link na ito na hinatulan ng Diyos, na si Haring Louis XVI at ang kanyang asawang Austrian na si Marie-Antoinette ay nag-mount sa scaffold ng guillotine, pati na rin ang kanilang mga tagasuporta, mga biktima ng "malaking kapighatian", gaya ng inihayag ng The *Spirit* . , sa

Rev.2:22-23. " *Sa isang oras ay dumating na ang iyong paghatol!"* » ; ang pagbabalik ni Hesus ay tanda ng panahon ng katapusan ng mundo. Ang huling pagsubok ay minarkahan *ang isang simbolikong "oras* " na ipinropesiya sa Rev.3:10, ngunit sapat na para kay Jesu-Kristo na magpakita para sa buong kasalukuyang sitwasyon ay mabaligtad, at sa pagkakataong ito, " *isang oras* " sa literal na kahulugan ay magiging sapat na upang makuha ang kahanga-hangang pagbabagong ito.

Verse 11: " *At ang mga mangangalakal sa lupa ay tumatangis at nagdadalamhati dahil sa kanya, sapagkat wala nang bumibili ng kanilang kargamento,* "

Ang Espiritu sa pagkakataong ito ay nagta-target sa " *mga mangangalakal ng daigdig* " partikular na tinutumbok ang espiritung pangkalakal ng Amerika na pinagtibay ng mga nakaligtas sa buong lupa gaya ng binanggit sa pag-aaral ng nakaraang kabanata 17. Sila rin ay " *umiiyak at nagdadalamhati dahil sa kanya, sapagkat wala nang bumibili ng kanilang kargamento* ; …". Binibigyang-diin ng talatang ito ang pagkakasala ng pagmamahal ng mga Protestante sa pananampalatayang Katoliko kung saan siya nagluluksa , kaya nagpapatotoo sa kanilang personal na pagkakaugnay dito *dahil* sa pang-ekonomiyang interes. Pagkatapos, na sa ganap na kabaligtaran, ang gawain ng repormasyon ay itinaas ng Diyos upang tuligsain ang pagkakasala ng Romano papal na Katoliko at ibalik ang mga naunawaang katotohanan; kung ano ang ginawa ng mga tunay na reformer noong panahon nila tulad nina Pierre Valdo, John Wicleff at Martin Luther. Nakikita rin ng mga mangangalakal na may kalungkutan ang mga halaga na gusto nilang gumuho sa harap ng kanilang mga mata, dahil nabubuhay lamang sila para sa kasiyahan na pagyamanin ang kanilang sarili sa pamamagitan ng kanilang mga komersyal na aktibidad; ang paggawa ng negosyo ay nagbubuod ng mga kagalakan ng kanilang pag-iral.

Verse 12: " *kargada ng ginto, ng pilak, ng mga mahalagang bato, ng mga perlas, ng pinong lino, ng kulay ube, ng seda, ng pula, ng bawat uri ng matamis na kahoy, ng bawat uri ng mga bagay na garing, lahat ng uri ng mga bagay na gawa sa napakamahal na kahoy, tanso, bakal at marmol ,*

Bago ilista ang iba't ibang materyal na siyang batayan ng relihiyong Romano Katoliko na sumasamba sa diyus-diyosan, naaalala ko rito ang partikular na puntong ito ng tunay na pananampalataya na itinuro ni Jesu-Kristo. Sinabi niya sa babaing Samaritana: " *Babae," ang sabi ni Jesus sa kaniya, "maniwala ka sa akin, darating ang oras na hindi sa bundok na ito ni sa Jerusalem na sasambahin mo ang Ama. Sinasamba mo ang hindi mo alam; sinasamba namin ang aming nalalaman,* ***sapagkat ang kaligtasan ay nagmumula sa mga Hudyo*** *. Ngunit ang oras ay dumarating, at dumating na, na ang mga tunay na mananamba ay sasamba sa Ama sa espiritu at sa katotohanan; sapagkat ito ang mga mananamba na hinihingi ng Ama. Ang Diyos ay Espiritu, at ang mga sumasamba sa kanya* ***ay dapat*** *sumamba sa kanya sa espiritu* ***at sa katotohanan*** . (Juan 4:21-23)." Kaya, ang tunay na pananampalataya ay hindi nangangailangan ng anumang materyal o materyal, dahil ito ay nakabatay lamang sa isang estado ng pag-iisip. At dahil dito, ang tunay na pananampalatayang ito ay walang gaanong interes sa sakim at magnanakaw na mundo, sapagkat ito ay hindi nagpapayaman sa sinuman maliban,

sa espirituwal, sa mga hinirang. Ang mga hinirang ay sumasamba sa Diyos sa espiritu, samakatuwid sa kanilang mga pag-iisip, ngunit gayundin, sa katotohanan , na nangangahulugan na ang kanilang mga kaisipan ay dapat na binuo sa pamantayan na ipinahiwatig ng Diyos. Anumang bagay sa labas ng pamantayang ito ay isang anyo ng idolatrosong paganismo kung saan ang tunay na Diyos ay pinaglilingkuran bilang isang idolo. Sa panahon ng mga pananakop nito, pinagtibay ng Republican Rome ang mga relihiyon ng mga talunang bansa. At karamihan sa mga relihiyosong dogma nito ay nagmula sa Griyego, ang unang dakilang sibilisasyon noong unang panahon. Sa ating panahon, sa anyo ng papa, makikita natin ang lahat ng pamana na ito na pinagsama sa bagong "Kristiyano" na "mga santo", simula sa 12 apostol ng Panginoon. Ngunit, sa pagiging malayo sa pagsupil sa ikalawang utos ng Diyos na humahatol sa idolatrosong gawaing ito, ang pananampalatayang Katoliko ay nagpatuloy sa pagsamba sa mga inukit, pininturahan na mga imahe, o pagpapakita sa mga pangitain ng demonyo. Samakatuwid, sa mga ritwal ng mga kulto nito ay makikita natin ang mga inukit na diyus-diyosan na nangangailangan ng mga materyales upang magkaroon ng hugis; mga materyales kung saan ang Diyos mismo ang naglalahad ng listahan: "…; … *kargada ng ginto, pilak, mahalagang bato, perlas, pinong lino, lila, seda, iskarlata, lahat ng uri ng matamis na kahoy, lahat ng uri ng mga bagay na garing, lahat ng uri ng mga bagay na gawa sa napakamahal na kahoy, tanso, bakal at marmol,…* ". " *Ginto, pilak, mamahaling bato, at mamahaling bagay* " " *magbigay pugay sa diyos ng mga kuta* " ng papang hari ng Dan.11:38. Sumunod, binihisan ng " *purple at iskarlata* " *ang patutot na Babilonyang Dakila* sa Rev.17:4; " *ginto, mahalagang bato at perlas* " ang kanyang *mga palamuti* ; Ang " *pinong lino* " ay tumutukoy sa kaniyang pag-angkin sa kabanalan, ayon sa Apoc. 19:8: " *Sapagkat ang mainam na lino ay ang matuwid na mga gawa ng mga banal* ." Ang iba pang materyales na binanggit ay ang mga kung saan ginawa niya ang kanyang mga inukit na idolo. Ang mga mamahaling materyales na ito ay nagpapahayag ng mataas na antas ng debosyon ng idolatrosong sumasamba sa Katoliko.

Verse 13: " *cinnamome, pampalasa, pabango, mira, kamangyan, alak, langis, pinong harina, trigo, baka, tupa, kabayo, mga karo, katawan at kaluluwa ng mga tao.* »

Ang " *mga pabango, ng mira, kamangyan, alak, at langis,* " iminumungkahi ng binanggit ang relihiyosong mga ritwal nito. Ang iba pang mga bagay ay mga sustansya at mga kalakal na tumutukoy sa paghahari ni Solomon, ang anak ni David, ang tagapagtayo ng unang templong itinayo para sa Diyos, ayon sa 1 Hari 4:20 hanggang 28. Sa ganitong paraan, tinutuligsa ng Espiritu ang kanyang pagtatangka na hindi lehitimo na muling gawin ang pagtatayo ng " *templo ng Diyos* " na " *nilapastangan " nito, sa Rev.13:6, at " ibinabagsak "* nito , sa Dan.8:11. Ang pangwakas na katumpakan ng taludtod, hinggil sa " *katawan at kaluluwa ng mga tao* ", ay tumutuligsa sa kanyang pakikipagtulungan sa mga monarch kung kanino siya nagbabahagi, nang ilegal, sa temporal na kapangyarihan. Sa pangalan ni Kristo, pinawalang-sala niya sa relihiyon ang mga kasuklam-suklam na aksyon, tulad ng pang-aalipin, pagpapahirap, at pagpatay sa mga nilalang ng Diyos; isang bagay na inilalaan ng Diyos para sa kanyang sarili

sa larangan ng relihiyon; ito hanggang sa punto na ibinubuod niya ang kanyang mga aksyon sa mga salitang ito: " *ang dugo ng lahat ng mga pinatay sa lupa ay natagpuan sa kanya* ", sa talata 18 ng kabanatang ito 18. Sinipi " *ang mga kaluluwa ng mga tao* », ipinakilala ng Diyos sa kanya ang pagkawala ng mga " *kaluluwa* " na inihatid sa diyablo sa pamamagitan ng kanyang aktibidad at ng kanyang huwad na relihiyon na pagpapanggap.

Paalala : Sa Bibliya at banal na kaisipan, ang salitang " *kaluluwa* " ay tumutukoy sa isang tao sa lahat ng aspeto niya, sa kanyang pisikal na katawan at sa kanyang mental o saykiko na pag-iisip, sa kanyang talino at sa kanyang damdamin. Ang teorya na naglalahad *ng "kaluluwa* " bilang isang elemento ng buhay, na humihiwalay sa katawan sa kamatayan at nabubuhay dito, ay puro paganong Griyego ang pinagmulan. Sa lumang tipan, tinukoy ng Diyos ang "kaluluwa na may dugo" ng kanyang tao o hayop na mga nilalang: Lev.17:14: " ***Sapagkat ang kaluluwa ng lahat ng laman ay ang dugo nito na nasa loob nito.*** *Kaya't sinabi ko sa mga anak ni Israel, Huwag kayong kakain ng dugo ng anomang laman;* ***sapagka't ang kaluluwa ng lahat ng laman ay ang kaniyang dugo*** *: sinomang kumain nito ay ihihiwalay.* ". Sa gayo'y kinukuha niya ang kabaligtaran na pananaw sa hinaharap na mga teoryang Griyego at naghahanda ng isang parada sa Bibliya laban sa mga kaisipang pilosopikal na isisilang sa mga paganong tao. Ang buhay ng tao at hayop ay umaasa sa paggana ng dugo. Nalaglag, o nadungisan ng inis, ang dugo ay hindi na nagbibigay ng oxygen sa mga elemento ng pisikal na katawan kabilang ang utak, ang suporta ng pag-iisip. At kung ang huli ay hindi oxygenated, ang prinsipyo ng pag-iisip ay hihinto at walang nananatiling buhay pagkatapos ng huling yugtong ito; kung hindi ang memorya ng komposisyon ng *patay na "kaluluwa* " sa walang hanggang pag-iisip ng Diyos na may layunin sa kanyang hinaharap na "pagkabuhay na mag-uli", kung kailan niya ito "muling bubuhayin" o, kapag siya ay "muling bubuhayin", ayon sa ang kaso, para sa buhay na walang hanggan o para sa tiyak na pagkawasak ng " *ikalawang kamatayan* ".

Verse 14: " *Ang mga bunga na ninanais ng iyong kaluluwa ay malayo sa iyo; at lahat ng bagay na maselan at maganda ay nawala sa iyo, at hindi mo na sila makikita pang muli.* »

Bilang pagpapatunay sa ipinaliwanag sa naunang talata, ibinibilang ng Espiritu ang " *mga hangarin* " ng papa Roma sa " *kaluluwa* " nito, ang mapang-akit at mapanlinlang nitong personalidad. Tagapagmana ng mga pilosopiyang Griyego, ang pananampalatayang Katoliko ang unang nagtanong tungkol sa pagpapalagay ng kaluluwa sa mga hayop at tao na natuklasan sa mga bagong lupain. Sa katunayan ang tanong ay may sagot; ito ay batay sa pagpili ng tamang pantulong na pandiwa: ang tao ay walang **kaluluwa** , dahil siya **ay** kaluluwa.

Binubuod ng Espiritu ang mga kahihinatnan ng tunay na kamatayan na Kanyang itinatag at inihayag sa Ecc.9:5-6-10. Ang mga detalyeng ito ay hindi na mababago sa mga akda ng bagong alyansa. Kaya naman nakikita natin ang kahalagahan ng pag-aaral ng buong Bibliya. Nawasak, ang " *Babilonia* " ay " *mawawala* " magpakailanman " *ang mga bunga na ninanais ng kanyang kaluluwa* " at " *lahat ng maselan at kahanga-hangang mga bagay* " na kanyang pinahahalagahan at hinanap. Ngunit tinukoy din ng Espiritu: " *para sa iyo* "; dahil

ang mga hinirang, hindi katulad niya, ay magagawang palawakin, magpakailanman, ang pagpapahalaga sa mga kababalaghan na ibabahagi ng Diyos sa kanila.

Verse 15: " *Ang mga mangangalakal ng mga bagay na ito, na pinayayaman nito, ay lalayuan ang kanilang sarili, sa takot sa pagpapahirap nito; sila ay iiyak at magdadalamhati* ,

Sa mga talatang 15 hanggang 19, pinupuntirya ng Espiritu *ang "mga mangangalakal na pinayaman nito* ". Ang mga pag-uulit ay nagpapakita ng diin sa pananalitang " *sa isang oras* ", na inulit ng tatlong beses sa kabanatang ito, gayundin ang sigaw na " *Aba! Kasawian !* ". Ang numero 3 ay sumisimbolo sa pagiging perpekto. Kaya't iginigiit ng Diyos, upang pagtibayin ang hindi mababawi na katangian ng propetikong pahayag; ang parusang ito ay matutupad sa lahat ng banal na pagiging perpekto nito. Ang sigaw, " *Sa aba! Kasawian !* ", na inilunsad ng mga mangangalakal, ay umaalingawngaw sa sigaw ng babala na inilunsad ng mga pinili nito sa Apoc. 14:8: " *Siya ay bumagsak! Siya ay nahulog ! Babilonyang Dakila* ." Ang mga mangangalakal na ito ay nanonood ng pagkawasak nito mula sa malayo, " *sa takot sa pagpapahirap nito* ". At tama silang matakot sa bungang ito ng makatarungang galit ng buhay na Diyos, sapagkat sa pamamagitan ng pagsisisi sa pagkawasak nito, inilalagay nila ang kanilang mga sarili sa kanyang kampo, at sila naman ay mawawasak ng nakamamatay na galit ng tao ng hindi mapakali na mga biktima ng panlilinlang sa relihiyon. Ipinabatid sa atin ng talatang ito ang napakalaking responsibilidad ng mga komersyal na interes para sa tagumpay ng Simbahang Romano Katoliko. Sinuportahan ng " *mga mangangalakal " ang puta at ang kanyang pinakamasamang malupit at despotiko na mga desisyon, dahil lamang sa gana sa pinansiyal at materyal na pagpapayaman.* Pumikit sila sa lahat ng kanyang kasuklam-suklam na pang-aabuso at karapat-dapat na ibahagi ang kanyang huling kapalaran. Isang makasaysayang halimbawa ang tungkol sa mga Parisian na pumanig sa pananampalatayang Katoliko laban sa pananampalatayang Reformed mula sa simula ng Repormasyon sa panahon ni Haring Francis I ^{at} pagkatapos niya.

Verse 16: " *At magsasabi: Sa aba! Kasawian ! Ang dakilang lungsod, na nararamtan ng mainam na lino, kulay ube at pula, at pinalamutian ng ginto at mga mahalagang bato at mga perlas! Sa isang oras napakaraming kayamanan ang nawasak!* »

Ang talatang ito ay nagpapatunay sa target; " *Ang dakilang Babilonia, na nararamtan ng pinong lino, kulay ube at pula* "; ang mga kulay ng balabal ng mga hari, dahil ito ang dahilan kung bakit tinakpan ng mapanuksong mga sundalong Romano ang mga balikat ni Jesus ng isang balabal na " *purple* ". Hindi nila maisip ang kahulugan na ibinigay ng Diyos sa kanilang pagkilos: bilang isang biktima ng pagbabayad-sala, si Jesus ay naging tagapagdala ng mga kasalanan ng kanyang mga hinirang na itinalaga ng mga kulay, pulang-pula, o *lila* , ayon sa Isa.1:18. Sapat na ang " *isang oras* " para wasakin ang Roma, ang kanyang papa, at ang mga klero nito, pagkatapos ng pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo na dumating upang pigilan ang kamatayan ng kanyang mga hinirang. Sa huling pagsubok na ito, ang kanilang katapatan ay makakagawa ng lahat ng pagkakaiba,

upang maunawaan natin kung bakit partikular na ipinipilit ng Diyos na palakasin ang kanilang pananampalataya at ang lubos na pagtitiwala na dapat nilang masanay sa paglalagay sa kanya. Sa mahabang panahon, makumbinsi lamang ang tao na ang gayong pagkawasak “ *sa isang oras* ” ay isang himala at samakatuwid ay isang direktang interbensyon ng Diyos, gaya ng sa Sodoma at Gomorra. Sa ating panahon kung kailan ang tao ay nakabisado ang nuclear fire, ito ay hindi gaanong nakakagulat.

Verse 17: " *At ang lahat ng mga piloto, ang lahat ng naglalayag sa lugar na ito, ang mga mandaragat, at lahat ng mga nagtatrabaho sa dagat, ay tumayo sa malayo,* "

Partikular na pinupuntirya ng talatang ito ang “ *mga nagsasamantala sa dagat, ang mga piloto, ang mga mandaragat na tumulak sa lugar na ito, lahat ay nanatiling malayo* ”. Ito ay sa pamamagitan ng pagsasamantala sa pagnanais ng mga hari na pagyamanin ang kanilang mga sarili na ang simbahan ng papa ay napayaman mismo. Sinuportahan at binigyang-katwiran niya ang pananakop ng mga lupaing hindi alam ng mga tao hanggang sa panahon ng kanilang pagkatuklas nang ang kanyang mga lingkod na Katoliko ay nagsagawa ng kakila-kilabot na mga masaker sa mga populasyon sa pangalan ni Jesu-Kristo. Ito ang pangunahing kaso ng South America at ang madugong mga ekspedisyon na pinamunuan ni Heneral Cortés. Ang gintong nakuha mula sa mga teritoryong ito ay bumalik sa Europa upang pagyamanin ang mga haring Katoliko at ang kasabwat na kapapahan. Higit pa rito, ang paggigiit sa aspeto ng dagat ay nagpapaalala sa atin na bilang isang rehimen ng " *halimaw na bumangon mula sa dagat* " na ang kanyang kaugnayan sa " *mga mandaragat* " ay pinalakas para sa kanilang karaniwang pagpapayaman.

Verse 18: “ *At sumigaw sila nang makita nila ang usok ng pagkasunog nito, Anong lungsod ang katulad ng dakilang lungsod?* »

“ *Aling lungsod ang katulad ng dakilang lungsod?* » sigaw ng mga mandaragat kapag nakita nila *ang “ usok ng sunog nito* ”. Ang sagot ay mabilis at simple: wala. Dahil walang lunsod ang nagkonsentra ng napakaraming kapangyarihan, sibil bilang isang imperyal na lungsod, pagkatapos ay relihiyoso mula noong 538. Ang Katolisismo ay na-export sa lahat ng lupain sa planeta maliban sa Russia kung saan tinanggihan ito ng pananampalatayang Eastern Orthodox. Matapos siyang batiin, nilabanan at pinag-usig din siya ng China. Ngunit ngayon ay nangingibabaw pa rin ito sa buong Kanluran at sa mga excrescences nito sa America, Africa, at Australia. Ito ang unang relihiyosong lugar ng turista sa mundo na umaakit ng mga bisita mula sa buong mundo. Ang ilan ay pumupunta upang makita ang "sinaunang mga guho", ang iba ay pumupunta doon upang makita ang lugar kung saan naninirahan ang Papa at ang kanyang mga cardinal.

Verse 19: “ *At nagbuhos sila ng alabok sa kanilang mga ulo, at nagsiiyak, at nagdalamhati, at nagsisisigaw, at nagsabi, Sa aba! Kasawian ! Ang dakilang lungsod, kung saan ang lahat ng may mga barko sa dagat ay pinayaman ng kayamanan nito, ay nawasak sa isang oras!* »

Ito ang pangatlong pag-uulit kung saan pinagsama-sama ang lahat ng mga naunang expression, pati na rin ang paglilinaw na " *sa isang oras, nawasak ito* ". "

Ang dakilang lungsod kung saan ang lahat ng may mga barko sa dagat ay yumaman sa pamamagitan ng kayamanan nito ." Ang akusasyon ay naging napakalinaw, ito ay sa pamamagitan ng kayamanan ng papal na rehimen kaya ang mga may-ari ng barko sa dagat ay yumaman sa pamamagitan ng pagdadala ng mga kayamanan ng mundo sa Roma. Nakukuha ng Roma ang pagpapayaman nito mula sa pagbabahagi nito sa pag-aari ng mga kalaban nito na pinatay ng walang hanggang kaalyado nito, ang kapangyarihang sibil na monarkiya, ang armadong pakpak nito. Bilang isang makasaysayang halimbawa, mayroon tayong pagkamatay ng "Templars", na ang ari-arian ay hinati sa pagitan ng korona ni Philippe Le Bel at ng klero ng Romano Katoliko. Mamaya ito ang magiging kaso para sa mga "Protestante".

Verse 20: " *Langit, magalak ka sa kanya! At kayo rin, mga banal, mga apostol, at mga propeta, magalak! Sapagkat ginawa ng Diyos ang katarungan sa iyo sa paghatol sa kanya.* »

Inaanyayahan ng Espiritu ang mga naninirahan sa langit at ang mga tunay na banal, ang mga apostol, at mga propeta, ng lupa, na magalak sa pagkawasak ng Romanong Babylon. Kung gayon ang kagalakan ay magiging katumbas ng mga pasakit at pagdurusa na ginawa niya o nais niyang patagalin ang mga lingkod ng Diyos ng katotohanan, may kinalaman sa mga huling pinili na tapat sa pinabanal na Sabbath.

Verse 21: " *At kinuha ng isang makapangyarihang anghel ang isang batong gaya ng isang malaking gilingang bato, at inihagis sa dagat, na sinasabi, Sa gayo'y ibabagsak ng karahasan ang Babilonia, ang dakilang bayan, at hindi na masusumpungan pa.* »

Ang paghahambing ng Roma sa isang " *bato* " ay nagpapahiwatig ng tatlong ideya. Una, ang papa ay nakikipagkumpitensya kay Hesukristo na mismong sinasagisag ng isang " *bato* " sa Dan.2:34: " *Ikaw ay tumitingin, nang ang isang bato ay kinalag nang walang tulong ng anomang kamay, at tumama sa mga paa na bakal at putik ng imahe, at pinagputolputol ang mga ito.* » Iniuugnay din ng ibang mga talata ng Bibliya ang simbolong ito ng " *bato* " sa kanya sa Zac.4:7; " *pangunahing sulok* " sa Psa.118:22; Mat.21:42; at Gawa.4:11: " ***Si Jesus ang batong itinakuwil ninyong nagtatayo*** , *at naging puno ng panulok* ". Ang pangalawang ideya ay ang parunggit sa pag-aangkin ng papa na humalili kay apostol " *Pedro* "; ang pangunahing dahilan ng " *ang tagumpay ng kanyang mga negosyo at ang tagumpay ng kanyang mga panlilinlang* ", mga bagay na tinuligsa ng Diyos sa Dan.8:25. Ito ay higit pa dahil si Apostol Pedro ay hindi naging pinuno ng Simbahang Kristiyano dahil ang titulong ito ay para kay Jesu-Kristo mismo. Ang " *panlilinlang* " ng papa ay samakatuwid ay isang " *kasinungalingan* ". Ang ikatlong mungkahi ay may kinalaman sa pangalan ng papal na relihiyosong muog, ang prestihiyosong basilica nito na pinangalanang "Saint Peter of Rome", na ang napakamahal na konstruksyon ay humantong sa pagbebenta ng "indulhensiya" na nagbukas nito sa mga mata ng repormang monghe na si Martin Luther. Ang paliwanag na ito ay nananatiling malapit na nauugnay sa pangalawang ideya. Ang Vatican site ay nagsilbi bilang isang sementeryo ngunit ang ipinapalagay na libingan ni Peter the Apostle of the Lord ay sa katotohanan ay

ang "Simon Peter the Magician", isang mananamba at pari ng serpent god na nagngangalang Aesculapius.

Sa pagbabalik sa ating panahon, ang Espiritu ay nagpropesiya laban sa Romanong " *Babilonia* ." Inihambing niya ang pagkawasak nito sa hinaharap sa larawan ng isang " *dakilang gilingang bato* " ng " *bato* " na *itinapon ng isang "anghel sa dagat* ." Sa pamamagitan ng ilustrasyong ito, dinadala niya laban sa Roma ang isang akusasyon na tinukoy sa Mat.18:6: " *Ngunit kung ang sinuman ay mag-iskandalo sa isa sa maliliit na ito na sumasampalataya sa akin, mas mabuti pa sa kanya kung bitinan ang kaniyang leeg* ***ng isang*** *gilingang bato* . ***at inihagis sa ilalim ng dagat*** . At sa kaso niya, hindi lang isa sa maliliit na ito na naniniwala sa kanya ang ginawa niyang iskandalo, kundi maraming tao. Isang bagay ang nananatiling tiyak, ito ay na kapag " *nawasak, hindi na ito mahahanap muli* ". Hindi na siya muling sasaktan ng sinuman.

Verse 22: " *At ang mga tunog ng mga alpa, mga manunugtog, mga manunugtog ng plauta, at mga manunugtog ng trumpeta ay hindi na maririnig sa gitna mo, ni ang sinumang manggagawa ng anumang gawain ay masusumpungan sa iyo, 'hindi na maririnig ang tunog ng gilingang bato sa iyong bahay,* '

Ang Espiritu pagkatapos ay nagbubunga ng mga musikal na tunog na nagpapahayag ng kawalang-bahala at pagsasaya ng mga naninirahan sa Roma. Kapag nasira, hindi na sila maririnig doon. Sa espirituwal na kahulugan ito ay tumutukoy sa mga mensahero ng Diyos na ang mga salita ay narinig na may parehong epekto gaya ng mga tunog ng musika ng " *plawta o trumpeta* "; isang imaheng ibinigay sa talinghaga sa Matt.11:17. Binanggit din niya ang mga " *ingay " na ginawa ng mga manggagawa na labis na kargado ng mga utos sa trabaho, dahil mula sa isang sinaunang lungsod ay " mga ingay "* lamang ng mga propesyonal na aktibidad ang lumalabas, kasama na *ang " ingay ng gilingang bato* " na pumihit upang gilingin ang butil ng mga butil, o upang patalasin. mga instrumento sa pagputol tulad ng karit at karit, kutsilyo at espada; ito, nasa sinaunang Chaldean Babylon na, ayon sa Jer.25:10.

Verse 23: " *Ang liwanag ng lampara ay hindi na sisikat sa gitna mo, ni ang tinig ng kasintahang lalaki at ng asawang babae ay maririnig pa sa gitna mo, sapagkat ang iyong mga mangangalakal ay ang mga dakila sa lupa, sapagkat ang lahat ng mga bansa ay naakit sa iyong mga pang-akit* ,

" *Ang ilaw ng lampara ay hindi na sisikat sa iyong tahanan.* » Sa espirituwal na wika, binabalaan ng Espiritu ang Roma na ang liwanag ng Bibliya ay hindi na darating upang mag-alok dito ng pagkakataong maliwanagan upang malaman ang katotohanan ayon sa Diyos. Ang mga imahe mula sa Jer.25:10 ay paulit-ulit ngunit " *ang mga awit ng kasintahang lalaki at ng kasintahang babae* " ay nagiging " *ang tinig ng kasintahang lalaki at ng nobya na hindi na maririnig sa iyong bahay* ". Sa espirituwal, sila ang mga tinig ng mga tawag na ginawa ni Kristo at ng kanyang Pinili na Asembleya sa mga nawawalang kaluluwa upang magbalik-loob at maligtas. Ang posibilidad na ito ay mawawala magpakailanman, pagkatapos ng pagkawasak nito. " *Sapagkat ang iyong mga mangangalakal ay ang mga dakila sa lupa* ." Ito ay sa pamamagitan ng pang-aakit nito sa mga dakilang tao sa daigdig na ang Roma ay nakapagpaabot ng relihiyong Katoliko nito sa maraming tao sa mundo. Ginamit niya sila bilang mga kinatawan ng

kanyang relihiyosong negosyo. At ang resulta ay “ *ang lahat ng mga bansa ay nalinlang ng iyong mga enkanto* .” Dito, inilalarawan ng Diyos ang mga Katolikong misa bilang mga “ *enchantment* ” na nagpapakilala sa mga paganong kulto ng masasamang wizard at mangkukulam. Totoo na sa pamamagitan ng paggamit ng paulit-ulit na pormalistang mga pormula, walang kabuluhang pag-uulit, ang relihiyong Katoliko ay nag-iiwan ng kaunting puwang para sa Diyos na lumikha upang ipahayag ang kanyang sarili. Ni hindi niya tinangka na gawin iyon, dahil iniuugnay niya ang isang " *dayuhang diyos* " sa kanya sa Dan.11:39 at hindi kailanman kinilala siya bilang isang alipin; ang "vicar of the Son of God", ang titulo ng Papa, ay hindi ang kanyang vicar. Ang sumusunod na talata ay magbibigay ng dahilan.

Verse 24: " *At sapagka't ang dugo ng mga propeta at ng mga banal at ng lahat ng mga pinatay sa lupa ay nasumpungan sa kaniya.* »

“*… at dahil ang dugo ng mga propeta, ng mga santo ay nasumpungan dito* ”: Mabagsik, matigas ang ulo, insensitive at malupit sa buong kasaysayan nito, ang Roma ay dumaan sa dugo ng mga biktima nito. Ito ay totoo para sa paganong Roma ngunit gayundin para sa papang Roma na pinapatay ng mga hari ang mga kalaban nito, ang mga lingkod na naliwanagan ng Diyos na naglakas-loob na tuligsain ang mala-demonyong kalikasan nito. Ang ilan ay pinrotektahan ng Diyos tulad nina Valdo, Wyclif at Luther, ang iba ay hindi at tinapos nila ang kanilang buhay bilang mga martir ng pananampalataya, sa mga tulos, mga bloke, mga pilories o bitayan. Ang makahulang pag-asa na makitang tiyak na tumigil ang pagkilos nito ay makapagpapasaya lamang sa mga naninirahan sa langit at sa mga tunay na santo ng lupa. “*… at sa lahat ng mga pinatay sa lupa* ”: Ang sinumang gumawa ng paghatol na ito ay alam kung ano ang kanyang pinag-uusapan, dahil sinusunod niya ang mga aksyon ng Roma mula nang itatag ito noong 747 BCE. Ang kalagayan ng daigdig sa mga huling araw ay ang huling bunga ng mapanakop at nangingibabaw na Kanluran ng ibang mga tao sa lupa. Nilamon ng monarkiya noon na republikang Roma ang mga tao sa daigdig na sinakop nito. Ang modelo ng lipunang ito ay nanatiling tulad ng 2000 taon ng totoo at huwad na Kristiyanismo. Pagkatapos, ang paganong Roma, ang papang Roma ay sinira ang imahe ng kapayapaan ni Kristo at inalis sa sangkatauhan ang modelo na magdadala ng kaligayahan sa mga tao. Sa pamamagitan ng pagbibigay-katwiran sa pagpatay sa mga tunay na alagad ng kordero ni Jesu-Kristo, ito ay nagbukas ng daan tungo sa mga relihiyosong sagupaan na humahantong sa sangkatauhan sa isang nakakatakot na genocidal na ikatlong digmaang pandaigdig. Ito ay hindi walang dahilan na ang pamantayan ng paghiwa ng lalamunan ay ipinapakita sa publiko ng mga armadong grupo ng Islam. Ang pagkamuhi na ito sa Islam ay huli na tugon sa mga digmaan ng mga Krusada na inilunsad ni Urban II mula sa Clermont-Ferrand noong Nobyembre 27, 1095.

Apocalipsis 19: Ang *Labanan Armagedon* ni Jesu-Kristo

Verse 1: “ *Pagkatapos nito ay narinig ko ang parang isang malakas na tinig ng isang malaking pulutong sa langit, na nagsasabi, Aleluya! Ang kaligtasan, kaluwalhatian, at kapangyarihan ay sa ating Diyos.* "

Sa pagpapatuloy mula sa nakaraang kabanata 18, ang natubos at naligtas na mga hinirang ay natagpuan ang kanilang sarili sa langit, na may taglay ng “ *bagong pangalan* ” na tumutukoy sa kanilang bagong selestiyal na kalikasan. Naghahari ang kagalakan at kagalakan at dinadakila ng tapat na mga anghel sa langit ang Diyos na tagapagligtas. Itong “ *crowd "maraming* " naiiba mula sa " *karamihan ng tao na hindi maaaring bilangin ng sinuman* " binanggit sa Rev.7:9. Ito ay kumakatawan sa isang pagtitipon ng mga banal na selestiyal na mga anghel ng Diyos na nagbubunyi sa kaniyang “ *kaluwalhatian* ” dahil sa talatang 4, ang makalupang hinirang na sinasagisag ng “ *24 na matatanda* ” ay tutugon at magpapatunay ng kanilang pagsunod sa mga sinabi, sa pagsasabing: “ *Amen!* » Na ang ibig sabihin ay: Tunay!

Ang pagkakasunud-sunod ng mga terminong " *kaligtasan, kaluwalhatian, kapangyarihan* " ay may lohika nito. Ang “ *Kaligtasan* ” ay ibinigay sa mga hinirang sa lupa at mga banal na anghel na nagbigay ng “ *kaluwalhatian* ” sa Diyos na lumikha na, upang iligtas sila, ay tumawag sa kanyang banal na “ *kapangyarihan* ” upang sirain ang mga karaniwang kaaway.

Verse 2: “ *sapagkat ang kanyang mga paghatol ay totoo at matuwid; sapagka't kaniyang hinatulan ang dakilang patutot na nagpasama sa lupa sa pamamagitan ng kaniyang pakikiapid, at kaniyang ipinaghiganti ang dugo ng kaniyang mga alipin sa pamamagitan ng paghingi nito sa kaniyang sariling kamay.* »

Ang mga halal na opisyal na may pagkakatulad na pagkauhaw sa katotohanan at tunay na hustisya ay ganap na nasiyahan at natupad. Sa kanyang

bulag na kabaliwan, ang sangkatauhan na nahiwalay sa Diyos ay inisip na ito ay makapagbibigay ng kaligayahan sa mga huling tao sa pamamagitan ng paglambot sa pamantayan ng katarungan nito; sinamantala lamang ng kasamaan ang pagpiling ito at tulad ng gangrene, sinalakay nito ang buong katawan ng sangkatauhan. Ipinakita ng mabuti at maawaing Diyos sa kaniyang paghatol sa " *Babilonia na dakila* " na siya na nagbibigay ng kamatayan ay dapat magdusa ng kamatayan. Ito ay hindi isang gawa ng malisya, ngunit isang aksyon ng hustisya. Kaya, kapag hindi na nito alam kung paano parusahan ang nagkasala, nagiging inhustisya ang hustisya.

Verse 3: " *At sinabi nila sa ikalawang pagkakataon, Aleluya! ...at ang usok nito ay tumataas magpakailanman.* »

Ang imahe ay nakaliligaw, dahil " *ang usok* " mula sa apoy na sumira sa Roma ay mawawala pagkatapos nitong mawasak. Ang mga " *eon of ages* " ay tumutukoy sa prinsipyo ng kawalang-hanggan na patungkol lamang sa mga nagwagi sa unibersal na selestiyal at terrestrial na mga pagsubok. Sa pananalitang ito, ang salitang " *usok* " ay nagpapahiwatig ng pagkawasak at ang pananalitang " *mga siglo ng mga siglo* " ay nagbibigay dito ng walang hanggang epekto, iyon ay, tiyak na pagkawasak; hindi na siya muling babangon. Sa katunayan, sa pinakamasama, ang " *usok* " ay maaaring tumaas sa isipan ng mga nabubuhay bilang isang alaala ng isang maluwalhating banal na pagkilos na ginawa ng Diyos laban sa Roma, ang madugong kaaway.

Verse 4: " *At ang dalawampu't apat na matatanda at ang apat na nilalang na buhay ay nagpatirapa at sumamba sa Dios na nakaupo sa trono, na nagsasabi, Amen! Aleluya!* »

Sa katotohanan ! Papuri kay YaHWéH! …sabihin nang sama-sama ang mga tinubos ng lupa at ang mga daigdig na nanatiling dalisay. Ang pagsamba sa Diyos ay minarkahan ng pagpapatirapa; isang lehitimong anyo na nakalaan lamang para dito.

Verse 5: " *At ang isang tinig ay nagmula sa trono, na nagsasabi, Purihin ninyo ang ating Dios, kayong lahat na kaniyang mga lingkod, na may takot sa kaniya, maliliit at malalaki!* »

Ang tinig na ito ay yaong kay " *Michael* ", si Jesu-Kristo, ang dalawang selestiyal at terrestrial na pagpapahayag kung saan inihahayag ng Diyos ang kanyang sarili sa kanyang mga nilalang. Sinabi ni Jesus: " *kayo na may takot sa kanya* ", kaya naalala niya ang " *takot* " sa Diyos na hinihingi sa mensahe ng unang anghel ng Rev.14:7. Ang " *takot sa Diyos* " ay nagbubuod lamang ng matalinong ugali ng isang nilalang sa Maylalang nito na may kapangyarihan ng buhay at kamatayan sa ibabaw nito. Gaya ng itinuturo ng Bibliya sa 1 Juan 4:17-18: " *Ang sakdal na pag-ibig ay nagpapalayas ng takot* ": " *Kung paanong siya ay, gayon din tayo sa mundong ito: dito ang pag-ibig ay sakdal sa atin, upang tayo ay magkaroon ng pagtitiwala sa araw. ng paghatol. Ang takot ay wala sa pag-ibig, ngunit ang sakdal na pag-ibig ay nagpapalayas ng takot; sapagkat ang takot ay may kasamang kaparusahan, at siya na natatakot ay hindi sakdal sa pag-ibig* ." Kaya naman, kung mas mahal ng isang pinili ang Diyos, lalo siyang sumusunod sa kaniya, at mas kakaunti ang dahilan kung bakit siya dapat matakot sa kaniya. Ang mga hinirang ay pinili ng Diyos sa mga maliliit, tulad ng mga

apostol at mga mapagpakumbabang disipulo, ngunit mula rin sa mga dakila tulad ng dakilang haring si Nabucodonosor. Ang hari ng mga hari sa kanyang panahon ay isang perpektong halimbawa na gaano man siya kadakila sa mga tao, ang isang hari ay isang mahinang nilalang lamang sa harap ng Makapangyarihang Diyos na lumikha.

Verse 6: “ *At narinig ko ang gaya ng tinig ng isang malaking pulutong, gaya ng lagaslas ng maraming tubig, at gaya ng ugong ng malakas na kulog, na nagsasabi, Aleluya! Sapagkat ang Panginoon na ating Diyos na Makapangyarihan sa lahat ay pumasok sa kanyang kaharian.* »

Pinagsasama-sama ng talatang ito ang mga ekspresyong nakita na. Ang “ *maraming pulutong* ” kumpara sa “ *tunog ng maraming tubig* ” ay kinakatawan ng Lumikha nito sa Rev.1:15. Ang " *mga tinig* " na nagpapahayag ng kanilang mga sarili ay " *napakarami* " na maihahambing lamang sa mga ugong, ang " *ingay ng mga kulog* .” “ *Aleluya! Sapagkat ang Panginoon na ating Diyos na Makapangyarihan sa lahat ay pumasok sa kanyang kaharian.* » Ang mensaheng ito ay minarkahan ang pagkilos ng “ *ikapitong trumpeta* ” sa Apoc. 11:17: “ *na nagsasabi: Nagpapasalamat kami sa iyo, O Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat, na ngayon at noon pa, sapagkat hinawakan mo ang iyong dakilang kapangyarihan at angkinin ang iyong kaharian* .”

Verse 7: “ *Tayo ay mangagalak at magsaya, at bigyan siya ng kaluwalhatian; sapagkat ang kasal ng Kordero ay dumating na, at ang kanyang kasintahang babae ay inihanda ang kanyang sarili* ,

Ang " *pagsasaya* " at " *kagalakan* " ay ganap na makatwiran, dahil ang oras para sa " *labanan* " ay lumipas na. Sa makalangit na " *kaluwalhatian* ", ang " *kasintahang babae* ", ang Asembleya ng mga tinubos na hinirang ng lupa ay sumama sa kanyang " *Nobyo* ", si Kristo, ang buhay na Diyos " *Michael* ", YaHWéH. Sa piling ng lahat ng kanilang mga kaibigan sa langit, ipagdiriwang ng mga tinubos at ni Jesucristo ang piging ng “ *kasal* ” na nagbubuklod sa kanila. " *Inihanda ng nobya ang kanyang sarili* " sa pamamagitan ng pagpapanumbalik ng lahat ng banal na katotohanan na ginawa ng pananampalatayang Katoliko sa bersyon nito ng pananampalatayang Kristiyano. Ang " *paghahanda* " ay mahaba, na binuo sa loob ng 17 siglo ng kasaysayan ng relihiyon, ngunit lalo na mula noong 1843, ang petsa ng simula ng banal na kahilingan para sa iba't ibang mga pagpapanumbalik na naging mahalaga, ibig sabihin, lahat ng mga katotohanang hindi naibalik ng mga inuusig na mga repormador na Protestante. . Ang pagkumpleto ng paghahandang ito ay nakamit ng huling dissident na Seventh-day Adventist na nanatili sa pagsang-ayon ng Diyos at sa liwanag na ibinigay sa kanya ni Jesus hanggang sa katapusan at hanggang sa simula ng 2021 nang isulat ko ang bersyong ito ng mga liwanag nito.

Verse 8: “ *At ipinagkaloob sa kaniya na magbihis ng manipis na lino, maningning at dalisay. Sapagka't ang mainam na lino ay ang matuwid na gawa ng mga banal.* »

Ang “ *pinong lino* ” ay tumutukoy *sa “matuwid na mga gawa ng* “tunay na huling ” *mga banal* . Ang mga “ *gawa* ” na ito na tinatawag ng Diyos na “ *matuwid* ” ay bunga ng mga banal na paghahayag na sunud-sunod na dinala mula noong 1843 at 1994. Ang gawaing ito ay ang pinakahuling bunga na naghahayag

ng mga banal na inspirasyong ibinigay mula noong 2018 sa kanyang mga minamahal at pinagpapala at “ *inihahanda* » para sa “ *kasal* ” na binanggit sa talatang ito. Kung pinagpapala ng Diyos ang " *makatarungang mga gawa* " ng kanyang tunay na " *mga santo* ", sa kabaligtaran, siya ay sumumpa at nakipaglaban, hanggang sa nawasak niya ito, ang kampo ng mga huwad na santo na ang " *mga gawa* " ay "hindi makatarungan".

Verse 9: “ *At sinabi sa akin ng anghel, Isulat mo: Mapalad ang mga tinawag sa hapunan ng kasal ng Kordero! At sinabi niya sa akin: Ang mga salitang ito ay mga tunay na salita ng Diyos* "

Ang beatitude na ito ay iginagawad sa mga banal na tinubos ng dugo ni Jesucristo na ang mga pioneer ay nababahala sa Dan.12:12 (*Mapalad ang mga naghihintay hanggang 1335 araw*) ng mga pioneer na tiyak na sasagisag ng " *144,000* » o 12 X 12 X 1000 ng Apo.7. Ang pagpasok sa langit para sa kawalang-hanggan ay talagang isang dahilan para sa malaking kaligayahan na gagawing banal na " *masaya* " ang mga may ganitong pagkakataon. Ang swerte ay hindi lamang ang salik upang makinabang mula sa pribilehiyong ito, ngunit ang alok ng kaligtasan ay iniaalok sa atin ng Diyos bilang isang "pangalawang pagkakataon" pagkatapos ng mana at paghatol sa orihinal na kasalanan. Ang pangako ng kaligtasan at mga kagalakan sa langit sa hinaharap ay pinatunayan bilang pangako ng Diyos sa bibig na karapat-dapat sa ating pananampalataya dahil permanente niyang tinutupad ang kanyang mga pangako. Ang mga pagsubok sa mga huling araw ay mangangailangan ng mga katiyakan kung saan ang pagdududa ay wala nang lugar. Ang mga hinirang ay kailangang umasa sa pananampalataya na itinayo sa ipinahayag na mga pangako ng Diyos dahil ang nasusulat ay nauna nang sinabi. Ito ang dahilan kung bakit ang Bibliya, ang Banal na Kasulatan, ay tinatawag na: ang Salita ng Diyos.

Verse 10: “ *At ako'y nagpatirapa sa kaniyang paanan upang siya'y sambahin; ngunit sinabi niya sa akin: Mag-ingat na huwag gawin ito! Ako ay iyong kapwa alipin, at ng iyong mga kapatid na may patotoo tungkol kay Jesus. Pagsamba sa Diyos. Sapagkat ang patotoo ni Jesus ay ang espiritu ng propesiya.* »

Sinamantala ng Diyos ang pagkakamali ni Juan upang ihayag sa atin ang kanyang pagkondena sa pananampalatayang Katoliko na nagtuturo sa mga miyembro nito ng ganitong uri ng pagsamba sa nilalang. Ngunit pinupuntirya rin nito ang pananampalatayang Protestante na gumagawa rin ng kamaliang ito sa pamamagitan ng paggalang sa paganong “araw ng araw” na minana sa Roma. Ang anghel na nakikipag-usap sa kanya ay walang alinlangan na si "Gabriel" ang banal na pinuno ng misyon na malapit sa Diyos na nagpakita na kina Daniel at Maria, ang "kahaliling" ina ni Jesus. Kahit mataas ang ranggo niya, ipinakita ni “Gabriel” ang kababaang-loob na gaya ni Jesus. Inaangkin lamang niya ang titulong " *kasama sa paglilingkod* " ni Juan hanggang sa huling nahalal na hindi sumasang-ayon na mga Adventista sa huling panahon. Mula noong 1843, ang mga hinirang ay may kasamang “ *patotoo ni Jesus* ” na, ayon sa talatang ito, ay tumutukoy sa “espiritu ng propesiya”. Ang mga Adventist, sa kanilang sariling kawalan, ay nilimitahan ang “ *espiritu ng propesiya* ” na ito sa gawaing isinagawa ni Ellen G. White, ang mensahero ng Panginoon sa pagitan ng 1843 at 1915. Kaya

sila mismo ay nagtakda ng limitasyon sa liwanag na ibinigay ni Jesus. Gayunpaman, ang " *espiritu ng propesiya* " ay isang permanenteng kaloob na nagreresulta mula sa isang tunay na relasyon sa pagitan ni Jesus at ng kanyang mga alagad at higit sa lahat ay nakabatay sa kanyang desisyon na ipagkatiwala ang isang misyon sa isang lingkod na kanyang pinili nang may buong awtoridad ng kanyang pagka-Diyos. Ang gawaing ito ay nagpapatotoo dito: *ang "espiritu ng propesiya* " ay aktibo pa rin at maaaring magpatuloy hanggang sa katapusan ng mundo.

Verse 11: " *At nakita kong nabuksan ang langit, at narito, lumitaw ang isang puting kabayo. Ang nakasakay sa kanya ay tinatawag na Tapat at Totoo, at siya ay humahatol at nakikipaglaban sa katuwiran.* »

Sa eksenang ito, ibinalik tayo ng Espiritu sa lupa bago ang huling tagumpay at pagkawasak ng " *Babilonyang Dakila* ." Inilalarawan ng Espiritu ang sandali nang, sa kanyang pagbabalik, ang maluwalhating Kristo ay humarap sa mga rebelde sa lupa. Sa niluwalhating si Jesu-Kristo, lumabas ang Diyos mula sa kanyang pagkadi-makita: " *Ang langit ay bukas* ". Siya ay lumilitaw sa larawan ng " *unang tatak* " ng Apoc. 6:2, bilang isang mangangabayo, Pinuno, na nagtatakda " *bilang isang nagwagi at upang lupigin* " nakasakay sa isang " *puting kabayo* " na imahe ng kanyang kampo na minarkahan ng kadalisayan at kabanalan. . Ang pangalang " *tapat at Totoo* " na ibinigay niya sa kanyang sarili sa tagpong ito ay naglalagay ng aksyon sa pagpapalawig ng huling pagkakataong ipinropesiya ng pangalang " *Laodicea* " sa Rev.3:14. Ang pangalang ito ay nangangahulugang "hinatulan ang mga tao" na kinumpirma dito ng katumpakan: " *Siya ay humahatol* ". Sa pamamagitan ng pagtukoy na siya ay " *nakikipaglaban nang may katarungan* ", ang Espiritu ay nagbubunsod ng sandali ng " *digmaan ng Armagedon* " ng Apoc. 16:16, kung saan siya ay nakikipaglaban sa kampo ng kawalang-katarungan na pinamumunuan ng diyablo at pinag-isa ng karangalang ibinigay sa "araw ng araw" na minana kay Constantine I [at] sa mga papa ng Romano Katoliko.

Verse 12: " *Ang kaniyang mga mata ay parang ningas ng apoy; sa kanyang ulo ay maraming diadem; mayroon siyang nakasulat na pangalan, na walang nakakaalam maliban sa kanyang sarili;* »

Sa pag-alam sa konteksto ng eksena, mauunawaan natin na " *ang kanyang mga mata* " kumpara sa isang " *ningas ng apoy* " ay tumingin sa mga puntirya ng kanyang galit, ang pinag-isang mga rebeldeng " *inihanda para sa labanan* " mula pa Apoc.9:7-9 i.e., mula noong 1843. Ang kahulugan ng " *ilang diadema* " na isinuot sa " *kanyang ulo* " ay ibibigay sa bersikulo 16 ng kabanatang ito: siya ang " *Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon* ". Ang kanyang " *nakasulat na pangalan na walang nakakaalam maliban sa kanyang sarili* " ay tumutukoy sa kanyang walang hanggang banal na kalikasan.

Verse 13: " *At nararamtan siya ng damit na tinina ng dugo. Ang kanyang pangalan ay ang Salita ng Diyos.* »

Ang " *kasuotang may bahid ng dugo* " na ito ay tumutukoy sa dalawang bagay. Ang una ay ang kanyang katarungan na kanyang nakuha sa pamamagitan ng pagbuhos ng kanyang sariling " *dugo* " para sa pagtubos ng kanyang mga hinirang. Ngunit ang sakripisyong ito na kusang-loob na ginawa niya upang iligtas

ang kanyang mga pinili ay nangangailangan ng kamatayan ng kanilang mga mananalakay at mang-uusig. Ang kaniyang “ *kasuotan* ” ay muling tatabunan ng “ *dugo* ”, ngunit sa pagkakataong ito ay ang kaniyang mga kaaway na “ *nayayapakan sa pisaan ng ubas ng mga ubas ng poot ng Diyos* ” ayon sa Isaias 63 at Apoc. 14:17 hanggang 20. Ang pangalang ito na “ *ang Salita ng Diyos* ” ay isinisiwalat ang napakahalagang kahalagahan ng makalupang ministeryo ni Jesus at ng kaniyang mga kapahayagan na sunud-sunod na ibinigay sa lupa at mula sa langit pagkatapos ng kaniyang pagkabuhay-muli. Ang ating Tagapagligtas ay ang Diyos Mismo na nakatago sa isang makalupang anyo. Ang kanyang permanenteng pagtuturo na natanggap ng kanyang mga inihalal na opisyal ay gagawa ng lahat ng pagkakaiba sa pagitan ng naligtas na kampo at ng nawawalang kampo.

Verse 14: “ *Ang mga hukbo na nasa langit ay sumunod sa kanya na nakasakay sa mga puting kabayo, na nakadamit ng pinong lino, puti, dalisay.* »

Ang imahe ay maluwalhati, ang " *puti* " ng kadalisayan ay nagpapakilala sa kabanalan ng kampo ng Diyos at ang karamihan ng mga anghel na nanatiling tapat. Inihahayag ng “ *pinong lino ” ang kanilang “matuwid* ” at dalisay *na mga gawa* .

Bersikulo 15: “ *Mula sa kaniyang bibig ay lumabas ang isang matalas na tabak upang saktan ang mga bansa; papastulan niya sila ng isang tungkod na bakal; at yayapakan niya ang pisaan ng ubas ng mabangis na poot ng Diyos na Makapangyarihan-sa-lahat* .”

ng “ *salita ng Diyos* ” ang Bibliya, ang banal na “ *salita* ” nito na pinagsama-sama ang pagtuturo nito na gumabay sa pinili sa banal na katotohanan nito. Sa araw ng kanyang pagbabalik, ang “ *Salita ng Diyos* ” ay dumarating na parang isang “ *matalas na tabak* ” upang patayin ang kanyang mga mapanghimagsik, tumututol, nag-aaway na mga kaaway, na handang ibuhos ang dugo ng kanyang mga huling pinili. Ang pagkawasak ng kanyang mga kaaway ay nagliliwanag sa pananalitang “ *pamumunuan niya sila ng tungkod na bakal* ” na tumutukoy din sa gawain ng paghatol na isinasagawa ng mga hinirang na mananaig ayon sa Apoc.2:27. Ang plano ng banal na paghihiganti na tinatawag na “ *vintage* ” sa Apoc. 14:17 hanggang 20 ay muling pinagtibay dito. Ang temang ito ay binuo sa Isa.63 kung saan tinukoy ng Espiritu na ang Diyos ay kumikilos nang nag-iisa nang walang sinumang tao na kasama niya. Ang dahilan ay hindi nasaksihan ng mga halal na opisyal na nadala na sa langit ang dramang tumatama sa mga rebelde.

Verse 16: “ *Siya ay may nakasulat na pangalan sa kanyang damit at sa kanyang hita: Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon.* »

Ang " *pananamit* " ay tumutukoy sa mga gawa ng isang buhay na nilalang at ang " *kanyang hita* " ay nagpapahiwatig ng kanyang lakas at kanyang kapangyarihan, dahil isang mahalagang detalye, siya ay lumilitaw bilang isang mangangabayo, at upang tumayo sa isang kabayo, ang mga kalamnan ng " *hita* ", ang karamihan sa tao, ay nasusubok at ginagawang posible ang aksyon o hindi. Ang kanyang imahe bilang isang mangangabayo ay makabuluhan sa nakaraan dahil ito ang hitsura ng mga mandirigma na mandirigma. Ngayon tayo ay naiwan sa simbolismo ng imaheng ito na nagsasabi sa atin na ang sakay ay isang guro na

nangingibabaw sa isang grupo ng mga tao na sinasagisag ng nakasakay na " *kabayo* ". Ang isa na inaakyat ni Jesus ay may kinalaman sa kaniyang mga pinili na kasalukuyang nakakalat sa buong lupa. Ang kanyang pangalan na " *Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon* " ay bumubuo sa paksa ng tunay na aliw para sa kanyang minamahal na hinirang na napapailalim sa di-makatarungang dikta ng mga hari at panginoon sa lupa. Ang paksang ito ay nararapat na linawin. Ang modelo ng makalupang paghahari ay hindi idinisenyo sa mga simulaing sinang-ayunan ng Diyos. Tunay na ipinagkaloob ng Diyos ang Israel, **ayon sa kanyang kahilingan** , na pamunuan sa lupa ng isang hari, sinipi ko, "tulad ng ibang mga paganong bansa" na umiiral noong panahong iyon. Tumugon lamang ang Diyos sa kahilingan ng kanilang masasamang puso. Sapagkat sa lupa, ang pinakamahusay sa mga hari ay isang "kasuklam-suklam" na nilalang na " *nag-aani kung saan hindi siya nagtanim* " at ang nakakakilala sa Diyos ay hindi naghihintay na pabagsakin ng kanyang mga tao bago baguhin ang kanyang sarili. Ang modelong ipinakita ni Jesus ay hinahatulan ang modelong ipinadala sa lupa mula sa henerasyon hanggang sa henerasyon ng mga hangal, ignorante at masasamang tao. Sa selestiyal na mundo ng Diyos, ang pinuno ay isang lingkod ng kanyang mga tao, at nakukuha niya ang lahat ng kanyang kaluwalhatian mula sa kanila. Ang susi sa perpektong kaligayahan ay naroon, dahil walang buhay na nilalang ang nagdurusa dahil sa kanyang kapwa. Sa kanyang maluwalhating pagbabalik, si Jesus ay dumating upang lipulin ang masasamang hari at mga panginoon, at ang kanilang kasamaan, na iniuugnay nila sa kanya sa pamamagitan ng pag-angkin na ang kanilang paghahari ay isang banal na karapatan. Tuturuan sila ni Jesus na hindi ito ang kaso; sa kanila, kundi pati na rin sa masa ng tao na nagbibigay-katwiran sa kanilang kawalang-katarungan. Ito ang paliwanag ng "parabula ng mga talento" na pagkatapos ay natupad at inilapat.

Pagkatapos ng paghaharap

Verse 17: " *At nakita ko ang isang anghel na nakatayo sa araw. At siya'y sumigaw ng malakas na tinig, na nagsasabi sa lahat ng mga ibon na lumilipad sa gitna ng langit, Halina kayo, magsama-sama sa dakilang hapunan ng Dios* ,

Si Hesukristo " *Michael* " ay dumating sa larawan ng araw na simbolo ng banal na liwanag upang labanan ang mga huwad na Kristiyanong sumasamba sa diyos ng araw na nagbibigay-katwiran sa pagbabago ng araw ng pahinga na ginawa ng Emperador Constantine ^{1st} . Sa kanilang paghaharap kay Kristong Diyos, matutuklasan nila na ang buhay na Diyos ay mas kakila-kilabot kaysa sa kanilang diyos ng araw. Sa malakas na tinig, ipinatawag ni Jesu-Kristo ang isang pagtitipon ng mga mandaragit na ibon.

Tandaan : Kailangan kong muling tukuyin dito na ang mga rebelde ay hindi nagnanais na sambahin ang solar divinity sa isang mulat at kusang-loob na paraan, ngunit minamaliit nila ang katotohanan na para sa Diyos, ang unang araw na kanilang pinarangalan para sa kanilang lingguhang pahinga ay nagpapanatili ng karumihan ng kanyang pagano. paggamit ng past tense. Gayundin, ang kanilang pagpili ay nagpapakita ng isang malaking paghamak sa pagkakasunud-sunod ng panahon na itinatag niya mula sa simula ng kanyang paglikha sa lupa. Binibilang ng Diyos ang mga araw na minarkahan ng pag-ikot ng mundo sa axis nito. Sa panahon ng kanyang mga interbensyon para sa kanyang bayang Israel, naalala

niya ang pagkakasunud-sunod ng linggo sa pamamagitan ng pagpapahiwatig, sa pamamagitan ng pagbibigay ng pangalan dito, ang ikapitong araw na tinatawag na "sabbat". Marami ang naniniwala na maaari silang bigyang-katwiran ng Diyos dahil sa kanilang katapatan. Ang katapatan o pananalig ay walang halaga sa mga humahamon sa katotohanang malinaw na ipinahayag ng Diyos. Ang katotohanan nito ay ang tanging pamantayan na nagpapahintulot sa pagkakasundo sa pamamagitan ng pananampalataya sa kusang-loob na sakripisyo ni Jesu-Kristo. Ang mga personal na opinyon ay hindi naririnig o kinikilala ng Diyos na lumikha, pinatutunayan ng Bibliya ang prinsipyong ito sa talatang ito mula sa Isaias 8:20: " *Sa kautusan at sa patotoo! Kung hindi tayo magsasalita ng ganito, walang madaling araw para sa mga tao* ."

Dalawang " *kapistahan* " ang inihanda ng Diyos: ang " *hapunan sa kasal ng Kordero* " na ang mga panauhin ay ang mga hinirang na indibidwal, dahil, sama-sama, sila ay kumakatawan sa " *Nobya* ". Ang pangalawang " *kapistahan* " ay nasa mabangis na uri at ang makikinabang dito ay " *mga ibon* " na mandaragit, buwitre, condor, saranggola, at iba pang uri ng uri.

Verse 18: " *Upang kainin ang laman ng mga hari, ang laman ng mga pinunong militar, ang laman ng makapangyarihang mga tao, ang laman ng mga kabayo at ang mga nakasakay sa kanila, ang laman ng lahat, malaya at alipin, maliit at malaki."* »

Pagkatapos ng pagkawasak ng lahat ng sangkatauhan, wala nang matitira upang ilagay ang mga katawan sa ilalim ng lupa at ayon sa Jer.16:4, " *sila ay magkakalat na parang dumi sa lupa* ." Hanapin natin ang buong talata na nagtuturo sa atin ng kapalaran na inilalaan ng Diyos para sa mga isinusumpa niya: " *Sila ay mamamatay na natupok ng sakit; hindi sila bibigyan ng luha o libing; sila ay magiging parang dumi sa lupa; sila ay mamamatay sa pamamagitan ng tabak at ng taggutom; at ang kanilang mga bangkay ay magiging pagkain ng mga ibon sa himpapawid at ng mga hayop sa lupa* ." Ayon sa enumeration na ipinakita ng Espiritu sa talatang 18 na ito, walang taong nakatakas sa kamatayan. Naaalala ko na ang " *mga kabayo* " ay sumasagisag sa mga taong pinamumunuan ng kanilang mga pinunong sibil at relihiyon ayon sa Santiago 3:3: " *Kung ilalagay natin ang bituka sa bibig ng mga kabayo upang sumunod sila sa atin, itinuturo din natin ang kanilang buong katawan.* »

Verse 19: " *At nakita ko ang halimaw, at ang mga hari sa lupa, at ang kanilang mga hukbo na nagtitipon upang makipagdigma sa nakasakay sa kabayo at laban sa kaniyang hukbo.* »

Nakita natin na ang " *digmaan ng Armagedon* " ay espirituwal at na sa lupa, ang aspeto nito ay binubuo ng pag-atas ng kamatayan ng lahat ng huling tunay na alipin ni Jesu-Kristo. Ang desisyong ito ay ginawa bago ang pagbabalik ni Hesukristo at ang mga rebelde ay nakatitiyak sa kanilang pinili. Ngunit sa panahon ng pagpasok nito sa aplikasyon, ang langit ay bumukas na inihayag ang banal na naghihiganting Kristo at ang kaniyang mga hukbong anghel. Kaya wala nang anumang laban na posible. Walang sinuman ang makakalaban sa Diyos kapag nagpakita siya at ang resulta ay ang ipinahayag sa atin ng Rev.6:15-17: " *Ang mga hari sa lupa, ang mga dakila, ang mga kumander ng militar, ang mayayaman, ang makapangyarihan, ang lahat ng alipin at ang mga malayang tao*

ay nagtago sa mga yungib at sa mga bato sa mga bundok. At sinabi nila sa mga bundok at sa mga bato, Mahulog kayo sa amin, at itago ninyo kami sa mukha ng nakaupo sa luklukan, at sa poot ng Cordero; sapagka't dumating na ang dakilang araw ng kaniyang poot, at sinong makatatayo? » Sa huling tanong, ang sagot ay: ang mga halal na opisyal na papatayin ng mga rebelde; hinirang na pinabanal sa pamamagitan ng kanilang katapatan sa banal na Sabbath na naghula ng tagumpay ni Jesus laban sa lahat ng kanyang mga kaaway at ng kanyang mga tinubos.

Verse 20: “ *At nahuli ang halimaw, at kasama niya ang bulaang propeta, na gumawa ng mga tanda sa harap nito, na sa pamamagitan nito ay dinaya niya ang mga kumuha ng tanda ng halimaw at sumamba sa kaniyang larawan. Pareho silang itinapon na buhay sa lawa na nagniningas sa apoy at asupre.* »

Pansin! Inihahayag sa atin ng Espiritu ang huling kapalaran ng huling paghuhukom habang inihahanda ito ng Diyos para sa " *hayop at bulaang propeta* " i.e. ang pananampalatayang Katoliko at ang pananampalatayang Protestante na pinagsama ng mga huwad na Adventist mula noong 1994. Para sa " *lawa na nagniningas sa apoy at ng sulfur* " ay tatakip sa lupa lamang sa katapusan ng ikapitong milenyo upang sirain at lipulin ang mga makasalanan, tiyak, pagkatapos ng huling paghuhukom. Ang talatang ito ay nagpapakita sa atin ng kahanga-hangang kahulugan ng perpektong katarungan ng ating Diyos na lumikha. Ito ay nagtatatag ng pagkakaiba sa pagitan ng mga tunay na salarin at ang mga biktima na nalinlang ngunit nagkasala dahil sila ang may pananagutan sa kanilang pinili. Ang mga relihiyosong tagapamahala ay “ *buhay na itinapon sa dagatdagatang apoy* ” dahil ayon sa Apoc. 14:9, hinimok nila ang mga lalaki at babae sa lupa na parangalan “ *ang tanda ng halimaw* ” na ipinahayag ang kaparusahan.

Verse 21: “ *At ang iba ay pinatay sa pamamagitan ng tabak na lumabas sa bibig ng nakasakay sa kabayo; at ang lahat ng mga ibon ay nabusog sa kanilang laman* ”

" *iba* " na ito ay may kinalaman sa mga di-Kristiyano o hindi naniniwalang mga tao na sumunod sa pandaigdigang kilusan at sumunod sa pangkalahatang kaayusan nang walang personal na pakikilahok sa aksyon na isinagawa ng mga Kristiyanong relihiyosong rebelde. Hindi natatakpan ng katuwiran ng dugong ibinuhos ni Jesu-Kristo, hindi sila nakaligtas sa pagbabalik ni Kristo ngunit gayunpaman ay pinapatay ng kanyang salita na sinasagisag ng " *tabak na lumabas sa kanyang bibig* ". Ang mga bumagsak na nilalang na ito na mga saksi sa pagpapakita ng tunay na Diyos ay darating sa huling paghuhukom ngunit hindi sila magdurusa sa matagal na kamatayan ng "lawa ng apoy" na nakalaan *para* sa mga dakilang relihiyosong salarin na aktibo sa paghihimagsik. Pagkatapos na harapin ang kaluwalhatian ng dakilang lumikha ng Diyos, ang Dakilang Hukom, sila ay biglang lilipulin.

Apocalipsis 20:
ang *libong taon* ng ikapitong milenyo
at ang huling paghatol

Ang parusa ng diyablo

Verse 1: “ *At nakita ko ang isang anghel na bumababa mula sa langit, na may susi sa kalaliman at isang malaking tanikala sa kanyang kamay.* »

“ *Ang isang anghel* ” o mensahero ng Diyos “ *ay bumaba mula sa langit* ” sa lupa na, na pinagkaitan ng lahat ng anyo ng terrestrial, buhay ng tao at hayop, ay kinuha dito ang pangalan nitong “ *kalaliman* ” na tumutukoy dito sa Gen.1:2. " *Ang susi* " ay nagbubukas o nagsasara ng daan patungo sa tiwangwang na lupaing ito. At “ *ang malaking tanikala* ” na hawak ng “ *kanyang kamay* ” ay nagpapaunawa sa atin na ang isang buhay na nilalang ay ikakadena sa tiwangwang na lupa na magiging kaniyang bilangguan.

Verse 2: “ *Hinawakan niya ang dragon, ang matandang ahas, na siyang diyablo at Satanas, at ginapos siya sa loob ng isang libong taon.* »

Ang mga pananalitang tumutukoy kay “ *Satanas* ”, ang mapanghimagsik na anghel, sa Apoc. 12:9 ay binanggit muli rito. Ipinaaalaala nila sa atin ang kanyang napakataas na responsibilidad para sa pagdurusa na dulot ng kanyang mapanghimagsik na karakter; pisikal at moral na pagdurusa at sakit na ipinataw sa mga tao ng mga nangingibabaw na napapailalim sa kanyang mga inspirasyon at impluwensya dahil sila ay kasingsama niya. Bilang isang " *dragon* " pinamunuan niya ang paganong imperyal na Roma, at bilang isang " *serpiyente* ", papal na Kristiyanong Roma ngunit hindi natatakpan noong panahon ng Repormasyon, muli siyang kumilos bilang isang " *dragon* " na pinaglilingkuran ng mga armadong Katoliko at Protestante na mga liga at ng mga "dragonnade." ” ni Louis XIV. Mula sa kampo ng mga demonyong anghel, si “ *Satanas* ” ang tanging nakaligtas, habang hinihintay ang kanyang nagbabayad-salang kamatayan sa huling paghuhukom, mananatili siyang buhay para sa isa pang “ *libong taon* ” na nakahiwalay, nang walang anumang pakikipag-ugnayan sa sinumang nilalang, sa lupa na may maging isang walang hugis at disyerto na bilangguan.walang laman, na naninirahan lamang sa mga nabubulok na bangkay at buto ng mga tao at hayop.

Ang anghel ng kalaliman sa tiwangwang lupa: ang Tagapuksa ng Rev.9:11 .

Verse 3: “ *Inihagis niya siya sa kalaliman at isinara at tinatakan ang pasukan sa itaas niya, upang hindi na niya dayain ang mga bansa hanggang sa maganap ang isang libong taon. Pagkatapos nito, dapat siyang pakawalan ng ilang sandali.* »

Ang imaheng ibinigay ay tiyak, si Satanas ay inilagay sa tiwangwang na lupa sa ilalim ng isang takip na humahadlang sa kanya na makapasok sa langit; upang mahanap niya ang kanyang sarili na napapailalim sa mga limitasyon ng pamantayan ng tao na ang pagkawala ay kanyang idinulot o hinimok. Ang iba pang mga buhay na nilalang, mga celestial na anghel at mga tao na naging mga anghel sa kanilang turn ay nasa itaas niya, sa langit kung saan wala na siyang mapupuntahan mula noong tagumpay ni Jesu-Kristo laban sa kasalanan at kamatayan. Pero mas lumala ang sitwasyon niya dahil wala na siyang kasama, walang anghel, walang lalaki. Nasa langit ang " *mga bansa* " na binanggit ng talatang ito nang hindi binanggit ang "lupa". Ito ay dahil ang mga tinubos ng mga

bansang ito ay nasa langit lahat sa kaharian ng Diyos. Ang papel na ginagampanan ng " *kadena* " ay nahayag; pinipilit siyang manatiling nag-iisa at nakahiwalay sa lupa. Sa banal na programa, ang diyablo ay mananatiling isang bilanggo sa loob ng " *isang libong taon* " kung saan siya ay pakakawalan, na magkakaroon ng access at pakikipag-ugnayan sa mga masasamang patay na nabuhay na mag-uli sa ikalawang pagkabuhay na mag-uli, para sa " *ikalawang kamatayan* " ng huling paghuhukom, sa lupa na pagkatapos, sa ilang sandali, ay muling maninirahan. Muli niyang susukuin ang mga hinatulan na mapanghimagsik na mga bansa sa walang kabuluhang mga pagtatangka upang labanan ang mga tinubos na banal na anghel at si Hesukristo ang dakilang Hukom.

Ang tinubos ay humahatol sa masama

Verse 4: " *At nakakita ako ng mga trono; at ang mga nakaupo doon ay binigyan ng kapangyarihang humatol. At nakita ko ang mga kaluluwa ng mga pinugutan ng ulo dahil sa patotoo ni Jesus at dahil sa salita ng Dios, at ng mga hindi sumamba sa halimaw o sa kaniyang larawan, at hindi tumanggap ng marka sa kanilang mga noo at sa kanilang mga kamay. Sila ay nabuhay, at nagharing kasama ni Kristo sa isang libong taon* ."

" *Yaong mga nakaupo sa mga trono* " ay may maharlikang " *kapangyarihan " na humatol* . Ito ay isang mahalagang susi sa pag-unawa sa kahulugan na ibinibigay ng Diyos sa salitang " *hari* ". Ngayon, sa kanyang kaharian, kay Jesu-Kristo " *Michael* ", ibinabahagi ng Diyos ang kanyang paghatol sa lahat ng kanyang mga taong nilalang na tinubos mula sa lupa. Ang paghatol sa mga masasama sa lupa at selestiyal ay magiging sama-sama at ibabahagi sa Diyos. Ito ang tanging aspeto ng paghahari ng mga hinirang na tinubos. Ang dominasyon ay hindi nakalaan para sa isang kategorya ng mga hinirang, ngunit para sa lahat, at ang Espiritu ay nagpapaalala sa atin na sa panahon na lumipas sa lupa, nagkaroon ng mga unang kakila-kilabot na mga pag-uusig na pumatay na kanyang pinukaw na sumipi: " ang mga kaluluwa ng mga pinugutan ng ulo *dahil ng patotoo ni Jesus at dahil sa salita ng Diyos* "; Si Paul ay isa sa kanila. Sa gayon, pinupukaw ng Espiritu ang mga Kristiyanong biktima ng paganismong Romano at ang hindi mapagparaya na pananampalatayang papal na Romano na aktibo sa pagitan ng taong 30 at 1843. Pagkatapos ay pinupuntirya nito ang mga huling pinili na binantaan ng kamatayan ng "hayop na bumangon mula sa lupa" ng Apo .13 *:* 11 -15, sa huling oras ng mundo; sa taong 2029 hanggang sa unang araw ng tagsibol bago ang Paskuwa sa taong 2030.

Alinsunod sa anunsyo ng " *ikapitong trumpeta* " sa Apoc. 11:18, " *dumating na ang oras upang hatulan ang mga patay* " at ito ang kapakinabangan ng panahon ng " *libong taon* " na binanggit sa talatang 4 na ito. maging hanapbuhay ng mga tinubos na nakapasok sa selestiyal na kawalang-hanggan ng Diyos. Kakailanganin nilang " *husgahan* " ang masasamang tao at nahulog na mga anghel sa langit. Sinabi ni Pablo sa 1 Cor.6:3: " *Hindi ba ninyo alam na hahatulan natin ang mga anghel? At gaano pa kaya ang hindi natin dapat hatulan ang mga bagay ng buhay na ito?* »

Ang ikalawang muling pagkabuhay para sa mga nahulog na rebelde

Verse 5: “ *Ang iba sa mga patay ay hindi nabuhay muli hanggang sa matapos ang isang libong taon. Ito ang unang muling pagkabuhay.* »

Mag-ingat sa bitag! Ang pariralang " *Ang ibang mga patay ay hindi nabuhay muli hanggang sa nakumpleto ang isang libong taon* " ay bumubuo ng isang panaklong at ang pananalitang kasunod nito ay " *Ito ang unang pagkabuhay na mag-uli* ", patungkol sa mga unang namatay kay Kristo na nabuhay na mag-uli. sa simula ng " *libong taon* ” binanggit. Ang panaklong ay pumupukaw nang hindi pinangalanan ang anunsyo ng pangalawang " *muling pagkabuhay* " na nakalaan para sa masasamang patay na bubuhaying muli sa katapusan ng " *libong taon* " para sa huling paghuhukom at ang mortal na kaparusahan ng *"dagat ng apoy at asupre* » ; na nagsasagawa ng " *ikalawang kamatayan* ".

Verse 6: “ *Mapalad at banal ang mga nakikibahagi sa unang muling pagkabuhay! Ang ikalawang kamatayan ay walang kapangyarihan sa kanila; ngunit sila ay magiging mga saserdote ng Diyos at ni Kristo, at maghaharing kasama niya sa isang libong taon.* »

Ang talatang ito ay napakasimpleng nagbubuod sa inihayag na matuwid na paghatol ng Diyos. Ang Beatitude ay para sa mga tunay na hinirang na nakikibahagi sa simula ng “ *libong taon* ” sa “ *pagkabuhay na mag-uli ng mga patay kay Kristo* ”. Hindi sila darating sa paghatol kundi sila mismo ang magiging mga hukom sa paghatol na inorganisa ng Diyos, sa langit, sa loob ng “ *isang libong taon* ”. Ang inihayag na " *paghahari* " ng " *isang libong taon* " ay isang " *paghahari* " lamang ng aktibidad ng hukom at limitado sa mga " *libong taon* " na ito. Sa pagpasok sa kawalang-hanggan, ang mga hinirang ay hindi kailangang matakot o magdusa sa " *pangalawang kamatayan* ", dahil sa kabaligtaran, sila ang magpapakamatay sa masasama na hahatulan na pagdurusa nito. At alam natin na ito ang pinakadakila at pinakamasama, malupit, at mamamatay-tao na mga relihiyosong salarin. Ang mga hinirang na hukom ay kailangang tukuyin ang haba ng panahon ng pagdurusa na dapat maranasan ng bawat isa sa mga nilalang na hinatulan, nang paisa-isa, sa proseso ng kanilang pagkawasak ng “pangalawang kamatayan”, na walang pagkakatulad sa kasalukuyang unang kamatayan sa *lupa* . . Sapagkat ang Diyos na lumikha ang nagbibigay sa apoy ng anyo ng mapanirang pagkilos nito. Walang epekto ang apoy laban sa mga celestial body at makalupang katawan na protektado ng Diyos gaya ng pinatutunayan ng karanasan ng tatlong kasamahan ni Daniel sa Daniel 3. Para sa huling paghatol, ang katawan ng muling pagkabuhay ay magre-react nang iba sa kasalukuyang katawang lupa . Sa Marcos 9:48, inihayag ni Jesus ang kanyang partikularidad sa atin na nagsasabi: " *Kung saan ang kanilang uod ay hindi namamatay, at kung saan ang apoy ay hindi namamatay* ". Kung paanong ang mga singsing ng katawan ng isang earthworm ay nananatiling indibidwal na animated, ang katawan ng sinumpa ay magkakaroon ng buhay hanggang sa huling atom nito. Ang bilis ng kanilang pagkonsumo samakatuwid ay depende sa haba ng panahon ng pagdurusa na ipinasiya ng mga banal na hukom at ni Jesu-Kristo.

Ang huling paghaharap

Verse 7: “ *Kapag natapos na ang isang libong taon, palalayain si Satanas mula sa kanyang bilangguan.* »

Sa pagtatapos ng "libong taon", sa maikling panahon, muli siyang makakasama. Ito ang sandali ng ikalawang “ *muling pagkabuhay* ” na nakalaan para sa mga rebelde sa lupa.

Verse 8: “ *At lalabas siya upang dayain ang mga bansa na nasa* ***apat na sulok*** *ng lupa, si Gog at Magog, upang tipunin sila sa pakikipagdigma; ang kanilang bilang ay parang buhangin sa dagat.* ”

Ang kumpanyang ito ay ang mga " *bansa* " na nabuhay na mag-uli sa buong mundo gaya ng ipinahiwatig ng pormula ng " ***apat na sulok".*** *ng daigdig* ” o apat na kardinal na punto na nagbibigay sa aksyon ng isang unibersal na karakter. Ang nasabing pagtitipon ay walang maihahambing, maliban sa antas ng diskarte sa digmaan na may pagkakahawig sa World War III na salungatan ng " *ikaanim na trumpeta* " ng Rev.9:13. Ang paghahambing na ito ang umakay sa Diyos na bigyan ang mga natipon sa huling paghuhukom ng mga pangalang "Gog at Magog" na orihinal na binanggit sa Ezek.38:2, at bago iyon sa Gen.10:2 kung saan si "Magog" ay ang pangalawang anak ni Japhet. ; ngunit ang isang maliit na detalye ay nagpapakita lamang ng paghahambing na aspeto ng evocation na ito, dahil sa Ezekiel, ang Magog ay ang bansa ni Gog, at ito ay tumutukoy sa Russia na gaganapin, sa panahon ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig, ang pinakamalaking bilang ng mga sundalo sa lahat ng panahon. kasaysayan ng digmaan; na nagbibigay-katwiran sa napakalaking pagpapalawak nito at mabilis na pananakop sa mga lupain ng kontinente ng Kanlurang Europa.

Inihambing sila ng Espiritu sa “ *buhangin sa dagat* ” kaya binibigyang-diin ang kahalagahan ng bilang ng mga biktima ng huling paghatol. Ito rin ay isang parunggit sa kanilang pagpapasakop sa diyablo at sa kanyang mga ahente ng tao na ipinahayag sa Apoc. 12:18 o 13:1 (depende sa bersyon ng Bibliya): na nagsasalita tungkol sa " *dragon* " ay mababasa natin: " *At siya ay tumayo sa buhangin ng dagat.* ”

Isang hindi nababagong rebelde, si Satanas ay nagsimulang umasa muli na magagawa niyang talunin ang hukbo ng Diyos at hinikayat niya ang iba pang nahatulang mga tao sa pamamagitan ng pagkumbinsi sa kanila na lumaban sa Diyos at sa kanyang mga pinili.

Verse 9: “ *At umakyat sila sa ibabaw ng lupa, at pinalibutan nila ang kampo ng mga banal at ang minamahal na lungsod. Ngunit isang apoy ang bumaba mula sa langit at nilamon sila.* » Ngunit ang pananakop ng lupa ay hindi na nangangahulugan ng anumang bagay kapag hindi natin maagaw ang kalaban dahil siya ay naging hindi mahawakan; tulad ng mga kasamahan ni Daniel, walang apoy o anumang bagay ang maaaring makapinsala sa kanila. At sa kabaligtaran, “ *ang apoy mula sa langit* ” ay tumatama sa kanila maging sa “ *kampo ng mga santo* ” kung saan wala itong epekto. Ngunit ang apoy na ito ay “ *nilamon* ” ang mga kaaway ng Diyos at ng kaniyang mga hinirang. Sa Zacarias 14, ipinropesiya ng Espiritu ang dalawang digmaang pinaghihiwalay ng “ *libong taon* ”. Ang nauuna at naisasakatuparan ng "ikaanim na trumpeta" ay iniharap sa mga talata 1 hanggang 3, ang iba ay tungkol sa ikalawang digmaang isinagawa sa oras ng huling paghuhukom, at pagkatapos nito, ang pangkalahatang kaayusan na itinatag sa bagong lupa . Sa talatang 4, ang hula ay nagpukaw ng pagbaba ni Kristo sa lupa at ng kaniyang mga hinirang sa ganitong mga katagang: “ Ang

kaniyang mga paa ay tatayo sa araw na iyon sa bundok ng mga olibo, na nasa tapat ng Jerusalem, sa gilid ng 'silangan; ang bundok ng mga olibo ay mahahati sa gitna, sa silangan at sa kanluran, at isang napakalaking libis ay bubuo: kalahati ng bundok ay uurong sa hilaga, at kalahati sa timog. » Ang kampo ng mga banal ng huling paghatol ay natukoy at matatagpuan. Pansinin natin na sa katapusan lamang ng selestiyal na " *libong taon* " ang " *mga paa* " ni Jesus ay " *ilalagay* " sa lupa, " *sa bundok ng mga olibo na nasa tapat ng Jerusalem, sa gilid ng silangan* " . Dahil sa maling interpretasyon, ang talatang ito ay nagbunga ng maling paniniwala sa makalupang paghahari ni Jesu-Kristo noong "milenyo."

Verse 10: " *At ang diyablo, na dumaya sa kanila, ay itinapon sa dagatdagatang apoy at asupre, na kinaroroonan ng halimaw at ng bulaang propeta. At sila ay pahihirapan araw at gabi magpakailanman.* »

Dumating na ang oras upang ipatupad ang paghatol ng mga rebeldeng relihiyon na ipinahayag sa Rev.19:20. Alinsunod sa anunsyo ng talatang ito, " *ang diyablo, ang hayop, at ang huwad na propeta* " ay magkasama, " *itinapon na buhay sa dagatdagatang apoy at asupre* " na nagreresulta mula sa pagkilos ng " *apoy mula sa langit* " kung saan idinagdag. dito ay ang tinunaw na magma sa ilalim ng lupa na inilabas ng mga bali sa crust ng crust ng Earth sa buong ibabaw ng planeta. Ang lupa pagkatapos ay nagmumukhang "araw" na ang "apoy" ay lumalamon sa laman ng mga rebelde, na sila ay mga sumasamba (walang malay ngunit nagkasala) ng araw na nilikha ng Diyos. Ito ay sa pagkilos na ito na ang makalupa at makalangit na mga salarin ay dumanas ng mga " *pahirap* " ng " *ikalawang kamatayan* " na ipinropesiya mula pa noong Rev.9:5-6. Ang hindi patas na suporta na ibinigay sa huwad na araw ng pahinga ay naging sanhi ng kakila-kilabot na pagtatapos na ito. Dahil sa kabutihang-palad para sa mga hinatulan, gaano man ito katagal, ang " *pangalawang kamatayan* " ay may katapusan din. At ang pananalitang " *magpakailanman at magpakailanman* " ay hindi kumakapit sa mismong mga " *pahirap* " kundi sa mga mapanirang bunga ng " *apoy* " na sanhi ng mga ito, dahil ito ang mga kahihinatnan na magiging tiyak at walang hanggan.

Ang mga prinsipyo ng huling paghatol

Verse 11: " *Pagkatapos ay nakita ko ang isang malaking puting trono, at ang nakaupo doon. Ang lupa at ang langit ay tumakas mula sa kanyang mukha, at walang nasumpungang lugar para sa kanila* ."

Ang " *puti " ng perpektong kadalisayan, ang " dakilang trono "* nito ay ang larawan ng ganap na dalisay at banal na katangian ng Diyos na lumikha ng lahat ng buhay at bagay. Ang kasakdalan nito ay hindi kayang tiisin ang presensya ng " *lupa* " sa nawasak at natupok nitong aspeto na ibinigay dito ng huling paghatol. Higit pa rito, ang mga kontrabida sa lahat ng pinagmulan ay nawasak, ang panahon ng mga simbolo ay tapos na at ang celestial na uniberso at ang bilyun-bilyong bituin nito ay wala nang anumang dahilan upang umiral; Ang " *langit* " ng ating terrestrial na dimensyon at lahat ng nilalaman nito ay samakatuwid ay inalis, nawala sa kawalan. Panahon na para sa buhay na walang hanggan sa isang araw na walang hanggan.

Verse 12: “ *At nakita ko ang mga patay, malalaki at maliliit, na nakatayo sa harap ng trono. Binuksan ang mga libro. At nabuksan ang isa pang aklat, na siyang aklat ng buhay. At ang mga patay ay hinatulan ayon sa kanilang mga gawa, ayon sa nakasulat sa mga aklat na ito.* »

Ang mga “ *patay* ” na ito na napatunayang nagkasala ay nabuhay na mag-uli para sa huling paghatol. Walang pagbubukod ang Diyos para sa sinuman, ang kanyang makatarungang paghatol ay nakakaapekto sa " *malaki* " at " *maliit* ", ang mayaman at mahirap at ipinataw sa kanila ang parehong kapalaran, kamatayan, sa unang pagkakataon sa kanilang buhay, egalitarian.

Ang mga talatang ito na kasunod ay nagbibigay ng mga detalye sa pagkilos ng huling paghatol. Na-propesiya na sa Dan.7:10, ang “ *mga aklat* ” ng mga patotoo ng mga anghel ay “ *bukas* ” at ang mga di-nakikitang saksing ito ay nabanggit ang mga pagkakamali at krimen na ginawa ng mga hinatulan at pagkatapos ng paghatol ng bawat kaso ng mga hinirang at ni Jesu-Kristo, isang pangwakas na hindi mababawi na panghuling hatol ay pinagtibay nang nagkakaisa. Sa oras ng huling paghatol ang hatol na binibigkas ay isasagawa.

Verse 13: “ *Ibinigay ng dagat ang mga patay na nasa kaniya, ibinigay ng kamatayan at ng impiyerno ang mga patay na nasa kanila; at bawat isa ay hinatulan ayon sa kanyang mga gawa.* »

Ang prinsipyong tinukoy sa talatang ito ay naaangkop sa parehong pagkabuhay na mag-uli. Ang “ *patay* ” ay nawawala sa “ *dagat* ” o sa “lupa”; Ito ang dalawang posibilidad na itinalaga sa talatang ito. Pansinin natin ang anyo na " *nagkaroon* " kung saan ang entidad na "lupa" ay binuhay. Sapagkat sa katunayan, ang pangalang ito ay nabigyang-katwiran, na ipinahayag ng Diyos sa makasalanang tao: “ *Ikaw ay alabok at sa alabok ka babalik* ” sa Gen.3:19. Ang " *nagkaroon* " samakatuwid ay ang " *alabok* " ng "lupa". Ang kamatayan ay minsan ay tinupok ang mga tao sa pamamagitan ng apoy na samakatuwid ay hindi " *nababalik sa alabok* " ayon sa normal na seremonya ng paglilibing. Ito ang dahilan kung bakit, hindi ibinubukod ang kasong ito, tinukoy ng Espiritu na ang " *kamatayan* ", mismo, ay magbabalik sa mga tinamaan nito sa anumang anyo; sa pamamagitan ng pag-unawa sa pagkawatak-watak na dulot ng nuclear fire na hindi nag-iiwan ng bakas ng ganap na pagkawatak-watak na katawan ng tao.

Verse 14: “ *At ang kamatayan at ang impiyerno ay itinapon sa dagatdagatang apoy. Ito ang ikalawang kamatayan, ang lawa ng apoy.* »

“ *Kamatayan* ” ay isang prinsipyong ganap na salungat sa buhay at ang layunin nito ay alisin ang mga nilalang na ang karanasan sa buhay ay hinatulan at hinatulan ng Diyos. Ang tanging layunin ng buhay ay iharap sa Diyos ang isang bagong kandidato para sa kanyang pagpili ng mga kaibigang walang hanggan. Nang maganap na ang pagpiling ito, at ang masasama ay napuksa, ang “ *kamatayan* ” at “ang lupa” ay “ *may mga patay* ” ay wala nang anumang dahilan upang umiral. Ang mapangwasak na mga prinsipyo ng dalawang bagay na ito ay mismong sinisira ng Diyos. Pagkatapos *ng "lawa ng apoy* ", ang silid ay ginawa para sa buhay at ang banal na liwanag na nagbibigay liwanag sa mga nilalang nito.

Verse 15: " *Ang sinumang hindi nasumpungang nakasulat sa aklat ng buhay ay itinapon sa lawa ng apoy."* »

Ang talatang ito ay nagpapatunay, ang Diyos ay tunay na naglagay sa harap ng tao ng dalawang landas lamang, dalawang pagpipilian, dalawang kapalaran, dalawang tadhana (Deu.30:19). Ang mga pangalan ng mga hinirang ay nakilala na ng Diyos mula sa pagkakatatag ng mundo o higit pa, mula sa pagprograma ng kanyang proyekto na naglalayong magbigay ng libre at independiyenteng mga nilalang para samahan. Ang pagpiling ito ay magdudulot sa kanya ng matinding pagdurusa sa isang katawan ng laman ngunit ang kanyang pagnanais para sa pag-ibig ay higit pa sa kanyang takot, inilunsad niya ang kanyang proyekto at alam nang maaga ang detalyadong katuparan ng ating kuwento ng buhay selestiyal at buhay sa lupa. Alam niya na balang araw ang kanyang unang nilalang ay magiging kanyang mortal na kaaway. Ngunit binigyan niya siya, sa kabila ng kaalamang ito, ng bawat pagkakataon na iwanan ang kanyang proyekto. Alam niyang imposible pero hinayaan niyang mangyari. Kaya alam niya ang mga pangalan ng mga hinirang, ang kanilang mga kilos, ang patotoo ng kanilang buong buhay at ginabayan at inakay sila sa kanya bawat isa sa kanyang panahon at kapanahunan. Isang bagay lamang ang imposible para sa Diyos: sorpresa.

Alam din niya ang mga pangalan ng napakaraming walang malasakit, mapaghimagsik, idolatrosong nilalang ng tao na nilikha ng proseso ng pagpaparami ng tao. Ang pagkakaiba sa paghatol ng Diyos na ipinahayag sa Rev. 19:19-20 ay naaangkop sa lahat ng kanyang mga nilalang. Ang ilan sa kanila na hindi gaanong nagkasala ay papatayin ng " *salita ng Diyos* " nang hindi nakararanas ng " *mga pahirap ng apoy ng ikalawang kamatayan* " na sadyang inilaan para sa mga Kristiyano at Judiong relihiyosong mga salarin. Ngunit ang ikalawang " *muling pagkabuhay* " ay patungkol sa lahat ng kanyang mga taong nilalang na isinilang sa lupa at anghel na nilikha sa langit, dahil ipinahayag ng Diyos sa Rom.14:11: "Sapagkat *nasusulat, Buhay ako, sabi ng Panginoon, ang bawat tuhod ay luluhod sa harap ko. , at ang bawat dila ay magbibigay ng kaluwalhatian sa Diyos* ."

Apocalipsis 21: sinasagisag ng niluwalhatiang *Bagong Jerusalem*

Verse 1: “ *Pagkatapos ay nakita ko ang isang bagong langit at isang bagong lupa; sapagkat ang unang langit at ang unang lupa ay lumipas na, at ang dagat ay wala na.* »

Ibinahagi sa atin ng Espiritu ang mga damdaming inspirasyon ng pagtatatag ng bagong multidimensional na kaayusan pagkatapos ng pagtatapos ng ika-7 milenyo . Mula sa sandaling ito, ang oras ay hindi na mabibilang, lahat ng nabubuhay ay pumapasok sa walang katapusang kawalang-hanggan. Ang lahat ay bago o mas tiyak na na-renew. Ang " *langit at lupa* " ng panahon ng kasalanan ay nawala, at ang simbolo ng " *kamatayan* ", ang " *dagat* " ay wala na. Bilang Maylalang, binago ng Diyos ang anyo ng planetang Lupa, na ginagawang lahat ng bagay na kumakatawan sa isang panganib o panganib ay nawala para sa mga naninirahan dito; kaya wala nang karagatan, wala nang mga bundok na may matarik na mabatong taluktok. Ito ay naging isang malaking hardin tulad ng unang " *Eden* " kung saan ang lahat ay kaluwalhatian at kapayapaan; na pagtitibayin sa Rev.22.

Verse 2: “ *At nakita ko ang banal na lungsod, ang bagong Jerusalem, na nananaog mula sa langit mula sa Dios, na inihanda gaya ng isang kasintahang babae na nagagayakan para sa kaniyang asawa.* »

Ang bagong libangan na ito ay sasalubungin ang pagtitipon ng mga hinirang na tinubos na mga banal mula sa lupain na pinangalanan sa talatang ito na " *banal na lungsod* ", tulad ng sa Rev.11:2, " *Bagong Jerusalem* ", *ang "nobya* " ni Hesukristo na kanyang " *asawa* ". Siya ay " *bumaba mula sa langit* ", mula sa kaharian ng Diyos kung saan siya pumasok sa pagbabalik sa kaluwalhatian ng kanyang Tagapagligtas. Pagkatapos ay bumaba siya sa lupa sa unang pagkakataon sa katapusan ng “ *libong taon* ” ng makalangit na paghatol para sa huling paghatol. Pagkatapos nito, bumalik sa langit, naghintay siya hanggang ang “ *bagong langit at ang bagong lupa* ” ay handa nang tanggapin siya. Pansinin na ang salitang " *langit* " ay nasa isahan, dahil ito ay nagbubunga ng perpektong pagkakaisa, sa pagsalungat sa maramihang, " *langit* ", na iminungkahi sa Gen.1:1, ang paghahati ng mga celestial na nilalang sa dalawang magkasalungat na kampo.

Verse 3: “ *At narinig ko ang isang malakas na tinig mula sa trono na nagsasabi, Narito ang tabernakulo ng Dios na kasama ng mga tao! Siya ay mananahan sa kanila, at sila ay magiging kaniyang bayan, at ang Diyos mismo ay sasa kanila.* »

Ang " *bagong lupa* " ay tinatanggap ang isang kilalang panauhin, dahil " *ang Diyos mismo* ", na iniwan ang kanyang sinaunang celestial na trono, ay dumating upang iluklok ang kanyang bagong trono sa lupa kung saan natalo niya ang diyablo, kasalanan at kamatayan. Ang “ *tabernakulo ng Diyos* ” ay tumutukoy sa selestiyal na katawan ng Diyos na si Jesu-Kristo na si “ *Michael* ” (= na katulad ng Diyos). Ngunit ito rin ang simbolo ng Asembleya ng mga hinirang kung saan naghahari ang Espiritu ni Hesukristo. " *Tabernakulo, templo, sinagoga, simbahan* ", ang lahat ng mga terminong ito ay mga simbolo ng mga tao ng tinubos na mga banal bago maging mga gusaling itinayo ng tao; bawat isa sa kanila ay nagmamarka ng isang yugto sa pag-unlad ng banal na proyekto. At una, " *ang tabernakulo* " ay tumutukoy sa paglabas mula sa Ehipto ng mga Hebreo na ginagabayan at dinala ng Diyos sa disyerto na nakikita ng ulap na bumababa tulad

ng isang haligi sa ibabaw ng sagradong tolda. Siya noon ay “ *kasama ng mga lalaki* ”; na nagbibigay-katwiran sa paggamit ng terminong ito sa talatang ito. Pagkatapos ay ang “ *templo* ” ay nagmamarka ng matatag na pagtatayo ng “ *tabernakulo* ”; gawaing iniutos at isinasagawa sa ilalim ni Haring Solomon. Sa Hebrew, eksklusibo, ang salitang " *sinagoga* " ay nangangahulugang: pagpupulong. Sa Apoc.2:9 at 3:9, tinutukoy ng Espiritu ni Kristo ang rebeldeng bansang Judio bilang “ *sinagoga ni Satanas* .” Ang huling salitang “ *simbahan* ” ay tumutukoy sa kapulungan sa Griyego (ecclesia); ang wika ng pagpapalaganap ng Kristiyanong pagtuturo ng Bibliya. Inihambing ni Jesus ang “ *kanyang katawan* " sa " *templo* " ng " *Jerusalem* ", at ayon sa Eph.5:23, ang Asembleya, ang kanyang " *Iglesya* ", ay " *kanyang katawan* ": " *sapagkat ang asawang lalaki ay ang ulo ng asawang babae, gaya ni Kristo ay ang ulo ng Simbahan, na siyang kanyang katawan, at kung saan siya ang Tagapagligtas* . Naaalala natin ang kalungkutan na naranasan ng mga apostol ni Jesus nang iwan niya sila para umakyat sa langit. Sa pagkakataong ito, " *maninirahan sa akin ang aking asawa* " ay masasabing ang Pinili sa kanyang pag-install sa " *bagong lupa* ". Sa kontekstong ito na ang mga mensahe ng labindalawang pangalan ng " *labindalawang tribo* " ng Rev.7 ay maaaring magpahayag ng walang halong kagalakan at kaligayahan ng kanilang tagumpay.

Verse 4: “ *Papahirin niya ang bawat luha sa kanilang mga mata, at hindi na magkakaroon ng kamatayan, at hindi na magkakaroon ng pagdadalamhati, o ng pagtangis, o ng kirot, sapagkat ang mga dating bagay ay lumipas na.”* »

Ang link sa Rev.7:17 ay nakumpirma sa pamamagitan ng paghahanap dito ang banal na pangako kung saan ang Rev.7 ay nagtatapos: " *Papahirin niya ang bawat luha sa kanilang mga mata* ". Ang lunas sa pag-iyak ay saya at saya. Binabanggit natin ang oras kung kailan tutuparin at matutupad ang mga pangako ng Diyos. Masdan mong mabuti ang magandang kinabukasan na ito, dahil nasa harap natin ang oras na nakatakda para sa “ *kamatayan, pagluluksa, pag-iyak, sakit* ” na hindi na, kundi, ang pagpapanibago ng lahat ng bagay sa pamamagitan ng ating dakila at kamangha-manghang lumikha na Diyos. Tinukoy ko na ang mga kakila-kilabot na bagay na ito ay mawawala lamang pagkatapos ng huling paghatol na magaganap sa katapusan ng "libong taon". Para sa mga hinirang, ngunit sila lamang, ang mga epekto ng kasamaan ay titigil sa pagbabalik sa kaluwalhatian ng Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat.

Verse 5: “ *At sinabi ng nakaupo sa trono, Narito, ginagawa kong bago ang lahat ng mga bagay. At sinabi niya: Isulat mo; sapagkat ang mga salitang ito ay tiyak at totoo.* »

Ang Diyos na lumikha, nang personal, ay nangangako sa kanyang sarili nang may pangako, at pinatototohanan niya ang makahulang salitang ito: “ *Masdan, ginagawa kong bago ang lahat ng bagay* ”. Walang saysay na maghanap ng imahe sa ating makalupang balita upang subukang makakuha ng ideya kung ano ang inihahanda ng Diyos, dahil kung ano ang bago ay hindi mailarawan. At hanggang noon, ipinaalala lamang sa atin ng Diyos ang mga masasakit na bagay sa ating panahon sa pamamagitan ng pagsasabi sa atin na wala na sila sa “ *bagong lupa at bagong langit* ” na kung saan ay nagpapanatili ng lahat ng kanilang misteryo at mga sorpresa. Idinagdag ng anghel sa pahayag na ito: “ *sapagkat ang*

mga salitang ito ay tiyak at totoo .” Ang tawag ng biyaya ng Diyos kay Jesu-Kristo ay nangangailangan ng hindi natitinag na pananampalataya upang matamo ang gantimpala ng mga pangako ng Diyos. Ito ay isang mahirap na landas na sumasalungat sa mga pamantayan ng mundo. Nangangailangan ito ng isang dakilang diwa ng pagsasakripisyo, ng pagtanggi sa sarili, sa kababaang-loob ng isang alipin na ipinasakop sa kanyang Panginoon. Ang mga pagsisikap ng Diyos na palakasin ang ating pagtitiwala samakatuwid ay lubos na makatwiran: "katiyakan sa katotohanang inihayag at ipinahayag" ay ang pamantayan ng tunay na pananampalataya.

Verse 6: “ *At sinabi niya sa akin: Tapos na! Ako ang alpha at ang omega, ang simula at ang wakas. Sa nauuhaw ay ibibigay ko nang walang bayad mula sa bukal ng tubig ng buhay* .”

Ang lumikha na Diyos na si Jesu-Kristo ay lumilikha ng “ *lahat ng bagay na bago* ”. “ *Tapos na!”* » ; Psa.33:9: “ *Sapagka't kaniyang sinabi, at ang bagay ay nangyari; siya ay nag-uutos, at ito ay umiiral* .” Ang kanyang malikhaing salita ay nagagawa sa sandaling lumabas ang mga salita sa kanyang bibig. Mula noong taóng 30, sa likuran natin, ang programa ng panahong Kristiyano na isiniwalat sa Daniel at Apocalipsis ay natupad hanggang sa pinakamaliit na detalye. Inaanyayahan tayo ng Diyos na tumingin muli sa hinaharap na inihanda niya para sa kanyang mga hinirang; ang mga bagay na inihayag ay gagawin sa parehong paraan, na may ganap na katiyakan. Sinabi sa atin ni Jesus tulad ng sa Rev.1:8: “ *Ako ang alpha at ang omega, ang simula at ang wakas* ”. Ang ideya ng " *simula* at *wakas* " ay may katuturan lamang sa ating karanasan sa makalupang kasalanan na ganap na magwawakas sa " *katapusan* " ng ikapitong milenyo pagkatapos ng pagkawasak ng mga makasalanan at kamatayan. Sa mga anak ng Diyos na nakakalat sa isang lupaing pangkalakal, si Jesus ay nag-aalok ng, “ *malaya* ,” “ *mula sa bukal ng tubig ng buhay* .” Siya mismo, “ *ang pinagmumulan* ” nitong “ *tubig ng buhay* ” na sumasagisag sa buhay na walang hanggan. Ang kaloob ng Diyos ay libre, ang paglilinaw na ito ay kinokondena ang pagbebenta ng mga Romano Katolikong "indulhensiya" na nagtalaga ng kapatawaran na nakuha sa isang presyo mula sa kapapahan.

Verse 7: “ *Ang magtagumpay ay magmamana ng mga bagay na ito; Ako ang magiging Diyos niya, at siya ang magiging anak ko* .”

Ang mga hinirang ng Diyos ay mga kasamang tagapagmana ni Jesu-Kristo. Una, sa pamamagitan ng kaniyang sariling “ *tagumpay* ,” si Jesus ay “ *nagmana* ” ng isang maharlikang kaluwalhatian na kinikilala ng lahat ng kaniyang makalangit na nilalang. Pagkatapos niya, ang kanyang mga hinirang, ay " *mga nanalo* " din, ngunit sa pamamagitan ng kanyang " *tagumpay* ", " *ay magmamana ng mga bagong bagay na ito* " na espesyal na nilikha ng Diyos para sa kanila. Pinatunayan ni Jesus ang kanyang pagka-Diyos kay apostol Felipe, sa Juan 14:9: “ *Sinabi sa kanya ni Jesus: Matagal na akong kasama ninyo, at hindi mo ako kilala, Felipe! Ang nakakita sa akin ay nakakita sa Ama; paano mo sasabihin: Ipakita sa amin ang Ama?* » Ipinakita ng lalaking mesiyas ang kanyang sarili bilang ang “ *Amang Walang Hanggan* ”, kaya pinagtitibay ang anunsyo na ipinropesiya sa Isa.9:6 (o 5) na may kinalaman sa kanya. Samakatuwid si Jesu-Kristo ay para sa kanyang mga hinirang, kapwa nila kapatid at kanilang Ama. At sila mismo ay kanyang mga

kapatid at kanyang mga anak. Ngunit ang tawag ay indibidwal, kaya ang sabi ng Espiritu, tulad ng sa pagtatapos ng 7 panahon ng tema ng "Mga Sulat": " *sa kanya na magtagumpay* ", " *siya ay magiging anak ko* ". Ang tagumpay laban sa kasalanan ay kinakailangan upang makinabang mula sa katayuan ng " *anak* " ng buhay na Diyos.

Verse 8: " *Ngunit ang mga duwag, ang mga hindi sumasampalataya, ang mga kasuklamsuklam, ang mga mamamatay-tao, ang mga mapakiapid, ang mga mahiko, ang mga sumasamba sa diyus-diyosan, at ang lahat ng mga sinungaling, ang kanilang bahagi ay nasa lawa na nagniningas sa apoy at asupre, na siyang ikalawang kamatayan. .* »

Ang mga pamantayang ito ng mga karakter ng tao ay matatagpuan sa buong paganong sangkatauhan, gayunpaman, tinatarget ng Espiritu dito ang mga bunga ng huwad na relihiyong Kristiyano; ang paghatol sa relihiyong Judio na malinaw na ipinahayag at inihayag ni Jesus sa Rev.2:9 at 3:9.

Ayon sa Rev.19:20, "… *ang lawa na nagniningas sa apoy at asupre* " ay magiging, sa huling paghuhukom, ang bahaging nakalaan para sa " *hayop at sa huwad na propeta* ": ang pananampalatayang Katoliko at ang pananampalatayang Protestante. Ang huwad na relihiyong Kristiyano ay walang pinagkaiba sa huwad na relihiyong Hudyo. Ang kanyang mga priyoridad na halaga ay kabaligtaran ng sa Diyos. Kaya naman, habang sinisiraan ng mga Judiong Pariseo ang mga disipulo ni Jesus dahil sa hindi paghuhugas ng kanilang mga kamay bago kumain (Mat.15:2), hindi kailanman ginawa ni Jesus ang ganitong paninisi sa kanila at pagkatapos ay sinabi niya, sa Mat.15:17 hanggang 20: " Gawin mo . *hindi mo ba nauunawaan na anomang pumapasok sa bibig ay pumapasok sa tiyan, at pagkatapos ay itinatapon sa mga lihim na dako? Ngunit ang lumalabas sa bibig ay nagmumula sa puso, at ito ang nagpaparumi sa tao. Sapagkat sa puso nanggagaling ang masasamang pag-iisip,* ***pagpatay, pangangalunya, pakikiapid, pagnanakaw, patotoo ng kasinungalingan, paninirang-puri*** *. Ito ang mga bagay na nagpaparumi sa tao;* ***ngunit ang pagkain nang hindi naghuhugas ng iyong mga kamay ay hindi nagpaparumi sa isang tao*** ". Gayundin, tinatakpan ng huwad na relihiyong Kristiyano ang mga kasalanan nito laban sa Espiritu sa pamamagitan ng pangunahing paghatol sa mga kasalanan ng laman. Ibinigay ni Jesus ang kanyang opinyon sa pamamagitan ng pagsasabi sa mga Hudyo sa Mat.21:3: " *ang mga maniningil ng buwis at ang mga patutot ay mauuna sa inyo sa kaharian ng langit* "; malinaw naman, sa kondisyon na ang lahat ay magsisi at magbalik-loob sa Diyos at sa kanyang kadalisayan. Ito ay huwad na relihiyon na tinatrato ni Jesus ang " *mga bulag na gabay* " na kanyang tinutuligsa sa Mat.23:24, dahil sa " *sinasala ang lamok at nilamon ang kamelyo* ", o kung hindi, dahil " *nakikita ang dayami sa mata ng kapuwa nang hindi nakikita ang sinag na nasa kanyang sarili* " ayon sa Lucas 6:42 at Mat.7:3 hanggang 5.

May kaunting pag-asa para sa sinumang makikilala sa lahat ng pamantayang ito ng personalidad na inilista ni Jesus. Kung isa lamang ang tumutugma sa iyong kalikasan, kailangan mong labanan ito at lampasan ang iyong kapintasan. Ang unang labanan ng pananampalataya ay laban sa sarili; at ito ang pinakamahirap na paghihirap na malampasan.

Sa enumeration na ito, na pinapaboran ang kanilang espirituwal na kahulugan, binanggit ni Jesu-Kristo, ang dakilang banal na hukom, ang mga kamalian na inakusahan ng huwad na pananampalatayang Kristiyano ng uri ng papal Roman Catholicism. Sa pamamagitan ng pagpuntirya sa “mga duwag,” itinalaga niya yaong mga tumatangging manalo sa kanilang pakikibaka ng pananampalataya, dahil ang lahat ng kaniyang mga pangako ay nakalaan “ *sa kaniya na nagtagumpay* .” Gayunpaman, walang posibleng tagumpay para sa mga tumatangging lumaban. Ang “ *tapat na saksi* ” ay dapat na matapang; lumabas sa duwag. “ *Kung walang pananampalataya ay hindi maaaring kaluguran ang Diyos* ” (Heb.11:6); lumabas, " *ang hindi naniniwala* ". At ang pananampalataya na hindi umaayon sa pananampalataya ni Hesus na ibinigay bilang huwaran upang tularan, ay hindi paniniwala lamang. Ang mga “ *kasuklam-suklam ”* ay kasuklam-suklam sa Diyos at nananatili silang mga bunga ng mga pagano ; exit, “ *ang kasuklam-suklam* ”. Ito ay isang pagtagas na iniuugnay sa " *Babilonia na dakila, ang ina ng mga patutot at mga kasuklam-suklam sa lupa* " ayon sa Rev.17:4-5. Ang “ *mga mamamatay-tao* ” ay lumalabag sa ikaanim na utos; lumabas, " *ang mamamatay-tao* ". Ang pagpatay ay iniuugnay sa pananampalatayang Katoliko at sa pananampalatayang Protestante ng mga “ *ipokrito* ” ayon sa Dan.11:34. Ang " *walang modo* " ay maaaring magbago ng kanilang pag-uugali at madaig ang kanilang kasamaan, kung hindi man; lumabas sa " *ang walanghiya* ". Ngunit *ang espirituwal na "kawalang-galang* " na iniuugnay sa pananampalatayang Katoliko kumpara sa isang " *prostitute* " ay ganap na nagsasara ng pinto sa langit para dito. Higit pa rito, hinahatulan ng Diyos ang kanyang “ *kalaswaan* ” na humahantong sa espirituwal na “ *pangangalunya* ”: pakikipagkalakalan sa diyablo. Ang mga “ *Mago* ” ay mga paring Katoliko at mga tagasunod ng Protestante ng espiritismo ng demonyo; exit, " *ang salamangkero* "; ang aksyon na ito ay iniuugnay sa " *Babilonyang dakila* " sa Rev.18:23. " *Ang mga sumasamba sa diyus-diyusan* " ay tumutukoy din sa pananampalatayang Katoliko, ang mga inukit na diyus-diyosan nito na mga bagay ng pagsamba at panalangin; lumabas, “ *ang sumasamba sa diyus-diyusan* ”. At panghuli, binanggit ni Jesus ang “ *mga sinungaling* ” na mayroon bilang kanilang espirituwal na ama “ *ang diyablo, isang sinungaling at mamamatay-tao mula pa sa simula at ama ng kasinungalingan* ” ayon sa Juan 8:44; lumabas sa " *ang sinungaling* ".

Verse 9: “ *At dumating ang isa sa pitong anghel na may hawak ng pitong mangkok ng pitong huling salot at nagsalita sa akin, na nagsasabi, Halika, ipapakita ko sa iyo ang kasintahang babae, ang asawa ng Kordero.* »

Sa talatang ito, ang Espiritu ay nagpapadala ng mensahe ng panghihikayat sa mga hinirang na matagumpay na dadaan sa trahedya at kakila-kilabot na panahon ng banal na “ *pitong huling salot* ”. Ang kanilang gantimpala ay ang makita (“ *Ipapakita Ko sa iyo* ”) ang kaluwalhatiang nakalaan para sa matagumpay na mga hinirang na bumubuo at kumakatawan, sa huling makasaysayang yugtong ito ng lupain ng kasalanan, “ *ang nobya, ang asawa ng Kordero* ”, si Jesu-Kristo ..

Ang “ *pitong anghel na may hawak ng pitong mangkok na puno ng pitong huling salot* ” ay pinupuntirya ang mga tao na nakakatugon sa pamantayan ng huwad na relihiyong Kristiyano na binanggit sa nakaraang talata. Ang “ *pitong*

huling salot ” na ito ay ang bahagi na malapit nang ibigay ng Diyos sa nahulog na kampo. Ipapakita Niya sa atin ngayon, sa mga simbolikong larawan, ang bahaging mapupunta sa matagumpay na tinubos na hinirang. Sa isang simbolismo na naghahayag ng damdaming mayroon ang Diyos para sa kanila, ang anghel ay magpapakita sa mga hinirang na ang kapulungan ay bumubuo, sa kabuuan, " *ang nobya ng kordero* ". Sa pamamagitan ng pagtukoy, " *ang asawa ng Kordero* ", pinatutunayan ng Espiritu ang turong ibinigay sa Efeso 5:22 hanggang 32. Inilarawan ni apostol Pablo ang isang huwarang relasyon ng mag-asawa na sa kasamaang-palad ay makakatagpo lamang ng katuparan nito sa kaugnayan ng mga Hinirang kay Kristo . At dapat nating matutunang basahin muli ang kuwento ng Genesis, sa liwanag ng araling ito na ibinigay ng Espiritu ng buhay na Diyos, lumikha ng lahat ng buhay, at maningning na imbentor ng mga perpektong halaga nito. Ang salitang “ *babae* ” ay nag-uugnay sa “ *nobya* ”, “ang *Pinili* ” ni Kristo sa larawan ng “ *babae* ” na ipinakita sa Pahayag 12.

Pangkalahatang paglalarawan ng Niluwalhati na Pinili

Verse 10: “ *At dinala niya ako sa espiritu sa isang malaki at mataas na bundok. At ipinakita niya sa akin ang banal na lungsod ng Jerusalem, na bumaba mula sa langit mula sa Dios, na taglay ang kaluwalhatian ng Dios.* »

Sa espiritu, si Juan ay dinala sa sandali nang si Jesu-Kristo at ang kaniyang mga hinirang ay bumaba mula sa langit pagkatapos ng makalangit na paghatol sa “ *libong taon* ” ng ikapitong milenyo. Sa Rev. 14:1, ang " *selyadong* " Adventist " *144,000* " ng Kristiyanong espirituwal na " *labindalawang tribo* " ay ipinakita sa " *bundok ng Zion* ." Pagkatapos ng “ *libong taon* ” ang bagay na ipinropesiya ay natupad sa realidad ng “ *bagong lupa* ”. Mula sa pagbabalik ni Jesu-Kristo, ang mga hinirang ay tumanggap mula sa Diyos ng isang niluwalhating katawang makalangit na ginawang walang hanggan. Sa gayon ay sinasalamin nila *ang “kaluwalhatian ng Diyos* ”. Ang pagbabagong ito ay inihayag ni apostol Pablo sa 1 Cor.15:40 hanggang 44: “ *Mayroon ding mga katawang makalangit at mga katawang lupa; ngunit iba ang ningning ng celestial body, iba ang liwanag ng celestial body. Isa ang ningning ng araw, isa ang ningning ng buwan, at isa ang ningning ng mga bituin; kahit na ang isang bituin ay naiiba sa liwanag mula sa ibang bituin. Gayon din ang pagkabuhay-muli ng mga patay. Ang katawan ay inihasik na nasisira; siya ay bumangon na walang kasiraan; ito ay inihasik na kasuklam-suklam, ito ay bumangon na maluwalhati; siya ay nahasik na mahina, siya'y bumangon na puno ng lakas; siya ay inihasik bilang isang katawan ng hayop, siya ay muling nabuhay bilang isang espirituwal na katawan. Kung may katawan ng hayop, mayroon ding espirituwal na katawan* .”

Verse 11: “ *Ang ningning nito ay gaya ng isang napakamahal na bato, isang batong jaspe na malinaw na parang kristal.* »

Sinipi sa nakaraang talata, " *ang kaluwalhatian ng Diyos* " na nagpapakilala dito ay nakumpirma dahil ang " *batong jaspe* " ay tumutukoy din sa aspeto ng " *Siya na nakaupo sa trono* " sa Rev.4:3. Sa pagitan ng dalawang talata, mapapansin natin ang pagkakaiba dahil sa Rev. 4, para sa konteksto ng paghatol, itong “ *batong jasper* ” na sumasagisag sa Diyos ay mayroon ding anyong “ *sardonyx* ”. Dito, nalutas na ang problema ng kasalanan, ipinakita ng Pinili ang

kanyang sarili sa isang aspeto ng perpektong kadalisayan na " *maaninag bilang kristal* ".

Verse 12: " *Ito ay may malaki at mataas na pader. Mayroon itong labindalawang pintuan, at sa mga pintuan ay labindalawang anghel, at nakasulat ang mga pangalan, yaong sa labindalawang lipi ng mga anak ni Israel:* "

Ang imaheng iminungkahi ng Espiritu ni Jesucristo ay batay sa simbolismo ng " ***templo banal*** " espirituwal na binanggit sa Efe.2:20 hanggang 22.: " *Kayo ay itinayo sa pundasyon ng mga apostol at mga propeta, na si Jesu-Kristo mismo ang batong panulok. Sa kanya ang buong gusali, na maayos na nakaayos, ay tumataas upang maging isang* ***banal na templo*** *sa Panginoon. Sa kanya ka rin itinayo upang maging tahanan ng Diyos sa Espiritu.* ". Ngunit ang kahulugang ito ay nauukol lamang sa mga Hinirang ng panahon ng apostoliko. Inilalarawan ng " *mataas na pader* " ang ebolusyon ng pananampalatayang Kristiyano mula sa taong 30 hanggang sa taong 1843; tandaan natin na hanggang sa petsang ito, ang pamantayan ng katotohanan na naunawaan at itinuro ng mga apostol ay nananatiling hindi nagbabago. Ito ang dahilan kung bakit ang pagbabago sa araw ng kapahingahan na itinatag noong 321 **ay sumisira** sa banal na tipan na ginawa sa Diyos sa pamamagitan ng dugo ni Jesu-Kristo. Tungkol sa mga tunay na tatanggap ng Pahayag ng propesiyang ito, ang mga simbolo na naglalarawan sa pananampalatayang Adventist, na itinalaga ng Diyos mula noong 1843, ay inilarawan ng "labindalawang pinto", "bukas" sa harap ng mga hinirang na opisyal ng " Philadelphia " (*Apoc.3* : 7) at " *sarado* " bago ang bumagsak na " *buhay na patay* " ng " *Sardis* " (Apoc.3:1). Sila ay " *nagtaglay ng mga pangalan ng 12 tribo na tinatakan ng tatak ng Diyos* " sa Rev.7.

Verse 13: " *Sa silangan ay tatlong pintuang-daan, sa hilaga ay tatlong pintuang-daan, sa timog tatlong pintuang-daan, at sa kanluran ay tatlong pintuang-daan.* »

Ang oryentasyong ito ng " *mga pintuan* " sa apat na kardinal na punto ay naglalarawan ng pangkalahatang katangian nito; na kinukundena at ginagawang hindi lehitimo ang relihiyon na nag-aangkin ng unibersalismo na isinalin ng salitang salitang Griyego na "katholikos" o "katoliko". Kaya, mula noong 1843, para sa Diyos, ang Adventism ay ang tanging relihiyong Kristiyano kung saan ipinagkatiwala niya ang kanyang " *walang hanggang Ebanghelyo* " (Apoc. 14:6) para sa isang unibersal na misyon ng pagtuturo sa mga populasyon ng mundo. Bukod sa katotohanang inihahayag niya sa kanyang espirituwal na Pinili hanggang sa katapusan ng mundo, walang kaligtasan . Ang Adventism ay isinilang sa anyo ng isang relihiyosong kilusang muling pagkabuhay na udyok ng anunsyo ng pagbabalik ni Jesu-Kristo na inaasahan, sa unang pagkakataon, para sa tagsibol ng 1843; at dapat nitong panatilihin ang karakter na ito hanggang sa tunay na huling pagbabalik ni Jesu-Kristo na naka-iskedyul para sa tagsibol ng 2030. Dahil ang isang "kilusan" ay isang aktibidad sa patuloy na ebolusyon, kung hindi, ito ay hindi na isang "kilusan", ngunit isang "naharang" at patay na institusyon, na pumapabor sa tradisyon at relihiyosong pormalismo; o, lahat ng bagay na kinasusuklaman at hinahatulan ng Diyos; at hinatulan na sa mga mapanghimagsik na Hudyo, ang mga unang hindi mananampalataya.

Detalyadong paglalarawan sa magkakasunod na pagkakasunud-sunod

Ang mga pangunahing kaalaman ng pananampalatayang Kristiyano

Verse 14: “ *Ang pader ng lungsod ay may labindalawang pundasyon, at sa mga iyon ay may labindalawang pangalan ng labindalawang apostol ng Kordero.* »

Ang talatang ito ay naglalarawan ng apostolikong pananampalatayang Kristiyano na sumasaklaw, gaya ng nakita natin, sa yugto ng panahon sa pagitan ng 30 at 1843, at ang pagtuturo ay binaluktot ng Roma noong 321 at 538. Ang "mataas na pader" ay nabuo ng mga siglong gulang *na* pagpupulong ng “ ***mga batong buhay*** ” ayon sa 1 Pie.2:4-5: “ *Lumapit sa kanya,* ***isang batong buhay*** *, itinakuwil ng mga tao, ngunit pinili at mahalaga sa harap ng Diyos; at kayo,* ***bilang mga batong buhay*** *, ay itayo ninyo ang inyong sarili upang maging isang espirituwal na bahay ,* ***isang banal na pagkasaserdote*** *, upang maghandog ng mga espirituwal na biktima, na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Kristo .*

Verse 15: “ *Siya na nagsalita sa akin ay may isang gintong tambo bilang panukat, upang sukatin ang lungsod, ang mga pintuan nito, at ang pader nito.* »

Dito, tulad ng sa Rev. 11:1, ito ay isang tanong ng " *pagsusukat* " o paghatol sa halaga ng niluwalhati na Hinirang, sa panahon ng Adventist (*ang 12 pintuan*), at sa apostolikong pananampalataya (*ang pundasyon at pader.*). Kung ang " *tambo* " ng Rev. 11:1 ay " *tulad ng isang tungkod* ", isang instrumento ng kaparusahan, ang ganap na kabaligtaran, na sa talatang ito ay isang " *gintong tambo* "; “ *ginto* ” na simbolo ng “ *pananampalatayang dinalisay sa pamamagitan ng pagsubok* ”, ayon sa 1 Ped.1:7: “ *upang ang pagsubok sa inyong pananampalataya, na higit na mahalaga kaysa gintong nasisira (na gayon ma'y sinusubok sa apoy), ay nagbubunga ng papuri, kaluwalhatian at karangalan, nang magpakita si Jesu-Kristo* . Ang pananampalataya kung gayon ang pamantayan ng paghatol ng Diyos.

Verse 16: “ *Ang lungsod ay nasa hugis ng isang parisukat, at ang haba nito ay katumbas ng lapad nito. Sinukat niya ang bayan ng tambo, at nakasumpong ng labingdalawang libong estadio; ang haba, lapad at taas ay pantay.* »

Ang " *square* " ay nasa surface area ang perpektong perpektong hugis. Ito ay orihinal na matatagpuan sa "banal ng mga banal" o "pinakabanal na lugar" na aspeto ng tabernakulo na itinayo noong panahon ni Moises. Ang hugis ng " *parisukat* " ay patunay ng matalinong pakikilahok, ang kalikasan ay hindi nagpapakita ng perpektong " *parisukat* ". Ang katalinuhan ng Diyos ay lumilitaw sa mga sukat ng santuwaryo ng Hebreo na nabuo sa pamamagitan ng pagkakahanay ng tatlong “ *mga parisukat* ”. Dalawa ang ginamit para sa " *banal na lugar* " at ang pangatlo, para sa " *kabanal-banalan ng mga banal* " o " *kabanal-banalang lugar* ", na eksklusibong nakalaan para sa presensya ng Diyos at samakatuwid, na pinaghihiwalay ng " *isang tabing* ", larawan ng kasalanan na Si Jesus ay tutubusin sa kanyang oras. Ang mga sukat na ito ng tatlong-katlo ay ang imahe ng 6000 o tatlong beses na 2000 taon na inilaan sa pagpili ng mga hinirang sa proyektong nagliligtas na dinisenyo ng Diyos. Sa dulo ng pagpili na

ito, ang mga napili ay inilalarawan sa pamamagitan ng " *kuwadrado* " ng " *kabanal-banalang lugar* " na nagpropesiya ng kalalabasan ng proyekto ng kaligtasan; nagiging mapupuntahan ang espirituwal na lugar na ito dahil sa pagkakasundo na dulot ng tipan kay Kristo. At ang espirituwal na " *kuwadrado* " ng templo na inilarawan sa gayon ay natanggap ang pundasyon nito noong Abril 3, 30, nang magsimula ang kaligtasan sa boluntaryong pagbabayad-sala na kamatayan ng ating Manunubos na si Jesucristo. Ang imahe ng " *parisukat* " ay hindi sapat upang maperpekto ang kahulugang ito ng tunay na pagiging perpekto, ang simbolikong numero nito ay "tatlo". Gayundin, ito ay isang "kubo" na ipinakita sa atin. Sa pagkakaroon ng parehong sukat, sa " *haba, lapad, at taas* ", mayroon tayo sa panahong ito, ang "tatlong" simbolo ng perpektong "kubiko" na kasakdalan, ng kapulungan ng mga hinirang na tinubos ni Jesu-Kristo. Sa 2030, ang pagtatayo ng " *square city* (at kahit kubiko: " *ang taas nito* "), *ang pundasyon nito at ang labindalawang pintuan nito* " ay matatapos. Sa pamamagitan ng pagbibigay nito ng isang kubiko na anyo, ipinagbabawal ng Espiritu ang literal na interpretasyon ng "lungsod" na ibinibigay dito ng maraming tao.

Ang bilang na sinusukat, " *12,000 stadia* ," ay may parehong kahulugan sa " *12,000 seal* " ng Rev.7. Bilang paalala: 5 + 7 x 1000, ibig sabihin, tao (5) + Diyos (7) x sa karamihan (1000). Ang salitang " *stadiums* " ay nagpapahiwatig ng kanilang pakikilahok sa karera na ang layunin ay " *manalo ng gantimpala ng makalangit na pagtawag* " ayon sa turo ni Pablo, sa Phi.3:14: " *Tumatakbo ako patungo sa layunin, upang manalo ng gantimpala ng ang makalangit na bokasyon ng Diyos kay Jesu-Kristo.* » ; at sa 1 Cor.9:24: " *Hindi ba ninyo alam na ang mga tumatakbo sa* ***istadyum*** *ay tumatakbong lahat, ngunit isa ang tumatanggap ng gantimpala? Tumakbo upang manalo ito.* » Ang matagumpay na Pinili ay tumakbo at nanalo ng premyong iginawad ng Diyos kay Jesu-Kristo.

Verse 17: " *At sinukat niya ang pader, at nasumpungan niya ang isang daan at apatnapu't apat na siko, na panukat ng tao, na siyang sa anghel.* »

Sa likod ng " *siko* ", mapanlinlang na mga sukat, inihayag ng Diyos ang kanyang paghatol sa atin at inihayag niya sa atin na ang mga tao lamang na sinasagisag ng bilang na "5" ang kasama sa komposisyon ng Pinili, na nakipag-alyansa sa Diyos na ang bilang ay "7". Ang kabuuan ng dalawang numerong ito ay nagbibigay ng "12" na, kapag "kuwadrado", ay nagbibigay ng bilang na "144". Ang katumpakan na " *sukat ng tao* " ay nagpapatunay sa paghatol *ng mga hinirang na "lalaki* " na tinubos ng dugong ibinuhos ni Jesu-Kristo. Ang bilang na "12" ay naroroon sa lahat ng yugto ng proyekto ng banal na alyansa na natapos sa Diyos: 12 Hebreong patriarka, 12 apostol ni Jesu-Kristo, at 12 tribo upang ilarawan ang pananampalatayang Adventista na itinatag mula noong 1843-1844.

Verse 18: " *Ang pader ay gawa sa jaspe, at ang lungsod ay purong ginto, tulad ng dalisay na salamin.* »

Sa pamamagitan ng mga simbolong ito, inihayag ng Diyos ang kanyang pagpapahalaga sa pananampalatayang ipinakita ng kanyang mga hinirang na hinirang hanggang 1843. Madalas silang magkaroon ng kaunting liwanag, ngunit ang kanilang patotoo sa Diyos ay nabayaran at pinuspos siya ng pagmamahal. Ang " *purong ginto at dalisay na salamin* " ng talatang ito ay naglalarawan ng kadalisayan ng kanilang mga kaluluwa. Madalas nilang isinuko ang kanilang

buhay para sa kapakanan ng pagtitiwala sa mga pangako ng Diyos na ipinahayag sa pamamagitan ni Jesu-Kristo. Ang pagtitiwala na ibinigay sa kanya ay hindi mabibigo, siya mismo ang sasalubungin sila sa " *unang muling pagkabuhay* ", ang tunay na " *mga patay kay Kristo* ", sa tagsibol ng 2030.

Ang apostolikong pundasyon

Verse 19: " *Ang mga pundasyon ng kuta ng lungsod ay pinalamutian ng mga mahalagang bato ng bawat uri: ang unang pundasyon ay jaspe, ang ikalawa ay sapiro, ang ikatlo ay chalcedony, ang ikaapat ay esmeralda,* "

Verse 20: “ *Ang ikalima sa sardonyx, ang ikaanim sa sardonyx, ang ikapito ay krisolito, ang ikawalo ay beryl, ang ikasiyam sa topasyo, ang ikasangpung bahagi ng krisoprase, ang ikalabing-isa ng hyacinth, ang ikalabindalawa ng amatista.* »

Alam ng Diyos ang mga iniisip ng mga tao at kung ano ang kanilang nararamdaman kapag hinahangaan ang kagandahan ng mga mahalagang bato kapag sila ay pinutol o pinakintab. Upang makuha ang mga bagay na ito, ang ilan ay gumugugol ng kayamanan hanggang sa punto ng pagkasira ng kanilang sarili, ganoon ang kanilang pagmamahal sa kanila. Sa parehong proseso, gagamitin ng Diyos ang damdaming ito ng tao para ipahayag ang nararamdaman niya para sa kanyang minamahal at pinagpalang hinirang.

Ang iba't ibang " *mahalagang bato* " na ito ay nagtuturo sa atin na ang mga napili ay hindi magkatulad na mga clone, dahil ang bawat tao ay may sariling personalidad, sa pisikal na antas, malinaw naman, ngunit lalo na sa espirituwal na antas, sa antas ng kanilang pagkatao. Ang halimbawang ibinigay ng “ *labindalawang apostol* ” ni Jesus ay nagpapatunay sa kaisipang ito. Sa pagitan nina Jean at Pierre, anong pagkakaiba! Gayunpaman, minahal sila ni Jesus kapwa sa kanilang pagkakaiba at sa kanilang pagkakaiba. Ang tunay na kayamanan ng buhay na nilikha ng Diyos ay nakasalalay sa pagkakaiba-iba ng mga personalidad na lahat ay nagawang bigyan siya ng unang lugar sa kanilang mga puso at sa kanilang buong kaluluwa.

Adventism

Verse 21: “ *Ang labindalawang pintuan ay labindalawang perlas; bawat pinto ay gawa sa iisang perlas. Ang liwasan ng bayan ay purong ginto, tulad ng transparent na salamin.* »

Mula noong 1843, ang mga piniling hinirang ay hindi nagpakita ng pananampalatayang higit pa kaysa sa mga nauna sa kanila sa paghatol ng Tagapagligtas na Hukom. Ang simbolo ng " *isang perlas "* ay dahil sa mapagpalang Adventism ng pag-access sa buong pagkaunawa sa plano ng kaligtasan ng Diyos. Para sa Diyos, mula noong 1843, ang mga napiling Adventist na hinirang ay nagpakita ng kanilang sarili na karapat-dapat na tumanggap ng lahat ng kanyang liwanag. Ngunit ito ay naihatid sa patuloy na paglago, tanging ang huling dissident Adventist lamang ang tumatanggap ng huling perpektong anyo ng mga propetikong paliwanag. Ang ibig kong sabihin ay ang huling napiling Adventist ay hindi magiging mas malaki ang halaga kaysa sa iba pang

tinubos mula sa panahon ng mga apostol. Ang “ *perlas* ” ay hudyat ng pagtatapos ng proyektong nagliligtas na itinakda ng Diyos. Ito ay nagpapakita ng isang tiyak na karanasan na binubuo ng pagpapanumbalik ng **lahat** ng doktrinal na katotohanan na binaluktot at inatake ng Romanong papal na pananampalatayang Katoliko at ng pananampalatayang Protestante na nahulog sa apostasya. At sa wakas, ipinakikita nito sa atin ang napakalaking kahalagahan na ibinibigay ng Diyos sa pagpasok sa aplikasyon ng utos ng Daniel 8:14 sa tagsibol ng 1843: "Hanggang sa *dalawang libo at tatlong daan sa gabi at ang kabanalan ay mabibigyang-katwiran* ". Ang " *perlas* " ay ang imahe ng " *makatwirang kabanalan* " na ito, hindi tulad ng iba pang mahahalagang bato, ay hindi dapat putulin upang ipakita ang kagandahan nito. Sa huling kontekstong ito, ang pagtitipon ng mga pinabanal na hinirang ay lumilitaw na magkakasuwato, " *hindi masusungit* " ayon sa Pahayag 14:5, na nagbibigay sa Diyos ng lahat ng kaluwalhatiang nararapat sa kanya. Ang makahulang Sabbath at ang ikapitong milenyo na ipinropesiya nito ay nagsasama-sama at naisasakatuparan sa lahat ng kasakdalan ng nagliligtas na proyekto na inisip ng dakilang lumikha na Diyos. Ang kanyang “ *mahalagang perlas* ” ng Matt.13:45-46 ay nagpapahayag ng lahat ng karilagan na nais niyang ibigay dito.

Ang mga dakilang pagbabago ng bagong Jerusalem

Tinukoy ng Espiritu: “ *ang liwasan ng bayan ay gawa sa purong ginto, tulad ng transparent na salamin.* » Sa pamamagitan ng pagbanggit nitong “ *lugar na dalisay na ginto* ” o dalisay na pananampalataya, nagmumungkahi siya ng paghahambing sa Paris na nagtataglay ng larawan ng kasalanan sa pamamagitan ng pagtanggap ng mga pangalang “ *Sodoma at Ehipto* ” sa Rev.11:8.

Verse 22: “ *Wala akong nakitang templo sa lungsod; sapagkat ang Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat ay kanyang templo, gaya ng Kordero.* »

Ang oras para sa mga simbolo ay lumipas na, ang mga hinirang ay pumasok sa tunay na katuparan ng banal na proyektong nagliligtas. Gaya ng pagkaunawa natin ngayon sa lupa, “ *ang templo* ” ng pagtitipon ay wala nang anumang silbi. Ang pagpasok sa kawalang-hanggan at katotohanan ay gagawing walang silbi ***ang “mga anino*** ” na nagpropesiya ayon sa Col.2:16-17: “ *Kaya't huwag kayong hatulan ng sinoman tungkol sa pagkain o pag-inom, o tungkol sa isang kapistahan, sa bagong buwan, o sa mga sabbath. : ito ay* ***anino*** *ng mga bagay na darating, ngunit ang katawan ay kay Cristo* .” Pansin! Sa talatang ito, ang pormula na “ *ng mga Sabbath* ” ay tumutukoy sa “ *mga Sabbath* ” na nagdudulot ng mga relihiyosong kapistahan at hindi “ *ang* lingguhang Sabbath” na itinatag at pinabanal ng Diyos sa ikapitong araw mula nang likhain ang mundo. Kung paanong ang unang pagdating ni Kristo ay ginawang walang silbi ang mga ritwal ng kapistahan na nagpropesiya tungkol sa kanya sa lumang tipan, ang pagpasok sa kawalang-hanggan ay gagawing hindi na ginagamit ang mga makalupang simbolo at ito ay magpapahintulot sa mga hinirang na makita, marinig at sundin ang 'Kordero, si Jesu-Kristo, ang tunay na banal na " *templo* " na magiging, magpakailanman, ang nakikitang pagpapahayag ng malikhaing Espiritu.

Verse 23: “ *Ang lungsod ay hindi nangangailangan ng araw o buwan upang liwanagin ito; sapagkat ang kaluwalhatian ng Diyos ay nagliliwanag sa kanya, at ang Kordero ang kanyang tanglaw.* »

Sa banal na kawalang-hanggan, ang mga hinirang ay nabubuhay sa isang permanenteng liwanag na walang pinagmumulan ng liwanag tulad ng ating kasalukuyang araw na ang pag-iral ay nabibigyang-katwiran lamang sa pamamagitan ng paghalili ng “ *araw at gabi* ”; Ang “ *gabi o dilim* ” ay nabigyang-katwiran dahil sa kasalanan. Sa paglutas ng kasalanan at nawala, tanging puwang na lamang ang natitira para *sa “liwanag* ” na ipinahayag ng Diyos na “ *mabuti* ” sa Gen.1:4.

Ang Espiritu ng Diyos ay nananatiling hindi nakikita at si Hesukristo ang aspeto kung saan siya nakikita ng kanyang mga nilalang. Ito ay para sa kadahilanang ito na siya ay ipinakita bilang " *ang tanglaw* " ng di-nakikitang Diyos.

Ngunit ang espirituwal na interpretasyon ay nagpapakita ng malaking pagbabago. Pagpasok sa langit, ang mga hinirang ay direktang itutturo ni Jesus, pagkatapos ay hindi na nila kailangan ang " *araw* ", simbolo ng bagong alyansa, o ang " *buwan* ", simbolo ng lumang alyansa ng mga Hudyo; parehong pagiging, ayon sa Rev. 11:3, sa Banal na Kasulatan, ang biblikal na " *dalawang saksi* " ng Diyos, kapaki-pakinabang sa pagpapaliwanag ng mga tao sa kanilang pagtuklas at pag-unawa sa kanyang nagliligtas na proyekto. Sa kabuuan, hindi na kakailanganin ng mga hinirang ang Banal na Bibliya.

Verse 24: “ *Lalakad ang mga bansa sa liwanag nito, at dadalhin roon ng mga hari sa lupa ang kanilang kaluwalhatian.* »

“ *Ang mga bansang* pinag-uusapan ay ang mga “ *bansa* ” na celestial o naging celestial. Ang “ *bagong lupa* ” ay naging bagong kaharian din ng Diyos, doon mahahanap ng bawat buhay na nilalang ang Diyos na lumikha. “ *Ang mga hari sa lupa* ” na bumubuo sa mga hinirang ay “ *magdadala ng kaluwalhatian* ” ng kanilang kadalisayan ng kaluluwa sa walang hanggang buhay na ito na inilagay sa “ *bagong lupa* ”. Ang pananalitang ito na “ *mga hari sa lupa* ” na kadalasang pinupuntirya, sa palagay, ang mga mapanghimagsik na awtoridad sa lupa, ay tumutukoy, sa banayad na paraan, sa mga hinirang sa Apoc. 4:4 at 20:4 kung saan sila ay iniharap na “nakaupo” sa *“* mga *trono* " . Gayundin, mababasa natin sa Rev.5:10: “ *ginawa mo silang* ***isang kaharian*** *at mga saserdote sa ating Diyos, at* ***sila ay maghahari*** *sa lupa* .”

Verse 25: “ *Ang kanyang mga pintuan ay hindi isasara sa araw, sapagkat walang gabi doon.* »

Itinatampok ng mensahe ang pagkawala ng kasalukuyang kawalan ng kapanatagan. Ang kapayapaan at katiwasayan ay magiging perpekto sa liwanag ng walang hanggang araw na walang katapusan. Sa kasaysayan ng buhay, ang imahe ng kadiliman ay nilikha lamang sa lupa dahil sa labanan sa pagitan ng banal na " *liwanag " at " kadiliman* " ng kampo ng diyablo.

Verse 26: “ *Ang kaluwalhatian at karangalan ng mga bansa ay dadalhin doon.* »

Sa loob ng 6000 taon, inorganisa ng mga tao ang kanilang mga sarili sa mga tribo, mga tao at mga bansa. Noong panahon ng Kristiyano, sa Kanluran,

pinalitan ng mga tao ang kanilang mga kaharian sa mga bansa at ang mga hinirang na Kristiyano ay pinili mula sa kanila dahil sa " *kaluwalhatian at karangalan* " na ibinigay nila sa Diyos kay Hesus.

Verse 27: " *Walang marumi na papasok sa kaniya, ni sinumang gumagawa ng kasuklamsuklam o kasinungalingan; tanging ang mga nakasulat sa aklat ng buhay ng Kordero ang makapapasok* ."

Kinumpirma ito ng Diyos, ang kaligtasan ay paksa ng isang malaking kahilingan sa kanyang bahagi. Tanging mga ganap na dalisay na kaluluwa, na nagpapakita ng pagmamahal sa banal na katotohanan, ang maaaring piliin para sa buhay na walang hanggan. Muli, binabago ng Espiritu ang pagtanggi nito sa " *nadungisan* " na tumutukoy sa bumagsak na pananampalatayang Protestante sa mensahe ng " *Sardes* " sa Rev.3:4, at ang pananampalatayang Katoliko na ang tagasunod ay " *naghahatid ng kanyang sarili sa kasuklam-suklam at sa mga kasinungalingan sa* relihiyon at sibil. . Dahil ang mga hindi pag-aari ng Diyos ay nagpapahintulot sa kanilang sarili na manipulahin ng diyablo at ng kanyang mga demonyo.

Muli, ang Espiritu ay nagpapaalala sa atin, ang mga sorpresa ay nakalaan para sa mga tao dahil alam na ng Diyos mula pa sa pagkakatatag ng mundo ang mga pangalan ng kanyang mga hinirang dahil ang mga ito ay "nasusulat sa kanyang aklat ng buhay *"* . At sa pagtukoy ng " *sa aklat ng buhay* ***ng kordero*** ", hindi isinasama ng Diyos ang anumang relihiyong hindi Kristiyano sa kanyang plano ng kaligtasan . Nang ihayag sa kanyang Apocalipsis ang pagbubukod ng mga huwad na relihiyong Kristiyano, ang landas tungo sa kaligtasan ay lumilitaw na " *makitid at makitid* " gaya ng ipinahayag ni Jesus sa Mat.7:13-14: " *Pumasok kayo sa makipot na pintuan. Sapagka't malapad ang pintuan, at malapad ang daan, na patungo sa pagkapahamak, at marami ang nagsisipasok doon. Ngunit* ***makitid*** *ang pintuan at* ***makitid*** *ang daan na patungo sa buhay, at kakaunti ang nakasusumpong nito* ."

Apocalipsis 22: Ang Walang katapusang Araw ng Walang Hanggan

Ang pagiging perpekto ng makalupang panahon ng banal na pagpili ay nagtapos sa Apo.21: 7 x 3. Ang bilang 22 ay kabalintunaan na nagmamarka ng simula ng kasaysayan bagaman ito ay bumubuo, sa aklat na ito, ang epilogue nito. Ang pagpapanibagong ito, na may kinalaman sa " *lahat ng bagay* " ayon sa Diyos, ay nauugnay sa " *bagong lupa at bagong langit* ", na parehong walang hanggan.

Verse 1: " *At ipinakita niya sa akin ang isang ilog ng tubig ng buhay, malinaw na gaya ng kristal, na nanggagaling sa luklukan ng Diyos at ng Kordero.* »

Sa napakaganda, nakapagpapalakas na larawan ng kasariwaan, ang Espiritu ay nagpapaalala sa atin na ang pagtitipon ng mga hinirang na naging walang hanggan, na inilalarawan ng "ilog ng *tubig ng buhay* ", ay isang nilikha, isang gawain ng Diyos na espirituwal na nilikha kay Kristo na ang presensya ay nakikita. ay iminungkahi ng kanyang " *trono* "; at ito, sa pamamagitan ng paghahain ng *"kordero* ", si Jesu-Kristo; kawalang-hanggan bilang bunga ng bagong kapanganakan na ginawa ng sakripisyong ito sa mga hinirang.

" *ilog* " ay isang mataas na dami ng daloy ng sariwang tubig. Inilarawan niya ang buhay na, tulad niya, ay nasa patuloy na aktibidad. Ang sariwang tubig ay bumubuo ng 75% ng ating panlupa na katawan ng tao; ito ay nangangahulugan na ang sariwang tubig ay mahalaga sa kanya, at ito ang dahilan kung bakit inihambing ng Diyos ang kanyang salita, tulad ng kahalagahan para sa pagtatamo ng buhay na walang hanggan, sa " *isang bukal ng tubig ng buhay* " ayon sa Apo.7 :17, na siya mismo ay ganito. " *pinagmulan ng tubig na buhay* " ayon sa Jer.2:13. Sa Kanyang Pahayag, nakita natin sa Rev.17:15 na ang " *tubig* " ay sumasagisag sa " *mga tao* "; dito, ang " *ilog* " ay simbolo ng tinubos na hinirang na nagiging walang hanggan.

Verse 2: " *Sa gitna ng liwasan ng lunsod at sa dalawang pampang ng ilog ay may isang punungkahoy ng buhay, na namumunga ng labindalawang ulit, na namumunga bawat buwan, at ang mga dahon nito ay para sa pagpapagaling ng mga bansa* . »

Sa ikalawang larawang ito, si Jesu-Kristo, *ang "puno ng buhay* " ay matatagpuan " *sa gitna* " ng kaniyang kapulungan ng mga hinirang na natipon sa palibot niya sa " *liwasan* " ng pagtitipon. Siya ay " *nasa gitna* " sa kanila ngunit nasa gilid din nila, na kinakatawan ng " *dalawang pampang ng ilog* ". Sapagkat ang banal na Espiritu ni Jesucristo ay nasa lahat ng dako; naroroon sa lahat ng dako at sa lahat. Ang bunga ng " *punungkahoy* " na ito ay " *buhay* " na patuloy na binabago, dahil ang " *bunga nito* " ay nakukuha sa bawat isa sa " *12 buwan* " ng

ating makalupang taon. Ito ay isa pang magandang larawan ng buhay na walang hanggan at isang paalala na ito ay pinananatiling walang hanggan sa pamamagitan ng kalooban ng Diyos.

Madalas inihalintulad ni Jesus ang tao sa prutas na “ *mga punungkahoy* ” na “ *husgahan natin ayon sa kanilang bunga* .” Iniuugnay niya sa kanyang sarili, mula sa simula sa Gen.2:9, ang simbolikong larawan ng isang “ *puno ng buhay* ”. Ngunit ang mga puno ay may bilang " *kasuotan* " ang adornment ng kanilang " *mga dahon* ". Para kay Jesus, ang kanyang “ *kasuotan* ” ay sumisimbolo sa kanyang matuwid na mga gawa at samakatuwid ang kanyang pagtubos mula sa mga kasalanan ng kanyang mga hinirang na may utang sa kanya ng kanilang kaligtasan. Kung paanong ang mga “ *dahon* ” ng “ *mga puno* ” ay nagpapagaling ng mga sakit, ang mabubuting gawa na ginawa ni Jesu-Kristo ay “ *nagpapagaling* ” sa mortal na karamdaman ng orihinal na kasalanang minana ng mga hinirang mula pa noong Adan at Eva na gumamit ng “ *mga dahon* ” ng mga puno upang takpan ang kanilang pisikal. at espirituwal na kahubaran na natuklasan ng karanasan ng kasalanan.

Verse 3: “ *Hindi na magkakaroon ng sumpa. Ang trono ng Diyos at ng Kordero ay nasa lunsod; ang kanyang mga lingkod ay maglilingkod sa kanya at makikita ang kanyang mukha,* ”

Mula sa talatang ito, ipinahayag ng Espiritu ang kanyang sarili sa hinaharap, na nagbibigay sa kanyang mensahe ng kahulugan ng paghihikayat para sa mga hinirang na kailangan pa ring labanan ang kasamaan at ang mga kahihinatnan nito hanggang sa pagbabalik ni Kristo at ang kanilang pag-alis sa lupa.

Ito ay " *anathema* ", ang sumpa ng kasalanang ginawa nina Eva at Adan, na ginawang hindi nakikita ng mga mata ng tao ang Diyos. Ang paglikha ng Israel ng lumang tipan ay walang nagbago, dahil ginawa pa rin ng kasalanan na hindi nakikita ang Diyos. Kinailangan pa niyang magtago sa ilalim ng anyong ulap sa araw na nagiging maningning sa gabi. Ang pinakabanal na lugar ng santuwaryo ay eksklusibong nakalaan para sa kanya, sa ilalim ng parusang kamatayan para sa isang nagkasala. Ngunit ang mga makalupang kalagayang ito ay wala na. Sa bagong lupa, ang Diyos ay nakikita ng lahat ng kaniyang mga lingkod, kung ano ang kanilang magiging paglilingkod ay nananatiling isang misteryo, ngunit sila ay magkakaroon ng pakikipag-ugnayan sa kaniya habang ang mga apostol ay nakipag-ugnayan kay Jesu-Kristo at nakipag-usap sa kaniya; harap-harapan.

Verse 4: “ *At ang kaniyang pangalan ay malalagay sa kanilang mga noo.* »

Ang pangalan ng Diyos ay bumubuo ng tunay na " *tatak ng buhay na Diyos* ". Ang Sabbath rest ay tanging panlabas na "tanda" nito. Sapagkat ang " *pangalan* " ng Diyos ay tumutukoy sa kanyang karakter na kanyang sinasagisag ng mga mukha ng " *apat na hayop* ": " *ang leon, ang guya, ang tao, at ang agila* " na perpektong naglalarawan ng magkatugmang kaibahan ng karakter ng Diyos : maharlika at malakas, ngunit handa para sa sakripisyo, hitsura ng tao, ngunit makalangit na kalikasan. Ang mga salita ni Jesus ay natupad na; ang magkatulad ay nagsasama-sama. Gayundin, ang mga may kabahagi ng mga banal na halaga ay pinili ng Diyos para sa buhay na walang hanggan at natipon sa kanya. Ang " *noo* " ay naglalaman ng utak ng lalaki, ang sentro ng motor ng kanyang pag-iisip at ang

kanyang pagkatao. At ang animated na utak na ito ay nag-aaral, sumasalamin at sumasang-ayon o tinatanggihan ang pamantayan ng katotohanan na iniharap dito ng Diyos upang iligtas ito. Gustung-gusto ng mga utak ng mga hinirang ang pagpapakita ng pag-ibig na inorganisa ng Diyos kay Jesu-Kristo at nakipaglaban sila, ayon sa itinatag na mga tuntunin, upang madaig ang kasamaan sa tulong niya, upang makamit ang karapatang mamuhay kasama niya.

Sa bandang huli, lahat ng may kaparehong katangian ng Diyos na ipinahayag ni Jesu-Kristo ay nakatagpo ng kanilang sarili na kasama niya upang paglingkuran siya magpakailanman. Ang presensya ng " *pangalan* " ng Diyos " *na nakasulat sa kanilang mga noo* " ay nagpapaliwanag ng kanilang tagumpay; at ito, lalo na, sa huling pagsubok ng pananampalatayang Adventist kung saan, ang mga tao ay may pagpipilian na isulat sa " *kanilang noo* ", " *pangalan ng Diyos* " o ng mapanghimagsik na " *hayop ".*

Verse 5: " *Hindi na magkakaroon ng gabi; at hindi sila mangangailangan ng ilawan o liwanag, sapagkat bibigyan sila ng liwanag ng Panginoong Diyos. At sila ay maghahari magpakailanman.* »

Ayon sa Gen.1:5, sa likod ng salitang " *gabi* " ay nakatayo ang salitang " *kadiliman* ", isang simbolo ng kasalanan at kasamaan. Ang " *ilawan* " ay tumutukoy sa Bibliya, ang banal na nakasulat na salita ng Diyos na naghahayag ng pamantayan ng " *kaniyang liwanag* ", ang mabuti at mabuti. Ito ay hindi na magiging kapaki-pakinabang, ang mga hinirang ay magkakaroon ng direktang access sa kanyang banal na inspirasyon, ngunit ito ay kasalukuyang nananatili, sa mundo ng kasalanan, ang kanyang mahalagang "nagbibigay-liwanag" na *papel* na nag-iisa ay humahantong sa buhay na walang hanggan.

Verse 6: " *At sinabi niya sa akin, Ang mga salitang ito ay tiyak at totoo; at ang Panginoon, ang Diyos ng mga espiritu ng mga propeta, ay nagsugo ng kanyang anghel upang ipakita sa kanyang mga lingkod kung ano ang dapat mangyari* ***kaagad .*** ".

Sa ikalawang pagkakataon ay nasumpungan natin ang banal na pagpapatibay na ito: " *Ang mga salitang ito ay tiyak at totoo* ." Sinisikap ng Diyos na kumbinsihin ang bumabasa ng propesiya, dahil ang kanyang buhay na walang hanggan ay nakataya sa kanyang mga pagpili. Nahaharap sa kanyang mga banal na paninindigan, ang tao ay kinokondisyon ng limang pandama na ibinigay sa kanya ng kanyang Tagapaglikha. Ang mga tukso ay marami at epektibo sa pagtalikod sa kanya mula sa espirituwalidad. Ang paggigiit ng Diyos kung gayon ay ganap na makatwiran. Ang panganib sa mga kaluluwa ay totoo at laging naroroon.

Angkop na i-update ang ating pagbabasa ng talatang ito na naglalahad ng isang bihirang literal na karakter sa propesiya na ito. Walang simbolo sa talatang ito, ngunit ang paninindigan na ang Diyos ang inspirasyon ng mga propeta na sumulat ng mga aklat ng Bibliya at bilang isang huling paghahayag, ipinadala niya si "Gabriel" kay Juan, upang ihayag niya sa kanya sa mga larawan kung ano ang , sa 2020, ay mangyayari " ***kaagad*** ", o nagawa na, sa malaking lawak. Ngunit sa pagitan ng 2020 at 2030, ang pinakakakila-kilabot na panahon ay kailangang lampasan; kakila-kilabot na mga panahon na minarkahan ng kamatayan, nuklear

na pagkawasak, at ang kakila-kilabot na “ *pitong huling salot ng poot ng Diyos* ”; labis na magdurusa ang tao at kalikasan hanggang sa mawala sila.

Verse 7: “ *At narito, ako'y dumarating* ***na madali*** *. Mapalad siya na tumutupad sa mga salita ng hula ng aklat na ito!* »

Ang pagbabalik ni Hesus ay inihayag para sa tagsibol ng 2030. Ang Beatitude ay para sa atin, hanggang sa " *pinananatili* " natin, **hanggang sa katapusan** , " *ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito* " Apocalipsis.

Ang pang-abay na " *kaagad* " ay tumutukoy sa biglaang pagpapakita ni Kristo sa oras ng kanyang pagbabalik, dahil ang oras ay regular na lumilipas nang walang pagbilis o pagbagal. Dahil sa Daniel 8:19, ipinaalala sa atin ng Diyos: “ *May takdang panahon para sa wakas* ”: “ *Pagkatapos ay sinabi niya sa akin: Ituturo ko sa iyo kung ano ang mangyayari sa katapusan ng poot, sapagkat may takdang panahon para sa wakas.* .” Maaari lamang itong mamagitan sa pagtatapos ng 6000 taon na itinakda ng Diyos para sa kanyang pagpili ng mga hinirang, iyon ay, sa unang araw ng tagsibol na nauna sa Abril 3, 2030.

Verse 8: “ *Ako si Juan, na nakarinig at nakakita ng mga bagay na ito. At nang aking marinig at makita, ako'y nagpatirapa sa paanan ng anghel na nagpakita ng mga ito sa akin, upang ~~sambahin siya~~ at magpatirapa sa harap niya.* »

Sa pangalawang pagkakataon, dumarating ang Espiritu upang ipadala sa atin ang kanyang babala. Sa orihinal na mga tekstong Griyego ang pandiwa na "proskuneo" ay isinalin bilang "magpatirapa sa harap". Ang pandiwang “to adore” ay isang legacy ng Latin version na tinatawag na “Vulgate”. Maliwanag, ang masamang salin na ito ay nagbigay daan para sa pag-abandona sa pisikal na pagpapatirapa sa relihiyosong kaugalian ng apostatang Kristiyanismo hanggang sa punto ng pagdarasal ng "pagtayo", dahil sa isa pang maling salin ng pandiwang Griego na "istemi," sa Marcos 11:25. Sa teksto, ang anyo nitong "stékété" ay may kahulugang "manatiling matatag o magtiyaga", ngunit ang pagsasalin ng Oltramare na ginamit sa bersyon ng L.Segond ay isinalin ito sa "stasis" na nangangahulugang "nakatayo" sa literal na kahulugan. Ang isang maling salin ng Bibliya sa gayon ay nagbibigay-lehitimo, mapanlinlang, isang hindi karapat-dapat, mapagmataas at mapangahas na saloobin sa dakilang lumikha na Diyos, ang Makapangyarihan, sa bahagi ng mga taong nawawalan ng kahulugan ng tunay na sagrado. At hindi lang ito... Ito ang dahilan kung bakit ang ating saloobin sa mga salin ng Bibliya ay dapat na kahina-hinala at maingat, lalo na dahil sa Rev.9:11, inihayag ng Diyos ang "mapanirang" paggamit (Abaddon- *Apollyon*), ng Bibliya na isinulat. “ *sa Hebreo at Griyego* ”. Ang katotohanan ay matatagpuan lamang sa orihinal na mga teksto, na iniingatan sa Hebreo ngunit nawala at pinalitan ng mga Griyegong kasulatan ng bagong tipan. At doon, dapat itong kilalanin, ang "nakatayo" na panalangin ay lumitaw sa mga Protestante na mananampalataya, na pinupuntirya ng mga banal na salita ng *" Ika-5 trumpeta* ." Sapagkat, sa kabalintunaan, ang pagdarasal na nakaluhod ay nagpatuloy nang mas matagal sa mga Katoliko, ngunit hindi tayo dapat magtaka, dahil sa relihiyong ito ng Katoliko na pinangunahan ng diyablo ang kanyang mga tagasunod at ang kanyang mga biktima na magpatirapa sa harap ng mga larawang inukit na

ipinagbabawal ng pangalawa sa sampung utos ng Diyos; utos na binabalewala ng mga Katoliko, dahil sa bersyong Romano, ito ay tinanggal at pinapalitan.

Verse 9: “ *Ngunit sinabi niya sa akin, Mag-ingat na huwag gawin ito! Ako ay iyong kapuwa alipin, at ng iyong mga kapatid na mga propeta, at ng mga tumutupad ng mga salita ng aklat na ito. ~~Pagsamba~~ sa harap ng Diyos magpatirapa.* »

Ang kasalanang ginawa ni Juan ay iminungkahi ng Diyos bilang babala para sa kanyang mga hinirang: “mag-ingat na huwag mahulog sa idolatriya!” na bumubuo sa pangunahing kasalanan ng mga relihiyong Kristiyano na tinanggihan ng Diyos kay Jesu-Kristo. Inayos niya ang eksenang ito sa parehong paraan na inorganisa niya ang kanyang huling aralin sa pamamagitan ng pag-uutos sa kanyang mga apostol na kunin ang kanilang mga sandata para sa oras ng kanyang pag-aresto. Pagdating ng oras, pinagbawalan niya silang gamitin ito. Ibinigay ang aralin at sinabi niya: “ *Mag-ingat na huwag gawin ito* .” Sa talatang ito, natanggap ni Juan ang paliwanag: “ *Ako ay iyong kapwa alipin* .” Ang " *mga anghel* ", kabilang si " *Gabriel* ", ay, tulad ng mga tao, mga nilalang ng Diyos na lumikha na nagbawal sa pangalawa sa kanyang sampung utos na magpatirapa sa harap ng kanyang mga nilalang, sa harap ng mga larawang inanyuan, o mga larawang ipininta; lahat ng anyo na kayang gawin ni idol. Sa gayon ay matututo tayo mula sa talatang ito sa pamamagitan ng pagpuna sa kabaligtaran na pag-uugali ng mga anghel. Dito ipinagbawal ni Gabriel, ang pinakakarapat-dapat na makalangit na nilalang pagkatapos ni Michael, ang pagpapatirapa sa harap niya. Sa kabilang banda, si Satanas, sa kanyang mapang-akit na mga pagpapakita, sa pagkukunwari ng "Birhen", ay humiling na magtayo ng mga monumento at lugar ng pagsamba upang sambahin at pagsilbihan siya... ang maningning na maskara ng kadiliman ay bumagsak.

Tinukoy pa ng anghel ang “ *at ng iyong mga kapatid, ang mga propeta at ng mga tumutupad ng mga salita ng aklat na ito* ”. Sa pagitan ng pangungusap na ito at ng Rev. 1:3 ay napapansin natin ang pagkakaiba dahil sa lumipas na oras sa pagitan ng simula ng panahon ng pag-decryption, 1980, at ng kasalukuyang bersyon ng 2020. Sa pagitan ng dalawang petsang ito, "siya na *nagbabasa* » ginawa ang ibang mga anak ng Diyos na ibahagi ang natukoy na liwanag at sila naman ay pumasok sa gawain ng mga “ *propeta* ”. Ang pagpaparami na ito ay nagbibigay-daan sa mas malaking bilang ng iba pang mga tinawag na tao na ma-access ang halalan sa pamamagitan ng pakikinig sa inihayag na katotohanan, at sa pamamagitan ng pagsasabuhay nito.

Verse 10: “ *At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito. Dahil malapit na ang oras.* »

Ang mensahe ay nakaliligaw dahil ito ay para kay Juan, na dinala ng Diyos sa ating huling kapanahunan mula sa simula ng aklat, ayon sa Rev.1:10. Gayundin, dapat nating maunawaan na ang utos na huwag selyuhan ang mga salita ng aklat ay direktang nakadirekta sa akin sa oras na ang aklat ay ganap na nabuksan; ito ay naging “ *maliit na bukas na aklat* ” ng Rev.10:5. At kapag ito ay " *nabuksan* " sa tulong at awtorisasyon ng Diyos, wala nang tanong na isara ito ng "mga tatak". At ito, “ *sapagkat malapit na ang panahon* ”; sa tagsibol 2021, may

9 na taon pa, bago ang maluwalhating pagbabalik ng Panginoong Diyos na si Hesukristo.

Gayunpaman, ang unang pagbubukas ng “ *maliit na aklat* ” ay nagsimula pagkatapos ng utos ng Dan.8:14, ibig sabihin, pagkatapos ng 1843 at 1844; sapagkat ang mahalagang pag-unawa sa paksa ng pinakabagong pagsubok sa pananampalataya ng Adventist ay dahil sa mga paghahayag na direktang ibinigay ni Jesu-Kristo mismo, o ng kanyang anghel, sa ating kapatid na si Ellen.G.White, sa panahon ng kanyang ministeryo.

Verse 11: “ *Ang hindi matuwid ay muling maging di-matuwid, ang marumi ay muling maging marumi; at hayaang ang matuwid ay magsagawa pa rin ng katuwiran, at siya na banal ay magpakabanal pa rin ng kanyang sarili.* »

Sa unang pagbasa, ang talatang ito ay nagpapatunay sa pagpasok sa aplikasyon ng utos ng Dan.8:14. Ang paghihiwalay ng mga Adventist na pinili ng Diyos sa pagitan ng 1843 at 1844 ay nagpapatunay sa mensahe ng " *Sardis* " kung saan makikita natin ang mga Protestante na " *buhay* " ngunit " *patay* " at " *nadungisan* " sa espirituwal, at ang mga Adventist pioneer ay " *karapat-dapat sa kaputian* " na tinatawag sa talatang ito " *katuwiran at pagpapakabanal* ”. Ngunit ang pagbubukas ng " *maliit na aklat* " ay progresibo tulad ng " *landas ng matuwid na patuloy na lumalago tulad ng liwanag ng araw, mula sa bukang-liwayway hanggang sa kaitaasan nito* ". At ang mga pioneer na Adventist ay hindi alam na *ang isang* pagsubok sa pananampalataya ay magsasala sa kanila sa pagitan ng 1991 at 1994 bilang ang pag-aaral ng " *5th trumpet* " ay ipinahayag sa atin. Dahil dito, nagiging posible ang iba pang pagbabasa ng talatang ito.

Malapit nang magwakas ang panahon ng pagtatatak gaya ng mababasa natin sa Rev.7:3: “ *Huwag kayong gumawa ng masama sa lupa, ni sa dagat, ni sa mga puno, hanggang sa aming natatakan ang mga noo ng mga lingkod ng ating Diyos.* » Saan natin dapat ilagay ang awtorisasyon para saktan ang lupa, dagat, at mga puno? Dalawang posibilidad ang umiiral. Bago ang “ *ikaanim na trumpeta* ” o bago ang “ *pitong huling salot* ”? Ang " *ikaanim na trumpeta* " na bumubuo ng ikaanim na parusang babala na ibinigay ng Diyos sa mga makalupang makasalanan, tila lohikal sa akin sa kasong ito na panatilihin ang pangalawang posibilidad. Sapagkat ang “ *pitong huling salot ng poot ng Diyos* ” ay may target na *“lupa” ng mga Protestante* at “ *dagat ” ng* Katoliko . Isaalang-alang natin na ang mga pagkawasak na ginawa ng “ *ikaanim na trumpeta* ” ay hindi humahadlang, ngunit nagtataguyod ng pagbabagong loob ng mga tinawag na hinirang na tinubos ng dugo ni Jesu-Kristo.

Samakatuwid, pagkatapos ng " *ikaanim na trumpeta* " at bago ang " *pitong huling mga salot* ", at sa oras ng paghinto ng pagtatatak na nagmamarka ng pagtatapos ng panahon ng sama-sama at indibidwal na biyaya na maaari pa rin nating ilagay ang mga salita mula sa ang talatang ito: “ *Ang di-matuwid ay muling maging di-makatarungan, ang nadungisan ay muling madungisan; at hayaang ang matuwid ay magsagawa pa rin ng katuwiran, at siya na banal ay magpakabanal pa rin ng kanyang sarili.* » Makikita ng lahat dito ang paraan kung saan pinatutunayan ng Espiritu sa talatang ito ang magandang pagsasalin na ipinakita ko para sa pangunahing talatang “Adventist” na Daniel 8:14: “… ang kabanalan ay mabibigyang katwiran ” . Ang mga salitang “ *katuwiran* at *banal* ”

ay mahigpit na sinusuportahan at samakatuwid ay pinagtibay ng Diyos. Ang mensaheng ito samakatuwid ay inaasahan ang oras ng pagtatapos ng panahon ng palugit, ngunit ang isa pang paliwanag ay ang mga sumusunod. Sa pag-abot sa dulo ng aklat, tinatarget ng Espiritu ang panahon kung kailan ang ganap na natukoy na aklat ay naging " *maliit na bukas na aklat* " at mula sa sandaling ito, ang pagtanggap o pagtanggi nito ay gagawa ng pagkakaiba sa pagitan ng " *ang makatarungan at ang nagpaparumi sa sarili.* ” at inaanyayahan ng ating Panginoon “ *ang santo na pabanalin pa ang kanyang sarili* ”. Naaalala ko muli na ang " *karumihan " ay iniugnay sa Protestantismo sa* mensaheng " *Sardes "* . Tinatarget ng Espiritu sa mga salita nito ang Protestantismo at institusyonal na Adventismo na nagbahagi ng sumpa nito mula noong 1994, nang ito ay sumali dito sa pamamagitan ng pagpasok sa ekumenikal na alyansa. Kung gayon, ang pagtanggap sa natukoy na mensahe ng aklat na ito ay " *muli* , ngunit ang huli, *ay gagawa ng pagkakaiba sa pagitan ng naglilingkod sa Diyos at ng hindi naglilingkod sa kanya* " ayon sa Mal.3:18.

Kaya ibubuod ko ang mga aral ng talatang ito. Una, kinukumpirma nito ang paghihiwalay ng Adventist mula sa Protestantismo sa pagitan ng 1843 at 1844. Sa ikalawang pagbasa, ito ay umaangkop laban sa opisyal na Adventism na bumalik sa Protestante at ekumenikal na alyansa pagkatapos ng 1994. At iminumungkahi ko ang ikatlong pagbasa na ilalapat sa katapusan ng panahon ng biyaya sa 2029 bago ang pagbabalik ni Jesu-Kristo na itinakda para sa simula ng tagsibol na darating bago ang Abril 3 ng Paskuwa 2030.

Nananatili sa atin pagkatapos ng mga paliwanag na ito na maunawaan na ang dahilan ng pagbagsak ng institusyonal na Adventism, na naging dahilan upang ito ay " *isuka* " ni Jesu-Kristo sa kanyang mensahe na hinarap sa Laodicea, ay hindi gaanong pagtanggi na maniwala sa kanyang pagbabalik para sa 1994, na ang pagtanggi na isaalang-alang ang kontribusyon ng liwanag na dumating upang ipaliwanag ang tunay na pagsasalin ng Daniel 8:14; isang liwanag na ipinakita sa paraang hindi mapag-aalinlanganan ng orihinal na teksto ng Bibliya sa Hebreo mismo. Ang kasalanang ito ay maaaring hatulan lamang ng Diyos ng katarungan na hindi itinuturing na walang kasalanan ang nagkasala.

Verse 12: " *Narito, ako'y dumarating* ***<u>na madali</u>*** *, at ang aking gantimpala ay nasa akin, upang ibigay sa bawat tao ang ayon sa kanyang gawa* ."

Sa loob ng 9 na taon, babalik si Hesus sa hindi mailarawang banal na kaluwalhatian. Sa Rev. 16 hanggang 20, ipinahayag sa atin ng Diyos ang katangian ng bahagi ng Kanyang kaparusahan na nakalaan para sa mga hindi makatarungan at hindi mapagparaya sa mga makasalanang Katoliko, Protestante at Adventista. Iniharap din niya sa amin ang bahaging nakalaan para sa kanyang mga hinirang na Adventist na nanatiling tapat at gumagalang sa kanyang makahulang salita at sa kanyang banal na ikapitong araw na Sabbath, sa Rev. 7, 14, 21 at 22. Ang “paghihiganti” ay “babalik sa bawat isa *ayon* sa *ano "ang kanyang gawain* ", na nag-iiwan ng maliit na puwang para sa mga nagkasala na bigyang-katwiran ang kanilang sarili sa mga mata ni Kristo. Ang mga salitang nagbibigay-katwiran sa sarili ay nagiging walang silbi dahil magiging huli na ang lahat para baguhin ang mga pagkakamali ng mga nakaraang pagpili.

Verse 13: “ *Ako ang alpha at ang omega, ang una at ang huli, ang simula at ang wakas.* »

Kung ano ang may simula ay may katapusan din. Ang prinsipyong ito ay naaangkop sa haba ng makalupang panahon na ibinigay ng Diyos para sa kanyang pagpili ng mga hinirang. Sa pagitan ng alpha at omega, 6000 taon na ang lumipas. Sa taong 30 sa Abril 3, ang boluntaryong pagbabayad-sala na kamatayan ni Jesu-Kristo ay magiging marka rin ng alpha time ng alyansang Kristiyano ng 2000 taon; Ang tagsibol ng 2030 ay markahan ang oras ng omega nito nang buong lakas.

Ngunit ang alpha ay 1844 din kasama ang omega 1994. At panghuli, ang alpha ay para sa akin at sa mga huling halal na opisyal, 1995 kasama ang omega nito, 2030.

Verse 14: “ *Mapalad ang mga tumutupad sa kanyang mga utos* (at hindi ~~*hugasan ang kanilang mga damit* ~~) *, upang magkaroon ng karapatan sa punong kahoy ng buhay, at makapasok sa mga pintuan sa lungsod!* »

Ang ikalawang anyo ng “ *malaking kapighatian* ” ay nasa harap natin na may kaakibat na maraming pagkamatay. Samakatuwid, nagiging apurahan ang pagkuha ng proteksyon at tulong mula sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Kristo. Gaya ng iminumungkahi ng imahe, ang makasalanan ay dapat " *sundin ang kanyang mga utos* **» ; sa Diyos at kay Jesus, “ *ang Kordero ng Diyos* ” na nangangahulugang dapat niyang talikuran ang lahat ng anyo ng kasalanan.** Ang nakatagong pagsasalin ng talatang ito na napanatili sa ating kasalukuyang mga Bibliya ay dahil sa Romano Katolisismo na pinangunahan mula sa Vatican. Ang iba pang mga manuskrito, ang pinakaluma, at samakatuwid ay mas tapat, ay nagmumungkahi: " *Mapalad ang mga sumusunod sa kanyang mga utos* ". At dahil ang kasalanan ay ang paglabag sa batas, ang mensahe ay binaluktot at pinapalitan ang kailangan at mahalagang pagsunod ng simpleng pag-aangkin ng pagiging Kristiyano. Sino ang nakikinabang sa krimen? Sa mga lalaban sa Sabbath hanggang sa maluwalhating pagbabalik ni Hesukristo. Ang tunay na mensahe ay buod tulad ng sumusunod: “Mapalad ang sumusunod sa kanyang Lumikha”. Inuulit lamang ng mensaheng ito ang binanggit sa Apocalipsis 12:17 at 14:12, ibig sabihin: “ *yaong mga tumutupad sa mga utos ng Diyos at sa pananampalataya kay Jesus* ”. Ito ang mga tatanggap ng huling mensahe na ipinadala ni Hesus. Ang humahatol sa resultang nakuha ay si Jesu-Kristo mismo, at ang kanyang kahilingan ay katumbas ng pagdurusa na dinanas sa kanyang pagkamartir. Ang gantimpala para sa mga napili ay napakalaki; makakamit nila ang imortalidad, at papasok sa buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng landas ng Adventist na sinasagisag ng “ *labindalawang pintuan* ” ng simbolikong “ *bagong Jerusalem* ”.

Verse 15: “ *Lumabas kasama ang mga aso, mga mahiko, mga makiapid, mga mamamatay-tao, mga sumasamba sa diyus-diyusan, at lahat ng umiibig at nagsasagawa ng kasinungalingan!* »

Sino ang mga pinangalanan ni Jesus ng ganito? Ang nakatagong akusasyong ito ay may kinalaman sa buong pananampalatayang Kristiyano na tumalikod; ang pananampalatayang Katoliko, ang maraming uri ng pananampalatayang Protestante kabilang ang pananampalatayang Adventista na pumasok sa alyansa nito mula noong 1994; ang pananampalatayang Adventista na

saganang pinagpala niya sa simula ng kanyang pag-iral, at higit pa tungkol sa kanyang mga huling kinatawan na pinilit sa pagtanggi. Ang “ *mga aso* ” ay ang mga pagano ngunit gayundin, at higit sa lahat, ang mga nag-aangking kapatid niya **at nagkanulo sa kanya** . Ang terminong " *aso "* na ito ay paradoxically para sa kontemporaryong Western na mga tao na sa hayop na gaganapin bilang isang simbolo ng katapatan, ngunit para sa Easterners ang mismong imahe ng execration. At dito, hinahamon pa ni Jesus ang kanilang kalikasan bilang tao at itinuturing silang mga hindi mapagkakatiwalaang hayop. Ang ibang mga termino ay nagpapatunay sa paghatol na ito. Kinukumpirma ni Jesus ang mga salita na ginawa sa Rev.21:8 at dito ang pagdaragdag ng terminong “ *aso* ” ay nagpapahayag ng kanyang personal na paghatol. Matapos ang kahanga-hangang pagpapakita ng pag-ibig na ibinigay niya sa mga tao, wala nang higit na kakila-kilabot kaysa sa ipagkanulo ng mga nag-aangking pag-aari niya at ang kanyang sakripisyo.

Pagkatapos, tinawag sila ni Jesus na " *mga salamangkero* " dahil sa kanilang pakikipagkalakalan sa masasamang anghel, ang espiritismo, na unang nang-akit sa pananampalatayang Katoliko sa mga pagpapakita ng "Birhen Maria", isang bagay na imposible sa Bibliya. Ngunit ang mga himalang ginawa ng mga demonyo ay katulad ng ginawa ng mga “ *mago* ” ni Paraon bago sina Moises at Aaron.

Sa pamamagitan ng pagtawag sa kanila na " *hindi malinis* ", kinondena ni Jesus ang pagpapalaya ng moralidad ngunit higit sa lahat ang hindi likas na relihiyosong alyansa na ginawa ng mga simbahang Protestante na may pananampalatayang Katoliko na tinuligsa ng mga propeta ng Diyos bilang lingkod ng diyablo. Sila ay nagpaparami, “bilang mga anak na babae,” *ang “pakikiapid* ” ng kanilang “ *patutot na ina na Babilonyang Dakila,* ” na tinuligsa sa Apoc. 17:5.

Ang mga apostata ay " *mga mamamatay-tao* " din na maghahanda na patayin ang mga hinirang ni Jesus kung hindi siya makikialam upang pigilan sila sa pamamagitan ng kanyang maluwalhating pagdating.

Sila ay " *mga sumasamba sa diyus-diyusan* " dahil mas binibigyan niya ng interes ang materyal na buhay kaysa sa espirituwal na buhay. Nananatili silang walang malasakit kapag inialok ng Diyos sa kanila ang kanyang liwanag na buong tapang nilang tinatanggihan sa pamamagitan ng pagdemonyo sa kanyang mga tunay na mensahero.

At upang tapusin ang talatang ito, tinukoy niya: “ *at sinuman ang nagmamahal at nagsasagawa ng kasinungalingan!* » Sa paggawa nito, tinutuligsa niya ang mga taong ang kalikasan ay nakakabit sa mga kasinungalingan, hanggang sa punto na sila ay lubos na hindi sensitibo sa katotohanan. Ito ay sinabi tungkol sa panlasa at mga kulay na hindi sila maaaring talakayin; ito ay pareho sa pag-ibig sa katotohanan o kasinungalingan. Ngunit para sa kanyang kawalang-hanggan, pinipili ng Diyos, eksklusibo, sa kanyang mga nilalang na idinudulot ng pagpaparami ng tao, ang mga may ganitong pag-ibig sa katotohanan.

Ang huling resulta ng plano ng kaligtasan ng Diyos ay kakila-kilabot. Sunud-sunod na itinatapon ang mga antediluvian na tumigas na hindi nagsisisi na mga makasalanan, ang sinaunang hindi naniniwalang alyansa ng mga Hudyo, ang kasuklam-suklam na Romanong papal na pananampalatayang Katoliko, ang

idolatrosong pananampalatayang Ortodokso, ang Calvinist Protestant faith, at ang huli, ang institusyonal na Adventist na pananampalataya, ang huling biktima ng espiritu ng tradisyon na pare-parehong pinapaboran ng mga nauna.

Ang mensahe ng "Adventist" ay may nakamamatay na kahihinatnan, una, para sa mga Hudyo, na nahulog sa kanilang pagtanggi na maniwala sa **unang pagdating** ng Mesiyas na inihayag sa Dan.9:24 hanggang 27. Pangalawa, ang mga Kristiyanong itinapon ni Jesus na lahat ay nakikibahagi. ang pagkakasala sa pagpapakita ng kawalan ng interes sa pinakabagong mensahe ng "Adventist" na nag-aanunsyo ng **kanyang ikalawang pagdating** . Ang kawalan nila ng pagmamahal sa katotohanan nito ay nakamamatay sa kanila. Noong 2020, ang mga pangunahing opisyal na relihiyon na ito ay nagbabahagi ng kakila-kilabot na mensaheng ito na hinarap ni Jesus noong 1843 sa Protestantismo ng panahon ng " *Sardis " sa Rev. 3:1: " Sinasabing ikaw ay buhay, at ikaw ay patay* ".

Verse 16: " *Ako, si Jesus, ay nagsugo ng aking anghel upang patotohanan sa inyo ang mga bagay na ito sa mga simbahan. Ako ang ugat at binhi ni David, ang maliwanag na bituin sa umaga.* »

Ipinadala ni Jesus ang kanyang anghel na si Gabriel kay Juan, at sa pamamagitan ni Juan sa atin, ang kanyang tapat na mga lingkod sa mga huling araw. Sapagkat ngayon pa lamang na ang mensaheng ito ay ganap na naunawaan ay nagbibigay-daan sa atin na maunawaan ang mga mensahe na kanyang tinutugunan sa kanyang mga lingkod at alagad ng pitong panahon o pitong Assemblies. Inalis ni Jesus ang pagdududa sa kanyang simbolikong pag-uudyok sa Apo.5: " *ang ugat at angkan ni David* ". Idinagdag niya: " *ang maliwanag na bituin sa umaga* ". Ang bituin na ito ay ang araw ngunit kinikilala lamang niya ito bilang isang simbolo. Dahil, walang kamalay-malay, ang mga taos-pusong nilalang na nagmamahal kay Jesu-Kristo para sa kanyang sakripisyo ay nagpaparangal sa ating araw, ang bituing ito ay ginawang diyos ng mga pagano. Kung marami ang hindi nakakaalam nito, maraming tao, kahit na naliwanagan sa paksa, ay hindi handa, ni hindi kayang unawain ang kabigatan ng paganong idolatrosong pagkilos na ito. Kailangang kalimutan ng tao ang kanyang sarili, upang ilagay ang kanyang sarili sa lugar ng Diyos na ibang-iba ang pakiramdam ng mga bagay dahil sa katotohanan na ang kanyang isip ay sumunod na sa mga aksyon ng mga tao sa halos 6000 taon. Tinutukoy nito ang bawat aksyon para sa kung ano talaga ang kinakatawan nito; na hindi ang kaso para sa mga tao na ang maikling buhay ay pangunahing nababahala sa kasiyahan ng kanilang mga pagnanasa, pangunahin ang laman at makamundong, ngunit ito rin ang kaso para sa mga taong espirituwal at napakarelihiyoso at nananatiling hinaharangan dahil sa paggalang sa mga tradisyon ng mga ama.

Sa pagtatapos ng mensahe ng *Tiatira* , sinabi ng Espiritu sa " *siya na magtagumpay* ": " *At ibibigay ko sa kanya ang tala sa umaga* ." Dito ipinakita ni Jesus ang kanyang sarili bilang *"tala sa umaga* ". Makakamit ng mananalo si Hesus at kasama niya ang lahat ng liwanag ng buhay na may pinagmulan sa kanya. Ang paalala ng terminong ito ay nagmumungkahi ng buong atensyon ng tunay na huling mga "Adventist" sa mga talatang ito ng 1 Pt.2:19-20-21: " *At aming pinanghahawakan ang makahulang salita na lalong higit na tiyak, na kung saan kayo ay marapat na magbayad. pansinin ninyo, gaya ng isang lampara na*

kumikinang sa isang madilim na dako, hanggang sa sumikat ang araw at sumikat ang tala sa umaga sa inyong mga puso; alam muna ninyo sa inyong sarili na walang propesiya ng Banal na Kasulatan ang maaaring maging layunin ng pansariling interpretasyon, sapagkat hindi sa pamamagitan ng kalooban ng tao na ang isang propesiya ay dinala kailanman, ngunit ito ay pinakikilos ng Banal na Espiritu na ang mga tao ay nagsalita mula sa Diyos. » Hindi namin ito masasabi nang mas mahusay. Matapos marinig ang mga salitang ito, binabago ng pinili ang mga ito sa mga gawa na isinasaalang-alang ni Jesu-Kristo.

Verse 17: “ *At sinabi ng Espiritu at ng kasintahang babae, Halika. At ang nakakarinig ay magsabi: Halika. At ang nauuhaw ay pumarito; ang sinumang may gusto, ay malayang kumuha ng tubig ng buhay* .”

Mula sa pasimula ng kanyang ministeryo sa lupa, inilunsad ni Jesus ang panawagang ito: “ *Halika* ”. Ngunit sa pagkuha ng imahe ng " *uhaw* ", alam niya na ang hindi " *nauuhaw* " ay hindi darating upang uminom. Ang Kanyang panawagan ay maririnig lamang, ng mga " *nauuhaw* " sa buhay na walang hanggan na ibinibigay sa atin ng kanyang perpektong hustisya sa pamamagitan lamang ng kanyang biyaya, bilang pangalawang pagkakataon. Si Jesus lamang ang nagbayad ng halaga; samakatuwid ay inaalok niya ito ng “ ***libre*** ”. Walang Katoliko o banal na "indulhensiya" ang nagpapahintulot na ito ay makuha para sa pera. Ang pangkalahatang panawagang ito ay naghahanda ng isang pagtitipon ng mga halal na opisyal mula sa lahat ng bansa at lahat ng pinagmulan. Ang tawag na “ *Halika* ” ay naging susi sa grupong ito ng mga hinirang na lilikha ng pagsubok sa pananampalataya sa mga huling araw. Ngunit, mararanasan nila ang pagsubok na nakakalat sa lupa at muli lamang silang magsasama kapag bumalik si Hesukristo sa kanyang kaluwalhatian upang alisin sila sa lupain ng kasalanan.

Bersikulo 18: “ *Ipinahahayag ko sa bawat isa na nakikinig sa mga salita ng hula ng aklat na ito: Kung ang sinuman ay magdagdag ng anuman dito, hahampasin siya ng Diyos ng mga salot na inilarawan sa aklat na ito;* »

Ang Pahayag ay hindi ordinaryong aklat sa Bibliya. Ito ay isang gawa ng panitikan na banal na naka-code sa wikang bibliya na makikilala ng mga nagsasaliksik sa buong Bibliya mula simula hanggang wakas. Ang mga ekspresyon ay nagiging pamilyar sa pamamagitan ng paulit-ulit na pagbabasa. At ginagawang posible ng "mga konkordansya sa Bibliya" na makahanap ng mga katulad na ekspresyon. Ngunit tiyak na dahil ang code nito ay napaka-tumpak, ang mga tagapagsalin at mga transcriber ay binalaan: " *Kung ang sinuman ay magdagdag ng anuman dito, hahampasin siya ng Diyos ng mga salot na inilarawan sa aklat na ito* ".

Verse 19: “ *At kung ang sinuman ay mag-alis ng anuman sa mga salita ng aklat ng hulang ito, aalisin ng Diyos ang kanyang bahagi sa puno ng buhay at sa banal na lungsod, na inilarawan sa aklat na ito.* »

Sa gayunding dahilan, pinagbantaan ng Diyos ang sinumang “ *nag-aalis ng anuman sa mga salita ng aklat ng hulang ito* .” Ang sinumang nakipagsapalaran ay binabalaan din: “ *Puputulin ng Diyos ang kaniyang bahagi sa punungkahoy ng buhay at sa banal na lunsod, na inilarawan sa aklat na ito* .” Ang mga pagbabagong nabanggit samakatuwid ay magkakaroon ng kakila-kilabot na kahihinatnan para sa mga gumawa nito.

Iginuhit ko ang iyong pansin sa araling ito. Kung ang pagbabago sa hindi maintindihang naka-code na aklat na ito ay pinarusahan ni Jesu-Kristo sa dalawang mahigpit na paraan na ito, ano ang mangyayari sa mga tumanggi sa perpektong nauunawaang decoded na mensahe nito?

May magandang dahilan ang Diyos upang malinaw na ipahayag ang babalang ito, dahil ang Apocalipsis na ito, na ang mga salita ay pinili niya, ay may parehong halaga sa teksto ng kanyang “sampung utos” na “naka-ukit ng kanyang daliri sa mga tapyas na bato” . Ngayon, sa Dan.7:25, ipinropesiya niya na ang kanyang maharlikang “ *batas ” ay “ mababago* ” gayundin ang “ *mga panahon* ”. Ang aksyon ay naisakatuparan, tulad ng nakita natin, sa pamamagitan ng awtoridad ng Roma, sunod-sunod na imperyal noong 321, pagkatapos papal, noong 538. Ang aksyong ito na kanyang hinatulan na "mapagmataas" ay *parurusahan* ng kamatayan, at hinihikayat tayo ng Diyos na huwag magparami, patungo sa propesiya, ang ganitong uri ng kamalian na mahigpit niyang kinokondena.

Ang gawain ng Diyos ay nananatiling kanyang gawain anuman ang oras kung kailan ito isinasagawa. Ang pagtukoy sa kanyang propesiya ay imposible kung wala ang kanyang patnubay. Nangangahulugan ito na ang naka-decrypt na gawa ay may parehong halaga sa kung saan ay naka-encrypt. Pag-isipan kung gayon na ang gawaing ito kung saan ang pag-iisip ng Diyos ay malinaw na inihayag ay may napakataas na " *kabanalan* ". Binubuo nito ang sukdulang “ *patotoo tungkol kay Jesus* ” na itinuturo ng Diyos sa kanyang huling dissident na mga lingkod ng Seventh-day Adventist; at kasabay nito, sa pagsasagawa ng tunay na Sabadong Sabbath, ito ay sa 2021, ang huling “ *makatwirang kabanalan* ” na naka-iskedyul mula nang magkabisa ang utos ng Dan.8:14 noong 1843.

Verse 20: “ *Siya na nagpapatotoo sa mga bagay na ito ay nagsasabi: Oo, dumarating ako* ***kaagad*** *. Amen! Halika, Panginoong Hesus!* »

Dahil naglalaman ito ng mga huling salita na sinabi ni Jesu-Kristo sa kanyang mga alagad, ang aklat na ito ng Apocalipsis ay napakataas ng kabanalan. Sa kanya makikita natin ang katumbas ng mga tapyas ng batas, na inukit ng daliri ng Diyos at ibinigay kay Moises. Si Jesus ay nagpapatotoo; sino ang maglalakas loob na labanan ang banal na pagpapatunay na ito? Ang lahat ay sinasabi, ang lahat ay nahayag, wala na siyang masasabi pa maliban sa: " *Oo, ako ay darating* ***nang mabilis*** ." Ang isang simpleng “ *Oo* ” na kinasasangkutan ng kaniyang buong banal na persona, ay nangangahulugan na ang kaniyang malapit na pagdating ay tiyak dahil binago niya ang kaniyang pangako: “ *Ako ay dumarating* ***nang madali*** ”; a “ ***kaagad*** » pinetsahan na kumukuha ng buong kahulugan nito: sa tagsibol ng 2030. At kinukumpirma niya ang kanyang deklarasyon sa pagsasabi ng “ *Amen* ”; na ang ibig sabihin ay: “Sa katotohanan”.

Sino ang nagsabi: “ *Halika, Panginoong Jesus* ”? Ayon sa talata 17 ng kabanatang ito, sila ay “ *ang Espiritu at ang nobya* .”

Verse 21: “ *Sumainyo nawa ang biyaya ng Panginoong Jesus sa lahat ng mga banal!* »

Ang huling talata ng Apocalipsis ay nagsasara ng aklat sa pamamagitan ng pag-uudyok *ng “biyaya ng Panginoong Jesus* ”. Ito ay isang tema na madalas na sumasalungat sa batas sa simula ng Christian Assembly. Noong panahong iyon,

ang biyaya ay maaaring ipatupad laban sa batas ng mga tumanggi sa alok ni Kristo. Ang pamana ng batas ng mga Judio ay nangangahulugan na sa pamamagitan lamang nito ay nakita nila ang banal na hustisya. Hindi nais ni Jesus na alisin sila sa pagsunod sa kautusan ngunit naparito siya upang " ***tuparin*** " ang ipinropesiya sa kanya ng mga hain na hayop. Ito ang dahilan kung bakit sinabi niya sa Mat.5:17: " *Huwag ninyong isiping naparito ako upang sirain ang kautusan o ang mga propeta; Naparito ako hindi upang sirain, kundi upang* ***tuparin*** ."

Ang pinaka-kamangha-manghang bagay ay ang marinig ang mga Kristiyano na sumasalungat sa batas at biyaya. Sapagkat, tulad ng ipinaliwanag ni apostol Pablo, ang biyaya ay naglalayong tulungan ang tao na matupad ang batas hanggang sa puntong ipinahayag ni Jesus sa Juan 15:5: "Ako ang puno ng *ubas, kayo ang mga sanga. Ang nananatili sa akin* ***at nananatili ako*** *ay nagbubunga ng marami, sapagkat kung wala ako ay wala kayong magagawa* ." Anong mga bagay na " *gawin* " ang sinasabi niya at anong " *bunga* " ito? Sa paggalang sa batas na ginagawang posible ng kanyang biyaya salamat sa kanyang tulong sa Banal na Espiritu.

Ito ay magiging kanais-nais at kalugud-lugod kung " *ang biyaya ng Panginoong Jesus ay naging* " at maaaring kumilos " *sa lahat* "; ngunit ang baluktot na talatang ito ay nagpapahayag lamang ng isang hindi maisasakatuparan na hangarin. Umaasa na tayong lahat na magiging napakarami sa kanila; bilang marami hangga't maaari; karapat-dapat ito sa ating kahanga-hangang Diyos, Manlilikha at Tagapagligtas; siya ay lubos na karapatdapat dito. Sa pamamagitan ng pagtukoy sa " *kasama ang lahat ng mga banal* ", ang orihinal na teksto ay nag-aalis ng anumang kalabuan; ang biyaya ng Panginoon na tanging sila lamang ang makinabang, yaong mga " *pinabanal niya sa pamamagitan ng kanyang katotohanan* " (Juan 17:17). At sa mga nag-iisip na makamit ang buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng pagtahak sa landas na inaangkin ni Jesucristo, ipinaaalala ko sa inyo na sa pagitan ng " *daan* " at " *buhay* ", mayroong mahalagang " *katotohanan* ", ayon sa Juan 14:6. Walang kasalanan sa mga rebeldeng nag-aangkin ng pagpapala ng talatang ito, mula noong 1843, ang biyaya ng Panginoon ay nakinabang lamang sa mga taong kanyang pinabanal sa pamamagitan ng pagpapanumbalik ng kanyang banal na Sabbath na kapahingahan sa Sabado. Ang pagkilos na ito na nauugnay sa patotoo ng pag-ibig para sa " *katotohanan* " nito ay ginagawang ang mga hinirang na mga banal ay karapat-dapat sa biyayang pinag-uusapan. Samakatuwid ang biyaya ay hindi maaaring italaga sa "lahat". Kaya't mag-ingat sa masama, mapanlinlang na mga salin ng Bibliya, na humahantong sa kakila-kilabot na pangwakas na pagkabigo para sa mga umaasa sa kanila para sa kanilang kasawian!

Ang banal na Apocalipsis na ipinakita sa gawaing ito ay nagpatunay sa mga aral na ipinropesiya sa kuwento ng Genesis, ang napakahalagang kahalagahan nito na napansin natin. Sa pagtatapos ng gawaing ito, tila kapaki-pakinabang na alalahanin ang mga pangunahing aral na ito. Ito ay makatwiran at nais ko ring ituro na sa ating kontemporaryong mundo, ang pananampalatayang Kristiyano ay malawakang ipinakita sa isang baluktot na anyo dahil sa kultong pamana ng Romano Katolisismo. Ang katotohanang hinihingi ng Diyos ay

nanatili sa simple at lohikal na estado na nauunawaan ng mga unang apostol ni Jesu-Kristo ngunit ang pagiging simple na ito ay kadalasang binabalewala, sa pamamagitan ng minoryang katangian nito, nagiging kumplikado para sa mga hindi pa nakakaalam. Sa katunayan, upang matukoy ang mga Banal sa mga Huling Araw ni Jesucristo at ang espirituwal na istruktura ng Apocalipsis, ang utos ng Daniel 8:14 ay kailangang-kailangan. Ngunit upang matukoy ang kautusang ito, ang pag-aaral ng buong aklat ng Daniel at ang pag-decipher ng mga hula nito ay mahalaga din. Ang mga bagay na ito ay naunawaan, ang Apocalypse ay nagbubunyag ng mga lihim nito sa atin. Ipinapaliwanag ng mga kinakailangang pag-aaral na ito ang kahirapan na naranasan kapag sinisikap nating kumbinsihin ang hindi naniniwalang tao sa ating panahon sa Kanluran, at lalo na sa France.

Sinabi ni Jesus na walang makakalapit sa kanya maliban sa Ama na namumuno sa kanya at sinabi rin niya, tungkol sa kanyang mga hinirang, na dapat silang ipanganak sa tubig at sa Espiritu. Ang dalawang aral na ito ay magkakaugnay na nangangahulugan na alam ng Diyos ang espirituwal na katangian ng kanyang mga hinirang sa lahat ng kanyang mga nilalang. Dahil dito, ang bawat isa sa kanila ay tutugon ayon sa sarili nitong kalikasan; gayundin ang mga may kanais-nais na pagkiling tungkol sa Sabbath na ginagawa na ng mga Hudyo ay tatanggap nang walang labis na kahirapan sa mga propetikong paghahayag na nagpapakita na ito ay kinakailangan ng Diyos mula pa noong 1843. Sa kabaligtaran, ang mga may di-kanais-nais na mga pagkiling tungkol dito ay tatanggihan ang lahat ng mga argumento na iniharap sa Bibliya at makakahanap siya ng magandang dahilan para bigyang-katwiran ang kanyang pagtanggi. Ang pag-unawa sa simulaing ito ay nagpoprotekta sa atin na hindi masiraan ng loob sa mga taong iniharap natin ang katotohanan ni Kristo. Sa pagsisiwalat ng katotohanan ng banal na kaisipan, ibinibigay ng propesiya ang lahat ng kapangyarihan nito sa *“walang hanggang Ebanghelyo* ” na ang mga disipulo ni Jesus ay dapat “ *magturo sa mga bansa hanggang sa katapusan ng mundo* ”.

Ang " *mga hayop* " ng Apocalypse

Sa pagkakasunud-sunod at sunud-sunod na lumitaw ang mga kaaway ng Diyos at ng kanyang mga hinirang sa larawan ng " *mga hayop* ".

Ang una ay tumutukoy sa imperyal na Roma na inilarawan ng “ *dragon na may sampung sungay at pitong ulo na may suot na diadema* ”, sa Apoc. 12:3; “ *The Nicolaitans* ” sa Rev.2:6; “ *ang diablo* ” sa Rev.2:10.

Ang pangalawa ay tungkol sa papal Catholic Rome na inilarawan ng “ *halimaw na bumangon mula sa dagat, na may sampung sungay na may suot na diadema at pitong ulo* ” ng Apoc. 13:1; “ *ang trono ni Satanas* ” sa Rev.2:13; “ *ang babaeng si Jezebel* ” sa Rev.2:20; “ *ang buwan na tinina ng dugo* ” sa Rev.6:12; “ *the moon-struck third* ” ng “ *fourth trumpet* ” sa Rev.8:12; “ *ang dagat* ” sa Rev.10:2; “ *ang tambo na parang pamalo* ” sa Rev.11:1; “ *ang buntot* ” ng “ *dragon* ” sa Rev.12:4; “ *ang ahas* ” sa Rev.12:14; at “ *dragon* ” ng mga bersikulo 13, 16 at 17; “ *Babilonyang dakila* ” sa Rev.14:8 at 17:5.

Ang pangatlo ay pinupuntirya ang French revolutionary atheism, na inilarawan ng “ *hayop na bumangon mula sa kalaliman* ” sa Rev.11:7; ang “ *malaking kapighatian* ” sa Rev.2:22; ang “ *ikaapat na trumpeta* ” sa Rev.8:12; “

ang bibig na lumulunok sa ilog ” na sumisimbolo sa mga Katoliko, sa Rev.12:16. Ito ay may kinalaman sa unang anyo ng “ *pangalawang aba* ” na binanggit sa Rev.11:14. Ang ikalawang anyo nito ay isasagawa sa pamamagitan ng " *ikaanim na trumpeta* " ng Apo.9:13, ayon sa Apo.8:13 sa ilalim ng pamagat ng " *pangalawang kaabahan* ", sa pagitan ng Marso 7, 2021 at 2029, sa ilalim ng tunay na aspeto ng isang Mundo Digmaan III na nagtatapos sa digmaang nukleyar. Ang genocide ng tao na nag-depopulate sa mundo (*ang kalaliman*) ay ang link na itinatag sa pagitan ng " *ikaapat at ikaanim na trumpeta* ". Ang mga detalye ng pag-unlad ng digmaang ito ay ipinahayag sa Dan.11:40 hanggang 45.

Ang ikaapat na “ *hayop* ” ay tumutukoy sa pananampalatayang Protestante at sa pananampalatayang Katoliko, ang kaalyado nito, sa huling pagsubok ng pananampalataya sa makalupang kasaysayan. Siya ay “ *umakyat mula sa lupa* ,” sa Apoc.13:11; na nangangahulugan na siya mismo, na lumalabas sa pananampalatayang Katoliko na sinasagisag ng " *dagat* ". Napakalaki, ang panahon ng Repormasyon ay nagtatag ng isang relihiyong Protestante, na may maraming aspeto, na minarkahan ng apostasya, na nagpapatotoo sa mga gawa ni John Calvin, sa isang mahilig makipagdigma, malupit, malupit, at mapang-usig na karakter. Ang pagpasok sa bisa ng utos ng Dan.8:14 ay hinatulan ito sa buong mundo mula sa tagsibol ng 1843.

Ang institusyonal na pananampalatayang Adventist, na umusbong na buhay mula sa pagsubok ng pananampalataya ng Protestante noong 1843-1844, ay bumagsak at bumalik sa katayuan ng pananampalatayang Protestante at ang banal na sumpa nito mula noong taglagas ng 1994; ito ay dahil sa opisyal na pagtanggi sa banal na makahulang liwanag na ipinahayag sa gawaing ito mula 1991. Ang espirituwal na kamatayang ito ng institusyonal na anyo ay ipinropesiya sa Rev.3:16: “Isusuka kita *sa aking bibig* ”.

Ang mga huling katuparan ng mga propesiya ay nasa harap natin, at ang pananampalataya ng bawat isa ay masusubok. Makikilala ng Panginoong Jesucristo, sa gitna ng lahat ng tao, yaong mga pag-aari niya, yaong mga tumanggap sa kanyang mahahalagang paghahayag, ang bunga ng banal na pag-ibig, nang may kagalakan at nagpapasalamat na katapatan.

Sa oras ng huling pagpili, ang mga hinirang ay makikilala sa pamamagitan ng katotohanan na malalaman nila kung bakit ang nahulog na pagkahulog, ang banal na Apocalipsis sa gayon ay gagawa ng pagkakaiba sa pagitan ng mga naligtas at ang nawala na kung saan mula sa panahon ng apostoliko "Ephesus", sa *Apo* 2:5, sinabi ng Diyos, “ *Alalahanin mo kung saan ka nahulog* ”; at noong 1843, sa panahon ng “ *Sardis* ”, sinabi rin niya sa mga Protestante, sa Rev.3:3: “ *alalahanin mo kung paano mo tinanggap at narinig; at ingatan at magsisi* ”; ito ay umaabot sa mga nahulog na Adventist mula noong 1994, na bagama't mga tagamasid ng Sabbath, ay tumanggap mula kay Jesus ng mensaheng ito ng Apoc. 3:19: “ *Aking sinasaway at pinarurusahan ang lahat ng aking minamahal; kaya't maging masigasig at magsisi* ."

Sa paghahanda ng makahulang Apocalipsis na ito, ang Diyos na manlilikha, na nakatagpo sa persona ni Jesu-Kristo, ay nagtakda sa kaniyang sarili ng tunguhin na pahintulutan ang kaniyang mga pinili na malinaw na makilala ang kanilang mga kaaway; ang bagay ay tapos na at ang layunin ng Diyos ay nakamit.

Kaya't pinayaman sa espirituwal, ang kanyang Pinili ay naging " *Ang Nobya na inihanda para sa Hapunan ng Kasal ng Kordero* ". Siya ay " *dinamitan siya ng mainam na puting lino, na siyang mga matuwid na gawa ng mga banal* " sa Rev.19:7. Kayong nabasa ang nilalaman ng gawaing ito, kung mayroon kayong pagkakataon at pagpapala na mapabilang sa kanila, " *ihanda ninyo ang inyong sarili sa pagharap sa inyong Diyos* " (Amos 4:12), sa kanyang katotohanan!

Bagaman ganap na nakumpleto ang pagtukoy sa mahiwagang mga hula ng Daniel at Apocalipsis at ang panahon ng tunay na pagbabalik ni Kristo ay alam na natin ngayon, ang tanong na ito mula kay Jesu-Kristo na sinipi sa Lucas 18:8 ay nag-iiwan ng medyo nakababahalang pag-aalinlangan: " Sinasabi ko sa inyo, *siya ay magbibigay ng hustisya sa kanila nang mabilis.* ***Ngunit pagdating ng Anak ng Tao, makakatagpo ba siya ng pananampalataya sa lupa?*** ". Sapagkat ang kasaganaan ng intelektuwal na kaalaman sa katotohanan ay hindi makakatumbas sa kahinaan ng kalidad ng pananampalatayang ito. Ang sangkatauhan na haharapin sa pagbabalik ni Hesukristo ay nabuo sa isang klimang paborable sa lahat ng anyo ng matinding hinihikayat na pagkamakasarili. Ang tagumpay ng indibiduwal ay naging layunin na makamit sa anumang halaga, kahit na sa pamamagitan ng pagdurog sa kapwa, at ito sa mahabang panahon ng kapayapaan sa daigdig sa mahigit na 70 taon. Kapag alam natin na ang mga halaga ng langit na iminungkahi ni Hesukristo ay ganap na sumasalungat sa pamantayang ito ng ating panahon, ang kanyang tanong ay mukhang malungkot na makatwiran, dahil ito ay maaaring mag-alala sa mga tao na naniniwala sa kanilang sarili na "hinirang", ngunit mananatili lamang para sa kanilang kasawian ng "tinawag"; dahil hindi makikita ni Jesus sa kanila ang kalidad ng pananampalataya na kinakailangan upang maging karapat-dapat sa kanyang biyaya.

Ang sulat ay pumapatay ngunit ang Espiritu ay nagbibigay buhay

Kinukumpleto ng huling kabanata ang pag-decipher ng Apocalypse Revelation. Sa katunayan, ipinakita ko pa lamang ang mga biblikal na kodigo na ginagawang posible upang matukoy ang mga simbolo na ginagamit ng Diyos sa kanyang mga propesiya, ngunit habang ang kanilang layunin ay ihayag ang kanyang kahilingan para sa pagbabalik ng Sabbath mula noong 1843-1844, ang salitang sabbath ay hindi lilitaw. minsan lamang sa mga makahulang tekstong ito ng Daniel o Apocalipsis. Ito ay palaging iminumungkahi ngunit hindi malinaw na binanggit. Ang dahilan ng hindi malinaw na pagpapangalan dito ay ang pagsasagawa ng Sabbath ay isang pangunahing normalidad ng apostolikong pananampalatayang Kristiyano, dahil makikita ng lahat na ang paksa ng Sabbath ay hindi kailanman isang bagay ng kontrobersya sa pagitan ng mga Hudyo at ng mga unang apostol, mga disipulo ng Panginoong Hesukristo. Gayunpaman, ang diyablo ay hindi tumitigil sa pag-atake sa kanya, una ay nag-uudyok sa mga Hudyo na "dungisan" siya, pagkatapos ay ikalawa ang mga Kristiyano, sa pamamagitan ng paggawa sa kanya ng ganap na "pagwalang-bahala". Upang makamit ang resultang ito, binigyan niya ng inspirasyon ang mga maling pagsasalin ng mga orihinal na teksto na nagbanggit sa kanya. Gayundin, ang pagtatanghal na ito ng banal na katotohanan ay hindi magiging kumpleto kung wala ang pagtuligsa sa mga kasuklam-suklam na gawaing ito, na ang mga biktima ay, una, ang Diyos kay Jesu-Kristo, pagkatapos ay ang mga taong maaaring mag-alok ng kanyang nagbabayad-salang kamatayan ng buhay na walang hanggan.

Pinagtitibay ko, sa harap ng Diyos, na mayroong umiiral sa mga sinulat ng luma at bagong mga tipan, iyon ay, ang buong Bibliya, **walang** talatang nagtuturo ng pagbabago sa katayuan ng Sabbath mula sa ikaapat sa sampung utos nito; bukod dito, pinabanal ng Diyos, mula sa simula ng kanyang paglikha ng ating mundo sa lupa.

Dahil sa pagtalikod sa Protestante dahil sa pagpasok sa bisa ng utos ng Daniel 8:14, sa tagsibol ng 1843 hanggang ngayon, ang pagbabasa ng Bibliya ay nakamamatay. Nais kong ituro na hindi ang Bibliya ang sadyang pumapatay, ito ay ang paggamit nito batay sa mga pagkakamali sa pagsasalin na lumilitaw sa mga isinaling bersyon ng orihinal na mga tekstong " *Hebrew at Greek ";* ngunit higit sa lahat problema rin ito dahil sa hindi magandang interpretasyon. Ang Diyos mismo ang nagpapatunay sa bagay, sa mga larawan, sa Rev.9:11: " *Nasa kanila bilang hari ang anghel ng kalaliman, na pinangalanan sa Hebreo Abaddon, at sa Griyego na Apolyon.* ". Naaalala ko rito ang nakatagong mensahe sa talatang ito: " *Abbadon at Apollyon* " ibig sabihin, " *sa Hebrew at Greek* ": Destroyer. Sinisira ng " *Anghel ng kalaliman* " ang pananampalataya gamit ang biblikal na " *dalawang saksi* " ng Rev.11:3.

Gayundin, mula noong 1843, ang mga huwad na mananampalataya ay nakagawa ng dalawang pagkakamali sa kanilang pagbabasa ng makasaysayang patotoo ng Bibliya. Ang una ay ang pagbibigay ng higit na kahalagahan sa kapanganakan ni Jesu-Kristo kaysa sa kanyang kamatayan at ang pangalawa ay nagpapatibay sa pagkakamaling ito, sa pamamagitan ng pagbibigay ng higit na kahalagahan sa kanyang muling pagkabuhay kaysa sa kanyang kamatayan. Ang dobleng pagkakamaling ito ay nagpapatotoo laban sa kanila, dahil ang pagpapakita ng pag-ibig ng Diyos sa kanyang mga nilalang, sa esensya, ay

nakasalalay sa kanyang kusang-loob na desisyon na ibigay, kay Kristo, ang kanyang buhay para sa pagtubos ng kanyang mga hinirang. Ang pagbibigay ng priyoridad sa muling pagkabuhay ni Jesus ay binubuo ng pagbaluktot sa pagliligtas na proyekto ng Diyos, at ito ay nagdadala para sa mga nagkasala ng kahihinatnan ng paghihiwalay ng kanilang mga sarili mula sa kanya at pagsira sa kanyang banal, makatarungan at mabuting alyansa. Ang tagumpay ni Kristo ay nakasalalay sa kanyang pagtanggap sa kamatayan, ang kanyang muling pagkabuhay ay ang masaya at makatarungang bunga ng kanyang banal na pagiging perpekto.

Colosas 2:16-17: “ *Kaya't huwag kayong hatulan ng sinoman tungkol sa pagkain o pag-inom, o tungkol sa kapistahan, o bagong buwan, o mga sabbath: ang mga ito ay anino ng mga bagay na darating, ngunit ang katawan ay kay Cristo.* »

Ang talatang ito ay kadalasang ginagamit upang bigyang-katwiran ang pagtigil sa pagsasagawa ng lingguhang “ *Sabbath* .” Dalawang dahilan ang kumukondena sa pagpiling ito. Ang una ay ang pananalitang “ *mga sabbath* ” ay tumutukoy sa “ *mga sabbath* ” na idinaraos ng taunang relihiyosong “ *mga kapistahan* ” na itinalaga ng Diyos sa Levitico 23. Ito ay mga nakagagalaw na “ *mga sabbath* ” na inilalagay sa simula at kung minsan sa dulo sa panahon ng mga relihiyosong “ *kapistahan* ”. Ang mga ito ay pinukaw ng pananalitang " *huwag kang gagawa ng anumang gawaing paglilingkod sa araw na iyon* ". Wala silang kaugnayan sa *lingguhang "Sabbath* " maliban sa kanilang pangalan na " *Sabbath* " na nangangahulugang "huminto, magpahinga" at na lumitaw sa unang pagkakataon sa Gen.2:2: " *Nagpahinga ang Diyos* ". Dapat ding tandaan na ang salitang “ *sabbath* ” na binanggit sa Hebreong teksto ng ikaapat na utos ay hindi lumilitaw sa salin ng L.Segond na tumutukoy dito, lamang, sa ilalim ng pangalang “ *araw ng pahinga* ” o “ *ikapitong araw* ” . Gayunpaman, nag-ugat ito mula sa pandiwang binanggit sa Gen.2:2: “ *rest* ” o “ *the Sabbath* ” na malinaw na pinangalanan sa JNDarby version ng Bibliya.

Ang ikalawang dahilan ay ito: Sinabi ni Pablo tungkol sa “ *mga kapistahan at mga sabbath* ” na ang mga ito ay “ *mga anino ng mga bagay na darating* ” ibig sabihin, mga bagay na naghuhula ng isang realidad na noon o mangyayari pa. Ipagpalagay na ang " *ikapitong araw na Sabbath* " ay nababahala sa talatang ito, nananatili ang isang " *darating na anino* " hanggang sa pagdating ng ikapitong milenyo na hinuhulaan nito. Ang kamatayan ni Jesucristo ay nagpahayag ng kahulugan ng “ *ikapitong araw na Sabbath* ” na nagpropesiya, dahil sa Kanyang tagumpay laban sa kasalanan at kamatayan, ang selestiyal na “ *libong taon* ” kung saan hahatulan ng Kanyang mga hinirang ang nahulog na mga patay sa lupa at selestiyal.

Sa talatang ito, " *ang mga kapistahan, mga bagong buwan* " at ang kanilang " *mga sabbath* " ay nauugnay sa pagkakaroon ng pambansang anyo ng lumang tipan na Israel. Sa pamamagitan ng pagtatatag, sa pamamagitan ng kaniyang kamatayan, ng bagong tipan, ginawa ni Jesu-Kristo ang mga makahulang bagay na ito na walang silbi; kinailangan nilang huminto at maglaho tulad ng isang " *anino* " na kumukupas bago ang katotohanan ng kanyang natapos

na ministeryo sa lupa. Habang ang lingguhang "Sabbath" ay naghihintay sa pagdating ng ikapitong milenyo upang matugunan ang inihula nitong katotohanan at mawala ang pagiging kapaki-pakinabang nito.

Binanggit din ni Pablo ang " *pagkain at pag-inom* ." Bilang isang tapat na lingkod, alam niya na ang Diyos ay nagsalita tungkol sa mga bagay na ito sa Levitico 11 at Deuteronomio 14 kung saan itinakda niya ang mga dalisay na pagkain na pinapayagan at ang mga maruruming pagkain na ipinagbabawal. Ang mga pangungusap ni Pablo ay hindi nilayon upang hamunin ang mga banal na ordenansa kundi ang mga opinyon lamang ng tao (*na walang sinuman...*) ang nagpahayag sa paksang ito na kanyang bubuuin sa Roma 14 at 1 Cor.8 kung saan ang kanyang mga kaisipan ay lumilitaw nang mas malinaw. Ang paksa ay tungkol sa mga pagkaing inihain sa mga diyus-diyosan at huwad na mga diyos. Ipinaalala niya sa mga hinirang na bumubuo sa espirituwal na Israel ng Diyos ang kanilang mga tungkulin sa kanya, na sinasabi sa 1 Cor.10:31: " *Kung kayo ay kumakain, o umiinom, o gumagawa ng anupaman, gawin ninyo ang lahat sa ikaluluwalhati ng Diyos* ." Ang Diyos ba ay niluluwalhati ng mga hindi binabalewala at hinahamak ang kanyang mga inihayag na ordenansa sa mga bagay na ito?

Si Santiago, ang kapatid ni Jesus, ang nagsasalita sa ngalan ng mga apostol **tungkol sa paksa ng pagtutuli** , sa Gawa 15:19-20-21: " *Kaya't iniisip ko na huwag nating alalahanin yaong mga bansang bumaling sa sa Dios, kundi sulatan sila na sila'y umiwas sa karumihan ng mga diosdiosan, at sa pakikiapid, at sa mga binigti, at sa dugo; sapagka't si Moises, mula sa mga sinaunang salinlahi, ay mayroong sa bawa't lungsod ng mga nangangaral sa kaniya, na binabasa sa mga sinagoga* ***tuwing Sabbath*** ."

Kadalasang ginagamit upang bigyang-katwiran ang kalayaan ng mga paganong nagbabalik-loob patungo sa Sabbath, ang mga talatang ito ay bumubuo sa kabaligtaran ng pinakamahusay na patunay ng pagsasagawa nito na hinimok at itinuro ng mga apostol. Sa katunayan, isinasaalang-alang ni Jacques na hindi kapaki-pakinabang na magpataw ng pagtutuli sa kanila at ibinubuod niya ang mahahalagang prinsipyo dahil ang malalim na turo ng relihiyon ay ihaharap sa kanila kapag pumunta sila "tuwing Sabbath" sa mga sinagoga ng mga Judio sa kanilang mga ***lokalidad*** .

Ang isa pang dahilan na ginamit upang bigyang-katwiran ang pagtigil sa dalisay at maruming pag-uuri ng mga pagkain: ang pangitain na ibinigay kay Pedro sa Mga Gawa 10. Ang kanyang paliwanag ay binuo sa Mga Gawa 11 kung saan tinukoy niya ang "mga maruruming hayop" ng pangitain sa paganong "mga tao" na dumating upang manalangin sa kanya na pumunta sa Romanong senturyon na si "Cornelius". Sa pangitaing ito, inilalarawan ng Diyos ang maruming katangian ng mga pagano na hindi naglilingkod sa Kanya at naglilingkod sa mga huwad na diyos. Gayunpaman, ang kamatayan at pagkabuhay na mag-uli ni Jesucristo ay nagdudulot ng malaking pagbabago para sa kanila, dahil ang pintuan ng biyaya ay nabuksan sa kanila sa pamamagitan ng pananampalataya sa nagbabayad-salang sakripisyo ni Jesucristo. Sa pamamagitan ng pangitain na ito itinuro ng Diyos kay Pedro ang bagong bagay na ito. Dahil dito, ang

klasipikasyon ng dalisay at marumi na itinatag ng Diyos sa Levitico 11 ay nananatili at nagpapatuloy hanggang sa katapusan ng mundo. Maliban doon, mula noong 1843, sa utos ng Dan.8:14, ang pagkain ng mga tao ay kinuha ang pamantayan ng orihinal na " *pagpabanal* " na itinatag at iniutos sa Gen.1:29: " *At sinabi ng Diyos: Narito, Ako Ibinigay ko ang bawa't halamang namumunga ng binhi na nasa ibabaw ng buong lupa, at ang bawa't punong kahoy na may bunga ng isang puno, na namumunga ng binhi; ito ang magiging pagkain mo* ."

Ibinigay ni Jesus ang kanyang buhay sa pisikal at mental na pagpapahirap upang iligtas ang kanyang mga hinirang. Huwag pagdudahan ang napakataas na antas ng kabanalan na hinihingi ng marubdob na kamatayang ito bilang kapalit mula sa kanyang iniligtas. Sa katotohanan !

Ang makalupang panahon ni Jesu-Kristo

Ang perlas ng Sabbath ng Marso 20, 2021

Sa simula ng aking ministeryo, kumbinsido ako, at kinanta ko ito, na "Si Jesus ay ipinanganak sa tagsibol." Sa Sabbath na ito ng Marso 20, 2021, ang spring equinox ay matatagpuan sa 10:37 a.m. sa pagsisimula ng isang espirituwal na pagpupulong. Pagkatapos ay inakay ako ng Espiritu na hanapin ang mga patunay ng kung ano ang hanggang noon ay isang simpleng paniniwala lamang ng pananampalataya. Pinahintulutan kami ng isang kalendaryong Hudyo na ilagay ang oras ng spring equinox ng taon – 6 bago ang aming opisyal na Kristiyanong petsa ng kapanganakan ng ating Tagapagligtas, sa "Sabbath" ng Marso 21.

Bakit taon - 6?

Dahil ang aming opisyal na pakikipag-date sa kapanganakan ni Jesu-Kristo ay binuo sa dalawang pagkakamali. Noon lamang ika-6 $^{na\ siglo}$ AD nagsimula ang Katolikong monghe na si Dionysius the Little na magtatag ng isang kalendaryo. Sa kawalan ng mga detalye sa Bibliya o kasaysayan, inilagay niya ang kapanganakan na ito sa petsa ng pagkamatay ni Haring Herodes, na inilagay niya noong 753 ng pagkakatatag ng Roma. Simula noon, kinumpirma ng mga istoryador ang isang pagkakamali ng 4 na taon sa kanyang pagkalkula; na naglagay sa pagkamatay ni Herodes noong 749 mula sa pagkakatatag ng Roma.

Ngunit, isinilang si Jesus bago mamatay si Herodes at ang Mat.2:16 ay nagbibigay sa atin ng katumpakan na naglalagay sa edad ni Hesus sa " *dalawang taon* " sa panahon ng "masaker ng mga inosente" na iniutos ng galit na Haring Herodes, dahil nagdusa siya at naramdaman ang pagdating ng kamatayan na maglalayo sa kanya mula sa mga pagtatamasa ng kapangyarihan. Ang detalye ay mahalaga, dahil ang teksto ay tumutukoy, " *dalawang taon, ayon sa petsa kung saan siya ay maingat na nagtanong sa mga pantas* ." Idinagdag sa apat na taon ng nakaraang pagkakamali, ang taon – 6, o 747 ng pagkakatatag ng Roma, ay itinatag ayon sa Bibliya.

Ang spring equinox ng taon - 6

Pagbagsak sa isang Sabbath, sa taong ito - 6, sinasabi sa atin ng Bibliya na isang anghel ang nagpakita ng kanyang sarili sa "mga pastol *na nagbabantay sa kanilang mga kawan* ". Ipinagbabawal ng Sabbath ang pangangalakal ngunit hindi ang pag-iingat at pangangalaga na ibinigay sa mga hayop; Kinumpirma ito ni Jesus sa pagsasabing: " *Sino sa inyo ang may isang tupa na nahulog sa hukay at hindi dumarating at iligtas ito, kahit na sa araw ng Sabbath? ?* ". Kaya sa pamamagitan ng isang anghel, ang pagsilang ng " *Mabuting Pastol* ", tagapagligtas at gabay ng mga tupa ng tao ay inihayag, una, sa mga pastol ng tao, tagapag-alaga at tagapagtanggol ng mga tupa ng hayop. Nilinaw ng anghel: " *...sapagkat ipinanganak sa inyo ngayon sa lunsod ni David ang isang Tagapagligtas, na siyang Kristo na Panginoon* ." Ang " *ngayon* " kung gayon ay ang araw ng Sabbath at ang anunsyo ay ginawa sa gabi, ang kapanganakan ni Jesus ay naganap sa pagitan ng 6 p.m., ang simula ng Sabbath, at ang oras ng gabi ng pagpapahayag na ginawa ng anghel sa mga pastol. Dapat nating itatag ngayon ang tiyak na oras kung kailan, sa time dial ng Israel, ang spring equinox ng taon - 6 ay natupad. Ngunit hindi pa ito posible dahil wala kaming anumang impormasyon tungkol sa panahong ito.

Ang pagsilang ni Jesus sa Sabbath ay ginagawang maliwanag at ganap na lohikal ang plano ng pagliligtas ng Diyos. Ipinahayag ni Jesus ang kanyang sarili bilang " *Anak ng* Tao *"* , " *ang Guro ng Sabbath* ". Sapagkat ang Sabbath ay pansamantala at ang pagiging kapaki-pakinabang nito ay nagpapatuloy hanggang sa araw ng ikalawang pagparito nito, sa panahong ito ay makapangyarihan at maluwalhati. Ibinigay ni Jesus ang buong kahulugan ng Sabbath dahil hinulaan niya ang natitirang bahagi ng ikapitong milenyo na napanalunan para sa kanyang mga hinirang lamang sa pamamagitan ng kanyang tagumpay laban sa kasalanan at kamatayan.

Upang markahan ang kanyang pagpasok sa pagiging adulto, sa edad na "labindalawang taon", si Jesus ay nakialam sa espirituwal na paraan sa mga taong relihiyoso na kanyang kinuwestiyon tungkol sa Mesiyas na inihayag sa Banal na Kasulatan. Hiwalay sa kanyang mga magulang na naghahanap sa kanya sa loob ng tatlong araw, pinatotohanan niya ang kanyang banal na kalayaan at ang kanyang kamalayan sa kanyang misyon na pabor sa makalupang mga tao.

Pagkatapos ay darating ang panahon para sa kaniyang aktibo at opisyal na ministeryo sa lupa. Ang mga turo ng Daniel 9:27 ay nagpapakita nito sa anyo ng isang " *tipan* " *ng* " *a linggo* " na sumasagisag sa pitong taon sa pagitan ng taglagas 26 at taglagas 33. Sa pagitan ng dalawang taglagas na ito ay, nasa gitnang

posisyon, ang tagsibol at ang kapistahan ng Paskuwa ng taong 30 kung saan, sa 3 p.m., "sa kalagitnaan ng linggo ng Pasko ng Pagkabuhay, Miyerkules Abril 3, 30 Pinahinto ni Jesu-Kristo *ang "hain at pag-aalay* " ng hayop sa seremonyang Hebreo, sa pamamagitan ng pag-aalay ng kanyang buhay upang tubusin ang mga kasalanan ng kanyang mga hinirang lamang. Sa araw ng kanyang kamatayan, si Jesus ay 35 taon at 13 araw na gulang. Palibhasa'y namamatay na matagumpay laban sa kasalanan at kamatayan, maiaalay ni Jesus ang kaniyang espiritu sa Diyos, sa pagsasabing, " *Naganap na* ." Ang kanyang tagumpay laban sa kamatayan ay nakumpirma nang maglaon sa pamamagitan ng kanyang muling pagkabuhay. Sa gayo'y sinamahan at tinuruan niya ang kanyang mga apostol at mga disipulo hanggang, habang nakatingin sila, umakyat siya sa langit bago ang kapistahan ng Pentecostes, ayon sa patotoong ibinigay sa Mga Gawa 1:1 hanggang 11. Ngunit inihanda ng mga anghel sa pagkakataong ito ang pagpapahayag ng kanyang maluwalhating pagbabalik, na nagsasabi: " *Mga lalaking taga-Galilea, bakit kayo nakatayo rito na nakatingin sa langit?* ***Itong si Jesus*** *, na inakyat mula sa inyo patungo sa langit,* ***ay darating sa paraang katulad ng nakita ninyong pag-akyat niya sa langit.*** ". Noong Pentecostes, sinimulan niya ang kanyang selestiyal na ministeryo ng "Banal na Espiritu" na nagpapahintulot sa kanya na kumilos hanggang sa katapusan ng mundo, sa parehong oras, sa espiritu ng bawat isa sa kanyang mga hinirang na nakakalat sa lupa. Ito ay pagkatapos na ang kanyang pangalan ay nagpropesiya sa Isa.7:14, 8:8 at Matt.1:23, " *Emmanuel* " na ang ibig sabihin ay, "Ang Diyos ay sumasa atin", ay tumatagal, lalo pa, ang tunay na kahulugan nito.

Ang mga detalyeng ibinigay sa dokumentong ito ay bumubuo ng mga gantimpala na ibinibigay ni Jesus sa kaniyang mga hinirang bilang tanda ng pagpapahalaga sa kanilang pagpapakita ng pananampalataya. Ito ay kung paano ang petsa ng kanyang kamatayan ay nagbibigay-daan sa amin upang malaman at ibahagi sa kanya ang tungkol sa kanyang huling maluwalhating pagbabalik na kanyang naka-iskedyul para sa unang araw ng tagsibol sa taong 2030; ibig sabihin, 2000 taon pagkatapos ng tagsibol ng kanyang pagpapako sa krus noong Abril 3, 30.

Kabanalan at pagpapakabanal

Ang kabanalan at pagpapakabanal ay hindi mapaghihiwalay at mga kondisyon ng kaligtasan na inialay ng Diyos kay Jesu-Kristo. Naalala ito ni Pablo sa Heb.12:14: " *Itaguyod ang kapayapaan sa lahat, at ang kabanalan, na kung wala ito ay walang makakakita sa Panginoon* ."

Ang banal na konseptong ito ng " **pagpabanal** " ay dapat na ganap na maunawaan dahil ito ay may kinalaman sa "lahat ng pag-aari ng Diyos" at tulad ng lahat ng may-ari, hindi ito maaaring alisin nang walang kahihinatnan para sa mga taong maglakas-loob na gawin ito. Ngayon, hindi na kailangang tukuyin at itatag ang isang listahan ng mga bagay na pag-aari niya; Lumikha ng buhay at lahat ng naririto, lahat ay sa kanya. Kaya nga siya ay may karapatan sa buhay at kamatayan sa lahat ng kanyang buhay na nilalang. Gayunpaman, ang pag-iiwan sa lahat ng karapatang mamuhay kasama niya o mamatay nang wala siya, ang kanyang mga pinili ay sumasama sa kanya sa pamamagitan ng isang malaya at kusang-loob na pagpili na mapabilang sa kanya magpakailanman. Ang pakikipagkasundo na ito sa kanya ay ginagawang pag-aari ang kanyang mga pinili. Ang mga tinatanggap at kinikilala niya ay pumasok sa kanyang konsepto ng **pagpapakabanal** na nauukol na sa lahat ng mga batas kung saan napapailalim ang buhay sa lupa. Ang pagpapakabanal kung gayon ay binubuo ng pagsang-ayon na magpasakop sa pisikal at moral na mga batas na itinatag, at samakatuwid ay inaprubahan, ng Diyos. Ito ay para sa dobleng dahilan na ang Sabbath at ang Sampung Utos ay konkretong ipinahayag ang banal na pagpapakabanal na ito, na ang paglabag ay mangangailangan ng kamatayan ng Mesiyas na si Jesus.

Ang konseptong ito ng pagpapakabanal ay napakahalaga na nakita ng Diyos na angkop na tukuyin ito mula sa simula ng Bibliya sa Gen.2:3, sa pamamagitan ng pagpapabanal sa ikapitong araw. Kaya't hindi kataka-taka na ang bilang na ito na pito ay naging "maharlikang selyo" nito sa buong Bibliya at lalo na sa Rev.7:2: " *At nakita ko ang isa pang anghel, na umaakyat patungo sa* ***sumisikat na araw*** *, at may hawak* ***na tatak . ng buhay na Diyos*** *; siya ay sumigaw ng malakas na tinig sa apat na anghel na pinagkalooban upang ipahamak ang lupa at ang dagat, at sinabi niya* : Ang mga may tainga upang marinig ang mungkahi ng banayad na Espiritu ng Diyos ay mapapansin na ang " ***tatak ng buhay na Diyos*** " ay binanggit sa kabanatang ito "7" ng Apocalipsis.

Sa araw ng Paskuwa at Sabbath na ito ng Abril 3, 2021, ang anibersaryo ng kamatayan ng ating Tagapagligtas na si Jesucristo, itinuro ng Espiritu ng Diyos ang aking mga isipan sa santuwaryo ni Moises at sa Templo na itinayo ni Haring Solomon sa Jerusalem. Napansin ko ang isang detalye doon na lubos na nagpapatunay sa interpretasyon na ibinigay ko sa santuwaryo na ito; ibig sabihin, isang propetikong tungkulin ng dakilang proyektong nagliligtas na inihanda para sa mga hinirang na tinubos ng Diyos.

Mula noong 1948, dala pa rin ang banal na sumpa dahil sa kanilang pagtanggi na kilalanin si Jesu-Kristo bilang ang "Mesiyas" na isinugo ng Diyos, nabawi ng mga Judio ang kanilang pambansang lupain. Simula noon, isang ideya, isang pag-iisip ang nahumaling sa kanila: muling pagtatayo ng Templo sa Jerusalem. Kawawa naman sila, hinding-hindi mangyayari ang bagay na ito, dahil

may magandang dahilan ang Diyos para pigilan ito; natapos ang kanyang tungkulin sa kamatayan at muling pagkabuhay ni Jesu-Kristo. Ang kabanalan ng templo ay natagpuan ang buong katuparan nito sa kaluluwa ng "Mesiyas", sa kanyang laman at kanyang espiritu, perpekto at walang anumang mantsa. Inihayag ni Jesus ang aral na ito nang sabihin niya sa Juan 2:14, tungkol sa kanyang katawan, " *gibain mo ang templong ito, at sa tatlong araw ay itatayo ko ito* ."

Ang pagtatapos ng pagiging kapaki-pakinabang ng templo ay kinumpirma ng Diyos sa maraming paraan. Una, pinalaglag niya ito noong AD 70 ng mga tropang Romano ni Tito, gaya ng ipinropesiya sa Daniel 9:26. Pagkatapos, sa pagpapaalis sa mga Hudyo, ibinigay niya ang lugar ng templo sa relihiyon ng Islam, na nagtayo ng dalawang moske doon; ang pinakamatandang "Al-Aqsa" at ang Dome of the Rock. Samakatuwid, ang Israel, mula sa Diyos, ay walang posibilidad o pahintulot na muling itayo ang templo nito. Sapagkat ang muling pagtatayo na ito ay makakasira sa kanyang ipinropesiya na proyekto ng kaligtasan.

Ang panahon ng bisa ng templo sa Jerusalem ay inukit sa anyo ng pagtatayo nito. Ngunit para mas malinaw na makita, kailangan na nating suriin ang mga inihayag na detalye ng relihiyosong gusaling ito na nagdadala ng kabanalan. Pansinin natin na ang templo ay itatayo ni Haring David na nagpahayag ng pagnanais at pinili ang Jerusalem na tanggapin ito; Sumang-ayon ang Diyos. Para magawa ito, pinaganda at pinatibay niya ang sinaunang lunsod na ito na tinatawag na "Jebus" mula pa noong panahon ni Abraham. Kaya, sa pagitan ni David at "anak ni David", ang "Mesiyas", "isang libong taon" ay lumipas. Ngunit hindi siya pinahintulutan ng Diyos na gawin iyon, at ipinaalam niya sa kanya ang dahilan; siya ay naging isang lalaking may dugo sa pamamagitan ng pagpaslang sa kaniyang tapat na lingkod na si "Urijah na Hiteo" upang kunin ang kaniyang asawa, si "Bathsheba", na nang maglaon ay naging ina ni Haring Solomon. Kaya pinasan ni David ang kabayaran ng kanyang kasalanan, pinarusahan sa pamamagitan ng pagkamatay ng kanyang panganay na anak na lalaki, na isinilang ni Bathsheba, pagkatapos, matapos magawa nang walang utos ng Diyos ang bilang ng kanyang mga tao, siya ay pinarusahan at iminungkahi ng Diyos sa kanya na piliin ang kanyang parusa sa pagitan tatlong pagpipilian. Ayon sa 2 Sam.24:15, pinili niya ang pagkamatay ng epidemya na salot na pumatay ng 70,000 biktima sa loob ng tatlong araw.

Sa I Mga Hari 6 makikita natin ang paglalarawan ng templong itinayo ni Solomon. Binigyan niya ito ng pangalan, "bahay ni YaHWéH". Ang terminong "bahay" ay nagpapahiwatig ng isang lugar ng muling pagsasama-sama ng pamilya. Ang itinayong bahay ay hinuhulaan ang pamilya ng tumutubos na Diyos na lumikha. Binubuo ito ng dalawang magkadikit na elemento: ang santuwaryo at ang templo.

Sa lupa, ang mga ritwal ng relihiyon ay isinasagawa na ginagawa sa lugar na awtorisado para sa tao. Tinawag ito ni Solomon: templo. Bilang karugtong ng kabanal-banalang dako, na tinatawag niyang santuwaryo, at kung saan ito ay pinaghihiwalay lamang ng isang tabing, ang silid ng templo ay apatnapung siko ang haba, o dalawang beses na mas malaki kaysa sa santuwaryo. Sa gayon, ang templo ay sumasakop sa 2/3 ng buong bahay.

Bagama't itinayo noong bandang huli sa panahon ni Moises, ang tipan ng mga Judio ay ganap na nasa ilalim ng payong ng tipan na ginawa sa pagitan ng Diyos at ni Abraham sa simula ng ikatlong milenyo mula kay Adan. Ang “Mesiyas ay ihaharap ang kanyang sarili sa mga Judio sa simula ng ikalimang milenyo, pagkalipas ng 2000 taon. Gayunpaman, ang oras na inilaan ng Diyos sa lupa para sa pagpili nito ng mga hinirang ay 6000 taon. Sa gayon, hinahanap natin ang oras, ang proporsyon na 2/3 + 1/3 ng bahay ni YaHWéH. At sa paghahambing na ito, ang 2/3 ng tipan ni Abraham ay tumutugma sa 2/3 ng bahay ni YaHWéH na nagtatapos sa naghihiwalay na tabing. Ang belo na ito ay gumaganap ng isang pangunahing papel dahil ito ay nagmamarka ng paglipat mula sa terrestrial patungo sa celestial; ang pagkaalam nito na ang pagbabagong ito ay nagmamarka ng pagkumpleto ng makahulang papel ng makalupang templo. Ang mga paniwalang ito ay nagbibigay sa naghihiwalay na tabing ng kahulugan ng kasalanan na naghihiwalay sa perpektong selestiyal na Diyos mula sa hindi perpekto at makasalanang makalupang tao mula kina Adan at Eva. Ang naghihiwalay na belo ay may dalawahang katangian, dahil dapat itong umayon sa celestial na kasakdalan at ang makalupang di-kasakdalan ng dalawang magkadugtong na piraso. Ito ay pagkatapos na ang papel na ginagampanan ng Mesiyas ay dahil siya ay ganap na katawanin ang katangiang ito. Sa kanyang banal na pagiging perpekto, si Jesucristo ay naging kasalanan sa pamamagitan ng pagdala sa kanyang mga hinirang bilang kahalili nila upang magbayad-sala para sa kanila at magbayad ng mortal na halaga.

Ang pagsusuring ito ay humahantong sa atin na makita sa santuwaryo ang larawan ng isang propetikong sunod-sunod na mga dakilang yugtong espirituwal na minarkahan tuwing 2000 taon: Unang [sakripisyong] inialay ni Adan – Sakripisyo na inialay ni Abraham sa Bundok Moria, sa hinaharap na Golgota – Sakripisyo ni Kristo sa paanan ng Bundok Golgota - Sakripisyo ng mga huling hinirang na pinigilan ng maluwalhating pagbabalik ng tagapagligtas na si Hesukristo kay Michael.

Para sa Diyos, na ayon sa 2 Pedro 3:8, " *ang isang araw ay tulad ng isang libong taon, at ang isang libong taon ay tulad ng isang araw* ", (tingnan din ang Awit 90:4), ang makalupang programa ay itinayo sa larawan ng linggo sa isang sunod-sunod na: 2 araw + 2 araw + 2 araw. At sa likod ng paghalili na ito ay bubukas ang walang hanggang " *ikapitong araw* ".

Ang mga nilalaman ng dalawang silid ng banal na bahay ay lubhang nagsisiwalat.

Ang santuwaryo o pinakabanal na lugar

Ang dalawang kerubin na nakabuka ang mga pakpak

Ang santuwaryo na tinatawag na pinakabanal na lugar ay may sukat na 20 siko ang haba at 20 siko ang lapad. Ito ay isang perpektong parisukat. At ang taas din nito ay 20 siko; na ginagawa itong isang kubo; ang triplicate na imahe ng pagiging perpekto (= *3 : L = l = H*); ito bilang paglalarawan ng " *bagong Jerusalem na bumaba mula sa langit mula sa Diyos* " sa Rev.20. Ang pinakabanal na lugar na ito ay ipinagbabawal ng Diyos sa tao sa ilalim ng parusang

kamatayan. Ang dahilan ay simple at lohikal; ang lugar na ito ay maaari lamang tanggapin ang Diyos dahil ito ay sumasagisag sa langit at mga larawan ng celestial na katangian ng Diyos. Sa kanyang kaisipan ay ang kanyang plano ng kaligtasan kung saan ang lahat ng simbolikong elemento na nakalagay sa santuwaryo na ito ay gumaganap ng kanilang papel. Ang realidad ay nasa Diyos sa selestiyal na dimensyon, at sa lupa ay ibinigay niya ang paglalarawan ng katotohanang ito sa pamamagitan ng mga simbolo. Kaya napunta ako sa paksa ng espesipikong pagtuklas na ito nitong Paskuwa 2021. Mababasa natin sa 1 Hari 6:23 hanggang 27: " *Gumawa siya ng dalawang kerubin sa santuwaryo ng ligaw na kahoy ng olibo, sampung siko ang taas. Bawat isa sa dalawang pakpak ng isa sa mga kerubin ay may limang siko, na sampung siko mula sa dulo ng isang pakpak nito hanggang sa dulo ng isa pa. Ang ikalawang kerubin ay mayroon ding sampung siko. Ang sukat at hugis ay pareho para sa parehong kerubin. Ang taas ng bawat isa sa dalawang kerubin ay sampung siko. Inilagay ni Solomon ang mga kerubin sa gitna ng bahay, sa loob. Ang kanilang mga pakpak ay nakabuka: ang pakpak ng una ay dumampi sa isa sa mga dingding, at ang pakpak ng pangalawa ay dumampi sa kabilang pader; at ang iba nilang pakpak ay nagsalubong sa dulo sa gitna ng bahay* ."

Ang mga kerubin na ito ay wala sa tabernakulo ni Moises, ngunit sa pamamagitan ng paglalagay nito sa templo ni Solomon, pinaliwanag ng Diyos ang kahulugan ng pinakabanal na lugar na ito. Sa direksyon ng lapad nito, ang piraso ay tinatawid ng dalawang pares ng mga pakpak ng dalawang kerubin, sa gayon ay nagbibigay ito ng celestial na pamantayan, na epektibong hindi naaabot ng tao na nabubuhay lamang sa lupa. Sinasamantala ko ang pagkakataong ito dito upang tuligsain at muling itatag ang isang katotohanan tungkol sa mga kerubin na ito kung saan, sa isang paganong mystical delirium, ang mga pintor na kasing tanyag ni "Michelangelo" ay nagbigay ng hitsura ng mga may pakpak na sanggol na tumutugtog ng mga instrumento o busog ng mga arrow gamit ang kanilang mga kamay. Walang mga sanggol sa langit. At para sa Diyos, ayon sa Psa.51:5 o 7: " *Narito, ako ay ipinanganak sa kasamaan, at ang aking ina ay ipinaglihi ako sa kasalanan* ", at Rom.3:23: " *Sapagka't ang lahat ay nagkasala at pinagkaitan ng kaluwalhatian. ng Diyos* ", walang bagay na walang kasalanan o dalisay na sanggol, dahil mula pa kay Adan, ang tao ay ipinanganak na makasalanan sa pamamagitan ng mana. Ang makalangit na mga anghel ay nilikhang lahat bilang mga kabataang lalaki, gaya ni Adan sa lupa. Hindi sila tumatanda at nananatiling pareho. Ang katandaan ay isang natatanging makalupang katangian, ang bunga ng kasalanan at kamatayan, ang huling kabayaran nito, ayon sa Rom.6:23.

Ang Kaban ng Banal na Alyansa

1 Hari 8:9: " ***Ang dalawang tapyas na bato lamang ang nasa loob ng kaban*** *, na inilagay roon ni Moises sa Horeb, nang ang Panginoon ay nakipagtipan sa mga anak ni Israel, nang sila ay lumabas sa lupain ng Egipto* ."

Sa santuwaryo o pinakabanal na lugar ay mayroong dalawang napakalaking kerubin na may nakaunat na mga pakpak, mga simbolo ng aktibong makalangit na karakter, ngunit gayundin at higit sa lahat, **ang kaban ng tipan** na inilagay **sa gitna** ng silid sa pagitan ng dalawang malalaking kerubin. Dahil ito ay

upang kanlungan ito na ang bahay ay itinayo. Sa pagkakasunud-sunod kung saan inihaharap ng Diyos kay Moises ang mga bagay na pangrelihiyon na kailangan niyang isagawa, unang matatagpuan, ang kaban ng tipan. Ngunit ang lalagyang ito ay hindi gaanong mahalaga kaysa sa mga nilalaman nito: ang dalawang tapyas na bato kung saan inukit ng kanyang daliri ang kanyang napakabanal na batas ng sampung utos. Ito ang salamin ng kanyang pag-iisip, kanyang pamantayan, ang kanyang hindi nagbabagong katangian. Sa isang hiwalay na pag-aaral (2018-2030, ang sukdulang inaasahan ng Adventist), naipakita ko na ang pagiging propeta nito para sa panahon ng Kristiyano. Sa santuwaryo nababasa natin ang mga lihim na kaisipan ng Diyos. Doon natin makikita ang mga elemento na pumapabor at ginagawang posible ang pakikipag-ugnayan sa kanya. Sapat na sabihin na ang makasalanan na nananatiling sinasadyang lumabag sa kanyang sampung utos ay dinadaya ang kanyang sarili kung naniniwala siyang maaangkin niya ang kanyang kaligtasan. Ang relasyon ay nakasalalay lamang sa pananampalataya na nakalagay sa sinasagisag na mga katotohanan na matatagpuan sa pinakabanal na lugar na ito. Sa sampung utos, ibinubuod ng Diyos ang kanyang pamantayan ng buhay na itinakda para sa mga tao na nabuo sa kanyang larawan; na nangangahulugan na ang Diyos mismo ay nagpaparangal at tinutupad ang kanyang mga utos. Ang buhay na ibinigay sa tao ay batay sa paggalang sa mga kautusang ito. At ang kanilang paglabag ay nagbunga ng kasalanang mapaparusahan ng kamatayan ng nagkasala. At mula kina Adan at Eva, ang pagsuway ay naglagay sa lahat ng sangkatauhan sa ilalim ng mortal na kalagayang ito. Ang kamatayan samakatuwid ay nahulog sa mga tao tulad ng isang sakit na walang lunas.

Ang upuan ng awa

Sa santuwaryo, sa itaas ng luklukan ng awa, ang simbolikong larawan ng altar kung saan dapat sunugin ang Kordero ng Diyos, dalawa pang maliliit na anghel ang tumitingin sa altar at ang kanilang mga pakpak ay nagsasalubong sa gitna. Sa larawang ito, ipinakita ng Diyos ang interes na ibinibigay ng matatapat na mga anghel sa plano ng kaligtasan na nakasalalay sa nagbabayad-salang kamatayan ni Jesucristo. Sapagkat si Jesus ay bumaba mula sa langit upang magmukhang isang sanggol na tao. Ang isa na nag-alay ng kanyang buhay sa krus ng Golgota ay una ang kanilang makalangit na kaibigan na si "Michael", pinuno ng mga anghel at nakikitang celestial na pagpapahayag ng lumikha na Espiritu ng Diyos at ang mga anghel ay wastong itinuturing ang kanilang sarili na "kapwa lingkod" ng kanyang mga *hinirang* .

Sa pinakabanal na lugar, ang kaban na natatakpan ng luklukan ng awa ay inilalagay sa ilalim ng mga pakpak ng dalawang malaki at pinakamaliit na kerubin. Sa larawang ito, makikita natin ang ilustrasyon ng talatang ito mula sa Mal.4:2: “ Ngunit para sa inyo na natatakot sa aking pangalan, *sisikat* ***ang araw ng katuwiran*** *, at* ***ang kagalingan ay nasa ilalim ng kanyang mga pakpak*** *; kayo ay lalabas at tumatalon na parang mga guya sa isang kuwadra* .” Ang luklukan ng awa, isang simbolo na naglalarawan sa krus kung saan si Hesus ay ipinako sa krus, ay tunay na magdadala ng kagalingan laban sa nakamamatay na sakit ng kasalanan. Si Jesus ay namatay upang iligtas mula sa kasalanan at muling nabuhay upang iligtas ang kanyang mga hinirang mula sa masasamang kamay ng

mga hindi nagsisi at suwail na mga makasalanan. Ang paglabag sa batas na nakapaloob sa arka ay nagdulot ng kamatayan sa lahat ng tao na nilalang sa lupa. At para sa mga hinirang ng Diyos kay Kristo, para sa kanila lamang, ang luklukan ng awa na inilagay sa itaas ng kaban na naglalaman ng nilabag na batas ay nagdulot ng tagumpay ng buhay na walang hanggan kung saan sila ay papasok sa oras ng unang pagkabuhay na mag-uli; na sa mga banal na tinubos ng dugong ibinuhos ni Jesu-Kristo sa luklukan ng awa na ito. Ang kanilang paggaling mula sa kamatayan ay magiging ganap. Ayon sa Mal.4:2, ang mga kerubin ay larawan ng makalangit na Espiritung Diyos na itinalaga ng Rev.4 sa pamamagitan ng simbolo ng " *apat na nilalang na buhay* ". Dahil ang pagpapagaling na nakakabit sa luklukan ng awa ay maayos na inilagay sa ilalim ng dalawang gitnang pakpak ng dalawang malalaking kerubin.

Tulad ng sa taunang ritwal na Hebreo ng "araw ng pagbabayad-sala", ang dugo ng hayop ng kambing ay iwinisik sa harap at sa luklukan ng awa, patungo sa Silangan, ito ay kinakailangan para sa dugo ni Jesu-Kristo na dumaloy din sa kanya. sa parehong upuan ng awa. Para sa layuning ito, hindi tinawag ng Diyos ang paglilingkod ng isang pari ng tao. Siya ay nagplano at inayos nang maaga ang lahat, sa pamamagitan ng pagdala ng kaban at ang mga banal na bagay mula sa pinakabanal na lugar at sa banal na lugar noong panahon ni propeta Jeremias patungo sa isang yungib na matatagpuan sa silong sa paanan ng Bundok Golgota, sa ilalim ng mabatong bato. lupa, anim na metro ang lalim, sa ibaba lamang ng 50 cm cubic cavity, na hinukay sa ibabaw ng bato, kung saan itinayo ng mga sundalong Romano ang krus kung saan ipinako si Jesus. Sa pamamagitan ng isang mahaba at malalim na pagkakamali na nilikha ng lindol na binanggit sa Bibliya, ang kanyang dugo ay literal na umagos sa kaliwang bahagi ng luklukan ng awa, iyon ay, sa kanang bahagi ng ipinako sa krus na Kristo. Kaya naman, hindi walang dahilan na ang Matt.27:51 ay nagpapatotoo sa mga bagay na ito: " *At narito, ang tabing ng templo ay nahapak sa dalawa, mula sa itaas hanggang sa ibaba, ang lupa ay nayanig,* ***<u>ang mga bato ay nahapak</u>*** *,* …". Noong 1982, isang siyentipikong pagsusuri ang nagsiwalat na ang pinatuyong dugo na nakolekta ni Ron Wyatt ay abnormal na binubuo ng 23 X chromosome at isang Y chromosome. Nais iwan ng banal na lumikha, patunay ng kanyang banal na kalikasan na idinagdag sa kanyang banal na saplot sa na kung saan ang imahe ng kanyang mukha at kanyang katawan ay lumalabas sa negatibo. Kaya, ang nilabag na batas na nakapaloob sa kaban ay nakakuha ng ganap na kabayaran sa pamamagitan ng pagtanggap sa altar nito ng dugong tunay na dalisay mula sa lahat ng kasalanan ng ating Tagapagligtas na si Jesucristo. Sapagkat sa pagsisiwalat ng mga bagay na ito kay Ron Wyatt, hindi hinangad ng Diyos na bigyang-kasiyahan ang pagkamausisa ng tao, ngunit nais na palakasin ang doktrina ng pagpapabanal ng kanyang pagka-Diyos kay Jesu-Kristo. Dahil sa pagkakaroon ng dugong iba sa ibang tao, nagbibigay siya ng dahilan upang maniwala sa kaniyang sakdal at dalisay na kalikasan, na malaya sa lahat ng anyo ng kasalanan. Kaya't pinatutunayan niya na siya ay dumating upang katawanin ang isang bago o " *huling Adan* " gaya ng sinabi ni Pablo sa 1 Cor.15:45, dahil bagaman nakikita, narinig at pinatay sa isang katawan ng laman na katulad ng sa atin, siya ay walang genetic link. kasama ang uri ng tao. Ang gayong pansin sa

detalye sa pagsasakatuparan ng kaniyang pagliligtas na proyekto ay nagpapakita ng kahalagahan na ibinibigay ng Diyos sa mga simbolo ng kaniyang pagtuturo. At mas nauunawaan natin kung bakit, pinarusahan si Moises dahil sa ginawa niyang pagbaluktot sa banal na proyektong ito sa pagliligtas sa pamamagitan ng paghampas ng dalawang beses sa bato ng Horeb. Sa pangalawang pagkakataon, ayon sa utos na ibinigay ng Diyos, kailangan na lamang niya itong kausapin para kumuha ng tubig.

Ang tungkod ni Moises, ang manna, ang balumbon ni Moises

Num.17:10: " *Sinabi ng Panginoon kay Moises, Ibalik mo ang tungkod ni Aaron* ***sa harap ng patotoo*** *, upang ingatan bilang tanda sa mga anak ng paghihimagsik, upang iyong wakasan ang kanilang pag-ungol sa harap ko, at upang sila ay hindi panahon ng kamatayan* ."

Exo.16:33-34: " *At sinabi ni Moises kay Aaron: Kumuha ka ng isang sisidlan, at lagyan mo ng isang omer na puno ng manna, at ilagay mo* ***sa harap*** *ni YaHWéH, upang ito ay mapanatili sa iyong mga inapo. Ayon sa utos na ibinigay ni YaHWéH kay Moises, inilagay ito ni Aaron* ***sa harap ng patotoo*** *, upang ito ay mapangalagaan* ."

Deut.31:26: " *Kunin mo ang aklat na ito ng kautusan, at ilagay* ***sa tabi ng kaban*** *ng tipan ng Panginoon mong Dios, at doon malalagay bilang saksi laban sa iyo* ."

Batay sa mga talatang ito, patawarin natin si apostol Pablo sa kanyang pagkakamali na naging dahilan upang ilagay niya ang mga elementong ito sa kaban at hindi sa tabi o sa harap nito, sa Heb.9:3-4: "Sa likod ng ikalawang tabing ay ang *bahagi ng tabernakulo na tinatawag na banal ng mga banal ,* ~~*naglalaman ng gintong altar para sa insenso*~~ *, at ang kaban ng tipan, na ganap na nababalot ng ginto.* ~~*Sa harap ng kaban*~~ *ay may isang gintong sisidlan na naglalaman ng manna, ang tungkod ni Aaron na namumulaklak, at ang mga tapyas ng tipan* . Gayundin, ang altar ng insenso ay wala sa santuwaryo kundi sa gilid ng templo sa harap ng tabing. Ngunit ang mga elementong inilagay sa tabi ng kaban ay naroroon upang magpatotoo sa mga himalang ginawa ng Diyos para sa kanyang mga Hebreo na naging Israel, isang malaya at responsableng bansa.

Sa tabi ng kaban, ang tungkod nina Moises at Aaron, ay humihingi ng pagtitiwala sa mga tunay na propeta ng Diyos. Ayon sa Deu.8:3, ang manna ay nagpapaalala sa mga hinirang bago si Jesus na "ang *tao ay hindi mabubuhay sa tinapay at tubig lamang, kundi sa bawat salita na lumalabas sa bibig ni YaHWéH* ." At ang salitang ito ay kinakatawan din doon sa anyo ng balumbon na isinulat ni Moises, sa ilalim ng dikta ng Diyos. Sa itaas ng arka, itinuturo ng altar ng luklukan ng awa na kung walang pananampalataya sa kusang pag-aalay ng buhay ni Jesu-Kristo, imposible ang kaugnayan sa Diyos. Ang hanay ng mga bagay na ito ang bumubuo sa teolohikong batayan ng bagong tipan na itinatag sa dugo ng tao na ibinuhos ni Jesu-Kristo. At napaka lohikal, ang araw kung saan, sa kanya, ang proyekto ng Diyos ay nakamit at naisakatuparan, ang papel ng mga simbolo at ang pagdiriwang ng "Yom Kippur" o "araw ng pagbabayad-sala" na naghula na ito ay naging lipas na at walang silbi. Sa harap ng katotohanan, ang mga anino ay kumukupas. Ito ang dahilan kung bakit ang templo, kung saan isinagawa ang mga

ritwal ng propeta, ay kailangang mawala at hindi na muling lumitaw. Gaya ng itinuro ni Jesus, ang mananamba sa Diyos ay dapat sumamba sa kaniya " *sa espiritu at sa katotohanan* ," na may " *malayang pagpasok* " sa kaniyang makalangit na Espiritu sa pamamagitan ng pamamagitan ni Jesu-Kristo. At ang pagsamba na ito ay hindi nakakabit sa anumang makalupang lugar, ni sa Samaria, o sa Jerusalem, at kahit na mas mababa sa Roma, Santiago de Compostela, Lourdes o Mecca.

Bagama't hindi nakatali sa isang makalupang lugar, ang pananampalataya ay ipinakita sa pamamagitan ng mga gawa na inihanda ng Diyos nang maaga para sa Kanyang mga hinirang habang sila ay nabubuhay sa lupa. Ang simbolismo ng santuwaryo ay tumigil sa simula ng ikalimang milenyo pagkatapos ng 4,000 taon ng kasalanan. At kung ang proyekto ng Diyos ay naitayo sa loob ng 4000 taon, ang mga hinirang ay makapasok sa kapahingahan ng Diyos na ipinropesiya ng lingguhang Sabbath. Ngunit hindi ito ang nangyari, dahil mula kay Zacarias, ang Diyos ay nagpropesiya ng dalawang alyansa. Ipinaliwanag niya ang ikalawa, na sinasabi sa Zac.2:11: " *Maraming bansa ang makikisama kay YaHWéH sa araw na iyon, at magiging aking bayan; Ako ay tatahan sa gitna ninyo, at inyong malalaman na ang Panginoon ng mga hukbo ang nagsugo sa akin sa inyo.* » Ang dalawang alyansa ay inilalarawan ng " *dalawang punong olibo* " sa Zac.4:11 hanggang 14: " *Sumagot ako at sinabi sa kanya: Ano ang ibig sabihin ng dalawang punong olibo na ito, sa kanan ng kandelero at sa kaliwa?* ***Ako ay nagsalita sa ikalawang pagkakataon*** *, at sinabi sa kanya: Ano ang ibig sabihin ng dalawang sanga ng olibo, na malapit sa dalawang gintong daluyan kung saan umaagos ang ginto? Sinagot niya ako: Hindi mo ba alam kung ano ang ibig nilang sabihin? Sinasabi ko:* ***Hindi, aking panginoon*** *. At sinabi niya, Ito ang dalawang pinahiran na nakatayo sa harap ng Panginoon ng buong lupa* ." Ang pagbabasa ng mga talatang ito ay nakatuklas sa akin ng isang napakahusay na kahusayan ng lumikha ng Diyos, ang Banal na Espiritu na nagbibigay inspirasyon sa salita ng Bibliya. Napilitan si Zacarias na magtanong **nang dalawang beses** kung ano ang ibig sabihin ng " *dalawang puno ng olibo* " para sagutin siya ng Diyos. Ito ay dahil ang proyekto ng banal na alyansa ay makakaranas **ng dalawang** magkasunod na yugto ngunit ang ikalawang yugto ay itinuro ng mga aral ng una. Dalawa sila, ngunit sa katotohanan ay iisa lamang sila, dahil ang pangalawa ay kasukdulan lamang ng una. Sa katunayan, ano ang halaga ng lumang tipan kung wala ang nagbabayad-salang kamatayan ng Mesiyas na si Jesus? Wala, kahit ang buntot ng peras, gaya ng sasabihin ng monghe na si Martin Luther. At ito ang dahilan ng trahedya na nakakaapekto pa rin sa mga pambansang Hudyo hanggang ngayon. Sa mga talatang ito ay hinuhulaan din ng Diyos ang kanilang pagtanggi sa bagong tipan sa pamamagitan ng sagot na ibinigay ni Zacarias sa tanong na " *Hindi mo ba alam kung ano ang ibig sabihin ng mga ito?" Sinasabi ko:* ***Hindi, aking panginoon*** . Dahil sa katunayan, ang mga pambansang Hudyo ay hindi papansinin ang kahulugan na ito hanggang sa sandali ng huling pagsubok bago ang pagbabalik ni Hesukristo kung saan sila ay magbabalik-loob o magkukumpirma sa kanilang pagtanggi sa halaga ng kanilang pag-iral.

Malinaw na napatunayan ng Kristiyanong pagbabalik-loob ng mga paganong tao na ang banal na plano ay talagang natupad sa katauhan ni Jesu-Kristo at ito ang tanging tanda na iniaalok pa rin ng Diyos sa mga pambansang Hudyo upang manatili sa kanyang banal na alyansa. Kaya nakumpirma, ang ikalawa o bagong tipan na ito ay palawigin sa huling ikatlong bahagi ng 6000 taon ng panahon ng kasalanan sa lupa. At ito ay sa pamamagitan lamang ng kanyang huling maluwalhating pagbabalik na si Jesucristo ay markahan ang oras ng pagtatapos ng ikalawang tipan; dahil hanggang sa pagbabalik na ito, ang pagtuturo na ipinropesiya ng mga simbolo ay nananatiling kapaki-pakinabang para sa pag-unawa sa kabuuang proyektong inihanda ng Diyos dahil utang natin sa kanya ang kaalaman sa oras ng kanyang maluwalhating pagbabalik: ang simula ng tagsibol 2030. Kaya, noong 1844, sa pamamagitan ng pagbibigay ng Sabbath sa Kanyang hinirang na hinirang, ang Diyos ay kumukuha ng mga aral na nakasulat sa simbolismo ng santuwaryo ng Hebreo at templo ni Solomon. Tinuligsa niya ang kasalanan ng Linggo ng Katoliko na minana mula kay Emperador Constantine mula noong Marso 7, 321, na nagmumungkahi ng pangangailangan para sa isang bagong "pagdalisay ng santuwaryo" na tunay na naisakatuparan nang minsan at magpakailanman kay Hesukristo na ipinako sa krus at nabuhay na mag-uli. Talagang naghintay ang Diyos hanggang 1844 upang mas malinaw na tuligsain ang kanyang pagkondena sa "Linggo ng Roma". Dahil ang pag-ampon nito ay naglagay sa orihinal na dalisay na pananampalatayang Kristiyano sa ilalim ng sumpa ng kasalanan na sumisira sa relasyon sa Diyos alinsunod sa anunsyo na ibinigay sa Dan.8:12.

Samakatuwid, ang pagpapakabanal ay kinakailangang nagpapahiwatig ng paggalang sa banal na Sabbath, na mismong pinabanal ng Diyos mula sa katapusan ng unang linggo ng kanyang paglikha sa sistema ng lupa. Lalo na't hinuhulaan nito ang pagpasok ng mga hinirang sa kapahingahang nakuha sa pamamagitan ng tagumpay ni Hesus at ito ay naroroon sa ikaapat sa sampung utos ng Diyos na nakapaloob sa kaban ng patotoo sa kabanal-banalang lugar, ang santuwaryo, simbolo ng Espiritu ng makalangit na Diyos tatlong beses banal, banal sa pagiging perpekto ng kanyang tatlong magkakasunod na tungkulin ng Ama, Anak at Banal na Espiritu. Ang lahat ng mga bagay na matatagpuan doon ay mahal sa puso ng Diyos at dapat na ganoon din kamahal sa mga kaisipan at puso ng kanyang mga hinirang, kanyang mga anak, mga tao sa kanyang "bahay". Ang pagpili ng tunay na kabanalan ng mga hinirang ay kaya naitatag at nakikilala.

Hindi tulad ng batas ni Moises na sumasailalim sa mga adaptasyon sa pagsulong ng proyekto ng Diyos, ang nakaukit sa mga bato ay tumatagal ng walang hanggang halaga hanggang sa katapusan ng mundo. At ito ang kaso sa sampung utos nito, na walang mababago at kahit na hindi gaanong maalis, gaya ng pinangahasang gawin ng papa Roma para sa pangalawa sa sampung utos na ito. Ang masamang intensyon na linlangin ang mga kandidato para sa kawalang-hanggan ay lumilitaw sa pagdaragdag ng isang utos upang mapanatili ang bilang sampu. Ngunit ang banal na pagbabawal sa pagyukod sa mga nilalang, mga larawang inukit o mga representasyon ay talagang inalis na. Maaari nating pagsisihan ang ganitong uri ng bagay ngunit gayunpaman ay nagbibigay-daan ito sa atin na ilantad ang maling pananampalataya. Siya na hindi naghahangad na

maunawaan at nananatiling mababaw na lohikal na nagdurusa sa kahihinatnan ng kanyang pag-uugali; hindi niya pinapansin ang mga tuntunin ng kanyang paghatol hanggang sa kanyang paghatol ng Diyos.

Ang templo o banal na lugar

Iwanan natin ang relihiyosong celestial na aspeto na nakikita mula sa langit upang tingnan ito sa ilalim ng ibinibigay dito ng kabanalan ng relihiyon sa lupa. Natuklasan natin ito sa mga elementong inilagay sa "templo" na bahagi ng "bahay ni YaHWéH". Sa tabernakulo noong panahon ni Moises, ang silid na ito ay ang tolda ng pagpupulong. Mayroong tatlo sa mga elementong ito at ang mga ito ay tungkol sa mesa ng tinapay na handog, ang kandelero na may pitong tubo at pitong lampara at ang altar ng insenso na inilagay sa harap lamang ng tabing sa gitna ng silid. Mula sa labas, ang mesa ng tinapay ay nasa kaliwa, sa hilaga at ang kandelero ay nasa kanan, sa timog. Ang mga simbolong ito ay yaong isang realidad na nahuhubog sa buhay ng mga hinirang na tinubos ng dugong ibinuhos ni Hesukristo. Ang mga ito ay ganap na komplementaryo at hindi mapaghihiwalay.

Ang gintong kandelero na may pitong ilawan

Exo.26:35: " *Iyong ilalagay ang mesa sa labas ng lambong, at ang kandelero sa tapat ng dulang, sa dakong timog ng tabernakulo; at ilalagay mo ang mesa sa gawing hilaga* ."

Sa templo, inilalagay ito sa kaliwa, sa Timog na bahagi. Ang mga simbolo ay binabasa sa paglipas ng panahon, mula Timog hanggang Hilaga. Inilalarawan ng kandelero ang Espiritu at liwanag ng Diyos mula sa simula ng lumang tipan. Ang banal na alyansa ay nakabatay na sa paghahain ng *paskal na "kordero ng Diyos* " na sinasagisag at pinangungunahan ng mga tupa o batang tupa na inialay bilang sakripisyo mula kay Adan. Sa Rev. 5:6 ang mga simbolo ng kandelero ay nakakabit dito: " *pitong mata na siyang pitong espiritu ng Diyos na ipinadala sa buong lupa* " at " *pitong sungay* " na nagpapabanal sa kapangyarihan.

Ang kandelero ay naroroon upang matugunan ang pangangailangan para sa liwanag ng mga hinirang. Nakuha nila ito sa pangalan ni Jesucristo kung saan nasa kanya ang pagpapakabanal (= 7) ng banal na liwanag. Ang pagpapakabanal na ito ay sinasagisag ng bilang na "pito" na naroroon sa paghahayag ng Bibliya mula nang likhain ang pitong araw na linggo mula sa simula. Sa Zacarias, iniuugnay ng Espiritu ang " *pitong mata* " sa pangunahing bato kung saan muling itatayo ni Zerubabel ang templo ni Solomon na winasak ng mga Babilonyo. At sinabi niya tungkol sa " *pitong mata* " na ito: " *Ang pitong ito ay ang mga mata ni YaHWéH, na dumadaloy sa buong lupa.* » Sa Rev.5:6, ang mensaheng ito ay iniuugnay kay Jesu-Kristo, " *ang Kordero ng Diyos* ": " *At nakita ko, sa gitna ng trono at ng apat na nilalang na buhay, at sa gitna ng matatanda, ang isang kordero. na naroon na parang sinunog.* ***Siya ay may pitong sungay at pitong mata, na siyang pitong espiritu ng Diyos na ipinadala sa buong lupa*** ." Ang talatang ito ay mahigpit na nagpapatibay sa pagpapakabanal ng pagka-Diyos ng Mesiyas na si Hesus. Ipinadala ng dakilang manlilikha ng Diyos ang kanyang sarili sa lupa upang tuparin ang kanyang kusang-loob na nagbabayad-salang

sakripisyo kay Hesus. Ito ay sa pagkilos ng banal na Espiritung ito na utang ko ang mga paliwanag na ipinakita sa aking mga gawa. Ang liwanag ay progresibo at ang kaalaman ay lumalaki sa paglipas ng panahon. Utang natin sa kaniya ang lahat ng ating pang-unawa sa kaniyang makahulang mga salita.

Ang altar ng mga pabango

Sa pamamagitan ng pag-aalay ng kaniyang pisikal na katawan hanggang sa kamatayan, sa perpektong pamantayan ng kaniyang espiritu at ng kaniyang buong kaluluwa, si Jesu-Kristo ay nagdala sa harap ng Diyos ng isang kaaya-ayang amoy na sinasagisag ng seremonyang Hebreo ng mga pabango. Si Kristo ay kinakatawan sa mga pabango na ito ngunit gayundin sa papel ng opisyal na nag-aalok ng mga ito.

Sa harap lamang ng tabing, at nakaharap sa kaban ng patotoo at sa luklukan ng awa nito, naroon ang dambana ng insenso na nagbibigay sa pinuno, ang mataas na saserdote, ang kanyang tungkulin bilang tagapamagitan para sa mga kamaliang ginawa ng kanyang mga hinirang lamang. . Sapagkat hindi dinala ni Jesus sa kanyang sarili ang mga kasalanan ng buong mundo, kundi ang mga kasalanan lamang ng kanyang mga hinirang na binigyan niya ng mga tanda ng kanyang pasasalamat. Sa lupa, ang mataas na saserdote ay mayroon lamang isang simbolikong propetikong halaga, dahil ang karapatan ng pamamagitan ay kay Kristo na Tagapagligtas lamang. Ang pamamagitan ay ang kanyang eksklusibong karapatan at ito ay may " *walang hanggan* " na katangian ayon sa pagkakasunud-sunod ni Melquisedec dahil ito ay higit na nilinaw sa Dan.8:11-12: " *Siya ay tumindig sa pinuno ng hukbo, inalis ang walang hanggang ~~sakripisyo mula sa kanya~~ , at giniba ang dako ng kanyang santuwaryo. Ang hukbo ay ibinigay kasama ang walang hanggang ~~sakripisyo~~ , dahil sa kasalanan; inihagis ng sungay ang katotohanan sa lupa, at nagtagumpay sa mga gawain nito* "; at sa Heb.7:23. Hindi binanggit sa orihinal na tekstong Hebreo ang mga salitang " ~~*hain" na na-cross out.*~~ Sa talatang ito, tinuligsa ng Diyos ang mga kahihinatnan ng pamamahala ng papa ng Roma. Ang direktang kaugnayan ng Kristiyano kay Hesus ay inilihis para sa kapakanan ng pinuno ng papa; Nawawalan ng Diyos ang kanyang mga lingkod na nawalan ng kaluluwa. Sa kanyang banal na kasakdalan, tanging ang Diyos kay Kristo lamang ang makapagbibigay lehitimo sa kanyang pamamagitan, sapagkat siya ay nag-aalok, bilang pantubos para sa mga taong kanyang namamagitan, ang kanyang kusang-loob na mahabagin na sakripisyo na nagdadala ng kaaya-ayang amoy para sa Diyos na humatol sa Pag-ibig at Katarungan na kanyang kinakatawan sa parehong oras . Ang kanyang pamamagitan ay hindi awtomatiko; ginagawa niya ito o hindi, depende sa kung ang nagsusumamo ay nararapat o hindi. Ang pamamagitan ni Jesu-Kristo ay udyok ng kanyang pagkahabag sa likas na mga kahinaan ng laman ng kanyang mga hinirang, ngunit walang sinuman ang maaaring makalinlang sa kanya, siya ay humahatol at nakikipaglaban nang may katarungan at katuwiran at kinikilala ang kanyang mga tunay na mananamba at alipin; kung ano ang kanyang mga tunay na alagad. Sa ritwal, ang mga pabango ay sumasagisag sa kaaya-ayang amoy ni Hesus na sa gayon ay makapag-aalay ng mga panalangin ng kanyang tapat na mga santo kasama ang kanyang personal na pabangong kaaya-aya sa Diyos. Ang

prinsipyo ay katulad ng pagtimpla ng ulam na kakainin. Ang makahulang larawan ng matagumpay na Kristo, ang makalupang Mataas na Saserdote ay nagiging lipas na at kailangang mawala kasama ng templo kung saan siya nagsasanay ng kaniyang mga ritwal sa relihiyon. Ang prinsipyo ng pamamagitan ay nananatili pagkatapos nito, dahil ang mga panalangin na iniuukol sa Diyos ng mga banal ay iniharap sa pangalan at sa pamamagitan ng mga merito ni Jesu-Kristo na makalangit na tagapamagitan at Diyos sa kapunuan sa parehong oras.

Ang mesa ng tinapay na handog

Sa templo, inilalagay ito sa kanan, sa hilagang bahagi. Ang tinapay na handog ay kumakatawan sa espirituwal na pagpapakain na bumubuo sa buhay ni Jesu-Kristo, ang tunay na makalangit na manna na ibinigay sa mga hinirang. Mayroong labindalawang tinapay dahil mayroong labindalawang tribo sa banal at pantao na alyansa na nagawa kay Jesu-Kristo na ganap na Diyos (= 7) at ganap na Tao (= 5); ang numerong labindalawa bilang ang bilang ng alyansang ito sa pagitan ng Diyos at ng tao, si Jesu-Kristo ang aplikasyon at perpektong modelo. Sa kanya itinayo ng Diyos ang kanyang mga alyansa sa 12 patriarch, ang 12 apostol ni Jesus, ang 12 tribo na natatakan sa Rev.7. Sa pagbasa ng oryentasyon nito sa Hilaga ng "templo", ang talahanayang ito ay nasa gilid ng bagong tipan at sa gilid ng malaking Cherub na inilagay sa kaliwa sa santuwaryo.

Ang parisukat

Ang altar ng mga sakripisyo

Sa Apocalipsis 11:2, ang Espiritu ay nag-uugnay ng isang partikular na kapalaran sa " *koranan* " ng santuwaryo: " *Ngunit sa labas ng looban ng templo, iwanan ito sa loob. sa labas, at huwag mong sukatin; sapagkat ito ay ibinigay sa mga bansa, at kanilang yuyurakan ang banal na lunsod sa ilalim ng paa sa loob ng apatnapu't dalawang buwan* ." Ang " *hukuman* " ay tumutukoy sa panlabas na patyo na matatagpuan sa harap ng pasukan sa banal na lugar o natatakpan na templo. Doon ay makikita natin ang mga elemento ng relihiyosong ritwal na may kinalaman sa pisikal na aspeto ng mga nilalang. Una, naroon ang altar ng mga hain kung saan sinusunog ang mga inihain na hayop. Mula nang dumating si Jesu-Kristo na naparito upang isagawa ang sakdal na paghahain, ang ritwal na ito ay naging lipas na at nagwakas alinsunod sa hula ng Dan.9:27: "Makikipagtipan siya sa marami sa loob ng isang linggo *, at sa kalahati ng linggo.* ***kaniyang ipapatigil ang hain at ang paghahandog*** *; gagawin ng maninira ang pinakakasuklam-suklam na mga bagay, hanggang sa ang kapahamakan at kung ano ang nalutas ay mahulog sa maninira* ." Sa Heb.10:6 hanggang 9, ang bagay ay nakumpirma: " ***Hindi mo tinanggap ang mga handog na susunugin o mga hain para sa kasalanan*** *. Nang magkagayo'y sinabi ko: Narito, ako'y pumarito (Sa balumbon ng aklat ay nagsasalita tungkol sa akin) Upang gawin ang iyong kalooban, O Diyos. Pagkatapos na unang sabihin:* ***Mga hain at handog na hindi mo ginusto at hindi mo tinanggap, Ni mga handog na susunugin o mga handog para sa kasalanan*** *(na inihahandog ayon sa batas), pagkatapos ay sinabi niya: Narito, ako ay naparito upang gawin ang iyong kalooban. Kaya niya inalis ang unang bagay upang maitatag ang pangalawa. Dahil sa kaloobang ito tayo ay pinabanal,*

sa pamamagitan ng pag-aalay ng katawan ni Jesucristo, minsan at magpakailanman .” Tila si Pablo, ang ipinapalagay na may-akda ng liham na ito na naka-address sa mga "Hebreo", ay isinulat ito sa ilalim ng dikta ni Jesu-Kristo; na nagbibigay-katwiran sa napakalawak na liwanag nito at sa walang kapantay na katumpakan nito. Sa katunayan, si Jesu-Kristo lamang nang personal ang makakapagsabi sa kanya: “(*Sa balumbon ng aklat ito ay tungkol sa* ***akin*** *)* ”. Ngunit ang talata 8 ng teksto ng Awit 40 ay nagsasabi, " *na may nakasulat na balumbon ng aklat para sa akin* ." Ang pagbabagong ito samakatuwid ay maaaring mabigyang-katwiran sa pamamagitan ng personal na pagkilos na ito ni Kristo kasama si Pablo, na nanatiling nakahiwalay sa loob ng tatlong taon sa Arabia, na inihanda at direktang tinuruan ng Espiritu. At paalalahanan ko kayo, ito na ang nangyari sa balumbon na isinulat ni Moises na sumulat nito sa ilalim ng dikta ng Diyos.

Ang dagat, tangke ng paghuhugas

Ang pangalawang elemento ng parisukat ay ang tangke ng paghuhugas, isang prefiguration ng ritwal ng pagbibinyag. Binigyan ito ng Diyos ng salitang "dagat" para sa pangalan nito. Sa karanasan ng tao ang dagat ay kasingkahulugan ng "kamatayan". Nilamon niya ang mga antediluvian sa pamamagitan ng kanyang baha at nilunod niya ang lahat ng kawal ni Paraon na tumutugis kay Moises at sa kanyang mga Hebreo. Sa pagbibinyag, kinakailangan sa ganap na paglulubog, ang matandang makasalanang tao ay dapat na mamatay upang lumabas mula sa tubig bilang isang bagong nilalang na tinubos at muling ginawa ni Jesu-Kristo na ibinibigay sa kanya ang kanyang perpektong katarungan. Ngunit ito ay isang teoretikal na prinsipyo lamang na ang aplikasyon ay nakasalalay sa likas na katangian ng kandidato na nagpapakita ng kanyang sarili. Dumarating ba siya, tulad ni Jesus, sa binyag, upang gawin ang kalooban ng Diyos? Ang tugon ay indibidwal at si Hesus ay ibinibilang o hindi ibinibilang ang kanyang katuwiran depende sa kaso. Ano ang tiyak na siya na nagnanais na gawin ang kanyang kalooban ay igagalang nang may kagalakan at pasasalamat ang banal na kautusan ng Diyos, na ang paglabag ay bubuo ng kasalanan. Kung kailangan niyang mamatay sa tubig ng bautismo, walang tanong na siya ay isinilang muli sa paglilingkod kay Kristo, maliban sa aksidenteng dahil sa kahinaan ng laman ng tao.

Kaya, nalinis sa kanyang mga kasalanan at inilagay ang ibinilang na katuwiran ni Jesu-Kristo, tulad ng pari ng lumang tipan, ang mga hinirang na Kristiyano ay maaaring makapasok sa banal na lugar o templo upang maglingkod sa Diyos kay Jesu-Kristo. Ang landas ng tunay na banal na relihiyon ay ipinahayag sa pamamagitan ng larawang pagtatayo na ito dahil ang mga ito ay mga simbolo lamang, ang katotohanan ay lilitaw sa mga gawa na dadalhin ng mga hinirang na matuwid sa harap ng mga tao, mga anghel, at ang lumikha na Diyos.

Ang plano ng Diyos ay nagpropesiya sa mga larawan

Sa kanyang plano, inalis ng Diyos ang kasalanan ng mga hinirang sa pamamagitan ng dugo ni Hesukristo na dinala sa luklukan ng awa ng santuwaryo o pinakabanal na lugar. Nabigyan ng pahintulot para sa mga pambihirang

paghuhukay sa lugar ng Mount Golgota sa Jerusalem hanggang 1982, ang Adventist nurse archaeologist na si Ron Wyatt ay nagsiwalat na ang dugo ni Jesus ay talagang umagos sa kaliwang bahagi ng luklukan ng awa na matatagpuan sa isang kweba sa ilalim ng lupa sa anim na metro sa ibaba ng krus ng pagpapako kay Kristo sa krus; ang bagay na naganap sa paanan ng Bundok Golgota. Sa seremonya ng mga pari, ang pari na inilagay sa banal na lugar ay nakaharap sa luklukan ng awa at ang mga bagay na makalangit na inilagay sa pinakabanal na lugar, ang santuwaryo. Samakatuwid, ang nasa kaliwa ng tao ay nasa kanan ng Diyos. Gayundin, ang pagsulat ng Hebreo ay ginagawa mula sa kanan hanggang kaliwa ng tao, na kumukuha ng direksyong Hilaga-Timog, samakatuwid, mula kaliwa hanggang kanan ng Diyos. Kaya, ang plano ng dalawang tipan ay nakasulat sa pagbabasa nitong pinakabanal na lugar, mula sa kanan ng tao hanggang sa kanyang kaliwa; o ang kabaligtaran para sa Diyos. Ang mga lumang tipan na Hudyo ay naglingkod sa Diyos sa ilalim ng simbolikong imahe ng kerubin na matatagpuan sa santuwaryo sa kanilang kanan. Sa panahon ng kanilang alyansa, ang dugo ng kambing na pinatay sa “araw ng pagbabayad-sala” ay iwiwisik sa harap at sa luklukan ng awa. Ang pagwiwisik ay ginawa ng pitong beses gamit ang kanyang daliri ng mataas na saserdote patungo sa Silangan. Totoo na ang lumang alyansa ay ang silangang bahagi ng kanyang saving project. Ang mga makasalanang patatawarin ay nasa Silangan, sa Jerusalem. Noong araw na ibinuhos ni Jesus ang kanyang dugo, nahulog ito sa parehong luklukan ng awa, at ang bagong tipan na itinatag sa kanyang dugo at ang kanyang katarungan ay nagsimula sa ilalim ng tanda ng pangalawang kerubin na matatagpuan sa kaliwa, timog na bahagi. Kaya, nakita ng Diyos, ang pagsulong na ito ay naganap mula sa kaniyang kaliwa hanggang sa **kaniyang** “ *kanan* ”, sa gilid ng kaniyang pagpapala, gaya ng nasusulat sa Awit 110:1: “ *Ni David. Awit. Ang salita ng Panginoon sa aking Panginoon: Maupo ka sa* ***aking kanang kamay*** *, hanggang sa gawin ko ang iyong mga kaaway na tungtungan ng iyong mga paa* . At ang pagkumpirma sa Heb.7:17, mga talatang 4 hanggang 7 ay nagsasaad: “ *Si YahWeH ay sumumpa, at hindi siya magsisisi: Ikaw ay saserdote magpakailanman, sa paraan ni Melchizedek. Ang Panginoon sa iyong kanang kamay ay sinisira ang mga hari sa araw ng kanyang poot. Siya ay nagsasagawa ng katarungan sa mga bansa: lahat ay puno ng mga bangkay; sinisira niya ang mga ulo sa buong bansa. Siya ay umiinom mula sa batis habang siya ay naglalakad: kaya nga itinataas niya ang kanyang ulo* .” Kaya naman, ang maamo ngunit makatarungang si Jesu-Kristo ay gumagawa ng mga manunuya at mga rebelde na magbayad ng halaga para sa kanilang paghamak sa dakilang patotoo ng kanyang mahabaging pag-ibig para sa kanyang tinubos na mga hinirang.

Kaya't sa pagpasok sa looban o sa templo, ang mga Hebreo ay iniharap ang kanilang mga likod sa "sumikat na araw" na sinasamba sa buong panahon ng mga pagano sa iba't ibang lugar sa lupa, nais ng Diyos na maitayo ang santuwaryo, sa kahabaan nito, sa Silangan- Kanlurang axis. Sa lapad nito, ang kanang pader ng pinakabanal na lugar ay samakatuwid ay matatagpuan sa "Hilaga" at ang kaliwang pader ay nasa "Timog" na bahagi.

Sa Matt.23:37, ibinigay ni Jesus sa kanyang sarili ang larawan ng isang “ *manok na nagsasanggalang sa kanyang mga sisiw sa ilalim ng kanyang mga*

pakpak ": " *Jerusalem, Jerusalem, na pumapatay sa mga propeta at bumabato sa mga sinugo sa iyo, Ilang beses ko bang ninais na tipunin mo ang iyong mga anak, gaya ng pagtitipon ng inahing manok sa kaniyang mga sisiw sa ilalim ng kaniyang mga pakpak, at ayaw mo!* ". Ito ang itinuturo ng nakabukang mga pakpak ng dalawang kerubin, para sa bawat isa sa dalawang magkasunod na alyansa. Ayon sa Exo.19:4, inihambing ng Diyos ang kanyang sarili sa isang " *agila* ": " *Nakita mo kung ano ang ginawa ko sa Ehipto, at kung paano kita dinala sa mga pakpak ng agila at dinala ka sa akin* ". Sa Rev.12:14, tinukoy niya ang " *dakilang agila* ": " *At ang dalawang pakpak ng malaking agila ay ibinigay sa babae, upang siya'y lumipad sa disyerto, sa kaniyang dako, kung saan siya inaalagaan sa isang panahon, panahon. , at kalahating panahon, malayo sa mukha ng ahas* ." Ang mga larawang ito ay naglalarawan ng parehong katotohanan: Pinoprotektahan ng Diyos ang mga mahal niya dahil mahal nila siya, sa dalawang magkasunod na alyansa, bago at pagkatapos ni Jesu-Kristo.

Sa wakas, sa simbolikong paraan, ang templong Hebreo ay kumakatawan sa katawan ni Kristo, iyon ng mga hinirang at sama-sama, ang Nobya ni Kristo, ang kanyang Hinirang, ang kapulungan ng mga hinirang. Para sa lahat ng mga kadahilanang ito, ang Diyos ay nagtatag ng sanitary dietary rules upang ang iba't ibang anyo ng templo ay mapabanal at igalang; 1Cor.6:19: " *Hindi mo ba nalalaman na ang iyong katawan ay templo ng Espiritu Santo na nasa iyo, na iyong tinanggap mula sa Dios, at na ikaw ay hindi sa iyo?* »

Ginto, walang iba kundi ginto

Dapat din nating pansinin ang kahalagahan ng pamantayang ito: lahat ng kasangkapan at kagamitan, ang mga kerubin at ang panloob na mga dingding mismo ay gawa sa ginto o natatakpan ng pinukpok na ginto. Ang katangian ng ginto ay ang hindi nababagong katangian nito; ito ang tanging halaga na ibinibigay ng Diyos. Hindi kataka-taka na ginawa niyang simbolo ng sakdal na pananampalataya ang ginto, na ang natatangi at perpektong modelo ay si Jesu-Kristo. Ang loob ng templo at ang imahe ng santuwaryo ang panloob na aspeto ng espiritu ni Hesukristo na pinaninirahan ng pagpapabanal, ang kadalisayan ng Banal na Espiritu ng Diyos; ang kanyang pagkatao ay hindi nababago at ito ang dahilan ng kanyang tagumpay laban sa kasalanan at kamatayan. Ang halimbawang ibinigay ni Jesus ay ipinakita ng Diyos bilang modelong dapat tularan para sa lahat ng kaniyang mga hinirang; ito ang kinakailangan nito, ang tanging kundisyon para maging indibidwal at sama-samang magkatugma sa walang hanggang selestiyal na buhay, ang suweldo at gantimpala ng mga nanalo. Ang mga pagpapahalaga na sa kanya ay dapat na maging atin, dapat tayong maging katulad sa kanya tulad ng mga clone, tulad ng nasusulat sa 1 Juan 2:6: " *Siya na nagsasabing siya ay nananatili sa kanya ay dapat lumakad din gaya ng kanyang paglakad-katulad* ". Ang kahulugan ng ginto ay ibinigay sa atin sa 1 Pedro 1:7: " *Upang ang pagsubok sa inyong pananampalataya, na higit na mahalaga kaysa ginto na nasisira (na, gayunpaman, sinubok sa apoy), ay magbunga ng papuri, kaluwalhatian at karangalan. , nang magpakita si Jesucristo* . Sinusubok ng Diyos ang pananampalataya ng kanyang mga hinirang. Bagaman hindi nababago, ang ginto ay maaaring maglaman ng mga bakas ng maruming materyales, at upang maalis ito, dapat itong pinainit at natutunaw. Ang

slag o impurities pagkatapos ay tumaas sa ibabaw nito at maaaring alisin. Ito ang larawan ng karanasan ng makalupang buhay ng mga tinubos na disipulo kung saan binubunot ni Kristo ang kasamaan at dinadalisay sila, na pinailalim sila sa iba't ibang pagsubok. At ito ay sa ilalim lamang ng kondisyon ng kanilang tagumpay sa pagsubok na sa katapusan ng kanilang buhay, ang kanilang walang hanggang kapalaran ay pagpapasya ng dakilang Hukom na si Hesukristo. Ang tagumpay na ito ay makakamit lamang sa pamamagitan ng kanyang suporta at tulong, gaya ng ipinahayag niya sa Juan 15:5-6 at 10 hanggang 14: " *Ako ang puno ng ubas, kayo ang mga sanga. Ang nananatili sa akin at nananatili ako ay nagbubunga ng marami, sapagkat kung wala ako ay wala kayong magagawa. Kung ang sinuman ay hindi nananatili sa akin, siya ay itinatapon na parang sanga at matutuyo; pagkatapos ay pinupulot natin ang mga sanga, itinatapon natin sa apoy, at nasusunog* ." Ang pagsunod sa mga banal na utos ay kinakailangan: " *Kung susundin ninyo ang aking mga utos, kayo ay mananatili sa aking pag-ibig, kung paanong ako ay tumupad sa mga utos ng aking Ama, at nananatili sa kanyang pag-ibig.* ". Ang pagkamatay para sa mga kaibigan ay nagiging perpektong kasukdulan ng pamantayan ng sublimated na pag-ibig: " *Ito ang aking utos: Magmahalan kayo, gaya ng pag-ibig ko sa inyo." Wala nang hihigit pang pag-ibig kaysa sa pag-aalay ng buhay para sa mga kaibigan ng isa* ." Ngunit ang pagkilalang ito ni Jesus ay may kondisyon: " ***Kayo ay aking mga kaibigan, kung gagawin ninyo ang iniuutos ko sa inyo*** ."

Sa bahagi nito, ang kandelero na may pitong lampara ay gawa sa ginto. Maaari lamang niyang sagisag ang pagiging perpekto ni Jesu-Kristo. Ang ginto na kasunod na natagpuan sa mga simbahan ng Romano Katolisismo ay sumasalamin sa pag-aangkin ng maling pananampalataya nito. Ito ang dahilan kung bakit, sa kabaligtaran, ang mga templong Protestante ay tinanggalan ng lahat ng palamuti, mapagpakumbaba at mahigpit. Sa simbolismo ng santuwaryo at templo, ang presensya ng ginto ay nagpapatunay na ang santuwaryo ay maaari lamang kumatawan sa banal na Jesu-Kristo. Ngunit sa pagpapalawig, nasusulat na siya ang Ulo, ang ulo ng Simbahan na kanyang katawan sa Eph.5:23-24: " *sapagkat ang asawang lalaki ay ulo ng asawang babae, gaya ni Kristo na ulo ng Simbahan. , na siyang kanyang katawan , at kung saan siya ang Tagapagligtas. Ngayon, kung paanong ang Iglesia ay nasasakop ni Kristo, gayundin ang mga asawang babae ay dapat magpasakop sa kanilang asawa sa lahat ng bagay.* » Ngunit pagkatapos ay tinukoy ng Espiritu: " *Mga asawang lalaki, ibigin ninyo ang inyong mga asawa, gaya ng pag-ibig ni Kristo sa Simbahan, at ibinigay ang kanyang sarili para sa kanya,* ***upang pabanalin siya sa pamamagitan ng salita*** *, matapos siyang dalisayin sa pamamagitan ng bautismo sa tubig, upang gawin itong Simbahan. humarap sa kanya na maluwalhati, walang dungis o kulubot o anumang bagay, ngunit banal at walang kapintasan.* ". Dito, malinaw na ipinahayag, kung ano ang binubuo ng tunay na relihiyong Kristiyano. Ang pamantayan nito ay hindi lamang teoretikal dahil isa itong kasanayan na ipinatupad sa lahat ng realidad nito. Ang kasunduan sa pamantayan ng kanyang inihayag na " ***salita*** " ay kinakailangan; na kinabibilangan ng pagsunod sa mga utos at ordenansa ng Diyos at pag-alam sa mga misteryong inihayag sa kanyang mga propesiya sa Bibliya. Ang pamantayang ito, " *hindi masusungit* o *hindi*

masisisi " ng mga hinirang, ay inaalala at kinumpirma sa Pahayag 14:5 kung saan ito ay iniuugnay sa "Adventist" na mga banal ng tunay na huling pagbabalik ni Kristo. Ang mga ito ay itinalaga ng simbolo ng " *144,000* " na tinatakan ng " ***tatak ng Diyos*** " sa Rev.7. Ang kanilang karanasan ay sa **kabuuan** **pagpapabanal** . Ang pag-aaral na ito ay nagpapakita na ang tabernakulo, ang santuwaryo, ang templo at lahat ng kanilang mga simbolo ay nagpropesiya ng dakilang pagliligtas na proyekto ng Diyos. Natagpuan nila ang kanilang layunin at katuparan sa pagpapakita ng makalupang ministeryo ni Jesucristo na ipinahayag sa mga tao. Kaya, ang kaugnayang pinananatili ng pinili sa kanya ay may katangian at katangiang makahulang; ipinagkatiwala ng taong mangmang ang kanyang sarili sa Diyos na lumikha na nakakaalam ng lahat; na nagtatayo ng kanyang kinabukasan at naghahayag nito sa kanya.

Ang pag-aaral sa templo na itinayo ni Haring Solomon ay nagpakita lamang sa atin na hindi natin dapat malito ang bahagi ng “templo” na mapupuntahan ng mga tao sa “santuwaryo” na nakalaan para lamang sa selestiyal na Diyos. Bilang resulta nito, ang salitang "santuwaryo" na ginamit sa halip na ang salitang "kabanalan" sa Dan.8:14 sa pagkakataong ito ay nawawalan ng lahat ng pagiging lehitimo, dahil ito ay may kinalaman sa isang makalangit na lugar kung saan walang pagdalisay ang kailangan noong 1843. At sa kabaligtaran , ang salitang "kabanalan" ay tumutukoy sa mga banal na dapat humiwalay sa pagsasagawa ng kasalanan sa lupa upang mapabanal o, mapili para sa paghirang ng Diyos.

Sa pagkamatay ni Jesu-Kristo, ang tabing na naghihiwalay sa “templo” mula sa “santuwaryo” ay pinunit ng Diyos, ngunit ang mga panalangin lamang ng mga santo ang magkakaroon ng espirituwal na pag-access sa makalangit na santuwaryo kung saan mamamagitan si Jesus para sa kanila. Ang bahagi ng templo ay ipagpatuloy ang tungkulin nito bilang isang bahay na pagtitipon para sa mga hinirang sa lupa. Ito ay pareho noong 1843, ang prinsipyo ay na-renew. Ang "templo" ng mga banal ay nananatili sa lupa at sa "santuwaryo", tanging selestiyal, ang pamamagitan ni Kristo ay opisyal na nagpapatuloy sa pabor lamang sa mga napiling Adventist na hinirang. Samakatuwid, wala nang "santuwaryo" sa lupa sa bagong alyansa kung saan nawawala ang simbolo nito. Ang natitira na lang ay ang espirituwal na “templo” ng tinubos na hinirang.

Ang tanging karumihan na nangangailangan ng paglilinis ay ang mga kasalanan ng mga tao sa lupa, sapagkat wala sa kanilang mga kasalanan ang dumating upang dungisan ang langit. Ang presensya lamang ng diyablo at ng kanyang mga rebeldeng demonyo ang makakagawa nito, kaya naman, matagumpay, kay Miguel, pinalayas sila ni Jesu-Kristo mula sa langit at itinapon sila sa lupa ng kasalanan kung saan sila dapat manatili hanggang sa kanilang kamatayan.

May isa pang bagay na dapat maunawaan pagkatapos talakayin ang simbolismo ng kabanalan. Kung gaano kabanal ang mga simbolong ito, ito ay mga materyal na bagay lamang. Ang tunay na kabanalan ay nasa buhay, kung kaya't si Jesu-Kristo ay higit pa sa templo na mismong umiral lamang upang kanlungan ang batas ng Diyos, ang larawan ng kanyang pagkatao at ang kanyang katarungang sinaktan ng makalupang makasalanan. Para lamang magsilbing

suporta sa pagtuturo ng kanyang mga hinirang na ang mga bagay na ito ay ginawa ng Diyos ni Moises at ng kanyang mga manggagawa. Upang maiwasan ang idolatrosong pag-uugali na pinahintulutan ng Diyos ang isang tao, ang kanyang lingkod, si Ron Wyatt, na hanapin at hipuin ang kaban ng kanyang patotoo noong 1982. Dahil ang "patotoo ni Jesus" na "ang espiritu ng propesiya" *ay* higit *na* nakahihigit sa kanya at higit na kapaki-pakinabang mula nang dumating siya nang personal upang ihayag ang kahulugan ng proyektong nagliligtas na inihanda para sa kanyang mga pinili sa lupa. Pinahintulutan si Ron Wyatt na i-film ang Sampung Utos na kinuha ng mga anghel mula sa arka, ngunit tumanggi siyang panatilihin ang pelikula. Ang mga katotohanang ito ay nagpapatunay na alam ng Diyos nang maaga ang kanyang pagtanggi, ngunit ang pagpili na ito ay nagpoprotekta sa atin mula sa idolatriya na maaaring naidulot ng gayong pagtatala sa ilan sa kanyang mas mahinang mga hinirang. Ang katotohanang ito ay ipinahayag sa atin, upang mapanatili natin ito sa mga isipan ng ating mga puso bilang isang matamis na pribilehiyo na ibinigay ng ating Diyos ng Pag-ibig.

Ang mga paghihiwalay ng Genesis

Habang ang pag-aaral ng gawaing ito ay nagsiwalat sa atin ng mga lihim na nakatago sa mga propesiya ng Daniel at Apocalipsis, kailangan ko na ngayong tulungan kang matuklasan ang mga propesiya na inihayag sa aklat ng Genesis, isang salita na nangangahulugang "simula".

Pansin!!! Ang patotoo na ating mapapansin sa pag-aaral na ito ng aklat ng Genesis ay nagmula mismo sa bibig ng Diyos na nagdikta nito sa kanyang lingkod na si Moises. Ang hindi paniniwala sa kuwentong ito ay bumubuo ng pinakamalaking galit na maaaring gawin sa Diyos nang direkta, isang galit na tiyak na nagsasara ng pinto sa langit dahil ito ay naghahayag ng kabuuang kawalan ng "pananampalataya, kung wala ito ay imposibleng maging kaaya-aya sa Diyos," *ayon* sa Hebreo 11:6.

Sa paunang salita ng kanyang Apocalypse, mariing iginiit ni Jesus ang pananalitang ito: " *Ako ang alpha at ang omega, ang simula at ang wakas* " na muli niyang sinipi sa dulo ng kanyang Apocalipsis sa Rev.22:13 . Napansin na natin ang makahulang katangian ng aklat ng Genesis, partikular na tungkol sa pitong araw na linggo na naghuhula ng pitong libong taon. Dito, nilapitan ko ang aklat na ito ng Genesis mula sa aspeto ng tema ng " **paghihiwalay** " na partikular na nagpapakilala dito gaya ng makikita natin.

Genesis 1

Ang 1st day

Genesis 1:1: " *Nang pasimula ay nilikha ng Diyos ang langit at ang lupa* "

Gaya ng ipinahihiwatig ng salitang " *simula* ", ang " *lupa* " ay talagang nilikha ng Diyos bilang sentro at batayan ng isang bagong dimensyon, na kahanay ng mga anyo ng selestiyal na buhay na nauna rito. Upang magamit ang imahe ng isang pintor, para sa kanya ito ay tungkol sa paglikha at pagpapatupad ng paglikha ng isang bagong pagpipinta. Ngunit pansinin na natin na, sa kanilang pinagmulan, " *ang langit at ang lupa* " ay **pinaghihiwalay** . Ang " *langit* " ay tumutukoy sa walang laman, madilim at walang katapusang interstellar cosmos; at ang " *lupa* " ay lilitaw sa anyo ng isang bola na natatakpan ng tubig. Ang " *lupa* " ay walang pre-existence sa linggo ng paglikha dahil ito ay nilikha sa simula o " *simula* " ng paglikha ng partikular na makamundong dimensyon. Ito ay lumalabas sa kawalan at nahuhubog sa utos ng Diyos na gampanan ang isang tungkulin na naging kinakailangan dahil sa kalayaan na pinagmulan ng kasalanang ginawa sa langit ng pinakaunang nilalang nito; ang isa na itinalaga ng Isaias 14:12 sa pamamagitan ng mga pangalang " *tala sa umaga* " at " *anak ng bukang-liwayway* " ay naging Satanas mula nang hamunin niya ang awtoridad ng Diyos. Siya na ang naging pinuno ng umiiral na kampo ng mga rebeldeng selestiyal at sa hinaharap na kampo sa lupa.

Gen.1:2: *“Ang lupa ay walang anyo at walang laman: nagkaroon ng kadiliman sa ibabaw ng kalaliman, at ang Espiritu ng Diyos ay gumalaw sa ibabaw ng tubig .*”

Habang nagsisimula ang isang pintor sa pamamagitan ng paglalagay ng background layer sa canvas, ipinakita ng Diyos ang sitwasyon na namamayani sa makalangit na buhay na nilikha na at sa makalupang buhay na kanyang lilikhain. Kaya't itinalaga niya sa pamamagitan ng salitang " *kadiliman* " ang lahat ng bagay na hindi niya sinasang-ayunan na tatawagin niyang " *liwanag* " sa ganap na pagsalungat. Pansinin natin ang link na itinatatag ng talatang ito sa pagitan ng salitang " *kadiliman* ", palaging nasa maramihan dahil marami ang mga aspeto nito, at ang salitang " *kalaliman* " na tumutukoy sa lupa na walang anumang anyo ng buhay. Ginamit ng Diyos ang simbolong ito upang italaga ang kanyang mga kaaway: ang mga “di-diyos” na mga rebolusyonaryo at mga malayang palaisip sa Rev.11:7 at ang mga rebelde ng papal na Katolisismo sa Rev.17:8. Ngunit ang mga rebeldeng Protestante ay sumama sa kanila noong 1843, na dumaan naman sa ilalim ng dominasyon ni Satanas, *ang “anghel ng kalaliman* ” ng Rev.9:11; na sinalihan ng hindi tapat na Adventism noong 1995.

Sa larawang inaalok sa talatang ito, makikita natin na ang "kadiliman *"* ay naghihiwalay **sa** " *espiritu ng Diyos* " mula sa " *tubig* " na maghuhula sa simbolikong paraan, sa Daniel at Apocalipsis, ng masa ng " *mga tao, mga bansa at mga wika* " sa ilalim ng mga simbolo “ *dagat* ” sa Dan.7:2-3 at Rev.13:1, at sa ilalim ng “ *mga ilog* ” sa Rev.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Ang **paghihiwalay** ay malapit nang maiugnay sa orihinal na “ ***kasalanan*** ” na gagawin nina Eva at Adan. Gaya sa larawang ibinigay, ikiniskis ng Diyos ang mundo ng kadiliman na nakakabit sa mga rebeldeng anghel na sumusunod kay Satanas sa kanyang pagpili na hamunin ang awtoridad ng Diyos.

Gen.1:3: “ *Sinabi ng Diyos: Magkaroon ng liwanag! At ang ilaw* ay

Itinakda ng Diyos ang Kanyang pamantayan ng " *mabuti* " ayon sa Kanyang sarili at pinakamakapangyarihang paghatol. Ang opsyong ito ng “ *mabuti* ” ay iniugnay sa salitang “ *liwanag* ” dahil sa maluwalhating aspeto nito, na nakikita ng lahat at ng lahat, dahil ang kabutihan ay hindi nagdudulot ng “kahihiyan *”* na humahantong sa tao na magtago upang maisakatuparan ang kanyang kasamaan. Ang “kahihiyan” na ito ay mararamdaman ni Adan pagkatapos ng kasalanan ayon sa Gen.3, kumpara sa Gen.2:25.

Gen.1:4: “ *Nakita ng Diyos na ang liwanag ay mabuti; at* ***inihiwalay ng Diyos*** *ang liwanag sa kadiliman .*”

Ito **ang unang paghatol** na ipinahayag ng Diyos. Inihayag niya ang kanyang pagpili sa **kabutihang** dulot ng salitang " *liwanag* " at ang kanyang paghatol sa **kasamaan** na itinalaga ng salitang " *kadiliman* ".

Inihayag sa atin ng Diyos ang layunin ng kanyang paglikha sa lupa at samakatuwid ang huling resulta na makakamit ng kanyang proyekto: ang tiyak na **paghihiwalay** ng mga nagmamahal sa kanyang " *liwanag* " mula sa mga mas gusto ang " *kadiliman* ". Ang “ *liwanag at kadiliman* ” ay ang dalawang pagpipiliang naging posible sa pamamagitan ng prinsipyo ng kalayaan na gustong ibigay ng Diyos sa lahat ng kanyang celestial at terrestrial na nilalang. Ang dalawang magkasalungat na kampo na ito sa huli ay may dalawang pinuno; Si

Jesu-Kristo para sa “ *liwanag* ” at si Satanas para sa “ *kadiliman* ”. At ang dalawang magkasalungat na kampo na ito, tulad ng dalawang poste ng lupa, ay magkakaroon din ng dalawang magkaibang ganap na dulo; ang mga hinirang ay mabubuhay magpakailanman sa liwanag ng Diyos ayon sa Rev.21:23; at nawasak sa pamamagitan ng pagbabalik ni Kristo, ang mga rebelde ay mauuwi bilang “ *alabok* ” sa tiwangwang na lupa na muling magiging *“kalaliman* ” ng Gen.1:2. Nabuhay na mag-uli para sa paghatol, sila ay tiyak na mawawasak na natupok sa *"dagat ng apoy* " ng " *ikalawang kamatayan* " ayon sa Rev.20:15.

Gen.1:5: “ *Tinawag ng Diyos ang liwanag na araw, at ang kadiliman ay tinawag niyang gabi. Kaya't nagkaroon ng gabi, at nagkaroon ng umaga: iyon ang unang araw* ."

Ang “ *unang araw* ” na ito ng Paglikha ay nakatuon sa tiyak na paghihiwalay ng dalawang kampo na nabuo sa pamamagitan ng mga pagpipiliang “ *liwanag at dilim* ” na maghaharap sa isa’t isa sa lupa hanggang sa huling tagumpay ni Hesukristo at sa pagbabago ng paglikha. Sa gayon, ang “ *unang araw* ” ay “ *minarkahan* ” ng awtorisasyon na ibinibigay ng Diyos sa mga rebelde na lumaban sa kaniya sa loob ng “pitong libong” taon na inihula ng buong linggo. Kaya angkop na angkop na maging tanda, iyon ay, ang “ *tanda* ” ng huwad na banal na pagsamba na natagpuan sa loob ng anim na milenyo sa gitna ng di-tapat na mga pagano o Judiong mga tao, ngunit lalo na sa panahon ng Kristiyano, mula noong pagtibayin ang “araw. of the Unconquered Sun" bilang lingguhang araw ng pahinga na ipinataw ng imperyal na awtoridad ni Constantine I ʼ Marso 7, 321. Ganito ang paraan mula noong petsang ito, ang kasalukuyang Linggo ng "Kristiyano" ay naging " *marka ng hayop* " na nagpatuloy hanggang sa relihiyosong suporta na ibinigay sa kanya ng papal Romano Katolikong pananampalataya mula 538. Maliwanag, *ang “alpha* ” ng Genesis ay maraming maiaalay sa tapat na mga lingkod ni Jesu-Kristo noong panahon ng “ *omega* ”. At hindi pa tapos.

Ang 2nd day

Gen.1:6: “ *Sinabi ng Diyos, Magkaroon ng kalawakan sa pagitan ng tubig, at* ***paghiwalayin nito*** *ang tubig sa tubig* .”

Narito muli, ito ay isang tanong ng **paghihiwalay** : " *tubig mula sa tubig* ". Ang aksyon ay hinuhulaan ang **paghihiwalay** ng mga nilalang ng Diyos na sinasagisag ng " *katubigan* ". Ang talatang ito ay nagpapatunay sa likas **na paghihiwalay** ng makalangit na buhay mula sa buhay sa lupa at sa parehong, ang **paghihiwalay** ng "mga anak ng Diyos" mula sa "mga anak ng diyablo" gayunpaman ay tinawag upang manirahan nang magkasama hanggang sa paghuhukom na minarkahan, sa pamamagitan ng kamatayan ni Jesu-Kristo para sa ang mga mapanghimagsik na masasamang anghel, at hanggang sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Hesukristo para sa mga Earthlings. Ang **paghihiwalay** na ito ay magbibigay-katwiran sa katotohanan na ang tao ay lilikhain ng kaunti na mas mababa sa mga makalangit na anghel dahil ang celestial na dimensyon ay hindi maaabot sa kanya. Ang kasaysayan ng mundo ay magiging isang mahabang pag-

uuri hanggang sa wakas nito. Itinatag ng kasalanan ang kaguluhan at inayos ng Diyos ang kaguluhang ito sa pamamagitan ng piling pag-uuri.

Gen.1:7: " *At ginawa ng Dios ang kalawakan, at* ***inihiwalay*** *ang tubig na nasa ilalim ng kalawakan sa tubig na nasa itaas ng kalawakan. At ganoon nga* ."

Ang larawang ibinigay **ay naghihiwalay** sa makalupang buhay na ipinropesiya ng " *tubig na nasa ilalim* " mula sa makalangit na buhay na " *sa itaas ng kalawakan* ".

Gen.1:8: " *Tinawag ng Diyos ang kalawakan na langit. Kaya't nagkaroon ng gabi, at nagkaroon ng umaga: ito ang ikalawang araw* ."

Tinutukoy ng langit na ito ang atmospheric layer na nabuo mula sa dalawang gas (hydrogen at oxygen) na bumubuo sa tubig, na pumapalibot sa buong ibabaw ng mundo at hindi natural na mapupuntahan ng tao. Iniuugnay ito ng Diyos sa pagkakaroon ng isang di-nakikitang selestiyal na buhay na ang kaso dahil ang diyablo mismo ay tatanggap ng pangalang " *prinsipe ng kapangyarihan ng hangin* " sa Eph.2:2: "… *kung saan kayo ay lumakad noon, ayon sa ang daan ng mundong ito, ayon sa* ***prinsipe ng kapangyarihan ng hangin,*** *ng espiritu na ngayon ay kumikilos sa mga anak ng paghihimagsik* "; saloobin na mayroon na siya sa mundong selestiyal.

Ang ika-3 araw

Gen.1:9: " *Sinabi ng Dios, Mapisan ang tubig na nasa ilalim ng langit sa isang dako, at lumitaw ang tuyong lupa. At ganoon nga* ."

Hanggang sa panahong ito, tinakpan ng " *tubig* " ang buong daigdig ngunit wala pa itong anumang anyo ng buhay ng mga hayop sa dagat na malilikha sa ika-5 araw . Ang katumpakan na ito ay magbibigay ng lahat ng pagiging tunay nito sa pagkilos ng baha ng Genesis 6 na makapagpapalaganap ng anyo ng mga hayop sa dagat na buhay sa lubog na lupa; na magbibigay-katwiran sa paghahanap ng mga marine fossil at shell doon.

Gen.1:10: " *Tinawag ng Diyos ang tuyong lupa na lupa, at ang dami ng tubig ay tinawag niyang dagat. Nakita ng Diyos na ito ay mabuti* ."

Ang bagong **paghihiwalay na ito** ay hinuhusgahan ng Diyos na " *mabuti* " dahil sa kabila ng mga karagatan at kontinente, binibigyan niya ang dalawang terminong ito na " *dagat at lupa* " ng papel ng dalawang simbolo na magkakasunod na magtatalaga sa Simbahang Katolikong Kristiyano at iniwan ng Kristiyanong Protestante ang una sa ilalim ng pangalan. ng Reformed Church. Ang kanilang **paghihiwalay** na isinagawa sa pagitan ng 1170 at 1843 ay hinuhusgahan ng Diyos na " *mabuti ".* At ang kanyang pampatibay-loob para sa kanyang tapat na mga lingkod sa panahon ng Repormasyon ay inihayag sa Apoc. 2:18 hanggang 29. Sa mga talatang ito, makikita natin ang mahalagang paglilinaw na ito ng mga bersikulo 24 at 25 na nagpapatotoo sa isang pambihirang pansamantalang sitwasyon: "Sa inyo , *sa lahat ng iba pa sa Tiatira, na hindi tumatanggap ng doktrinang ito, at hindi nakakaalam ng kalaliman ni Satanas, ayon sa kanilang pagtawag sa kanila, sinasabi ko sa iyo: Wala akong ibang* ***pasanin sa iyo*** *;* kumapit ka ***lamang*** *sa kung ano ang mayroon ka hanggang sa ako ay dumating* ." Muli, sa pamamagitan ng muling pagpapangkat na ito, ang

Diyos ay naghahatid ng kaayusan sa kaguluhang nilikha ng mga rebeldeng anghel at espiritu ng tao. Pansinin natin ang ibang turong ito, ang “ *lupa* ” ay magbibigay ng pangalan nito sa buong planeta dahil ang “ *tuyo* ” ay inihanda upang maging natural na kapaligiran para sa buhay ng tao kung kanino ang nilikhang ito ay ginawa ng Diyos. Ang ibabaw ng dagat ay apat na beses na mas malaki kaysa sa ibabaw ng tuyong lupa, ang planeta ay maaaring kunin ang pangalang " *dagat* " na mas nararapat ngunit hindi nabigyang-katwiran sa banal na proyekto. Ang mga salita ng "kasabihan" na ito: "nagsasama-sama ang mga ibon at nagsasama-sama ang mga ibon ng isang balahibo", ay matatagpuan sa mga pangkat na ito. Kaya, sa pagitan ng 1170 at 1843, ang mga tapat at mapayapang Protestante ay naligtas sa pamamagitan ng katarungan ni Kristo na ibinilang sa kanila nang walang pagsunod sa sabbath na pahinga ng tunay na ikapitong araw: Sabado. At ito ang kinakailangan ng kapahingahang ito na ginagawang ang " *lupa* " ay simbolo ng isang huwad na pananampalatayang Kristiyano mula 1843, ayon sa Dan.8:14. Ang patunay ng banal na paghatol na ito ay makikita sa Apoc. 10:5 dahil inilagay ni Jesus ang “ *kanyang mga paa* ” sa “ *dagat at lupa* ” upang durugin sila ng kanyang galit.

Gen.1:11: “ *Nang magkagayo'y sinabi ng Dios, Magsibol ang lupa ng luntian, damo na nagkakabinhi, at mga punong kahoy na namumunga ayon sa kanikaniyang uri, na nagtataglay ng kanilang binhi sa ibabaw ng lupa. At ganoon nga* . »

Ang priyoridad na ibinigay ng Diyos sa tuyong lupa ay pinagtibay: una, natatanggap nito ang kapangyarihang “ ***magbunga*** ” ng “ *berdeng halaman, damo na namumunga ng binhi, mga punong namumunga ayon sa kanilang uri* ”; lahat ng bagay ay ginawa muna para sa mga pangangailangan ng tao, at pangalawa para sa mga hayop sa lupa at selestiyal na nakapaligid sa kanya. Ang mga gawang ito ng lupa ay gagamitin ng Diyos bilang simbolikong mga larawan upang ihayag ang kaniyang mga aral sa kaniyang mga lingkod. Ang tao, tulad *ng "puno* ", ay mamumunga, mabuti man o masama.

Gen.1:12: “ *Ang lupa ay nagbunga ng halaman, damo na namumunga ng binhi ayon sa uri nito, at mga punong namumunga at nagtataglay ng kanilang binhi ayon sa kanilang uri. Nakita ng Diyos na ito ay mabuti.* »

Sa ika-3 [araw na ito] , walang kapintasan ang nakakasira sa gawaing nilikha ng Diyos, ang kalikasan ay perpekto, itinuring na " *mabuti* ". Sa perpektong atmospheric at terrestrial na kadalisayan, pinarami ng lupa ang mga produkto nito. Ang mga bunga ay inilaan para sa mga nilalang na mabubuhay sa lupa: mga tao at hayop na siya namang magbubunga ayon sa kanilang pagkatao.

Gen.1:13: “ *At nagkaroon ng gabi, at nagkaroon ng umaga: iyon ang ikatlong araw* .”

Ang [ika-4 na] araw

Gen.1:14: “ *Sinabi ng Dios, Magkaroon ng mga tanglaw sa kalawakan ng langit, upang* ***paghiwalayin*** *ang araw sa gabi; maging mga tanda nawa sila ng mga panahon, mga araw at mga taon* .”

Lumilitaw ang isang bagong **paghihiwalay : "** *araw mula sa gabi* ". Hanggang sa ikaapat na araw na ito, ang liwanag ng araw ay hindi nakuha ng isang celestial body. Ang paghihiwalay ng araw at gabi ay umiral na sa isang virtual na anyo na nilikha ng Diyos. Upang gawing independiyente ang kanyang nilikha sa kanyang presensya, lilikha ang Diyos sa ikaapat na araw na mga bituin sa langit na magbibigay-daan sa mga tao na magtatag ng mga kalendaryo batay sa posisyon ng mga bituing ito sa interstellar cosmos. Kaya ang mga palatandaan ng Zodiac ay lilitaw, ang astrolohiya bago ang oras nito ngunit walang kasalukuyang panghuhula na nakalakip dito, i.e. astronomiya.

Gen.1:15: “ *At maging mga tanglaw sila sa kalawakan ng langit, upang magbigay liwanag sa lupa. At ganoon nga* ."

Ang " *lupa* " ay dapat na liwanagan ng " *araw* " gayundin ng " *gabi* ", ngunit ang " *liwanag* " ng " *araw* " ay dapat na higit pa sa " *gabi* " dahil ito ang simbolikong larawan ng Diyos ng katotohanan, ang lumikha ng lahat. na nabubuhay. At ang sunod-sunod na pagkakasunud-sunod na " *araw ng gabi* " ay hinuhulaan ang kanyang huling tagumpay laban sa lahat ng kanyang mga kaaway na siya ring mga minamahal at pinagpalang hinirang. Ang papel na ito na binubuo ng " *nagbibigay-liwanag sa lupa* " ay magbibigay sa mga bituin na ito ng simbolikong kahulugan ng relihiyosong pagkilos na nagtuturo ng mga katotohanan o kasinungalingan na ipinakita sa pangalan ng Diyos na lumikha.

Gen.1:16: “ *Ginawa ng Diyos ang dalawang dakilang tanglaw, ang malaking liwanag upang magpuno sa araw, at ang maliit na liwanag upang maghari sa gabi; siya rin ang gumawa ng mga bituin* .”

Pansinin nang mabuti ang detalyeng ito: sa pamamagitan ng pag-uudyok sa " *araw* " at " *buwan* ", " *ang dalawang dakilang tanglaw* ", itinalaga ng Diyos ang araw sa pamamagitan ng pananalitang " *ang pinakadakila* " habang pinatutunayan ito ng mga eklipse, ang dalawang solar at lunar disk ay lumilitaw sa atin sa ilalim ng parehong laki, ang isa ay sumasakop sa isa pa nang magkabalikan. Ngunit alam ng Diyos na lumikha nito bago ang tao na ang maliit na anyo nito ay dahil sa layo nito sa lupa, ang araw ay 400 beses na mas malaki ngunit 400 beses na mas malayo kaysa sa buwan. Sa pamamagitan ng katumpakang ito kinukumpirma niya at pinagtitibay ang kanyang pinakamataas na titulo ng Diyos na lumikha. Higit pa rito, sa isang espirituwal na antas, inilalantad nito ang walang kapantay na "kadakilaan" kumpara sa kaliitan ng buwan, simbolo ng gabi at kadiliman. Ang pagsasabuhay ng mga simbolikong tungkuling ito ay may kinalaman kay Jesu-Kristo na pinangalanang “ *liwanag* ” sa Juan 1:9: “ *Ang liwanag na ito ay ang tunay na liwanag, na, pagdating sa sanglibutan, ay lumiliwanag sa bawat tao* ”. Tandaan natin na ang sinaunang alyansa ng mga taong Hudyo sa laman na itinayo sa isang kalendaryong lunar ay inilagay sa ilalim ng tanda ng isang "madilim" na panahon; ito hanggang sa una at ikalawang pagdating ni Kristo. Kung paanong ang pagdiriwang ng "mga kapistahan ng mga bagong buwan", isang panahon kung kailan ang nawawalang buwan ay nagiging hindi nakikita, ay nagpropesiya ng pagdating ng solar na panahon ni Kristo, na

inihahambing ng Mal.4:2 sa isang "araw ng katuwiran": " *Ngunit* para *sa iyo na natatakot sa aking pangalan, ang araw ng katuwiran ay sisikat , at ang kagalingan ay nasa ilalim ng kanyang mga pakpak; lalabas kayo, at tatalon kayo na parang mga guya mula sa kuwadra* ,…". Pagkatapos ng lumang alyansa ng mga Hudyo, *ang "buwan* " ay naging simbolo ng huwad na pananampalatayang Kristiyano, sunod-sunod na Katoliko mula 321 at 538, pagkatapos ay Protestante mula noong 1843, at... institusyonal na Adventist mula noong 1994.

Binanggit din sa talata ang " *mga bituin* ". Ang kanilang liwanag ay mahina ngunit sila ay napakarami na gayunpaman ay nagpapailaw sa kalangitan ng mga gabing panlupa. Kaya ang " *bituin* " ay nagiging simbolo ng mga relihiyosong mensahero na nananatiling nakatayo o nahuhulog tulad ng tanda ng " *6th seal* " ng Rev.6:13 kung saan ang pagbagsak ng mga bituin ay dumating upang manghula noong Nobyembre 13, 1833 sa mga hinirang. ' ang napakalaking pagbagsak ng Protestantismo noong taong 1843. Ang pagkahulog na ito ay may kinalaman din sa mga mensahero ni Kristo, mga tumatanggap ng mensahe mula sa " *Sardis* " kung saan ipinahayag ni Jesus: " *ikaw ay itinuturing na buhay at ikaw ay patay* ". Ang pagkahulog na ito ay ginugunita sa Rev.9:1: " *Hinipan ng ikalimang anghel ang kanyang trumpeta. At nakita ko* ***ang isang bituin na nahulog mula sa langit hanggang sa lupa*** *. Ang susi sa hukay ng kalaliman ay ibinigay sa kanya* ." Bago ang pagbagsak ng mga Protestante, ang Apoc. 8:10 at 11 ay nagpukaw ng Katolisismo na tiyak na hinatulan ng Diyos: " *Ang ikatlong anghel ay humihip ng trumpeta.* ***At nahulog mula sa langit ang isang malaking bituin na nagniningas na parang tanglaw*** *; at nahulog sa ikatlong bahagi ng mga ilog at sa mga bukal ng tubig.* » Verse 11 ay binibigyan ito ng pangalang " *Wormwood* ": " ***Ang pangalan ng bituin na ito ay Wormwood*** *; at ang ikatlong bahagi ng tubig ay naging ajenjo* **,** *at maraming tao ang namatay sa tabi ng tubig, sapagkat sila ay naging mapait* ." Ang bagay ay nakumpirma sa Apoc. 12:4: " ***Hinila ng kanyang buntot ang ikatlong bahagi ng mga bituin sa langit*** *, at inihagis sa lupa. Ang dragon ay tumayo sa harap ng babaing manganganak, upang lamunin ang kaniyang anak nang siya ay manganganak* . Ang mga relihiyosong mensahero ay magiging biktima ng pagbitay sa mga rebolusyonaryong Pranses sa Apoc. 8:12: " *Ang ikaapat na anghel ay humihip ng trumpeta. At ang ikatlong bahagi ng araw ay sinaktan, at ang ikatlong bahagi ng buwan,* ***at ang ikatlong bahagi ng mga bituin, na anopa't ang ikatlong bahagi ay nagdilim*** *, at ang araw ay nawalan ng ikatlong bahagi ng kaniyang liwanag, at ang gabi ay gayon din* . Ang mga target ng malayang pag-iisip na mga rebolusyonaryo na laban sa lahat ng anyo ng relihiyon ay, palaging bahagyang (*ang pangatlo*), " *ang araw* " at ang " *buwan* ".

Sa Gen.15:5, ang " *mga bituin* " ay sumasagisag sa " *binhi* " na ipinangako kay Abraham: " *At nang mailabas niya siya, ay sinabi niya, Tumingala ka sa langit, at bilangin mo ang mga bituin, kung mabibilang mo sila. At sinabi niya sa kanya: Ito ang magiging binhi mo* ." Pansin! Ang mensahe ay nagpapahiwatig ng napakaraming dami ngunit walang sinasabi tungkol sa kalidad ng pananampalataya ng karamihang ito kung saan matatagpuan ng Diyos ang " *maraming tinawag ngunit kakaunti ang pinili* " ayon sa Mat.22:14. Ang " *mga bituin* " ay muling sumasagisag sa mga hinirang sa Dan.12:3: " *Yaong mga*

matatalino ay magniningning na gaya ng ningning ng langit, ***at yaong nagtuturo ng katuwiran sa marami ay magniningning na parang mga bituin*** *magpakailanman* ” .

Gen.1:17: “ *Inilagay sila ng Diyos sa kalawakan ng langit, upang magbigay liwanag sa lupa,* ”

Nakikita natin dito para sa isang espirituwal na dahilan ang paggigiit ng Diyos sa papel na ito ng mga bituin: " *upang bigyang liwanag ang lupa* ".

Gen.1:18: “ *upang pamahalaan ang araw at ang gabi, at upang* ***paghiwalayin*** *ang liwanag sa kadiliman. Nakita ng Diyos na ito ay mabuti* .”

Dito kinumpirma ng Diyos ang espirituwal na simbolikong papel ng mga bituing ito sa pamamagitan ng pag-uugnay ng “ *araw at liwanag* ” sa isang banda, at “ *gabi at kadiliman* ” sa kabilang banda.

Gen.1:19: “ *At nagkaroon ng gabi, at nagkaroon ng umaga: iyon ang ikaapat na araw* .”

Ang mundo ay maaari na ngayong makinabang mula sa liwanag at init ng araw upang matiyak ang pagkamayabong nito at produksyon ng mga pagkaing halaman. Ngunit ang papel ng araw ay magiging mahalaga lamang pagkatapos ng kasalanan na gagawin nina Eva at Adan. Ang buhay hanggang sa kalunos-lunos na sandaling ito ay nakasalalay sa mahimalang kapangyarihan ng malikhaing kapangyarihan ng Diyos. Ang buhay sa lupa ay inayos ng Diyos para sa panahong ito kung kailan hahampasin ng kasalanan ang mundo ng lahat ng sumpa nito.

Ang ika-5 araw

Gen.1:20: “ *Sinabi ng Diyos, Magbunga ang tubig ng mga bagay na may buhay na sagana, at lumipad ang mga ibon sa lupa hanggang sa kalawakan ng langit* .”

Sa ika-5 araw na ito , binibigyan ng Diyos ang “ *tubig* ” ng kapangyarihang “ *makapagdulot ng saganang buhay na mga hayop* ” na napakarami at sari-sari kung kaya't nahihirapan ang modernong siyensiya na ilista ang lahat ng ito. Sa ilalim ng kailaliman sa ganap na kadiliman, natuklasan namin ang isang hindi kilalang anyo ng buhay ng maliliit na fluorescent na hayop na kumikislap, kumukurap at nagpapalit ng liwanag at pantay na kulay. Gayundin, ang kalawakan ng kalangitan ay makakatanggap ng animation ng paglipad ng " *mga ibon* ". Dito lumilitaw ang simbolo ng " *mga pakpak* " na nagpapahintulot sa mga may pakpak na karnal na hayop na gumalaw sa himpapawid. Ang simbolo ay ikakabit sa mga celestial spirit na hindi nangangailangan nito dahil hindi sila napapailalim sa terrestrial at celestial physical laws. At sa mga may pakpak na uri ng lupa, ipapalagay ng Diyos sa kanyang sarili ang imahe ng *"agila* " na pinakamataas sa altitude sa lahat ng uri ng ibon at lumilipad na hayop. " *Ang agila* " ay naging simbolo din ng imperyo, ni Haring Nabucodonosor sa Dan.7:4 at ng Napoleon 1st sa Rev.8:13: " *Tumingin ako, at narinig ko* ***ang isang agila na lumilipad sa gitna mula sa langit*** *, na nagsasabi. na may malakas na tinig: Sa aba, sa aba, sa aba ng mga nananahan sa lupa, dahil sa iba pang tunog ng mga trumpeta ng tatlong anghel na humihip na!* » Ang paglitaw ng imperyal na rehimeng ito ay nagpropesiya ng tatlong malalaking “ *kasawian* ” na tatama sa

mga naninirahan sa mga Kanluraning bansa sa ilalim ng simbolo ng huling tatlong " *trumpeta* " ni Apo. 9 at 11, mula 1843, nang magkabisa ang utos ng Dan.8:14.

Bukod sa *"agila* ", ang iba pang " *mga ibon sa kalangitan* " ay sumisimbolo sa mga celestial na anghel, ang mabuti at masama.

Gen.1:21: " *Nilalang ng Diyos ang malalaking isda at ang bawat buhay na nilalang na gumagalaw, na sagana sa tubig ayon sa kanilang uri; nilikha rin niya ang bawat may pakpak na ibon ayon sa uri nito. Nakita ng Diyos na ito ay mabuti* ."

Inihahanda ng Diyos ang buhay-dagat para sa kalagayan ng kasalanan, ang panahon kung kailan gagawin ng "pinakamalaking *isda " ang pinakamaliit na kanilang pagkain, ito ang nakaplanong tadhana at ang pagiging kapaki-pakinabang ng kanilang kasaganaan sa bawat uri.* Ang mga " *winged birds* " ay hindi makakatakas sa prinsipyong ito dahil sila rin ay magpapatayan para sa pagkain. Ngunit bago ang kasalanan, walang hayop sa dagat o ibon ang naninira sa iba, buhay ang nagbibigay-buhay sa kanilang lahat at sila ay namumuhay nang magkakasama sa perpektong pagkakaisa. Ito ang dahilan kung bakit hinahatulan ng Diyos ang sitwasyon na " *mabuti* ". Ang mga marine " *hayop " at " ibon* " ay gaganap ng simbolikong papel pagkatapos ng kasalanan. Ang mga mortal na labanan sa pagitan ng mga species ay magbibigay sa " *dagat* " ng kahulugan ng "kamatayan" na ibinigay ng Diyos sa ritwal ng mga paghuhugas ng mga paring Hebreo. Ang vat na ginamit para sa layuning ito ay bibigyan ng pangalang " *dagat* " bilang memorya ng pagtawid sa "pulang dagat", ang parehong mga bagay ay isang foreshadowing ng Kristiyanong bautismo. Kaya, sa pamamagitan ng pagbibigay dito ng pangalang " *hayop na bumangon mula sa dagat* " sa Apoc. 13:1, kinilala ng Diyos ang relihiyong Romano Katoliko at ang monarkiya na sumusuporta dito sa isang kapulungan ng mga "patay" na pumapatay at lumalamon sa kanilang mga kapitbahay gaya ng isda. mula sa " *dagat* ". Gayon din ang mga agila, ang mga lawin at ang mga lawin ay lalamunin ang mga kalapati at ang mga kalapati, dahil sa kasalanan nina Eva at Adan at ng marami pa sa kanilang mga taong inapo hanggang sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Kristo.

Gen.1:22: " *Pinagpala sila ng Diyos, na sinasabi, Kayo'y magpalaanakin at magpakarami, at punuin ninyo ang tubig ng mga dagat; at hayaang dumami ang mga ibon sa lupa* .

Ang pagpapala ng Diyos ay naging materyal sa pamamagitan ng pagpaparami, sa kontekstong ito ng mga hayop sa dagat at mga ibon, ngunit din sa lalong madaling panahon, ng mga tao. Ang Iglesia ni Cristo ay tinatawag din na paramihin ang bilang ng mga tagasunod nito, ngunit doon, ang pagpapala ng Diyos ay hindi sapat, dahil ang Diyos ay tumatawag, ngunit hindi niya pinipilit ang sinuman na tumugon sa kanyang alok ng kaligtasan.

Gen.1:23: " *At nagkaroon ng gabi, at nagkaroon ng umaga: iyon ang ikalimang araw* ."

Pansinin na ang buhay sa dagat ay nilikha sa ikalimang araw, kaya **nahiwalay** mula sa paglikha ng terrestrial na buhay, dahil sa espirituwal na simbolismo nito na may kinalaman sa unang anyo ng isinumpa at apostatang Kristiyanismo; kung ano ang kakatawanin ng relihiyong Katoliko ng Roma mula noong Marso 7, 321, ang petsa ng pag-ampon ng huwad na paganong araw ng

pahinga, ang unang araw at "araw ng araw", pagkatapos ay pinalitan ng pangalan: Linggo, ang araw ng Panginoon. Ang paliwanag na ito ay kinumpirma ng paglitaw ng Romano Katolisismo noong ika-5 milenyo at ng Protestantismo na lumitaw noong ika-6 na milenyo .

Ang ika-6 na araw

Gen.1:24: " *Sinabi ng Dios, Magbunga ang lupa ng mga hayop na may buhay ayon sa kanilang mga uri, mga baka, mga gumagapang, at mga gumagapang na hayop, ayon sa kanilang mga uri. At ganoon nga* ."

Ang ika-6 na araw ay minarkahan ng paglikha ng terrestrial na buhay na, sa turn, pagkatapos ng dagat, " ***ay gumagawa*** *ng mga buhay na hayop . ayon sa kanilang uri, ng mga baka, ng mga gumagapang na bagay, at ng mga hayop sa lupa, ayon sa kanilang* uri . Ang Diyos ay nagpapakilos ng isang proseso ng pagpaparami ng lahat ng mga nilalang na ito . Magkakalat sila sa ibabaw ng lupa.

Gen.1:25: " *Ginawa ng Diyos ang mga hayop sa lupa ayon sa kanilang uri, ang mga baka ayon sa kani-kanilang uri, at bawat umuusad na bagay sa lupa ayon sa kanilang uri. Nakita ng Diyos na ito ay mabuti* ."

Ang talatang ito ay nagpapatunay sa pagkilos na iniutos sa nauna. Pansinin natin sa pagkakataong ito na ang Diyos ang lumikha at direktor ng terrestrial na buhay ng hayop na ito na ginawa sa lupa. Gaya ng sa dagat, ang mga hayop sa lupa ay mamumuhay nang magkakasuwato hanggang sa panahon ng kasalanan ng tao. Natagpuan ng Diyos na " *mabuti "* ang nilikhang hayop na ito kung saan ang mga simbolikong tungkulin ay nilikha at gagamitin niya ang mga ito sa kanyang makahulang mga mensahe pagkatapos na maitatag ang kasalanan. Sa mga reptilya, " *ang ahas* " ang gaganap ng pangunahing papel bilang isang daluyan ng pag-uudyok ng kasalanan na ginamit ng diyablo. Pagkatapos ng kasalanan, ang mga hayop sa lupa ay sisirain ang bawat isa sa mga species laban sa mga species. At ang pagiging agresibo na ito ay magbibigay-katwiran, sa Apoc. 13:11, ang pangalang " *hayop na bumangon mula sa lupa* " na tumutukoy sa relihiyong Protestante sa huling katayuan nitong isinumpa ng Diyos sa konteksto ng pinakahuling pagsubok ng pananampalatayang Adventista na inaaring-ganap ng tunay na pagbabalik. ni Jesu-Kristo na naka-iskedyul para sa tagsibol ng 2030. Gayunpaman, tandaan na ang Protestantismo ay nagdadala ng sumpang ito na hindi pinansin ng karamihan mula noong 1843.

Gen.1:26: " *At sinabi ng Dios, Lalangin natin ang tao ayon sa ating larawan, ayon sa ating wangis, at magkaroon siya ng kapangyarihan sa mga isda sa dagat, at sa mga ibon sa himpapawid, at sa mga hayop, at sa ibabaw buong lupa, at sa lahat ng umuusad na gumagapang sa ibabaw ng lupa* ."

Sa pagsasabi ng " *Gawin natin* ", iniuugnay ng Diyos sa kanyang malikhaing gawa ang tapat na mundo ng mga anghel na sumasaksi sa kanyang pagkilos at nakapaligid sa kanya na puno ng sigasig. Sa ilalim ng tema ng **paghihiwalay** , pansinin dito, na pinagsama-sama sa ika-6 na araw , ang paglikha ng mga hayop sa lupa at ng tao na binanggit sa talatang ito 26, bilang ng pangalan ng Diyos, bilang na nakuha sa pamamagitan ng pagdaragdag ng apat na letrang Hebreo na "Yod. = 10 +, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26"; ang mga titik na

bumubuo sa kanyang pangalan ay isinalin sa "YaHWéH". Ang pagpili na ito ay higit na makatwiran dahil, " *ginawa ayon sa larawan ng Diyos* ", " *tao* " si Adan ay dumating upang kumatawan sa kanya sa makalupang paglikha bilang isang imahe ni Kristo. Ibinibigay sa kanya ng Diyos ang kanyang pisikal at mental na aspeto, ibig sabihin, ang kakayahang humatol sa pagitan ng mabuti at masama na siyang magpapanagot sa kanya. Nilikha sa parehong araw ng mga hayop, ang " *tao* " ay tatanggap ng pagpili ng kanyang " *pagkakahawig* ": Diyos o hayop, " *ang hayop* ". Gayunpaman, ito ay sa pamamagitan ng pagpayag sa kanilang sarili na maakit ng "isang hayop", " *ang ahas* ", na si Eva at Adan ay ihihiwalay ang kanilang mga sarili sa Diyos at mawawala ang kanilang " *kamukha* ". Sa pamamagitan ng pagbibigay sa tao ng kapangyarihan sa " *mga reptilya na gumagapang sa lupa* ," inaanyayahan ng Diyos ang tao na magkaroon ng kapangyarihan sa "serpiyente" at samakatuwid ay huwag hayaang turuan niya ang kaniyang sarili. Nakalulungkot para sa sangkatauhan, si Eva ay mahihiwalay at mahihiwalay kay Adan kapag siya ay naakit at nagkasala ng kasalanan ng pagsuway.

Ipinagkatiwala ng Diyos sa tao ang lahat ng kanyang nilikha sa lupa kasama ang mga buhay na nilalaman nito at ibinubunga sa mga dagat, sa lupa at sa langit.

Gen.1:27: " *Nilalang ng Diyos ang tao ayon sa kanyang sariling larawan, ayon sa larawan ng Diyos nilalang niya siya, lalaki at babae ang nilikha niya* ."

Ang ika-6 $^{\text{na araw}}$ ay tumatagal tulad ng iba, 24 na oras at tila ang mga nilikha ng lalaki at babae ay pinagsama-sama dito para sa layuning pang-edukasyon na ibuod ang kanilang nilikha. Sa katunayan, isinagawa ng Gen.2 ang paglikha ng tao sa pamamagitan ng paglalantad ng maraming mga aksyon na malamang na nagawa sa loob ng ilang araw. Ang kuwento ng kabanata 1 na ito ay kumukuha ng isang normatibong karakter na naghahayag ng mga simbolikong halaga na nais ibigay ng Diyos sa unang anim na araw ng linggo.

Ang linggong ito ay may higit na simbolikong halaga dahil inilalarawan nito ang nagliligtas na proyekto ng Diyos. Ang "lalaki" ay sumasagisag at naghula kay Kristo at "ang babae," ang "Pirang Iglesya" na itataas mula sa kanya. Higit pa rito, bago ang kasalanan, ang totoong oras ay hindi mahalaga dahil sa estado ng pagiging perpekto, ang oras ay hindi binibilang at ang countdown ng "6000 taon" ay magsisimula sa unang tagsibol na minarkahan ng unang kasalanan ng tao. Sa perpektong regularidad, ang 12-oras na gabi at 12-oras na araw ay patuloy na sumusunod sa isa't isa. Sa talatang ito, binibigyang-diin ng Diyos ang pagkakahawig ng tao na nilikha ayon sa kanyang sariling larawan. Si Adan ay hindi mahina, siya ay puno ng lakas at siya ay nilikha na may kakayahang labanan ang mga tukso ng diyablo.

Gen.1:28: " *At sila'y pinagpala ng Dios, at sinabi sa kanila ng Dios, Kayo'y magpalaanakin, at magpakarami, at kalatan ninyo ang lupa, at inyong supilin; at magkaroon ng kapangyarihan sa mga isda sa dagat, at sa mga ibon sa himpapawid, at sa bawat nilalang na may buhay na gumagalaw sa ibabaw ng lupa* ."

Ang mensahe ay hinarap ng Diyos sa lahat ng sangkatauhan kung saan sina Adan at Eva ang orihinal na modelo. Tulad ng mga hayop, sila naman ay

pinagpala at hinihikayat na magkaanak upang dumami ang tao. Nakukuha ng tao ang paghahari sa mga hayop na nilalang mula sa Diyos, na nangangahulugan na hindi niya dapat pahintulutan ang kanyang sarili na dominado ng mga ito, dahil sa sentimentality at sentimental na kahinaan. Hindi niya sila dapat saktan kundi mamuhay nang naaayon sa kanila. Ito, sa konteksto na nauuna sa sumpa ng kasalanan.

Gen.1:29: " *At sinabi ng Dios, Narito, ibinibigay ko sa inyo ang bawa't tanim na namumunga ng binhi, na nasa ibabaw ng balat ng buong lupa, at ang bawa't punong kahoy na may bunga, na nagbubunga: ito ang magiging pagkain ninyo.* ."

Sa kanyang paglikha ng halaman, inihayag ng Diyos ang lahat ng kanyang kabutihan at pagkabukas-palad sa pamamagitan ng pagpaparami ng bilang ng mga buto ng bawat uri ng halaman, puno ng prutas, cereal, herbs at gulay. Ang Diyos ay nag-aalok sa tao ng modelo ng perpektong nutrisyon na nagtataguyod ng mabuting pisikal at mental na kalusugan na paborable sa buong organismo at kaluluwa ng tao, maging sa ngayon gaya noong panahon ni Adan. Ang paksang ito ay iniharap mula pa noong 1843 ng Diyos bilang isang kahilingan sa kanyang mga pinili at ito ay higit na pinapahalagahan sa ating mga huling araw kung saan ang pagkain ay biktima ng mga kemikal, pataba, pestisidyo at iba pa na sumisira sa buhay sa halip na itaguyod ito. .

Gen.1:30: " *At sa bawa't hayop sa lupa, at sa bawa't ibon sa himpapawid, at sa bawa't bagay na gumagalaw sa ibabaw ng lupa, na may hininga ng buhay, ay ibinibigay kong pagkain ang bawa't halamang berde. At ganoon nga* ."

Ang talatang ito ay nagpapakita ng susi na nagbibigay-katwiran sa posibilidad ng maayos na buhay na ito. Lahat ng nabubuhay na bagay ay vegan, kaya wala silang dahilan para saktan ang kanilang sarili. Pagkatapos ng kasalanan, ang mga hayop ay madalas na mag-atake sa isa't isa para sa pagkain, pagkatapos ay hahampasin silang lahat ng kamatayan sa isang paraan o iba pa.

Gen.1:31: " *Nakita ng Diyos ang lahat ng kanyang ginawa, at narito, napakabuti. Kaya't nagkaroon ng gabi, at nagkaroon ng umaga: iyon ang ikaanim na araw* ."

Sa pagtatapos ng ika-6 $^{\text{na araw}}$, nasisiyahan ang Diyos sa kanyang nilikha na, sa pagkakaroon ng tao sa lupa, ay hinuhusgahan sa pagkakataong ito na " ***napakabuti*** ", samantalang ito ay " *mabuti* " lamang sa pagtatapos ng ika-5 ^{araw}.

Ang layunin ng Diyos na **paghiwalayin** ang unang 6 na araw ng linggo mula sa ika-7 ^{ay} ipinakita sa pamamagitan ng kanilang pagsasama-sama sa kabanata 1 ng Genesis. Sa ganitong paraan ay inihahanda niya ang istruktura ng ika-4 $^{\text{na utos}}$ ng kanyang banal na batas na kanyang ihaharap sa kanilang panahon sa mga Hebreong iniligtas mula sa pagkaalipin sa Ehipto. Mula kay Adan, ang mga tao ay may 6 na araw sa isang linggo, bawat linggo, upang gawin ang kanilang mga trabaho sa lupa. Para kay Adan, ang mga bagay ay nagsimula nang maayos, ngunit pagkatapos na likhain mula sa kanya, ang babae, ang kaniyang bigay-Diyos na " *katulong* ," ay magdadala ng kasalanan sa makalupang paglalang gaya ng isisiwalat ng Gen.3. Dahil sa pagmamahal sa kanyang asawa, kakainin naman ni Adan ang ipinagbabawal na prutas at ang buong mag-asawa ay masusumpungan ang kanilang sarili na tinamaan ng sumpa ng kasalanan. Sa

pagkilos na ito, hinulaan ni Adan si Kristo na darating upang makibahagi at magbayad bilang kahalili niya sa kasalanan ng kanyang minamahal na Hinirang na Simbahan. Ang Kanyang kamatayan sa krus, sa paanan ng Bundok Golgota, ay magbabayad-sala para sa kasalanang nagawa at mananakop ng kasalanan at kamatayan, si Jesu-Kristo ay magkakaroon ng karapatang gawin ang kanyang mga pinili na makinabang mula sa kanyang perpektong katarungan. Kaya niya maiaalay sa kanila ang buhay na walang hanggan na nawala mula kina Adan at Eva. Ang mga hinirang ay sabay-sabay na papasok sa buhay na walang hanggan na ito sa simula ng ika-7 milenyo , at pagkatapos ay matutupad ang propetikong papel ng Sabbath. Maiintindihan mo kung bakit ang temang ito ng pahinga sa ika-7 araw ay iniharap sa kabanata 2 ng Genesis, **na hiwalay** sa unang 6 na araw na pinagsama-sama sa kabanata 1.

Genesis 2

Ang ikapitong araw

Gen.2:1: " *Sa gayo'y natapos ang langit at ang lupa, at ang buong hukbo nila* ."

Ang unang anim na araw ay hiwalay sa " ***ikapito*** " dahil ang paglalang ng Diyos sa lupa at langit ay magwawakas. Ito ay totoo, para sa paglalatag ng mga pundasyon ng nilikhang buhay sa unang linggo, ngunit higit pa, para sa 7000 taon na ito ay nagpropesiya din. Ang unang anim na araw ay nag-aanunsyo na ang Diyos ay gagawa sa kahirapan na nakaharap sa kampo ng diyablo at sa kanyang mapanirang mga aksyon sa loob ng 6000 taon. Ang kanyang gawain ay binubuo ng pag-akit sa kanyang mga pinili sa kanya upang piliin sila mula sa lahat ng tao. Bibigyan niya sila ng iba't ibang patunay ng kanyang pag-ibig at pananatilihin ang mga nagmamahal at sumasang-ayon sa kanya sa lahat ng kanyang aspeto at lahat ng lugar. Dahil ang hindi gagawa nito ay sasali sa isinumpang kampo ng diyablo. Ang " *hukbo* " na binanggit ay tumutukoy sa buhay na puwersa ng dalawang kampo na maglalaban at maglalaban sa isa't isa sa " *lupa* " at sa " *langit* " kung saan ang " *mga bituin sa langit* " ay sumasagisag sa kanila. At ang laban na ito para sa pagpili ay tatagal ng 6000 taon.

Gen.2:2: " *Nang ikapitong araw ay natapos ng Dios ang kaniyang gawain na kaniyang ginawa: at siya ay nagpahinga sa ikapitong araw sa lahat ng kaniyang gawa na kaniyang ginawa* ."

Sa pagtatapos ng unang linggo ng makalupang kasaysayan, ang kapahingahan ng Diyos ay nagtuturo ng unang aral: Si Adan at si Eva ay hindi pa nagkasala; na nagpapaliwanag ng posibilidad na maranasan ng Diyos ang tunay na kapahingahan. Ang kapahingahan ng Diyos kung gayon ay nakondisyon ng kawalan ng kasalanan sa kanyang mga nilalang.

Ang ikalawang aralin ay mas banayad at ito ay nakatago sa makahulang aspeto nitong " ***ikapitong araw*** " na isang imahe ng " ***ikapitong*** " milenyo ng dakilang proyekto ng pagliligtas na inihanda ng Diyos.

Ang pagpasok sa " ***ikapitong*** " milenyo, na tinatawag na " *isang libong taon* " sa Apoc. 20:4-6-7, ay markahan ang pagtatapos ng pagpili sa mga hinirang.

At para sa Diyos at sa kanyang mga hinirang na naligtas na buhay o nabuhay na mag-uli, ngunit ang lahat ay niluwalhati, ang natitirang matamo ay magiging bunga ng tagumpay ng Diyos kay Jesu-Kristo laban sa lahat ng kanyang mga kaaway. Sa tekstong Hebreo, ang pandiwa na " *nagpahinga* " ay "shavat" mula sa parehong ugat ng salitang " *sabbath* ".

Gen.2:3: " *Pinagpala ng Diyos ang ikapitong araw, at pinabanal ito, sapagkat doon siya nagpahinga sa lahat ng kanyang gawain na kanyang nilikha sa paggawa nito* ."

Ang salitang sabbath ay hindi binanggit ngunit ang imahe nito ay matatagpuan na sa **pagpapabanal** ng " ***ikapitong araw*** ". Kaya't unawaing mabuti ang dahilan ng **pagpapakabanal na ito** ng Diyos. Ipinropesiya niya ang sandali kung kailan tatanggap ng huling gantimpala ang kanyang sakripisyo kay Jesu-Kristo: ang kaligayahang mapalibutan ng lahat ng kanyang pinili na sa kanilang panahon ay nagpatotoo sa kanilang katapatan sa pagkamartir, pagdurusa, kawalan, kadalasan, hanggang 'hanggang sa kamatayan. At sa simula ng " ***ikapitong*** " milenyo, silang lahat ay mababuhay at hindi na kailangang matakot sa kamatayan. Para sa Diyos at sa Kanyang tapat na kampo, maiisip ba ng isa ang dahilan ng mas malaking " ***kapahingahan*** " kaysa dito? Hindi na makikita ng Diyos ang mga nagmamahal sa kanya na nagdurusa, hindi na niya kailangang makibahagi sa kanilang pagdurusa, ito ang " ***kapahingahan*** " na ipinagdiriwang niya sa bawat " ***ikapitong araw ng Sabbath*** " ng ating walang hanggang mga linggo. Ang bungang ito ng kanyang huling tagumpay ay matamo sa pamamagitan ng tagumpay ni Jesu-Kristo laban sa kasalanan at kamatayan. Sa kanyang sarili, sa lupa at sa iba pang mga tao, nagsagawa siya ng halos hindi kapani-paniwalang gawain: kinuha niya ang kamatayan sa kanyang sarili upang likhain ang kanyang piniling mga tao at ang Sabbath ay ipinahayag mula kay Adan hanggang sa sangkatauhan na lulupigin niya ang kasalanan upang ialay ang kanyang katuwiran at buhay na walang hanggan sa mga iyon. na umiibig at naglilingkod sa kanya nang tapat; isang bagay na ipinapahayag at pinatutunayan ng Rev.6:2: " *Tumingin ako, at narito, lumitaw ang isang puting kabayo. Ang sumakay nito ay may pana; isang korona ang ibinigay sa kaniya, at* ***humayo siyang matagumpay at upang manakop*** ."

Ang pagpasok sa ikapitong milenyo ay nagmamarka ng pagpasok ng mga hinirang sa kawalang-hanggan ng Diyos, kaya naman, sa banal na kuwentong ito, ang ikapitong araw ay hindi isinara sa pananalitang "nagkaroon ng gabi, nagkaroon ng umaga, ito *ay ...araw* ." Sa kanyang Apocalypse na ibinigay kay Juan, sisimulan ni Kristo ang ikapitong milenyo na ito at ipahahayag niya na ito ay bubuuin din ng " *isang libong taon* " ayon sa Apoc. 20:2-4, tulad ng unang anim na nauna rito. Ito ay magiging panahon ng makalangit na paghuhukom kung saan ang mga hinirang ay kailangang hatulan ang mga patay sa isinumpang kampo. Ang alaala ng kasalanan kung gayon ay pananatilihin sa huling " *libong taon* " na ito ng dakilang Sabbath na ipinropesiya tuwing katapusan ng linggo. Ang huling paghuhukom lamang ang magwawakas sa pag-iisip ng kasalanan kapag, sa katapusan ng ikapitong milenyo, ang lahat ng nahulog ay nawasak sa " *dagat ng apoy ng ikalawang kamatayan* ".

Ang Diyos ay nagbibigay ng mga paliwanag tungkol sa kanyang makalupang nilikha

Babala: Ang mga naliligaw na tao ay naghahasik ng pagdududa sa pamamagitan ng paglalahad ng bahaging ito ng Genesis 2 bilang pangalawang patotoo na sasalungat sa kuwento ng Genesis 1. Ang mga taong ito ay hindi naunawaan ang paraan ng pagsasalaysay na ginamit ng Diyos. Inilalahad niya sa Genesis 1, ang kabuuan ng unang anim na araw ng kanyang paglikha. Pagkatapos, mula sa Gen.2:4, bumalik siya upang magbigay ng karagdagang mga detalye sa ilang mga paksang hindi ipinaliwanag sa Genesis 1.

Gen.2:4: “ *Ito ang mga pinagmulan ng langit at lupa, nang sila ay likhain* ”

Ang mga karagdagang paliwanag na ito ay lubos na kailangan dahil ang tema ng kasalanan ay dapat tumanggap ng sarili nitong mga paliwanag. At gaya ng nakita natin, ang temang ito ng kasalanan ay nasa lahat ng dako sa mga anyo na ibinigay ng Diyos sa kanyang makalupa at makalangit na mga tagumpay. Ang pagtatayo mismo ng pitong araw na linggo ay nagdadala ng maraming misteryo na panahon lamang ang maghahayag sa mga hinirang ni Kristo.

Gen.2:5: “ *Nang gawin ni YaHWéH na Diyos ang lupa at ang langit, wala pang isang palumpong sa parang sa lupa, o anumang damo sa parang ay hindi pa umusbong: sapagka't si YaHWéH na Diyos ay hindi nagpadala ng ulan sa lupa, at walang taong magbubungkal ng lupa* .

Pansinin ang paglitaw ng pangalang “ *YaHWéH* ” kung saan pinangalanan ng Diyos ang kanyang sarili sa kahilingan ni Moises ayon sa Exodo 3:14-15. Isinulat ni Moises ang paghahayag na ito sa ilalim ng dikta ng Diyos na tinawag niyang “ *YaHWéH* ”. Ang banal na paghahayag dito ay kumukuha ng makasaysayang sanggunian mula sa paglabas mula sa Ehipto at sa paglikha ng bansang Israel.

Sa likod ng mga tila napakalohikal na mga detalyeng ito ay namamalagi ang mga ipinropesiya na ideya. Binubuo ng Diyos ang paglago ng buhay ng halaman, " *mga palumpong at halamang-damo sa bukid* ", kung saan idinagdag niya ang " *ulan* " at ang pagkakaroon ng " *tao* " na " *magbubungkal ng lupa* ". Noong 1656, pagkatapos ng kasalanan ni Adan, sa Gen.7:11, " *ang ulan* " ng " *baha* " ay sisira sa buhay ng halaman, " *mga palumpong at mga halamang halaman sa parang* " pati na rin ang " *tao* " at ang kanyang " *mga pananim* " sa dahilan ng ang pagtindi ng kasalanan.

Gen.2:6: “ *Ngunit isang singaw ang bumangon mula sa lupa, at dinilig ang buong ibabaw ng lupa* .”

Bago sirain ang anumang bagay, bago ang kasalanan, pinahihintulutan ng Diyos na " *ang lupa ay didiligin ng isang singaw sa buong ibabaw nito* ." Ang pagkilos ay banayad at mabisa at angkop sa walang kasalanan, maluwalhati at ganap na dalisay na buhay. Pagkatapos ng kasalanan, magpapadala ang langit ng mga mapanirang bagyo at malakas na ulan bilang tanda ng sumpa nito.

Ang pagbuo ng tao

Gen.2:7: “ *Nilalang ng Panginoong Diyos ang tao mula sa alabok ng lupa, at hiningahan ang kanyang mga butas ng ilong ng hininga ng buhay, at ang tao ay naging nilalang na may buhay* .”

Ang paglikha ng tao ay nakabatay sa isang bagong **paghihiwalay** : yaong sa " *alabok ng lupa* " na isang bahagi ay kinuha upang bumuo ng isang buhay na ginawa ayon sa larawan ng Diyos. Sa pagkilos na ito, inihayag ng Diyos ang kanyang plano upang makuha at sa huli ay piliin ang mga hinirang na tao na may pinagmulan sa lupa na gagawin niyang walang hanggan.

Kapag nilikha siya ng Diyos, ang tao ay pinagtutuunan ng pansin mula sa kanyang Lumikha. Pansinin na " *binubuo* " niya siya mula sa " *alabok ng lupa* " at ang nag-iisang pinagmulang ito ay hinuhulaan ang kanyang kasalanan, ang kanyang kamatayan, at ang kanyang pagbabalik sa kalagayan ng " *alabok* ". Ang banal na pagkilos na ito ay maihahambing sa ginawa ng isang “ *magpapalayok* ” na humuhubog ng isang “ *sisidlang luwad* ”; imahe na aangkinin ng Diyos sa Jer.18:6 at Rom.9:21. Higit pa rito, ang buhay ng " *tao* " ay nakasalalay sa kanyang " *hininga* " na hinihinga ng Diyos sa kanyang " ***mga butas ng ilong*** ". Samakatuwid, ito talaga ang pulmonary " *hininga* " at hindi ang hininga ng espiritu na iniisip ng marami. Ang lahat ng mga detalyeng ito ay inihayag upang ipaalala sa atin kung gaano karupok ang buhay ng tao, umaasa sa Diyos para sa pagpapahaba nito. Ito ay nananatiling bunga ng isang permanenteng himala dahil ang buhay ay matatagpuan lamang sa Diyos at sa kanya lamang. Sa pamamagitan ng kanyang banal na kalooban na “ *ang tao ay naging isang buhay na nilalang* .” Kung ang buhay ng isang mabuti o masamang tao ay pahahabain, ito ay dahil lamang pinahihintulutan ito ng Diyos. At kapag tinamaan siya ng kamatayan, desisyon pa rin niya ang pinag-uusapan.

Bago ang kasalanan, si Adan ay nilikhang perpekto at inosente, nagtataglay ng makapangyarihang sigla, at pumasok sa buhay na walang hanggan, na napapaligiran ng mga bagay na walang hanggan. Ang anyo lamang ng kanyang nilikha ang naghuhula ng kanyang kakila-kilabot na tadhana.

Gen.2:8: “ *At si YaHWéH na Dios ay naglagay ng isang halamanan sa Eden, sa dakong silanganan, at inilagay niya roon ang tao na kaniyang nilalang* .”

Ang isang hardin ay ang imahe ng perpektong lugar para sa tao na nakakahanap ng lahat ng kaakit-akit na nutritional at visual na mga elemento na natipon doon; kahanga-hangang mga bulaklak na hindi kumukupas at hindi nawawala ang kanilang mga pabango ng kaaya-ayang amoy na pinarami hanggang sa kawalang-hanggan. Ang pagkaing ito na inaalok sa hardin ay hindi nagtatayo ng buhay ng isang tao na, bago ang kasalanan, ay hindi umaasa sa pagkain. Ang pagkain kung gayon ay kinakain ng tao para sa kanyang kasiyahan. Ang katumpakan na “ *Nagtanim ng hardin ang Diyos* ” ay nagpapatotoo sa kaniyang pag-ibig sa kaniyang nilalang. Siya ay naging isang hardinero upang mag-alok sa tao ng napakagandang lugar na tirahan.

Ang salitang Eden ay nangangahulugang "hardin ng mga kaluguran" at kinuha ang Israel bilang isang sentral na punto ng sanggunian, inilagay ng Diyos ang Eden na ito sa silangan ng Israel. Para sa kanyang "kasiyahan", ang tao ay inilagay sa masarap na hardin na ito ng Diyos, ang kanyang Lumikha.

Gen.2:9: “ *Yahweh Pinatubo ng Diyos ang lahat ng uri ng mga punungkahoy mula sa lupa, na kaaya-aya sa paningin at mabuting kainin,* ***at ang punong kahoy ng buhay sa gitna ng halamanan*** *, at* *ang punungkahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama* .”

Ang katangian ng isang hardin ay ang pagkakaroon ng mga puno ng prutas na nag-aalok ng "handa nang kainin" na bumubuo sa kanilang mga prutas na may maraming malambot at matamis na lasa. Nandiyan silang lahat para sa kasiyahan ni Adan, nag-iisa pa rin.

Sa hardin mayroon ding dalawang puno na may magkasalungat na mga karakter: ang " *puno ng buhay* " na sumasakop sa gitnang lugar, " *sa gitna ng hardin* ". Sa ganitong paraan ang hardin at ang malago nitong handog ay ganap na nakakabit dito. Malapit sa kanya *ang "puno ng kaalaman ng mabuti at masama* ". Na, sa pagtatalaga nito, ang salitang " *masama* " ay hinuhulaan ang daan sa kasalanan. Maiintindihan natin na ang dalawang punong ito ay mga larawan ng dalawang kampo na maghaharap sa isa't isa sa lupa ng kasalanan: ang kampo ni Jesucristo na inilalarawan ng " *puno ng buhay* " laban sa kampo ng diyablo na, tulad ng pangalan. ng *"puno* " ay nagpapahiwatig, nakaalam o nakaranas, sunud-sunod, " *mabuti* " mula sa pagkakalikha nito hanggang sa araw na pinasok ito ng " *masama " sa paghihimagsik laban sa Lumikha nito;* ang tinatawag ng Diyos na “pagkakasala laban sa kanya”. Ipinapaalala ko sa iyo na ang mga prinsipyong ito *ng "mabuti at masama* " ay ang dalawang pagpipilian o dalawang posibleng matinding magkasalungat na bunga na ibinubunga **ng kabuuang kalayaan** ng isang " *nabubuhay na nilalang ".* Kung hindi ito ginawa ng unang anghel, ang ibang mga anghel ay nagrerebelde pa rin, dahil napatunayan na ngayon ng makalupang karanasan sa pag-uugali ng tao.

Sa lahat ng mapagbigay na pag-aalay ng hardin na inihanda ng Diyos para kay Adan ay ang punong ito " *ng kaalaman ng mabuti at masama* " na naroroon upang subukin ang katapatan ng tao. Ang katagang “ *kaalaman* ” na ito ay dapat na maunawaang mabuti dahil para sa Diyos ang pandiwang “ *alam* ” ay may matinding kahulugan ng pagdanas ng “ *mabuti o masama* ” na ibabatay sa mga gawa ng pagsunod o pagsuway. Ang puno sa hardin ay materyal na suporta lamang para sa pagsubok ng pagsunod at ang bunga nito ay naghahatid lamang ng kasamaan dahil binigyan ito ng Diyos ng papel na ito sa pamamagitan ng pagtatanghal nito bilang isang pagbabawal. Ang kasalanan ay wala sa bunga kundi sa pagkain nito alam na ito ay ipinagbawal ng Diyos.

Gen.2:10: “ *Isang ilog ang umagos mula sa Eden upang diligin ang halamanan, at mula roon ay nahahati ito sa apat na sanga* .”

Isang bagong mensahe ng **paghihiwalay** ang ipinakita, kung paanong ang ilog na lumalabas sa Eden ay nahahati sa " *apat na bisig* ", ang imaheng ito ay hinuhulaan ang pagsilang ng sangkatauhan na ang mga inapo ay laganap sa buong daigdig alinman sa apat na kardinal na mga punto, o apat na hangin mula sa langit sa lahat. ang mundo. Ang " *ilog* " ay simbolo ng isang tao, ang tubig ay simbolo ng buhay ng tao. Sa pamamagitan ng paghahati na ito " *sa apat na bisig* ", ang ilog na lalabas mula sa Eden ay magpapakalat ng tubig ng buhay sa buong lupa at ang ideyang ito ay hinuhulaan ang pagnanais ng Diyos na palaganapin ang kanyang kaalaman sa buong ibabaw nito. Ang kanyang proyekto ay matutupad

ayon sa Gen.10 sa pamamagitan ng paghihiwalay ni Noe at ng kanyang tatlong anak na lalaki pagkatapos ng baha ng tubig. Ang mga saksing ito ng baha ay maghahatid mula sa henerasyon hanggang sa henerasyon ng alaala ng kakila-kilabot na banal na parusa.

Hindi natin alam ang nakikitang anyo ng lupa bago ang baha, ngunit bago ang paghihiwalay ng mga tao, ang tinatahanang lupa ay malamang na lumitaw bilang isang kontinente na dinidiligan lamang ng pinagmumulan ng tubig na ito na bumubulusok mula sa hardin ng Eden. Ang kasalukuyang mga dagat sa loob ng bansa ay hindi umiiral at ito ay bunga ng baha na sumasakop sa buong mundo sa loob ng isang taon. Hanggang sa baha, ang buong kontinente ay dinidiligan ng apat na ilog na ito at ang kanilang mga sanga ay namamahagi ng sariwang tubig sa buong ibabaw ng tuyong lupa. Sa panahon ng baha, ang Straits of Gibraltar at ang Red Sea ay gumuho, na naghahanda sa pagbuo ng Mediterranean Sea at ang Red Sea na sinalakay ng saline water mula sa mga karagatan. Alamin na sa bagong lupa kung saan itatatag ng Diyos ang kanyang kaharian, hindi magkakaroon ng dagat ayon sa Rev.21:1 tulad ng hindi na magkakaroon ng kamatayan. Ang pagkakabaha-bahagi ay ang kahihinatnan ng kasalanan at ang pinakamatinding anyo nito ay parurusahan ng mapangwasak na tubig ng baha. Ang pagbabasa ng mensaheng ito, sa ilalim lamang ng makahulang aspeto nito, ang " *apat na braso* " ng ilog ay tumutukoy sa apat na tao na nagpapakilala sa sangkatauhan.

Gen.2:11: " *Ang pangalan ng una ay Pison; yaong nakapalibot sa buong lupain ng Havila, kung saan matatagpuan ang ginto* ."

Ang pangalan ng unang ilog na pinangalanang Pishon o Phison ay nangangahulugang: kasaganaan ng tubig. Ang lugar kung saan matatagpuan ang Eden na itinanim ng Diyos ay malamang na kung saan ang kasalukuyang Tigris at Eufrates ay may pinagmulan; para sa Eufrates hanggang Bundok Ararat at para sa Tigris hanggang Taurus. Sa silangan at sa gitna ng Turkey ay naroon pa rin ang napakalawak na Lake Van na bumubuo ng napakalaking reserba ng sariwang tubig. Sa pamamagitan ng banal na pagpapala nito, itinaguyod ng saganang tubig ang labis na pagkamayabong ng hardin ng Diyos. Ang bansang Havila, na sikat sa ginto nito, ay ayon sa ilang matatagpuan sa hilagang-silangan ng kasalukuyang Turkey. Umabot ito sa baybayin ng kasalukuyang Georgia. Ngunit ang interpretasyong ito ay nagdudulot ng problema dahil ayon sa Gen.10:7, si " *Havila* " ay isang " *anak ni Cush* " , siya mismo " *anak ni Ham* ", at tinutukoy nito ang Ethiopia na matatagpuan sa timog ng Ehipto. Ito ang umakay sa akin upang mahanap ang bansang ito *ng "Havila* " sa Ethiopia, o sa Yemen, kung saan naroon ang mga minahan ng ginto na inihandog ng Reyna ng Sheba kay Haring Solomon.

Gen.2:12: " *Ang ginto ng lupaing ito ay dalisay; Ang bdelium at onyx na bato ay matatagpuan din doon* .

" *ginto* " ay ang simbolo ng pananampalataya at ang Diyos ay nagpropesiya para sa Ethiopia, dalisay na pananampalataya. Ito na ang magiging tanging bansa sa mundo na nagpapanatili ng relihiyosong pamana ng Reyna ng Sheba pagkatapos ng kanyang pananatili kay Haring Solomon. Dagdagan din natin para sa kapakinabangan nito, na sa pagsasarili nito na napanatili sa loob ng

mga siglo ng kadiliman ng relihiyon na naging katangian ng mga tao ng "Kristiyano" Kanlurang Europa, iningatan ng mga Etiope ang pananampalatayang Kristiyano at isinagawa nila ang tunay na Sabbath na natanggap ng pakikipagtagpo ni Solomon. Bininyagan ni Apostol Felipe ang unang Kristiyanong Etiopian na ipinahayag sa Mga Gawa 8:27-39. Siya ay isang bating ministro ni Reyna Candace at tinanggap ng buong tao ang kanyang relihiyosong turo. Ang isa pang detalye ay nagpapatotoo sa pagpapala ng mga taong ito, pinaprotektahan sila ng Diyos laban sa kanilang mga kaaway sa pamamagitan ng parang digmaang aksyon na ginawa at kusang-loob na nagpasya ng sikat na navigator na si Vasco da Gama.

Kinukumpirma ang itim na kulay ng balat ng Ethiopia, ang " *onyx stone* " ay "itim" ang kulay at binubuo ng silicon dioxide; karagdagang yaman para sa bansang ito; dahil ang paggamit nito para sa paggawa ng mga transistor ay lalo itong pinahahalagahan ngayon.

Gen.2:13: " *Ang pangalan ng ikalawang ilog ay Gihon; yaong pumapalibot sa buong lupain ng Cush* ."

Kalimutan na natin ang mga "ilog" at ilagay sa kanilang lugar ang mga taong sinasagisag nila. Ang ikalawang taong ito ay " *nakapaligid sa lupain ng Cush* " samakatuwid nga, Etiopia. Ang mga inapo ni Sem ay bubuo sa lupain ng Arabia at hanggang sa Persia. Ito ay aktwal na pumapalibot sa teritoryo ng Ethiopia, kaya maaari itong sagisag at tukuyin sa pangalan ng " *ilog* " " *Gihon* ". Sa ating mga huling araw, ang entourage na ito ay ang relihiyong "Muslim" ng Arabia at Persia. Kaya ang pagsasaayos ng simula ng paglikha ay muling ginawa sa katapusan ng panahon.

Gen.2:14: " *Ang pangalan ng ikatlo ay Hidekel; yaong umaagos sa silangan ng Asiria. Ang ikaapat na ilog ay ang Eufrates* ."

Ang " *Hiddekel* " ay tumutukoy sa "Ilog ng Tigre", at ang mga taong itinalaga ay ang India na sinasagisag ng "tigre ng Bengal"; Ang Asya at ang silangang sibilisasyon nito na maling itinalaga bilang "ang dilaw na lahi" ay samakatuwid ay hinuhulaan at nababahala at ito ay sa katunayan ay matatagpuan " *sa silangan ng Assyria* ". Sa Dan.12, ginamit ng Diyos ang simbolo nitong kumakain ng tao na " *ilog " na "Tigre" upang ilarawan ang Adventist na pagsubok na naranasan sa pagitan ng 1828 at 1873, dahil sa maraming espirituwal na pagkamatay na dulot nito.*

Ang pangalang " *Euphrates* " ay nangangahulugang: mabulaklak, mabunga. Sa propesiya ng Apocalipsis, ang " *Euphrates* " ay sumasagisag sa Kanlurang Europa at sa mga bunga nito, ang Americas at Australia, na ipinakita ng Diyos na pinangungunahan ng Romanong papal na relihiyosong rehimen na pinangalanan niya kasama ang lungsod nito, " *Babilonyang dakilang* ". Ang inapo na ito ni Noe ay magiging yaong kay Japheth na umaabot sa kanluran patungo sa Greece at Europa, at sa hilaga patungo sa Russia. Ang Europa ang lupa kung saan naranasan ng pananampalatayang Kristiyano ang lahat ng mabuti at masamang pag-unlad nito pagkatapos ng pambansang pagbagsak ng Israel; ang mga pang-uri na "mabulaklak, mabunga" ay makatwiran at ayon sa pangitain, ang mga anak ni Lea, ang babaeng hindi minamahal, ay magiging mas marami kaysa kay Raquel, ang asawang minahal ni Jacob.

Mabuting matagpuan sa mensaheng ito ang paalala na sa kabila ng lahat ng kanilang huling pagkakahati sa relihiyon, ang apat na uri ng makalupang sibilisasyon na ito ay may parehong lumikha na Diyos bilang Ama, upang bigyang-katwiran ang kanilang pag-iral.

Gen.2:15: “ *Kinuha ni Yahweh na Diyos ang lalaki at inilagay sa halamanan ng Eden upang ito ay pagyamanin at pangalagaan* .”

Nag-aalok ang Diyos kay Adan ng isang trabaho na binubuo ng " *paglilinang at pag-aalaga* " sa hardin. Ang anyo ng paglilinang na ito ay hindi alam sa amin ngunit ito ay isinagawa nang walang anumang pagkapagod bago ang kasalanan. Gayundin, nang walang anumang anyo ng pagsalakay sa lahat ng nilikha, ang kanyang pagbabantay ay pinasimple hanggang sa sukdulan. Gayunpaman, ang papel na ito ng bantay ay nagpapahiwatig ng pagkakaroon ng isang panganib na malapit nang magkaroon ng isang tunay at tiyak na aspeto: ang mala-demonyong pang-aakit ng pag-iisip ng tao sa parehong hardin na ito.

Gen.2:16: “ *Ibinigay ng Panginoong Diyos ang utos na ito sa tao: Maaari kang kumain sa lahat ng punong kahoy sa halamanan;* »

Napakaraming punong namumunga ang malayang magagamit ni Adan. Tinutupad siya ng Diyos nang higit sa kanyang mga pangangailangan na binubuo ng kasiya-siyang pagnanasa sa pagkain sa pamamagitan ng iba't ibang lasa at aroma. Ang alok ng Diyos ay maganda, ngunit ito lamang ang unang bahagi ng isang " *utos* " na ibinibigay Niya kay Adan. Ang pangalawang bahagi ng " *order* " na ito ay susunod.

Gen.2:17: “ *Datapuwa't huwag kang kakain ng bunga ng puno ng pagkakilala ng mabuti at masama: sapagka't sa araw na kumain ka niyaon ay mamamatay ka* .”

utos " ng Diyos , ang bahaging ito ay napakaseryoso, dahil ang pagbabanta na ipinakita ay ilalapat nang walang kabuluhan sa sandaling ang pagsuway, ang bunga ng kasalanan, ay matupad at maisakatuparan. At huwag kalimutan, para maisakatuparan ang proyekto ng unibersal na pag-aayos ng kasalanan, si Adan ay kailangang mahulog. Upang higit na maunawaan kung ano ang mangyayari, tandaan natin na nag-iisa pa rin si Adan nang babalaan siya ng Diyos sa pamamagitan ng paglalahad ng kanyang " *utos* " na huwag kumain ng mula sa " *punungkahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama* " o, huwag pakainin ng ang mga ideya ng diyablo. Higit pa rito, sa konteksto ng buhay na walang hanggan, kinailangan ng Diyos na ipaliwanag sa kanya kung ano ang ibig sabihin ng “mamatay”. Dahil nandiyan ang banta, dito sa " *mamamatay ka* ". Sa buod, inalok ng Diyos si Adan ng kagubatan ngunit ipinagbawal sa kanya ang isang puno. At para sa ilang mga tao ang pagbabawal na ito lamang ay hindi mabata, iyon ay kapag ang puno ay nagtatago sa kagubatan, tulad ng itinuturo ng kasabihan. Ang pagkain mula *sa “puno ng kaalaman ng mabuti at masama* ” ay nangangahulugang: pagpapakain sa turo ng diyablo na pinasigla na ng espiritu ng paghihimagsik laban sa Diyos at sa kanyang katarungan. Dahil *ang ipinagbabawal na "puno* " na inilagay sa hardin ay isang imahe ng kanyang pagkatao, tulad *ng "puno ng buhay* " ay isang imahe ng karakter na si Jesu-Kristo.

Gen.2:18: “ *Sinabi ni Yahweh na Diyos: Hindi mabuti para sa tao na mag-isa; Tutulungan ko siya tulad niya* ."

Nilikha ng Diyos ang lupa at tao upang ihayag ang kanyang kabutihan at ang kasamaan ng diyablo. Ang kanyang nagliligtas na proyekto ay ipinahayag sa atin sa mga susunod na bagay. Upang maunawaan, alamin na ang tao ay gumaganap ng papel ng Diyos nang personal na nagpapaisip sa kanya, kumilos at magsalita habang siya ay nag-iisip, kumikilos at nagsasalita sa kanyang sarili. Ang unang Adan na ito ay isang makahulang larawan ni Kristo na ihaharap ni Pablo bilang bagong Adan.

Upang maihayag ang kasamaan ng diyablo at ang kabutihan ng Diyos, kinakailangang magkasala si Adan upang ang lupa ay mapangibabawan ng diyablo at ang kanyang masasamang gawa ay mahayag sa buong mundo. Ang paniwala ng mag-asawa ay umiiral lamang sa lupa na nilikha para sa kasalanan, dahil ang dalawa na nabuo ay para sa isang espirituwal na dahilan na hinuhulaan ang kaugnayan ng banal na Kristo sa kanyang Asawa na nagtalaga sa kanyang mga hinirang. Dapat malaman ng Pinili na siya ay kapwa biktima at benepisyaryo ng plano ng pagliligtas na binalak ng Diyos; siya ay isang biktima ng kasalanan na ginawang kailangan para sa Diyos upang sa wakas ay mahatulan niya ang diyablo, at isang makikinabang ng kanyang nagliligtas na biyaya dahil, batid ang kanyang pananagutan para sa pagkakaroon ng kasalanan, siya mismo ang magbabayad ng halaga ng kasalanan. kasalanan kay Jesu-Cristo. Kaya, sa una, nakita ng Diyos na hindi mabuti ang kalungkutan at ang kanyang pangangailangan para sa pag-ibig ay napakalaki kung kaya't handa siyang magbayad ng mahal para makuha ito. Ang kumpanyang ito, ang harapang ito, na nagpapahintulot sa pagbabahagi, tinatawag ng Diyos ang " *tulong* " at gagamitin ng tao ang termino kapag pinupukaw ang kanyang babaeng katapat na tao. Sa mga tuntunin ng tulong, siya ay magiging dahilan upang siya ay mahulog at magdadala sa kanya sa kasalanan dahil sa pag-ibig. Ngunit ang pag-ibig na ito ni Adan para kay Eva ay nasa larawan ng pag-ibig ni Kristo para sa kanyang mga hinirang na natagpuang makasalanan, na karapat-dapat sa walang hanggang kamatayan.

Gen.2:19: “ *Nilikha ng Panginoong Diyos mula sa lupa ang bawat hayop sa parang at bawat ibon sa himpapawid, at dinala sila sa tao, upang makita kung ano ang itatawag niya sa kanila, at upang taglayin ng bawat nilalang na may buhay ang pangalang iyon. ibibigay ito ng tao* .

Ang nakatataas ang nagbibigay ng pangalan sa kung ano ang mas mababa sa kanya. Ibinigay ng Diyos ang kanyang sarili sa kanyang pangalan at sa pamamagitan ng pagbibigay kay Adan ng karapatang ito, sa gayon ay pinagtitibay niya ang dominasyon ng tao sa lahat ng nabubuhay sa lupa. Sa unang anyo ng makalupang paglalang na ito, ang mga uri ng hayop sa parang at mga ibon sa himpapawid ay nabawasan at dinala sila ng Diyos kay Adan, tulad ng pag-akay niya sa kanila bago ang baha nang dalawahan kay Noe.

Gen.2:20: “ *At binigyan ng mga pangalan ng tao ang lahat ng mga hayop, at ang mga ibon sa himpapawid, at ang lahat ng mga hayop sa parang; ngunit para sa tao ay wala siyang nakitang tulong na gaya niya* .” Ang tinatawag na prehistoric monsters ay nilikha pagkatapos ng kasalanan upang patindihin ang mga kahihinatnan ng banal na sumpa na tatama sa buong mundo kabilang ang dagat. Sa panahon ng kawalang-kasalanan, ang buhay ng hayop ay binubuo ng "mga baka" na kapaki-pakinabang para sa tao, " *ang* mga *ibon ng langit* ” at “ *ang*

mga hayop sa parang ” na mas malaya. Ngunit sa pagtatanghal na ito, wala siyang nakitang katapat na tao dahil wala pa siya.

Gen.2:21: “ *Nang magkagayo'y pinahintulutan ni YaHWéH na Dios ang lalake ng mahimbing na pagkakatulog, at siya'y nakatulog; kinuha niya ang isa sa kanyang mga tadyang, at isinara ang laman sa lugar nito* .”

Ang form na ibinigay sa operasyong ito ng kirurhiko ay higit na nagpapakita ng pag-save ng proyekto. Sa Michael, inalis ng Diyos ang kanyang sarili mula sa langit, iniwan niya at inihiwalay ang kanyang sarili sa kanyang mababuting anghel na siyang pamantayan ng " *mahimbing na pagtulog* " kung saan nahuhulog si Adan. Kay Jesu-Kristo na ipinanganak sa laman, ang banal na tadyang ay kinuha at pagkatapos ng kanyang kamatayan at pagkabuhay na mag-uli, sa kanyang labindalawang apostol, nilikha niya ang kanyang " *tulong* ", kung saan kinuha niya ang makalaman na aspeto at ang kanyang mga kasalanan at kung saan ibinigay niya ang kanyang "Banal. Espiritu”. Ang espirituwal na kahalagahan ng salitang ito na " *tulong* " ay malaki dahil ito ay nagbibigay sa kanyang Simbahan, ang kanyang mga Hinirang, ang papel na ginagampanan ng " *tulong* " sa pagsasakatuparan nito ng plano ng kaligtasan at ang pandaigdigang pag-aayos ng kasalanan at ang kapalaran ng mga makasalanan.

Gen.2:22: “ *Nilalang ni Yahweh na Diyos ang isang babae mula sa tadyang na kinuha niya sa lalaki, at dinala niya siya sa lalaki* .”

Kaya, ang pagkabuo ng babae ay hinuhulaan ang tungkol sa Hinirang ni Kristo. Sapagkat ito ay sa pamamagitan ng pagdating sa laman na nabuo ng Diyos ang kanyang tapat na simbahan, biktima ng kanyang makalaman na kalikasan. Upang mailigtas ang mga hinirang mula sa laman, kinailangan ng Diyos na magkaroon ng anyo sa laman. At gayundin, na may buhay na walang hanggan sa kanyang sarili, naparito siya upang ibahagi ito sa kanyang mga hinirang.

Gen.2:23: “ *At sinabi ng lalaki: Masdan sa pagkakataong ito siya na buto ng aking mga buto at laman ng aking laman! Siya ay tatawaging babae, sapagkat siya ay kinuha sa lalaki* .”

Ang Diyos ay pumarito sa lupa upang yakapin ang makalupang pamantayan upang masabi tungkol sa kanyang Pinili kung ano ang sinabi ni Adan tungkol sa kanyang babaeng katapat na binigyan niya ng pangalang “ *babae* ”. Ang bagay ay mas malinaw sa Hebrew dahil ang panlalaking salita na lalaki ay, "ish" ay nagiging "isha" para sa pambabae na salitang babae. Sa pagkilos na ito, kinukumpirma niya ang kanyang dominasyon sa kanya. Ngunit nang maalis sa kanya, ang " *babae* " na ito ay magiging kailangang-kailangan sa kanya na para bang ang " *tadyang* " na kinuha sa kanyang katawan ay gustong bumalik sa kanya at pumalit dito. Sa kakaibang karanasang ito, madarama ni Adan para sa kanyang asawa ang damdaming mararamdaman ng ina para sa anak na kanyang isisilang matapos itong dalhin sa kanyang sinapupunan. At ang karanasang ito ay isinasabuhay din ng Diyos dahil ang mga buhay na nilalang na kanyang nilikha sa kanyang paligid ay mga bata na lumalabas sa kanya; na ginagawa siyang Ina bilang Ama.

Gen.2:24: “ *Kaya't iiwan ng lalake ang kaniyang ama at ang kaniyang ina, at makikisama sa kaniyang asawa, at sila'y magiging isang laman* ."

Sa talatang ito ay ipinahayag ng Diyos ang kanyang plano para sa kanyang mga pinili na kadalasang kailangang sirain ang mga relasyong pampamilya sa laman upang makipagbuklod sa mga Hinirang na pinagpala ng Diyos. At huwag kalimutan, una, kay Jesu-Kristo, iniwan ni Michael ang kanyang katayuan bilang makalangit na Ama upang dumating at makuha ang pag-ibig ng kanyang mga piniling alagad sa lupa; ito sa lawak na tinalikuran niya ang paggamit ng kanyang banal na kapangyarihan upang labanan ang kasalanan at ang diyablo. Dito natin naiintindihan na ang mga tema **ng paghihiwalay** at **komunyon** ay hindi mapaghihiwalay. Sa lupa, ang mga hinirang ay kailangang **ihiwalay** sa laman mula sa mga mahal niya upang makapasok sa espirituwal **na pakikipag-isa at maging "isa" kay Kristo at sa lahat ng kanyang mga hinirang, at sa kanyang tapat na mababuting anghel.**

Ang pagnanais ng " *tadyang* " na bumalik sa kanyang orihinal na lugar ay nahahanap ang kahulugan nito sa sekswal na pagsasama ng mga tao, isang gawa ng laman at espiritu kung saan ang lalaki at babae ay pisikal na bumubuo ng isang laman.

Gen.2:25: " *Ang lalaki at ang kaniyang asawa ay kapuwa hubad, at hindi sila nahiya* ."

Ang pisikal na kahubaran ay hindi nakakaabala sa lahat. May mga tagahanga ng naturalism. At sa simula ng kasaysayan ng tao, ang pisikal na kahubaran ay hindi nagdulot ng " *kahihiyan* ." Ang paglitaw ng " *kahihiyan* " ay magiging bunga ng kasalanan, na para bang ang pagkain mula *sa "puno ng kaalaman ng mabuti at masama* " ay maaaring magbukas sa isip ng tao sa hindi kilalang mga epekto at hindi pinansin. Sa katotohanan, ang bunga ng ipinagbabawal na puno ay hindi magiging may-akda ng pagbabagong ito, ito lamang ang magiging paraan, dahil ang nagpapabago sa mga halaga ng mga bagay at budhi ay ang Diyos at siya lamang. Siya ang pumupukaw ng pakiramdam ng " *kahihiyan* " na mararamdaman ng makasalanang mag-asawa sa kanilang isipan tungkol sa kanilang pisikal na kahubaran na hindi mananagot; dahil ang kasalanan ay magiging moral at tungkol lamang sa pagsuway na ipinatupad, na binanggit ng Diyos.

Sa pagbubuod ng katuruan ng Genesis 2, unang iniharap sa atin ng Diyos ang pagpapabanal ng kapahingahan o sabbath ng ikapitong araw na hinuhulaan ang dakilang kapahingahan na ibibigay sa ikapitong milenyo kapwa sa Diyos at sa kanyang tapat na mga hinirang. Ngunit ang kapahingahang ito ay kailangang mapagtagumpayan ng makalupang labanan na gagawin ng Diyos laban sa kasalanan at sa diyablo, sa pamamagitan ng pagkakatawang-tao kay Jesu-Kristo. Ang karanasan ni Adan sa lupa ay naglalarawan sa nagliligtas na planong ito na dinisenyo ng Diyos. Kay Kristo, siya ay naging laman upang likhain ang kanyang piniling laman na sa huli ay tatanggap ng katawang selestiyal na katulad ng sa mga anghel.

Genesis 3

paghihiwalay sa kasalanan

Gen.3:1: “ *Ang ahas ang pinaka tuso sa lahat ng mga hayop sa parang na ginawa ng Panginoong Diyos. At sinabi niya sa babae, Talaga bang sinabi ng Dios, Huwag kayong kakain sa bawa't punong kahoy sa halamanan?* »

Ang kaawa-awang " *ahas* " ay nagkaroon ng kamalasan na ginamit bilang isang daluyan ng pinaka " *tuso* " ng mga anghel na nilikha ng Diyos. Mga hayop kung saan ang mga reptilya tulad ng " *ahas* " ay hindi nagsasalita; ang wika ay isang partikularidad ng larawan ng Diyos na ibinigay sa tao. Ituro ang mabuti, pinapangusap siya ng diyablo sa babae sa oras na hiwalay siya sa kanyang asawa. Ang paghihiwalay na ito ay magiging nakamamatay sa kanya dahil sa presensya ni Adan, mas nahihirapan ang diyablo na pangunahan ang mga tao na sumuway sa utos ng Diyos.

Inihayag ni Jesu-Kristo ang pag-iral ng diyablo na kanyang itinalaga sa pamamagitan ng pagsasabi sa Juan 8:44, na siya ay “ *ama ng kasinungalingan at mamamatay-tao mula pa sa simula* ”. Ang kanyang mga salita ay naglalayong iwaksi ang mga katiyakan ng tao at sa "Oo o Hindi" na hinihingi ng Diyos, idinagdag niya ang "ngunit" o ang "siguro" na nag-aalis ng mga katiyakan na nagbibigay ng lakas nito sa katotohanan. Ang utos na ibinigay ng Diyos ay tinanggap ni Adan na pagkatapos ay ipinadala ito sa kanyang asawa, ngunit hindi niya narinig ang tinig ng Diyos na nagbigay ng utos. Gayundin, ang kanyang pagdududa ay nakasalalay sa kanyang asawa, tulad ng: "naunawaan ba niya ang sinabi ng Diyos sa kanya? »

Gen.3:2: “ *Sumagot ang babae sa ahas: Kami ay kumakain ng bunga ng mga puno sa halamanan* .”

Ang ebidensya ay tila sumusuporta sa mga salita ng diyablo; siya ay nangangatuwiran at nagsasalita ng matalino. Ang " *babae* " ay gumagawa ng kanyang unang pagkakamali sa pamamagitan ng pagtugon sa nagsasalitang " *ahas ";* na hindi normal. Una, binibigyang-katwiran nito ang kabutihan ng Diyos na nagbigay sa kanila ng posibilidad na kumain mula sa lahat ng mga puno, maliban sa isa na ipinagbabawal.

Gen.3:3: “ *Datapuwa't tungkol sa bunga ng punong kahoy na nasa gitna ng halamanan, sinabi ng Dios, Huwag kayong kakain niyaon, ni huwag ninyong hihipuin, baka kayo'y mamatay* . "

Ang paghahatid ni Adan ng mensahe ng banal na utos ay makikita sa pariralang " *baka mamatay ka* ." Hindi ito ang eksaktong mga salita na sinabi ng Diyos dahil sinabi niya kay Adan: " *Sa araw na kumain ka nito, mamamatay ka* ". Ang pagpapahina ng mga banal na salita ay maghihikayat sa pagkonsumo ng kasalanan. Sa pamamagitan ng pagbibigay-katwiran sa kanyang pagsunod sa Diyos para sa isang dahilan *ng "takot* " ang " *babae* " ay nag-aalok sa diyablo ng posibilidad na kumpirmahin ang " *takot* " na ito na ayon sa kanya ay hindi makatwiran.

Gen.3:4: “ *Nang magkagayo'y sinabi ng ahas sa babae, Hindi kayo mamamatay* ; »

At ang Liar-in-Chief ay ipinahayag sa pahayag na ito na sumasalungat sa mga salita ng Diyos: " *hindi ka mamamatay* ."

Gen.3:5: " *Ngunit alam ng Diyos na sa araw na kayo ay kumain niyaon, ang inyong mga mata ay madidilat, at kayo ay magiging parang mga diyos, na nakakaalam ng mabuti at masama* ."

Kailangan na niyang bigyang-katwiran ang utos na ibinigay ng Diyos kung saan siya ay nag-uugnay sa isang masama at makasariling pag-iisip: Nais ng Diyos na panatilihin kang nasa kababaan at kababaan. Gusto niyang pigilan ka na maging katulad niya. Ipinakita niya ang kaalaman ng mabuti at masama bilang isang kalamangan na nais itago ng Diyos para sa kanyang sarili lamang. Ngunit kung may kalamangan ang pag-alam ng mabuti, saan ang kalamangan sa pag-alam ng masama? Ang mabuti at masama ay ganap na magkasalungat tulad ng araw at gabi, liwanag at dilim at para sa Diyos ang kaalaman ay binubuo ng karanasan o pagkilos. Sa katotohanan, binigyan na ng Diyos ang tao ng **intelektwal na kaalaman** sa mabuti at masama sa pamamagitan **ng pagpapahintulot** sa mga punungkahoy sa hardin at **pagbabawal** sa isa na kumakatawan sa "mabuti at masama"; dahil siya ay isang simbolikong larawan ng diyablo na konkretong nakaranas ng sunud-sunod, " *mabuti* " pagkatapos " *masama* " sa pamamagitan ng pagrerebelde laban sa kanyang Lumikha.

Gen.3:6: " *Nakita ng babae na ang punungkahoy ay mabuti sa pagkain at kaaya-aya sa paningin, at ito ay mahalaga sa pagbubukas ng isip; siya'y kumuha ng bunga niyaon, at kumain; nagbigay din siya ng kaunti sa kaniyang asawa, na kasama niya, at kinain niya iyon* ."

Ang mga salitang nagmumula sa ahas ay may epekto, ang pagdududa ay nawawala at ang babae ay mas kumbinsido na ang ahas ay nagsabi sa kanya ng totoo. Ang prutas ay tila maganda at kasiya-siya sa paningin, ngunit higit sa lahat, itinuturing niya itong " *mahalaga para sa pagbubukas ng katalinuhan* ". Nakuha ng diyablo ang ninanais na resulta, nag-recruit lang siya ng isang tagasunod ng kanyang mapanghimagsik na saloobin. At sa pamamagitan ng pagkain ng ipinagbabawal na prutas, siya mismo ay naging puno ng kaalaman ng kasamaan. Puno ng pagmamahal sa kanyang asawa kung saan hindi siya handa na tanggapin ang paghihiwalay **,** mas pinili ni Adam na ibahagi ang kanyang mapaminsalang kapalaran dahil alam niyang ilalapat ng Diyos ang kanyang mortal na parusa. At ang pagkain naman ng ipinagbabawal na prutas, ang buong mag-asawa ang magdurusa sa malupit na dominasyon ng diyablo. Gayunpaman, sa kabalintunaan, ang marubdob na pag-ibig na ito ay nasa larawan ng mararanasan ni Kristo para sa kanyang Pinili, sumasang-ayon din siyang mamatay para sa kanya. Gayundin, mauunawaan ng Diyos si Adan.

Gen.3:7: " *Nangadilat ang mga mata nilang dalawa, at nalaman nilang sila'y mga hubad, at nang magtatahi sila ng mga dahon ng igos, ay gumawa sila ng mga pamigkis para sa kanilang sarili* .

Sa sandaling ito, nang ang kasalanan ay natapos ng mag-asawang tao, nagsimula ang countdown ng 6000 taon na binalak ng Diyos. Una, ang kanilang kamalayan ay binago ng Diyos. Ang mga mata na naging responsable para sa pagnanais para sa prutas na " *kasiya-siya sa paningin* " ay mga biktima ng isang bagong paghatol ng mga bagay. At ang kalamangan na inaasam at hinahangad ay

nagiging isang kawalan, dahil nakakaramdam sila ng "kahiya ″ sa kanilang kahubaran na hanggang noon ay walang problema, ni sa kanila, ni sa Diyos. Ang natuklasang pisikal na kahubaran ay ang karnal na aspeto lamang ng espirituwal na kahubaran kung saan natagpuan ng masuwaying mag-asawa ang kanilang sarili. Ang espirituwal na kahubaran na ito ay nag-alis sa kanila ng banal na katarungan at ang parusa ng kamatayan ay pumasok sa kanila, kaya ang pagkatuklas sa kanilang kahubaran ay ang unang epekto ng kamatayang ibinigay ng Diyos. Kaya, ang kamatayan ay bunga ng karanasang kaalaman sa kasamaan; ang itinuro ni Pablo sa pagsasabing sa Rom.6:23: “ *sapagkat ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan* ”. Upang takpan ang kanilang kahubaran, ang mga rebeldeng mag-asawa ay gumamit ng inisyatiba ng tao na binubuo *ng "pananahi ng mga dahon ng igos* " upang gawing " *mga sinturon* ". Ang pagkilos na ito ay espirituwal na naglalarawan sa pagtatangka ng tao na bigyang-katwiran ang sarili. Ang “ *bigkis* ” ay magiging simbolo ng “ *katotohanan* ” sa Eph.6:14. Ang “ *sinturon* ” na gawa sa “ *mga dahon ng igos* ” ni Adan ay samakatuwid ay sumasalungat, isang simbolo ng **kasinungalingan** kung saan ang makasalanan ay sumilong upang bigyan ng katiyakan ang kanyang sarili.

Gen.3:8: “ *Nang magkagayo'y narinig nila ang tinig ni YaHWéH na Dios na dumaraan sa halamanan sa pagsapit ng gabi, at ang lalake at ang kaniyang asawa ay nagtago mula sa harapan ni YaHWéH na Dios, sa gitna ng mga punong kahoy sa halamanan* .

Siya na sumasaliksik sa mga bato at puso ay nakakaalam kung ano ang nangyari at kung saan ay naaayon sa kanyang pag-save na proyekto. Ito lamang ang unang hakbang na magbibigay sa diyablo ng isang lugar upang ihayag ang kanyang mga iniisip at ang kanyang masamang kalikasan. Pero kailangan niyang makilala ang lalaki dahil marami siyang gustong sabihin sa kanya. Ngayon ang tao ay hindi nagmamadaling makilala ang Diyos, ang kanyang Ama, ang kanyang Manlilikha, na ngayon lamang niya hinahangad na tumakas, kaya labis siyang natatakot na marinig ang kanyang mga paninisi. At saan magtatago sa hardin na ito mula sa paningin ng Diyos? Muli, sa paniniwalang maitatago siya ng “ *mga punungkahoy sa hardin ” mula sa kanyang mukha, ay nagpapatotoo sa kalagayan ng kaisipan kung saan nahulog si Adan mula nang siya ay maging isang makasalanan.*

Gen.3:9: “ *Ngunit tinawag ni YaHWéH na Diyos ang lalaki, at sinabi sa kanya: Nasaan ka?* »

Alam na alam ng Diyos kung saan nagtatago si Adan ngunit tinanong niya siya ng tanong na, " *nasaan ka?"* » para iabot ang tulong at ilapit siya sa pag-amin ng kanyang kasalanan.

Gen.3:10: “ *At sinabi niya, Narinig ko ang iyong tinig sa halamanan, at ako'y natakot, sapagka't ako'y hubad, at nagtago ako* ."

Ang tugon na ibinigay ni Adan ay sa sarili nitong pagtatapat ng kanyang pagsuway at pagsasamantalahan ng Diyos ang kanyang mga salita upang makuha ang kanyang paraan ng paglalahad ng karanasan sa kasalanan.

Gen.3:11: “ *At sinabi ni YaHWéH Diyos: Sino ang nagsabi sa iyo na ikaw ay hubad? Kumain ka ba sa punong pinagbawalan kong kainin mo?* »

Nais ng Diyos na kunin mula kay Adan ang pag-amin ng kanyang kasalanan. Mula sa pagbabawas hanggang pagbabawas ay malinaw niyang tinanong sa kanya ang tanong na: " *Kumain ka ba mula sa puno na ipinagbawal kong kainin mo?"* ".

Gen.3:12: " *Sinabi ng lalaki, Ang babaeng inilagay mo sa akin ay nagbigay sa akin ng bunga ng puno, at ako ay kumain* ."

Bagaman totoo, ang tugon ni Adan ay hindi maluwalhati. Taglay niya sa kanyang sarili ang marka ng diyablo at hindi na alam kung paano sumagot ng oo o hindi, ngunit tulad ni Satanas, siya ay tumugon sa paikot-ikot na paraan upang hindi lamang aminin ang kanyang sarili at napakalaking pagkakasala. Hanggang sa paalalahanan niya ang Diyos ng kanyang bahagi sa karanasan, dahil ibinigay niya sa kanya ang kanyang asawa, ang unang salarin, iniisip niya bago ang kanyang sarili. Ang pinakamagandang bahagi ng kuwento ay ang lahat ay totoo at hindi lingid sa kaalaman ng Diyos ito dahil kailangan ang kasalanan sa kanyang proyekto. Ngunit kung saan siya ay mali ay sa pamamagitan ng pagsunod sa halimbawa ng babae, ipinakita niya ang kanyang kagustuhan para sa kanya sa kapinsalaan ng Diyos, at ito ang kanyang pinakamalaking kasalanan. Sapagkat sa simula pa lamang, ang kahilingan ng Diyos ay mahalin nang higit sa lahat at sa lahat.

Gen.3:13: " *At sinabi ng Panginoong Dios sa babae, Bakit mo ginawa ito? Sumagot ang babae, "Nilinlang ako ng ahas, at kinain ko ito* ."

Pagkatapos ay bumaling ang dakilang Hukom sa babaeng inakusahan ng lalaki at doon muli ang tugon ng babae ay naaayon sa katotohanan ng mga katotohanan: " *Naakit ako ng ahas, at kinain ko ito* ". Kaya hinayaan niya ang kanyang sarili na maakit at iyon ang kanyang mortal na kasalanan.

Gen.3:14: "At *sinabi ng Panginoong Dios sa ahas, Sapagka't iyong ginawa ito, susumpain ka ng higit sa lahat ng hayop, at sa lahat ng hayop sa parang, mga araw ng iyong buhay* . "

Sa pagkakataong ito, hindi na tinanong ng Diyos ang " *serpiyente* " kung bakit niya ito ginawa, dahil batid ng Diyos na ginamit siya bilang midyum ni Satanas, ang diyablo. Ang kapalaran na ibinibigay ng Diyos sa " *serpiyente* " ay talagang may kinalaman sa diyablo mismo. Para sa " *serpiyente* " ang aplikasyon ay kaagad, ngunit para sa diyablo ito ay isang propesiya lamang na matutupad pagkatapos ng tagumpay ni Jesu-Kristo laban sa kasalanan at kamatayan. Ayon sa Rev.12:9, ang unang anyo ng aplikasyong ito ay ang kanyang pagpapatalsik sa kaharian ng langit gayundin ang masasamang anghel mula sa kanyang kampo. Sila ay itinapon sa lupa na hinding-hindi nila iiwan hanggang sa kanilang kamatayan at sa loob ng isang libong taon, na nakahiwalay sa tiwangwang na lupa, si Satanas ay gagapang sa alabok na tinatanggap ang mga namatay dahil sa kanya at ang kalayaan na ginamit niya ito sa maling paraan. Sa lupang isinumpa ng Diyos, sila ay magiging parang mga ahas, parehong natatakot at maingat dahil natalo ni Hesukristo at tumakas sa taong naging kaaway nila. Sasaktan nila ang mga lalaking nakatago sa di-makita ng kanilang mga celestial na katawan sa pamamagitan ng paghaharap sa kanila sa isa't isa.

Gen.3:15: “ *Maglalagay ako ng alitan sa pagitan mo at ng babae, at sa pagitan ng iyong binhi at ng kaniyang binhi: siya ang dudurog ng iyong ulo, at ikaw ang dudurog ng kaniyang sakong* .”

Inilapat sa "serpiyente", ang pangungusap na ito ay nagpapatunay sa katotohanang naranasan at naobserbahan. Ang paglalapat nito sa diyablo ay mas banayad. Ang awayan sa pagitan ng kanyang panig at sangkatauhan ay nakumpirma at kinikilala. “ *Ang binhi ng babaing dumudurog sa kaniyang ulo* ” ay ang kay Kristo at ng kaniyang tapat na hinirang. Siya ay magwawakas sa paglipol sa kanya, ngunit bago iyon, ang mga demonyo ay magkakaroon ng walang hanggang posibilidad na " *masugatan ang sakong* " ng " *babae* ", ang Pinili ni Kristo mismo ang inilarawan, una, sa pamamagitan ng " *sakong* " na ito. Sapagkat *ang “sakong* ” ay ang fulcrum ng katawan ng tao tulad ng “ *ang batong panulok* ” ay ang bato kung saan itinayo ang espirituwal na templo ng Diyos.

Gen.3:16: “ *Sinabi niya sa babae, Dadagdagan ko ang sakit ng iyong panganganak, magdadala ka ng mga anak na may sakit, at ang iyong pagnanasa ay sa iyong asawa, ngunit siya ay magtatagumpay sa iyo* . ”

Bago ipanganak sa pamamagitan ng kanyang kamatayan, ang babae ay kailangang " *magdusa sa kanyang mga pagbubuntis* "; siya ay “ *manganganak na may sakit* ,” lahat ng bagay ay literal na nagawa at napapansin. Ngunit dito muli, dapat pansinin ang makahulang kahulugan ng imahen. Sa Juan 16:21 at Rev. 12:2 “ *ang babaeng nasa sakit ng panganganak* ” ay sumisimbolo sa Simbahan ni Kristo sa imperyal ng Roma at pagkatapos ay mga pag-uusig ng papa sa panahon ng Kristiyano.

Gen.3:17: “ *At sinabi niya sa lalake, Sapagka't sinunod mo ang tinig ng iyong asawa, at kumain ka ng bunga ng punong kahoy na iniutos ko sa iyo, huwag kang kakain niyaon. Masusumpa ang lupa dahil sa iyo. Sa pamamagitan ng dit ng paggawa ay makakamit mo ang iyong pagkain mula rito sa lahat ng mga araw ng iyong buhay,* "

Sa pagbabalik sa tao, ipinakita sa kanya ng Diyos ang tunay na paglalarawan ng kanyang sitwasyon na kahiya-hiyang hinahangad niyang itago. Ang kanyang pagkakasala ay buo at matutuklasan din ni Adan na bago siya iligtas, ang kanyang kamatayan ay mauuna sa isang hanay ng mga sumpa na hahantong sa ilan na mas gusto ang kamatayan kaysa buhay. Ang sumpa ng lupa ay isang kahila-hilakbot na bagay at matututuhan ito ni Adan sa mahirap na paraan.

Gen.3:18: “ *magbubunga siya ng mga tinik at mga tinik para sa iyo, at kakainin mo ang damo sa parang* .”

Nawala na ang madaling paglilinang ng Halamanan ng Eden, napalitan ito ng walang humpay na pakikipaglaban sa quackgrass, “ *dawag, tinik* ” at mga damo na dumarami sa lupa ng lupa. Lalo pa't ang sumpang ito ng lupa ay magpapabilis sa pagkamatay ng sangkatauhan dahil, sa pamamagitan ng siyentipikong "pag-unlad", lalasunin ng tao sa mga huling araw ang kanyang sarili sa pamamagitan ng paglalagay ng kemikal na lason sa lupa ng kanyang mga pananim, upang maalis ang mga damo at mga peste ng insekto. Ang sagana at madaling makuhang pagkain ay hindi na makukuha sa labas ng hardin kung saan siya itataboy pati na rin ang kanyang paboritong asawa ng Diyos.

Gen.3:19: “ *Sa pawis ng iyong mukha ay kakain ka ng tinapay, hanggang sa bumalik ka sa lupa kung saan ka kinuha; sapagkat ikaw ay alabok, at sa alabok ka babalik* .”

Ang kapalarang ito na bumabagsak sa tao ay nagbibigay-katwiran sa anyo kung saan ipinahayag ng Diyos ang kanyang nilikha at ang kanyang pagkakabuo nang tumpak, mula sa " *alabok ng lupa* ". Natututo si Adan sa kanyang gastos at sa ating gastos kung ano ang binubuo ng kamatayang dulot ng Diyos. Pansinin natin na ang patay na tao ay walang iba kundi “ *alabok* ” at walang nananatili sa labas ng “ *alabok* ” na ito ng isang buháy na espiritu na lumalabas mula sa patay na katawan na ito. Ang Eccl.9 at iba pang mga pagsipi ay nagpapatunay sa mortal na kalagayang ito.

Gen.3:20: “ *Pinangalanan ni Adan ang kaniyang asawa na Eva: sapagkat siya ang ina ng lahat ng nabubuhay* .”

Dito muli, minarkahan ni Adan ang kanyang dominasyon sa “ *babae* ” sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanya ng pangalang “ *Eba* ” o “Buhay”; isang pangalan na nabigyang-katwiran bilang isang pangunahing katotohanan ng kasaysayan ng tao. Tayong lahat ay malayong mga inapo, na ipinanganak ni Eva ang nanliligaw na asawa ni Adan kung saan ang sumpa ng kamatayan ay ipinadala at magiging hanggang sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo sa unang bahagi ng tagsibol 2030.

Gen.3:21: “ *YahWeH Gumawa ang Diyos ng mga damit na balat para kay Adan at sa kanyang asawa, at dinamitan sila ng mga ito* .

Hindi nalilimutan ng Diyos na ang kasalanan ng mga makalupang mag-asawa ay bahagi ng kanyang pagliligtas na proyekto na ngayon ay magkakaroon ng ipinakitang anyo. Pagkatapos ng kasalanan, ang banal na kapatawaran ay makukuha sa pangalan ni Kristo na iaalay at ipapako sa krus ng mga sundalong Romano. Sa pagkilos na ito, ang isang inosenteng nilalang, na malaya sa lahat ng kasalanan, ay papayag na mamatay upang magbayad-sala, sa kanilang lugar, para sa mga kasalanan ng kanyang tanging tapat na hinirang. Sa simula pa lamang, ang mga inosenteng hayop ay pinatay ng Diyos upang takpan ng kanilang “ *mga balat* ” ang kahubaran nina Adan at Eva. Sa pagkilos na ito, pinapalitan niya *ang “katarungan* ” na inisip ng tao ng ibinibigay sa kanya ng kanyang plano ng kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya. Ang “ *katarungan* ” na inaakala ng tao ay isang mapanlinlang na kasinungalingan lamang at sa halip nito, ibinibigay sa kanila ng Diyos ang “ *isang kasuotan* ” na simbolo ng “ *kanyang tunay na katarungan* ”, “ *ang sinturon ng kanyang katotohanan* ” na nakabatay sa kusang-loob na sakripisyo ni Kristo at ng pag-aalay ng kanyang buhay para sa katubusan ng mga taong tapat na nagmamahal sa kanya.

Gen.3:22: “ *Yahweh Sinabi ng Diyos: Masdan, ang tao ay naging tulad ng isa sa atin, para sa kaalaman ng mabuti at masama. Pigilan natin siya ngayon na iunat ang kanyang kamay at kunin ang puno ng buhay, at kumain, at mabuhay magpakailanman* .”

Sa Michael, ang Diyos ay nakipag-usap sa kanyang mabubuting anghel na sumasaksi sa drama na naganap sa lupa. Sinabi niya sa kanila, “ *Masdan, ang tao ay naging katulad ng isa sa atin, para sa kaalaman ng mabuti at masama* .” Sa araw bago ang kanyang kamatayan, gagamitin ni Jesu-Kristo ang parehong

pananalita patungkol kay Hudas, ang taksil na maghahatid sa kanya sa mga relihiyosong Judio noon sa mga Romano upang ipako sa krus, ito sa Juan 6:70: “Sinagot sila ni Jesus *: hindi ba ako ang pumili sa inyo, ang labingdalawa? At isa sa inyo ay demonyo!* ". Ang " *tayo* " sa talatang ito ay nagiging " *ikaw* " dahil sa magkaibang konteksto, ngunit ang diskarte ng Diyos ay pareho. Ang pariralang “ *isa sa atin* ” ay tumutukoy kay Satanas na mayroon pa ring malayang pagpasok at pagkilos sa makalangit na kaharian ng Diyos kasama ng lahat ng mga anghel na nilikha sa simula ng paglikha sa lupa.

Ang pangangailangang pigilan ang tao sa pagkain ng *“puno ng buhay* ” ay isang kahilingan ng katotohanan kung saan naparito si Jesus upang magpatotoo sa kaniyang mga salita na hinarap sa Romanong prepekto na si Poncio Pilato. “ *Ang punungkahoy ng buhay* ” ay ang larawan ni Kristo na Manunubos at ang kainin ito ay nangangahulugan ng pagpapakain sa sarili sa pamamagitan ng kanyang pagtuturo at ng lahat ng kanyang espirituwal na personalidad, upang kunin siya bilang kahalili at personal na tagapagligtas. Ito ang tanging kundisyon na maaaring makatwiran sa pagkonsumo ng " *puno ng buhay* " na ito. Ang kapangyarihan ng buhay ay wala sa puno kundi sa isang sinasagisag ng puno: si Kristo. Higit pa rito, ang punong ito ay nagkondisyon ng buhay na walang hanggan at pagkatapos ng orihinal na kasalanan ang buhay na walang hanggan ay tuluyang nawala hanggang sa huling pagbabalik ng Diyos kay Kristo at Michael. Ang “ *punungkahoy ng buhay* ” at ang iba pang mga puno ay maaaring mawala gayundin ang hardin ng Diyos.

Gen.3:23: “ *At itinaboy siya ni YaHWéH na Dios sa halamanan ng Eden, upang kaniyang linangin ang lupain kung saan siya kinuha* .”

Ang natitira na lang para sa Lumikha ay ang paalisin mula sa kamangha-manghang hardin ang mag-asawang tao na, na nabuo mula sa unang Adan (salitang tumutukoy sa uri ng tao: ang pula = ang sanguine), ay nagpakita ng kanilang sarili na hindi karapat-dapat sa pamamagitan ng kanilang pagsuway. At sa labas ng hardin, magsisimula para sa kanya ang masakit na buhay, sa pisikal at mental na mahinang katawan. Ang pagbabalik sa isang lupain na naging mahirap at mapanghimagsik ay magpapaalala sa mga tao ng kanilang " *alikabok* " na pinagmulan.

Gen.3:24: “ *Sa gayon ay pinalayas niya si Adan; at inilagay niya sa silangan ng hardin ng Eden ang mga kerubin na nag-aalab ng nagniningas na tabak, upang bantayan ang daan patungo sa punungkahoy ng buhay* .”

Hindi na si Adan ang nagbabantay sa hardin kundi mga anghel na ang pumipigil sa kanya na makapasok dito. Ang hardin sa kalaunan ay mawawala nang kaunti bago ang baha na naganap noong 1656 mula noong kasalanan ni Eva at ni Adan.

Sa talatang ito mayroon tayong kapaki-pakinabang na paglilinaw para sa paghahanap ng lokasyon ng Halamanan ng Eden. Ang mga anghel na tagapag-alaga ay inilagay “ *sa silangan ng hardin* ” na mismong samakatuwid ay nasa kanluran ng lugar kung saan nagretiro sina Adan at Eva. Ang dapat na lugar na ipinakita sa simula ng kabanatang ito ay umaayon sa paglilinaw na ito: Si Adan at Eba ay umatras sa lupain sa timog ng Mount Ararat at ang ipinagbabawal na

hardin ay matatagpuan sa "masaganang tubig" na lugar ng Turkey malapit sa lawa ng Van, maging sa kanluran ng kanilang posisyon.

Genesis 4

Paghihiwalay sa pamamagitan ng kamatayan

Ang kabanata 4 na ito ay magpapahintulot sa atin na higit na maunawaan kung bakit kinailangan para sa Diyos na mag-alok kay Satanas at sa kaniyang mga rebeldeng demonyo ng isang laboratoryo ng pagtatanghal na nagsisiwalat ng lawak ng kanilang kasamaan.

Sa langit, may limitasyon ang kasamaan dahil walang kapangyarihan ang mga selestiyal na nilalang na pumatay sa isa't isa; para silang lahat ay panandaliang walang kamatayan. Samakatuwid, hindi pinahintulutan ng sitwasyong ito na ihayag ng Diyos ang mataas na antas ng kasamaan at kalupitan na kaya ng kaniyang mga kaaway. Samakatuwid, ang lupa ay nilikha na may layuning pahintulutan ang kamatayan sa pinakamalupit na anyo nito na maiisip ng isip ng isang nilalang na gaya ni Satanas.

Ang kabanata 4 na ito, na inilagay sa ilalim ng simbolikong kahulugan ng bilang na ito na 4 na pagiging pandaigdigan, ay samakatuwid ay pukawin ang mga kalagayan ng unang pagkamatay ng sangkatauhan sa lupa; kamatayan ang partikular at natatanging unibersal na katangian nito sa lahat ng nilikha ng Diyos. Pagkatapos ng kasalanan nina Adan at Eva, ang buhay sa lupa ay " *isang panoorin sa sanlibutan at sa mga anghel* " gaya ng sinabi sa 1 Cor.4:9, ang inspirado at tapat na saksi na si Paul, ex-Saul ng Tarsus ang unang inatasang mang-uusig ng simbahan ni Kristo.

Gen.4:1: " ***Nakilala*** *ni Adan si Eva na kaniyang asawa; siya ay naglihi at nanganak kay Cain at nagsabi: Ako ay inanyuan ng isang tao sa tulong ni YaHWéH* .

Sa talatang ito, inihayag sa atin ng Diyos ang kahulugan na ibinigay niya sa pandiwa na " *to know* " at ang puntong ito ay mahalaga sa prinsipyo ng pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya gaya ng nasusulat sa Juan 17:3: " *Ngayon ang buhay na walang hanggan ay ang* ***makilala*** *ka nila. , ang tanging tunay na Diyos, at siya na iyong isinugo, si Jesu-Kristo* . Ang ibig sabihin ng makilala ang Diyos ay makisali sa isang mapagmahal na relasyon sa Kanya, espirituwal sa kasong ito, ngunit makalaman sa kaso nina Adan at Eva. Muling sumusunod sa modelong ito ng unang mag-asawa, isang "anak" ang ipinanganak mula sa makalaman na pag-ibig; mabuti, ang isang "anak" ay dapat ding ipanganak na muli sa ating espirituwal na mapagmahal na relasyon na naranasan sa Diyos. Ang bagong kapanganakan na ito dahil sa tunay na " *kaalaman* " sa Diyos ay ipinahayag sa Apoc. 12:2-5: " *At siya ay nagdadalang-tao, at siya'y sumisigaw sa pagdaramdam at sa sakit ng panganganak. ...*

Nagsilang siya ng isang anak na lalaki, na mamamahala sa lahat ng bansa sa pamamagitan ng tungkod na bakal. At ang kanyang anak ay dinala sa Diyos at sa kanyang trono .” Ang anak na ipinanganak ng Diyos ay dapat magparami ng katangian ng kanyang Ama ngunit hindi ito ang kaso sa unang anak na ipinanganak ng mga tao.

Ang ibig sabihin ng pangalang Cain ay pagkuha. Ang pangalang ito ay hinuhulaan ang isang makalaman at makalupang tadhana para sa kanya, ang kabaligtaran ng espirituwal na tao na magiging kanyang nakababatang kapatid na si Abel.

Pansinin natin na sa simulang ito ng kasaysayan ng sangkatauhan, iniuugnay ng inang nanganak ang Diyos sa pagsilang na ito dahil batid niya na ang paglikha ng bagong buhay na ito ay bunga ng isang himalang ginawa ng dakilang lumikha ng Diyos na si YaHWéH. Sa ating mga huling araw ay hindi na ito o bihira na.

Gen.4:2: “ *Muling ipinanganak niya ang kanyang kapatid na si Abel. Si Abel ay isang pastol, at si Cain ay isang mag-aararo* .”

Ang ibig sabihin ng Abel ay hininga. Higit kay Cain, ang batang si Abel ay ipinakita bilang isang kopya ni Adan, ang unang nakatanggap ng hininga ng mga baga mula sa Diyos. Sa katunayan, sa pamamagitan ng kanyang kamatayan, na pinatay ng kanyang kapatid, kinakatawan niya ang larawan ni Jesucristo, ang tunay na Anak ng Diyos, tagapagligtas ng mga hinirang na kanyang tutubusin ng kanyang dugo.

Ang mga propesyon ng dalawang magkapatid ay nagpapatunay sa kanilang magkasalungat na katangian. Tulad ni Kristo, " *Si Abel ay isang pastol* " at tulad ng makalupang materyalistang hindi mananampalataya, "Si *Cain ay isang mag-aararo* ". Ang mga unang anak na ito ng kasaysayan ng tao ay nagpahayag ng tadhana na ipinropesiya ng Diyos. At dumating sila upang magbigay ng mga detalye sa kanyang pagtitipid na proyekto.

Gen.4:3: “ *Pagkaraan ng ilang panahon, si Cain ay naghandog kay YaHWéH ng mga bunga ng lupa;* »

Alam ni Cain na umiiral ang Diyos at para ipakita sa kaniya na gusto niyang parangalan siya, ginawa niya siyang “ *handog ng mga bunga ng lupa* ” samakatuwid nga, mga bagay na ginawa ng kaniyang gawain. Sa papel na ito, kinukuha niya ang imahe ng karamihan ng mga taong relihiyoso na Hudyo, Kristiyano, o Muslim na itinatampok ang kanilang mababuting gawa nang hindi nababahala sa pagsisikap na malaman at maunawaan kung ano ang iniibig at inaasahan ng Diyos sa kanila. Ang mga regalo ay makabuluhan lamang kung ito ay pinahahalagahan ng taong tumatanggap nito.

Gen.4:4: “ *at si Abel, sa ganang kaniya, ay ginawa siyang isa sa mga panganay sa kaniyang kawan at sa kanilang taba. Minahal ni YaHWéH si Abel at ang kanyang handog;* »

Ginaya ni Abel ang kanyang kapatid, at dahil sa kanyang propesyon bilang pastol, nag-aalay siya sa Diyos “ *mula sa mga panganay ng kanyang kawan at sa kanilang mga taba* ”. Ito ay kalugud-lugod sa Diyos dahil nakikita niya sa paghahain ng mga “ ***panganay*** ” na ito ang inaasahan at ipinropesiya na larawan ng kanyang sariling sakripisyo kay Jesu-Kristo. Sa Rev.1:5 mababasa natin: “…

at mula kay Jesucristo, ang tapat na saksi, ***ang panganay sa mga patay*** *, at ang prinsipe ng mga hari sa lupa!" Sa kanya na umiibig sa atin, na nagligtas sa atin sa ating mga kasalanan sa pamamagitan ng kanyang dugo, …*". Nakikita ng Diyos ang kanyang nagliligtas na proyekto sa alok ni Abel at ito ay nakalulugod lamang.

Gen.4:5: " *ngunit hindi niya inayunan si Cain at ang kanyang handog. Galit na galit si Cain, at bumagsak ang kanyang mukha.* »

Kung ikukumpara sa alok ni Abel, makatuwirang bibigyan ng Diyos ng kaunting interes ang alok ni Cain na sa lohikal na paraan ay maaari lamang mabigo at malungkot. " *Ang kanyang mukha ay nalulumbay* ", ngunit tandaan natin na ang inis ay humahantong sa kanya na " ***magalit nang labis*** " at hindi ito normal dahil ang reaksyong ito ay bunga ng bigong pagmamataas. Ang pagkairita at pagmamataas ay malapit nang magbunga ng mas seryosong bunga: ang pagpatay sa kanyang kapatid na si Abel, ang paksa ng kanyang paninibugho.

Gen.4:6: " *At sinabi ni YaHWéH kay Cain: Bakit ka nagagalit, at bakit nakasubsob ang iyong mukha?* »

Ang Diyos lamang ang nakakaalam ng dahilan ng kanyang kagustuhan sa alok ni Abel. Nakikita lamang ni Cain na hindi patas ang reaksiyon ng Diyos, ngunit sa halip na magalit, dapat siyang magsumamo sa Diyos na pahintulutan siyang maunawaan ang dahilan ng tila hindi patas na pagpiling ito. Ang Diyos ay may ganap na kaalaman sa kalikasan ni Cain na walang kamalay-malay na gumaganap para sa kanya ng papel ng masamang alipin ni Matt.24:48-49: " *Ngunit kung siya ay isang masamang alipin, na nagsasabi sa kanyang sarili: Ang aking panginoon ay maaantala na dumating,* ***kung sinimulan niyang bugbugin ang kanyang mga kasama*** *, kung siya ay kumain at uminom kasama ng mga lasenggo,...* ". Tinanong siya ng Diyos ng isang tanong na alam niyang lubos ang sagot, ngunit muli, sa paggawa nito ay binibigyan niya ng pagkakataon si Cain na ibahagi sa kanya ang dahilan ng kanyang pagdurusa. Ang mga tanong na ito ay mananatiling hindi masasagot ni Cain, kaya binabalaan siya ng Diyos laban sa kasamaang sasapit sa kanya.

Gen.4:7: " *Tunay na kung gagawa ka ng mabuti, itataas mo ang iyong mukha, at kung gagawa ka ng masama, ang kasalanan ay nasa pintuan, at* ***ang mga nasa sa iyo ay nasa iyo : nguni't may kapangyarihan ka sa kaniya*** . »

Pagkatapos kumain nina Eva at Adan at nakuha ang katayuan ng diyablo sa pamamagitan ng " *pagkilala ng mabuti at masama* ", muli siyang nagpakita upang itulak si Cain na patayin ang kanyang kapatid na si Abel. Ang dalawang pagpipilian, " *mabuti at masama* ," ay nasa harap niya; Ang " *mabuti* " ay hahantong sa kanya na magbitiw sa kanyang sarili at tanggapin ang pagpili ng Diyos kahit na hindi niya ito naiintindihan. Ngunit ang pagpili *ng "masama* " ay magpapakasala sa kanya laban sa Diyos, sa pamamagitan ng paggawa sa kanya na lumabag sa kanyang ikaanim na utos: " *Huwag kang papatay* "; at hindi, " *huwag kang papatay* " gaya ng ipinakita ng mga tagapagsalin. Kinondena ng utos ng Diyos ang krimen, hindi ang pagpatay sa mga nagkasalang kriminal na ginawa niyang legal sa pamamagitan ng pag-uutos nito at sa kasong ito, ang pagdating ni Jesu-Kristo ay walang pagbabago sa makatarungang paghatol na ito ng Diyos.

Pansinin ang anyo kung saan ang Diyos ay nag-uudyok ng " *kasalanan* " na para bang siya ay nagsasalita tungkol sa isang babae, ayon sa sinabi niya kay Eva sa Gen.3:16: " ang ***iyong mga pagnanasa ay sa iyong asawa, ngunit siya ay magkakaroon ng kapangyarihan sa iyo.*** ". Para sa Diyos, ang tukso ng " *kasalanan* " ay katulad ng sa isang babae na gustong akitin ang kanyang asawa at hindi niya dapat pahintulutan ang kanyang sarili na " ***dominahin*** " niya o niya. Sa ganitong paraan, binigyan ng Diyos ang tao ng utos na huwag pahintulutan ang kanyang sarili na maakit ng " ***kasalanan*** " na kinakatawan ng babae.

Gen.4:8: " *Gayunman, nagsalita si Cain sa kaniyang kapatid na si Abel; ngunit habang sila ay nasa parang, si Cain ay nahulog sa kanyang kapatid na si Abel at pinatay siya.* »

Sa kabila ng banal na babalang ito, ang kalikasan ni Cain ay magbubunga. Matapos makipagpalitan ng mga salita kay Abel, si Cain, isang mamamatay-tao sa kanyang espiritu mula pa sa simula tulad ng kanyang espirituwal na ama, ang diyablo, ay " *ipinagsumpong ang kanyang kapatid na si Abel, at pinatay siya* ." Ang karanasang ito ay hinuhulaan ang tadhana ng sangkatauhan kung saan ang kapatid ay papatayin ang kapatid, kadalasan dahil sa sekular o relihiyosong paninibugho hanggang sa katapusan ng mundo.

Gen.4:9: " *Sinabi ni Yahweh kay Cain: Nasaan ang iyong kapatid na si Abel? Sumagot siya: Hindi ko alam; tagabantay ba ako ng kapatid ko?* »

Gaya ng sinabi niya kay Adam na nagtatago sa kanya, " *Nasaan ka?* ", sinabi ng Diyos kay Cain " *Nasaan ang iyong kapatid na si Abel?* », parati siyang bigyan ng pagkakataong ipagtapat ang kanyang kasalanan. Ngunit katangahan, dahil hindi niya mapapansin na alam ng Diyos na siya ang pumatay sa kanya, siya ay walang pakundangan na sumagot ng " *Hindi ko alam* ", at sa hindi kapani-paniwalang pagmamataas, siya naman ay nagtanong sa Diyos ng isang tanong: " *Ako ba ang tagapag-alaga ng aking kapatid?* »

Gen.4:10: " *At sinabi ng Dios, Ano ang iyong ginawa? Ang tinig ng dugo ng iyong kapatid ay sumisigaw mula sa lupa sa akin* "

Ibinigay sa kanya ng Diyos ang kanyang sagot na ang ibig sabihin ay: hindi ka niya tagapag-ingat dahil ikaw ay mamamatay-tao. Alam na alam ng Diyos kung ano ang kanyang ginawa at ipinakita niya ito sa kanya sa isang larawan: " *ang tinig ng dugo ng iyong kapatid ay sumisigaw mula sa lupa sa akin* ". Ang nakalarawang pormula na ito na nagbibigay sa dumanak na dugo ng isang tinig na sumisigaw sa Diyos ay gagamitin sa Apo.6 upang pukawin sa "5th ^{seal} ", ang sigaw ng mga martir na pinatay ng mga Romanong papal na pag-uusig sa relihiyong Katoliko: Apo. 6:9-10: " *Nang buksan niya ang ikalimang tatak, nakita ko sa ilalim ng altar ang mga kaluluwa ng mga pinatay dahil sa salita ng Diyos at dahil sa patotoong ibinigay nila.* ***Sila ay sumigaw ng malakas na tinig*** *, na nagsasabi:* ***Hanggang kailan, O banal at tunay na Guro, mag-antala ka sa paghatol, at sa paghihiganti ng aming dugo sa mga naninirahan sa lupa?*** ". Kaya, ang hindi makatarungang pagbuhos ng dugo ay nangangailangan ng paghihiganti sa nagkasala. Darating ang lehitimong paghihiganting ito ngunit ito ay isang bagay na inilalaan lamang ng Diyos para sa Kanyang sarili. Ipinahayag niya sa Deu.32:35: " *Ang paghihiganti at paghihiganti ay akin, kapag ang kanilang paa ay natitisod! Sapagkat ang araw ng kanilang kapahamakan ay*

malapit na, at ang naghihintay sa kanila ay hindi magtatagal .” Sa Isa.61:2, kasama *ang "taon ng biyaya* ", " *ang araw ng paghihiganti* " ay nasa programa ng mesiyas na si Jesu-Cristo: "*... sinugo niya ako...upang ipahayag ang isang taon ng biyaya ng YaHWéH,* ***at araw ng paghihiganti mula sa ating Diyos*** *; upang aliwin ang lahat ng nagdurusa* ; …”. Walang sinuman ang makakaunawa na ang “ *paglalathala* ” ng “ *taon ng biyaya* ” na ito ay kailangang ihiwalay sa “ *araw ng paghihiganti* ” ng 2000 taon.

Kaya, ang mga patay ay maaari lamang umiyak sa alaala ng Diyos na ang memorya ay walang limitasyon.

Ang krimeng ginawa ni Cain ay nararapat lamang na parusahan.

Gen.4:11: “ *Ngayon ay isumpa ka ng lupa na nagbuka ng bibig upang tanggapin ang dugo ng iyong kapatid mula sa iyong kamay* . »

Si Cain ay isumpa mula sa lupa at hindi papatayin. Upang bigyang-katwiran ang banal na kaluwagan na ito, dapat nating aminin na ang unang krimen na ito ay walang precedent. Hindi alam ni Cain kung ano ang ibig sabihin ng pumatay, at ang galit ang bumubulag sa lahat ng pangangatwiran ang nagbunsod sa kanya sa nakamamatay na kalupitan. Ngayong patay na ang kanyang kapatid, hindi na masasabi ng sangkatauhan na hindi nito alam kung ano ang kamatayan. Ang batas na itinatag ng Diyos sa Exo.21:12 ay magkakabisa: “ *Ang sumakit sa isang tao ay parurusahan ng kamatayan* .”

Inilalahad din ng talatang ito ang pananalitang ito: “ *Ang lupa na nagbuka ng bibig upang tanggapin mula sa iyong kamay ang dugo ng iyong kapatid* ”. Ginawang personipikasyon ng Diyos ang lupa sa pamamagitan ng pagbibigay dito ng bibig na sumisipsip ng dugong dumanak dito. Pagkatapos ang bibig na ito ay nagsasalita sa kanya at nagpapaalala sa kanya ng mortal na gawa na dumi sa kanya. Ang larawang ito ay kukunin sa Deu.26:10: “ ***Ibinuka ng lupa ang kaniyang bibig*** *at nilamon sila kasama ni Kora, nang mamatay ang mga nagtitipon, at sinupok ng apoy ang dalawang daan at limang pung lalake: sila'y naglingkod sa bayan ng babala.* .” At ito ay mangyayari sa Rev.12:16: “ *At tinulungan ng lupa ang babae,* ***at ibinuka ng lupa ang kaniyang bibig*** *at nilamon ang ilog na ibinuka ng dragon sa kaniyang bibig* . Ang “ *ilog* ” ay sumasagisag sa mga ligang monarkiya ng Katolikong Pranses na ang espesyal na nilikhang pangkat ng militar ng mga “dragon” ay umusig sa tapat na mga Protestante at hinabol sila sa mga bundok ng bansa. Ang talatang ito ay may dobleng kahulugan: ang Protestante na armadong paglaban, pagkatapos ay ang madugong Rebolusyong Pranses. Sa parehong mga kaso ang pananalitang " *binuka ng lupa ang bibig nito* " ay naglalarawan dito bilang pagtanggap sa dugo ng maraming tao.

Gen.4:12: “ *Kapag nagtanim ka ng lupa, hindi na ito magbibigay sa iyo ng kayamanan. Ikaw ay magiging isang palaboy at isang palaboy sa lupa.* »

Ang parusa kay Cain ay limitado sa lupa na siya ang unang nagdumi sa pamamagitan ng pagbuhos ng dugo ng tao dito; ng tao na orihinal na nilikha ayon sa larawan ng Diyos. Dahil sa kasalanan, nananatili ang mga katangian nito mula sa Diyos ngunit hindi na nagtataglay ng perpektong kadalisayan. Ang gawain ng tao ay pangunahing binubuo ng paggawa ng pagkain sa pamamagitan ng paggawa

sa lupa. Samakatuwid, si Cain ay kailangang maghanap ng iba pang mga paraan upang mapakain.

Gen.4:13: “ *Sinabi ni Cain kay YaHWéH: Ang aking parusa ay napakabigat upang mabata* .”

Ibig sabihin: sa ganitong mga kondisyon, mas mabuting magpakamatay na lang ako.

Gen.4:14: “ *Masdan, itinataboy mo ako sa mundong ito sa araw na ito; Ako ay magkukubli sa iyong mukha, ako ay magiging isang palaboy at palaboy sa lupa, at sinumang makasumpong sa akin ay papatayin ako* .”

Heto siya ngayon ay napakadaldal at ibinubuod niya ang kanyang sitwasyon bilang hatol ng kamatayan.

Gen.4:15: “ *Sinabi sa kanya ni Yahweh: Kung ang sinuman ay pumatay kay Cain, si Cain ay ipaghihiganti ng pitong beses. At nilagyan ni Yahweh ng tanda si Cain upang hindi siya papatayin ng sinumang makasumpong sa kanya* .”

Determinado na iligtas ang buhay ni Cain para sa mga kadahilanang nakita na, sinabi sa kanya ng Diyos na ang kanyang kamatayan ay babayaran, " *paghihiganti* ", " *pitong beses* ". Pagkatapos ay binanggit niya ang " *isang tanda* " na magpoprotekta sa kanya. Sa lawak na ito, hinuhulaan ng Diyos ang simbolikong halaga ng bilang na “pito” na magtatalaga sa Sabbath at sa pagpapabanal ng kapahingahan na, na ipinropesiya sa katapusan ng mga sanlinggo, ay masusumpungan ang buong katuparan nito sa ikapitong milenyo ng kaniyang pagliligtas na proyekto. Ang Sabbath ang magiging tanda ng pag-aari ng Diyos na lumikha sa Ezek.20:14-20. At sa Ezek.9 “ *isang tanda* ” ang inilagay sa mga pag-aari ng Diyos upang hindi sila mapatay sa oras ng banal na kaparusahan. Sa wakas, upang kumpirmahin ang prinsipyong ito ng protektadong **paghihiwalay** , sa Rev.7, " *isang tanda* ", " *ang selyo ng buhay na Diyos* ", ay dumating upang " *tatakan ang noo* " ng mga lingkod ng Diyos, at ang " *tatak at tanda* " ay kanyang Sabbath ng ikapitong araw.

Gen.4:16: “ *Nang magkagayo'y umalis si Cain sa mukha ni YaHWéH, at tumira sa lupain ng Nod, sa silangan ng Eden* ."

Nasa silangan na ng Eden kung saan umalis sina Adan at Eva pagkatapos na palayasin sa hardin ng Diyos. Ang lupaing ito dito ay tumatanggap ng pangalang Nod na nangangahulugang: pagdurusa. Sa gayon, ang buhay ni Cain ay mamarkahan ng mental at pisikal na pagdurusa dahil ang pagtanggi sa malayo sa mukha ng Diyos ay nag-iiwan ng mga bakas maging sa matigas na puso ni Cain na nagsabi sa talata 13, na natatakot sa kanya: "Ako ay maglilihim sa iyong harapan. *" mukha* ”.

Gen.4:17: “ *Nakilala ni Cain ang kaniyang asawa; siya ay naglihi at ipinanganak si Enoc. Pagkatapos ay nagtayo siya ng isang lunsod, at pinangalanan niya ang lunsod ayon sa pangalan ng kanyang anak na si Enoc* .”

Si Cain ay magiging patriarch ng populasyon ng isang lungsod kung saan binigyan niya ng pangalan ang kanyang unang anak na lalaki: Enoc na nangangahulugang: magpasimula, magturo, mag-ehersisyo, at magsimulang gumamit ng isang bagay. Binubuod ng pangalang ito ang lahat ng kinakatawan ng mga pandiwang ito at ito ay angkop dahil si Cain at ang kanyang mga inapo ay

nagpasinaya ng isang uri ng lipunang walang Diyos na magpapatuloy hanggang sa katapusan ng mundo.

Gen.4:18: “ *naging anak ni Enoc si Irad, naging anak ni Irad si Mehujael, naging anak ni Mehujael si Metuschael, at naging anak ni Metuschael si Lamech* . »

Ang maikling talaangkanang ito ay sadyang huminto sa karakter na pinangalanang Lamech, na ang eksaktong kahulugan ay nananatiling hindi alam ngunit ang salita mula sa salitang-ugat na ito ay may kinalaman sa pagtuturo tulad ng pangalang Enoc, at isa ring paniwala ng kapangyarihan.

Gen.4:19: “ *Si Lamec ay nagasawa ng dalawang asawa: ang pangalan ng isa ay Ada, at ang pangalan ng isa ay Zilla* . »

Matatagpuan natin sa Lamech na ito ang isang unang tanda ng pakikipaghiwalay sa Diyos ayon sa kung saan “ *iiwan ng lalaki ang kanyang ama at ang kanyang ina upang makisama sa kanyang asawa, at ang dalawa ay magiging isang laman* ” (tingnan ang Gen.2:24). Ngunit sa Lamec ang lalaki ay ikinakabit ang kanyang sarili sa dalawang babae at ang tatlo ay magiging isang laman. Malinaw na ang paghihiwalay sa Diyos ay ganap.

Gen.4:20: “ *Isinilang ni Ada si Jabal: siya ang ama ng mga tumatahan sa mga tolda at sa tabi ng mga kawan* .”

Si Jabal ang patriyarka ng mga lagalag na pastol gaya ng ilang mga Arabong tao hanggang ngayon.

Gen.4:21: “ *Ang pangalan ng kaniyang kapatid ay Jubal: siya ang ama ng lahat ng tumutugtog ng alpa at ng plawta* . »

Si Jubal ang patriyarka ng lahat ng musikero na may mahalagang puwesto sa mga sibilisasyong walang Diyos, kahit ngayon kung saan ang kultura, kaalaman at artist ay ang pundasyon ng ating mga modernong lipunan.

Gen.4:22: “ *Si Zilla, sa ganang kaniya, ay ipinanganak si Tubal Cain, na siyang gumawa ng lahat ng kasangkapang tanso at bakal. Ang kapatid ni Tubal Cain ay si Naama* . »

Ang talatang ito ay sumasalungat sa mga opisyal na turo ng mga mananalaysay na nagpalagay ng Panahon ng Tanso bago ang Panahon ng Bakal. Sa totoo lang, ayon sa Diyos, ang mga unang tao ay marunong magpanday ng bakal, at marahil mula kay Adan mismo dahil ang teksto ay hindi nagsasabi tungkol kay Tubal Cain na siya ang ama ng mga nagpapanday ng bakal. Ngunit ang mga ipinahayag na detalyeng ito ay ibinigay sa atin upang maunawaan natin na ang sibilisasyon ay umiral na mula pa noong unang mga tao. Ang kanilang walang diyos na mga kultura ay hindi gaanong pino kaysa sa atin ngayon.

Gen.4:23: “ *Sinabi ni Lamech sa kanyang mga asawa: Ada at Zilla, pakinggan ninyo ang aking tinig! Mga babae ng Lamech, pakinggan ninyo ang aking salita! Pinatay ko ang isang tao dahil sa aking sugat, at isang binata dahil sa aking pasa.* »

Ipinagmamalaki ni Lamech sa kanyang dalawang asawa ang pagpatay ng isang lalaki, na nasaktan siya sa paghatol ng Diyos. Ngunit sa pagmamataas at pangungutya, idinagdag niya na pinatay din niya ang isang kabataang lalaki, na nagpalala sa kanyang kaso sa paghatol ng Diyos at ginagawa siyang isang tunay na “mamamatay-tao” at paulit-ulit na nagkasala.

Gen.4:24: “ *Si Cain ay ipaghihiganti ng pitong ulit, at si Lamech ay pitumpu't pitong ulit.* »

Pagkatapos ay tinutuya niya ang kaluwagan na ipinakita ng Diyos kay Cain. Dahil pagkatapos na patayin ang isang tao, ang kamatayan ni Cain ay ipaghihiganti ng "pitong ulit," pagkatapos na patayin ang isang lalaki at isang binata, si Lamech ay ipaghihiganti ng Diyos "pitompu't pitong ulit." Hindi natin maiisip ang gayong mga karumal-dumal na pananalita. At nais ng Diyos na ihayag sa sangkatauhan na ang mga unang kinatawan nito sa ikalawang henerasyon, ang kay Cain hanggang sa ikapito, ang kay Lamech, ay umabot sa pinakamataas na antas ng kasamaan. At ito ang kanyang pagpapakita ng kahihinatnan ng pakikipaghiwalay sa kanya.

Gen.4:25: “ *Nakilala pa ni Adan ang kaniyang asawa; At nanganak siya ng isang lalake, at tinawag ang kaniyang pangalan na Seth: sapagka't, sinabi niya, Binigyan ako ng Dios ng isa pang binhi bilang kahalili ni Abel, na pinatay ni Cain* .

Ang pangalang Seth na binibigkas na “cheth” sa Hebreo ay tumutukoy sa pundasyon ng katawan ng tao. Ang ilan ay isinalin ito bilang "katumbas o pagsasauli" ngunit hindi ako nakahanap ng katwiran para sa panukalang ito sa Hebrew. Kaya't pinananatili ko ang "pundasyon ng katawan" dahil si Seth ang magiging ugat o pangunahing pundasyon ng tapat na lahi na itatalaga ng Gen.6 sa pamamagitan ng pananalitang " mga anak *ng Diyos* ", na iiwan sa mga "babae" ang mga mapanghimagsik na inapo ng angkan ni Si Cain na nanlilinlang sa kanila, sa pagsalungat, ang tawag sa " *mga anak na babae ng mga tao* ".

Sa Seth, ang Diyos ay naghasik at nagpalaki ng bagong “ *binhi* ” kung saan ang ikapitong inapo, ang isa pang Enoc, ay ibinigay bilang isang halimbawa sa Gen.5:21 hanggang 24. Nagkaroon siya ng pribilehiyong makapasok sa langit nang buhay, nang hindi dumaan sa kamatayan, pagkatapos Ang 365 taon ng buhay sa lupa ay nabuhay sa katapatan sa Diyos na lumikha. Ang Enoc na ito ay nagkaroon ng magandang pangalan dahil ang kanyang "edukasyon" ay para sa kaluwalhatian ng Diyos hindi katulad ng kanyang pangalan, anak ni Lamech, anak ng linya ni Cain. At pareho, si Lamech na rebelde at si Enoc na matwid ay ang “ikapitong” inapo ng kanilang angkan.

Gen.4:26: “ *Si Set ay nagkaroon din ng isang anak na lalaki, at tinawag niya ang kanyang pangalang Enos. Noon nagsimulang tumawag ang mga tao sa pangalan ni YaHWéH* . »

Ang ibig sabihin ng Enosch ay: ang tao, ang mortal, ang masama. Ang pangalang ito ay nauugnay sa sandaling nagsimulang tumawag ang mga tao sa pangalan ni YaHWéH. Ang gustong sabihin sa atin ng Diyos sa pamamagitan ng pag-uugnay sa dalawang bagay na ito ay ang taong may tapat na lahi ay namulat sa kasamaan ng kanyang kalikasan na higit na mortal. At ang kamalayan na ito ay umakay sa kanya na hanapin ang kanyang Maylikha upang parangalan siya at tapat na ibigay sa kanya ang isang pagsamba na nakalulugod sa kanya.

Genesis 5

Paghihiwalay sa pamamagitan ng pagpapakabanal

Sa kabanata 5 na ito, pinagsama ng Diyos ang angkan na nanatiling tapat sa Kanya. Inihaharap ko sa iyo ang detalyadong pag-aaral ng mga unang talata lamang na nagpapahintulot sa atin na maunawaan ang dahilan ng enumeration na ito na sumasaklaw sa panahon sa pagitan ni Adan at ng sikat na Noah.

Gen.5:1: " *Ito ang aklat ng binhi ni Adan. Nang likhain ng Diyos ang tao,* ***ginawa niya siyang kawangis ng Diyos*** ."

Ang talatang ito ay nagtatakda ng pamantayan para sa listahan ng mga pangalan ng lalaking binanggit. Ang lahat ay nakabatay sa paalala na ito: " *Nang likhain ng Diyos ang tao,* ***ginawa niya siya sa wangis ng Diyos*** ". Kaya dapat nating maunawaan na upang makapasok sa listahang ito ay dapat na napanatili ng tao ang kanyang " ***kamukha ng Diyos*** ". Kaya natin mauunawaan kung bakit ang mga pangalan na kasinghalaga ng kay Cain ay hindi kasama sa listahang ito. Sapagkat ito ay hindi isang tanong tungkol sa pisikal na pagkakahawig kundi isang pagkakahawig ng pagkatao, at ipinakita sa atin ng kabanata 4 ang tungkol kay Cain at sa kanyang mga inapo.

Gen.5:2: " *Nilalang niya ang lalaki at babae, at pinagpala sila, at tinawag sila sa pangalang lalaki nang sila ay likhain* ."

Dito rin, ang paalala ng pagpapala ng Diyos sa lalaki at babae ay nangangahulugan na ang mga pangalang babanggitin ay pinagpala ng Diyos. Ang paggigiit ng kanilang paglikha ng Diyos ay nagtatampok sa kahalagahan na ibinibigay niya sa pagiging kilalanin bilang ang lumikha na Diyos na nagbukod, nagpapabanal sa kanyang mga lingkod, sa pamamagitan ng tanda ng Sabbath, ang iba ay sinusunod sa ikapitong araw mula sa lahat ng kanilang mga linggo. Ang pagpapanatili ng pagpapala ng Diyos sa pagpapabanal ng Sabbath at ang pagkakahawig ng Kanyang pagkatao ay ang mga kondisyong kinakailangan ng Diyos para manatiling karapat-dapat ang isang tao na tawaging " *tao* ." Bukod sa mga prutas na ito, ang tao sa kanyang paghuhusga ay nagiging isang mas maunlad at edukadong "hayop" kaysa sa iba pang mga species.

Gen.5:3: " *Si Adan, na isang daan at tatlumpung taong gulang, ay nagkaanak ng isang lalaking kawangis niya, ayon sa kanyang larawan, at tinawag niya ang kanyang pangalan na Set* ."

Kitang-kita sa pagitan nina Adan at Seth, dalawang pangalan ang nawawala: ang kay Cain (na hindi sa tapat na angkan) at Abel (na namatay na walang mga inapo). Ang pamantayan ng pinagpalang pagpili ay ipinakita sa gayon. Ang parehong ay ilalapat sa lahat ng iba pang mga pangalan na nabanggit.

Gen.5:4: " *Ang mga araw ni Adan pagkatapos ipanganak si Set ay walong daang taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* ."

Ang dapat nating maunawaan ay na si Adan ay " *nagkaroon ng mga anak na lalaki at babae* ", bago isilang si " *Seth* " at pagkatapos nito, ngunit ang mga ito ay hindi nagpakita ng pananampalataya ng ama o ng kay "Seth" . Sumama sila sa "mga hayop" na hindi tapat at walang galang sa Diyos na buhay. Kaya, sa lahat ng ipinanganak sa kanya, pagkamatay ni Abel, si " *Seth* " ang unang nakilala ang

kanyang sarili sa pamamagitan ng kanyang pananampalataya at katapatan sa Diyos na si YaHWéH na lumikha at bumuo sa kanyang ama sa lupa. Ang iba pang kasunod niya, na nananatiling hindi nagpapakilala, ay maaaring sumunod sa kanyang halimbawa, ngunit nananatili silang hindi nagpapakilala dahil ang listahang pinili ng Diyos ay itinayo sa sunod-sunod na mga unang tapat na lalaki ng bawat isa sa mga inapo na ipinakita. Dahil sa paliwanag na ito, nauunawaan ang mataas na edad, “130 taon” para kay Adan nang ipanganak ang kaniyang anak na si “Seth”. At ang prinsipyong ito ay naaangkop sa bawat hinirang na binanggit sa mahabang listahan na huminto kay Noe, dahil ang kanyang tatlong anak na lalaki: sina Sem, Ham at Japheth ay hindi mapipili, hindi sa kanyang espirituwal na pagkakahawig.

Gen.5:5: “ *Lahat ng araw na nabuhay si Adan ay siyam na raan at tatlumpung taon; tapos namatay siya* ."

Diretso akong pumunta sa ikapitong pinili na ang pangalan ay Enoc; isang Enoc na ang karakter ay ganap na kabaligtaran ni Enoc na anak ni Cain.

Gen.5:21: “ *Si Enoc, na animnapu’t limang taong gulang, ay naging ama ni Matusalem* .”

Gen.5:22: “ *Si Enoc, pagkatapos ng kapanganakan ni Matusalem, ay lumakad na kasama ng Diyos nang tatlong daang taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* .”

Gen.5:23: “ *Ang lahat ng mga araw ni Enoc ay tatlong daan at animnapu’t limang taon* .”

Gen.5:24: “ *Si Enoc ay lumakad na kasama ng Diyos;* ***pagkatapos ay wala na siya, sapagka't kinuha siya ng Dios*** ".

Sa partikular na pananalitang ito mula sa kaso ni Enoch na inihayag ito ng Diyos sa atin: dinala din ng mga antediluvian ang kanilang “Elijah” sa langit nang hindi dumaan sa kamatayan. Sa katunayan, ang pormula ng talatang ito ay naiiba sa lahat ng iba pa na nagtatapos sa buhay ni Adan, na may mga salitang " *pagkatapos ay namatay siya* ".

Sumunod ay si Metushelah, ang lalaking pinakamatagal na nabuhay sa Mundo, 969 taon; pagkatapos ay isa pang Lamec ng linyang ito na pinagpala ng Diyos.

Gen:5:28: “ *Si Lamech, na isang daan at walumpu’t dalawang taong gulang, ay nagkaanak ng isang lalaki* ”

Gen:5:29: “ *Tinawag niya ang kaniyang pangalan na Noe, na sinasabi: Ang isang ito ay magpapaginhawa sa atin dahil sa ating pagod at sa pagpapagal ng ating mga kamay, na nagmumula sa* ***lupaing ito na isinumpa ni YaHWéH*** .”

Upang maunawaan ang kahulugan ng talatang ito, dapat mong malaman na ang ibig sabihin ng pangalang Noah ay: pahinga. Tiyak na hindi naisip ni Lamec kung hanggang saan ang kanyang mga salita ay magkakatotoo, dahil nakita lamang niya *ang "sumpa na lupa* " mula sa anggulo ng " *aming pagod at ang masakit na gawa ng aming mga kamay*, " sabi niya. Ngunit sa panahon ni Noe, wawasakin ito ng Diyos dahil sa kasamaan ng mga taong dinadala nito, gaya ng ipahihintulot sa atin ng Genesis 6 na maunawaan. Gayunpaman, si Lamech, ang ama ni Noe, ay isang pinili na, tulad ng ilang mga pinili sa kanyang panahon, ay

tiyak na ikinalulungkot na makita ang kasamaan ng mga taong nakapaligid sa kanila.

Gen.5:30: “ *Nabuhay si Lamech, pagkatapos ng kapanganakan ni Noe, ng limang daan at siyamnapu't limang taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* ”

Gen.5:31: “ *Ang lahat ng mga araw ni Lamech ay pitong daan at pitumpu't pitong taon; pagkatapos ay namatay siya* »

Gen.5:32: “ *Si Noe, limang daang taong gulang, ay naging anak ni Sem, Ham at Japhet* ”

Genesis 6

Nabigo ang paghihiwalay

Gen.6:1: “ *Nang magsimulang dumami ang mga tao sa balat ng lupa, at ipinanganak sa kanila ang mga anak na babae,* ”

Ayon sa mga aral na natutunan dati, ang karamihan ng tao na ito ay ang pamantayan ng hayop na humahamak sa Diyos na kung kaya't may magandang dahilan upang tanggihan din sila. Ang pang-aakit kay Adan ng kanyang asawang si Eva ay muling ginawa sa buong sangkatauhan at ito ay normal ayon sa laman: ang mga babae ay nanliligaw sa mga lalaki at nakukuha nila sa kanila ang kanilang ninanais.

Gen.6:2: “ *Nakita ng mga anak ng Dios na magaganda ang mga anak na babae ng mga tao, at nagsipagasawa sila sa lahat ng kanilang pinili* ”

Dito nagiging mahirap ang mga bagay. **Ang paghihiwalay** sa pagitan ng mga pinabanal at mga di-relihiyoso na mga hindi mananampalataya ay tuluyang mawawala. Ang mga pinabanal dito ay lohikal na tinatawag na “ *mga anak ng Diyos* ” ay nasa ilalim ng pang-aakit ng “ *mga anak na babae ng mga tao* ” o, ng “hayop” na grupo ng tao. Ang mga alyansa sa pamamagitan ng pag-aasawa ay naging dahilan ng pagbagsak ng **paghihiwalay** na ninanais at hinahanap ng Diyos. Ang di-malilimutang karanasang ito ang nagtulak sa kanya nang maglaon upang pagbawalan ang mga anak ni Israel na kumuha ng mga banyagang babae bilang asawa. Ang baha na magreresulta ay nagpapakita kung gaano dapat sundin ang pagbabawal na ito. Sa bawat tuntunin, may mga eksepsiyon, dahil kinuha ng ilang babae ang tunay na Diyos kasama ang asawang Judio tulad ni Ruth. Ang panganib ay hindi na ang babae ay isang dayuhan kundi ang kanyang inaakay ang isang “ *anak ng Diyos* ” sa paganong apostasya sa pamamagitan ng pagpapatibay sa kanya ng tradisyonal na paganong relihiyon ng kanyang pinagmulan. Bukod dito, ang kabaligtaran ay ipinagbabawal din dahil ang isang babaeng “anak ng Diyos” ay naglalagay ng kanyang sarili sa mortal na panganib sa pamamagitan ng pag-aasawa sa isang “anak ng tao” na “mga hayop” at ng huwad na relihiyon, na mas mapanganib para sa kanya. Para sa bawat "babae" o "babae" ay "babae" lamang sa panahon ng kanyang buhay sa lupa, at ang mga hinirang sa kanila ay tatanggap tulad ng mga lalaki ng isang walang seks celestial body na katulad ng

mga anghel ng Diyos. Ang kawalang-hanggan ay unisex at larawan ng karakter ni Jesucristo, ang perpektong banal na modelo.

Ang problema sa kasal ay naroroon pa rin. Sapagka't ang nag-aasawa sa hindi niya relihiyon ay nagpapatotoo laban sa kaniyang sariling pananampalataya, maging ito man ay tama o mali. Higit pa rito, ang pagkilos na ito ay nagpapakita ng kawalang-interes sa relihiyon at samakatuwid ay sa Diyos mismo. Ang mga hinirang ay dapat mahalin ang Diyos nang higit sa lahat upang maging karapat-dapat sa halalan. Gayunpaman, ang pakikipag-alyansa sa dayuhan ay hindi nakalulugod sa kanya, ang halal na opisyal na nakipagkontrata dito ay nagiging hindi karapat-dapat sa halalan at ang kanyang pananampalataya ay naging mapangahas, isang ilusyon na magtatapos sa kakila-kilabot na pagkabigo. Ito ay nananatiling upang gumuhit ng isang pangwakas na bawas. Kung ang pag-aasawa ay nagdudulot pa rin ng problemang ito, ito ay dahil ang modernong lipunan ng tao ay nasusumpungan ang sarili sa parehong kalagayan ng imoralidad gaya ng noong panahon ni Noe. Samakatuwid, ang mensaheng ito ay para sa ating huling panahon kung saan ang mga kasinungalingan ay nangingibabaw sa isipan ng tao na nagiging ganap na sarado sa banal na "katotohanan".

Dahil sa kahalagahan nito para sa ating “katapusang panahon,” pinangunahan ako ng Diyos na buuin sa wakas ang mensaheng ito na inihayag sa salaysay ng Genesis na ito. Dahil ang karanasan ng antediluvian elect ay buod ng isang masayang “ *simula* ” at isang trahedya na “ *wakas* ” sa apostasiya at kasuklam-suklam. Gayunpaman, ang karanasang ito ay nagbubuod din sa huling simbahan nito sa institusyunal na anyo nito na "Seventh-day Adventist", opisyal at kasaysayang binasbasan noong 1863 ngunit sa espirituwal noong 1873, sa "Philadelphia", sa Rev.3:7, para sa " *simula* " *nito* , at " *isinuka* " ni Hesukristo sa Rev.3:14, sa " *Laodicea* " noong 1994, sa kanyang " *wakas* ", dahil sa kanyang pormalistang pagiging maligamgam at dahil sa kanyang pakikipag-alyansa sa ekumenikal na kampo ng kaaway noong 1995. Ang Ang panahon ng Ang pagsang-ayon ng Diyos para sa Kristiyanong relihiyosong institusyong ito ay itinakda sa pamamagitan ng "isang *pasimula* at isang *wakas* ." Ngunit kung paanong ang tipan ng mga Hudyo ay ipinagpatuloy ng labindalawang apostol na pinili ni Jesus, gayundin ang gawain ng Adventist ay ipinagpatuloy ko at ng lahat ng tumatanggap ng makahulang patotoong ito at nagpaparami ng mga gawa ng pananampalataya na orihinal na pinagpala ng Diyos sa mga pioneer ng Adventism noong 1843 at 1844. Tinukoy ko na pinagpala ng Diyos ang mga motibasyon ng kanilang pananampalataya at hindi ang pamantayan ng kanilang mga propetikong interpretasyon na kinalaunan ay pinag-uusapan. Ang pagsasagawa ng Sabbath ay posibleng maging pormal at tradisyonal, ang salaan ng paghatol ng Diyos ay hindi na nagpapala ng anupaman maliban sa pag-ibig sa katotohanan na nabanggit sa kanyang mga hinirang, " <u>mula sa simula hanggang wakas</u> " o, hanggang sa tunay na maluwalhating pagbabalik ni Kristo, na itinakda para sa huling pagkakataon noong tagsibol 2030.

Sa pamamagitan ng pagpapakita ng kanyang sarili sa Rev.1:8 bilang " *ang alpha at ang omega* ", inihayag sa atin ni Jesu-Kristo ang isang susi sa pag-unawa sa istraktura at aspeto kung saan inihahayag niya sa atin sa buong Bibliya, ang kanyang " *paghuhukom* ", Ito ay palaging nakabatay sa isang pagmamasid sa

sitwasyon ng " *simula* " at sa kung ano ang lumilitaw sa " *wakas* ", ng isang buhay, ng isang alyansa, o ng isang simbahan. Ang prinsipyong ito ay lumilitaw sa Dan.5 kung saan ang mga salitang isinulat ng Diyos sa dingding, " *bilang, binilang* ", na sinusundan ng " *tinimbang at hinati* ", ay kumakatawan sa " *simula* " ng buhay ni Haring Belshazzar at ang oras ng " *wakas* " nito. Sa ganitong paraan, kinumpirma ng Diyos na ang kanyang paghatol ay nakabatay sa permanenteng kontrol sa paksang hinahatulan. Siya ay nasa ilalim ng kanyang obserbasyon mula sa kanyang " *simula* ," o " *alpha* ," hanggang sa kanyang " *wakas* ," ang kanyang " *omega* ."

Sa aklat ng Apocalipsis at sa tema ng mga liham na naka-address sa " *pitong Simbahan* ", ang parehong prinsipyo ay nag-aayos *ng " simula at wakas* " ng lahat ng " *Simbahan* " na kinauukulan. Una, makikita natin ang apostolikong Simbahan, na ang maluwalhating " *simula* " ay naaalala sa mensaheng inihatid sa " *Efeso* " at kung saan ang " *katapusan* " nito ay naglalagay nito sa ilalim ng banta ng pag-urong ng Espiritu ng Diyos dahil sa kanyang kawalan ng kasigasigan. Sa kabutihang palad, ang mensaheng inihatid sa " *Smirna* " bago ang 303 ay nagpapatotoo na ang tawag ni Kristo sa pagsisisi ay narinig na para sa kaluwalhatian ng Diyos. Pagkatapos, ang Roman Papal Catholic Church ay nagsimula sa " *Pergamum* ", noong 538, at nagtatapos sa " *Thyatira* ", sa panahon ng Protestant Reformation ngunit lalo na sa opisyal na noong pagkamatay ni Pope Pius 6 na nakakulong sa Valencia, sa aking lungsod. , sa France, noong 1799. Pagkatapos ay dumating ang kaso ng pananampalatayang Protestante, na ang pagsang-ayon ng Diyos ay limitado rin sa panahon. Ang " *simula* " nito ay binanggit sa " *Tiatira* " at ang " *wakas* " nito ay nahayag sa " *Sardes* " noong 1843 dahil sa pagsasagawa nito ng Linggo na minana sa relihiyong Romano. Si Jesus ay hindi maaaring maging mas malinaw, ang kanyang mensahe, " *patay ka na* ", ay hindi humantong sa kalituhan. At ikatlo sa ilalim ng " *Philadelphia at Laodicea* " ang kaso ng institusyonal na Adventism na nakita natin dati ay nagsasara sa tema ng mga mensahe na nakatutok sa " *pitong simbahan* " at ang panahon ng mga panahon na kanilang sinasagisag.

Sa pagsisiwalat sa atin ngayon kung paano niya hinatulan ang mga bagay na nagawa na, at mula sa " *simula* " tulad ng Genesis, binibigyan tayo ng Diyos ng mga susi upang maunawaan kung paano niya hinahatulan ang mga katotohanan at ang mga simbahan sa ating panahon. Ang " *paghuhukom* " na lumabas mula sa ating pag-aaral ay nagtataglay ng " *Tatak* " ng Espiritu ng pagka-Diyos nito.

Gen.6:3: " *Pagkatapos ay sinabi ni YaHWéH: Ang aking espiritu ay hindi mananatili sa tao magpakailanman, sapagkat ang tao ay laman, at ang kanyang mga araw ay magiging isang daan at dalawampung taon* . »

Wala pang 10 taon bago ang pagbabalik ni Kristo, ang mensaheng ito ngayon ay may kahanga-hangang paksa. Ang espiritu ng buhay na ibinigay ng Diyos ay " *hindi mananatili sa tao magpakailanman, sapagkat ang tao ay laman, at ang kanyang mga araw ay magiging isang daan at ~~dalawampu't~~* ***siyam*** *na taon* ." Sa katunayan, hindi ito ang kahulugan na ibinigay ng Diyos sa kanyang mga salita. Intindihin mo ako, at unawain Siya: Hindi itinatakwil ng Diyos ang kanyang anim na libong taong proyekto ng pagtawag at pagpili sa mga hinirang.

Ang kanyang problema ay nakasalalay sa napakalaking haba ng buhay na ibinigay niya sa mga antediluvian mula noong si Adan na namatay sa 930 taong gulang; pagkatapos niya, isa pang Methuschela ang mabubuhay hanggang 969 taong gulang. Kung ito ay 930 taon ng katapatan, ito ay matitiis at nakalulugod pa nga sa Diyos, ngunit kung ito ay isang mapagmataas at kasuklam-suklam na Lamech, tinatantya ng Diyos na ang pagtitiis sa kanya sa average na 120 taon ay higit pa sa sapat . Ang interpretasyong ito ay kinumpirma ng kasaysayan, dahil mula noong katapusan ng baha, ang haba ng buhay ng tao ay nabawasan sa average na 80 taon sa ating panahon.

Gen.6:4: " *Ang mga higante ay nasa lupa noong mga araw na iyon,* ***at pagkatapos din*** *na ang mga anak ng Diyos ay dumating sa mga anak na babae ng mga tao, at sila ay nagkaanak sa kanila: ito ang mga bayaning tanyag noong unang panahon* .

Kinailangan kong idagdag ang katumpakan " ***at gayundin*** " mula sa tekstong Hebreo, dahil ang kahulugan ng mensahe ay nabago. Ibinunyag sa atin ng Diyos na ang kanyang unang likhang antediluvian ay may napakalaking pamantayan, si Adan mismo ay tiyak na may sukat na humigit-kumulang 4 o 5 metro ang taas. Nababago at nababawasan ang pamamahala sa ibabaw ng lupa. Ang isang hakbang ng mga " *higante* " na ito ay nagkakahalaga ng lima sa atin, at kailangan niyang makakuha ng limang beses na mas maraming pagkain mula sa lupa kaysa sa isang tao ngayon. Ang orihinal na lupain ay samakatuwid ay mabilis na naninirahan at naninirahan sa buong ibabaw nito. Ang katumpakan " ***at gayundin*** " ay nagtuturo sa atin na ang pamantayang ito ng " *mga higante* " ay hindi binago ng mga alyansa ng mga pinabanal at tinanggihan, " *mga anak ng Diyos* " at " *mga anak na babae ng mga tao* ". Kaya naman si Noah ay isang higanteng 4 hanggang 5 metro pati na rin ang kanyang mga anak at kanilang mga asawa. Noong panahon ni Moises, ang mga pamantayang ito bago pa man ang tubig ay matatagpuan pa rin sa lupain ng Canaan, at ang mga higanteng ito, ang mga "Anakim," ang nagpasindak sa mga espiyang Hebreo na ipinadala sa lupain.

Gen.6:5: " *Nakita ng Panginoon na ang kasamaan ng mga tao ay dakila sa lupa, at ang lahat ng pagiisip ng kanilang mga puso ay araw-araw lamang sa kasamaan* ."

Ang gayong obserbasyon ay ginagawang nauunawaan ang kanyang desisyon. Ipinaaalaala ko sa inyo na nilikha niya ang lupa at ang tao upang ihayag ang kasamaang ito na nakatago sa isipan ng kanyang mga nilalang sa langit at lupa. Ang ninanais na pagpapakita ay nakuha samakatuwid dahil " *lahat ng mga iniisip ng kanilang mga puso ay nakadirekta araw-araw lamang sa kasamaan* ".

Gen.6:6: " *Nagsisi si Yahweh na ginawa niya ang tao sa lupa, at nalungkot siya sa kanyang puso* ."

Ang pag-alam nang maaga kung ano ang mangyayari ay isang bagay, ngunit ang karanasan nito sa katuparan nito ay iba. At sa pagharap sa realidad ng nangingibabaw sa kasamaan, ang pag-iisip ng pagsisisi, o mas tiyak na pagsisisi, ay maaaring pansamantalang bumangon sa isipan ng Diyos, napakalaki ng kanyang pagdurusa sa harap ng moral na sakuna na ito.

Gen.6:7: “ *At sinabi ng Panginoon, Aking lilipulin sa ibabaw ng lupa ang tao na aking nilalang, mula sa tao hanggang sa hayop, at sa mga umuusad, at sa mga ibon sa himpapawid; sapagkat nagsisisi ako sa ginawa ko sa kanila* .”

Bago ang baha, napansin ng Diyos ang tagumpay ni Satanas at ng kaniyang mga demonyo sa lupa at ng mga naninirahan dito. Para sa kanya, grabe ang pagsubok ngunit nakuha niya ang demonstrasyon na gusto niyang makuha. Ang natitira na lang ay sirain ang unang anyo ng buhay na kung saan ang mga tao ay nabubuhay nang napakatagal at napakalakas sa mga higanteng sukat. Ang mga hayop sa lupa na malapit sa mga tao tulad ng mga alagang hayop, reptilya at ibon sa himpapawid ay kailangang mawala magpakailanman kasama nila.

Gen.6:8: “ *Ngunit nakasumpong si Noe ng biyaya sa mata ni YaHWéH* .”

At ayon sa Ezé.14 siya lamang ang nakatagpo ng biyaya sa harap ng Diyos, ang kanyang mga anak at kanilang mga asawa ay hindi karapat-dapat na maligtas.

Gen.6:9: “ *Ito ang mga binhi ni Noe. Si Noe ay isang* ***makatarungan at matuwid na tao*** *sa kanyang panahon; Lumakad si Noe kasama ng Diyos* .”

Gaya ni Job, si Noe ay hinatulan ng Diyos na “ *makatarungan at matuwid* . At tulad ng matuwid na si Enoc na nauna sa kanya, ibinibilang sa kanya ng Diyos na " *lumalakad* " kasama niya.

Gen.6:10: “ *Nagkaanak si Noe ng tatlong anak: sina Sem, Ham at Japhet* .”

Sa edad na 500 taon ayon sa Gen.5:22, “ *Nagkaanak si Noah ng tatlong anak: sina Sem, Ham at Japhet* ”. Ang mga anak na ito ay lalaki, magiging lalaki at mag-aasawa. Kaya naman si Noe ay tutulungan at tutulungan ng kanyang mga anak kapag kailangan niyang itayo ang arka. Sa pagitan ng panahon ng kanilang kapanganakan at ng baha, lilipas ang 100 taon. Ito ay nagpapatunay na ang “120 taon” ng talata 3 ay hindi tumutukoy sa oras na ibinigay sa kanya upang matapos ang kanyang pagtatayo.

Gen.6:11: “ *Ang lupa ay masama sa harap ng Diyos, ang lupa ay puno ng karahasan* .”

Ang katiwalian ay hindi kinakailangang marahas, ngunit kapag ang karahasan ay namarkahan at nailalarawan ito, ang pagdurusa ng mapagmahal na Diyos ay nagiging matindi at hindi mabata. Ang karahasang ito, na umabot sa kasukdulan nito, ay ang uri na ipinagmamalaki ni Lamech sa Gen.4:23: “ *Napatay ko ang isang tao dahil sa aking sugat, at isang binata dahil sa aking sugat* .”

Gen.6:12: “ *At tumingin ang Dios sa lupa, at narito, ito ay masama; sapagkat ang lahat ng laman ay nagpasama ng kanilang lakad sa lupa* .”

Sa wala pang 10 taon, titingin muli ang Diyos sa lupa at makikita ito sa parehong kalagayan noong panahon ng baha, " *lahat ng laman ay magpapasama sa kanilang daan* ." Ngunit kailangan mong maunawaan kung ano ang ibig sabihin ng Diyos kapag siya ay nagsasalita tungkol sa katiwalian. Dahil kung ang tinutukoy ng salitang ito ay tao, ang mga sagot ay kasing dami ng mga opinyon sa paksa. Sa Maylalang Diyos, ang sagot ay simple at tumpak. Tinatawag niyang katiwalian ang lahat ng kabuktutan na dinadala ng lalaki at babae sa kaayusan at tuntuning kanyang itinatag: Sa katiwalian, hindi na ginagampanan ng lalaki ang kanyang tungkulin bilang lalaki, ni ang babae sa kanyang tungkulin bilang babae.

Ang kaso ni Lamech, bigamist, inapo ni Cain, ay isang halimbawa, dahil ang banal na pamantayan ay nagsasabi sa kanya: " *Iiwan ng lalaki ang kanyang ama at ang kanyang ina upang kumapit sa kanyang asawa* ". Ang hitsura ng istraktura ng kanilang katawan ay nagpapakita ng mga tungkulin ng mga lalaki at babae. Ngunit para mas maunawaan ang tungkulin ng ibinigay bilang " *tulong* " kay Adan, ang simbolikong larawan nito ng Simbahan ni Cristo ay nagbibigay sa atin ng sagot. Anong " *tulong* " ang maibibigay ng Simbahan kay Kristo? Ang kanyang tungkulin ay binubuo ng pagtaas ng bilang ng mga piniling naligtas at pagsang-ayon na magdusa para sa kanya. Ganun din sa babaeng ibinigay kay Adan. Wala sa maskuladong kapangyarihan ni Adan, ang kanyang tungkulin ay ang manganak at magpalaki ng kanyang mga anak hanggang sa sila naman ay makatagpo ng isang pamilya at sa gayon ang lupa ay maninirahan, ayon sa utos ng Diyos sa Gen.1:28: " At pinagpala sila ng Diyos . , *at sinabi ng Dios sa kanila,* ***Kayo'y magpalaanakin, at magpakarami, at kalatan ninyo ang lupa, at inyong supilin*** *; at magkaroon ng kapangyarihan sa mga isda sa dagat, at sa mga ibon sa himpapawid, at sa bawat nilalang na may buhay na gumagalaw sa ibabaw ng lupa* ." Sa kabuktutan nito, ang modernong buhay ay tumalikod sa pamantayang ito. Ang puro urban na pamumuhay at industriyal na trabaho nang magkasama ay lumikha ng patuloy na pagtaas ng pangangailangan para sa pera. Naging dahilan ito upang iwanan ng mga kababaihan ang kanilang tungkulin bilang mga ina upang magtrabaho sa mga pabrika o sa mga tindahan. Dahil sa hindi magandang pagpapalaki, ang mga bata ay naging paiba-iba at mapilit at nagbubunga ng karahasan sa 2021 at ganap nilang tumutugma sa paglalarawang ibinigay ni Pablo kay Timoteo sa 2 Tim.3:1 hanggang 9. Hinihimok ko kayong maglaan ng oras sa pagbabasa , kasama ang lahat ng atensyong nararapat sa kanila, nang buo, ang dalawang sulat na itinuturo niya kay Timoteo, upang mahanap sa mga liham na ito ang mga pamantayang itinakda ng Diyos, mula sa simula, batid na hindi siya nagbabago at hindi magbabago hanggang sa bumalik ito sa kaluwalhatian sa tagsibol 2030.

Gen.6:13: " *Nang magkagayo'y sinabi ng Dios kay Noe, Ang wakas ng lahat ng laman ay aking ipinasiya; sapagkat kanilang pinuno ang lupa ng karahasan; narito, aking lilipulin sila kasama ng lupa* ."

Dahil ang kasamaan ay hindi na maibabalik, ang pagkawasak ng mga naninirahan sa lupa ay nananatiling tanging bagay na magagawa ng Diyos. Ipinakilala ng Diyos sa kanyang kaisa-isang makalupang kaibigan ang kanyang kakila-kilabot na proyekto dahil ang kanyang desisyon ay ginawa at tiyak na napagpasyahan. Dapat nating pansinin ang partikular na kapalaran na ibinibigay ng Diyos kay Enoc, ang nag-iisang pumapasok sa kawalang-hanggan nang hindi dumaan sa kamatayan, at si Noe, ang tanging taong natagpuang karapat-dapat na makaligtas sa nagwawasak na baha. Sapagkat sa kanyang mga salita ay sinasabi ng Diyos na " *mayroon* ***sila*** *...*" at " *Lilipulin ko* ***sila*** ". Dahil nanatili siyang tapat, hindi naapektuhan si Noe ng desisyon ng Diyos.

Gen.6:14: " *Gumawa ka ng iyong sarili na isang kaban ng malambot na kahoy; aayusin mo ang arka na ito sa mga selda, at tatakpan mo ito ng pitch sa loob at labas* ."

Dapat mabuhay si Noah at hindi siya lamang dahil gusto ng Diyos na magpatuloy ang buhay ng kanyang nilikha hanggang sa katapusan ng 6000 taon ng pagpili ng kanyang proyekto. Upang mapanatili ang piling buhay sa panahon ng baha ng tubig, isang lumulutang na arka ang kailangang itayo. Ibinigay ng Diyos ang kanyang mga tagubilin kay Noe. Gagamit ito ng softwood na lumalaban sa tubig at ang arko ay gagawing hindi tinatablan ng tubig sa pamamagitan ng patong ng pitch, ang dagta na kinuha mula sa pine o fir. Gagawa siya ng mga cell upang ang bawat species ay mamuhay nang hiwalay upang maiwasan ang mga nakababahalang komprontasyon para sa mga hayop na nakasakay. Ang pananatili sa arka ay tatagal ng isang buong taon, ngunit ang gawain ay itinuro ng Diyos, kung saan walang imposible.

Gen.6:15: “ *Ganito ang gagawin mo: ang kaban ay magiging tatlong daang siko ang haba, limampung siko ang lapad, at tatlumpung siko ang taas* .”

Kung ang “ *kubit* ” ay yaong sa isang higante, ito ay maaaring limang beses kaysa sa mga Hebreo na humigit-kumulang 55 cm. Inihayag ng Diyos ang mga sukat na ito sa pamantayang kilala ng mga Hebreo at Moises na tumanggap ng ulat na ito mula sa Diyos. Samakatuwid, ang itinayong arko ay 165 m ang haba at 27.5 m ang lapad at 16.5 m ang taas. Ang arko sa hugis ng isang hugis-parihaba na kahon ay samakatuwid ay isang kahanga-hangang laki ngunit ito ay itinayo ng mga lalaki na ang laki ay nauugnay dito. Dahil nakita namin, para sa taas nito, tatlong palapag na humigit-kumulang limang metro para sa mga lalaki na sila mismo ay may sukat sa pagitan ng 4 at 5 m ang taas.

Gen.6:16: “ Gagawa ka ***ng isang dungawan*** *para sa kaban , na iyong babawasan ng* ***isang siko*** *sa itaas; maglalagay ka* ***ng isang pinto*** *sa tagiliran ng kaban; at gagawa ka ng mas mababang kuwento, pangalawa at pangatlo* . »

Ayon sa paglalarawang ito, ang tanging " *pinto* " ng kaban ay inilagay sa antas ng unang palapag " *sa gilid ng kaban* ". Ang kaban ay ganap na sarado, at sa ibaba ng bubong ng ikatlong palapag, isang bintana na 55 cm ang taas at lapad ay dapat panatilihing nakasara hanggang sa katapusan ng baha, ayon sa Gen.8:6. Ang mga nakasakay sa arka ay namuhay sa kadiliman at ang artipisyal na liwanag ng mga lamp na langis sa buong baha.

Gen.6:17: “ *At magdadala ako ng baha ng tubig sa ibabaw ng lupa, upang lipulin ang lahat ng laman na may hininga ng buhay sa silong ng langit; lahat ng bagay sa lupa ay mamamatay* ."

Nais ng Diyos na mag-iwan kasama ang pagkawasak na ito ng isang mensahe ng babala sa mga tao na muling mapupunan ang lupa pagkatapos ng baha at hanggang sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Jesu-Kristo sa pagtatapos ng 6000 taon ng banal na proyekto. Mawawala ang lahat ng buhay kasama ang antediluvian norm nito. Dahil pagkatapos ng baha, unti-unting babawasan ng Diyos ang laki ng mga buhay na nilalang, lalaki at hayop, sa laki ng African Pygmies.

Gen.6:18: “ *Ngunit itatatag ko ang aking tipan sa iyo; papasok ka sa arka, ikaw at ang iyong mga anak, ang iyong asawa at ang mga asawa ng iyong mga anak na kasama mo* . »

May walong nakaligtas sa paparating na baha, ngunit pito sa kanila ang nakikinabang sa partikular at indibidwal na pagpapala ni Noe. Lumilitaw ang

patunay sa Ezek.14:19-20 kung saan sinabi ng Diyos: “ *O kung magpadala ako ng salot sa lupaing ito, at ibuhos ko ang aking poot laban dito sa pamamagitan ng kamatayan, upang lipulin doon ang tao at hayop, at kasama niya si* ***Noe .*** *, Daniel at Job, buhay ako! sabi ng Panginoong Yahweh,* ***hindi nila ililigtas ang mga anak na lalaki o babae, ngunit sa pamamagitan ng kanilang katuwiran ay ililigtas nila ang kanilang sariling mga kaluluwa*** .” Magiging kapaki-pakinabang sila para sa muling populasyon ng lupa, ngunit hindi sa espirituwal na antas ni Noe, dinadala nila sa bagong sanlibutan ang kanilang di-kasakdalan na hindi magtatagal upang magbunga ng masasamang bunga nito.

Gen.6:19: “ *Sa bawa't bagay na may buhay, sa lahat ng laman, ay magdadala ka sa sasakyan ng dalawa sa bawa't uri, upang ingatang buhay na kasama mo: magkakaroon ng isang lalaki at isang babae* .

Ang isang pares sa bawat species " *ng lahat ng bagay na nabubuhay* " ay ang pamantayan lamang na kinakailangan para sa pagpaparami, ang mga ito lamang ang mabubuhay sa genus ng terrestrial na hayop.

Gen.6:20: “ *Sa mga ibon ayon sa kanilang uri, at sa mga baka ayon sa kanilang uri, at sa bawa't umuusad sa lupa ayon sa kanilang uri, dalawa sa bawa't uri ay darating sa iyo, upang iyong maingatan. kanilang buhay.* ”

Sa talatang ito, sa kanyang enumeration, hindi binanggit ng Diyos ang mababangis na hayop, ngunit sila ay babanggitin bilang dinala sa barko sa Gen.7:14.

Gen.6:21: “ *At ikaw, kumuha ka ng lahat ng pagkain na kinakain, at itabi mo, upang ito ay maging pagkain para sa iyo at para sa kanila* .”

Ang pagkain na kailangan para pakainin ang walong tao at lahat ng hayop na dinala sa barko sa loob ng isang taon ay kailangang sumakop sa isang malaking lugar sa arka.

Gen.6:22: “ *Ito ang ginawa ni Noe: tinupad niya ang lahat ng iniutos sa kanya ng Diyos* .”

Tapat at suportado ng Diyos, ginampanan ni Noe at ng kanyang mga anak ang gawaing ibinigay sa kanya ng Diyos. At dito, dapat nating tandaan na ang daigdig ay iisang kontinente na nadidiligan lamang ng mga ilog at ilog. Sa lugar ng Bundok Ararat kung saan naninirahan si Noah at ang kanyang mga anak, mayroon lamang isang kapatagan at walang dagat. Kaya't nakita ng kanyang mga kapanahon si Noe na nagtatayo ng isang lumulutang na konstruksiyon sa gitna ng isang kontinenteng walang dagat. Maiisip natin, ang pangungutya, panunuya at mga insulto kung saan kailangan nilang ibuhos ang maliit na grupong pinagpala ng Diyos. Ngunit ang mga manunuya ay malapit nang titigil sa pangungutya sa pinili at sila ay malulunod sa tubig ng baha na hindi nila gustong paniwalaan.

Genesis 7

Ang huling paghihiwalay ng baha

Gen.7:1: “ *Sinabi ni Yahweh kay Noe: Pumasok ka sa arka, ikaw at ang iyong buong sambahayan; sapagka't nakita kita sa* ***harap*** *ko sa gitna ng lahing ito* . »

Dumating ang sandali ng katotohanan at ang huling **paghihiwalay** ng paglikha ay natupad. Sa pamamagitan ng “ *pagpasok sa arka* ,” maliligtas ang buhay ni Noe at ng kanyang pamilya. May kaugnayan ang salitang “ *arka* ” at ang “ *katuwiran* ” na ibinibigay ng Diyos kay Noe. Ang link na ito ay dumadaan sa hinaharap na “ *kaban ng patotoo* ” na siyang magiging sagradong kaban na naglalaman ng “ *katarungan* ” ng Diyos, na ipinahayag sa anyo ng dalawang talahanayan kung saan iuukit ng kanyang daliri ang kanyang “ ***sampung utos*** ”. Sa paghahambing na ito, si Noe at ang kaniyang mga kasamahan ay ipinakitang katumbas ng lawak na silang lahat ay nakikinabang sa pagliligtas sa pagpasok sa arka, kahit na si Noe lamang ang karapat-dapat na makilala sa banal na batas na ito gaya ng ipinahihiwatig ng banal na katumpakan: “ ***Nakita*** *ko* ***tama ka*** . ” Kaya't si Noe ay ganap na umaayon sa banal na batas na itinuro na sa mga simulain nito sa kanyang mga alipin bago pa man ang tubig.

Gen.7:2: “ *Kumuha ka ng pitong pares ng lahat ng malinis na hayop, lalaki at babae; isang pares ng mga hayop na hindi dalisay, ang lalaki at ang kanyang babae;* »

Nasa antediluvian na konteksto tayo at ibinubunga ng Diyos ang pagkakaiba sa pagitan ng hayop na inuri na " *dalisay o hindi malinis* ". Ang pamantayang ito kung gayon ay kasingtanda ng paglikha sa lupa at sa Levitico 11, naalala lamang ng Diyos ang mga pamantayang ito na itinatag niya mula pa sa simula. Kaya nga, ang Diyos ay, tulad ng " *Sabbath* ", ay may mabubuting dahilan upang humingi sa kanyang mga hinirang, sa ating panahon, ng paggalang sa mga bagay na nagluluwalhati sa kanyang itinatag na kaayusan para sa tao. Sa pamamagitan ng pagpili ng " *pitong purong mag-asawa* " para sa iisang " *marumi* ", ipinapakita ng Diyos ang kanyang kagustuhan para sa kadalisayan na kanyang minarkahan ng kanyang "seal", ang bilang na "7" ng pagpapabanal sa panahon ng kanyang makalupang proyekto.

Gen.7:3: “ *pitong pares din ng mga ibon sa himpapawid, lalaki at babae, upang panatilihing buhay ang kanilang lahi sa ibabaw ng buong lupa* .”

Dahil sa kanilang larawan ng makalangit na buhay ng mga anghel, “ *pitong pares* ” ng “ *mga ibon sa langit* ” ay naligtas din.

Gen.7:4: “ *Sa loob ng pitong araw pa, at magpapaulan ako sa lupa ng apat na pung araw at apat na pung gabi, at aking lilipulin sa balat ng lupa ang bawat nilalang na aking ginawa* . ”

Ang bilang na “ *pito* ” (7) ay binanggit pa rin na tumutukoy sa “ *pitong araw* ” na **naghihiwalay** sa sandali ng pagpasok ng mga hayop at tao sa arka, mula sa unang talon ng tubig. Ang Diyos ay magdudulot ng walang humpay na pag-ulan sa loob ng “ *40 araw at 40 gabi* ”. Ang bilang na ito na "40" ay ang bilang ng pagsusulit. Ito ay tungkol sa “ *40 araw* ” ng pagpapadala ng mga espiya ng Hebreo sa lupain ng Canaan at ang “ *40 taon* ” ng buhay at kamatayan sa disyerto bilang resulta ng kanilang pagtanggi na pumasok sa lupaing pinaninirahan ng mga higante. At sa pagpasok sa kaniyang makalupang ministeryo, si Jesus ay ihahatid sa tukso ng diyablo pagkatapos ng “ *40 araw at 40*

gabi ” ng pag-aayuno. Magkakaroon din ng “ *40 araw* ” sa pagitan ng muling pagkabuhay ni Kristo at ng pagbuhos ng Banal na Espiritu sa Pentecostes.

Para sa Diyos, ang layunin ng malakas na ulan na ito ay sirain ang " *mga nilalang na kanyang ginawa* ". Kaya naalala niya na bilang Diyos na lumikha, ang buhay ng lahat ng kanyang mga nilalang ay pag-aari niya, upang iligtas sila o sirain sila. Nais niyang bigyan ng mapait na aral ang mga susunod na henerasyon na hindi nila dapat kalimutan.

Gen.7:5: “ *Ginawa ni Noe ang lahat ng iniutos sa kanya ni YaHWéH* .”

Tapat at masunurin, hindi binigo ni Noe ang Diyos at tinupad niya ang lahat ng iniutos niya sa kanya.

Gen.7:6: “ *Si Noe ay anim na raang taong gulang nang dumating ang baha ng tubig sa lupa* . »

Ibibigay ang iba pang detalye sa panahon ngunit inilalagay na ng talatang ito ang baha sa ika-600 [taon] ng buhay ni Noe. Mula nang ipanganak ang kanyang unang anak sa kanyang ika-500 [taon] , 100 taon na ang lumipas.

Gen.7:7: “ *At pumasok si Noe sa arka kasama ang kanyang mga anak, ang kanyang asawa, at ang mga asawa ng kanyang mga anak, upang makatakas sa tubig ng baha* .”

Walong tao lang ang makakatakas sa baha.

Gen.7:8: “ *Sa pagitan ng malinis na hayop at ng mga hayop na hindi malinis, ng mga ibon at ng lahat ng gumagalaw sa ibabaw ng lupa,* ”

Ang Diyos ay sang-ayon. Pumasok sa arka, isang pares ng “ *lahat ng bagay na gumagalaw sa lupa* ” upang maligtas. Ngunit sa aling " *lupa* ", antediluvian o postdiluvian? Ang kasalukuyang panahunan ng pandiwang “ *move* ” ay nagmumungkahi ng postdiluvian earth noong panahon ni Moses kung saan binanggit ng Diyos sa kanyang kuwento. Ang katalinuhan na ito ay maaaring bigyang-katwiran ang pag-abandona at kumpletong pagpuksa sa ilang napakalaking uri ng hayop, na hindi kanais-nais sa repulated na lupa, kung sila ay umiiral bago ang baha.

Gen.7:9: “ *pumasok siya sa arka kasama si Noe, dalawa-dalawa, isang lalaki at isang babae, gaya ng iniutos ng Diyos kay Noe* ”

Ang prinsipyo ay may kinalaman sa mga hayop ngunit gayundin ang tatlong mag-asawang tao na nabuo ng kanyang tatlong anak na lalaki at kanilang mga asawa at ng kanyang sarili na may kinalaman sa kanya at sa kanyang asawa. Ang pagpili ng Diyos na pumili lamang ng mga mag-asawa ay nagpapakita sa atin ng tungkuling ibibigay sa kanila ng Diyos: ang magparami at magparami.

Gen.7:10: “ *Pagkaraan ng pitong araw, ang tubig ng baha ay umabot sa lupa* .”

Ayon sa paglilinaw na ito, ang pagpasok sa arka ay naganap noong ikasampung araw ng ikalawang buwan ng ika-600 [taon] ng buhay ni Noe, 7 araw bago ang ika-17 [na ipinahiwatig] sa talata 11 na kasunod nito. Sa ikasampung araw na ito, isinara mismo ng Diyos *ang “pinto* ” ng arka sa lahat ng nakasakay dito, ayon sa katumpakan na binanggit sa talata 16 ng kabanata 7 na ito.

Gen.7:11: “ *Sa ikaanim na raang taon ng buhay ni Noe, sa ikalawang buwan, sa* ***ikalabing pitong*** *araw ng buwan, sa araw na yaon ay bumuhos ang*

lahat ng bukal ng malaking kalaliman, at ang mga pintuang-bayan ng langit ay ibinuhos. . binuksan »

Pinili ng Diyos ang " ***ikalabing pitong*** *araw ng ikalawang buwan* " ng ika-600 [taon] ni Noe para " *buksan ang mga bintana ng langit* ". Ang numerong **17** ay sumasagisag sa **paghatol** sa numerical code nito ng Bibliya at sa mga hula nito.

Ang pagkalkula na itinatag ng mga sunod-sunod na hinirang ng Gen.6 ay naglalagay ng baha noong 1656, mula noong kasalanan nina Eva at Adan, iyon ay, 4345 taon bago ang tagsibol ng taong 6001 ng katapusan ng mundo na magaganap sa ang ating karaniwang kalendaryo sa tagsibol ng 2030, at 2345 taon bago ang nagbabayad-salang kamatayan ni Jesucristo na naganap noong Abril 3, 30 ng ating mali at mapanlinlang na kalendaryo ng tao.

Ang sumusunod na paliwanag ay babaguhin sa Gen.8:2. Sa pamamagitan ng pag-uudyok sa komplementaryong papel ng " *mga pinagmumulan ng kalaliman* ", sa talatang ito, ipinahayag sa atin ng Diyos na ang baha ay hindi lamang dulot ng ulan na nagmumula sa langit. Dahil alam na *ang "kalaliman* " ay tumutukoy sa lupa na lubusang natatakpan ng tubig mula sa unang araw ng paglikha, ang " *pinagmulan* " nito ay nagpapahiwatig ng pagtaas ng lebel ng tubig na dulot ng dagat mismo. Ang hindi pangkaraniwang bagay na ito ay nakuha sa pamamagitan ng pagbabago ng antas ng sahig ng karagatan na, pag-akyat, ay nagpapataas ng antas ng tubig hanggang sa maabot nito ang antas na sumaklaw sa buong mundo sa unang araw. Sa pamamagitan ng paglubog ng mga kailaliman ng mga karagatan na ang tuyong lupa ay lumitaw mula sa tubig noong ika-3 [araw] at ito ay sa pamamagitan ng isang kabaligtaran na aksyon na ang tuyong lupa ay natatakpan ng tubig ng baha. Ang ulan na tinatawag na " *the floodgates of heaven* " ay kapaki-pakinabang lamang upang ipahiwatig na ang kaparusahan ay nagmula sa langit, mula sa makalangit na Diyos. Mamaya ang larawang ito na " *kandado ng langit* " ay gagampanan ang kabaligtaran na tungkulin ng mga pagpapala na nagmumula sa parehong selestiyal na Diyos.

Gen.7:12: " *Bumuhos ang ulan sa lupa apatnapung araw at apatnapung gabi* ."

Ang hindi pangkaraniwang bagay na ito ay tiyak na ikinagulat ng mga hindi naniniwalang makasalanan. Lalo na't walang ulan bago ang baha. Ang antediluvian na lupain ay dinidiligan at dinidiligan ng mga batis at batis nito; hindi na kailangan ang ulan, pinalitan ito ng hamog sa umaga. At ito ang nagpapaliwanag kung bakit ang mga hindi mananampalataya ay nahirapang maniwala sa baha ng tubig na ipinahayag ni Noe, kapwa sa salita at sa gawa mula nang itayo niya ang arka sa tuyong lupa.

Ang oras ng " *40 araw at 40 gabi* " ay nagta-target ng oras ng pagsubok. Sa kabilang banda, ang karnal na Israel na kalalabas pa lamang ng Ehipto ay susubukin sa panahon na wala si Moises na iningatan ng Diyos kasama niya sa panahong ito. Ang resulta ay "ang gintong guya" na natunaw ayon sa kasunduan ni Aaron, ang karnal na kapatid ni Moises. Magkakaroon ng " *40 araw at 40 gabi* " ng paggalugad sa lupain ng Canaan na, bilang resulta, ang pagtanggi ng mga tao na pumasok dito dahil sa mga higanteng naninirahan dito. Sa kanyang pagkakataon, si Jesus ay susubukin sa loob ng " *40 araw at 40 gabi* ", ngunit sa pagkakataong ito, kahit na nanghina sa mahabang pag-aayuno na ito, lalabanan

niya ang diyablo na tutukso sa kanya at sa wakas ay iiwan siya nang hindi nakuha ang kanyang tagumpay. Para kay Jesus, ito ang dahilan kung bakit naging posible at lehitimo ang kaniyang ministeryo sa lupa.

Gen.7:13: “ *Nang araw ding iyon, si Noe, si Sem, si Ham, at si Japhet, na mga anak ni Noe, at ang asawa ni Noe, at ang tatlong asawa ng kanyang mga anak na kasama nila, ay pumasok sa arka:* ”

Itinatampok ng talatang ito ang pagpili ng parehong kasarian ng mga nilalang sa lupa. Ang bawat tao na lalaki ay sinamahan ng " *kanyang katulong* ", ang kanyang babae ay tinatawag na " *asawa* ". Sa ganitong paraan, ipinapakita ng bawat mag-asawa ang kanilang sarili sa larawan ni Kristo at ng kanyang Simbahan, "kaniyang tulong", ang kanyang Pinili na kanyang ililigtas. Dahil ang kanlungan ng “kaban” ay ang unang larawan ng kaligtasan na ihahayag nito sa mga tao.

Gen.7:14: “ *sila, at ang bawa't hayop ayon sa kanikaniyang uri, lahat ng hayop ayon sa kanikaniyang uri, bawa't umuusad sa lupa ayon sa kanikaniyang uri, bawa't ibon ayon sa kanikaniyang uri, bawa't munting ibon, lahat na may pakpak* .

Sa pamamagitan ng pagbibigay-diin sa salitang " *species* ", ginugunita ng Diyos ang mga batas ng kanyang kalikasan na ang sangkatauhan sa ating huling panahon ay nalulugod sa pakikipaglaban, paglabag at pagtatanong para sa mga hayop at maging sa sangkatauhan. Walang higit na tagapagtanggol ng kadalisayan ng mga species kaysa sa kanya. At hinihiling niya sa kanyang mga hinirang na ibahagi nila ang kanyang banal na opinyon sa paksa dahil ang pagiging perpekto ng kanyang orihinal na nilikha ay nasa kadalisayan na ito at ang ganap na **paghihiwalay** ng mga species.

Sa pamamagitan ng mahigpit na pagbibigay-diin sa mga may pakpak na uri, iminumungkahi ng Diyos ang lupa at hangin ng kasalanan bilang isang kaharian na sakop ng Diyablo, mismong tinatawag na " *prinsipe ng kapangyarihan ng hangin* " sa Efe. 2:2.

Gen.7:15: “ *Pumasok sila sa arka kay Noe, dala-dalawa, sa lahat ng laman na may hininga ng buhay* .”

Ang bawat mag-asawang pinili ng Diyos **ay hiwalay** sa mga kauri nito upang ang buhay nito ay magpatuloy pagkatapos ng baha. Sa tiyak **na paghihiwalay na ito** , ipinatupad ng Diyos ang prinsipyo ng dalawang landas na inilalagay niya bago ang malayang pagpili ng tao: ang mabuti ay humahantong sa buhay ngunit ang kasamaan ay humahantong sa kamatayan.

Gen.7:16: “ *At may pumasok, lalaki at babae, sa lahat ng laman, gaya ng iniutos ng Diyos kay Noe. Pagkatapos ay isinara siya ni YaHWéH ng pinto* . »

Ang layunin ng pagpaparami ng " *species* " ay nakumpirma dito sa pamamagitan ng pagbanggit ng " *lalaki at babae* ".

Narito ang aksyon na nagbibigay sa karanasang ito ng lahat ng kahalagahan nito at ang pagiging propetikong katangian nito sa katapusan ng panahon ng banal na biyaya: " *Pagkatapos ay isinara ni YaHWéH ang pinto sa kanya* ". Ito ang sandali kung kailan maghihiwalay ang tadhana ng buhay at ng kamatayan **nang walang** posibleng pagbabago. Magiging pareho din ito sa 2029, kung kailan ang mga nakaligtas sa panahong iyon ay nagpasiya na parangalan ang

Diyos at ang kanyang ikapitong araw na Sabbath, ibig sabihin, Sabado, o parangalan ang Roma at ang unang araw na Linggo nito, ayon sa ultimatum. sa anyo ng isang kautusan ng mapanghimagsik na sangkatauhan. Dito muli " *ang pintuan ng biyaya* " ay isasara ng Diyos, " *siya na nagbubukas, at siya na nagsasara* " ayon sa Rev.3:7.

Gen.7:17: " *Apatnapung araw ang baha sa lupa. Lumaki ang tubig at itinaas ang arka, at ito ay tumaas sa ibabaw ng lupa* ."

Nakataas ang arko.

Gen.7:18: " *Ang tubig ay lumaki at lumaking mainam sa ibabaw ng lupa, at ang daong ay lumutang sa ibabaw ng tubig* ."

Lutang ang kaban.

Gen.7:19: " *Lalong lumakas ang tubig, at natakpan ang lahat ng matataas na bundok sa ilalim ng buong langit* ."

Ang tuyong lupa ay nawawala sa pangkalahatan na nalubog sa tubig.

Gen.7:20: " *Ang tubig ay tumaas ng labinlimang siko sa ibabaw ng mga bundok, at tinakpan* ."

Ang pinakamataas na bundok noong panahong iyon ay sakop ng humigit-kumulang 8 m ng tubig.

Gen.7:21: " *Lahat ng gumagalaw sa ibabaw ng lupa ay namatay, maging ang mga ibon at mga baka at mga hayop, lahat ng gumagapang sa ibabaw ng lupa, at lahat ng mga tao* .

Ang lahat ng mga hayop na humihinga ng hangin ay nalulunod. Ang katumpakan hinggil sa mga ibon ay higit na kawili-wili dahil ang baha ay isang makahulang larawan ng huling paghatol, kung saan ang mga makalangit na nilalang, gaya ni Satanas, ay lilipulin kasama ng mga nilalang sa lupa.

Gen.7:22: " *Lahat ng may hininga, ang hininga ng buhay sa mga butas ng ilong nito, at nasa tuyong lupa, ay namatay* ."

Lahat ng nabubuhay na nilalang na nilikha tulad ng tao na ang buhay ay nakasalalay sa kanyang hininga ay namamatay na nalunod. Ito ang tanging anino sa kaparusahan ng baha, dahil ang pagkakasala ay mahigpit sa tao at kung saan, ang pagkamatay ng mga inosenteng hayop ay hindi makatarungan. Ngunit upang lubusang lunurin ang mapanghimagsik na sangkatauhan, pinilit ng Diyos na sirain kasama nila ang mga hayop na tulad nila na nilalanghap ang hangin ng atmospera ng lupa. Sa wakas, upang maunawaan ang desisyong ito, isaalang-alang na nilikha ng Diyos ang lupa para sa tao na ginawa ayon sa kanyang larawan at hindi para sa hayop na nilikha upang palibutan siya, samahan siya at, sa kaso ng mga hayop, upang maglingkod sa kanya.

Gen.7:23: " *Ang bawa't nilalang na nasa ibabaw ng lupa ay nahiwalay, sa tao at sa mga baka at sa mga gumagapang at sa mga ibon sa himpapawid: sila'y nahiwalay sa lupa. Si Noe lamang ang natira, at* ***ang mga*** *kasama niya sa arka* ."

Ang talatang ito ay nagpapatunay sa pagkakaiba na ginawa ng Diyos sa pagitan ni Noe at ng kanyang mga kasamahang tao na natagpuan ang kanilang mga sarili na nakagrupo sa mga hayop, lahat ay napukaw at nag-aalala sa " ***kung ano*** *ang nasa kanya. sa arka* ."

Gen.7:24: " *Ang tubig ay napakalakas sa lupa sa loob ng isang daan at limampung araw* ."

Ang " *isang daan at limampung araw* " ay nagsimula pagkatapos ng 40 araw at 40 gabi ng walang tigil na pag-ulan na lumikha ng baha. Nang maabot ang pinakamataas na taas na " *15 siko* " o humigit-kumulang 8 m sa itaas *ng " pinakamataas na bundok* " noong panahong iyon, ang antas ng tubig ay nanatiling matatag sa loob ng " *150 araw* ". Pagkatapos ay unti-unti itong bababa hanggang sa pagkatuyo na ninanais ng Diyos.

Tandaan : Nilikha ng Diyos ang buhay sa isang higanteng pamantayan na may kinalaman sa mga antediluvian na mga tao at hayop. Ngunit pagkatapos ng baha, ang kanyang proyekto ay naglalayong bawasan ang laki ng lahat ng kanyang mga nilalang nang proporsyonal, kaya, ang mga buhay ay isisilang sa postdiluvian norm. Sa pagpasok sa Canaan, ang mga espiya ng Hebreo ay nagpatotoo na nakita nila mismo ng kanilang mga mata ang mga bungkos ng ubas na napakalaki anupat kinailangan ng dalawang lalaki ang kanilang sukat upang buhatin ang mga ito. Ang pagbawas sa laki samakatuwid ay kinakailangang may kinalaman din sa mga puno, prutas at gulay. Kaya, ang Lumikha ay hindi tumitigil sa paglikha, dahil sa paglipas ng panahon, binabago niya at iniaangkop ang kanyang makalupang nilikha sa mga bagong kondisyon ng pamumuhay na lumitaw. Nilikha niya, ang itim na pigmentation ng balat ng mga tao na nabubuhay na nakalantad sa malakas na solar radiation sa mga tropikal at ekwador na rehiyon ng mundo kung saan ang solar ray ay tumatama sa lupa sa 90 degrees. Ang iba pang mga kulay ng balat ay mas marami o hindi gaanong puti o maputla at higit pa o hindi gaanong tanso depende sa dami ng sikat ng araw. Ngunit ang pangunahing pula ni Adan (Pula) dahil sa dugo ay matatagpuan sa lahat ng tao.

Hindi tinukoy ng Bibliya ang mga detalyadong pangalan ng nabubuhay na antediluvian species ng hayop. Iniwan ng Diyos na misteryoso ang paksang ito, nang walang anumang partikular na paghahayag, lahat ay malaya sa kanilang paraan ng pag-iisip ng mga bagay. Gayunpaman, iniharap ko ang hypothesis na sa pagnanais na bigyan ang unang anyo ng buhay sa lupain ng isang perpektong karakter, hindi nilikha ng Diyos, sa oras na iyon, ang mga sinaunang halimaw na ang mga buto ay matatagpuan ngayon, ng mga siyentipikong mananaliksik, sa lupa ng lupa. Gayundin, iniharap ko ang posibilidad na ito na sila ay nilikha ng Diyos pagkatapos ng baha, upang patindihin ang sumpa ng lupa para sa mga tao na, kaagad, ay tatalikod na muli sa kanya. Sa pamamagitan ng paghiwalay sa kanilang sarili mula sa kanya, mawawala ang kanilang katalinuhan at ang dakilang kaalaman na ibinigay ng Diyos mula kay Adan hanggang kay Noe. Ito, hanggang sa punto na sa ilang lugar sa mundo, makikita ng tao ang kanyang sarili sa masamang kalagayan ng "tao sa kuweba" na sinalakay at pinagbantaan ng mga mabangis na hayop, na sa mga grupo, gayunpaman ay magagawa niyang sirain sa mahalagang tulong ng natural. masamang panahon at ang mahabaging kabutihang loob ng Diyos.

Genesis 8

Ang panandaliang paghihiwalay ng mga nakatira sa arka

Gen.8:1: " *Naalaala ng Diyos si Noe, at ang lahat ng hayop at lahat ng hayop na kasama niya sa arka; at pinadaanan ng Diyos ang isang hangin sa ibabaw ng lupa, at ang tubig ay tumahimik* ."

Panigurado, hindi niya ito nakalimutan, ngunit totoo na ang kakaibang pagtitipon ng mga buhay na nakapaloob sa lumulutang na arka ay nagbibigay sa sangkatauhan at mga species ng hayop ng isang pinababang hitsura na tila sila ay inabandona ng Diyos. Sa katunayan, ang mga buhay na ito ay ganap na ligtas dahil binabantayan sila ng Diyos bilang isang kayamanan. Sila ang pinakamahalaga: ang mga unang bunga na muling namuo sa lupa at kumalat sa ibabaw nito.

Gen.8:2: " *Ang mga bukal ng kalaliman at ang mga dungawan ng langit ay sarado, at hindi na bumuhos ang ulan mula sa langit* "

Nilikha ng Diyos ang tubig ng baha ayon sa kanyang pangangailangan. Saan sila nanggaling? Mula sa langit, ngunit higit sa lahat mula sa malikhaing kapangyarihan ng Diyos. Kinuha ang imahe ng isang tagapagbantay ng kandado, binuksan niya ang simbolikong makalangit na mga pintuan ng baha at dumating ang oras na muli niyang isasara ang mga ito.

Sa pamamagitan ng pag-uudyok sa komplementaryong papel ng " *mga pinagmumulan ng kalaliman* ", sa talatang ito, ipinahayag sa atin ng Diyos na ang baha ay hindi lamang dulot ng ulan na nagmumula sa langit. Dahil alam na *ang "kalaliman* " ay tumutukoy sa lupa na lubusang natatakpan ng tubig mula sa unang araw ng paglikha, ang " *pinagmulan* " nito ay nagpapahiwatig ng pagtaas ng lebel ng tubig na dulot ng dagat mismo. Ang hindi pangkaraniwang bagay na ito ay nakuha sa pamamagitan ng pagbabago ng antas ng sahig ng karagatan na, pag-akyat, ay nagpapataas ng antas ng tubig hanggang sa maabot nito ang antas na sumaklaw sa buong mundo sa unang araw. Sa pamamagitan ng paglubog ng mga kailaliman ng mga karagatan na ang tuyong lupa ay lumitaw mula sa tubig noong ika-3 [araw] at ito ay sa pamamagitan ng isang kabaligtaran na aksyon na ang tuyong lupa ay natatakpan ng tubig ng baha. Ang ulan na tinatawag na " *the floodgates of heaven* " ay kapaki-pakinabang lamang upang ipahiwatig na ang kaparusahan ay nagmula sa langit, mula sa makalangit na Diyos. Mamaya ang larawang ito na " *kandado ng langit* " ay gagampanan ang kabaligtaran na tungkulin ng mga pagpapala na nagmumula sa parehong selestiyal na Diyos.

Bilang isang manlilikha, maaaring nilikha ng Diyos ang baha sa isang kisap-mata, sa kalooban. Gayunpaman, mas pinili niyang kumilos nang paunti-unti sa kanyang nilikha na. Kaya't ipinakita niya sa sangkatauhan na ang kalikasan ay nasa kanyang mga kamay na isang makapangyarihang sandata, isang makapangyarihang paraan na kanyang minamanipula upang ialay ang kanyang pagpapala o ang kanyang sumpa depende sa kung ito ay lumalakad sa mabuti o masama.

Gen.8:3: " *Ang tubig ay umaalis sa lupa, na papalayo at unti-unti, at ang tubig ay humupa sa katapusan ng isang daan at limang pung araw* ."

Pagkatapos ng 40 araw at 40 gabi ng walang humpay na pag-ulan na sinundan ng 150 araw ng katatagan sa pinakamataas na antas ng tubig,

magsisimula ang recession. Dahan-dahang bumababa ang antas ng marine abyss ngunit hindi ito bumababa nang kasing lalim ng bago ang baha.

Gen.8:4: " *Sa ikapitong buwan, sa ikalabing pitong araw ng buwan, ang kaban ay huminto sa mga bundok ng Ararat* ."

Sa katapusan ng limang buwan, hanggang sa araw, " *ang ikalabing pito ng ikapitong buwan* ," ang arka ay tumigil sa paglutang; ito ay nasa pinakamataas na bundok ng Ararat. Ang bilang na ito na "labing pito" ay nagpapatunay sa pagtatapos ng gawa ng banal na paghatol. Lumilitaw mula sa paglilinaw na ito, sa panahon ng baha, ang arka ay hindi lumayo sa lugar kung saan ito itinayo ni Noe at ng kanyang mga anak. At nais ng Diyos na ang patunay ng baha na ito ay manatiling nakikita hanggang sa katapusan ng mundo, sa kaparehong taluktok ng Bundok Ararat kung saan ang pagpasok ay at nanatiling ipinagbabawal ng mga awtoridad ng Russia at Turko. Ngunit sa panahong pinili Niya, pinaboran ng Diyos ang pagkuha ng mga larawan sa himpapawid na nagpapatunay sa pagkakaroon ng isang piraso ng arka na nahuli sa yelo at niyebe. Ngayon, ang pagmamasid sa satellite ay makapangyarihang makumpirma ang presensya na ito. Ngunit ang mga awtoridad sa lupa ay hindi tiyak na naghahangad na luwalhatiin ang Diyos na lumikha; kumikilos sila bilang mga kaaway sa kanya, at sa buong katarungan, ginagantimpalaan sila ng Diyos, sa pamamagitan ng paghampas sa kanila ng isang epidemya at pag-atake ng mga terorista.

Gen.8:5: " *Ang tubig ay patuloy na bumaba hanggang sa ikasampung buwan. Sa ikasampung buwan, sa unang araw ng buwan, lumitaw ang mga taluktok ng mga bundok* "

Limitado ang pagbabawas ng tubig dahil pagkatapos ng baha ay mas mataas ang lebel ng tubig kaysa sa antediluvian earth. Ang mga sinaunang lambak ay mananatiling lubog at magkakaroon ng hitsura ng kasalukuyang mga dagat sa loob ng bansa tulad ng Dagat Mediteraneo, Caspian, Dagat na Pula, Dagat Itim, atbp.

Gen.8:6: " *Sa katapusan ng apatnapung araw, binuksan ni Noe ang bintana na ginawa niya para sa arka* ."

Pagkatapos ng 150 araw ng katatagan at 40 araw ng paghihintay, sa unang pagkakataon, binuksan ni Noah ang maliit na bintana. Ang maliit na sukat nito, isang siko o 55 cm, ay nabigyang-katwiran dahil ang tanging gamit nito ay upang palayain ang mga ibon na maaaring makatakas mula sa kaban ng buhay.

Gen.8:7: " *Pinakawalan niya ang uwak, at ito ay lumabas at bumalik, hanggang sa matuyo ang tubig sa ibabaw ng lupa* ."

Ang pagkatuklas sa tuyong lupa ay ibinubunga ayon sa pagkakasunud-sunod ng " *kadiliman at liwanag* " o " *gabi at araw* " sa simula ng paglikha. Gayundin, ang unang nakatuklas na ipinadala ay ang **maruming "** *uwak* " , na may balahibo na " **itim** " tulad ng " *gabi* ". Malaya siyang kumikilos nang independyente kay Noe, ang pinili ng Diyos. Samakatuwid, ito ay sumisimbolo sa mga madilim na relihiyon na magiging aktibo nang walang anumang kaugnayan sa Diyos.

Sa mas tiyak na paraan ito ay sumasagisag sa karnal na Israel ng lumang tipan kung saan ipinadala ng Diyos ang kanyang mga propeta sa maraming pagkakataon, tulad ng mga pagpasok at pag-alis ng uwak, upang subukang iligtas

ang kanyang mga tao mula sa mga gawain ng kasalanan. Tulad ng " *uwak* ", ang Israel na ito sa wakas ay tinanggihan ng Diyos ay nagpatuloy sa kasaysayan nitong **hiwalay** sa kanya.

Gen.8:8: " *Pinakawalan din niya ang kalapati, upang tingnan kung ang tubig ay nabawasan sa ibabaw ng lupa* ."

Sa parehong pagkakasunud-sunod, ang **dalisay na** " *kalapati* " , na may " **puti** " na balahibo tulad ng snow, ay ipinadala para sa reconnaissance. Ito ay inilalagay sa ilalim ng tanda ng " *araw at liwanag* ". Dahil dito, hinuhulaan niya ang bagong tipan batay sa dugong ibinuhos ni Jesu-Kristo.

Gen.8:9: " *Nguni't ang kalapati ay hindi nakasumpong ng lugar na matutungan ng talampakan ng kaniyang paa, at ito'y bumalik sa kaniya sa loob ng sasakyan, sapagka't may tubig sa ibabaw ng buong lupa. Iniunat niya ang kanyang kamay at kinuha iyon, at dinala sa arka kasama niya* ."

Hindi tulad ng independiyenteng itim na " *uwak* ", ang puting " *kalapati* " ay may malapit na kaugnayan kay Noah na nag-aalok ng " *kanyang kamay upang kunin siya at dalhin siya sa arka* " kasama niya. Ito ay isang imahe ng buklod na nag-uugnay sa pinili sa Diyos ng langit. Ang " *kalapati* " ay darating balang araw kay Jesu-Kristo kapag siya ay humarap kay Juan Bautista upang bautismuhan niya.

Iminumungkahi kong ihambing mo ang dalawang sipi sa Bibliya; ang talatang ito: " *Ngunit ang kalapati ay hindi nakasumpong ng lugar na mapapahingahan ang talampakan nito* " sa talatang ito mula sa Mat.8:20: " *Sinagot siya ni Jesus: Ang mga soro ay may mga lungga, at ang mga ibon sa himpapawid ay may mga pugad ; ngunit ang Anak ng Tao ay walang matitirahan ng kanyang ulo* "; at ang mga talatang ito mula sa Juan 1:5 at 11, kung saan nagsasalita tungkol kay Kristo, ang pagkakatawang-tao ng banal na " *liwanag " ng buhay* , sinabi niya: " *Ang liwanag ay nagniningning sa kadiliman, at hindi ito tinanggap ng kadiliman … / ...Siya ay dumating. sa kaniyang sariling bayan, at hindi siya tinanggap ng kaniyang sariling bayan* ." Kung paanong ang " *kalapati* " ay bumalik kay Noe sa pamamagitan ng pagpayag sa kanyang sarili na kunin, sa " *kanyang kamay* ", na nabuhay na mag-uli, ang Manunubos na si Jesucristo ay umakyat sa langit patungo sa kanyang pagka-Diyos bilang isang Ama sa langit, na iniwan ang mensahe sa kanyang likuran sa lupa. ng pagtubos sa kanyang mga hinirang, ang kanyang mabuting balita na tinatawag na " *Ebanghelyo na Walang Hanggan* " sa Rev.14:6. At sa Apocalipsis 1:20: hahawakan niya sila " *sa kanyang kamay* " sa " *pitong panahon* " na ipinropesiya ng " *pitong Simbahan* " kung saan ginawa niya silang makibahagi sa banal na pagpapabanal ng kanyang " *liwanag* " na inilalarawan ng " *pitong kandelero* ".

Gen.8:10: " *At naghintay pa siya ng pitong araw, at muli niyang pinakawalan ang kalapati sa sasakyan* ."

ng dobleng paalaalang ito ng " *pitong araw* " na para kay Noe, gaya ng sa atin ngayon, ang buhay ay itinatag at inayos ng Diyos sa pagkakaisa ng linggo ng " *pitong araw* ", gayundin ang simbolikong pagkakaisa ng " *pitong libong* " taon. ng kanyang mahusay na saving project. Ang paggigiit na ito sa pagbanggit sa bilang na " *pito* " ay nagpapahintulot sa atin na maunawaan ang kahalagahan na ibinibigay ng Diyos dito; na magbibigay-katwiran sa kanya na inaatake lalo na ng

diyablo hanggang sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Kristo na magwawakas sa kanyang makalupang paghahari.

Gen.8:11: “ *Ang kalapati ay bumalik sa kanya sa gabi; at, narito, isang punit na dahon ng olibo ang nasa tuka nito. Kaya't nalaman ni Noe na ang tubig ay nabawasan sa lupa* .

Pagkatapos ng mahabang panahon ng " *kadiliman* " na inihayag ng salitang " *gabi* ", ang pag-asa ng kaligtasan at ang kagalakan ng pagpapalaya mula sa kasalanan ay darating sa ilalim ng imahe ng *"punong olibo* ", sunod-sunod ang luma at ang bagong alyansa. Kung paanong nalaman ni Noe sa pamamagitan ng isang “ *dahon ng olibo* ” na ang inaasahan at inaasahang lupa ay handang tanggapin siya, ang “ *mga anak ng Diyos* ” ay matututo at mauunawaan na ang kaharian ng langit ay binuksan sa kanila ng **sugo ng langit** Hesukristo.

Ang “ *dahon ng olibo* ” na ito ay nagpatotoo kay Noe na ang pagsibol at paglaki ng mga puno ay naging posible muli.

Gen.8:12: “ *At naghintay pa siya ng pitong araw; at pinakawalan niya ang kalapati. Ngunit hindi na siya bumalik sa kanya* ."

Ang tanda na ito ay mapagpasyahan, dahil pinatunayan nito na pinili ng " *kalapati* " na manatili sa kalikasan na muling nag-alok ng pagkain dito.

Kung paanong ang “ *kalapati* ” ay nawala pagkatapos na maihatid ang kanyang mensahe ng pag-asa, pagkatapos ibigay ang kanyang buhay sa lupa para tubusin ang kanyang mga hinirang, si Jesu-Kristo, ang “ *Prinsipe ng kapayapaan* ,” ay iiwan ang lupa at ang kanyang mga alagad, na iiwan silang malaya at malaya upang pamunuan ang kanilang buhay hanggang sa kanyang huling maluwalhating pagbabalik.

Gen.8:13: “ *Nang anim na raan at isang taon, nang unang buwan, nang unang araw ng buwan, natuyo ang tubig sa ibabaw ng lupa. Inalis ni Noe ang takip sa arka at tumingin, at narito, ang ibabaw ng lupa ay natuyo* .

Ang pagkatuyo ng lupa ay bahagyang pa rin ngunit may pag-asa, kaya't sinimulan ni Noe na buksan ang bubong ng arka upang tingnan ang labas ng arka at alam na ito ay napadpad sa tuktok ng Bundok Ararat, ang kanyang paningin ay napakalayo at napakalayo. malawak sa abot-tanaw. Sa karanasan sa baha, ang arka ay kumuha ng imahe ng isang itlog na napisa. Kapag ito ay napisa, ang sisiw mismo ang bumabasag sa shell kung saan ito nakapaloob. Ganoon din ang ginawa ni Noe; " *tinatanggal niya ang takip sa arka* " na hindi na magiging kapaki-pakinabang para protektahan ito mula sa malakas na ulan. Pansinin na ang Diyos ay hindi pumarito upang buksan ang pinto ng kaban na siya mismo ang nagsara; ang ibig sabihin nito ay hindi niya kinukuwestiyon o binabago ang pamantayan ng kanyang paghatol sa mga makalupang rebelde na para sa kanila ay laging isasara ang pintuan ng kaligtasan at langit.

Gen.8:14: “ *Sa ikalawang buwan, sa ikadalawampu't pitong araw ng buwan, ang lupa ay tuyo* .

Ang mundo ay muling matitirahan pagkatapos ng kabuuang pagkakakulong sa arka sa loob ng 377 araw mula sa araw ng paglayag at ang pagsasara ng pinto ng Diyos.

Gen.8:15: “ *Pagkatapos ay nagsalita ang Diyos kay Noe, na sinasabi:* ”

Gen.8:16: " *Lumabas ka sa arka, ikaw at ang iyong asawa, ang iyong mga anak na lalaki at ang mga asawa ng iyong mga anak na kasama mo* ."

Ang Diyos na naman ang nagbigay ng hudyat para sa paglabas ng *"arka* ", siya na nagsara ng nag-iisang " *pinto* " sa mga naninirahan dito bago ang baha.

Gen.8:17: " *Ilabas mo na kasama mo ang lahat ng may buhay na nilalang ng lahat ng laman na kasama mo, maging ang mga ibon at maging ang mga baka at ang bawat umuusad na gumagapang sa ibabaw ng lupa: magpalaanakin at magpakarami sa ibabaw ng lupa* .

Ang eksena ay kahawig ng ikalimang araw ng linggo ng paglikha, ngunit ito ay hindi isang tanong ng isang bagong paglikha, dahil pagkatapos ng baha, ang muling populasyon ng mundo ay isang yugto ng proyekto na ipinropesiya para sa unang 6000 taon ng makalupang kasaysayan. . Nais ng Diyos na ang yugtong ito ay maging kakila-kilabot at dissuasive. Binigyan Niya ang sangkatauhan ng nakamamatay na patunay ng mga epekto ng Kanyang banal na paghatol. Isang patunay na aalalahanin sa 2 Pedro 3:5 hanggang 8: " *Sa katunayan, gusto nilang ipagwalang-bahala na ang langit ay dating umiral sa pamamagitan ng salita ng Diyos, kung paanong ang lupa na kinuha mula sa tubig at inanyuan sa pamamagitan ng tubig, at sa pamamagitan ng mga bagay na ito ang daigdig noong panahong iyon ay nawala, na nilubog ng tubig, samantalang sa pamamagitan ng parehong salita ang langit at ang lupa ngayon ay iniingatan at inilalaan para sa apoy, para sa araw ng paghuhukom at pagkawasak ng mga taong makasalanan. Ngunit may isang bagay, mga minamahal, na hindi mo dapat ipagwalang-bahala, na sa Panginoon ang isang araw ay tulad ng isang libong taon, at ang isang libong taon ay tulad ng isang araw* . Ang hinulaang baha ng apoy ay magaganap sa katapusan ng ikapitong milenyo sa okasyon ng huling paghuhukom, sa pamamagitan ng pagbubukas ng nagniningas na pinagmumulan ng magma sa ilalim ng lupa na sumasakop sa buong ibabaw ng lupa. Itong " *lawa ng apoy* " na binanggit sa Apoc.20:14-15, ay lalamunin ang ibabaw ng lupa kasama ang mga hindi tapat na mapanghimagsik na mga naninirahan gayundin ang kanilang mga gawa na nais nilang bigyan ng pribilehiyo sa pamamagitan ng paghamak sa ipinakitang pag-ibig ng Diyos. At ang ikapitong milenyo na ito ay ipinropesiya ng ikapitong araw ng linggo, ito ayon sa depinisyon na " *ang isang araw ay parang isang libong taon at ang isang libong taon ay parang isang araw* ".

Gen.8:18: " *At lumabas si Noe, kasama ang kaniyang mga anak, ang kaniyang asawa, at ang mga asawa ng kaniyang mga anak* ."

Kapag nailabas na ang mga hayop, ang mga kinatawan ng bagong sangkatauhan ay lumabas sa arka. Nahanap nila ang liwanag ng araw at ang malawak at halos walang limitasyong espasyo na iniaalok sa kanila ng kalikasan, pagkatapos ng 377 araw at gabi ng pagkakakulong sa isang masikip at madilim na nakapaloob na espasyo.

Gen.8:19: " *Bawat hayop, bawat umuusad, bawat ibon, lahat ng gumagalaw sa ibabaw ng lupa, ayon sa kani-kanilang uri, ay lumabas sa arka* ."

Ang paglabas ng arka ay hinuhulaan ang pagpasok ng mga hinirang sa kaharian ng langit ngunit ang mga hinuhusgahang dalisay ng Diyos lamang ang makakapasok. Sa panahon ni Noe, hindi pa ito ang kaso, dahil ang dalisay at

marumi ay mamumuhay nang magkasama, sa iisang lupa, mag-aaway sa isa't isa hanggang sa katapusan ng mundo.

Gen.8:20: " *Nagtayo si Noe ng altar para kay YaHWéH; kumuha siya sa lahat ng malinis na hayop at sa lahat ng malinis na ibon, at naghandog siya ng mga handog na sinusunog sa altar* ."

Ang handog na sinusunog ay isang gawa kung saan ang piniling si Noe ay nagpapakita sa Diyos ng kanyang pasasalamat. Ang pagkamatay ng isang inosenteng biktima, sa kasong ito ay hayop, ay nagpapaalala sa lumikha na Diyos ng mga paraan kung saan, kay Jesu-Kristo, siya ay darating upang tubusin ang mga kaluluwa ng kanyang mga hinirang. Ang mga dalisay na hayop ay karapat-dapat na ilarawan ang sakripisyo ni Kristo na maglalaman ng ganap na kadalisayan sa kanyang buong kaluluwa, katawan at espiritu.

Gen.8:21: " *Ang Panginoon ay nakaamoy ng masarap na amoy, at sinabi ni YaHWéH sa kaniyang puso: Hindi ko na susumpain ang lupa dahil sa tao, sapagka't ang mga pagiisip ng puso ng tao ay masama sa simula pa. at hindi ko na sasaktan ang bawat bagay na may buhay, gaya ng ginawa ko* ."

Ang handog na sinusunog na inialay ni Noe ay isang tunay na gawa ng pananampalataya, at ng masunuring pananampalataya. Sapagkat, kung siya ay nag-aalay ng hain sa Diyos, ito ay bilang tugon sa isang ritwal ng pag-aalay na iniutos niya sa kanya, bago pa ito itinuro sa mga Hebreo na lumabas sa Ehipto. Ang pananalitang " *kaaya-ayang amoy* " ay hindi tumutukoy sa banal na pang-amoy kundi sa banal na Espiritu nito na pinahahalagahan kapuwa ang pagsunod ng tapat na hinirang nito at ang makahulang pangitain na ibinibigay ng ritong ito sa hinaharap nitong mahabaging sakripisyo, kay Jesu-Kristo.

Hanggang sa huling paghuhukom, wala nang mapanirang baha. Ipinakita ng karanasan na ang tao ay likas at namamana na " ***masama*** " sa laman, gaya ng sinabi ni Jesus tungkol sa kanyang mga apostol sa Mat.7:11: " *Kung gayon,* ***na gaya ninyo na masama*** *, ay marunong kayong magbigay ng mabubuting kaloob sa inyong mga anak. , gaano pa kaya ang inyong Ama na nasa langit na magbibigay ng mabubuting kaloob sa mga humihingi sa kaniya* ." Samakatuwid, kakailanganing paamuin ng Diyos ang " ***masamang " "hayop*** " na ito, isang opinyon na ibinahagi ni Pablo sa 1 Cor.2:14, at sa pamamagitan ng pagpapakita kay Jesu-Kristo ng kapangyarihan ng kanyang pag-ibig sa kanila, ang ilan sa mga *tinatawag na* " ***masama*** " ay magiging ang *mga hinirang.matapat* at masunuring tao.

Gen.8:22: " *Habang ang lupa ay nananatili, ang paghahasik at pag-aani, lamig at init, tag-araw at taglamig, araw at gabi, ay hindi titigil* ."

ipinahayag ng Diyos ang makalupang labanan sa pagitan ng " kadiliman " *at* " *ang liwanag* " na sa huli ay magtatagumpay sa pamamagitan ni Jesu-Kristo. Sa talatang ito ay inilista niya ang mga matinding paghalili na ito na dahil sa kasalanan mismo na bunga ng malayang pagpili na ibinigay sa mga makalangit at terrestrial na nilalang na ito ay malayang mahalin at paglingkuran siya o tanggihan siya hanggang sa kapootan siya. . Ngunit ang kahihinatnan ng kalayaang ito ay buhay para sa mga partisan ng mabuti at kamatayan at pagkalipol para sa kasamaan, gaya ng ipinakita ng baha.

Ang lahat ng mga paksang binanggit ay nagdadala ng isang espirituwal na mensahe:

" *Ang paghahasik at ang pag-aani* ": iminumungkahi ang simula ng Evangelization at ang katapusan ng mundo; mga larawang kinuha ni Jesu-Kristo sa kanyang mga talinghaga, lalo na sa Matt.13:37 hanggang 39: " *Sumagot siya: Ang naghahasik ng mabuting binhi ay ang Anak ng tao; ang bukid ay ang mundo; ang mabuting binhi ay ang mga anak ng kaharian; ang mga damo ay ang mga anak ng masama; ang kaaway na naghasik nito ay ang diyablo;* ***ang pag-aani ay ang katapusan ng mundo*** *; ang mga mang-aani ay ang mga anghel* ."

" *Malamig at init* ": " ***init*** " ay binanggit sa Rev.7:16: " *Hindi na sila magugutom, o mauuhaw pa, ni hindi na sila tatamaan ng araw, ni anumang* ***init*** **.** ". Ngunit sa kabaligtaran, ang " *lamig* " ay bunga din ng sumpa ng kasalanan.

" *Tag-init at taglamig* ": ito ang dalawang mga panahon ng kalabisan, parehong hindi kasiya-siya gaya ng iba sa kanilang labis.

" *Ang araw at ang gabi* ": Binanggit ng Diyos ang mga ito ayon sa pagkakasunud-sunod na ibinibigay sa kanya ng tao, sapagkat sa kanyang proyekto, kay Kristo ay dumarating ang oras ng araw, ang tawag na pumasok sa kanyang biyaya, ngunit pagkatapos ng panahong ito ay darating ang " *ang gabi kung kailan walang makakagawa* " ayon sa Juan 9:4, ibig sabihin, baguhin ang kapalaran ng isang tao dahil ito ay tiyak na itinakda para sa buhay o para sa kamatayan mula sa katapusan ng panahon ng biyaya.

Genesis 9

Paghiwalay sa pamantayan ng buhay

Gen.9:1: " *At pinagpala ng Diyos si Noe at ang kanyang mga anak, at sinabi sa kanila, Kayo'y magpalaanakin, at magpakarami, at kalatan ninyo ang lupa.* »

Ito ang magiging unang tungkulin na ibibigay ng Diyos sa mga buhay na nilalang na pinili at iniligtas ng arka na ginawa ng mga tao: si Noe at ang kanyang tatlong anak.

Gen.9:2: " *Ikaw ay magiging isang katakutan at pangingilabot sa bawat hayop sa lupa, at sa bawat ibon sa himpapawid, at sa bawat nilalang na gumagalaw sa ibabaw ng lupa, at sa bawat isda sa dagat: sila ay nailigtas. sa iyong mga kamay* ."

Utang ng buhay ng hayop ang kaligtasan nito sa tao, kaya naman, higit pa kaysa bago ang baha, magagawa ng tao na mangibabaw sa mga hayop. Maliban kung sa pamamagitan ng takot o pagkairita ay nawalan ng kontrol ang isang hayop, bilang isang pangkalahatang tuntunin, lahat ng mga hayop ay natatakot sa tao at sinusubukang tumakas mula sa kanya kapag nakatagpo nila siya.

Gen.9:3: " ***Lahat ng gumagalaw at may buhay ay magiging pagkain mo*** *: lahat ng ito ay ibibigay ko sa iyo na parang berdeng damo* ."

Ang pagbabagong ito sa diyeta ay may ilang mga katwiran. Nang hindi masyadong binibigyang importansya ang iniharap na kautusan, una, binanggit ko ang agarang kawalan ng pagkain ng halaman na naubos sa panahon ng baha at ang lupa na natatakpan ng tubig-alat na nagiging bahagyang baog ay unti-unti lamang na maibabalik ang buo at kumpletong pagkamayabong at ang pagiging produktibo nito. Higit pa rito, ang pagtatatag ng mga ritwal ng paghahain ng Hebreo ay mangangailangan, sa panahon nito, ang pagkonsumo ng laman ng biktima na inihain sa isang makahulang pangitain ng Banal na Hapunan kung saan ang tinapay ay kakainin bilang simbolo ng katawan ni Jesu-Kristo, at ang katas ng ubas na iniinom bilang simbolo ng kanyang dugo. Ang ikatlong dahilan, hindi gaanong katanggap-tanggap, ngunit hindi gaanong totoo, ay nais ng Diyos na paikliin ang haba ng buhay ng tao; at ang pagkonsumo ng laman na sumisira sa sarili nito at nagdadala sa katawan ng mga elementong mapanira ng buhay ang magiging batayan ng tagumpay ng pagnanais at desisyon ng isang tao. Ang karanasan lamang sa vegetarian o vegan diet ang nagbibigay ng personal na kumpirmasyon. Upang palakasin ang kaisipang ito, tandaan na hindi pinagbabawalan ng Diyos ang tao na kumain ng **maruruming hayop** , kahit na nakakapinsala ang mga ito sa kanyang kalusugan.

Gen.9:4: “ *Huwag kang kakain ng laman kasama ng kaluluwa nito, kasama ng dugo nito* .”

Ang pagbabawal na ito ay mananatiling may bisa sa lumang tipan ayon sa Lev.17:10-11: " *Kung ang isang tao sa sambahayan ni Israel o ng mga dayuhan na nakikipamayan sa kanila* ***ay kumain ng anumang uri ng dugo*** *,* ***ibabalik ko ang aking mukha laban sa taong kumakain. dugo, at ihihiwalay ko siya sa kaniyang bayan*** . " at sa balita, ayon sa Mga Gawa 15:19 hanggang 21: " *Kaya't naniniwala ako na hindi tayo lumilikha ng mga kahirapan para sa mga Gentil na nagbabalik-loob sa Diyos, ngunit sumulat tayo sa kanila na Umiwas sa karumihan ng mga diyus-diyosan, mula sa pakikiapid,* ***mula sa mga bagay na binigti, at mula sa dugo*** *. Sapagkat, sa loob ng maraming henerasyon, si Moises ay may mga tao sa bawat lungsod na nangangaral sa kanya,* ***dahil ito ay binabasa tuwing Sabbath sa mga sinagoga*** .”

Tinatawag ng Diyos na " *kaluluwa* " ang buong nilalang na binubuo ng isang katawan ng laman at isang espiritu na ganap na umaasa sa laman. Sa laman na ito, ang motor organ ay ang utak na ibinibigay ng dugo mismo na dinadalisay sa bawat paghinga ng oxygen na sinipsip ng mga baga. Sa buhay na estado, ang utak ay lumilikha ng mga de-koryenteng signal na bumubuo ng pag-iisip at memorya at pinamamahalaan nito ang paggana ng lahat ng iba pang mga laman na organo na bumubuo sa pisikal na katawan. Ang papel na ginagampanan ng "dugo" na bukod dito, sa pamamagitan ng genome, na natatangi para sa bawat buhay na kaluluwa, ay hindi dapat kainin para sa mga kadahilanang pangkalusugan, sapagkat ito ay nagdadala ng mga dumi at mga dumi na nilikha sa buong katawan, at para sa isang espirituwal na dahilan. Inilaan ng Diyos sa isang ganap na eksklusibong paraan, para sa kanyang relihiyosong pagtuturo, ang prinsipyo ng pag-inom ng dugo ni Kristo, ngunit sa sinasagisag na anyo lamang ng katas ng mga ubas. Kung ang buhay ay nasa dugo, ang umiinom ng dugo ni Kristo ay muling itinayo sa Kanyang banal at sakdal na kalikasan, ayon sa tunay

na prinsipyo na nagsasabing ang katawan ay gawa sa kung ano ang pinapakain nito.

Gen.9:5: " *Alamin din ninyo ito, Sisingilin ko ang dugo ng inyong mga kaluluwa, sisingilin ko sa bawat hayop; at hihingin ko ang kaluluwa ng tao sa tao, sa tao na kaniyang kapatid* ."

Ang buhay ang pinakamahalagang bagay sa Diyos na Lumikha na lumikha nito. Dapat tayong makinig sa kanya upang mapagtanto ang galit na dulot ng krimen sa kanya, ang tunay na may-ari ng buhay na binawian. Dahil dito, siya lamang ang maaaring gawing lehitimo ang utos na kumitil ng buhay. Sa nakaraang talata, pinahintulutan ng Diyos ang tao na kunin ang buhay ng hayop upang gawin itong kanyang pagkain, ngunit dito, ito ay isang katanungan ng krimen, ng pagpatay na nagtatapos sa isang buhay ng tao nang tiyak. Ang inalis na buhay na ito ay hindi na magkakaroon ng pagkakataong mas mapalapit sa Diyos, o masaksihan ang pagbabago ng pag-uugali kung hanggang noon ay hindi ito umaayon sa kaniyang pamantayan ng kaligtasan. Dito inilatag ng Diyos ang mga pundasyon ng batas ng paghihiganti, "mata sa mata, ngipin sa ngipin, at buhay sa buhay." Magbabayad ang hayop para sa pagpatay sa isang tao na may sariling kamatayan at ang lalaking istilo ni Cain ay papatayin kung papatayin niya ang kanyang sariling dugong " ***kapatid na lalaki " ng uri ni Abel.***

Gen.9:6: " *Kung ang sinoman ay magbubo ng dugo ng tao, sa pamamagitan ng tao ay mababubo ang kaniyang dugo; sapagkat nilalang ng Diyos ang tao ayon sa kanyang larawan* ."

Hindi hinahangad ng Diyos na dagdagan ang bilang ng mga namamatay dahil, sa kabaligtaran, sa pamamagitan ng pagpapahintulot na patayin ang isang mamamatay-tao, umaasa siya sa isang epekto ng pagpigil at na, dahil sa panganib na natamo, ang pinakamaraming bilang ng mga tao ay natututo kontrolin ang kanilang pag-uugali.agresibo, upang hindi maging isang mamamatay-tao, siya namang, karapat-dapat sa kamatayan.

Siya lamang na pinasigla ng tunay at tunay na pananampalataya ang makakaunawa kung ano ang ibig sabihin ng " *ginawa ng Diyos ang tao ayon sa kanyang larawan* ". Lalo na kapag ang sangkatauhan ay nagiging napakapangit at kasuklam-suklam gaya ng nangyayari ngayon sa Kanluraning mundo at saanman sa mundo na naakit ng kaalamang siyentipiko.

Gen.9:7: " *At kayo, magpalaanakin at magpakarami, kumalat sa lupa at magpakarami rito* ."

Talagang nais ng Diyos ang pagpaparami na ito, at sa mabuting dahilan, ang bilang ng mga hinirang ay napakaliit, kahit na may kaugnayan sa mga tinawag na nahuhulog sa daan, na kung mas marami ang bilang ng kanyang mga nilalang, mas marami sa kanila ang kanyang magagawa. upang mahanap at piliin ang kanyang hinirang; dahil ayon sa katumpakan na binanggit sa Dan.7:9, ang proporsyon ay isang milyon na pinili para sa sampung bilyong tinatawag, o 1 para sa 10,000.

Gen.9:8: " *Muling nagsalita ang Diyos kay Noe at sa kanyang mga anak na kasama niya, na sinasabi:* "

Tinutugunan ng Diyos ang apat na lalaki dahil sa pagbibigay ng dominasyon sa lalaking kinatawan ng uri ng tao, sila ang mananagot sa kung ano

ang pinahintulutan nilang gawin ng mga babae at bata na inilagay sa ilalim ng kanilang awtoridad. Ang dominasyon ay isang tanda ng pagtitiwala na iniaalok ng Diyos sa mga tao ngunit ito ay ginagawa silang ganap na responsable sa harap ng kanyang mukha at sa kanyang paghatol.

Gen.9:9: “ *Narito, aking pinagtitibay ang aking tipan sa iyo, at sa iyong mga inapo pagkatapos mo;* »

Mahalaga para sa atin ngayon na matanto na tayo ang " *binhi* " kung saan itinatag ng Diyos ang kanyang " *tipan* ". Ang modernong buhay at ang mga kaakit-akit na imbensyon nito ay walang pagbabago sa ating pinagmulang tao. Tayo ang mga tagapagmana ng bagong simula na ibinigay ng Diyos sa sangkatauhan pagkatapos ng kakila-kilabot na baha. Ang tipan na itinatag kay Noe at sa kanyang tatlong anak ay tiyak. Ipinangako nito sa Diyos na hindi na pupuksain ang lahat ng sangkatauhan sa pamamagitan ng tubig ng baha. Pagkatapos nito ay darating ang alyansa na itatatag ng Diyos kay Abraham, na matutupad sa dalawang magkasunod na aspeto nito na nakatutok, literal sa panahon at espirituwal, sa pagtubos na ministeryo ni Jesu-Kristo. Ang alyansang ito ay magiging pangunahing indibidwal tulad ng katayuan ng kaligtasan na pinag-uusapan. Sa loob ng 16 na siglo na mauuna sa kanyang unang pagparito, ihahayag ng Diyos ang kanyang plano ng kaligtasan sa pamamagitan ng mga relihiyosong seremonya na iniutos sa mga taong Hebreo. Pagkatapos, pagkatapos na maisakatuparan kay Jesu-Kristo ang planong ito na inihayag sa buong liwanag nito, sa humigit-kumulang 16 na siglo, ang pagtataksil ay magtatagumpay sa katapatan at sa loob ng 1260 taon, ang pinakamadilim na kadiliman ay maghahari sa ilalim ng pamumuno ng papa Romano. Mula noong taong 1170, nang maisagawa muli ni Peter Valdo ang dalisay at tapat na pananampalatayang Kristiyano na may kasamang pag-obserba sa tunay na Sabbath, ang hindi gaanong naliwanagang mga nahalal na opisyal ay, pagkatapos niya, ay pinili sa gawain ng Repormasyon na nakikibahagi ngunit hindi natapos. At mula pa noong 1843, sa pamamagitan ng dobleng pagsubok sa pananampalataya, natagpuan ng Diyos sa mga pioneer ng Adventism, ang mga tapat na hinirang. Ngunit masyado pang maaga para lubusang maunawaan nila ang mga misteryong ipinahayag sa kanyang mga propesiya. Ang tanda ng pakikipag-alyansa sa Diyos ay sa lahat ng oras ang pagdadala at pagtanggap ng kanyang liwanag, kung kaya't ang gawain na isinusulat ko sa kanyang pangalan, upang liwanagan ang kanyang mga hinirang, ay bumubuo bilang isang “patotoo ni Jesus», ang kanyang huling *anyo* , ang palatandaan na ang kanyang alyansa ay tunay na totoo at kumpirmado.

Gen.9:10: “ *kasama ang bawat nilalang na may buhay na kasama mo, maging ang mga ibon at ang mga baka at ang bawat hayop sa lupa, maging ang lahat ng lumabas sa sasakyan, o ang lahat ng mga hayop sa lupa* . ”

Ang alyansa na ipinakita ng Diyos ay may kinalaman din sa mga hayop, lahat ng bagay na nabubuhay at dadami sa lupa.

Gen.9:11: “ *Aking itinatatag ang aking tipan sa iyo: hindi na lilipulin ang laman sa pamamagitan ng tubig ng baha, o magkakaroon pa man ng baha na lilipulin ang lupa* .”

Dapat manatiling kakaiba ang aral na ibinigay ng baha. Ang Diyos ay papasok na ngayon sa malapit na labanan dahil ang kanyang layunin ay upang sakupin ang mga puso ng kanyang mga hinirang.

Gen.9:12: “ *At sinabi ng Dios, Ito ang tanda ng tipan na aking itatatag sa akin at sa inyo, at sa bawa't nilalang na may buhay na kasama ninyo, sa lahat ng salinlahi:* ”

Ang tanda na ito na ibinibigay ng Diyos ay may kinalaman sa lahat ng bagay na nabubuhay, dalisay at marumi. Hindi pa ito ang tanda ng pagiging kabilang sa kanyang pagkatao, na magiging ikapitong araw na Sabbath. Ang tanda na ito ay nagpapaalala sa mga nabubuhay na nilalang ng pangakong hindi na niya ginawang muli upang sirain sila sa pamamagitan ng tubig ng baha; iyon ang limitasyon nito.

Gen.9:13: “ *Inilagay ko ang aking busog sa mga ulap, at ito ang magiging tanda ng tipan sa pagitan ko at ng lupa* ”

Ipapaliwanag ng agham ang pisikal na dahilan ng pagkakaroon ng bahaghari. Ito ay isang breakdown ng light spectrum ng sikat ng araw na bumabagsak sa manipis na layer ng tubig o mataas na kahalumigmigan. Napansin ng lahat na ang bahaghari ay lumilitaw kapag umuulan at ang araw ay naglalabas ng mga sinag nito. Ang katotohanan ay nananatili na ang ulan ay nakapagpapaalaala sa baha at ang sikat ng araw ay isang imahe ng pinahahalagahan, kapaki-pakinabang at nakapapawing pagod na liwanag ng Diyos.

Gen.9:14: “ *Kapag tinipon ko ang mga ulap sa ibabaw ng lupa, lilitaw ang busog sa mga ulap;* »

Ang mga ulap samakatuwid ay inimbento ng Diyos upang lumikha ng ulan pagkatapos lamang ng baha at kasabay ng prinsipyo ng bahaghari. Gayunpaman, sa ating mga kasuklam-suklam na panahon, ang di-makadiyos na mga lalaki at babae ay binaluktot at dinungisan ang paksang ito ng bahaghari sa pamamagitan ng paggamit sa simbolo na ito ng banal na alyansa upang gawin itong acronym at sagisag ng pagtitipon ng mga masasamang loob. Dapat mahanap ng Diyos dito ang isang magandang dahilan upang hampasin ang kasuklam-suklam at walang galang na sangkatauhan sa kanya at sa uri ng tao. Ang mga huling tanda ng kanyang galit ay lilitaw sa lalong madaling panahon, nagniningas na parang apoy at mapangwasak na parang kamatayan.

Gen.9:15: “ *At aalalahanin ko ang aking tipan sa akin at sa iyo, at sa bawa't nilalang na may buhay sa lahat ng laman, at ang tubig ay hindi na magiging baha upang lipulin ang lahat ng laman .* ”

Sa pagbabasa ng mga salitang ito ng kabaitan na nagmumula sa bibig ng Diyos, sinusukat ko ang kabalintunaan sa pamamagitan ng pag-iisip ng mga salitang masasabi niya ngayon dahil sa kabuktutan ng tao na umabot na sa antas ng mga antediluvian.

Ang Diyos ay tutuparin ang kanyang salita, hindi na magkakaroon ng baha ng tubig, ngunit para sa lahat ng mga rebelde, isang baha ng apoy ay nakalaan para sa araw ng paghuhukom; na ipinaalala sa atin ni apostol Pedro sa 2 Pedro 3:7. Ngunit bago ang huling paghatol na ito, at bago ang pagbabalik ni Kristo, ang nuklear na apoy ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig o "ika-6 na [trumpeta] " ng

Rev.9:13 hanggang 21, ay darating, sa anyo ng maramihan at masasamang nakamamatay na "mga kabute". , alisin ang mga kanlungan ng hindi pagkakapantay-pantay na naging mga malalaking lungsod, kabisera man o hindi, ng planetang Earth.

Gen.9:16: “ *Ang busog ay nasa ulap; at titingnan ko ito, upang alalahanin ang walang hanggang tipan sa pagitan ng Diyos at ng bawat nilalang na buhay, maging ng lahat ng laman na nasa ibabaw ng lupa.* ”

Ang panahong iyon ay malayo sa atin at maaari nitong iwanan ang mga bagong kinatawan ng sangkatauhan na may malaking pag-asa na maiwasan ang mga pagkakamaling ginawa ng mga antediluvian. Ngunit ngayon ay hindi na pinahihintulutan ang pag-asa dahil ang bunga ng mga antediluvian ay lumilitaw sa lahat ng dako sa atin.

Gen.9:17: “ *At sinabi ng Dios kay Noe: Ito ang tanda ng tipan na aking itatatag sa pagitan ko at ng lahat ng laman na nasa ibabaw ng lupa* .”

Binibigyang-diin ng Diyos ang katangian ng tipan na ito na itinatag sa "lahat ng laman". Ito ay isang alyansa na palaging mag-aalala sa sangkatauhan sa kolektibong kahulugan.

Gen.9:18: “ *Ang mga anak ni Noe, na lumabas sa arka, ay sina Sem, Ham at Japhet. Si Ham ang ama ni Canaan* .”

Isang paglilinaw ang ibinigay sa atin: “ *Si Ham ang ama ni Canaan* ”. Tandaan, si Noe at ang kanyang mga anak ay pawang mga higante na nanatiling kasing laki ng mga antediluvian. Kaya, ang mga higante ay patuloy na dadami, lalo na sa lupain ng "Canaan", kung saan ang mga Hebreo na umaalis sa Ehipto ay matuklasan sila sa kanilang kasawian, dahil ang takot na dulot ng kanilang laki ay hahatol sa kanila na gumala-gala sa loob ng 40 taon sa disyerto at mamatay doon.

Gen.9:19: “ *Ito ang tatlong anak ni Noe, at ang kanilang mga inapo ay nanirahan sa buong lupa* .”

Tandaan na sa orihinal, ang mga antediluvian ay lahat ay may isang solong lalaki para sa kanilang pinagmulan: si Adan. Ang bagong post-diluvian life ay binuo sa tatlong tao, sina Shem, Cham at Japhet. Ang mga tao ng kanilang mga kaapu-apuhan ay kung gayon ay **magkakahiwa-hiwalay at mahahati** . Ang bawat bagong kapanganakan ay mauugnay sa patriyarka nito, sina Shem, Ham o Japheth. Ang diwa ng pagkakabaha-bahagi ay aasa sa iba't ibang pinagmulang ito upang pagsamahin ang mga lalaking kalakip ng kanilang mga tradisyong ninuno laban sa isa't isa.

Gen.9:20: “ *Si Noe ay nagsimulang magbungkal ng lupain, at nagtanim ng mga baging* .”

Ang aktibidad na ito, sa kabuuan, sa loob ng normalidad, ay magkakaroon ng malubhang kahihinatnan. Dahil sa pagtatapos ng kanyang paglilinang, inani ni Noah ang mga ubas at ang pinindot na katas na na-oxidize, uminom siya ng alak.

Gen.9:21: “ *Uminom siya ng alak at nalasing, at naghubad sa gitna ng kaniyang tolda.* »

Sa pagkawala ng kontrol sa kanyang mga aksyon, naniniwala si Noé na nag-iisa siya, nalaman niya ang kanyang sarili at ganap na hinubaran ang kanyang sarili.

Gen.9:22: "Nakita ni Ham, na ama ni Canaan, ang kahubaran ng kanyang ama, at iniulat niya siya sa labas sa kanyang dalawang kapatid. »

Noong panahong iyon, ang isip ng tao ay napakasensitibo pa rin sa kahubaran na ito na natuklasan ng makasalanang si Adan. At si Cham, na ikinatuwa at tiyak na medyo nanunuya, ay may masamang ideya na iulat ang kanyang visual na karanasan sa kanyang dalawang kapatid.

Gen.9:23: " *Nang magkagayo'y kinuha ni Sem at ni Japhet ang balabal, at ipinatong sa kanilang mga balikat, at lumakad nang paurong, at tinakpan ang kahubaran ng kanilang ama; habang ang kanilang mga mukha ay nakatalikod, hindi nila nakita ang kahubaran ng kanilang ama* ."

Sa lahat ng kinakailangang pag-iingat, tinakpan ng magkapatid ang hubad na katawan ng kanilang ama.

Gen.9:24: " *Nang magising si Noe mula sa kanyang alak, narinig niya ang ginawa sa kanya ng kanyang bunsong anak* ."

Kaya kinailangan siyang turuan ng dalawang kapatid. At ang pagtuligsa na ito ay magpapasigla kay Noe na nakadarama ng kanyang karangalan bilang isang Ama na nilabag. Hindi siya kusang uminom ng alak at naging biktima ng natural na reaksyon mula sa katas ng ubas na na-oxidize sa paglipas ng panahon at ang asukal ay nagiging alkohol.

Gen.9:25: " *At sinabi niya: Sumpain si Canaan! Hayaan siyang maging alipin ng mga alipin ng kanyang mga kapatid!* »

Sa katunayan, ang karanasang ito ay nagsisilbing dahilan lamang para sa Diyos na lumikha upang manghula tungkol sa mga inapo ng mga anak ni Noe. Sapagkat si Canaan mismo ay walang kinalaman sa ginawa ng kanyang amang si Ham; siya samakatuwid ay inosente sa kanyang kasalanan. At isinumpa siya ni Noe, na walang ginawa. Ang itinatag na sitwasyon ay nagsimulang ihayag sa atin ang isang prinsipyo ng paghatol ng Diyos na makikita sa ikalawa sa kanyang sampung utos na mababasa sa Exo.20:5: "Huwag kang yuyukod *sa kanila, o paglilingkuran man sila; sapagka't ako, si Yahweh na iyong Diyos,* ***ay isang mapanibughuing Diyos, na dinadalaw ang kasamaan ng mga ama sa mga anak*** *hanggang sa ikatlo at ikaapat na salin ng mga napopoot sa akin* . Sa maliwanag na kawalang-katarungang ito nakasalalay ang lahat ng karununggan ng Diyos. Sapagkat, isipin mo, natural ang ugnayan ng anak at ama at palaging papanig ang anak sa kanyang ama kapag siya ay inaatake; na may mga bihirang eksepsiyon. Kung sinaktan ng Diyos ang ama, kapopootan siya ng anak at ipagtatanggol ang kanyang ama. Sa pamamagitan ng pagsumpa sa anak na si Canaan, pinarusahan ni Noe si Ham, ang ama na nag-aalala sa tagumpay ng kanyang mga inapo. At si Canaan, sa kanyang bahagi, ay magdadala sa kanya ng mga kahihinatnan ng pagiging anak ni Ham. Kaya naman mararanasan niya ang pangmatagalang hinanakit laban kay Noe at sa dalawang anak na pinagpala niya: sina Sem at Japhet. Alam na natin na ang mga inapo ni Canaan ay pupuksain ng Diyos upang ialay ang Israel, ang kanyang mga tao na pinalaya mula sa pagkaalipin sa Ehipto (isa pang anak ni Ham: Mizraim), ang kanilang pambansang teritoryo.

Gen.9:26: " *At muli niyang sinabi: Purihin si YaHWéH, ang Diyos ni Sem, at maging alipin nila si Canaan!* »

Ipinropesiya ni Noe sa kanyang mga anak ang plano ng Diyos para sa bawat isa sa kanila. Kaya't ang mga inapo ni Canaan ay magiging mga alipin ng mga inapo ni Sem. Lalawak ang Cham patungo sa timog at tatahan ang kontinente ng Africa hanggang sa kasalukuyang lupain ng Israel. Lalawak ang Sem patungo sa silangan at timog-silangan, na naninirahan sa kasalukuyang mga Arabong Muslim na bansa. Mula sa Chaldea, kasalukuyang Iraq, si Abraham ay lalabas na isang purong Semite. Kinumpirma ito ng kasaysayan, ang Africa ng Canaan ay talagang alipin ng mga Arabo na nagmula kay Shem.

Gen.9:27: “ *Palawakin nawa ng Diyos ang pag-aari ni Japhet, at tumira siya sa mga tolda ni Sem, at maging alipin nila si Canaan!* »

Lalawak *si Japhet sa hilaga, silangan at kanluran.* Sa mahabang panahon, ang hilaga ay mangingibabaw sa timog. Ang mga Kristiyanong bansa sa hilaga ay makakaranas ng teknikal at siyentipikong pag-unlad na magpapahintulot sa kanila na pagsamantalahan ang mga Arabong bansa sa timog at alipinin ang mga tao sa Africa, mga inapo ng Canaan.

Gen.9:28: “ *Nabuhay si Noe pagkatapos ng baha ng tatlong daan at limampung taon* .”

Sa loob ng 350 taon, nakapagpatotoo si Noe sa baha sa kaniyang mga kapanahon at nagbabala sa kanila laban sa mga pagkakamali ng mga antediluvian.

Gen.9:29: “ *Ang lahat ng mga araw ni Noe ay siyam na raan at limampung taon; tapos namatay siya* ."

Noong 1656, ang taon ng baha mula kay Adan, si Noah ay 600 taong gulang, kaya namatay siya noong 2006 mula nang magkasala si Adan, na 950 taong gulang. Ayon sa Gen.10:25, sa kapanganakan ni " *Peleg* ", noong 1757, " *ang lupa ay hinati* ", ng Diyos dahil sa karanasan ng mapanghimagsik na paghihimagsik ni Haring Nimrod at ng kanyang Tore ng Babel. Ang pagkakahati, o **paghihiwalay,** ay ang kinahinatnan ng iba't ibang wika na ibinigay ng Diyos sa mga tao upang sila ay **maghiwalay** at hindi na bumuo ng isang nagkakaisang bloke sa harap ng kanyang mukha at sa kanyang kalooban. Kaya naman naranasan ni Noe ang pangyayari at siya noong panahong iyon ay 757 taong gulang.

Nang mamatay si Noe, isinilang na si Abram (noong 1948, 2052 taon bago ang kamatayan ni Jesu-Kristo na matatagpuan sa taong 30 ng ating karaniwang huwad na kalendaryo), ngunit siya ay nasa Ur, sa Chaldea, malayo kay Noe na nanirahan sa hilaga patungo sa Bundok Ararat.

Ipinanganak noong 1948, nang ang kanyang ama na si Térach ay 70 taong gulang, umalis si Abram sa Haran, upang tumugon sa utos ng Diyos, sa edad na 75 noong 2023, ibig sabihin, 17 taon pagkatapos ng kamatayan ni Noah noong 2006. Ang espirituwal na relay ng alyansa ay kaya panatag at natupad.

Sa edad na 100, noong 2048, naging ama ni Abram si Isaac. Namatay siya sa edad na 175 noong 2123.

Sa edad na 60, noong 2108, naging ama si Isaac ng kambal na sina Esau at Jacob, ayon sa Gen.25:26.

Genesis 10

Ang paghihiwalay ng mga tao

Ipinakilala sa atin ng kabanatang ito ang mga inapo ng tatlong anak ni Noe. Ang paghahayag na ito ay magiging kapaki-pakinabang dahil sa kanyang mga propesiya, palaging tinutukoy ng Diyos ang orihinal na mga pangalan ng mga teritoryong kinauukulan. Ang ilan sa mga pangalang ito ay madaling matukoy bilang kasalukuyang mga pangalan dahil pinanatili nila ang kanilang mga pangunahing pinagmulan, mga halimbawa: “ *Madai* ” para sa Mede, “ *Tubal* ” para sa Tobolsk, “ *Meshech* ” para sa Moscow.

Gen.10:1: “ *Ito ang mga inapo ng mga anak ni Noe, sina Sem, Ham at Japhet. Ipinanganak sa kanila ang mga anak na lalaki pagkatapos ng baha.* »

Ang mga anak ni Japhet

Gen.10:2: “ *Ang mga anak ni Japhet ay sina Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meshech at Tiras .* »

Ang “ *Madai* ” ay Media; “ *Javan* ”, Greece; " *Tubal* ", Tobolsk, " *Meshech* ", Moscow.

Gen.10:3: “ *Ang mga anak ni Gomer: si Ashkenaz, si Rifat, at si Togarma.* »

Gen.10:4: “ *Ang mga anak ni Javan: si Eliseo, si Tarsis, si Kitim, at si Dodanim.* »

“ *Tarsis* ” ay Tarsus; “ *Kittim* ”, Cyprus.

Gen.10:5: “ Sa pamamagitan nila *ang mga pulo ng mga bansa ay pinaninirahan ayon sa kanilang mga lupain,* ***ayon sa kanilang wika*** *, ayon sa kanilang mga angkan, ayon sa kanilang mga bansa.* »

Ang pananalitang " *mga isla ng mga bansa* " ay tumutukoy sa mga bansang kanluranin ng kasalukuyang Europa at ang kanilang malalaking extension tulad ng Americas at Australia.

Ang katumpakan " ***ayon sa wika ng bawat tao*** " ay makikita ang paliwanag nito sa karanasan ng Tore ng Babel na ipinahayag sa Gen.11.

Ang mga anak ni Ham

Gen.10:6: “ *Ang mga anak ni Ham ay sina Cush, Mizraim, Puth, at Canaan.* »

Itinalaga ng Cush ang Ethiopia; “ *Mitzraim* ”, Egypt; “ *Puth* ”, Libya; at “ *Canaan* ”, kasalukuyang Israel o sinaunang Palestine.

Gen.10:7: “ *Ang mga anak ni Cush: si Sheba, si Havila, si Sabta, si Raema at si Sabteca. Ang mga anak ni Raema: si Seba at si Dedan.* »

Gen.10:8: “ *naging anak din ni Cush si Nimrod; siya ang nagsimulang maging makapangyarihan sa lupa.* »

Ang haring ito na si “ *Nimrod* ” ang magiging tagapagtayo ng “ *Tore ng Babel* ”, ang dahilan ng **paghihiwalay** ng mga wika ng Diyos na **naghihiwalay** at nagbubukod ng mga tao sa mga tao at mga bansa ayon sa Gen.11.

Gen.10:9: “ *Siya ay isang magiting na mangangaso sa harap ni YaHWéH; kaya't sinasabi: Gaya ni Nimrod, isang magiting na mangangaso sa harap ni YaHWéH.* »

Gen.10:10: “ *Siya ang unang naghari sa Babel, Erech, Accad, at Calneh, sa lupain ng Shinar.* »

Ang “ *Babel* ” ay tumutukoy sa sinaunang Babilonya; “ *Accad* ”, ang sinaunang Akkadia at ang kasalukuyang lungsod ng Baghdad; " *Shinear* ", Iraq.

Gen.10:11: “ *Mula sa lupaing iyon ay nagmula ang Ashur; itinayo niya ang Nineveh, Rehoboth Hir, Calah,* ”

Ang “ *Assur* ” ay tumutukoy sa Asiria. Ang “ *Nineveh* ” ay naging Mosul ngayon.

Gen.10:12: “ *at Resen sa pagitan ng Nineve at Calah; ito ang malaking lungsod.* »

Ang tatlong lungsod na ito ay matatagpuan sa kasalukuyang Iraq sa hilaga at sa tabi ng "Tiger" River.

Gen.10:13: “ *Naging anak ni Mitzraim ang Ludim, ang Anamim, ang Lehabim, ang Naphtuhim,* ”

Gen.10:14: “ *ang Patrusim, ang Casluhim, na siyang pinanggalingan ng mga Filisteo, at ng mga Caphtorim.* »

Ang " *Mga Filisteo* " ay tumutukoy sa kasalukuyang mga Palestinian, na nakikipagdigma pa rin laban sa Israel tulad ng sa lumang alyansa. Sila ang mga anak ng Ehipto, isa pang makasaysayang kaaway ng Israel hanggang 1979 nang ang Ehipto ay nakipag-alyansa sa Israel.

Gen.10:15: “ *naging anak ni Canaan si Sidon na kaniyang panganay, at si Heth;* »

Gen.10:16: “ *at ang mga Jebuseo, at ang mga Amorrheo, at ang mga Gergeseo,* ”

Ang “ *Jebus* ” ay tumutukoy sa Jerusalem; ang mga “ *Amorites* ” ay ang mga unang naninirahan sa teritoryong ibinigay ng Diyos sa Israel. Bagama't nanatili sila sa higanteng pamantayan, pinatay sila ng Diyos at pinunasan sila ng mga lason na trumpeta sa harap ng kanyang mga tao upang palayain ang lugar.

Gen.10:17: “ *ang mga Heveo, ang Arkites, ang mga Sinita,* ”

Ang “ *kasalanan* ” ay tumutukoy sa Tsina.

Gen.10:18: “ *ang mga Arvadite, ang mga Zemarites, ang mga Hamathite. Nang magkagayo'y nangalat ang mga angkan ng mga Cananeo.* »

Gen.10:19: “ *Ang mga hangganan ng mga Cananeo ay mula sa Sidon, sa tabi ng Gerar, hanggang sa Gaza, at sa tabi ng Sodoma, Gomorra, Adma, at Zeboim, hanggang sa Lesha.* »

Ang mga sinaunang pangalang ito ay naghahati sa lupain ng Israel sa kanlurang bahagi mula sa hilaga kung saan ang Sidon ay nasa timog kung saan matatagpuan pa rin ang kasalukuyang Gaza, at sa silangang bahagi mula sa timog, ayon sa pagkakatatag ng Sodoma at Gomorrah sa site. ng “patay na dagat” , sa hilaga kung saan matatagpuan ang Zeboim.

Gen.10:20: “ *Ito ang mga anak ni Ham, ayon sa kanilang mga angkan, ayon sa kanilang mga wika, ayon sa kanilang mga lupain, ayon sa kanilang mga bansa.* »

Ang mga anak ni Sem

Gen.10:21: “ *Nagkaanak din si Sem, na ama ng lahat ng anak ni Heber, at kapatid ni Japhet na nakatatanda.* »

Gen.10:22: “ *Ang mga anak ni Sem ay sina: Elam, Assur, Arpacsad, Lud at Aram.* »

“ *Elam* ” ay tumutukoy sa mga sinaunang Persian na tao ng kasalukuyang Iran, gayundin ang mga Aryan ng hilagang India; “ *Assur* ”, sinaunang Assyria ng kasalukuyang Iraq; “ *Lud* ”, marahil ay Lod sa Israel; “ *Aram* ”, ang mga Aramean ng Syria.

Gen.10:23: “ *Ang mga anak ni Aram: si Uz, si Hul, si Geter, at si Mash.* »

Gen.10:24: “ *naging anak ni Arpachsad si Shelach; at naging anak ni Shelac si Heber.* »

Gen.10:25: “ *Kay Heber ay ipinanganak ang dalawang lalake: ang pangalan ng isa ay Peleg, sapagka't sa kaniyang mga araw ay nahati ang lupain , at ang pangalan ng kaniyang kapatid ay Joctan.* »

Matatagpuan natin sa talatang ito ang katumpakan: " *sapagka't sa kaniyang kapanahunan ay nahati ang lupa* ". Utang namin sa kanya ang posibilidad ng pakikipag-date, noong taong 1757 ng kasalanan ni Adan, ang **paghihiwalay** ng mga wika na nagreresulta mula sa pagtatangka sa rebeldeng pag-iisa sa pamamagitan ng pagtataas ng Tore ng Babel. Kaya nga ito ang panahon ng paghahari ni Haring Nimrod.

Gen.10:26: “ *Si Joctan ay naging anak ni Almodad, Sheleph, Hazarmaveth, Jera,* ”

Gen.10:27: “ *Hadoram, Uzal, Diklah,* ”

Gen.10:28: “ *Obal, Abimael, Sheba,* ”

Gen.10:29: “ *Ophir, Havila at Jobab. Ang lahat ng ito ay mga anak ni Joctan.* »

Gen.10:30: “ *Sila ay nanirahan mula sa Mesa, sa tabi ng Sephar, hanggang sa bundok sa silanganan.* »

Gen.10:31: “ *Ito ang mga anak ni Sem, ayon sa kanilang mga angkan, ayon sa kanilang mga wika, ayon sa kanilang mga lupain, ayon sa kanilang mga bansa.* »

Gen.10:32: “ *Ito ang mga angkan ng mga anak ni Noe, ayon sa kanilang mga lahi, ayon sa kanilang mga bansa.* ***At sa kanila nagmula ang mga bansang lumaganap sa lupa pagkatapos ng baha*** . »

Genesis 11

Paghihiwalay ayon sa mga Wika

Gen.11:1: “ *Ang buong lupa ay may isang wika at iisang salita .* ”

Naaalala ng Diyos dito ang lohikal na kahihinatnan ng katotohanan na ang lahat ng sangkatauhan ay nagmula sa iisang mag-asawa: sina Adan at Eba. Samakatuwid, ang sinasalitang wika ay ipinadala sa lahat ng mga inapo.

Gen.11:2: “ Sa kanilang paglisan mula *sa silangan, nakasumpong sila ng isang kapatagan sa lupain ng Shinar, at doon sila nanirahan* .

Sa "silangan" ng bansang "Shinear" sa kasalukuyang Iraq ay ang kasalukuyang Iran. Umalis sa matataas na lugar, ang mga lalaki ay nagtipon sa isang kapatagan, na natubigan ng mabuti ng dalawang malalaking ilog, “ang Eufrates at ang Tigris” (Hebreo: Phrat at Hiddekel) at mataba. Noong panahon niya, pinili rin ni Lot, na pamangkin ni Abraham, ang lugar na ito upang manirahan doon, nang humiwalay siya sa kanyang tiyuhin. Ang malaking kapatagan ay papabor sa pagtatayo ng isang malaking lungsod, " *Babel* ", na mananatiling sikat hanggang sa katapusan ng mundo.

Gen.11:3: “ *Sinabi nila sa isa't isa, Halika! Gumawa tayo ng mga brick, at ihurno ang mga ito sa apoy. At ang laryo ay nagsilbing bato sa kanila, at ang aspalto ay nagsisilbing semento* .

Ang mga lalaking nagtipon ay hindi na nakatira sa mga tolda, natuklasan nila ang paggawa ng mga fired brick na ginagawang posible na magtayo ng mga permanenteng konstruksyon ng pabahay. Ang pagtuklas na ito ay sa pinagmulan ng lahat ng mga lungsod. Sa panahon ng kanilang pagkaalipin sa Ehipto, ang paggawa ng mga laryong ito, upang itayo si Ramses para sa Paraon, ang magiging sanhi ng pagdurusa ng mga Hebreo. Sa pagkakaiba na ang kanilang mga laryo ay hindi iluluto sa apoy, ngunit gawa sa lupa at dayami, sila ay matutuyo sa nasusunog na araw ng Ehipto.

Gen.11:4: “ *At muli nilang sinabi, Tayo na! Magtayo tayo ng isang lungsod at isang* ***tore na ang tuktok ay umaabot sa langit*** *, at gumawa tayo ng isang pangalan para sa ating sarili, upang hindi tayo magkalat sa ibabaw ng buong lupa* .

Ang mga anak ni Noe at ang kanyang mga inapo ay nanirahan na nakakalat sa buong mundo, bilang mga lagalag, at palaging nasa mga tolda na naaayon sa kanilang mga paglalakbay. Tinatarget ng Diyos sa paghahayag na ito ang sandali nang sa unang pagkakataon sa kasaysayan ng tao, nagpasiya ang mga tao na manirahan sa isang lugar at sa mga permanenteng tirahan, sa gayon ay bumubuo ng mga unang nakaupo na tao. At ang unang pagtitipon na ito ay umakay sa kanila na magkaisa upang subukang takasan ang **paghihiwalay** na nagbubunga ng pagtatalo, away at kamatayan. Natutunan nila kay Noe ang kasamaan at karahasan ng mga antediluvians; hanggang sa punto na kailangan silang lipulin ng Diyos. At upang mas mahusay na makontrol ang panganib ng paggawa muli ng parehong mga pagkakamali, iniisip nila na sa pamamagitan ng malapit na pagtitipon sa isang lugar, magtatagumpay sila sa pag-iwas sa karahasang ito. Sinasabi ng kasabihan: may lakas sa mga numero. Mula noong panahon ng Babel, ang lahat ng mga dakilang pinuno at ang mga dakilang paghahari ay ibinatay ang kanilang lakas sa pagkakaisa at pagtitipon. Ang nakaraang kabanata ay binanggit si Haring Nimrod na, maliwanag na, ang unang nagkakaisang pinuno ng sangkatauhan sa kaniyang panahon, tiyak, sa pamamagitan ng pagtatayo ng Babel at ng tore nito.

Tinukoy ng teksto ang: " ***isang tore na ang tuktok ay nakadikit sa langit*** ". Ang ideyang ito ng "paghipo sa langit" ay nagpapahiwatig ng layunin ng pagsama sa Diyos sa langit upang ipakita sa kanya na magagawa ng mga tao nang wala siya at mayroon silang mga ideya upang maiwasan at lutasin ang kanilang mga problema sa kanilang sarili. Ito ay walang iba at walang mas mababa sa isang hamon sa Diyos na lumikha.

Gen.11:5: " *Bumaba si Yahweh upang tingnan ang lungsod at ang tore na itinatayo ng mga anak ng tao* .

Ito ay isang imahe lamang na naghahayag sa atin na alam ng Diyos ang proyekto ng isang sangkatauhan na pinasigla muli ng mga mapaghimagsik na kaisipan.

Gen.11:6: " *At sinabi ni YaHWéH: Masdan, sila ay isang bayan, at lahat ay may isang wika, at ito ang kanilang ginawa; ngayon wala nang makakapigil sa kanila na gawin ang lahat ng kanilang pinaplano* . "

Ang sitwasyon sa panahon ng Babel ay kinaiinggitan ng mga kontemporaryong unibersalista na nangangarap ng ideyal na ito: pagbuo ng iisang tao at pagsasalita ng iisang wika. At ang ating mga unibersalista, tulad ng mga tinipon ni Nimrod, ay walang pakialam kung ano ang iniisip ng Diyos sa paksang ito. Gayunpaman, noong 1747 mula nang magkasala si Adan, ang Diyos ay nagsalita at nagpahayag ng kanyang opinyon. Tulad ng ipinahihiwatig ng kanyang mga salita, ang ideya ng proyekto ng tao ay hindi nakalulugod sa kanya at nakakainis sa kanya. Gayunpaman, walang tanong na lipulin silang muli. Ngunit pansinin natin na hindi pinagtatalunan ng Diyos ang bisa ng paglapit ng rebeldeng sangkatauhan. Siya ay may isang sagabal lamang at ito ay para sa kanya: habang sila ay nagsasama-sama, lalo nilang tinatanggihan siya, hindi na naglilingkod sa kanya, o mas masahol pa, naglilingkod sa mga huwad na diyos sa harap ng kanyang mukha.

Gen.11:7: " *Halika! Bumaba tayo, at doon natin lituhin ang kanilang wika, upang hindi na nila marinig ang wika ng isa't isa* . "

May solusyon ang Diyos: " *Guluhin natin ang kanilang wika, upang hindi na nila marinig ang wika ng isa't isa* ." Ang pagkilos na ito ay naglalayong magdulot ng isang banal na himala. Sa isang iglap, ang mga lalaki ay nagpapahayag ng kanilang sarili sa iba't ibang mga wika at hindi na nagkakaintindihan, napipilitan silang lumayo sa isa't isa. **Nasira** ang gustong unit . Ang **paghihiwalay** ng mga lalaki, ang tema ng pag-aaral na ito, ay naroroon pa rin, mahusay na nagawa.

Gen.11:8: " *At pinangalat sila ni Yawe mula roon sa ibabaw ng buong lupa; at tumigil sila sa pagtatayo ng lungsod* .

Yaong mga nagsasalita ng parehong pangkat ng wika nang sama-sama at lumalayo sa iba. Samakatuwid, pagkatapos ng karanasang ito " *ng mga wika* " na ang mga tao ay maninirahan sa iba't ibang lugar kung saan makakatagpo sila ng mga lunsod na gawa sa mga bato at laryo. Ang mga bansa ay mabubuo at upang parusahan ang kanilang mga pagkakamali, magagawa ng Diyos na itakda sila laban sa isa't isa. Nabigo ang pagtatangka ni " *Babel* " na magtatag ng pangkalahatang kapayapaan.

Gen.11:9: “ *Kaya't tinawag ang kanilang pangalan na Babel, sapagka't doo'y ginulo ng Panginoon ang wika ng buong lupa, at mula roon ay pinangalat sila ng Panginoon sa ibabaw ng buong lupa* ” .

Ang pangalang "Babel" na nangangahulugang "pagkalito" ay nararapat na kilalanin dahil ito ay nagpapatotoo sa mga tao kung paano tumugon ang Diyos sa kanilang pagtatangka sa unibersal na pagsasama: " *ang kalituhan ng mga wika* ". Ang aral ay nilayon upang bigyan ng babala ang sangkatauhan, hanggang sa katapusan ng mundo, dahil gusto ng Diyos na ihayag ang karanasang ito sa kanyang patotoo, idinikta kay Moses na sa gayon ay sumulat ng mga unang aklat ng kanyang banal na Bibliya na nababasa pa rin natin ngayon 'ngayon. Kaya hindi na kailangang gumamit ng karahasan ang Diyos laban sa mga rebelde noong panahong iyon. Ngunit hindi ito magiging pareho, sa katapusan ng mundo kung saan, sa muling paggawa ng unibersal na pagtitipon na ito na hinatulan ng Diyos, ang huling nabubuhay na mga rebelde pagkatapos ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig ay pupuksain ng maluwalhating pagbabalik ni Jesu-Kristo. Pagkatapos ay kakailanganin nilang harapin ang “kaniyang poot” na, bukod pa rito, ay nagpasiya na patayin ang kaniyang mga huling pinili dahil mananatili silang tapat sa kaniyang pinabanal na Sabbath mula nang lalangin niya ang sanlibutan. Ang aral na ibinigay ng Diyos ay hindi kailanman sinusunod ng sangkatauhan at palagi sa buong mundo ay nabuo ang mga dakilang lungsod hanggang sa ginawa ng Diyos na sirain sila ng ibang mga tao o sa pamamagitan ng malakihang nakamamatay na mga epidemya. .

Ang mga inapo ni Sem

Patungo kay Abraham ang ama ng mga mananampalataya at kasalukuyang mga relihiyong monoteistiko

Gen.11:10: “ *Ito ang mga binhi ni Sem. Si Sem, na may edad na isang daang taon, ay naging anak ni Arpaccad, dalawang taon pagkatapos ng baha* .

Anak ni Sem, si Arpacshad ay isinilang noong 1658 (1656 + 2)

Gen.11:11: “ *Nabuhay si Sem pagkatapos ng kapanganakan ni Arpaccad ng limang daang taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* .”

Namatay si Shem noong 2158 sa edad na 600 (100 + 500)

Gen.11:12: “ *Si Arpaccad, tatlumpu’t limang taong gulang, ay naging ama ni Shelach* . ”

Anak ni Arpacschad, si Schélach ay ipinanganak noong 1693 (1658 + 35).

Gen.11:13: “ *Nabuhay si Arpaccad pagkasilang ni Shelach ng apat na raan at tatlong taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* . ”

Namatay si Arpacschad noong 2096 sa edad na 438 (35 + 403)

Gen.11:14: “ *Si Shelach, tatlumpung taong gulang, ay naging anak ni* Heber .

Si Héber ay ipinanganak noong 1723 (1693 + 30)

Gen.11:15: “ *Nabuhay si Shelac pagkatapos ipanganak si Heber ng apat na raan at tatlong taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* . ”

Namatay si Schélach noong 2126 (1723 + 403) sa edad na 433 (30 + 403)

Gen.11:16: “ *Si Heber, tatlumpu’t apat na taong gulang, ay naging anak ni* Peleg .

Si Péleg ay ipinanganak noong 1757 (1723 + 34). **Sa panahon ng kanyang kapanganakan, ayon sa Gen.10:25, " *nahati ang lupa* " ng mga sinasalitang wika na nilikha ng Diyos upang hatiin at paghiwalayin ang mga lalaking natipon sa Babel.**

Gen.11:17: “ *Pagkatapos maipanganak si Peleg, nabuhay si Heber ng apat na raan at tatlumpung taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* . ”

Namatay si Héber noong 2187 (1757 + 430) sa edad na 464 (34 + 430)

Gen.11:18: “ *Si Peleg, tatlumpung taong gulang, ay naging anak ni Rehu* . ”

Si Rehu ay ipinanganak noong 1787 (1757 + 30)

Gen.11:19: “ *Nabuhay si Peleg pagkatapos ipanganak si Rehu ng dalawang daan at siyam na taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* . ”

Namatay si Péleg noong 1996 (1787 + 209) sa edad na 239 (30 + 209). Isinasaalang-alang ang malupit na pag-ikli ng buhay marahil dahil sa paghihimagsik ng Tore ng Babel na nagawa noong kanyang panahon.

Gen.11:20: “ *Si Rehu, tatlumpu’t dalawang taong gulang, ay naging anak ni* Serug .

Si Serug ay ipinanganak noong 1819 (1787 + 32)

Gen.11:21: “ *Nabuhay si Rehu pagkatapos ipanganak si Serug ng dalawang daan at pitong taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* . ”

Namatay si Rehu noong 2096 (1819 + 207) sa edad na 239 (32 + 207)

Gen.11:22: “ *Si Serug, tatlumpung taong gulang, ay naging anak ni* Nahor .

Si Nachor ay ipinanganak noong 1849 (1819 + 30)

Gen.11:23: “ *Nabuhay si Serug pagkatapos ipanganak si Nahor ng dalawang daang taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* . ”

Namatay si Serug noong 2049 (1849 + 200) sa edad na 230 (30 + 200)

Gen.11:24: “ *Si Nahor, dalawampu't siyam na taong gulang, ay naging anak ni* Tera .

Si Térach ay ipinanganak noong 1878 (1849 + 29)

Gen.11:25: “ *Pagkatapos ipanganak si Tera, nabuhay si Nahor ng isang daan at labing siyam na taon; at nagkaanak siya ng mga anak na lalaki at babae* . ”

Namatay si Nachor noong 1968 (1849 + 119) sa edad na 148 (29 + 119)

Gen.11:26: “ *Si Tera, pitumpung taong gulang, ay naging anak ni Abram, ni Nahor at ni Haran* ” .

Ipinanganak si Abram noong 1948 (1878 + 70)

Magkakaroon si Abram ng kanyang unang lehitimong anak, si Isaac, kapag siya ay 100 taong gulang, sa 2048 , ayon sa Gen.21:5: “ *Si Abraham ay isang daang taong gulang nang ipanganak ang kanyang anak na si Isaac* .”

Mamamatay si Abram sa 2123 sa edad na 175 , ayon sa Gen.25:7: " *Ito ang mga araw ng mga taon ng buhay ni Abraham: nabuhay siya ng isang daan at pitumpu't limang taon* » **.**

Gen.11:27: " *Ito ang mga inapo ni Tera. Si Tera ay naging anak nina Abram, Nahor at Haran. naging anak ni Haran si Lot* .

Pansinin na si Abram ang panganay sa tatlong anak ni Tera. Samakatuwid, siya ang ipinanganak noong ang kanyang ama na si Terah ay 70 taong gulang, gaya ng tinukoy sa talata 26 sa itaas.

Gen.11:28: " *At namatay si Haran sa harapan ni Tera na kaniyang ama, sa lupain ng kaniyang kapanganakan, sa Ur ng mga Caldeo* .

Ang kamatayang ito ay nagpapaliwanag kung bakit sa kalaunan ay sasamahan ni Lot si Abram sa kaniyang mga paglalakbay. Kinuha siya ni Abram sa ilalim ng kanyang proteksyon.

Sa Ur sa Caldea isinilang si Abram at sa Babylon sa Caldea na ang rebeldeng Israel ay dadalhin sa pagkabihag noong panahon ng propetang si Jeremias at ng propetang si Daniel.

Gen.11:29: " *Si Abram at si Nahor ay nagsipagasawa: ang pangalan ng asawa ni Abram ay Sarai, at ang pangalan ng asawa ni Nahor ay Milca, na anak ni Haran, ang ama ni Milca at ang ama ni Jiscah* .

Ang mga alyansa sa panahong ito ay lubhang magkakaugnay: Si Nachor ay nagpakasal kay Milca, ang anak ng kanyang kapatid na si Haran. Ito ay ang pamantayan at pagsunod sa isang tungkulin na nilayon upang mapanatili ang kadalisayan ng lahi ng mga inapo. Ipapadala naman ni Isaac ang kaniyang alipin upang humanap ng mapapangasawa ng kaniyang anak na si Isaac sa malapit na pamilya ni Laban na Aramaic.

Gen.11:30: " *Si Sarai ay baog: wala siyang anak* . "

Ang sterility na ito ay magpapahintulot sa lumikha na Diyos na ihayag ang kanyang kapangyarihan sa paglikha; ito sa pamamagitan ng paggawa sa kanya ng kakayahang manganak ng isang bata kapag siya ay halos isang daang taong gulang tulad ng kanyang asawang si Abram. Ang sterility na ito ay kinakailangan sa isang propetikong antas, dahil si Isaac ay ipinakita bilang ang uri ng bagong Adan na si Jesu-Kristo ay magkakatawang-tao sa kanyang panahon; parehong tao ay sa kanilang panahon ang " *mga anak ng* banal na pangako". Samakatuwid, palaging dahil sa kanyang propesiya na tungkulin bilang "anak ng Diyos" na hindi niya pipiliin ang kanyang sarili na asawa, dahil sa katawang-tao ni Jesus, ang Diyos ang pumipili sa kanyang mga apostol at kanyang mga alagad, samakatuwid nga, ang Amang Espiritu na nasa kanya. at kung sino ang nagbibigay-buhay sa kanya.

Gen.11:31: " *Kinuha ni Tera si Abram na kaniyang anak, at si Lot na anak ni Haran, na anak ng kaniyang anak, at si Sarai na kaniyang manugang, na asawa ni Abram na kaniyang anak. Sama-sama silang umalis mula sa Ur ng mga Caldeo hanggang sa lupain ng Canaan. Dumating sila sa Haran, at doon sila nanirahan* .

Ang buong pamilya, kabilang si Abram, ay nanirahan sa hilaga ng bansa, sa Charan. Ang unang kilusang ito ay nag-akay sa kanila upang mas mapalapit sa lugar ng kapanganakan ng sangkatauhan. **Inihiwalay** nila ang kanilang mga sarili

mula sa malalaking lungsod, na napakarami na at napakahimagsik na, mula sa matabang at maunlad na kapatagan.

Gen.11:32: " *Ang mga araw ni Tera ay dalawang daan at limang taon; at namatay si Terah sa Haran* .

Ipinanganak noong 1878, namatay si Terach sa edad na 205 noong 2083.

Sa pagtatapos ng pag-aaral ng kabanatang ito, tandaan natin na ang proyekto upang bawasan ang pag-asa sa buhay sa 120 taon ay malapit na sa tagumpay. Sa pagitan ng "600 taon" ni Sem at ng "148 na taon" ni Nahor o ng "175 taon" ni Abraham, kitang-kita ang pagpapaikli ng buhay. Pagkalipas ng mga 4 na siglo, si Moises ay mababuhay nang eksaktong 120 taon. Ang bilang na binanggit ng Diyos ay makukuha bilang isang kumpletong modelo.

Sa karanasang isinabuhay ni Abraham, ipinakita ng Diyos kung ano ang kanyang sarili na handang gawin upang tubusin ang buhay ng kanyang mga hinirang na kanyang pinili mula sa lahat ng kanyang mga nilalang na tao ayon sa kung iingatan nila ang kanyang larawan sa kanya. Sa makasaysayang eksenang ito, si Abraham ay Diyos sa Ama, Isaac, Diyos sa Anak at ang katuparan ay gagawin kay Jesu-Kristo at sa kanyang kusang-loob na pagsasakripisyo ay isisilang ang bagong tipan.

Genesis 12

Paghihiwalay sa Pamilya sa Mundo

Gen.12:1: " *Sinabi ni Yahweh kay Abram:* ***Umalis ka sa iyong lupain, mula sa iyong lupain, at mula sa bahay ng iyong ama, tungo sa lupaing ituturo ko sa iyo*** .

Sa utos ng Diyos, iiwan ni Abram ang kanyang makalupang pamilya, ang bahay ng kanyang ama, at dapat nating makita sa ganitong pagkakasunud-sunod ang espirituwal na kahulugan na ibinigay ng Diyos sa Gen.2:24, sa kanyang mga salita na nagsabi: " C 'Kaya ang tao ay *dapat iiwan ang kanyang ama at ang kanyang ina, at makikipisan sa kanyang asawa, at sila ay magiging isang laman* .' Dapat na " *iwanan* ni Abram ang kaniyang ama at ina " upang pumasok sa makahulang espirituwal na papel ni Kristo na tanging *ang "Nobya* ," ang kaniyang kapulungan ng mga hinirang, ang binibilang. Ang mga pagkakatali sa laman ay mga hadlang sa espirituwal na pagsulong na dapat iwasan ng mga hinirang, upang magtagumpay sa paggawa, sa isang simbolikong larawan, " *isang laman* " kasama si Hesukristo ang Diyos na lumikha na si YaHWéH.

Gen.12:2: " *Gagawin kitang isang malaking bansa, at pagpapalain kita; Gagawin kong dakila ang iyong pangalan, at ikaw ay magiging bukal ng pagpapala* ."

Si Abram ang magiging una sa mga Patriarch ng Bibliya, na kinikilala ng mga monoteista bilang "ama ng mga mananampalataya". Siya rin ay nasa Bibliya,

ang unang lingkod ng Diyos na ang mga detalye ng kanyang buhay ay susundin at ihahayag nang mahaba.

Gen.12:3: " *Pagpapalain ko ang mga nagpapala sa iyo, at ang mga sumusumpa sa iyo ay aking susumpain; at lahat ng pamilya sa lupa ay pagpapalain sa iyo* ."

Ang mga paglalakbay at pakikipagtagpo ni Abram ay magbibigay ng patunay nito at nasa Ehipto na nang si Faraon ay gustong matulog kay Sarai, sa paniniwalang siya ay kanyang kapatid ayon sa sinabi ni Abram na protektahan ang kanyang buhay. Sa isang pangitain, ipinaalam sa kanya ng Diyos na si Sarah ay asawa ng isang propeta at muntik na siyang mamatay.

Ang ikalawang bahagi ng talatang ito, " *Ang lahat ng mga angkan sa lupa ay pagpapalain sa iyo* ", ay matatagpuan ang katuparan nito kay Hesukristo, anak ni David sa lipi ni Juda, anak ni Israel, anak ni Isaac, anak ni Abram. Kay Abram itatayo ng Diyos ang kanyang dalawang magkasunod na alyansa na nagpapakita ng mga pamantayan ng kanyang kaligtasan. Dahil ang mga pamantayang ito ay kailangang umunlad upang lumipat mula sa simbolikong uri tungo sa tunay na uri; ayon sa kung ang makasalanang tao ay nabubuhay bago si Kristo o pagkatapos niya.

Gen.12:4: " *Umalis si Abram, gaya ng sinabi sa kanya ni YaHWéH, at si Lot ay sumama sa kanya. Si Abram ay pitumpu't limang taong gulang nang siya ay lumabas sa Haran* .

Sa 75 taong gulang, si Abram ay mayroon nang mahabang karanasan sa buhay. Dapat nating makuha ang karanasang ito upang makinig at hanapin ang Diyos; na ginagawa pagkatapos matuklasan ang mga sumpa ng sangkatauhan na humiwalay sa kanya. Kung tinawag siya ng Diyos, ito ay dahil hinahanap siya ni Abram, kaya kapag ipinahayag ng Diyos ang kanyang sarili sa kanya, nagmamadali siyang sumunod sa kanya. At ang salutary na pagsunod na ito ay pagtitibayin at ipapaalala sa kanyang anak na si Isaac sa talatang ito na binanggit sa Gen.26:5: " ***sapagkat sinunod ni Abraham ang aking tinig, at iningatan ang aking mga utos, ang aking mga utos, ang aking mga palatuntunan at ang aking mga batas*** ." Matatagpuan lamang ni Abram ang mga bagay na ito kung iniharap ito ng Diyos sa kanya. Ang patotoong ito mula sa Diyos ay nagpapakita sa atin na maraming bagay na hindi binanggit sa Bibliya ang natupad. Ang Bibliya ay nagpapakita lamang sa atin ng isang buod ng mahabang pag-iral ng buhay ng tao. At ang buhay ng isang lalaki na 175 taon, ang Diyos lamang ang makakapagsabi kung ano ang kanyang nabuhay minuto-minuto, segundo-segundo, ngunit para sa amin, sapat na ang isang buod ng esensyal.

Kaya, ang pagpapala ng Diyos na ibinigay kay Abram ay nakasalalay sa kanyang pagsunod, at ang lahat ng ating pag-aaral ng Bibliya at ang mga hula nito ay magiging walang kabuluhan kung hindi natin mauunawaan ang kahalagahan ng pagsunod na ito dahil ibinigay sa atin ni Jesu-Kristo ang kanya bilang isang halimbawa na sinasabi sa Juan. 8:29: " *Siya na nagsugo sa akin ay kasama ko; hindi niya ako pinabayaang mag-isa, dahil lagi kong ginagawa* ***ang nakalulugod sa kanya*** ." Ito ay pareho sa sinuman; anumang magandang relasyon ay nakakamit sa pamamagitan ng paggawa ng " *kung ano ang kaaya-aya* " sa isa na gusto mong pasayahin. Samakatuwid, ang pananampalataya, ang tunay na

relihiyon, ay hindi isang kumplikadong bagay, ngunit isang simpleng uri ng relasyon na ginawang kalugud-lugod sa Diyos at sa sarili.

Sa ating huling panahon, ang palatandaan na lumilitaw ay ang pagsuway ng mga anak sa kanilang mga magulang at sa mga pambansang awtoridad. Inayos ng Diyos ang mga bagay na ito upang matuklasan ng mga nasa hustong gulang na mapanghimagsik, walang utang na loob o walang malasakit sa kanya kung ano ang kanyang nararanasan dahil sa kanilang kasamaan . Kaya, ang mga pagkilos na nilikha ng Diyos ay sumisigaw ng higit na malakas kaysa sa mga sigaw at pananalita, upang ipahayag ang kanyang matuwid na pagkagalit at makatarungang mga paninisi.

Gen.12:5: " *Dinala ni Abram si Sarai na kaniyang asawa at si Lot na anak ng kaniyang kapatid, kasama ang lahat ng pag-aari nila at ang mga aliping nabili nila sa Haran. Umalis sila upang pumunta sa lupain ng Canaan, at dumating sila sa lupain ng Canaan* ."

Ang Charan ay matatagpuan sa hilagang-silangan ng Canaan. Kaya naman pumunta si Abram mula sa Haran hanggang sa kanluran pagkatapos ay sa timog, at siya ay pumasok sa Canaan.

Gen.12:6: " *Naglakbay si Abram sa lupain hanggang sa isang lugar na tinatawag na Sichem, hanggang sa mga puno ng encina ng More. Ang mga Canaanita ay nasa lupain noon* ."

Dapat ba nating tandaan ito? Ang " *mga Canaanita* " ay mga higante, ngunit paano naman si Abram mismo? Sapagkat ang baha ay napakalapit pa at si Abram ay maaaring maging kasing laki ng isang higante. Sa pagpasok sa Canaan, hindi niya iniuulat ang presensya ng mga higanteng ito, na makatuwiran kung siya mismo ay nasa pamantayang ito. Bumaba sa timog, tinawid ni Abram ang kasalukuyang Galilea at nakarating sa kasalukuyang Samaria, sa Sichem. Ang lupaing ito ng Samaria ay magiging isang lugar ng ebanghelisasyon na pinapaboran ni Jesu-Kristo. Doon, masusumpungan niya ang pananampalataya sa "babaeng Samaritana" at sa pamilya nito, na sa kauna-unahang pagkakataon, laking gulat nila nang may isang Judiong pinayagang pumasok.

Gen.12:7: " *Napakita ang Panginoon kay Abram, at sinabi: Sa iyong mga lahi ay ibibigay ko ang lupaing ito. At si Abram ay nagtayo roon ng isang altar para kay YaHWéH, na nagpakita sa kanya* ."

Unang pinili ng Diyos ang kasalukuyang Samaria upang ipakita ang kanyang sarili kay Abram na magpapabanal sa pagpupulong na ito sa pamamagitan ng pagtatayo ng altar doon, isang makahulang simbolo ng krus ng pagpapahirap ni Kristo. Ang pagpipiliang ito ay nagmumungkahi ng isang link sa hinaharap na ebanghelisasyon ng bansa ni Jesu-Kristo at ng kanyang mga apostol. Mula sa lugar na ito ipinahayag sa kanya ng Diyos na ibibigay niya ang bansang ito sa kanyang mga inapo. Ngunit alin, ang Hudyo o ang Kristiyano? Sa kabila ng makasaysayang mga katotohanan na pabor sa mga Hudyo, ang pangakong ito ay tila may kinalaman sa mga hinirang ni Kristo para sa katuparan sa bagong lupa; sapagkat ang mga hinirang ni Kristo ay gayon din, ayon sa alituntunin ng pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya, ang binhing ipinangako kay Abram.

Gen.12:8: “ *Mula roon ay lumipat siya sa bundok sa silangan ng Bethel, at itinayo niya ang kaniyang mga tolda, na ang Bethel sa kanluran at ang Ai sa silangan. Nagtayo rin siya roon ng altar para kay YaHWéH, at tinawag niya ang pangalan ni YaHWéH* .”

Bumaba sa timog, nagkampo si Abram sa mga bundok sa pagitan ng Bethel at Ai. Tinukoy ng Diyos ang oryentasyon ng dalawang lungsod. Ang ibig sabihin ng Bethel ay "bahay ng Diyos" at inilagay ito ni Abram sa kanluran, sa oryentasyon na ibibigay sa tabernakulo at templo ng Jerusalem, upang kapag pumapasok patungo sa kabanalan ng Diyos, ang kanyang bahay, ang mga opisyal ay tumalikod sa ang sumisikat na araw na sumisikat sa silangan, sa silangan. Sa silangan ay ang lungsod Aï na ang ibig sabihin ng ugat ay: tumpok ng bato, guho o burol at monumento. Inihayag ng Diyos ang kanyang paghatol sa atin: sa tapat ng pasukan ng mga hinirang sa bahay ng Diyos ay nasa silangan lamang ang mga guho at bunton ng mga bato. Sa larawang ito, nakabukas sa harapan niya ang dalawang landas tungo sa kalayaan: sa kanluran, Bethel at buhay o, sa silangan, Ai at kamatayan. Sa kabutihang palad, pinili na niya ang buhay kasama si YaHWéH.

Gen.12:9: “ *Ipinagpatuloy ni Abram ang kaniyang mga paglalakbay, na pasulong patungo sa timog* .”

Pansinin na sa unang pagtawid na ito ng Canaan, si Abram ay hindi pumunta sa "Jebus", ang pangalan ng magiging lungsod ni David: Jerusalem, na sa gayon ay lubusang hindi niya pinansin.

Gen.12:10: “ *Nagkaroon ng taggutom sa lupain; at si Abram ay lumusong sa Egipto upang manirahan doon, sapagkat ang taggutom ay malaki sa lupain* .”

Gaya ng mangyayari, noong si Jose na anak ni Jacob, ang Israel, ay naging unang vizier ng Ehipto, ang taggutom ang nagdala kay Abram sa Ehipto. Ang mga karanasan niya doon ay isinalaysay sa iba pang mga talata ng kabanatang ito.

Si Abram ay isang mapayapa at kahit na natatakot na tao. Sa takot na mapatay upang kunin ang kanyang asawang si Saraï na napakaganda, nagpasiya siyang ipakilala siya bilang kanyang kapatid, isang kalahating katotohanan. Sa pamamagitan ng pakana na ito, si Faraon ay nasiyahan sa kanya at tinakpan siya ng mga kalakal na magbibigay sa kanya ng kayamanan at kapangyarihan. Nakuha ito, hinampas ng Diyos si Paraon ng mga salot at nalaman niyang asawa niya si Sarai. Pagkatapos ay hinabol niya si Abram na umalis sa Ehipto na mayaman at makapangyarihan. Ang karanasang ito ay hinuhulaan ang pananatili ng mga Hebreo na, pagkatapos na maging alipin ng Ehipto, ay hahayaan itong kunin ang ginto at ang mga kayamanan nito. At ang kapangyarihang ito ay magiging lubhang kapaki-pakinabang sa kanya.

Genesis 13

Ang paghihiwalay ni Abram kay Lot

Pagbalik mula sa Ehipto, si Abram, ang kanyang pamilya at si Lot, ang kanyang pamangkin, ay bumalik sa Bethel sa lugar kung saan siya nagtayo ng

isang altar upang tumawag sa Diyos. Habang silang lahat ay nasa lugar na ito sa pagitan ng Bethel at Ai, sa pagitan ng “bahay ng Diyos” at ng “kasiraan”. Kasunod ng mga pag-aaway ng kanilang mga lingkod, humiwalay si Abram kay Lot na binigyan niya ng pagpili ng direksyon na gusto niyang tahakin. At sinamantala ni Lot ang pagkakataon na piliin ang kapatagan at ang pagkamayabong nito na nangangako ng kaunlaran. Sinasabi ng bersikulo 10: “ *Itiningin ni Lot ang kaniyang mga mata at nakita ang buong kapatagan ng Jordan, na lubusang natubigan. Bago winasak ni Yahweh ang Sodoma at Gomorra, ito ay hanggang sa Zoar na hardin ng Panginoon, tulad ng lupain ng Ehipto* . Sa paggawa nito, pipiliin niya ang “kasiraan” at matutuklasan ito kapag hinampas ng Diyos ng apoy at asupre ang mga lunsod ng libis na ito sa ngayon na bahagyang sakop ng “Patay na Dagat”; parusa kung saan siya ay tatakasan kasama ang kanyang dalawang anak na babae, salamat sa awa ng Diyos na magpapadala ng dalawang anghel upang babalaan siya at paalisin siya sa Sodoma kung saan siya titira. Mababasa natin sa talatang 13: “ *Ang mga tao ng Sodoma ay masasama, at malalaking makasalanan laban kay YaHWéH* .”

Kaya naman nanatili si Abram, malapit sa Bethel, “ang bahay ng Diyos” sa bundok.

Gen.13:14 to 18: “ *Sinabi ni Yahweh kay Abram, pagkatapos na humiwalay si Lot sa kanya: Itaas mo ang iyong mga mata, at mula sa kinaroroonan mo, tumingin ka sa dakong hilagaan at sa timog, sa dakong silangan at sa Kanluran; sapagka't ang buong lupain na iyong nakikita ay ibibigay ko sa iyo at sa iyong mga inapo magpakailanman.* ***Gagawin kong parang alabok ng lupa ang iyong binhi*** *, upang* ***kung mabibilang ng sinuman ang alabok ng lupa*** *, mabibilang din ang iyong binhi. Bumangon ka, lakbayin mo ang haba at luwang ng lupain; dahil ibibigay ko ito sa iyo . Itinayo ni Abram ang kaniyang mga tolda, at naparoon upang tumira sa gitna ng mga encina ng Mamre, na malapit sa Hebron. At nagtayo siya roon ng isang altar para kay YaHWéH* .”

Nang ipaubaya kay Lot ang pagpili, natanggap ni Abram ang bahaging gustong ibigay sa kanya ng Diyos at doon muli, binago niya ang kanyang mga pagpapala at ang kanyang mga pangako. Ang paghahambing ng kanyang “ *binhi* ” sa “ *alabok ng lupa* ”, pinagmulan at wakas ng kaluluwa, katawan at espiritu ng tao, ayon sa Gen.2:7, ay pagtitibayin ng “mga *bituin sa langit* ” sa Gen. .15: 5.

Genesis 14

Paghihiwalay sa pamamagitan ng kapangyarihan

Apat na hari mula sa silangan ang dumating upang makipagdigma laban sa limang hari sa libis na kinaroroonan ng Sodoma, kung saan nakatira si Lot. Ang limang hari ay binugbog at dinalang bilanggo gayundin si Lot. Babala, tinulungan siya ni Abram at pinalaya ang lahat ng bihag na bihag. Pansinin natin ang interes ng talatang kasunod.

Gen.14:16: “ *Ibinalik niya ang lahat ng kayamanan; ibinalik din niya si Lot, ang kaniyang kapatid, kasama ang kaniyang mga pag-aari, gayundin ang mga babae at ang mga tao* .”

Sa totoo lang, para lamang kay Lot na namagitan si Abram. Ngunit sa pamamagitan ng pagsasalaysay ng mga katotohanan, tinatakpan ng Diyos ang katotohanang ito upang pukawin ang kanyang panunuya kay Lot na gumawa ng masamang pagpili na manirahan sa lungsod ng masasama.

Gen.14:17: “ *Nang makabalik si Abram na matagumpay mula kay Chedorlaomer at sa mga haring kasama niya, lumabas ang hari ng Sodoma upang salubungin siya sa libis ng Shaweh, na siyang libis ng hari* .

Dapat pasalamatan ang nanalo. Ang salitang “Shavéh” ay nangangahulugang: payak; tiyak, kung ano ang nang-akit kay Lot at nakaimpluwensya sa kanyang pagpili.

Gen.14:18: “ *Si Melchizedek, hari ng Salem, ay nagdala ng tinapay at alak: siya ay saserdote ng Kataas-taasang Diyos* ”.

Ang haring ito ng Salem ay “ *saserdote sa Kataas-taasang Diyos* ”. Ang ibig sabihin ng kanyang pangalan ay: "ang aking Hari ay Katarungan". Ang kaniyang presensya at ang kaniyang pakikialam ay nagbibigay ng patunay ng isang pagpapatuloy ng pagsamba sa tunay na Diyos sa lupa mula noong katapusan ng baha na nananatili pa ring nananatili sa kaisipan ng mga tao noong panahon ni Abram. Ngunit ang mga mananamba ng tunay na Diyos na ito ay walang alam sa pagliligtas na proyekto na ihahayag ng Diyos sa pamamagitan ng makahulang mga karanasan na nabuhay ni Abram at ng kanyang mga inapo.

Gen.14:19: “ *At binasbasan niya si Abram, at sinabi: Pagpalain si Abram ng Kataas-taasang Diyos, Panginoon ng langit at lupa!* »

Ang pagpapala ng opisyal na kinatawan na ito ng Diyos ay higit na nagpapatunay sa pagpapalang tuwirang ibinigay ng Diyos kay Abram nang personal.

Gen.14:20: “ *Purihin ang Kataas-taasang Diyos, na ibinigay ang iyong mga kaaway sa iyong kamay! At binigyan siya ni Abram ng ikapu ng lahat ng bagay* .”

Binasbasan ni Melchizedek si Abram ngunit maingat na huwag iugnay ang kanyang tagumpay sa kanya; iniuugnay niya ito sa “ *Kataas-taasang Diyos na ibinigay ang kanyang mga kaaway sa kanyang mga kamay* . At, mayroon tayong konkretong halimbawa ng pagsunod ni Abram sa mga batas ng Diyos dahil siya ay “ *nagbigay ng ikapu ng lahat ng bagay* ” kay Melchizedek na ang ibig sabihin ng pangalan ay: “Ang Aking Hari ay Katarungan”. Ang batas na ito ng ikapu samakatuwid ay umiral na mula noong katapusan ng baha sa lupa at marahil bago pa ang "baha".

Gen.14:21: “ *Sinabi ng hari ng Sodoma kay Abram: Bigyan mo ako ng mga tao, at kunin mo ang mga kayamanan* .”

Ang hari ng Sodoma ay may utang na loob kay Abram na nagligtas sa kanyang mga tao. Kaya gusto niyang magbayad ng royal para sa kanyang serbisyo.

Gen.14:22: “ *Sumagot si Abram sa hari ng Sodoma: Itinataas ko ang aking kamay kay YaHWéH, ang Kataas-taasang Diyos, panginoon ng langit at lupa:* ”

Sinamantala ni Abram ang sitwasyon para ipaalala sa masamang hari ang pagkakaroon ng “ *YaHWéH na Kataas-taasang Diyos* ”, ang natatanging “ *Guro ng langit at lupa* ”; na siyang nag-iisang nagmamay-ari ng lahat ng kayamanan na nakukuha ng hari sa pamamagitan ng kanyang kasamaan.

Gen.14:23: “ *Hindi ako kukuha ng anuman sa iyo, kahit isang sinulid, o isang tali, upang hindi mo sabihin: Pinayaman ko si Abram. Wala para sa akin!* »

Sa ganitong saloobin, nagpatotoo si Abram sa hari ng Sodoma na pumunta lamang siya sa digmaang ito upang iligtas ang kanyang pamangkin na si Lot. Kinondena ni Abram tulad ng Diyos ang haring ito na namumuhay sa kasamaan, kabuktutan at karahasan. At nilinaw niya ito sa kanya sa pamamagitan ng pagtanggi sa kanyang hindi karapat-dapat na mga kayamanan.

Gen.14:24: “ *Kung ano lamang ang kinain ng mga binata, at ang bahagi ng mga lalaking kasama kong lumakad, sina Aner, Escol, at Mamre: kanilang kukunin ang kanilang bahagi* .”

Ngunit ang pagpiling ito kay Abram ay may kinalaman lamang sa kanya, ang lalaking lingkod ng Diyos, at ang kanyang mga lingkod ay maaaring kumuha ng kanilang bahagi ng mga kayamanan na iniaalok.

Genesis 15

Paghihiwalay sa pamamagitan ng Tipan

Gen.15:1: “ *Pagkatapos ng mga pangyayaring ito ang salita ng Panginoon ay dumating kay Abram sa isang pangitain, at sinabi niya: Abram, huwag kang matakot; Ako ang iyong kalasag, at ang iyong gantimpala ay magiging napakalaki* .”

Si Abram ay isang mapayapang tao na naninirahan sa isang malupit na mundo, sa isang pangitain din ang Diyos, ang kanyang kaibigang si YaHWéH, ay dumating upang bigyan ng katiyakan sa kanya: “Ako ang *iyong kalasag, at ang iyong gantimpala ay magiging napakadakila* ”.

Gen.15:2: “ *Sumagot si Abram: Panginoong YaHWéH, ano ang ibibigay mo sa akin? Pupunta ako nang walang anak; at ang tagapagmana ng aking bahay ay si Eliezer ng Damasco* .”

Sa mahabang panahon, nagdusa si Abram sa hindi pagiging ama dahil sa pagiging baog ni Sarai, ang kanyang lehitimong asawa. At alam niya na kapag siya ay namatay, isang malapit na kamag-anak ang magmamana ng kanyang ari-arian: " *Eliezer ng Damascus* ". Pansinin natin sa pagdaan kung gaano katanda ang lungsod na ito na “ *Damascus* ” sa Syria.

Gen.15:3: “ *At sinabi ni Abram, Narito, hindi mo ako binigyan ng binhi, at ang ipinanganak sa aking bahay ay magiging aking tagapagmana* .”

Hindi nauunawaan ni Abram ang mga pangakong ginawa para sa kanyang mga inapo dahil wala siya, dahil walang anak.

Gen.15:4: “ *Nang magkagayo'y dumating sa kaniya ang salita ni Yahweh: Hindi siya magiging tagapagmana mo, ngunit ang magmumula sa iyong katawan ay magiging tagapagmana mo* .

Sinabi sa kanya ng Diyos na siya ay tunay na magiging ama ng isang bata.

Gen.15:5: “ *At nang mailabas niya siya, ay kaniyang sinabi, Tumingala ka sa langit, at bilangin mo ang mga bituin, kung mabibilang mo sila. At sinabi niya sa kanya: Ito ang magiging binhi mo* .”

Sa pagkakataon ng pangitaing ito na ibinigay kay Abram, ipinahayag sa atin ng Diyos ang isang simbolikong susi sa kahulugan na ibinibigay niya sa espirituwal sa salitang " *bituin* ". Orihinal na binanggit sa Gen.1:15, “ *ang bituin* ” ay may papel na “ *nagsisindi sa lupa* ” at ang papel na ito ay kay Abram na tinawag at itinalaga ng Diyos para sa layuning ito, ngunit ito rin ang magiging tungkulin ng lahat ng mananampalataya na aangkinin ang kanyang pananampalataya at paglilingkod sa Diyos. Pansinin na ayon sa Dan.12:3, ang katayuan *ng “mga bituin* ” ay ibibigay sa mga hinirang sa kanilang pagpasok sa kawalang-hanggan: “ ***Silang*** *matatalino ay sisikat na gaya ng kaningningan ng langit, at* ***yaong mga*** *nagtuturo ng katuwiran, sa karamihan. magniningning na parang mga bituin, magpakailanman at magpakailanman* .” Ang imahe ng *"bituin* " ay iniuugnay lamang sa kanila dahil sa pagpili sa kanila ng Diyos.

Gen.15:6: “ ***Nagtiwala si Abram kay YaHWéH, na itinuring ito sa kanya bilang katuwiran*** .”

Binubuo ng kursong ito ng talatang ito ang opisyal na elemento ng kahulugan ng pananampalataya at ang prinsipyo ng pagbibigay-katwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Dahil ang pananampalataya ay walang iba kundi ang naliwanagan, makatarungan at marangal na pagtitiwala. Ang pagtitiwala sa Diyos ay lehitimo lamang sa maliwanag na kaalaman sa kanyang kalooban at sa lahat ng nakalulugod sa kanya, kung wala ito ay nagiging hindi lehitimo. Ang pagtitiwala sa Diyos ay paniniwalang pinagpapala lamang Niya ang mga sumusunod sa Kanya, na sumusunod sa halimbawa ni Abram at sa perpektong halimbawa ni Jesu-Kristo.

Ang paghatol na ito ng Diyos kay Abram ay hinuhulaan ang isa na dadalhin niya sa lahat ng gaganap na katulad niya, sa parehong pagsunod sa banal na katotohanan na iminungkahi at hinihingi sa kanilang panahon.

Gen.15:7: “ *Sinabi muli sa kanya ng Panginoon:* ***Ako si Yahweh, na naglabas sa iyo*** *sa Ur ng mga Caldeo, upang ibigay sa iyo ang lupaing ito upang ariin* .

Bilang pambungad sa pagtatanghal ng kanyang tipan kay Abram, ipinaalala ng Diyos si Abram na inilabas niya siya mula sa Ur ng mga Caldeo. Ang pormula na ito ay huwaran sa paglalahad ng una sa “sampung utos” ng Diyos na binanggit sa Exo.20:2: “ ***Ako si YaHWéH, ang iyong Diyos, na naglabas sa iyo*** *sa lupain ng Ehipto, mula sa bahay ng pagkaalipin* ” .

Gen.15:8: “ *Sumagot si Abram: Panginoong YaHWéH, sa paano ko malalaman na aariin ko ito?* »

Humingi si Abram ng tanda kay YaHWéH.

Gen.15:9: “ *At sinabi sa kanya ni YaHWéH: Kumuha ka ng isang dumalagang baka na tatlong taong gulang, isang kambing na tatlong taong*

gulang, isang lalaking tupa na tatlong taong gulang, isang kalapati at isang batang kalapati ."

Gen.15:10: " *Kinuha ni Abram ang lahat ng hayop na ito, at pinutol sa gitna, at inilagay ang bawat piraso sa tapat ng isa; ngunit hindi niya ibinahagi ang mga ibon* .

Ang tugon ng Diyos at ang pagkilos ni Abram ay nangangailangan ng paliwanag. Ang seremonya ng pagsasakripisyo ay batay sa ideya ng pagbabahagi na may kinalaman sa dalawang partido na nakikibahagi sa isang alyansa, iyon ay: magbahagi tayo nang sama-sama. Ang mga hayop na pinutol sa gitna ay sumasagisag sa katawan ni Kristo na, bilang isa, ay espirituwal na paghahatian sa pagitan ng Diyos at ng kanyang mga hinirang. Ang mga tupa ay larawan ng tao at ni Kristo ngunit ang mga ibon ay walang ganitong larawan ng tao na magiging Kristo na isinugo ng Diyos. Ito ang dahilan kung bakit, bilang isang makalangit na simbolo, lumilitaw sila sa tipan ngunit hindi pinutol. Ang pagbabayad-sala ni Jesus para sa kasalanan ay magiging kalugud-lugod lamang sa mga hinirang sa lupa, hindi sa makalangit na mga anghel.

Gen 15:11: " *Ang mga ibong mandaragit ay nahulog sa mga bangkay; at pinalayas sila ni Abram* ."

Sa proyektong ipinropesiya ng Diyos, tanging ang mga bangkay ng masasama at mga rebelde ang ihahatid bilang pagkain sa mga ibong mandaragit sa pagbabalik sa kaluwalhatian ni Kristo na tagapagligtas. Sa huling panahon, ang kapalarang ito ay hindi mag-aalala sa mga nakipagtipan sa Diyos kay Kristo at sa pamamagitan ng kanyang mga batas. Dahil ang mga bangkay ng mga hayop na nalantad sa gayon ay napakadakilang kabanalan para sa Diyos at para kay Abram. Ang kilos ni Abram ay makatwiran dahil ang mga katotohanan ay hindi dapat sumalungat sa propesiya na may kinalaman sa hinaharap at huling kapalaran ng kabanalan ni Kristo.

Gen.15:12: " *Sa paglubog ng araw ay nakatulog si Abram ng mahimbing; at, narito, ang takot at malaking kadiliman ay dumating sa kanya* ."

Ang ganitong pagtulog ay hindi normal. Ito ay isang " *mahimbing na tulog* ", tulad ng isa kung saan isinubsob ng Diyos si Adan upang bumuo ng isang babae, ang kanyang " *tulong* ", mula sa isa sa kanyang mga tadyang. Bilang bahagi ng alyansa na ginawa niya kay Abram, ihahayag sa kanya ng Diyos ang makahulang kahulugan na ibinigay sa " *tulong* " na ito na magiging layunin ng pag-ibig ng Diyos kay Kristo. Sa katunayan, sa hitsura lamang, pinapatay siya ng Diyos upang makapasok sa kanyang walang hanggang presensya, sa gayon ay inaasahan ang kanyang pagpasok sa buhay na walang hanggan, iyon ay, sa totoong buhay, ayon sa prinsipyo na walang sinumang makakakita sa Diyos at mabubuhay.

Ang " *malaking kadiliman* " ay nangangahulugan na ginagawa siyang bulag ng Diyos sa makalupang buhay upang bumuo sa kanyang isip ng mga virtual na larawan ng isang makahulang kalikasan, kabilang ang hitsura at presensya ng Diyos mismo. Kaya't nahulog sa kadiliman, nakaramdam si Abram ng isang lehitimong " *takot* ". Higit pa rito, binibigyang-diin nito ang kakila-kilabot na katangian ng Diyos na lumikha na nakikipag-usap sa kanya.

Gen.15:13: “ *At sinabi ni YaHWéH kay Abram: Alamin mo na ang iyong mga inapo ay magiging mga dayuhan sa isang lupain na hindi magiging kanila; sila ay magiging alipin doon, at sila ay aapihin sa loob ng apat na raang taon* .”

Ipinahayag ng Diyos kay Abram ang hinaharap, ang tadhanang nakalaan para sa kanyang mga inapo.

“… *ang iyong mga inapo ay magiging dayuhan sa isang lupain na hindi magiging kanila* ”: ito ang Ehipto.

“… *sila ay magiging alipin doon* ”: sa pagbabago ng isang bagong Paraon na hindi kilala si Jose, ang Hebreo na naging dakilang vizier ng kanyang hinalinhan. Ang pagkaalipin na ito ay magaganap sa panahon ni Moises.

“… *at sila ay aapihin sa loob ng apat na raang taon* ”: Ito ay hindi lamang tungkol sa pang-aapi ng mga taga-Ehipto, ngunit mas malawak na tungkol sa pang-aapi na makakaapekto sa mga inapo ni Abram hanggang sa magkaroon sila ng mga pag-aari sa Canaan , ang kanilang pambansang lupain na ipinangako ng Diyos.

Gen.15:14: “ *Ngunit hahatulan ko ang bansang kanilang pinaglilingkuran, at pagkatapos ay lalabas sila na may malaking kayamanan* .”

Ang target na bansa sa pagkakataong ito ay Egypt lamang, na kanilang iiwan, na epektibong kinukuha ang lahat ng kayamanan nito. Pansinin na sa talatang ito, hindi iniuugnay ng Diyos sa Ehipto ang “pang-aapi” na binanggit sa nakaraang talata. Pinatutunayan nito ang katotohanan na ang “ *apat na raang taon* ” na binanggit ay hindi lamang para sa Ehipto.

Gen.15:15: “ *Pupunta kang payapa sa iyong mga ninuno, ililibing ka pagkatapos ng masayang katandaan* .”

Mangyayari ang lahat gaya ng sinabi ng Diyos sa kanya. Siya ay ililibing sa Hebron sa yungib ng Machpela sa lupang binili ni Abram noong nabubuhay pa siya mula sa isang Heteo.

Gen.15:16: “ *Sa ikaapat na salinlahi ay babalik sila rito; sapagka't ang kasamaan ng mga Amorrheo ay hindi pa sa kasukdulan nito* .”

Sa mga Amorite na ito, ang mga Hittite ay may magandang relasyon kay Abram na kanilang itinuturing na kinatawan ng dakilang Diyos. Kaya pumayag silang ibenta sa kanya ang lupa para sa kanyang libingan. Ngunit sa " *apat na henerasyon* " o " *apat na raang taon* ", ang sitwasyon ay magiging iba at ang mga Canaanita ay maabot ang hangganan ng paghihimagsik na hindi suportado ng Diyos at silang lahat ay lilipulin upang iwanan ang kanilang lupain sa mga Hebreo na gagawa nito. kanilang pambansang lupa. .

Para mas maunawaan ang mapaminsalang proyektong ito para sa mga Canaanita, dapat nating tandaan na isinumpa ni Noe si Canaan na siyang unang anak ng kanyang anak na si Ham. Samakatuwid, ang lupang pangako ay pinaninirahan ng inapo ni Ham na isinumpa ni Noe at ng Diyos. Ang kanilang pagkawasak ay isang oras lamang na itinakda ng Diyos upang maisakatuparan ang Kanyang mga layunin sa lupa.

Gen.15:17: “ *Nang lumubog ang araw, nagkaroon ng malalim na kadiliman; at narito, ito ay isang umuusok na hurno, at ang mga apoy ay dumaan sa pagitan ng mga hayop na nahati* .”

Sa seremonyang ito, ipinagbabawal ang apoy na sinindihan ng tao. Dahil sa katapangan na labagin ang alituntuning ito, ang dalawang anak ni Aaron ay balang araw ay lilipulin ng Diyos. Humingi si Abram ng isang tanda sa Diyos at ito ay dumating sa anyo ng celestial na apoy na dumaan sa pagitan ng mga hayop na pinaghiwa-hiwalay. Ganito ang pagpapatotoo ng Diyos para sa kanyang mga lingkod tulad ng propetang si Elias sa harap ng mga propeta ng mga Baal na sinusuportahan ng dayuhang reyna at asawa ni Haring Ahab, na nagngangalang Jezebel. Ang altar nito ay nalunod sa tubig, ang apoy na ipinadala ng Diyos ay lalamunin ang altar at ang tubig na inihanda ni Elias, ngunit ang altar ng mga huwad na propeta ay hindi papansinin ng apoy nito.

Gen.15:18: " *Nang araw na yaon ay nakipagtipan ang Panginoon kay Abram, at sinabi, Sa iyong mga lahi ay ibibigay ko ang lupaing ito, mula sa ilog ng Egipto hanggang sa malaking ilog, ang ilog ng Eufrates,* "

Sa dulo ng kabanata 15 na ito, ang talatang ito ay nagpapatunay, ang pangunahing paksa nito ay ang tungkol sa **alyansa na naghihiwalay sa mga hinirang mula sa ibang mga tao** upang sila ay makibahagi sa alyansang ito sa Diyos at maglingkod sa kanya.

Ang mga hangganan ng lupaing ipinangako sa mga Hebreo ay higit pa sa mga sakupin ng bansa pagkatapos masakop ang Canaan. Ngunit isinama ng Diyos sa kanyang alok ang napakalawak na disyerto ng Syria at Arabia na sumasama *sa "Eufrates* " patungo sa silangan gayundin sa disyerto ng Shur na naghihiwalay sa " *Ehipto* " mula sa Israel. Sa pagitan ng mga disyerto na ito, ang lupang pangako ay nagmumukhang isang hardin ng Diyos.

Sa makahulang espirituwal na pagbabasa, ang " *mga ilog* " ay sumasagisag sa mga tao, kaya't ang Diyos ay maaaring magpropesiya tungkol sa mga inapo ni Abram, tungkol kay Kristo na makakatagpo ng kanyang mga mananamba at sa kanyang mga hinirang sa kabila ng Israel at Ehipto, sa kanluran sa "Europa" na sinasagisag sa Pahayag 9: 14 sa ilalim ng pangalan ng " *dakilang ilog Eufrates* ".

Gen.15:19: " *ang lupain ng mga Kenita, ng mga Kenizita, ng mga Kadmonita,* "

Gen.15:20: " *sa mga Heteo, sa mga Perizita, sa mga Rephaim,* "

Gen.15:21: " *ng mga Amorrheo, at ng mga Cananeo, at ng mga Gergeseo, at ng mga Jebuseo* ."

Sa panahon ni Abram, ang mga pangalang ito ay tumutukoy sa mga pamilyang natipon sa mga lungsod na bumubuo at naninirahan sa lupain ng Canaan. Kabilang sa kanila, ay ang mga Repaim na mag-iingat nang higit kaysa sa iba sa higanteng pamantayan ng mga antediluvian nang kunin ni Josue ang teritoryong " *apat na salinlahi* " o " *apat na raang taon* " pagkaraan.

Si Abram ang patriarch ng dalawang tipan ng plano ng Diyos. Ang kanyang paglusong sa pamamagitan ng laman ay bubuo ng maraming inapo na isisilang sa mga taong pinili ng Diyos, ngunit hindi niya hinirang. Dahil dito, ang unang alyansang ito na nakabatay sa laman ay binabaluktot ang kanyang pagliligtas na proyekto at nalilito ang kanyang pang-unawa, dahil ang kaligtasan ay nakasalalay lamang sa gawa ng pananampalataya sa dalawang alyansa. Ang pagtutuli sa laman ay hindi nagligtas sa lalaking Hebreo kahit na ito ay hinihiling ng Diyos. Ang nagbigay-daan sa kanya upang maligtas ay ang kanyang masunurin

na mga gawa na nagpahayag at nagpatunay ng kanyang pananampalataya at pagtitiwala sa Diyos. At ito ay ang parehong bagay na nagkokondisyon ng kaligtasan sa bagong tipan, kung saan ang pananampalataya kay Kristo ay binuhay sa pamamagitan ng mga gawa ng pagsunod sa mga utos, mga ordenansa at mga banal na prinsipyo na inihayag ng Diyos, sa buong Bibliya. Sa isang ganap na kaugnayan sa Diyos, ang pagtuturo ng liham ay iluminado ng katalinuhan ng espiritu; Ito ang dahilan kung bakit sinabi ni Jesus: " *Ang titik ay pumapatay, ngunit ang Espiritu ay nagbibigay-buhay* ".

Genesis 16

Paghihiwalay sa pamamagitan ng pagiging lehitimo

Gen.16:1: " *Si Sarai, na asawa ni Abram, ay hindi nagkaanak sa kanya. Siya ay may isang lingkod na taga-Ehipto na nagngangalang Hagar* .

Gen.16:2: " *At sinabi ni Sarai kay Abram, Narito, ginawa akong baog ni YaHWéH; halika, isinasamo ko sa iyo, sa aking lingkod; baka magkaanak ako sa pamamagitan niya. Nakinig si Abram sa tinig ni Sarai* ."

Gen.16:3: " *Sa gayo'y kinuha ni Sarai, na asawa ni Abram, si Agar na Ehipsiyo, na kaniyang alilang babae, at ibinigay siyang asawa kay Abram na kaniyang asawa, pagkatapos na makatahan si Abram ng sangpung taon sa lupain ng Canaan "* .

Madali para sa amin na punahin ang kapus-palad na pagpili na ito dahil sa inisyatiba ni Saraï ngunit tingnan ang sitwasyon habang ipinakita nito ang sarili sa pinagpalang mag-asawa.

Sinabi ng Diyos kay Abram na isang bata ang isisilang mula sa **kanyang** sinapupunan. Ngunit hindi niya sinabi sa kanya ang tungkol kay Sarai na kanyang asawa na baog. Isa pa, hindi tinanong ni Abram ang kaniyang Maylalang para sa mga detalye ng kaniyang mga anunsyo. Siya ay naghihintay para sa Diyos na makipag-usap sa kanya ayon sa kanyang soberanong kalooban. At doon, dapat nating maunawaan na ang kakulangan ng paliwanag na ito ay tiyak na nilayon upang pukawin ang inisyatiba ng tao kung saan ang Diyos ay lumikha ng isang hindi lehitimong katapat sa mga tuntunin ng pangako ng pagpapala, ngunit kapaki-pakinabang, upang ilagay sa harap ng hinaharap na Israel na itinayo kay Isaac, isang parang digmaan at nagpoprotestang kumpetisyon, kalaban at maging kaaway. Naunawaan ng Diyos na bilang karagdagan sa dalawang landas, mabuti at masama na inilagay sa harap ng mga pagpili ng tao, "ang karot at ang patpat" ay kasing kinakailangan ng isa't isa, upang ilipat ang "asno pasulong."» matigas ang ulo. Ang kapanganakan ni Ismael, na anak din ni Abram, ay magtataguyod ng pagbuo ng mga tauhan ng Arabo hanggang sa huling anyo nito sa kasaysayan, relihiyon, Islam (pagsuko; isang taas para sa likas at namamanang rebeldeng mga tao).

Gen.16:4: " *Siya ay naparoon kay Agar, at siya ay naglihi. Nang makita niyang buntis ang kanyang sarili, tiningnan niya ang kanyang maybahay na may paghamak* .

Ang mapanghamak na ugali ni Hagar, ang Egyptian sa kanyang maybahay, ay nagpapakilala pa rin sa mga Arabong Muslim hanggang ngayon. At sa paggawa nito, hindi sila ganap na mali dahil binalewala ng Kanluraning mundo ang napakalaking pribilehiyo na ma-ebanghelyo sa pangalan ng banal na Kristo Jesus. Upang ang huwad na relihiyong Arabo na ito ay patuloy na ipahayag na ang Diyos ay dakila nang ang Kanluran ay tinanggal na siya sa mga talaan ng mga kaisipan nito.

Ang imaheng ibinigay sa talatang ito ay naglalarawan ng eksaktong sitwasyon ng ating huling panahon, dahil ang Kanluraning Kristiyanismo, kahit na baluktot, tulad ni Sarai ay hindi na nagsilang ng mga anak na lalaki at ito ay lumulubog sa espirituwal na baog ng kadiliman. At ang sabi: sa lupain ng mga bulag, ang isang mata ay mga hari.

Gen.16:5: “ *At sinabi ni Sarai kay Abram: Ang insulto na ginawa sa akin ay nasa iyo. Inilagay ko ang aking lingkod sa iyong sinapupunan; at nang makita niyang buntis siya, tinignan niya ako ng masama. Si Yahweh ang humatol sa akin at sa iyo!* »

Gen.16:6: “ *Sinabi ni Abram kay Sarai, Narito, ang iyong alilang babae ay nasa iyong kapangyarihan; Nang magkagayo'y pinagmalupitan siya ni Sarai; at si Agar ay tumakas mula sa kanya* .”

Inaako ni Abram ang kanyang pananagutan, at hindi niya sinisisi si Sarai sa pagiging inspirasyon para sa hindi lehitimong pagsilang na ito. Kaya, mula sa simula, ang pagiging lehitimo ay nagpapataw ng kanyang batas sa pagiging hindi lehitimo at pagsunod sa araling ito, mula ngayon ang mga pag-aasawa ay magbubuklod lamang ng mga tao mula sa parehong malapit na pamilya hanggang sa Israel ng hinaharap at ang pambansang anyo nito na nakuha pagkatapos ng paglabas mula sa Israel.Alipin Ehipto.

Gen.16:7: “ *Natagpuan siya ng anghel ni YaHWéH sa tabi ng bukal ng tubig sa disyerto, sa tabi ng bukal na nasa daan patungo sa Shur* .”

Ang direktang pagpapalitang ito sa pagitan ng Diyos at ni Hagar ay naging posible lamang dahil sa pinagpalang katayuan ni Abram. Natagpuan ito ng Diyos sa disyerto ng Schur na magiging tahanan ng mga nomadic na Arabo na nakatira sa mga tolda sa patuloy na paghahanap ng pagkain para sa kanilang mga tupa at kamelyo. Ang pinagmumulan ng tubig ay ang paraan ng kaligtasan ni Hagar at nakatagpo niya ang "bukal ng tubig ng buhay", na dumating upang hikayatin siyang tanggapin ang kanyang katayuan bilang isang lingkod at ang kanyang mabungang kapalaran.

Gen.16:8: “ *Sinabi niya, Agar, alipin ni Sarai, saan ka nanggaling, at saan ka pupunta? Sumagot siya: Ako ay tumatakas kay Sarai, ang aking maybahay* .

Sinagot ni Hagar ang dalawang tanong: saan ka pupunta? Sagot: Tumatakas ako. Saan ka nanggaling ? Sagot: mula kay Sarai, aking ginang.

Gen.16:9: “ *Sinabi sa kanya ng anghel ni YaHWéH: Bumalik ka sa iyong amo, at magpakumbaba ka sa ilalim ng kanyang kamay* .”

Walang pinipili ang dakilang hukom, ipinag-utos niya ang pagbabalik at pagpapakumbaba, dahil ang tunay na problema ay dulot nga ng paghamak na ipinakita sa kanyang maybahay na, bukod sa kanyang pagkabaog, ay nananatiling kanyang lehitimong maybahay at dapat paglingkuran at igalang.

Gen.16:10: “ *Sinabi sa kanya ng anghel ni YaHWéH: Pararamihin ko ang iyong mga inapo, at sila ay magiging napakarami na hindi sila mabibilang* .”

Hinihikayat siya ni *YaHWéH sa pamamagitan ng pag-aalok sa kanya ng isang "karot"*. Nangako siya sa kanya ng isang inapo " *na napakarami na hindi natin sila mabilang* ". Huwag magkamali, ang karamihang ito ay magiging makalaman at hindi espirituwal. Sapagkat ang mga orakulo ng Diyos ay dadalhin hanggang sa pagtatatag ng bagong tipan, sa pamamagitan lamang ng mga inapo ng Hebreo. Ngunit siyempre, ang sinumang tapat na Arabo ay maaaring pumasok sa tipan ng Diyos sa pamamagitan ng pagtanggap sa Kanyang mga pamantayang isinulat ng mga Hebreo sa Bibliya. At mula nang lumitaw ito, ang Muslim Koran ay hindi nakamit ang pamantayang ito. Inaakusahan niya, pinupuna at binabaluktot ang mga katotohanan sa Bibliya na pinatotohanan ni Jesu-Kristo.

Sa paggamit para kay Ismael ng pananalitang ginamit na para kay Abram, " *napakarami na hindi na sila mabibilang* ", naiintindihan natin na ito ay isang katanungan lamang ng paglaganap ng tao at hindi ng mga hinirang na pinili para sa buhay na walang hanggan. Ang mga paghahambing na iminungkahi ng Diyos ay palaging napapailalim sa mga kondisyon na dapat matugunan. Halimbawa: ang " *mga bituin sa langit* " ay may kinalaman sa anumang gawaing panrelihiyon na binubuo ng " *pagliliwanag sa lupa* ". Ngunit anong liwanag? Tanging ang liwanag ng katotohanang ginawang lehitimo ng Diyos ang gumagawa ng isang “ *bituin* ” na karapat-dapat na “ *magningning magpakailanman* ” sa langit, ayon sa Dan.12:3, dahil sila ay magiging **tunay na** “ *matalino* ” at **tunay na** “ *nagturo ng katuwiran* » ayon sa Diyos.

Gen.16:11: “ *Sinabi sa kanya ng anghel ni YaHWéH: Narito, nagdadalang-tao ka, at manganganak ka ng isang lalaki, at tatawagin mo siyang Ismael; sapagkat dininig ka ni YaHWéH sa iyong kapighatian* .”

Gen.16:12: “ *Siya ay magiging parang mabangis na asno; ang kaniyang kamay ay lalaban sa lahat, at ang kamay ng lahat ay lalaban sa kaniya; at tatahan siya sa tapat ng lahat niyang kapatid* .”

Inihalintulad ng Diyos si Ismael, at ang kanyang mga inapo na Arabo, sa isang “ *mabangis na asno* ”, ang hayop na kilala sa pagiging masungit at matigas ang ulo nito; at higit pa rito, brutal simula nang tinawag na “ *savage* ”. Kaya't hindi niya pinapayagan ang kanyang sarili na paamuin, amuhin o suyuin. Sa madaling salita, hindi siya nagmamahal at hindi pinapayagan ang kanyang sarili na mahalin, at nagdadala siya sa kanyang mga gene ng isang agresibong pagmamana sa kanyang sariling mga kapatid at estranghero. Ang paghatol na ito na itinatag at inihayag ng Diyos ay may malaking kahalagahan, sa panahong ito ng wakas, upang maunawaan ang papel na nagpaparusa, para sa Diyos, ng relihiyong Islam na ipinaglaban ng huwad na Kristiyanismo sa mga panahong ang "liwanag" ng Kristiyano ay *" " kadiliman* ”. Mula nang bumalik ito sa lupa ng mga ninuno nito, muli na namang naging target ang Israel, gaya ng pinoprotektahan ng Kristiyanong Kanluran ng kapangyarihan ng Amerika, na tinatawag nilang, nang hindi masyadong nagkakamali, "ang dakilang Satanas". Totoo na ang isang maliit na "Satanas" ay maaaring makilala "ang malaki".

Sa pamamagitan ng pagsilang kay Ishmael, isang pangalan na nangangahulugang "Narinig ng Diyos", ang anak ng pagtatalo, lumikha ang Diyos

ng karagdagang **paghihiwalay** sa loob ng pamilya ni Abram. Nagdaragdag ito sa sumpa ng mga wikang nilikha sa karanasan sa Babel. Ngunit kung siya ay maghahanda ng paraan upang parusahan, ito ay dahil alam niya nang maaga ang mapanghimagsik na pag-uugali ng mga tao sa kanyang dalawang magkasunod na alyansa hanggang sa katapusan ng mundo.

Gen.16:13: " *Tinawag niyang Atta El roi ang pangalan ni YaHWéH na nakipag-usap sa kanya; sapagka't sinabi niya: May nakita ba ako rito, pagkatapos niya akong makita?* »

Ang ibig sabihin ng pangalang Atta El Roï ay: Ikaw ang nakakakita ng Diyos. Ngunit ngayon, ang hakbangin na ito na bigyan ng pangalan ang Diyos ay isang galit laban sa kanyang kataasan. Ang natitirang bahagi ng talatang ito na isinalin sa maraming iba't ibang paraan ay nagmumula sa kaisipang ito. Hindi makapaniwala si Hagar. Siya, ang munting alipin, ang pinagtutuunan ng pansin ng dakilang manlilikhang Diyos na nakakakita ng tadhana at naghahayag nito. Pagkatapos ng karanasang ito, ano ang maaari niyang ikatakot?

Gen 16:14 " *Kaya't ang balon na ito ay tinawag na balon ni Lachai na hari; ito ay nasa pagitan ng Kadès at Bared* ."

Ang mga makalupang lugar kung saan ipinakita ng Diyos ang Kanyang sarili ay prestihiyoso ngunit ang mga parangal na ibinibigay sa kanila ng mga tao ay kadalasang sanhi ng kanilang idolatrosong espiritu, na hindi nakikipagkasundo sa kanila sa Kanya.

Gen 16:15 " *Nanganak si Agar kay Abram ng isang anak na lalaki; at pinangalanan ni Abram si Ismael ang anak na ipinanganak sa kanya ni Agar* ."

Tunay ngang si Ismael ang tunay na anak ni Abram, at lalo na ang kanyang unang anak kung saan siya ay natural na mapapasama. Ngunit hindi siya ang anak ng pangako na ipinahayag ng Diyos noon. Ngunit pinili ng Diyos, ang pangalang " *Ishmael* " na ibinigay sa kanya o " *Narinig ng Diyos* " ay batay sa paghihirap ni Hagar higit sa lahat, biktima ng mga desisyong ginawa ng kanyang maybahay at ng kanyang panginoon. Ngunit sa pangalawang kahulugan, ito ay nakabatay din sa pagkakamali nina Abram at Sarai na pansamantalang naniwala na ang anak na ito na ipinaglihi ni Hagar, ang Egyptian, ay ang kumpirmasyon, "ang katuparan", at ang katuparan ng pagpapahayag ng Diyos. Ang pagkakamali ay magkakaroon ng madugong kahihinatnan hanggang sa katapusan ng mundo.

Ang Diyos ay pumasok sa laro ng pag-iisip ng tao at para sa kanya ang esensyal ay naisakatuparan: ang anak ng alitan at magkasalungat **na paghihiwalay** ay buhay.

Gen.16:16: " *Si Abram ay walumpu't anim na taong gulang nang ipanganak ni Hagar si Abram Ishmael* ."

Isinilang si "Ishmael" noong 2034 (1948 + 86) nang si Abram ay 86 taong gulang.

Genesis 17

Ang paghihiwalay sa pamamagitan ng pagtutuli: isang tanda sa laman

Gen.17:1: “ *Nang si Abram ay siyamnapu't siyam na taong gulang, si Yahweh ay nagpakita kay Abram, at sinabi sa kanya: Ako ang Diyos na Makapangyarihan sa lahat. Lumakad ka sa harap ng aking mukha, at maging walang kapintasan* .”

Noong 2047, may edad na 99 at Ishmael 13, binisita si Abram sa espiritu ng Diyos na nagpakilala sa kanya sa unang pagkakataon bilang " *Makapangyarihang Diyos* ". Ang Diyos ay naghahanda ng isang aksyon na maghahayag ng "makapangyarihang" karakter na ito. Ang pagpapakita ng Diyos ay pangunahin sa pagkakasunud-sunod ng salita at pandinig dahil ang kanyang kaluwalhatian ay nananatiling hindi nakikita ngunit ang isang kahawig na imahe ng kanyang pagkatao ay makikita nang hindi namamatay.

Gen.17:2: “ *Itatatag ko ang aking tipan sa akin at sa iyo, at pararamihin kitang walang hanggan* .”

Binabago ng Diyos ang pangako ng pagpaparami nito, sa pagkakataong ito ay tinukoy ang “ *hanggang sa kawalang-hanggan* ” maging ito, tulad ng “ *alabok ng lupa* ” at “ *mga bituin sa langit* ” na “ *walang sinuman ang mabibilang* ”.

Gen.17:3: “ *Nagpatirapa si Abram; at ang Diyos ay nagsalita sa kanya, na nagsasabi* :

Napagtatanto na ang nagsasalita sa kaniya ay “Makapangyarihang Diyos,” si Abram ay nagpatirapa upang hindi tumingin sa Diyos, ngunit nakikinig siya sa kaniyang mga salita na nakalulugod sa kaniyang buong kaluluwa.

Gen.17:4: “ *Ito ang aking tipan na aking ginagawa sa iyo. Ikaw ay magiging ama ng maraming bansa* . »

Ang tipan na ginawa sa pagitan ng Diyos at ni Abram ay pinatibay noong araw na iyon: “ *Ikaw ay magiging ama ng maraming bansa* .”

Gen.17:5: “ *Hindi ka na tatawaging Abram; ngunit ang iyong pangalan ay Abraham, sapagkat ginawa kitang ama ng maraming bansa* . »

Ang pagpapalit ng pangalan mula kay Abram tungo kay Abraham ay mapagpasya at sa kanyang panahon ay gagawin din ni Jesus ang parehong sa pamamagitan ng pagpapalit ng mga pangalan ng kanyang mga apostol.

Gen.17:6: “ *Gagawin kitang sagana sagana, gagawin kitang mga bansa; at lalabas sa iyo ang mga hari* . »

Si Abram ang unang ama ng mga bansang Arabo kay Ismael, kay Isaac, siya ang magiging ama ng mga Hebreo, ang mga anak ni Israel; at sa Midian siya ang magiging ama ng mga inapo ni Midian; kung saan makikita ni Moises ang kanyang asawang si Zipora, na anak ni Jetro.

Gen.17:7: “ *Aking itatatag ang aking tipan sa akin at sa iyo, at sa iyong mga inapo pagkamatay mo, sa buong kanilang mga salinlahi: ito ay magiging isang walang hanggang tipan, na ako ay magiging Diyos sa iyo at sa iyong mga supling pagkatapos mo* .

Maingat na pinipili ng Diyos ang mga salita ng kanyang tipan na magiging "walang hanggan" ngunit hindi walang hanggan. Nangangahulugan ito na ang alyansa na natapos sa kanyang mga kanal na inapo ay magkakaroon ng limitadong tagal. At ang limitasyong ito ay maaabot kapag, sa kanyang unang pagdating at sa kanyang pagkakatawang-tao, ang banal na Kristo ay magtatatag sa kanyang

kusang-loob na pagbabayad-sala na kamatayan, ang batayan ng bagong alyansa na magkakaroon ng walang hanggang kahihinatnan.

Sa puntong ito, dapat itong mapagtanto, ang lahat ng mga panganay na tao na tinatarget at pinangalanan mula sa simula ay nawawalan ng kanilang pagiging lehitimo. Ito ang kaso ni Cain, panganay ni Adan, ni Ismael, panganay ngunit hindi lehitimong anak ni Abram, at pagkatapos niya, ito ang magiging kaso ni Esau na panganay ni Isaac. Ang prinsipyong ito ng kabiguan ng mga panganay ay hinuhulaan ang kabiguan ng karnal na alyansa ng mga Hudyo. Ang ikalawang tipan ay magiging espirituwal at makikinabang lamang sa mga tunay na napagbagong loob na pagano, sa kabila ng mapanlinlang na pagpapakita na dulot ng huwad na pagpapanggap ng tao.

Gen.17:8: " *Ibibigay ko sa iyo, at sa iyong mga supling pagkatapos mo, ang lupain na iyong tinitirhan bilang dayuhan, ang buong lupain ng Canaan, na isang pag-aari* ***na walang hanggan*** *, at ako ay magiging kanilang Diyos.*

Gayundin, ang lupain ng Canaan ay ibibigay " *sa* ***walang hanggang pag-aari*** " hangga't ang Diyos ay nakatali sa kaniyang tipan. At ang pagtanggi sa Mesiyas na si Jesus ay gagawing walang kabuluhan, gayundin, 40 taon pagkatapos ng pang-aalipusta na ito, ang bansa at ang kabisera nito na Jerusalem ay wawasakin ng mga sundalong Romano, at ang mga natitirang Hudyo ay mangangalat sa iba't ibang bansa sa mundo. Dahil tinukoy ng Diyos ang isang kondisyon ng tipan: " *Ako ang magiging Diyos nila* ". Isa pa, kapag bilang isinugo ng Diyos, si Jesus ay opisyal na tinanggihan ng bansa, magagawa ng Diyos na sirain ang kanyang alyansa nang may ganap na pagiging lehitimo.

Gen.17:9: " *Sinabi ng Diyos kay Abraham: Iyong tutuparin ang aking tipan, ikaw at ang iyong mga inapo pagkatapos mo, sa buong kanilang mga salinlahi* .

Ang talatang ito ay pinipilipit ang leeg sa lahat ng mga relihiyosong pagpapanggap na ito na ginagawang Diyos ang Diyos ng mga monoteistikong relihiyon na natipon sa ekumenikal na alyansa sa kabila ng kanilang hindi magkatugma at sumasalungat na mga turo. Ang Diyos ay nakatali lamang sa pamamagitan ng kanyang sariling mga salita na nagtakda ng batayan ng kanyang tipan, isang uri ng kontrata na ginawa sa mga sumusunod sa kanya ng eksklusibo. Kung ang isang tao ay tumupad sa kanyang tipan, siya ay nagpapatunay at nagpapalawig nito. Ngunit dapat sundin ng tao ang Diyos sa kanyang proyekto na binuo sa dalawang magkasunod na yugto; ang una ay laman, ang pangalawa ay espirituwal. At ang talatang ito mula sa una hanggang sa pangalawa ay sumusubok sa indibidwal na pananampalataya ng mga tao, at una sa lahat, ang pananampalataya ng mga Hudyo. Sa pagtanggi kay Kristo, sinira ng bansang Judio ang tipan nito sa Diyos na nagbubukas ng pinto sa mga pagano, at kung saan ang mga nagbabalik-loob kay Kristo ay inampon niya at ibinilang bilang espirituwal na mga anak ni Abraham. Kaya, lahat ng tumutupad sa kanyang tipan ay mga anak ni Abraham sa laman o espirituwal.

Sa talatang ito, makikita natin na ang Israel, ang hinaharap na bansa ng pangalang iyon, ay nagmula kay Abraham. Nagpasiya ang Diyos na gawin ang kanyang mga inapo bilang isang bayang "ibinukod" para sa isang makalupang pagpapakita. Ito ay hindi isang katanungan tungkol sa isang taong naligtas, ngunit

sa konstitusyon ng isang pagtitipon ng tao na kumakatawan sa mga makalupang kandidato para sa pagpili ng mga hinirang na naligtas sa pamamagitan ng hinaharap na biyaya ng Diyos na makakamit ni Jesu-Kristo.

Gen.17:10: " *Ito ang aking tipan, na iyong iingatan sa pagitan ko at sa iyo, at sa iyong mga anak pagkamatay mo: lahat ng lalake sa inyo ay tutuliin* .

Ang pagtutuli ay isang tanda ng tipan na ginawa sa pagitan ng Diyos, ni Abraham at ng kanyang mga inapo, ang kanyang mga inapo sa laman. Ang kahinaan nito ay ang kolektibong anyo nito na naaangkop sa lahat ng mga inapo nito, pinasigla ng pananampalataya o hindi, masunurin man o hindi. Sa kabilang banda, sa bagong alyansa, ang pagpili sa pamamagitan ng pananampalataya na ilalagay sa pagsubok ay mararanasan ng indibidwal ng mga hinirang na pagkatapos ay magtamo ng buhay na walang hanggan na nakataya sa alyansang ito. Dapat nating idagdag ang pagtutuli, isang kapus-palad na kahihinatnan: Ang mga Muslim ay tinuli na rin mula noong kanilang patriarch na si Ismael at binibigyan nila ang pagtutuli na ito ng isang espirituwal na halaga na humahantong sa kanila na mag-angkin ng isang karapatan sa kawalang-hanggan. Gayunpaman, ang pagtutuli ay mayroon lamang panghabang-buhay, hindi walang hanggan, makalaman na mga epekto.

Gen.17:11: " *Magtutuli kayo; at ito ay magiging tanda ng alyansa sa pagitan mo at ako* .

Ito ay tunay na tanda ng pakikipag-alyansa sa Diyos ngunit ang bisa nito ay makalaman lamang at ang mga talata 7, 8, at ang sumusunod na talata 13 ay nagpapatunay sa tanging " ***walang hanggan*** " na aplikasyon nito.

Gen.17:12: " *Kapag ang bawa't lalake ay walong araw na, ayon sa inyong mga salinlahi, ang bawa't lalake sa inyo ay tutuliin, maging siya ay ipinanganak sa bahay, o kung siya ay binili ng salapi sa kanino mang anak ng 'dayuhan, nang hindi nabibilang sa iyong lahi* ' .

Isang bagay na nakakagulat pa rin, ngunit sa kabila ng likas na katangian nito, gayunpaman, ito ay bumubuo ng isang propesiya na naghahayag ng proyekto ng Diyos para sa ika-8 ^{milenyo} . Ito ang dahilan ng pagpili ng "walong araw", dahil ang unang pitong araw ay sumasagisag sa makalupang panahon ng pagpili sa mga hinirang ng anim na libong taon at ang paghatol sa ikapitong milenyo. Sa pamamagitan ng pag-oorganisa, sa lupa, ng isang malapit na alyansa sa bansang Hudyo at sa unang embryo nito, si Abram, inihayag ng Diyos ang larawan ng hinaharap na kawalang-hanggan ng mga hinirang na napalaya mula sa karnal na sekswal na kahinaan na nakatutok sa balat ng masama na pinutol sa mga lalaki. Kung gayon, kung paanong ang mga hinirang ay magmumula sa lahat ng pinagmulan ng mga tao sa lupa, ngunit kay Kristo lamang, sa lumang tipan, ang pagtutuli ay dapat ilapat kahit sa mga dayuhan kapag nais nilang mamuhay sa panig na pinili ng Diyos.

Ang pangunahing ideya ng pagtutuli ay ang ituro na sa walang hanggang kaharian ng Diyos ay hindi na magpaparami ang mga tao at hindi na posible ang mga pagnanasa sa laman. Higit pa rito, inihambing ni apostol Pablo ang pagtutuli ng laman sa lumang tipan sa puso ng mga hinirang sa bago. Sa pananaw na ito, iminumungkahi nito ang kadalisayan ng laman at ng puso na nagbibigay ng sarili kay Kristo.

Ang ibig sabihin ng pagtutuli ay **ang paghiwa-hiwalay** at ang ideyang ito ay nagpapakita na ang Diyos ay nagnanais na magtatag ng isang natatanging relasyon sa kanyang nilalang. Sa isang "naninibugho" na Diyos, hinihiling niya ang pagiging eksklusibo at priyoridad ng pag-ibig ng kanyang mga hinirang na dapat, kung kinakailangan, putulin ang mga relasyon ng tao sa kanilang paligid na nakakapinsala sa kanilang kaligtasan at pumutol sa mga ugnayan sa mga bagay at mga taong pumipinsala sa kanilang relasyon sa kanya. Bilang isang pedagogical na propetikong imahe, ang prinsipyong ito ay may kinalaman sa kanyang karnal na Israel, una, at sa kanyang espirituwal na Israel sa lahat ng panahon na inihayag kay Jesu-Kristo sa kanyang pagiging perpekto.

Gen.17:13: " *Dapat tuliin ang ipinanganak sa bahay at ang binili ng salapi; at ang aking tipan ay magiging isang* ***walang hanggang tipan sa inyong laman*** » .

Iginigiit ng Diyos ang ideyang ito: ang lehitimong anak at ang anak sa labas ay maaaring ikabit sa kanya dahil sa gayon ay hinuhulaan niya ang dalawang alyansa ng kanyang proyektong nagliligtas... Pagkatapos, ang paggigiit na minarkahan ng pagbabalik ng pananalitang " nakuha ay kinuha ang pera " ay hinuhulaan *si* Jesus ang Kristo na tinatantya ng 30 denarii ng mga rebeldeng relihiyosong Hudyo. At sa gayon, sa halagang 30 denarii, ihahandog ng Diyos ang kanyang buhay bilang tao bilang pagtubos sa mga hinirang na Hudyo at paganong sa pangalan ng kanyang banal na alyansa. *Ngunit ang "* ***perpetual "*** na katangian ng tanda ng pagtutuli ay naaalala at ang katumpakan " *sa iyong laman* " ay nagpapatunay sa panandaliang katangian nito. Sapagkat ang tipan na ito na nagsisimula rito ay magwawakas kapag ang Mesiyas ay lumitaw " *upang wakasan ang kasalanan* ," ayon sa Dan.7:24.

Gen.17:14: " *Ang lalaking hindi tuli, na hindi tuli sa laman, ay ihihiwalay sa kaniyang bayan: kaniyang nilabag ang aking tipan* "

Ang paggalang sa mga alituntunin na itinakda ng Diyos ay napakahigpit at hindi umaamin ng mga eksepsiyon dahil ang kanilang mga paglabag ay pumipilipit sa kanyang makahulang proyekto, at ipapakita niya sa pamamagitan ng pagpigil kay Moises na makapasok sa Canaan na ang kamaliang ito ay napakalaki. Ang hindi tuli sa laman ay hindi mas lehitimo na mamuhay sa makalupang mga Hudyo kaysa sa mga hindi tuli sa puso sa hinaharap na walang hanggang kahariang selestiyal ng Diyos.

Gen.17:15: " *Sinabi ng Diyos kay Abraham: Hindi mo na tatawagin si Sarai na iyong asawang si Sarai; ngunit ang kanyang magiging pangalan ay Sarah* ."

Ang ibig sabihin ng Abram ay ama ng isang tao ngunit ang ibig sabihin ni Abraham ay ama ng maraming tao. Katulad nito, ang ibig sabihin ng Sarai ay marangal ngunit ang ibig sabihin ng Sarah ay prinsesa.

Si Abram ay ama na ni Ismael, ngunit ang pagpapalit ng kanyang pangalang Abraham ay nabigyang-katwiran sa pagdami ng kanyang mga inapo kay Isaac ang anak na ipahayag sa kanya ng Diyos, hindi kay Ismael. Sa parehong dahilan, ang baog na si Sarai ay magkakaanak at manganganak ng maraming tao sa pamamagitan ni Isaac at ang kanyang pangalan ay naging Sarah.

Gen.17:16: “ *Pagpapalain ko siya, at bibigyan kita ng isang anak sa pamamagitan niya; Aking pagpapalain ito, at ito ay magiging mga bansa; ang mga hari ng mga tao ay magmumula sa kanya* .”

Si Abram ay lumalakad kasama ng Diyos, ngunit ang kanyang pang-araw-araw na buhay ay makalupa at nakabatay sa makalupang natural na mga kondisyon, hindi mga banal na himala. Gayundin sa kanyang pag-iisip ay ibinibigay niya sa mga salita ng Diyos ang kahulugan ng isang pagpapala sa pamamagitan ng paraan kung saan nakakuha si Sarai ng isang anak sa pamamagitan ni Agar na kanyang alilang babae.

Gen.17:17: “ *Nagpatirapa si Abraham; siya'y tumawa, at nagsabi sa kaniyang puso, Ipanganganak ba ang isang lalake sa isang lalake na may isang daang taong gulang? at manganganak ba si Sarah, na siyamnapung taong gulang?* »

Napagtanto na maaaring ibig sabihin ng Diyos na si Sarai ay maaaring magkaanak kahit na siya ay baog at 99 na taong gulang na, siya ay natawa sa kaniyang puso. Ang sitwasyon ay hindi maisip sa makalupang antas ng tao na ang reflex na ito ng kanyang pag-iisip ay tila natural. At binibigyan niya ng kahulugan ang kanyang mga iniisip.

Gen.17:18: “ *At sinabi ni Abraham sa Diyos: O! mabuhay nawa si Ismael sa harap ng iyong mukha!* »

Malinaw na ang pangangatuwiran ni Abraham ay ayon sa laman at naiintindihan lamang niya ang kanyang pagpaparami sa pamamagitan ni Ismael, ang anak na ipinanganak na at may edad na 13.

Gen.17:19: “ *Sinabi ng Diyos, Si Sara na iyong asawa ay tiyak na manganganak sa iyo ng isang lalaki; at tatawagin mo ang kaniyang pangalan na Isaac. Itatatag ko ang aking tipan sa kanya para sa isang walang hanggang tipan para sa kanyang mga inapo pagkatapos niya* .”

Alam ang mga iniisip ni Abraham, sinaway siya ng Diyos at binago ang anunsyo nang hindi iniiwan ang kaunting pagkakataon para sa isang pagkakamali ng interpretasyon.

Ang pagdududa na ipinahayag ni Abraham tungkol sa mahimalang kapanganakan ni Isaac ay hinuhulaan ang pagdududa at kawalan ng pananampalataya na ipapakita ng sangkatauhan kay Jesu-Kristo. At ang pagdududa ay magkakaroon ng anyo ng isang opisyal na pagtanggi sa bahagi ng karnal na inapo ni Abraham.

Gen 17:20 *Tungkol kay Ismael, narinig kita. Narito, aking pagpapalain siya, at siya'y aking gagawing palaanakin, at pararamihin siyang mainam; siya ay magkakaanak ng labindalawang prinsipe, at gagawin ko siyang isang malaking bansa* .”

Ishmael ay nangangahulugang narinig ng Diyos, gayundin, sa interbensyon na ito, binibigyang-katwiran pa rin ng Diyos ang pangalang ibinigay niya sa kanya. Ito ay gagawing mabunga ng Diyos, ito ay pararamihin at bubuo sa dakilang bansang Arabo na binubuo ng "labindalawang prinsipe". Ang numerong 12 na ito ay katulad ng 12 anak ni Jacob ng kanyang banal na alyansa na hahalili ng 12 apostol ni Jesu-Kristo, ngunit ang magkatulad ay hindi nangangahulugang magkapareho dahil ito ay nagpapatunay ng banal na tulong ngunit hindi isang

nagliligtas na alyansa tungkol sa kanyang proyekto ng buhay na walang hanggan. Higit pa rito, si Ismael at ang kanyang mga inapo ay magiging kalaban sa lahat ng pumapasok sa banal na alyansa ng Diyos, sunod-sunod na mga Hudyo pagkatapos ay mga Kristiyano. Ang mapaminsalang papel na ito ay magpapatibay sa isang hindi lehitimong kapanganakan sa pamamagitan ng pantay na mga prosesong hindi lehitimong inaakala ng sterile na ina at ng sobrang kampante na ama. Ito ang dahilan kung bakit ang mga katawang anak ni Abraham ay magdaranas ng parehong sumpa at sa huli ay magdaranas ng parehong pagtanggi mula sa Diyos.

Dahil nakilala ang Diyos at ang kanyang mga halaga, ang mga inapo ni Ismael ay maaaring pumili na mamuhay ayon sa kanyang mga tuntunin hanggang sa pagpasok sa alyansa ng mga Hudyo, ngunit ang pagpili na ito ay mananatiling indibidwal tulad ng walang hanggang kaligtasan na iaalay sa mga hinirang. Gayundin, tulad ng ibang mga tao sa lahat ng pinagmulan, ang kaligtasan kay Cristo ay iaalay sa kanila at ang landas tungo sa kawalang-hanggan ay magiging bukas sa kanila, ngunit sa masunuring pamantayan lamang ni Kristo na tagapagligtas, ipinako sa krus, namatay at nabuhay na mag-uli.

Gen.17:21: " *Itatatag ko ang aking tipan kay Isaac, na ipanganganak ni Sarah sa iyo sa panahong ito sa susunod na taon* .

Si Ismael ay 13 taong gulang sa panahon ng pangitaing ito ayon sa talata 27, siya ay magiging 14 na taong gulang kapag ipinanganak si Isaac. Ngunit iginigiit ng Diyos ang puntong ito: ang kanyang tipan ay itatatag kay Isaac, hindi kay Ismael. At siya ay ipanganganak ni Sarah.

Gen.17:22: " *Nang matapos siyang magsalita sa kanya, itinaas ng Diyos ang kanyang sarili kaysa kay Abraham* ."

Ang mga pagpapakita ng Diyos ay bihira at pambihira, at ito ay nagpapaliwanag kung bakit ang mga tao ay hindi nasanay sa mga banal na himala at kung bakit, tulad ni Abraham, ang kanilang pangangatuwiran ay nananatiling nakakondisyon ng mga likas na batas ng buhay sa lupa. Ang kanyang mensahe ay inihatid, ang Diyos ay umatras.

Gen.17:23: " *Kinuha ni Abraham si Ismael na kaniyang anak, at ang lahat ng ipinanganak sa kaniyang bahay, at ang lahat ng kaniyang binili ng salapi, ang lahat ng lalake sa mga tao sa sangbahayan ni Abraham; at tinuli niya sila nang araw ding iyon, ayon sa utos na ibinigay sa kanya ng Diyos* ."

Ang utos na ibinigay ng Diyos ay agad na naisakatuparan. Ang kanyang pagsunod ay nagbibigay-katwiran sa kanyang tipan sa Diyos. Ang makapangyarihang panginoon ng unang panahon ay bumili ng mga tagapaglingkod at ang katayuan ng alipin ay umiral at hindi pinagtatalunan. Sa katunayan, ang magpapaduda sa paksa ay ang paggamit ng karahasan at pagmamaltrato sa mga tagapaglingkod. **Ang katayuan ng alipin ay ganoon din sa lahat ng tinubos ni Jesucristo, maging sa ngayon** .

Gen.17:24: " *Si Abraham ay siyamnapu't siyam na taong gulang nang siya ay tuliin* ."

Ang paglilinaw na ito ay nagpapaalala sa atin na ang pagsunod ay kinakailangan ng Diyos mula sa mga tao, anuman ang kanilang edad; mula sa pinakabata hanggang sa pinakamatanda.

Gen.17:25: “ *Si Ismael na kaniyang anak ay labing tatlong taong gulang nang siya ay tuliin* .”

Siya ay magiging 14 na taon na mas matanda kaysa sa kanyang kapatid na si Isaac, na magtitiyak sa kanya ng kakayahang magdulot ng tunay na pinsala sa kanyang nakababatang kapatid, anak ng lehitimong asawa.

Gen.17:26: “ *Nang araw ding iyon ay tinuli si Abraham, gayundin si Ismael na kanyang anak* . ”

Naalala ng Diyos ang pagiging lehitimo ni Ismael kay Abraham na kanyang ama. Ang kanilang karaniwang pagtutuli ay nakaliligaw gaya ng pag-aangkin ng kanilang mga inapo na nagsasabing sila ay mula sa iisang Diyos. Dahil ang pag-angkin sa Diyos, hindi sapat na magkaroon ng parehong ninuno na makalaman na ama. At kapag inaangkin ng mga hindi naniniwalang Hudyo ang kaugnayang ito sa Diyos dahil sa kanilang amang si Abraham, tatanggihan ni Jesus ang argumentong ito at ipapataw sa kanila ang diyablo, si Satanas, ang ama ng kasinungalingan at mamamatay-tao mula pa sa simula. Ang sinabi ni Hesus sa mga mapanghimagsik na Hudyo sa kanyang panahon ay nalalapat din sa mga Arab at Muslim na pagpapanggap natin.

Gen.17:27: “ *At lahat ng mga lalake sa kaniyang bahay, maging ipinanganak sa kaniyang bahay, o nakuha sa pamamagitan ng salapi sa mga taga ibang lupa, ay tinuli na kasama niya* .”

Pagkatapos ng modelong ito ng pagsunod, makikita natin na ang mga kasawian ng mga Hebreo na umalis sa Ehipto ay palaging magmumula sa kanilang pagmamaliit sa pagsunod na ito na lubos na hinihingi ng Diyos, sa lahat ng panahon at hanggang sa katapusan ng mundo.

Genesis 18

Ang paghihiwalay ng magkapatid na kaaway

Gen.18:1 *: “Si Yahweh ay napakita sa kanya sa gitna ng mga encina ng Mamre, habang siya ay nakaupo sa pasukan ng kanyang tolda sa init ng araw* .”

Gen.18:2: “ *At itiningin niya ang kaniyang mga mata, at tumingin: at, narito, nakatayo sa tabi niya ang tatlong lalake. Nang makita niya sila, tumakbo siya upang salubungin sila mula sa pasukan ng kanyang tolda at yumukod sa lupa* .”

Si Abraham ay isang daang taong gulang na lalaki, alam niyang siya ay matanda na ngayon ngunit siya ay nagpapanatili ng magandang pisikal na hugis, dahil siya ay " *tumatakbo upang salubungin* " ang kanyang mga bisita. Nakilala ba niya sila bilang mga mensaherong *selestiyal* ? Ngunit ang kanyang nakikita ay "tatlong lalaki" at makikita natin sa kanyang reaksyon, ang kanyang kusang pagkamagiliw na bunga ng kanyang likas na mapagmahal na karakter.

Gen.18:3: “ *At sinabi niya, Panginoon, kung nakasumpong ako ng biyaya sa iyong paningin, isinasamo ko sa iyo, na huwag kang lumayo sa iyong lingkod* .”

Ang pagtawag sa isang bisita na “panginoon” ay ang resulta ng malaking pagpapakumbaba ni Abraham at muli ay walang katibayan na inakala niyang siya ay nakikipag-usap sa Diyos. Sapagkat, ang pagdalaw na ito ng Diyos sa isang kabuuang anyo ng tao ay katangi-tangi dahil kahit si Moises ay hindi pahihintulutang makita *ang “kaluwalhatian* ” ng mukha ng Diyos ayon sa Exo.33:20 hanggang 23: “ *Sinabi ni YaHWéH: Hindi mo magagawa upang makita ang aking mukha, sapagkat hindi ako makikita ng tao at mabubuhay. Sinabi ni Yahweh: Narito ang isang lugar na malapit sa akin; tatayo ka sa bato. Kapag ang aking kaluwalhatian ay lumipas, ilalagay kita sa isang guwang ng bato, at tatakpan kita ng aking kamay hanggang sa ako ay makalampas. At kapag ibinaling ko ang aking kamay, makikita mo ako sa likod, ngunit ang aking mukha ay hindi makikita* ." Kung ang pangitain ng *"kaluwalhatian* " ng Diyos ay ipinagbabawal, hindi niya ipinagbabawal ang kanyang sarili na magmukhang tao upang lapitan ang kanyang mga nilalang. Ginagawa ito ng Diyos upang bisitahin si Abraham, ang kanyang kaibigan, at gagawin niya itong muli sa anyo ni Jesu-Kristo mula sa kanyang paglilihi sa embryonic at hanggang sa kanyang nagbabayad-salang kamatayan.

Gen.18:4: “ *Hayaang may magdala ng kaunting tubig upang panghugas ng iyong mga paa; at magpahinga sa ilalim ng punong ito* ."

Nilinaw ng talatang 1, ito ay mainit, at ang pagpapawis ng mga paa ay nababalot ng alabok sa lupa nagbibigay-katwiran sa paghuhugas ng mga paa ng mga bisita. Ito ay isang kaaya-ayang alok na ginawa sa kanila. At ang atensyong ito ay para kay Abraham.

Gen.18:5: “ *Ako ay paroroon at kukuha ng isang piraso ng tinapay, upang palakasin ang iyong puso; pagkatapos nito, magpapatuloy ka sa iyong paglalakbay; sapagka't ito ang dahilan kung bakit ka dumaan sa iyong lingkod. Sumagot sila: Gawin mo ang iyong sinabi* .”

Dito makikita natin na hindi tinukoy ni Abraham ang mga bisitang ito bilang mga makalangit na nilalang. Ang atensyon na ipinapakita niya sa kanila ay isang patotoo sa kanyang likas na mga katangian ng tao. Siya ay mapagpakumbaba, mapagmahal, maamo, mapagbigay, matulungin at mapagpatuloy; mga bagay na nagpapamahal sa kanya sa Diyos. Sa aspetong ito ng tao, sinasang-ayunan at tinatanggap ng Diyos ang lahat ng kanyang mga panukala.

Gen.18:6: “ *Si Abraham ay nagmadaling pumasok sa kaniyang tolda kay Sara, at sinabi: Magmadali, tatlong takal ng mainam na harina, masahin mo, at gumawa ng mga tinapay* .

Ang pagkain ay kapaki-pakinabang sa katawang laman at pagkakita sa tatlong katawang laman sa harapan niya, si Abraham ay naghanda ng pagkain upang mapanumbalik ang pisikal na lakas ng kanyang mga bisita.

Gen.18:7: “ *At tumakbo si Abraham sa kaniyang kawan, at kumuha ng isang malambot at mabuting guya, at ibinigay sa isang alipin, na nagmadaling ihanda* .

Ang pagpili ng malambot na guya ay higit na nagpapakita ng pagkabukas-palad at likas na kabutihan; ang kanyang kasiyahan sa pagpapasaya sa kanyang

kapwa. Upang makamit ang resultang ito ay nag-aalok ito ng pinakamahusay sa mga bisita nito.

Gen.18:8: “ *At kumuha pa siya ng cream at gatas, kasama ng guya na inihanda, at inihain sa harap nila. Siya mismo ang tumabi sa kanila, sa ilalim ng puno. At kumain na sila* ."

Ang mga pagkaing ito na katakam-takam ay inihahandog sa mga dumaraan na estranghero, mga taong hindi niya kilala ngunit tinatrato niya bilang mga miyembro ng sarili niyang pamilya. Ang pagkakatawang-tao ng mga bisita ay tunay na totoo dahil kumakain sila ng pagkaing ginawa para sa tao.

Gen.18:9: “ *Nang magkagayo'y sinabi nila sa kaniya, Saan naroon si Sara na iyong asawa? Sumagot siya: Nandoon siya, sa tolda* .

Dahil ang pagsubok ng host ay isang tagumpay sa kaluwalhatian ng Diyos at sa kanya, ang mga bisita ay nagpahayag ng kanilang tunay na kalikasan sa pamamagitan ng pagbibigay ng pangalan sa kanyang asawa, "Sarah", na ipinagkaloob sa kanya ng Diyos sa kanyang nakaraang pangitain.

Gen.18:10: “ *Sinabi ng isa sa kanila, Babalik ako sa iyo sa panahong ito; at narito, si Sara na iyong asawa ay magkakaanak ng isang lalake. Si Sarah ay nakikinig sa pasukan ng tolda, na nasa likuran niya* .”

Pansinin natin na sa hitsura ng tatlong bisita, walang makikilala si YaHWéh mula sa dalawang anghel na kasama niya. Ang makalangit na buhay ay ipinakita dito at inilalantad ang egalitarian na kahulugan na naghahari doon.

Habang ang isa sa tatlong bisita ay nag-aanunsyo sa nalalapit na kapanganakan ni Sarah, nakikinig siya mula sa pasukan sa tolda hanggang sa kung ano ang sinasabi at tinukoy ng teksto kung sino ang " *nasa likuran niya* "; na nangangahulugan na hindi niya siya nakita at hindi maaaring malaman ng tao ang kanyang presensya. Ngunit hindi sila lalaki.

Gen.18:11: “ *Si Abraham at si Sara ay matanda na at matanda na: at si Sara ay hindi na makaasang magkakaanak* .”

Tinukoy ng talata ang normal na kalagayan ng tao na karaniwan sa lahat ng sangkatauhan.

Gen.18:12: “ *At siya'y tumawa* ***sa kaniyang sarili*** *, na nagsasabi, Ngayong ako'y matanda na, magnanasa pa ba ako? Matanda na rin ang panginoon ko* .”

Pansinin muli ang katumpakan: " *Natawa siya* ***sa loob ng sarili*** "; na anopa't walang nakarinig sa kaniya na tumawa maliban sa Dios na buhay na sumisiyasat ng mga pag-iisip at mga puso.

Gen.18:13: “ *Sinabi ni Yahweh kay Abraham: Bakit tumawa si Sara, na nagsasabi: Talaga bang magkakaroon ako ng anak, kahit na ako ay matanda na?* »

Sinasamantala ng Diyos ang pagkakataon na ihayag ang kanyang banal na pagkakakilanlan, na nagbibigay-katwiran sa pagbanggit kay YaHWéH dahil siya ang nagsasalita sa ganitong pagpapakita ng tao kay Abraham. Ang Diyos lamang ang makakaalam ng mga nakatagong iniisip ni Sarah at ngayon ay alam na ni Abraham na ang Diyos ay nakikipag-usap sa kanya.

Gen.18:14: “ *Mayroon bang anumang bagay na kamangha-mangha sa bahagi ni YaHWéH? Sa takdang panahon ay babalik ako sa iyo, sa oras ding ito; at si Sarah ay magkakaroon ng isang anak na lalaki* .”

Nagiging awtoritaryan ang Diyos at malinaw na binago ang kanyang hula sa pangalang YaHWéH ng kanyang pagka-Diyos.

Gen.18:15: “ *Nagsinungaling si Sarah, na sinasabi, Hindi ako tumawa. Dahil natatakot siya. Ngunit sinabi niya: Sa kabilang banda, tumawa ka* ."

" *Nagsinungaling si Sarah* " sabi ng teksto dahil narinig ng Diyos ang kanyang lihim na pag-iisip, ngunit walang tawa ang lumabas sa kanyang bibig; kaya kaunting kasinungalingan lamang ito sa Diyos ngunit hindi sa tao. At kung sawayin siya ng Diyos, ito ay dahil hindi niya inaamin na kontrolado ng Diyos ang kanyang pag-iisip. Nagbibigay siya ng patunay, hanggang sa magsinungaling sa kanya. Ito ang dahilan kung bakit iginigiit niya sa pagsasabing: " *Sa kabaligtaran (ito ay hindi totoo), tumawa ka* ." Huwag nating kalimutan na ang taong pinagpala ng Diyos ay si Abraham at hindi si Sarah, ang kanyang lehitimong asawa, na nakikinabang lamang sa pagpapala ng kanyang asawa. Ang kanyang mga ideya ay nagbunga na sa sumpa ng pagsilang ni Ismael, ang hinaharap na namamanang kaaway at katunggali ng Israel; totoo na magawa ang isang banal na proyekto.

Gen.18:16: “ *At ang mga lalaking ito ay nagsitindig upang umalis, at tumingin sa dakong Sodoma. Sumama sa kanila si Abraham upang samahan sila* .

Napatay, pinalusog, at nabago kay Abraham at Sarah ang hinaharap na kapanganakan ng lehitimong anak na si Isaac, isiniwalat ng makalangit na mga bisita kay Abraham na ang kanilang pagdalaw sa lupa ay may isa pang misyon na nasa isip: ito ay may kinalaman sa Sodoma.

Gen.18:17: “ *Pagkatapos ay sinabi ni YaHWéH: Itatago ko ba kay Abraham ang aking gagawin?...* ”

Narito mayroon tayong tiyak na aplikasyon ng talatang ito mula sa Amos 3:7: “ *Sapagkat ang Panginoon, si YaHWéH, ay walang ginagawa nang hindi inihayag ang kaniyang lihim sa kaniyang mga lingkod na mga propeta* ”.

Gen.18:18: “ *Si Abraham ay tiyak na magiging isang dakila at makapangyarihang bansa, at sa kanya pagpapalain ang lahat ng mga bansa sa lupa* .”

Dahil sa karaniwang pagkawala ng kahulugan na inilalapat sa pang-abay na " *tiyak* ", naaalala ko na ang ibig sabihin nito ay: sa isang tiyak at ganap na paraan. Bago ihayag ang kanyang mapanirang proyekto, nagmadali ang Diyos upang bigyan ng katiyakan si Abraham tungkol sa kanyang sariling katayuan sa harap ng kanyang mukha at binago niya ang mga pagpapalang ipagkakaloob niya sa kanya. Ang Diyos ay nagsimulang magsalita tungkol kay Abraham sa ikatlong persona upang itaas siya sa ranggo ng isang dakilang makasaysayang katangian ng sangkatauhan. Sa pagkilos nito, ipinakita niya sa kanyang mga katawang-tao at espirituwal na mga inapo ang modelong kanyang pinagpapala at naaalala niya at binibigyang-kahulugan sa talatang darating.

Gen.18:19: “ *Sapagka't pinili ko siya, upang kaniyang utusan ang kaniyang mga anak at ang kaniyang sangbahayan pagkamatay niya, na ingatan*

ang daan ng Panginoon, sa katuwiran at katuwiran; lingap ni Abraham ang mga pangako na kaniyang ginawa sa kaniya ...

Ang inilalarawan ng Diyos sa talatang ito ay gumagawa ng lahat ng pagkakaiba sa Sodoma na Kanyang pupuksain. Hanggang sa katapusan ng mundo, ang mga pinili nito ay magiging tulad ng paglalarawang ito: ang pagsunod sa daan ni YaHWéH ay binubuo ng pagsasagawa ng katuwiran at katarungan; ang tunay na katuwiran at tunay na katarungan na itatayo ng Diyos sa mga teksto ng batas upang ituro sa kanyang bayang Israel. Ang paggalang sa mga bagay na ito ang magiging kondisyon para igalang ng Diyos ang kanyang mga pangako ng mga pagpapala.

Gen.18:20: " *At sinabi ni YaHWéH: Ang daing laban sa Sodoma at Gomorra ay lumaki, at ang kanilang kasalanan ay malaki* .

Inihatol ng Diyos ang Sodoma at Gomorra, ang mga lungsod ng mga hari na tinulungan ni Abraham noong sila ay sinalakay. Ngunit sa Sodoma rin pinili ng kanyang pamangkin na si Lot na manirahan, kasama ang kanyang pamilya at ang kanyang mga lingkod. Dahil alam niya ang pagkakaugnay ni Abraham sa kanyang pamangkin, pinarami ng Diyos ang mga anyo ng atensyon sa matanda upang ipahayag ang kanyang mga intensyon sa kanya. At para magawa ito, ibinababa niya ang kanyang sarili sa antas ng tao upang gawing tao ang kanyang sarili hangga't maaari upang mailagay ang kanyang sarili sa antas ng pangangatwiran ng tao ni Abraham na kanyang lingkod.

Gen.18:21: " *Kaya't ako'y bababa, at aking titingnan kung sila'y gumawa ng lubos ayon sa ulat na dumating sa akin; at kung hindi, malalaman ko* ."

Ang mga salitang ito ay kaibahan sa kaalaman ng mga iniisip ni Sarah, dahil hindi maaaring balewalain ng Diyos ang antas ng imoralidad na naabot sa dalawang lunsod na ito ng kapatagan at sa kanilang masaganang kasaganaan. Ang reaksyong ito ay nagpapakita ng pangangalaga na ginagawa niya upang tanggapin ng kanyang tapat na lingkod ang makatarungang hatol ng kanyang paghatol.

Gen.18:22: " *At umalis ang mga lalake, at nagtungo sa Sodoma. Ngunit si Abraham ay nakatayo pa rin sa harapan ni YaHWéH* ."

Dito, ang paghihiwalay ng mga bisita ay nagpapahintulot kay Abraham na makilala sa kanila ang buhay na Diyos, si YaHWéH, na naroroon sa kanya sa isang simpleng hitsura ng tao na naghihikayat sa pagpapalitan ng mga salita. Lalakas ang loob ni Abraham hanggang sa punto ng pakikipag-ugnayan sa Diyos sa isang uri ng pakikipagkasundo upang matamo ang kaligtasan ng dalawang lunsod, na ang isa ay tinitirhan ng kanyang mahal na pamangkin na si Lot.

Gen.18:23: " *Lumapit si Abraham at nagsabi, Iyong lilipulin din ba ang matuwid kasama ng masama?* »

Ang tanong na itinanong ni Abraham ay makatwiran, dahil sa sama-samang pagkilos ng hustisya, ang sangkatauhan ay nagiging sanhi ng pagkamatay ng mga inosenteng biktima na tinatawag na collateral damage. Ngunit kung hindi matukoy ng sangkatauhan ang pagkakaiba, magagawa ng Diyos. At magbibigay siya ng patunay nito kay Abraham at sa atin na nagbabasa ng kanyang patotoo sa Bibliya.

Gen.18:24: “ *Marahil ay mayroong limampung matuwid na tao sa gitna ng bayan: lilipulin mo rin ba sila, at hindi mo patatawarin ang bayan dahil sa limampung matuwid na nasa gitna niyaon? 'Siya ?* »

Sa kanyang malumanay at mapagmahal na kaluluwa, si Abraham ay puno ng ilusyon at naisip niya na posible na makahanap ng hindi bababa sa 50 matuwid na tao sa dalawang lungsod na ito at tinawag niya ang 50 posibleng matuwid na mga tao na makuha mula sa Diyos ang biyaya ng dalawang lungsod sa mismong pangalan ng kanyang perpektong hustisya na hindi kayang hampasin ang inosente sa may kasalanan.

Gen.18:25: “ *Ang patayin ang matuwid na kasama ng masama, upang maging sa matuwid na gaya ng kasama ng masama, malayo sa iyo! Malayo sayo ! Hindi ba siya na humahatol sa buong lupa ay gagawa ng katarungan?* »

Kaya iniisip ni Abraham na lutasin ang problema sa pamamagitan ng pagpapaalala sa Diyos kung ano ang hindi niya magagawa nang hindi itinatanggi ang kanyang personalidad na napakakabit sa kahulugan ng perpektong katarungan.

Gen.18:26: “ *At sinabi ni YaHWéH: Kung makakita ako ng limampung taong matuwid sa Sodoma sa gitna ng lungsod, patatawarin ko ang buong lungsod alang-alang sa kanila* .

Sa pagtitiis at kabaitan, hinayaan ni YaHWéH na magsalita si Abraham at sa kanyang tugon ay pinatunayan niyang tama siya: sapagka't 50 taong matuwid ang mga lungsod ay hindi mawawasak.

Gen.18:27: “ *Sumagot si Abraham at nagsabi, Narito, nangahas akong magsalita sa Panginoon, ako na alabok at abo* .”

Ito ba ay ang pag-iisip ng " *alabok at abo* " na may matitirang di-makadiyos na mga tao pagkatapos ng pagkawasak ng dalawang lungsod sa libis? Gayunpaman, ipinagtapat ni Abraham na siya mismo ay " *alikabok at abo* ".

Gen.18:28: “ *Marahil ay magkukulang ang lima sa limampung matuwid: sapagka't lima ay lilipulin mo ang buong bayan? At sinabi ng Panginoon, Hindi ko lilipulin, kung makasumpong ako roon ng apatnapu't limang taong matuwid* .

Ang katapangan ni Abraham ay hahantong sa kanya upang ipagpatuloy ang kanyang pakikipagtawaran sa pamamagitan ng pagpapababa sa bawat pagkakataon na ang bilang ng mga hinirang na posibleng matagpuan at siya ay titigil sa talata 32 sa bilang ng sampung matuwid. At sa bawat pagkakataon ay ipagkakaloob ng Diyos ang kanyang biyaya dahil sa bilang na iminungkahi ni Abraham.

Gen.18:29: “ *Nagpatuloy si Abraham sa pagsasalita sa kaniya, at sinabi, Marahil ay magkakaroon doon ng apatnapung taong matuwid. At sinabi ng Panginoon: Wala akong gagawin alang-alang sa apatnapu't* ito .

Gen.18:30: “ *Sinabi ni Abraham, Huwag magalit ang Panginoon, at magsasalita ako. Marahil ay magkakaroon ng tatlumpung matuwid na tao doon. At sinabi ni Yahweh: Wala akong gagawin kung makatagpo ako roon ng tatlumpung matuwid* .

Gen.18:31: “ *Sinabi ni Abraham, Narito, nangahas akong magsalita sa Panginoon. Marahil ay magkakaroon ng dalawampung matuwid na tao doon. At sinabi ni Yawe: Hindi ko lilipulin ito alang-alang sa* dalawampung ito .

Gen.18:32: “ *Sinabi ni Abraham, Huwag magalit ang Panginoon, at hindi na ako magsasalita ng higit pa sa panahong ito. Marahil ay magkakaroon ng sampung matuwid na tao doon. At sinabi ni Yahweh: Hindi ko ito lilipulin alang-alang sa sampung matuwid na ito* .

Dito nagtatapos ang pakikipagkasundo ni Abraham na nauunawaan na may limitasyon na itatakda kung saan ang kanyang pagpipilit ay hindi makatwiran. Huminto siya sa bilang ng sampung matuwid na tao. Malaki ang paniniwala niya na ang bilang ng matuwid na tao ay dapat matagpuan sa dalawang tiwaling lunsod na ito, kung mabibilang lamang si Lot at ang kaniyang mga kamag-anak.

Gen.18:33: “ *Umalis si Yahweh nang matapos niyang makipag-usap kay Abraham. At bumalik si Abraham sa kanyang tahanan* .”

Ang makalupang pagkikita ng dalawang magkaibigan, ang isang makalangit at ang Makapangyarihang Diyos at ang isa pa, ang tao, alabok ng lupa, ay nagwakas, at ang bawat isa ay babalik sa kanilang mga hanapbuhay. Si Abraham patungo sa kanyang tirahan at si YaHWéH patungo sa Sodoma at Gomorrah kung saan ang kanyang mapangwasak na paghatol ay mahuhulog.

Sa kanyang pakikipagpalitan sa Diyos, inihayag ni Abraham ang kanyang pagkatao na nasa larawan ng Diyos, na nag-aalala na makita ang tunay na katarungan na maisakatuparan habang binibigyang buhay ang matibay nitong mahalagang halaga. Ito ang dahilan kung bakit ang pakikipagkasundo ng kanyang lingkod ay makapagpapasaya at makapagpapasaya lamang sa puso ng Diyos na lubos na nagbabahagi ng kanyang damdamin.

Genesis 19

Paghihiwalay sa isang emergency

Gen.19:1: “ *Dumating ang dalawang anghel sa Sodoma nang gabi; at si Lot ay nakaupo sa pintuan ng Sodoma. Nang makita sila ni Lot, tumindig siya upang salubungin sila, at nagpatirapa sa lupa* .”

Kinikilala natin sa pag-uugaling ito ang mabuting impluwensya ni Abraham sa kanyang pamangkin na si Lot dahil ipinakita niya ang parehong pagkamaalalahanin sa mga dumadaang bisita. At ginagawa niya ito nang may higit na pansin, dahil alam niya ang masamang moral ng mga naninirahan sa lungsod ng Sodoma kung saan siya nanirahan.

Gen.19:2: “ *Nang magkagayo'y sinabi niya, Narito, aking mga panginoon, isinasamo ko sa inyo, pumasok kayo sa bahay ng inyong lingkod, at doon kayo magpalipas ng gabi; hugasan ang iyong mga paa; ikaw ay babangon ng maaga sa umaga, at ikaw ay magpapatuloy sa iyong paglalakbay. Hindi, sagot nila, magpapalipas kami ng gabi sa kalye* .”

Tungkulin ni Lot na tanggapin ang mga taong dumadaan sa kanyang tahanan upang protektahan sila mula sa walang kahihiyan at malisyosong pagkilos ng mga tiwaling naninirahan. Nakita namin ang parehong malugod na mga salita na sinabi ni Abram sa kanyang tatlong bisita. Tunay na si Lot ay isang matuwid

na tao na hindi hinayaan ang kanyang sarili na mabulok sa pamamagitan ng kanyang pakikihalubilo sa mga masasamang nilalang ng lungsod na ito. Ang dalawang anghel ay dumating upang wasakin ang lungsod ngunit bago ito wasakin, nais nilang lituhin ang kasamaan ng mga naninirahan sa pamamagitan ng paghuli sa kanila sa akto, sa aktibong pagpapakita ng kanilang kasamaan. At para makuha ang resultang ito, sapat na para sa kanila na magpalipas ng gabi sa lansangan upang salakayin ng mga Sodomita.

Gen.19:3: " *Nguni't sila'y hinimok ni Lot nang labis, na sila'y nagsiparoon sa kaniya at nagsipasok sa kaniyang bahay. Binigyan niya sila ng isang piging, at nagluto ng tinapay na walang lebadura. At kumain na sila* ."

Kaya naman nagtagumpay si Lot sa pagkumbinsi sa kanila, at tinanggap nila ang kaniyang pagkamapagpatuloy; na nagbibigay pa rin sa kanya ng pagkakataong ipakita ang kanyang pagkabukas-palad gaya ng ginawa ni Abraham bago siya. Ang karanasan ay nagtuturo sa kanila na matuklasan ang magandang kaluluwa ni Lot, isang matuwid na tao sa gitna ng mga hindi makatarungan.

Gen.19:4: " *Hindi pa sila natutulog nang ang mga tao ng lungsod, ang mga tao ng Sodoma, ay nakapaligid sa bahay, mula sa mga bata hanggang sa matatanda; ang buong populasyon ay tumakbo* ."

Ang pagpapakita ng kasamaan ng mga naninirahan ay higit pa sa inaasahan ng dalawang anghel, yamang sila ay dumating upang hanapin sila maging sa bahay kung saan sila tinanggap ni Lot. Pansinin ang antas ng pagkahawa ng kasamaang ito: " *mula sa mga bata hanggang sa mga matatanda* ". Ang paghatol ni YaHWéH kung gayon ay ganap na makatwiran.

Gen.19:5: " *At tinawag nila si Lot, at sinabi sa kaniya, Saan nandoon ang mga lalaking pumasok sa iyo ngayong gabi? Ilabas mo sila sa amin, upang makilala namin sila* ."

Ang mga taong walang muwang ay maaaring malinlang ng mga intensyon ng mga Sodomita, dahil ito ay hindi isang kahilingan para sa kakilala ngunit para sa kaalaman sa biblikal na kahulugan ng termino ng halimbawang "Nakilala ni Adan ang kanyang asawa at nanganak siya ng isang anak na lalaki." Ang kasamaan ng mga taong ito samakatuwid ay ganap at walang lunas.

Gen.19:6: " *Lumabas si Lot sa kanila sa pintuan ng bahay, at isinara niya ang pinto sa likuran niya* ."

Ang matapang na si Lot na nagmamadaling pumunta sa kanyang sarili upang salubungin ang mga kasuklam-suklam na nilalang at nag-iingat na isara ang pinto ng kanyang tahanan sa likuran niya upang maprotektahan ang kanyang mga bisita.

Gen.19:7: " *At sinabi niya: Mga kapatid ko, isinasamo ko sa inyo, huwag kayong gumawa ng masama;* »

Pinapayuhan ng mabuting tao ang masama na huwag gumawa ng masama. Tinawag niya silang "mga kapatid" dahil sila ay mga taong katulad niya at pinanatili niya sa kanyang sarili ang pag-asa na mailigtas ang ilan sa kanila mula sa kamatayan kung saan ang kanilang paggawi ay nagtuturo sa kanila.

Gen.19:8: " *Narito, mayroon akong dalawang anak na babae na hindi pa nakakakilala ng lalaki; Ilalabas ko sila sa inyo, at magagawa ninyo sa kanila ang*

gusto ninyo. Huwag lamang gawin ang anumang bagay sa mga lalaking ito dahil dumating sila sa anino ng aking bubong .”

Para kay Lot, ang pag-uugali ng mga Sodomita ay umabot sa taas na hindi pa naabot sa karanasang ito. At para protektahan ang kanyang dalawang bisita, pumunta siya upang ialay ang kanyang dalawang dalagang anak na babae bilang kapalit nito.

Gen.19:9: “ *Sinabi nila, Umalis ka! Sinabi nilang muli: Ang isang ito ay dumating bilang isang estranghero, at nais niyang kumilos bilang hukom! Well, mas masahol pa ang gagawin namin sa iyo kaysa sa kanila. At sa marahas na pagdiin kay Lot, sila ay lumapit upang sirain ang pinto* .”

Ang mga salita ni Lot ay hindi nagpakalma sa nagtitipon na grupo, at ang mga halimaw na nilalang na ito, sabi nila, ay naghahanda na gumawa ng mas masahol pa sa kanya kaysa sa kanila. Pagkatapos ay sinubukan nilang sirain ang pinto.

Gen.19:10: “ *At iniunat ng mga lalaki ang kanilang mga kamay, at dinala sa kanila si Lot sa bahay, at isinara ang pinto* .”

Nang nasa panganib ang matapang na si Lot, ang mga anghel ay namagitan at dinala si Lot sa loob ng bahay.

Gen.19:11: “ *At kanilang binulag ang mga nasa pintuan ng bahay, mula sa kaliitan hanggang sa pinakadakila, na anopa't sila'y naghirap sa walang kabuluhan upang mahanap ang pintuan* " .

Sa labas, ang pinakamalapit na nasasabik na mga tao ay nabulag; ang mga nakatira sa bahay ay samakatuwid ay protektado.

Gen.19:12: “ *Sinabi ng mga lalaki kay Lot, Sino ang mayroon ka pa rito? Mga manugang, mga anak na lalaki, at mga anak na babae, at lahat ng pag-aari mo sa lungsod,* ***ilabas mo sila sa lugar na ito*** .”

Nakasumpong ng biyaya si Lot sa mga mata ng mga anghel at ng Diyos na nagpadala sa kanila. Para mailigtas ang kanyang buhay, kailangan niyang “ ***lumabas*** » ng lungsod at ang lambak ng kapatagan dahil lilipulin ng mga anghel ang mga naninirahan sa lambak na ito na magiging isang sona ng mga guho tulad ng lungsod ng Ai. Ang pag-aalay ng mga anghel ay umaabot sa lahat ng pag-aari niya sa buhay na mga nilalang na tao.

Sa temang ito ng **paghihiwalay** ang banal na utos na " ***lumabas*** " ay permanente. Dahil hinihimok niya ang kanyang mga nilalang na **ihiwalay ang kanilang mga sarili** sa kasamaan sa lahat ng anyo nito tulad ng mga huwad na simbahang Kristiyano. Sa Rev. 18:4 inutusan niya ang kanyang mga pinili na “ ***lumabas*** » ng “ *Babylon the great* ”, na una ay may kinalaman sa Katolikong relihiyon at pangalawa ang multiform na relihiyong Protestante, sa ilalim ng impluwensya kung saan sila ay nanatili hanggang sa sandaling ito. At gaya kay Lot, maliligtas lamang ang kanilang buhay sa pamamagitan ng pagsunod kaagad sa utos ng Diyos. Sapagkat, sa sandaling maipahayag na ang batas na gagawing obligado ang pahinga ng Linggo sa unang araw, ang katapusan ng panahon ng biyaya ay magwawakas. At pagkatapos ay huli na upang baguhin ang iyong opinyon at posisyon sa problemang ito.

Dito ko iginuhit ang iyong pansin sa panganib na kinakatawan ng pagpapaliban sa kinakailangang paggawa ng desisyon hanggang mamaya. Ang

ating buhay ay marupok, maaari tayong mamatay sa isang sakit, aksidente, o isang pag-atake, mga bagay na maaaring mangyari kung hindi pinahahalagahan ng Diyos ang ating kabagalan sa pagre-react, at sa kasong ito, ang katapusan ng panahon ng sama-samang biyaya ay mawawala ang lahat ng kahalagahan nito. , sapagkat siya na namatay bago siya, ay namatay sa kanyang kawalang-katarungan at sa kanyang paghatol ng Diyos. Alam ang problemang ito, sinabi ni Pablo sa Heb.3:7-8: " *Ngayon, kung marinig ninyo ang kanyang tinig, huwag ninyong patigasin ang inyong mga puso gaya ng sa paghihimagsik...* ". Kaya't laging may pangangailangang tumugon sa alok na ginawa ng Diyos, at ganito ang palagay ni Pablo ayon sa Heb.4:1: " *Kaya't tayo ay matakot, habang ang pangako ng pagpasok sa kanyang kapahingahan ay nananatili pa, na wala sa Inyo. mukhang hindi pa huli ang pagdating* ."

Gen.19:13: " *Sapagka't aming sisirain ang dakong ito, sapagka't ang daing laban sa mga naninirahan doon ay dakila sa harap ni YaHWéH. Isinugo kami ni YaHWéH upang sirain ito* ."

Sa pagkakataong ito, malapit na ang oras, ipinaalam ng mga anghel kay Lot ang dahilan ng kanilang presensya sa kanyang tahanan. Ang lungsod ay dapat mabilis na wasakin sa pamamagitan ng desisyon ni YaHWéH.

Gen.19:14: " *Lumabas si Lot at kinausap ang kaniyang mga manugang na kumuha ng kaniyang mga anak na babae: Tumindig kayo, sabi niya, umalis kayo sa dakong ito; sapagka't wawasakin ni YaHWéH ang lungsod. Pero, sa mga mata ng kanyang mga manugang, parang nagbibiro siya* ."

Ang mga manugang na lalaki ni Lot ay tiyak na wala sa antas ng kasamaan ng ibang mga Sodomita, ngunit para sa kaligtasan ay pananampalataya lamang ang binibilang. At malinaw, wala sila nito. Ang mga paniniwala ng kanilang biyenan ay hindi interesado sa kanila, at ang biglaang ideya na ang Diyos na si YaHWéH ay handang sirain ang lungsod ay sadyang hindi kapani-paniwala sa kanila.

Gen.19:15: " *Mula sa pagbubukang liwayway ng araw ay hinimok ng mga anghel si Lot, na sinasabi, Bumangon ka, isama mo ang iyong asawa at ang iyong dalawang anak na babae na narito, baka ikaw ay mapahamak sa pagkasira ng bayan* .

Ang pagkawasak ng Sodoma ay nagbunga ng nakakasakit na damdaming **paghihiwalay** na naghahayag ng pananampalataya at kawalan ng pananampalataya. Ang mga anak na babae ni Lot ay kailangang pumili kung sundin ang kanilang ama o ang kanilang asawa.

Gen.19:16: " *At habang siya'y naantala, ay hinawakan siya ng mga lalake sa kamay, siya, ang kaniyang asawa, at ang kaniyang dalawang anak na babae, sapagka't patawarin siya ni YaHWéH; Dinala nila siya at iniwan sa labas ng lungsod* .

Sa pagkilos na ito, ipinakita sa atin ng Diyos ang " *isang tatak na kinuha mula sa apoy* ". Muli ay para sa matuwid na si Lot na iniligtas ng Diyos, kasama niya, ang kanyang dalawang anak na babae at ang kanyang asawa. Kaya, napunit mula sa lungsod, natagpuan nila ang kanilang sarili sa labas, malaya at buhay.

Gen.19:17: “ *Nang mailabas niya sila, sinabi ng isa sa kanila, “Iligtas mo ang iyong buhay; huwag lumingon sa likuran mo, ni huminto sa buong kapatagan; tumakas ka sa bundok, baka mapahamak ka* .”

Ang kaligtasan ay nasa bundok, ang pagpili ay natitira kay Abraham. Sa gayon ay mauunawaan at ikinalulungkot ni Lot ang kanyang pagkakamali sa pagpili sa kapatagan at sa kasaganaan nito. Ang kanyang buhay ay nakataya, at kailangan niyang magmadali kung nais niyang maging ligtas kapag ang apoy ng Diyos ay tumama sa lambak. Inutusan siyang huwag lumingon. Ang pagkakasunud-sunod ay dapat kunin nang literal at matalinghaga. Ang kinabukasan at buhay ay nasa unahan ng mga nakaligtas sa Sodoma, dahil sa likod nila, hindi magtatagal ay wala nang iba kundi maliwanag na mga guho na nagniningas ng mga batong asupre na itinapon mula sa langit.

Gen.19:18: “ *Sinabi ni Lot sa kanila: Oh! hindi, Panginoon!* »

Ang utos na ibinigay ng anghel ay natakot kay Lot.

Gen.19:19: “ *Masdan, nakasumpong ako ng biyaya sa iyong paningin, at ipinakita mo ang kadakilaan ng iyong awa sa akin, sa pangangalaga ng aking buhay; ngunit hindi ako makakatakas sa bundok bago ako maabutan ng kapahamakan, at ako ay mapahamak* .”

Alam ni Lot ang rehiyong ito kung saan siya nakatira at alam niya na para maabot ang bundok ay aabutin siya ng maraming oras. Ito ang dahilan kung bakit siya nakikiusap sa anghel at nag-aalok sa kanya ng isa pang solusyon.

Gen.19:20: “ *Narito, ang lunsod na ito ay malapit sa akin upang makanlungan, at ito ay maliit. Ay! na makakatakas ako doon... hindi ba maliit?... at nabubuhay ang kaluluwa ko!* »

Sa dulo ng lambak ay Tsoar, isang salita na nangangahulugang maliit. Nakaligtas siya sa trahedya ng lambak upang magsilbing kanlungan para kay Lot at sa kaniyang pamilya.

Gen.19:21: “ *At sinabi niya sa kaniya, Narito, ipagkakaloob ko rin sa iyo ang biyayang ito, at hindi ko lilipulin ang lungsod na iyong sinasalita* .”

Ang presensya ng lunsod na ito ay nagpapatotoo pa rin sa dramatikong yugtong ito na nakaapekto sa mga lunsod ng libis ng kapatagan kung saan matatagpuan ang dalawang lungsod na Sodoma at Gomorra.

Gen.19:22: “ *Magmadali at sumilong ka doon, dahil wala akong magagawa hanggang sa makarating ka doon. Ito ang dahilan kung bakit ang pangalan ng Zoar ay ibinigay sa lungsod na ito* .

Ang anghel ay umaasa na ngayon sa kanyang kasunduan at maghihintay hanggang sa makapasok si Lot sa Zoar upang hampasin ang libis.

Gen.19:23: “ *Ang araw ay sumisikat sa lupa nang si Lot ay pumasok sa Zoar* .”

Para sa mga Sodomita ang isang bagong araw ay tila inihayag sa ilalim ng isang magandang pagsikat ng araw; isang araw tulad ng iba...

Gen.19:24: “ *Pagkatapos ay nagpaulan si YaHWéH ng asupre at apoy mula sa langit sa Sodoma at sa Gomorrah mula kay YaHWéH* .”

Ang mahimalang banal na pagkilos na ito ay nakatanggap ng makapangyarihang patotoo sa pamamagitan ng mga pagtuklas ng Adventist archaeologist na si Ron Wyatt. Tinukoy niya ang lugar ng lungsod ng Gomorra na

ang mga tirahan ay nakasandal sa isa't isa sa kanlurang dalisdis ng bundok na nasa hangganan ng lambak na ito. Ang lupa ng lugar na ito ay gawa sa mga sulfur na bato na kapag nakalantad sa apoy, ay nagniningas pa rin hanggang ngayon. Sa gayon ang banal na himala ay ganap na pinagtibay at karapat-dapat sa pananampalataya ng mga hinirang.

Taliwas sa madalas na iniisip at sinasabi, ang Diyos ay hindi tumawag sa kapangyarihang nukleyar upang sirain ang lambak na ito, ngunit sa mga batong asupre at purong asupre, na tinatayang nasa 90% na kadalisayan, na katangi-tangi ayon sa mga dalubhasa. Ang langit ay hindi nagdadala ng mga ulap ng asupre, kaya masasabi kong ang pagkawasak na ito ay gawa ng Diyos na lumikha. Magagawa niyang lumikha ng anumang bagay ayon sa kanyang pangangailangan mula noong nilikha niya ang lupa, ang langit at lahat ng nilalaman nito.

Gen.19:25: " *Kanyang winasak ang mga bayang iyon, at ang buong kapatagan, at ang lahat ng mga naninirahan sa mga lungsod, at ang mga halaman sa lupa* ."

Ano ang maaaring mabuhay sa isang lugar na napapailalim sa pag-ulan ng mga bato ng nagniningas na asupre? Wala, maliban sa mga bato at asupre na bato pa rin.

Gen.19:26: " *Lumingon ang asawa ni Lot, at siya ay naging haliging asin* ."

Ang pagbabalik-tanaw mula sa asawa ni Lot ay nagpapakita ng mga panghihinayang at isang nananatiling interes sa isinumpang lugar na ito. Ang estado ng pag-iisip na ito ay hindi nakalulugod sa Diyos at ipinakilala niya ito sa pamamagitan ng pagbabago ng kanyang katawan sa isang haligi ng asin, ang imahe ng ganap na espirituwal na pagkabaog.

Gen.19:27: " *Si Abraham ay bumangon nang maaga sa kinaumagahan upang pumunta sa lugar kung saan siya nakatayo sa harapan ni YaHWéH* ."

Palibhasa'y walang kamalay-malay sa drama na naganap, pumunta si Abraham sa puno ng oak ng Mamre kung saan niya tinanggap ang kaniyang tatlong bisita.

Gen.19:28: " *At tumingin siya sa Sodoma at Gomorra, at sa buong lupain ng kapatagan; at, narito, nakita niya ang usok na tumataas mula sa lupa, gaya ng usok ng isang hurno* ."

Ang bundok ay isang mahusay na obserbatoryo. Mula sa kanyang taas, pinamunuan ni Abraham ang rehiyon at alam niya kung saan matatagpuan ang lambak ng Sodoma at Gomorra. Kung ang lupa ng lugar ay isang incandescent brazier pa rin, sa itaas ay tumataas ang isang matulis na usok na dulot ng asupre at sa pamamagitan ng pagkonsumo ng lahat ng mga materyales na nakolekta sa isang lungsod ng tao. Ang lugar ay hinatulan sa sterility hanggang sa katapusan ng mundo. Doon lamang matatagpuan ang mga bato, mga bato, mga batong asupre, at asin, maraming asin na nagtataguyod ng pagkabaog ng lupa.

Gen.19:29: " *Nang wasakin ng Diyos ang mga lungsod ng kapatagan, naalaala niya si Abraham; at pinatakas niya si Lot mula sa gitna ng kapahamakan, na sa pamamagitan nito ay giniba niya ang mga lunsod na pinagtitirahan ni Lot* ."

Ang paglilinaw na ito ay mahalaga dahil ipinakikita nito sa atin na iniligtas ng Diyos si Lot para lamang mapalugdan si Abraham, ang kanyang tapat na lingkod. Kaya naman hindi siya tumigil sa paninisi sa kaniya dahil sa kaniyang pagpili para sa maunlad na libis at sa mga tiwaling lunsod nito. At ito ay nagpapatunay na siya nga ay naligtas mula sa kapalaran na kilala ng Sodoma bilang "isang tatak na inagaw mula sa apoy" o, lubhang tumpak.

Gen.19:30: " *Iniwan ni Lot ang Zoar patungo sa kaitaasan, at nanirahan sa bundok, kasama ng kaniyang dalawang anak na babae, sapagka't siya'y natakot na manatili sa Zoar. Siya ay nanirahan sa isang kuweba, siya at ang kanyang dalawang anak na babae* ."

Ang pangangailangan para sa **paghihiwalay** ngayon ay naging malinaw kay Lot. At siya ang nagpasiya na huwag manatili sa Zoar na, bagama't "maliit" ay pinaninirahan din ng mga taong tiwali at makasalanan sa harap ng Diyos. Sa kanyang turn, pumunta siya sa bundok at, malayo sa anumang kaginhawaan, nakatira kasama ang kanyang dalawang anak na babae sa isang kuweba, isang natural na ligtas na kanlungan na iniaalok ng nilikha ng Diyos.

Gen.19:31: " *Sinabi ng nakatatanda sa nakababata, Ang aming ama ay matanda na; at walang tao sa bansa na lalapit sa atin, ayon sa kaugalian ng lahat ng bansa* ."

Walang nakakainis sa mga inisyatiba ng dalawang anak ni Lot. Ang kanilang pagganyak ay nabigyang-katwiran at sinang-ayunan ng Diyos dahil sila ay kumikilos na may layuning magbigay ng mga inapo sa kanilang ama. Kung wala ang pagganyak na ito ang inisyatiba ay magiging incest.

Gen.19:32: " *Halika, painumin natin ng alak ang ating ama, at sumiping tayo sa kaniya,* ***upang ating maingatan ang lahi ng ating ama*** ."

Gen.19:33: " *Kaya't pinainom nila ng alak ang kanilang ama nang gabing iyon; at ang panganay ay natulog na kasama ng kanyang ama: hindi niya napansin ni kapag siya ay nahiga o kapag siya ay bumangon* ."

Gen.19:34: " *Kinabukasan ay sinabi ng matanda sa nakababata, Narito, ako'y natulog kagabi na kasama ng aking ama; painumin natin siyang muli ng alak ngayong gabi, at yumaon at matulog na kasama niya,* ***upang ating mapangalagaan ang lahi ng ating ama*** ."

Gen.19:35: " *Muli nilang pinainom ng alak ang kanilang ama nang gabing iyon; at ang bunso ay natulog na kasama niya: hindi niya napansin ni kapag siya ay nahiga o kapag siya ay bumangon* ."

Ang kabuuang kawalan ng malay ni Lot sa pagkilos na ito ay nagbibigay sa proseso ng imahe ng artipisyal na pagpapabinhi na inilapat sa mga hayop at tao sa ating huling panahon. Walang kahit na katiting na paghahanap ng kasiyahan at ang bagay ay hindi mas nakakagulat kaysa sa pagsasama ng magkakapatid sa simula ng sangkatauhan.

Gen.19:36: " *Ang dalawang anak ni Lot ay nabuntis ng kanilang ama* ."

Mapapansin natin sa dalawang anak ni Lot na ito ang pambihirang mga katangian ng pagsasakripisyo sa sarili para sa kapakinabangan ng karangalan ng kanilang ama. Bilang mga walang asawang ina, palakihin nilang mag-isa ang kanilang anak, opisyal na walang ama, at sa gayon ay tinatalikuran nila ang pagkuha ng asawa, asawa, kasama.

Gen.19:37: " *Ang panganay ay nanganak ng isang lalake, at tinawag ang kaniyang pangalan na Moab: siya ang ama ng mga Moabita hanggang sa araw na ito* ."

Gen.19:38: " *Ang bunso naman ay nanganak ng isang lalake, at tinawag niya ang kaniyang pangalan na Ben Ami: siya ang ama ng mga Ammonita hanggang sa araw na ito* **.**

Masusumpungan natin, sa hula ng Daniel 11:41, ang pagbanggit sa mga inapo ng dalawang anak na lalaki: " *Siya ay papasok sa pinakamagandang lupain, at marami ang mabubuwal; ngunit ang Edom,* ***Moab*** *, at ang pinuno ng mga anak ni* ***Ammon*** *ay maliligtas sa kaniyang kamay* ." Ang makalaman at espirituwal na buklod samakatuwid ay magbubuklod sa mga inapo sa Israel na itinatag kay Abraham, ang ugat pagkatapos ni Heber ng mga taong Hebreo. Ngunit ang mga karaniwang ugat na ito ay magpapasigla sa mga pag-aaway at itatakda ang mga inapo na ito laban sa bansang Israel. Sa Zefanias 2:8 at 9, ipinropesiya ng Diyos ang kapahamakan para sa Moab at sa mga anak ni Ammon: " *Narinig ko ang paglalait ng Moab at ang pang-iinsulto ng mga anak ni Ammon, nang kanilang nilapastangan ang aking bayan at naging mapagmataas laban sa mga hangganan nito. Ito ang dahilan kung bakit ako nabubuhay! sabi ng Panginoon ng mga hukbo, ng Dios ng Israel, Ang Moab ay magiging parang Sodoma, at ang mga anak ni Ammon ay parang Gomorra, isang dakong nababalot ng mga tinik, minahan ng asin, isang disyerto magpakailan man; sasamsam sa kanila ang natitira sa aking bayan, aariin sila ng nalalabi sa aking bansa* ."

Ito ay nagpapatunay na ang pagpapala ng Diyos ay kay Abraham lamang at hindi ito ibinahagi ng kanyang mga kapatid na ipinanganak mula sa iisang ama, si Terah. Kung si Lot ay nakinabang sa halimbawa ni Abraham, hindi ito ang mangyayari sa kaniyang mga inapo na isinilang mula sa kaniyang dalawang anak na babae.

Genesis 20

Paghihiwalay sa pamamagitan ng katayuan ng propeta ng Diyos

Sa pagpapanibago ng karanasan kay Faraon na iniulat sa Genesis 12, iniharap ni Abraham ang kanyang asawang si Sarah bilang kanyang kapatid kay Abimelech, hari ng Gerar (kasalukuyang Palestine malapit sa Gaza). Muli, ang reaksyon ng Diyos na nagpaparusa sa kanya ay nagtuklas sa kanya na ang asawa ni Sarah ay kanyang propeta. Ang kapangyarihan at takot ni Abraham ay lumaganap sa buong rehiyon.

Genesis 21

Ang paghihiwalay ng lehitimo at hindi lehitimo

Ang paghihiwalay sa pamamagitan **ng** pagsasakripisyo ng ating minamahal

Gen.21:1: “ *At dinalaw ng Panginoon si Sara, gaya ng kaniyang sinalita, at ginawa ng Panginoon kay Sara ang gaya ng kaniyang sinalita.* »

Sa pagdalaw na ito, tinapos ng Diyos ang matagal na pagiging baog ni Sarah.

Gen.21:2: “ *At naglihi si Sara at nanganak ng isang lalake kay Abraham sa kaniyang katandaan, sa takdang panahon na sinalita sa kaniya ng Dios.* »

Pinatutunayan ito ng Isa.55:11: “ *Gayon ang aking salita na lumalabas sa aking bibig: hindi ito babalik sa akin na walang kabuluhan, nang hindi nagawa ang aking kalooban at natupad ang aking mga plano* ”; ang pangakong ginawa kay Abraham ay tinupad, ang talata kung gayon ay nabigyang-katwiran. Ang anak na ito ay dumating sa mundo pagkatapos ipahayag ng Diyos ang kanyang kapanganakan. Ipinakita siya ng Bibliya bilang "anak ng pangako", na ginagawang isang makahulang uri si Isaac ng mesyanic na "Anak ng Diyos": si Jesus.

Gen.21:3: “ *At tinawag ni Abraham ang pangalan ng kaniyang anak na ipinanganak sa kaniya, na ipinanganak sa kaniya ni Sara, na Isaac.* »

Ang ibig sabihin ng pangalang Isaac ay: tumawa siya. Parehong natawa sina Abraham at Sarah nang marinig nilang ipahayag ng Diyos ang kanilang magiging anak. Kung positibo ang laughter of joy, hindi ito ang kaso ng mapanuksong tawa. Sa katunayan, pareho ang reaksyon ng mag-asawa bilang biktima ng pagtatangi ng tao. Dahil natatawa sila sa kakaisip sa mga reaksyon ng tao ng mga nakapaligid sa kanila. Mula noong baha, ang haba ng buhay ay lubhang pinaikli at para sa mga tao, ang edad na 100 ay nagmamarka ng advanced na katandaan; yung kung saan kaunti lang ang inaasahan natin sa buhay. Ngunit ang edad ay walang kahulugan sa konteksto ng isang relasyon sa Diyos na lumikha na nagtatakda ng mga limitasyon ng lahat ng bagay. At natuklasan ito ni Abraham sa kanyang karanasan at natanggap niya, sa pamamagitan ng Diyos, ang kayamanan, karangalan, at pagiging ama, sa pagkakataong ito, na lehitimo.

Gen.21:4: “ *At tinuli ni Abraham ang kaniyang anak na si Isaac nang siya ay walong araw, gaya ng iniutos sa kaniya ng Dios.* »

Ang lehitimong anak naman ay tinuli. Ang utos ng Diyos ay sinusunod.

Gen.21:5: “ *At si Abraham ay may isang daang taon nang ipinanganak sa kaniya si Isaac na kaniyang anak.* »

Ang bagay ay kapansin-pansin, ngunit hindi ayon sa mga pamantayang antediluvian.

Gen.21:6: “ *At sinabi ni Sara, Binigyan ako ng Dios na tumawa; ang makakarinig nito ay tatawanan ako.* »

Nakakatawa si Sarah sa sitwasyon dahil tao siya at biktima ng pagtatangi ng tao. Ngunit ang pagnanais na tumawa ay sumasalamin din sa isang hindi inaasahang kagalakan. Tulad ni Abraham na kanyang asawa, nagkakaroon siya ng posibilidad na manganak sa edad na hindi na ito maiisip sa mga tuntunin ng normalidad ng tao.

Gen.21:7: “ *At sinabi niya: Sino ang magsasabi kay Abraham: Magpapasuso ng mga anak si Sara? Sapagka't ipinanganak ko siya sa kaniyang katandaan.* »

Ang bagay ay talagang katangi-tangi at ganap na mapaghimala. Kung titingnan ang mga salitang ito ni Sarah sa antas ng propesiya, makikita natin kay Isaac ang anak na nagpropesiya ng bagong tipan kay Kristo, habang si Ismael ay nagpropesiya ng anak ng unang tipan. Sa pamamagitan ng pagtanggi niya kay Kristo Jesus, ang likas na anak na ito na ipinanganak ayon sa laman sa pamamagitan ng tanda ng pagtutuli ay tatanggihan ng Diyos bilang pabor sa Kristiyanong anak na pinili sa pamamagitan ng pananampalataya. Gaya ni Isaac, ang Kristong tagapagtatag ng bagong tipan ay ipanganganak sa makahimalang paraan upang ihayag at katawanin ang Diyos sa anyo ng tao. Sa kabaligtaran, si Ismael ay ipinaglihi lamang sa mga batayan ng laman at mahigpit na pagkaunawa ng tao.

Gen.21:8: “ *At lumaki ang bata, at inihiwalay sa suso; at si Abraham ay gumawa ng isang malaking piging sa araw na si Isaac ay ihiwalay sa suso.* »

Ang sanggol na pinasuso ay magiging nagdadalaga na, at para kay Amang Abraham, isang hinaharap na bukas ang puno ng pangako at kaligayahan na kanyang ipinagdiriwang nang may kagalakan.

Gen.21:9: “ *At nakita ni Sara na tumatawa ang anak ni Agar na Egipcio, na kaniyang ipinanganak kay Abraham; at sinabi niya kay Abraham:* "

Malinaw na may malaking lugar ang pagtawa sa buhay ng pinagpalang mag-asawa. Ang poot at paninibugho ni Ismael kay Isaac, ang lehitimong anak, ay umakay sa kanya upang tumawa, na kinukutya siya. Para kay Sarah, ang hangganan ng kung ano ang matitiis ay naabot na: pagkatapos ng panunuya ng ina ay dumating ang sa anak; ito ay sobra.

Gen.21:10: “ ***Palayasin mo ang*** *aliping ito at ang kanyang anak; sapagka't ang anak ng aliping ito ay hindi magmamana kasama ng aking anak, na kasama ni Isaac.* »

Maiintindihan natin ang pagkagalit ni Sarah pero tingnan mo ako sa itaas. Ipinropesiya ni Sarah ang hindi pagiging karapat-dapat ng unang alyansa na hindi magmamana kasama ng mga hinirang ang bago, batay sa pananampalataya sa katarungan ni Kristo Hesus.

Gen.21:11: “ *At totoong masama sa paningin ni Abraham, dahil sa kaniyang anak.* »

Si Abraham ay hindi tumugon tulad ni Sarah dahil ang kanyang damdamin ay ibinahagi sa pagitan ng kanyang dalawang anak na lalaki. Ang kapanganakan ni Isaac ay hindi nag-aalis ng 14 na taon ng pagmamahal na nagbigkis sa kanya kay Ismael.

Gen.21:12: “ *At sinabi ng Dios kay Abraham, Huwag nawang maging masama sa iyong paningin dahil sa bata, at dahil sa iyong alilang babae. Sa lahat ng sinabi sa iyo ni Sara, dinggin mo ang kaniyang tinig: sapagka't kay Isaac ay tatawagin kang binhi.* »

Sa mensaheng ito, inihanda ng Diyos si Abraham na tanggapin ang paghihiwalay ni Ismael, ang kanyang panganay na anak. **Ang paghihiwalay** na ito ay nasa makahulang proyekto ng Diyos; dahil hinuhulaan niya ang kabiguan

ng lumang tipan ni Mosaic. Bilang kaaliwan, kay Isaac, pararamihin Niya ang kanyang mga inapo. At ang katuparan ng banal na salita na ito ay sa pamamagitan ng pagtatatag ng bagong tipan kung saan ang " *hinirang* " ay " *tatawagin* " sa pamamagitan ng mensahe ng walang hanggang Ebanghelyo ng Diyos kay Jesu-Kristo.

Kaya, sa kabalintunaan, si Isaac ay magiging patriyarka ng lumang tipan at higit sa lahat kay Jacob, na kanyang anak na ayon sa laman at tanda ng pagtutuli, ang Israel ng Diyos ay itatatag sa mga pundasyon nito. Ngunit ang kabalintunaan ay ang parehong Isaac na ito ay naghula lamang ng mga aral tungkol sa bagong tipan kay Kristo.

Gen.21:13: " *At gagawin ko rin ang anak ng alilang babae na isang bansa, sapagkat siya ay iyong binhi.* »

Si Ismael ang patriyarka ng maraming tao sa Gitnang Silangan. Hanggang sa nagpakita si Kristo para sa kanyang makalupang pagliligtas na ministeryo, ang espirituwal na pagiging lehitimo ay pagmamay-ari lamang ng mga inapo ng dalawang anak na ito ni Abraham. Ang Kanluraning daigdig ay namuhay sa maraming anyo ng paganismo, na hindi pinapansin ang pagkakaroon ng dakilang lumikha na Diyos.

Gen.21:14: " *At si Abraham ay bumangong maaga sa kinaumagahan, at kumuha ng tinapay at isang sisidlang tubig, at ibinigay kay Agar, at ipinatong sa kaniyang balikat, at ibinigay sa kaniya ang bata, at pinayaon siya . At siya'y yumaon at gumala sa ilang ng Beersheba.* »

Ang pamamagitan ng Diyos ay nagpakalma kay Abraham. Alam niya na ang Diyos mismo ang magbabantay kina Hagar at Ismael at pumayag siyang humiwalay **sa** kanila, dahil nagtitiwala siya sa Diyos na protektahan at gabayan sila. Sapagkat siya mismo ay pinrotektahan at ginabayan Niya hanggang ngayon.

Gen.21:15: " *At nang maubos ang tubig sa sisidlang balat, inihagis niya ang bata sa ilalim ng isa sa mga palumpong,* "

Sa disyerto ng Beersheba, ang tubig na natangay ay mabilis na nauubos at walang tubig, nakikita lamang ni Hagar ang kamatayan bilang ang huling resulta para sa kanyang kapus-palad na sitwasyon.

Gen.21:16: " *humayo at umupo sa tapat, sa abot ng busog; sapagka't sinabi niya: Huwag kong makitang mamatay ang bata. At siya'y naupo sa tapat, at itinaas niya ang kaniyang tinig at umiyak.* »

Sa matinding sitwasyong ito, sa pangalawang pagkakataon, lumuha si Hagar sa harap ng mukha ng Diyos.

Gen.21:17: " *At narinig ng Dios ang tinig ng bata, at tinawag ng Anghel ng Dios si Agar mula sa langit, at sinabi sa kaniya, Ano ang nangyayari sa iyo, Agar? Huwag kang matakot, sapagkat narinig ng Diyos ang tinig ng bata kung nasaan siya.* »

At sa pangalawang pagkakataon, namagitan ang Diyos at nakipag-usap sa kanya para patatagin siya.

Gen.21:18: " *Bumangon ka, buhatin mo ang bata at kunin mo sa iyong kamay; sapagkat gagawin ko itong isang malaking bansa.* »

I remind you, ang batang si Ismael ay teenager na nasa edad 15 hanggang 17, pero gayunpaman ay isang bata na sakop ng kanyang ina na si Hagar at wala

nang tubig na maiinom ang dalawa. Nais ng Diyos na suportahan niya ang kanyang anak dahil isang makapangyarihang tadhana ang nakalaan para sa kanya.

Gen.21:19: " *At binuksan ng Dios ang kaniyang mga mata, at nakita niya ang isang balon ng tubig; at siya'y yumaon at pinuno ang balat ng tubig, at pinainom ang bata.* »

Ang resulta ng isang himala o hindi, ang balon ng tubig na ito ay lilitaw sa kinakailangang sandali upang bigyan si Hagar at ang kanyang anak na lasa ng buhay. At utang nila ang kanilang buhay sa makapangyarihang Lumikha na nagbubukas o nagsasara ng pangitain at katalinuhan ng mga bagay.

Gen.21:20: " *At ang Diyos ay kasama ng bata, at siya ay lumaki, at tumahan sa ilang, at naging isang mamamana.* »

Ang disyerto samakatuwid ay hindi walang laman dahil si Ismael ay nanghuli ng mga hayop na kanyang pinatay gamit ang kanyang busog upang kainin.

Gen.21:21: " *At siya ay tumira sa ilang ng Paran; at kinuha siya ng kaniyang ina ng isang asawa mula sa lupain ng Egipto.* »

Ang buklod sa pagitan ng mga Ismaelita at ng mga Ehipsiyo samakatuwid ay lalakas at sa paglipas ng panahon, ang tunggalian ni Ismael kay Isaac ay tataas hanggang sa punto na sila ay magiging permanenteng natural na mga kaaway.

Gen.21:22: " *At nangyari nang panahong yaon, na si Abimelech, at si Picol na kapitan ng kaniyang hukbo, ay nagsalita kay Abraham, na sinasabi; Kasama mo ang Diyos sa lahat ng iyong ginagawa.* »

Ang mga karanasang dulot ng pagtatanghal kay Sarah bilang kanyang kapatid, mga bagay na nakatala sa Gen.20, ay nagturo kay Abimelech na si Abraham ay propeta ng Diyos. Siya ngayon ay kinatatakutan at kinatatakutan.

Gen.21:23: " *At ngayon isumpa mo sa akin dito sa pangalan ng Dios na hindi mo ako gagawa ng kasinungalingan sa akin, o sa aking mga anak, o sa aking mga apo, ayon sa kagandahang-loob na ipinakita ko sa iyo, ikaw ay kikilos sa akin at patungo sa bansa kung saan ka nanirahan.* »

Ayaw na ni Abimelech na maging biktima ng mga panlilinlang ni Abraham at nais na makakuha mula sa kanya ng matatag at matatag na mga pangako sa isang mapayapang alyansa.

Gen.21:24: " *At sinabi ni Abraham, Ako ay susumpa.* »

Walang masamang intensiyon si Abraham kay Abimelech at kaya niyang sumang-ayon sa kasunduang ito.

Gen.21:25: " *At sinaway ni Abraham si Abimelech dahil sa isang balon ng tubig na kinuha ng mga alipin ni Abimelech sa pamamagitan ng puwersa.* »

Gen.21:26: " *At sinabi ni Abimelech, Hindi ko alam kung sino ang gumawa ng bagay na ito, at hindi mo ako binalaan tungkol dito, at ngayon ko lamang narinig.* »

Gen.21:27: " *At kumuha si Abraham ng mga kawan at baka, at ibinigay kay Abimelech, at silang dalawa ay nakipagtipan.* »

Gen.21:28: " *At pinaghiwalay ni Abraham ang pitong batang tupa sa kawan;* »

Ang pagpili ni Abraham sa "pitong tupa" ay nagpapatotoo sa kaniyang kaugnayan sa Diyos na lumikha na sa gayon ay nais niyang iugnay sa kaniyang

gawain. Si Abraham ay nanirahan sa ibang bansa ngunit nais niyang ang bunga ng kanyang paggawa ay manatiling kanyang pag-aari.

Gen.21:29: “ *At sinabi ni Abimelech kay Abraham, Ano itong pitong batang tupa na iyong ibinukod?* »

Gen.21:30: “ *At sinabi niya, Kukunin mo ang pitong batang tupang ito sa aking kamay, upang maging patotoo sa akin na aking hinukay ang balon na ito.* »

Gen.21:31: “ *Kaya't tinawag nilang Beersheba ang dakong yaon, sapagka't sila'y kapuwa nanumpa doon.* »

Ang balon na pinagtatalunan ay pinangalanan sa salitang "sheba" na siyang ugat ng bilang na "pito" sa Hebrew, at na makikita natin sa salitang "shabbat" na tumutukoy sa ikapitong araw, ang ating Sabado na pinabanal sa lingguhang kapahingahan ng Diyos. mula sa simula ng kanyang paglikha sa lupa. Upang mapanatili ang memorya ng alyansang ito, ang balon ay tinawag na "balon ng pito".

Gen.21:32: “ *At gumawa sila ng isang tipan sa Beersheba. At si Abimelech ay tumindig, at si Picol na kapitan ng kaniyang hukbo, at sila'y nagsibalik sa lupain ng mga Filisteo.* »

Gen.21:33: “ *At nagtanim si Abraham ng isang puno ng tamarisko sa Beersheba; at doon siya tumawag sa pangalan ng Panginoon, ang walang hanggang Diyos.* »

Gen.21:34: “ *At si Abraham ay nanirahan ng mahabang panahon sa lupain ng mga Filisteo.* »

Inayos ng Diyos ang mga kondisyon ng kapayapaan at katahimikan para sa kanyang lingkod.

Genesis 22

Nagsakripisyo ang paghihiwalay ng mag-ama

Ang kabanata 22 na ito ay naglalahad ng makahulang tema ni Kristo na inialay bilang isang hain ng Diyos bilang Ama. Inilalarawan nito ang prinsipyo ng kaligtasan na inihanda ng lihim ng Diyos mula sa simula ng kanyang desisyon na lumikha ng malaya, matalino at nagsasarili na mga katapat sa tapat niya. Ang sakripisyong ito ang magiging kabayaran upang makakuha ng pagbabalik ng pagmamahal mula sa kanyang mga nilalang. Ang mga hinirang ay yaong mga tumugon sa mga inaasahan ng Diyos nang may ganap na kalayaan sa pagpili.

Gen.22:1: “ *Pagkatapos ng mga bagay na ito ay sinubukan ng Diyos si Abraham, at sinabi sa kanya, Abraham! At sumagot siya: Narito ako!* »

Si Abraham ay napakamasunurin sa Diyos, ngunit hanggang saan kaya ang pagsunod na ito? Alam na ng Diyos ang sagot, ngunit kailangang iwanan ni Abraham, bilang isang patotoo para sa lahat ng hinirang, ang konkretong patunay ng kanyang huwarang pagsunod na siyang dahilan upang siya ay maging karapat-

dapat sa pag-ibig ng kanyang Diyos na ginagawa siyang patriyarka na ang mga inapo ay pasusulungin ng kapanganakan ni Kristo Hesus.

Gen.22:2: “ *Sinabi ng Diyos: Kunin mo ang iyong anak, ang iyong kaisa-isang anak, ang iyong minamahal, si Isaac; pumunta ka sa lupain ng Moria, at ihandog mo siya doon bilang isang handog na susunugin sa isa sa mga bundok na sasabihin ko sa iyo.* »

Ang Diyos ay sadyang pinipilit kung ano ang masakit, hanggang sa limitasyon na matitiis para sa matandang ito na higit sa isang daang taon. Ang Diyos ay makahimalang ipinagkaloob sa kanya ang kagalakan ng pagkakaroon ng isang anak na lalaki sa kanya at kay Sarah, ang kanyang legal na asawa. Gayundin, itatago niya mula sa mga nakapaligid sa kanya ang hindi kapani-paniwalang kahilingan ng Diyos: " *Ihandog ang iyong nag-iisang anak bilang isang sakripisyo* ". At ang positibong tugon ni Abraham ay magkakaroon ng walang hanggang kahihinatnan para sa lahat ng sangkatauhan. Sapagkat, pagkatapos na pumayag si Abraham na ialay ang kanyang anak, ang Diyos mismo ay hindi na maaaring talikuran ang kanyang proyekto sa pagliligtas; kung naisipan niyang isuko ito.

Pansinin natin ang interes ng katumpakan: " *sa isa sa mga bundok na sasabihin ko sa iyo* ". Ang tiyak na lugar na ito ay nakaprograma upang tanggapin ang dugo ni Kristo.

Gen.22:3: “ *Bumangon si Abraham ng maaga sa umaga, siniyahan ang kanyang asno, at isinama niya ang dalawang alipin at ang kanyang anak na si Isaac. Siya ay pumutol ng kahoy para sa handog na susunugin, at humayo upang pumunta sa lugar na sinabi sa kanya ng Diyos.* »

Nagpasya si Abraham na sundin ang labis na ito at kasama ang kamatayan sa kanyang kaluluwa, inayos niya ang paghahanda ng madugong seremonya na iniutos ng Diyos.

Gen.22:4: “ *Nang ikatlong araw ay itiningin ni Abraham ang kaniyang mga mata at nakita niya ang dako sa malayo.* »

Ang bansang Morija ay tatlong araw na lakad mula sa lugar na kanyang tinitirhan.

Gen.22:5: “ *At sinabi ni Abraham sa kaniyang mga alipin, Manatili kayo rito kasama ng asno; Ako at ang binata ay pupunta nang ganoon kalayo upang sumamba, at babalik kami sa iyo.* »

Ang kakila-kilabot na aksyon na gagawin niya ay hindi nangangailangan ng mga saksi. siya **_** kaya **humiwalay** sa kanyang dalawang alipin na maghihintay sa kanyang pagbabalik.

Gen.22:6: “ *Kinuha ni Abraham ang panggatong para sa handog na susunugin, at ipinasan sa kaniyang anak na si Isaac, at dinala sa kaniyang kamay ang apoy at ang kutsilyo. At sabay silang naglakad .* »

Sa makahulang tagpong ito, kung paanong si Kristo ay kailangang pasanin ang mabigat na “patibulum” kung saan ipapako ang kanyang mga pulso, si Isaac ay kargado ng kahoy na, na nagniningas, ay lalamunin ang kanyang inihain na katawan.

Gen.22:7: “ *Nang magkagayo'y nagsalita si Isaac kay Abraham na kaniyang ama, na sinasabi, Ama ko! At siya ay sumagot: Narito ako, aking anak!*

Sumagot si Isaac: Narito ang apoy at ang kahoy; ngunit nasaan ang korderong handog na susunugin? »

Nasaksihan ni Isaac ang maraming relihiyosong pag-aalay at tama siyang magulat sa kawalan ng hayop na iaalay.

Gen.22:8: “ *Sinabi ni Abraham, Anak ko, ibibigay ng Dios sa kaniyang sarili ang kordero na handog na susunugin. At sabay silang naglakad.* »

Ang tugon na ito mula kay Abraham ay direktang kinasihan ng Diyos dahil kahanga-hangang hinuhulaan nito ang napakalaking sakripisyo na gagawin ng Diyos sa pamamagitan ng pag-aalay ng kanyang sarili sa pagpapako sa krus sa laman ng tao, sa gayon ay naglalaan ng pangangailangan ng mga piniling makasalanan para sa isang mabisa at makatarungang Tagapagligtas sa banal na kasakdalan. Ngunit hindi nakikita ni Abraham ang nagliligtas na hinaharap na ito, ang papel na ito ni Kristo na Tagapagligtas na ipinropesiya ng hayop na inihain kay YaHWéH, ang makapangyarihang Diyos na lumikha. Para sa kanya, ang tugon na ito ay nagbibigay-daan lamang sa kanya upang makakuha ng oras, habang tinitingnan niya ang takot sa krimen na kailangan niyang gawin.

Gen.22:9: “ *Pagdating nila sa lugar na sinalita sa kanya ng Diyos, nagtayo si Abraham ng isang dambana doon, at inayos ang mga kahoy. Ginapos niya ang kanyang anak na si Isaac, at inilagay siya sa altar sa ibabaw ng kahoy.* »

Sa kasamaang palad para kay Abraham sa harap ng altar, wala nang paraan upang maitago kay Isaac na siya ang magiging tupa ng sakripisyo. Kung ipinakita ni Amang Abraham ang kanyang sarili na dakila sa pambihirang pagtanggap na ito, ang masunurin na pag-uugali ni Isaac ay repleksyon ng kung ano ang magiging kalagayan ni Jesu-Kristo sa kanyang panahon: dakila sa kanyang pagsunod at pagsasakripisyo sa sarili.

Gen.22:10: “ *At iniunat ni Abraham ang kaniyang kamay at kinuha ang kutsilyo upang patayin ang kaniyang anak.* »

Tandaan na upang tumugon, ang Diyos ay naghihintay hanggang sa pinakahuling katapusan ng pagsubok upang maibigay ang patotoo ng kanyang hinirang na tunay na halaga at pagiging tunay. Ang " *kutsilyo sa kamay* "; ang natitira na lang ay ang katayin si Isaac gaya ng maraming tupang inihain na.

Gen.22:11: “ *Nang magkagayo'y tinawag siya ng anghel ni YaHWéH mula sa langit, at sinabi: Abraham! Abraham! At sumagot siya: Narito ako!* »

Ang pagpapakita ng masunuring pananampalataya ni Abraham ay ginawa at ganap na naisakatuparan. Tinapos ng Diyos ang pagsubok ng matanda at ng kanyang anak na karapat-dapat sa kanya at sa kanyang pagmamahal.

Pansinin, sa tuwing tinatawag siya ng Diyos o ng kanyang anak, palaging tumutugon si Abraham sa pagsasabing, “ *Narito ako* .” Ang kusang tugon na ito na nagmumula sa kanya ay nagpapatunay sa kanyang pagiging bukas-palad at bukas sa kanyang kapwa. Karagdagan pa, ito ay kabaligtaran sa saloobin ni Adan na nahuli sa isang sitwasyon ng kasalanan na nagtago mula sa Diyos, hanggang sa punto na ang Diyos ay obligadong sabihin sa kaniya: “ *Nasaan ka?* ".

Gen.22:12: “ *At sinabi ng anghel, Huwag mong iunat ang iyong kamay sa bata, ni gumawa ng anomang bagay sa kaniya; sapagka't ngayon ay nalalaman*

ko na ikaw ay may takot sa Dios, at hindi mo ipinagkait sa akin ang iyong bugtong na anak. »

Sa pagpapakita ng kanyang tapat at masunuring pananampalataya, si Abraham ay maaaring maging sa mata ng lahat, at hanggang sa katapusan ng mundo, ay maipakita bilang isang huwaran ng tunay na pananampalataya, ng Diyos, hanggang sa pagdating ni Kristo na magkakatawang-tao sa kanya. lumiko sa banal na kasakdalan. Sa modelong ito ng walang kapintasang pagsunod na si Abraham ay naging espirituwal na ama ng mga tunay na mananampalataya na iniligtas ng ibinuhos na dugo ni Jesu-Kristo. Sa karanasang ito, ginampanan pa lamang ni Abraham ang papel ng Diyos Ama na mag-aalay bilang isang tunay at mortal na sakripisyo, ang kanyang kaisa-isang anak na pinangalanang Jesus ng Nazareth.

Gen.22:13: " *Itinaas ni Abraham ang kaniyang mga mata, at nakita niya sa likuran niya ang isang lalaking tupa na hawak ng mga sungay sa isang palumpong; at si Abraham ay yumaon at kinuha ang tupa, at inihandog na pinakahandog na susunugin na kahalili ng kaniyang anak.* »

Sa puntong ito, napagtanto ni Abraham na ang kanyang tugon kay Isaac, " *aking anak, ang Diyos ay maglalaan para sa kanyang sarili ng tupa para sa handog na susunugin* ", ay kinasihan ng Diyos, dahil *ang "tupa* ", sa katunayan, "ang batang *tupa* " , ay talagang " *inilaan* " ng Diyos at inihandog niya. Pansinin na ang mga hayop na inihain kay YaHWéH ay palaging mga lalaki dahil sa responsibilidad at dominasyon na ibinigay sa tao, ang lalaking Adan. Si Kristo na Manunubos ay magiging lalaki din.

Gen.22:14: " *Pinangalanan ni Abraham ang lugar na ito na YaHWéH Jireh. Ito ang dahilan kung bakit sinasabi ngayon: Sa bundok ni YaHWéH siya ay makikita.* »

Ang pangalang " *YaHWéH Jireh* " ay nangangahulugang: YaHWéH ay makikita. Ang pag-ampon ng pangalang ito ay isang tunay na propesiya na nag-aanunsyo na sa lupain ng Moriah, ang dakilang di-nakikitang Diyos na nagbibigay-inspirasyon sa takot at sindak ay makikita sa hindi gaanong kakila-kilabot na anyo ng tao, upang dalhin at matamo ang kaligtasan ng mga hinirang. At ang pinagmulan ng paghirang na ito, ang pag-aalay ni Isaac bilang isang hain, ay nagpapatunay sa makalupang ministeryo ng " *Kordero ng Diyos na nag-aalis ng mga kasalanan ng sanlibutan* ." Palibhasa'y alam ang interes ng Diyos sa kanyang paggalang sa mga uri at modelong ginawa at paulit-ulit, malamang at halos tiyak na nag-alay si Abraham ng kanyang sakripisyo sa mismong lugar kung saan, pagkaraan ng 19 na siglo, si Jesus ay ipapako sa krus, sa paanan ng Bundok Golgota. , sa labas ng Jerusalem, ang lungsod, sa isang panahon lamang, banal.

Gen.22:15: " *Tinawag ng anghel ni YaHWéH si Abraham mula sa langit sa ikalawang pagkakataon,* "

Ang kakila-kilabot na pagsubok na ito ang magiging huling pagdaraanan ni Abraham. Natagpuan ng Diyos sa kaniya ang karapat-dapat na huwarang patriyarka ng masunuring pananampalataya, at ipinaalam niya ito sa kaniya.

Gen.22:16: " *at sinabi: Sa aking sarili ay sumusumpa ako, ang salita ni YaHWéH! Dahil ginawa mo ito, at hindi mo ipinagkait ang iyong anak, ang iyong bugtong na anak* , "

Binibigyang-diin ng Diyos ang mga salitang ito na " *iyong bugtong na anak* ", dahil hinuhulaan nila ang kanyang hinaharap na sakripisyo kay Jesu-Kristo ayon sa Juan 3:16: " *Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay niya ang kanyang bugtong na Anak , upang ang bawat sumampalataya sa kanya ay hindi mapahamak, ngunit may buhay na walang hanggan* ."

Gen.22:17: " *Pagpapalain kita at pararamihin ang iyong mga supling, gaya ng mga bituin sa langit at gaya ng buhangin na nasa dalampasigan; at aariin ng iyong mga inapo ang pintuang-bayan ng kanilang mga kaaway.* »

Pansin! Ang pagpapala ni Abraham ay hindi minana, ito ay para sa kanya lamang at ang bawat lalaki o babae sa kanyang mga inapo ay dapat, sa turn, ay nararapat sa pagpapala ng Diyos. Sapagkat ipinangako ng Diyos sa kanya ang maraming inapo ngunit sa mga inapo na ito, tanging ang mga hinirang na kikilos nang may parehong katapatan at parehong pagsunod ang pagpapalain ng Diyos. Masusukat mo ang lahat ng espirituwal na kamangmangan ng mga Hudyo na buong pagmamalaking nag-aangkin na sila ay mga anak ni Abraham at samakatuwid ay mga anak na karapat-dapat sa mana ng kanyang mga pagpapala. Pinabulaanan sila ni Jesus sa pamamagitan ng pagpapakita sa kanila ng mga bato at pagsasabing mula sa mga batong ito ay maibibigay ng Diyos ang mga inapo kay Abraham. At itinuring niya sila bilang kanilang ama, hindi si Abraham, kundi ang diyablo.

Sa kaniyang pananakop sa lupain ng Canaan, aariin ni Josue ang pintuang-daan ng kaniyang mga kaaway, ang unang bumagsak ay ang lunsod ng Jerico. Panghuli, kasama ng Diyos, ang mga piniling banal ay magmamay-ari ng pintuan sa huling kaaway: " *Babilonyang Dakila* " ayon sa iba't ibang mga turo na ipinahayag sa Apocalypse ni Jesu-Kristo.

Gen.22:18: " *Ang lahat ng bansa sa lupa* ***ay pagpapalain*** *sa iyong mga inapo, dahil* ***sinunod mo*** *ang aking tinig.* »

Tunay na " *lahat ng mga bansa sa lupa* ", dahil ang alok ng kaligtasan kay Kristo ay iniaalay sa lahat ng tao, sa lahat ng pinagmulan at sa lahat ng mga tao. Ngunit ang mga bansang ito ay may utang din kay Abraham sa katotohanan ng pagiging matuklasan ang mga banal na orakulo na ipinahayag sa mga taong Hebreo na nagmula sa lupain ng Ehipto. Ang kaligtasan kay Kristo ay natatamo sa pamamagitan ng dobleng pagpapala ni Abraham at ng kanyang mga inapo na kinakatawan ng mga taong Hebreo at ni Hesus ng Nazareth, si Jesu-Kristo.

Ito ay kanais-nais na malinaw na tandaan, sa talatang ito, ang pagpapala at ang dahilan nito: pagsunod na sinang-ayunan ng Diyos.

Gen.22:19: " *Nang bumalik si Abraham sa kaniyang mga alipin, sila'y tumindig at nagsiparoon na magkakasama sa Beersheba; sapagka't si Abraham ay tumira sa Beersheba.* »

Gen.22:20: " *Pagkatapos ng mga bagay na ito ay nabalitaan kay Abraham, na sinasabi, Narito, si Milca naman ay nagkaanak kay Nahor na iyong kapatid:* "

Ang mga kasunod na talata ay nilayon na ihanda ang kaugnayan kay " *Rebekah* " na magiging huwarang asawang pinili ng Diyos para sa tapat at

masunuring si Isaac. Siya ay kukunin mula sa malapit na pamilya ni Abraham sa mga inapo ng kanyang kapatid na si Nahor.

Gen.22:21: “ *Si Uz na kanyang panganay, si Buz na kanyang kapatid na si Kemuel na ama ni Aram* ,”

Gen.22:22: “ *Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaph at Bethuel.* »

Gen.22:23: “ *naging anak ni Betuel si* ***Rebeka*** *. Ito ang walong anak na lalaki na ipinanganak ni Milca kay Nahor, na kapatid ni Abraham .* »

Gen.22:24: “ *Ang kaniyang asawa, na nagngangalang Reuma, ay nanganak din kay Tebach, Gaham, Tahash, at Maaca.* ".

Ang katuparan ng mga pangakong ginawa kay Abraham

Isinalaysay sa Genesis 23 ang pagkamatay at paglilibing kay Sara na kanyang asawa sa Hebron, sa yungib ng Macpela. Kinuha ni Abraham ang isang libingan sa lupain ng Canaan habang hinihintay na ibigay ng Diyos ang buong lupain sa kaniyang mga inapo pagkaraan ng mga 400 taon.

Pagkatapos, sa Gen.24, pinanatili pa rin ni Abraham ang tungkulin ng Diyos. Upang manatiling **hiwalay** sa mga lokal na paganong mga tao, ipapadala niya ang kanyang lingkod sa isang malayong lugar, sa kanyang malapit na pamilya, upang maghanap ng mapapangasawa para sa kanyang anak na si Isaac at hahayaan nilang pumili ang Diyos para sa kanila. Sa parehong paraan, pipiliin ng Diyos ang mga hinirang na bubuo sa nobya ni Kristo, ang Anak ng Diyos. Sa pagpili na ito, walang kinalaman ang tao dito dahil ang inisyatiba at ang paghatol ay sa Diyos. Ang pagpili ng Diyos ay perpekto, hindi masisisi at mabisa, tulad ni Rebekah na piniling asawa, mapagmahal, matalino at maganda ang hitsura, at

higit sa lahat, espirituwal at tapat; ang perlas na dapat hanapin ng lahat ng lalaking espirituwal na gustong mag-asawa.

Jacob at Esau

Nang maglaon, ayon sa Gen.25, si Rebekah ay orihinal na baog tulad ng asawa ni Abram na si Sarai na nauna sa kanya. Ang pinagsamang sterility na ito ay dahil sa katotohanang dadalhin ng dalawang babae ang pinagpalang salinlahi kay Kristo na mismong bubuuin ng Diyos sa sinapupunan ng isang dalagang dalaga na tinatawag na Maria. Sa ganitong paraan, ang angkan ng nagliligtas na proyekto ng Diyos ay minarkahan ng kanyang mahimalang pagkilos. Dahil sa pagdurusa sa likas na pagkabaog na ito, si Rebekah ay umapela kay YaHWéH at nakuha niya mula sa kanya ang dalawang kambal na nag-aaway sa kanyang sinapupunan. Nag-aalala, tinanong niya ang Diyos tungkol sa bagay na ito: " *At sinabi sa kanya ni YaHWéH : Dalawang bansa ang nasa iyong sinapupunan, at dalawang bayan ang maghihiwalay mula sa iyong sinapupunan; ang isa sa mga taong ito ay magiging mas malakas kaysa sa isa, at ang mas malaki ay sasailalim sa mas maliit* . » Nagsilang siya ng dalawang kambal. Dahil sa kanyang matinding balahibo, at siya ay ganap na " *pula* ", kaya tinawag na " *Edom* " ang kanyang mga inapo, ang panganay ay pinangalanang " *Esau* ", isang pangalan na nangangahulugang "mabalahibo". Ang pinakabata ay tinawag na " *Jacob* ", isang pangalan na nangangahulugang: "Manlinlang". Ang dalawang pangalan ay hinuhulaan ang kanilang mga kapalaran. Ibebenta ni "Velu" ang kanyang pagkapanganay sa bunso para sa isang makatas na ulam ng " *roux* " o pulang lentil. Ibinebenta niya ang pagkapanganay na ito dahil minamaliit niya ang patas na halaga nito. Sa kabaligtaran, ang espirituwal na "Manlinlang" ay nagnanasa sa titulong ito na hindi lamang karangalan, dahil ang pagpapala ng Diyos ay kalakip dito. Ang "manlilinlang" ay ang uri ng mga taong marahas na gustong pilitin ang kaharian ng langit na angkinin ito at nasa isip niya na nagsalita si Jesus tungkol sa paksang ito. At pagkakita sa kumukulong sigasig na ito, ang puso ng Diyos ay lubos na nagagalak. Gayundin, masyadong masama para sa "Mabalahibo" at higit na mabuti para sa "Manlinlang", dahil siya ang magiging "Israel", sa pamamagitan ng desisyon ng Diyos. Huwag magkamali, si Jacob ay hindi ordinaryong manlilinlang at siya ay isang kahanga-hangang tao, sapagkat walang ibang halimbawa sa Bibliya ng kanyang determinasyon na makamit ang pagpapala ng Diyos, at ito ay upang makamit lamang ang layuning ito na siya ay nanlilinlang ". Kaya't matutularan nating lahat siya at matutuwa ang tapat na langit. Sa kanyang bahagi, magiging mga inapo ni Esau bilang kanyang mga inapo ang mga tao ng " *Edom* ", isang pangalan na nangangahulugang " *pula* ", na may parehong ugat at kahulugan bilang Adan, ang bayang ito ay magiging isang kalaban ng Israel gaya ng inihayag ng banal na hula.

Tinukoy ko na ang kulay na "pula" ay tumutukoy sa kasalanan, tanging, sa mga makahulang larawan ng nagliligtas na proyekto na inihayag ng Diyos at ang pamantayang ito ay nalalapat, lamang, sa mga aktor ng kanyang mga produksyon, tulad ng "Esau". Sa madilim na panahon ng Middle Ages, ang mga batang pulang buhok na itinuturing na masama ay pinatay. Ito ang dahilan kung bakit, itinuturo ko, ang pulang kulay ay hindi ginagawang mas makasalanan ang ordinaryong tao

kaysa sa morena o kulay ginto, dahil ang makasalanan ay nakikilala sa pamamagitan ng masasamang gawa ng kanyang pananampalataya. Kaya lang, sa simbolikong halaga, ang “pula”, ang kulay ng dugo ng tao, ay simbolo ng kasalanan, ayon sa Isa.1:18: “ *Halika at tayo ay makiusap! sabi ni YaHWéH. Kung ang iyong mga kasalanan ay tulad ng iskarlata, sila ay magiging puti na parang niyebe; kung sila ay* ***pula*** *na parang lila, sila ay magiging parang lana* . » Gayundin, sa kanyang Apocalypse, ang kanyang Apocalipsis, iniugnay ni Jesus ang pulang kulay sa mga instrumento ng tao na nagsisilbi, di-mamalayan o hindi, ang diyablo, si Satanas ang unang makasalanan ng buhay na nilikha ng Diyos; mga halimbawa: ang " *pulang kabayo* " ng Rev.6:4, ang " *pula o nagniningas na pulang dragon* " ng Rev.12:3, at ang " *iskarlata hayop* " ng Rev.17:3.

Ngayong taglay na niya ang pagkapanganay na ito, si Jacob naman ay mababuhay ng mga karanasan sa buhay na naghuhula ng mga plano ng Diyos, bilang kahalili ni Abraham.

Iniwan niya ang kanyang pamilya dahil sa takot sa galit ng kanyang kapatid na si Esau, na may magandang dahilan, ayon sa Gen.27:24, dahil nagpasya siyang patayin siya, kasunod ng paglilihis ng pagpapala ng kanyang namamatay na ama, "nalinlang" ng isang ruuse out of the mind of Rebecca his wife. Sa pagkidnap na ito, ipinakita ng dalawang pangalan ng kambal ang kanilang kahalagahan. Dahil ang “Temper” ay gumamit ng mabalahibong balat para linlangin si Isaac, na naging bulag, kaya ipinakilala ang sarili bilang natural na “Mabalahibo” na nakatatandang kapatid. Ang mga espirituwal na tao ay sumusuporta sa isa't isa at si Rebekah ay mas katulad ni Jacob kaysa kay Esau. Sa pagkilos na ito, sinasalungat ng Diyos ang pantao at karnal na pagpili ni Isaac na mas pinili si Esau na mangangaso na nagdala sa kanya ng laro na pinahahalagahan niya. At ipinagkaloob ng Diyos ang pagkapanganay sa isa na pinaka-karapat-dapat dito: si Jacob na Manlilinlang.

Pagdating kay Laban, ang kanyang Aramaic na tiyuhin, ang kapatid ni Rebeka, upang magtrabaho para sa kanya, si Jacob ay umibig kay Raquel, ang bunso ngunit pinakamaganda sa mga anak na babae ni Laban. Ang hindi niya alam ay na sa kanyang tunay na buhay, ginagawa siya ng Diyos na gumanap ng isang propetikong papel na dapat magpropesiya ng kanyang proyektong nagliligtas. Isa pa, pagkatapos ng “pitong taon” ng pagtatrabaho para makuha ang kaniyang pinakamamahal na si Raquel, ipinataw ni Laban sa kaniya ang kaniyang panganay na anak na babae na si “Leah” at ibinigay ito sa kaniya bilang kaniyang asawa. Para makuha at pakasalan si Rachel, kailangan niyang magtrabaho ng “pitong taon pa” para sa kaniyang tiyuhin. Sa karanasang ito, ipinropesiya ni “Jacob” kung ano ang kailangang pagdaanan ng Diyos sa kanyang pagliligtas na proyekto. Sapagkat siya rin ay gagawa ng unang alyansa na hindi naaayon sa nais ng kanyang puso, dahil ang karanasan ng isang makalaman at pambansang Israel ay hindi mamarkahan ng tagumpay at kaluwalhatian na nararapat sa kabutihan nito. Ang mga sunod-sunod na "Mga Hukom" at "mga hari" ay palaging nagtatapos nang masama, sa kabila ng ilang bihirang mga pagbubukod. At ang hinahangad na asawang karapat-dapat sa kanyang pagmamahal, ay makakamit lamang niya sa pangalawang alyansa pagkatapos na maipakita ang kanyang pagmamahal at maihayag ang kanyang plano ng kaligtasan sa ministeryo ni

Jesucristo; ang kanyang pagtuturo, ang kanyang kamatayan, at ang kanyang muling pagkabuhay. Tandaan na ang mga kagustuhan ng tao at banal ay ganap na baligtad. Ang minamahal ni Jacob ay ang baog na si Raquel, ngunit ang sa Diyos ay si Lea. Sa pagbibigay kay Jacob, una, kay Lea bilang kanyang asawa, ipinaranas ng Diyos sa kanyang propeta ang pagkabigo na pareho nilang mararanasan sa kanilang unang alyansa. Sa karanasang ito, ipinahayag ng Diyos na ang kanyang unang alyansa ay magiging isang kakila-kilabot na kabiguan. At ang pagtanggi sa Mesiyas na si Jesus ng kanyang mga inapo ay nagpatunay sa makahulang mensaheng ito. Si Lea, na hindi ang minamahal na pinili ng kasintahang lalaki, ay isang imahe na hinuhulaan ang mga hinirang ng bagong alyansa na, sa paganong pinagmulan, ay nabuhay nang mahabang panahon sa kamangmangan sa pagkakaroon ng natatanging Diyos na lumikha. Gayunpaman, ang likas na likas ni Lea ay nagpropesiya ng isang tipan na magbubunga ng maraming bunga sa ikaluluwalhati ng Diyos. At ang Isaias 54:1 ay nagpapatunay, na nagsasabi, " *Magalak ka, Oh baog, ikaw na hindi na nanganak! Hayaang sumambulat ang iyong kagalakan at kagalakan, ikaw na wala nang sakit! Sapagkat ang mga anak ng pinabayaan ay magiging mas marami kaysa sa mga anak ng babae na may asawa, sabi ni Yahweh* ." Dito ang mga pinabayaan na mga propesiya, sa pamamagitan ni Lea, ang bagong tipan, at ang may asawa, sa pamamagitan ni Rachel, ang lumang tipan ng Hebreo.

Si Jacob ay naging Israel

Matapos iwanan ang mayaman at maunlad na si Laban, si Jacob at ang mga pag-aari niya ay bumalik sa kanyang kapatid na si Esau, na ang kanyang makatarungan at mapaghiganti na galit ay kanyang kinatatakutan. Isang gabi, nagpakita sa kanya ang Diyos at nag-away sila hanggang madaling araw. Sa wakas ay sinugatan siya ng Diyos sa balakang at sinabi sa kanya na mula ngayon ay tatawagin siyang "Israel", dahil siya ay nagwagi sa pakikipaglaban sa Diyos at sa mga tao. Sa karanasang ito, nais ng Diyos na ipakita ang larawan ng kaluluwang lumalaban ni Jacob sa kanyang pakikipaglaban sa pananampalataya. Pinangalanang Israel ng Diyos, natamo niya ang lubos niyang ninanais at hinangad: ang kanyang pagpapala mula sa Diyos. Ang pagpapala ni Abraham kay Isaac sa gayon ay nabuo sa pamamagitan ng konstitusyon ng karnal na Israel na, na itinayo kay Jacob na naging Israel, ay malapit nang maging isang kinatatakutang bansa, pagkatapos na makalabas mula sa pagkaalipin sa Ehipto. Dahil sa biyaya ng Diyos na inihanda si Esau, nasumpungan ng magkapatid ang kanilang sarili sa kapayapaan at kagalakan.

Kasama ang kaniyang dalawang asawa at ang kanilang dalawang alipin, natagpuan ni Jacob ang kaniyang sarili na ama ng 12 lalaki at isang babae lamang. Sa una ay sterile tulad nina Sarai at Rebeka, ngunit sumasamba sa diyus-diyosan, si Rachel ay nakakuha mula sa Diyos ng dalawang anak, si Joseph ang panganay at si Benjamin ang bunso. Namatay siya sa panganganak ng kanyang pangalawang anak. Sa gayon ay hinuhulaan niya ang katapusan ng lumang tipan na titigil sa pagtatatag ng bago batay sa nagbabayad-salang dugo ni Jesucristo. Ngunit sa pangalawang aplikasyon, ang mga mortal na kalagayang ito ay hinuhulaan ang huling kapalaran ng kanyang mga hinirang na maliligtas sa

pamamagitan ng kanyang masayang pakikialam sa kanyang pagbabalik sa kanyang maluwalhating banal na aspeto kay Michael Jesu-Kristo. Ang pagbaligtad na ito ng sitwasyon ng mga huling napili ay hinuhulaan ng pagpapalit ng pangalan ng bata na tinawag na " *Ben-Oni* " o, "anak ng aking kalungkutan", ng naghihingalong ina, ay pinalitan ng pangalan ni Jacob, ang ama, " *Benjamin* » alinman, “kanang anak” (kanang bahagi) o, pinagpalang anak. Bilang kumpirmasyon, sa Matt.25:33, ilalagay ni Jesu-Kristo ang “ *kanyang mga tupa* ***sa kanyang kanan*** *at ang mga kambing sa kanyang kaliwa* ”. Ang pangalang “ *Benjamin* ” ay pinili ng Diyos, para lamang sa kanyang makahulang proyekto, samakatuwid para sa atin, dahil para kay Jacob ito ay walang gaanong kahulugan; at para sa Diyos, ang idolatrosong si Rachel ay hindi karapat-dapat sa pagiging kwalipikadong “ *tama* ”. Ang mga bagay na ito tungkol sa katapusan ng mundo ay binuo sa mga paliwanag ng Rev.7:8.

Ang kahanga-hangang Joseph

Sa kasaysayan ng Israel, ang tungkulin na ibinibigay ng Diyos kay Joseph ay magdadala sa kanya upang dominahin ang kanyang mga kapatid na, sa galit ng kanyang espirituwal na dominasyon, ay ipinagbili siya sa mga mangangalakal na Arabo. Sa Ehipto, pinahahalagahan siya ng kanyang katapatan at katapatan, ngunit gusto siyang abusuhin ng asawa ng kanyang panginoon, na nilabanan siya, napadpad si Jose sa bilangguan. Doon, nagpapaliwanag ng mga panaginip, ang mga kaganapan ay magdadala sa kanya sa pinakamataas na ranggo sa ibaba ng pharaoh: unang Vizier. Ang pagtataas na ito ay nakabatay sa kanyang makahulang kaloob tulad ng para kay Daniel pagkatapos niya. Dahil sa kaloob na ito, pinahahalagahan siya ng Paraon na ipinagkatiwala sa kanya ang Ehipto. Sa panahon ng taggutom, ang mga kapatid ni Jacob ay pupunta sa Ehipto at doon, si Jose ay makikipagkasundo sa kanyang masasamang kapatid. Sina Jacob at Benjamin ay sasama sa kanila at ganito ang paninirahan ng mga Hebreo sa Ehipto sa rehiyon ng Gosen.

<u>Ang Exodo at ang tapat na Moises</u>

Inalipin, makikita ng mga Hebreo kay Moses, ang batang Hebreo na ang pangalan ay nangangahulugang "naligtas mula sa tubig" ng Nilo, pinalaki at inampon ng anak na babae ni Paraon, ang tagapagpalaya na inihanda ng Diyos.

Habang ang mga kondisyon ng kanilang pagkaalipin ay tumitigas at lumalaki, upang ipagtanggol ang isang Hebreo, pinatay ni Moises ang isang Ehipsiyo, at siya ay tumakas palabas ng Ehipto. Dinala siya ng kanyang paglalakbay sa Midian, sa Saudi Arabia, kung saan nakatira ang mga inapo ni Abraham at si Keturah, ang kanyang pangalawang asawa, ay ikinasal pagkamatay ni Sarah. Napangasawa si Zipora, ang panganay na anak na babae ng kanyang biyenang si Jethro, pagkaraan ng 40 taon, nakilala ni Moises ang Diyos habang pinapastol ang kanyang mga kawan patungo sa bundok ng Horeb. Ang lumikha ay lumilitaw sa kanya sa anyo ng isang incandescent bush na nasusunog ngunit hindi

natupok. Inihayag niya sa kanya ang kanyang plano para sa Israel at ipinadala siya sa Ehipto upang gabayan ang paglabas ng kanyang mga tao.

Sampung salot ang kakailanganin para mapilitan si Paraon na palayain nang malaya ang kaniyang mahahalagang alipin. Ngunit ito ang ikasampu na magdadala sa isang malaking propetikong kahalagahan. Sapagkat pinatay ng Diyos ang lahat ng panganay sa Ehipto, maging ang mga tao at maging ang mga hayop. At sa araw ding iyon, ipinagdiwang ng mga Hebreo ang unang Paskuwa sa kanilang kasaysayan. Ipinropesiya ng Paskuwa ang kamatayan ng Mesiyas na si Jesus, ang " *panganay* " at ang dalisay at walang bahid na " *Kordero ng Diyos " na inialay bilang sakripisyo tulad ng "tupa* " na pinatay noong araw ng paglabas mula sa Ehipto. Pagkatapos ng paghahain ni Isaac na hiniling ng Diyos kay Abraham, ang Paskuwa ng Pag-alis mula sa Ehipto ay ang pangalawang makahulang pahayag ng kamatayan ng Mesiyas (Pinahiran) na si Jesus, o, sa mga terminong Griego, ni Jesus na Kristo. Ang exodo mula sa Ehipto ay naganap noong ika-14 $^{\text{na araw}}$ ng unang buwan ng taon, sa paligid ng ika-15 ^{siglo} BC, mga 2500 taon pagkatapos ng kasalanan nina Eva at Adan. Ang mga bilang na ito ay nagpapatunay sa panahon ng "400 taon" ng " *apat na salinlahi* " na ibinigay ng Diyos sa mga Amorita, mga naninirahan sa lupain ng Canaan.

Ang pagmamataas at mapaghimagsik na espiritu ni Paraon ay mawawala kasama ng kanyang hukbo sa tubig ng "pulang dagat" na kung kaya't nasusumpungan ang kahulugan nito, sapagkat ito ay nagsasara sa kanila pagkatapos na mabuksan upang pahintulutan ang mga Hebreo na makapasok sa lupain ng Saudi Arabia, sa pamamagitan ng katimugang dulo ng Egyptian peninsula. Sa pag-iwas sa Midian, pinangunahan ng Diyos ang kanyang mga tao sa disyerto patungo sa Bundok Sinai kung saan ihaharap niya sa kanila ang kanyang batas ng "sampung utos". Sa harap ng iisang tunay na Diyos, ang Israel ay isa na ngayong napag-aralan na bansa na dapat subukin. Sa layuning ito, tinawag si Moises sa kanya, sa bundok ng Sinai at pinananatili siya ng Diyos doon sa loob ng 40 araw at gabi. Ibinigay niya sa kanya ang dalawang tapyas ng batas na nakaukit ng kanyang banal na daliri. Sa kampo ng mga taong Hebreo, ang matagal na pagkawala ni Moises ay pumapabor sa mga mapanghimagsik na espiritu na nagdiin kay Aaron at sa huli ay ginawa siyang tanggapin ang paghahagis at paghubog ng isang " *gintong guya* ". Ang karanasang ito lamang ang nagbubuod sa pag-uugali patungo sa Diyos ng mga mapanghimagsik na tao sa lahat ng panahon. Ang kanilang pagtanggi na magpasakop sa awtoridad nito ay humantong sa kanila na mas piniling pagdudahan ang pagkakaroon nito. At ang maraming parusa ng Diyos ay walang pagbabago. Pagkatapos ng 40 araw at gabi ng pagsubok na ito, hahatulan ng takot ng mga higante ng Canaan ang mga tao na gumala-gala sa disyerto sa loob ng 40 taon at, tanging sa sinubok na henerasyong ito, sina Joshua at Caleb ang makapasok sa lupang pangako na inialok ng Diyos. mga 2540 mula noong kasalanan ni Adan.

Ang mga pangunahing tauhan sa kuwento ng Genesis ay ang mga aktor sa isang produksyon na inorganisa ng Diyos na lumikha. Bawat isa sa kanila ay naghahatid, para sa isang propetikong layunin o hindi, ng isang aral, at ang ideyang ito ng panoorin ay pinatunayan ni apostol Pablo na nagsabi sa 1 Cor.4:9:

“Sapagkat ang Diyos, sa tingin ko, ay ginawa tayo . , *mga apostol, ang pinakahuli sa mga tao, na hinatulan ng kamatayan sa isang paraan, yamang tayo ay naging isang panoorin sa sanlibutan, sa mga anghel at sa mga tao* . » Mula noon, isinulat ng sugo ng Panginoon, si Ellen G. White, ang kanyang tanyag na aklat na pinamagatang “The Tragedy of the Ages”. Ang ideya ng " *panoorin* " samakatuwid ay nakumpirma, ngunit pagkatapos ng "mga bituin, ang mga bituin" ng banal na aklat, ito ay ang turn ng bawat isa sa atin na gampanan ang ating sariling papel, alam na itinuro ng kanilang mga karanasan, tayo ay inilagay sa tungkuling tularan ang kanilang mabubuting gawa, nang hindi muling ginagawa ang kanilang mga pagkakamali. Para sa amin, tulad ng para kay Daniel (Ang Aking Hukom ay Diyos), ang Diyos ay nananatiling "aming Hukom", mahabagin, tiyak, ngunit "Ang Hukom" na walang ginawang eksepsiyon para sa sinuman.

Ang karanasan ng pambansang Israel ay nakapipinsala, ngunit ito ay hindi higit pa kaysa sa pananampalatayang Kristiyano sa ating panahon na nagtatapos sa malawakang apostasya. Hindi tayo dapat mabigla sa pagkakahawig na ito, dahil ang Israel ng lumang tipan ay isang maliit na daigdig, isang halimbawa, ng mga tao na naninirahan sa buong mundo. Ito ang dahilan kung bakit ang tunay na pananampalataya ay bihira doon tulad ng sa bagong tipan na itinayo sa Tagapagligtas at “ *Tapat na Saksi* ” na si Jesucristo.

Mula sa Bibliya sa pangkalahatan

Ang buong Bibliya, na idinikta at pagkatapos ay kinasihan ng Diyos sa kaniyang mga lingkod na tao, ay nagdadala ng makahulang mga aral; mula Genesis hanggang Apocalipsis. Ang mga aktor na pinili ng Diyos ay ipinakita sa atin bilang sila talaga sa kanilang tunay na kalikasan. Ngunit upang makabuo ng mga propetikong mensahe sa panghabang-buhay na palabas na ito, ang Diyos na lumikha ay naging Tagapag-ayos ng mga kaganapan. Pagkatapos ng paglabas mula sa Ehipto, ibinigay ng Diyos sa Israel ang libreng aspeto ng kanyang selestiyal na batas sa loob ng 300 taon, ang panahon ng "mga hukom" na nagtatapos sa paligid ng 2840. At sa kalayaang ito, ang pagbabalik sa kasalanan, ay nag-oobliga sa Diyos na parusahan ang kanyang mga tao "pito. beses” na sa wakas ay inihatid niya sa mga Filisteo, ang kanilang minanang mga kaaway. At "pitong beses" itinaas niya ang "mga tagapagpalaya". Sinasabi ng Bibliya na noong mga araw na iyon, “ *ginawa ng lahat ang gusto niya* .” At ang panahong ito ng ganap na kalayaan ay kailangan para maihayag ang bungang idinulot ng bawat tao. Ito ay pareho sa ating " *mga huling panahon* ". Ang tatlong daang taon ng kalayaang ito na minarkahan ng patuloy na pagbabalik ng mga Hebreo sa kasalanan, inaanyayahan tayo ng Diyos na ihambing ang mga ito sa tatlong daang taon ng buhay ng matuwid na Enoc na ipinakita niya sa atin bilang isang huwarang modelo ng kanyang mga hinirang, na nagsasabi: " *Lumakad si Enoc na kasama ng Diyos ng tatlong daang taon, pagkatapos ay wala na siya dahil kinuha siya ng Diyos* "; kasama niya, sa pamamagitan ng pagpapapasok sa kanya muna sa kanyang kawalang-hanggan tulad ng, pagkatapos niya, sina Moises at Elijah, at ang mga banal na nabuhay na mag-uli sa pagkamatay ni Jesus, bago ang lahat ng

iba pang hinirang, kabilang ang mga apostol ni Jesucristo; lahat sila ay mababago o mabubuhay na mag-uli sa huling araw.

Pagkatapos ng "mga hukom", dumating ang panahon ng mga hari at doon muli, binigyan ng Diyos ang kanyang unang dalawang aktor ng isang propetikong tungkulin na nagpapatunay sa mensahe ng pag-unlad ng kasamaan patungo sa pangwakas na kabutihan, iyon ay, mula sa gabi, o kadiliman **,** patungo sa liwanag. Ganito ipinropesiya ng dalawang lalaking ito, sina Saul at David, ang kabuuang proyekto ng plano ng kaligtasan na inihanda para sa mga hinirang sa lupa, iyon ay, ang dalawang yugto o dalawang magkakasunod na banal na alyansa. Dalhin mo ito sa akin, si David ay naging hari lamang sa pagkamatay ni Haring Saul, kung paanong ang kamatayan ng lumang walang hanggang tipan ay nagpapahintulot kay Kristo na itatag ang kanyang bagong tipan, ang kanyang paghahari at ang kanyang walang hanggang kapangyarihan.

Nabanggit ko na ang paksang ito, ngunit nais kong ipaalala sa iyo na ang mga makalupang monarkiya ay walang banal na pagkalehitimo dahil hiniling ng mga Hebreo sa Diyos na magkaroon ng isang hari " *tulad ng ibang* mga bansa sa lupa", sila, "pagano". Na nangangahulugan na ang modelo ng mga haring ito ay nasa uri ng satanic na mga halaga at hindi banal. Kung gaano, para sa Diyos, ang hari ay maamo, mapagpakumbaba ng puso, puno ng pagtanggi sa sarili at kahabagan, ginagawa ang kanyang sarili na lingkod ng lahat, gayundin ang diyablo ay malupit, mapagmataas, makasarili at mapanlait, at hinihiling niya. na paglingkuran ng lahat. Hindi makatarungang nasaktan sa kanyang pagtanggi ng kanyang mga tao, ipinagkaloob ng Diyos ang kanyang kahilingan at para sa kanyang kasawian, binigyan niya siya ng isang hari ayon sa mga pamantayan ng diyablo at lahat ng kanyang kawalang-katarungan. Mula noon, para sa kanyang bayang Israel, **ngunit siya lamang** , ang royalty ay nakakuha ng banal na lehitimo nito.

Ang berbal o nakasulat na pananalita ay ang paraan ng pagpapalitan ng dalawang indibidwal na tao. Ang Bibliya ay salita ng Diyos sa diwa na upang maihatid ang mga aral nito sa kaniyang makalupang mga nilalang, ang Diyos ay nagtipon ng mga patotoong idinidikta o binigyang-inspirasyon sa kaniyang mga lingkod; mga patotoo na pinagsunod-sunod, pinili at pinagsama-sama niya sa paglipas ng panahon. Hindi tayo dapat magtaka kapag napansin natin ang di-kasakdalan ng katarungan na itinatag sa lupa, dahil hiwalay sa Diyos, maitatag lamang ng mga tao ang kanilang katarungan sa titik ng batas. Ngayon, sinasabi sa atin ng Diyos sa pamamagitan ni Hesus na “ *ang titik ay pumapatay ngunit ang espiritu ay nagbibigay buhay* ”, ang sulat na ito. Ang banal na kasulatan ng Bibliya ay maaari lamang maging " *mga saksi* " gaya ng ipinahiwatig sa Apoc. 11:3 ngunit sa anumang kaso ay "mga hukom". Sa pamamagitan ng pagkilala na ang titik ng batas ay walang kakayahang magbigay ng makatarungang paghatol, ang Diyos ay naghahayag ng katotohanan na nakasalalay lamang sa banal na kalikasan ng kanyang pagkatao. Siya lamang ang makapagbibigay ng makatarungang paghatol, dahil ang kakayahan niyang suriin ang mga lihim na kaisipan ng isipan ng kanyang mga nilalang ay nagpapahintulot sa kanya na malaman ang mga motibasyon ng kanyang hinuhusgahan, mga bagay na nakatago at hindi pinapansin ng ibang mga nilalang. Ang Bibliya kung gayon ay nagbibigay

lamang ng batayan para sa mga patotoong ginamit para sa paghatol. Sa panahon ng “ *libong taon* ” ng makalangit na paghuhukom, ang mga piniling banal ay makakarating sa mga motibasyon ng mga kaluluwang hinahatulan. Kasama ni Jesu-Kristo, sa gayon ay makakapagbigay sila ng perpektong paghatol na kinakailangan dahil ang huling hatol ay nagtatatag ng haba ng panahon ng pagdurusa na dinanas sa ikalawang kamatayan. Ang kaalamang ito sa tunay na motibasyon ng salarin ay nagpapahintulot sa atin na mas maunawaan ang awa ng Diyos kay Cain, ang unang makalupang mamamatay-tao. Ayon sa nag-iisang patotoong iniharap sa pagsulat sa Bibliya, si Cain ay itinulak patungo sa paninibugho sa pamamagitan ng pagpili ng Diyos na pagpalain ang handog ni Abel at upang hamakin ang kay Cain, nang hindi nalalaman ng huli ang dahilan ng pagkakaibang ito na espirituwal, at hindi pa rin pinansin. Ganito ang mga bagay, ang buhay ay binubuo ng hindi mabilang na mga parameter at kondisyon na tanging ang Diyos lamang ang makakakilala at makakapaghusga ng buong kaalaman sa mga katotohanan. Sabi nga, ang Bibliya ay nananatili para sa mga tao, ang tanging aklat na naglalahad sa mga titik ng mga batayan ng batas na humahatol sa kanilang mga kilos, habang naghihintay na ang kanilang mga lihim na pag-iisip ay mahayag sa mga piniling banal sa langit. Gayunpaman, ang papel ng liham ay upang kondenahin o hatulan ang aksyon. Ito ang dahilan kung bakit, sa kaniyang Apocalipsis, ipinaalaala ni Jesus sa mga tao ang kahalagahan ng kanilang “ *mga gawa* ” at bihira siyang magsalita tungkol sa kanilang pananampalataya. Sa James 2:17, naalaala ni apostol Santiago na " *walang mga gawa ang pananampalataya ay patay* ", na nagpapatunay din sa opinyong ito, si Jesus ay nagsasalita lamang ng mabuti o masamang " *mga gawa* " na nabuo sa pamamagitan ng pananampalataya. At upang mabuo sa pamamagitan ng pananampalataya, ang mga gawang ito ay tanging yaong itinuturo ng Bibliya sa ilalim ng mga banal na batas. Ang mga mababuting gawa na pinahahalagahan ng Simbahang Katoliko ay hindi isinasaalang-alang, dahil ito ay mga gawa ng makatao at inspirasyon.

Sa panahon ng kawakasan, ang Bibliya ay lubos na hinahamak at ang lipunan ng tao ay nagpapakita ng isang globalisadong misteryo at kasinungalingan na aspeto. Ito ay pagkatapos na ang salitang " *katotohanan* " na nagpapakilala sa Banal na Bibliya, ang salita ng buhay na Diyos, at mas malawak, ang pandaigdigang unibersal na proyekto nito, ay nakakuha ng buong kahalagahan. Dahil ang paghamak sa kakaibang “ *katotohanan* ” na ito ay humahantong sa sangkatauhan na itayo ang sarili sa mga kasinungalingan sa lahat ng relasyonal, sekular, relihiyoso, pampulitika o pang-ekonomiyang mga lugar.

Ang artikulong ito na isinusulat sa Sabbath ng Agosto 14, 2021, bukas, Agosto 15, sa malalaking pagtitipon, ang mga biktima na nalinlang ng huwad na relihiyon ay magbibigay-pugay sa pinakamatagumpay na satanic na misteryo ng kanyang karera, mula noong ginamit niya ang "serpiyente ″ bilang isang daluyan sa " *Eden* ": ang kanyang hitsura sa ilalim ng imahe ng "Birhen Maria". Ang tunay ay hindi na birhen, dahil pagkatapos ni Jesus, siya ay nagsilang ng mga lalaki at babae; mga kapatid ni Hesus. Ngunit ang mga kasinungalingan ay namamatay nang husto at lumalaban kahit na ang pinakamahusay na mga argumento sa Bibliya. Hindi bale, pagkatapos nitong Agosto 15, may natitira na lamang sa

kabalbalan na ito, higit sa lahat, walong selebrasyon para irita ang Diyos at pukawin ang kanyang makatarungang galit na babagsak sa ulo ng mga nagkasala. Tandaan na sa aparisyon na ito, ang mga bata ay pinili upang patunayan ang pangitain ng "birhen". Inosente ba sila gaya ng sinasabi at pagpapanggap ng mga tao? Isinilang na mga makasalanan, ang pagiging inosente ay maling iniuugnay sa kanila, ngunit hindi natin sila maaaring akusahan ng pakikipagsabwatan. Ang pangitain na natanggap ng mga batang ito ay totoong-totoo, ngunit ang diyablo ay isa ring tunay na mapaghimagsik na espiritu at inialay ni Jesu-Kristo ang marami sa kanyang mga salita sa kanya upang balaan ang kanyang mga lingkod tungkol sa kanya. Ang kasaysayan ay nagpapatotoo sa mapanlinlang na mapang-akit na kapangyarihan nito na naghahatid sa mga nanliligaw at nalinlang na biktima nito sa " *ikalawang kamatayan "*. Ang pagsamba sa diyablo sa buong Simbahan ng Papa at Romano Katoliko ay tinuligsa ng Diyos, sa talatang ito mula sa Apoc. 13:4: " ***At sinamba nila ang dragon, sapagka't binigyan niya ng kapamahalaan ang hayop*** *; sinamba nila ang halimaw, na sinasabi, Sino ang gaya ng hayop, at sino ang makakalaban sa kanya?* ". Sa katotohanan, pagkatapos lamang nitong matapos itong " *pagsamba* " ng pumipigil at umuusig na " *hayop* " ng mga tunay na hinirang na mga banal ni Jesu-Cristo na, sa panahon ng pagpaparaya na ipinataw dito ng mga pangyayari, ang pagsamba na ito ay nagsisimula. sa pamamagitan ng mapang-akit na paraan ng mga aparisyon ng demonyong "birhen"; isang " *babae* " na palitan ang " *ahas* " pagkatapos na akitin ng " *ahas* " ang " *babae* " na nanligaw sa kanyang asawa. Ang prinsipyo ay nananatiling pareho at ito ay kasing epektibo pa rin.

Huling oras ng pagpili

Ang pag-aaral na ito ng mga banal na paghahayag ay nagtatapos sa pagsusuri sa aklat ng Genesis na nagpahayag sa atin kung sino ang Diyos sa lahat ng aspeto ng kanyang pagkatao. Nakita na natin kung gaano siya determinado sa kanyang kahilingan para sa pagsunod mula sa kanyang mga nilalang sa pamamagitan ng pagpapailalim kay Abram sa isang pambihirang pagsubok ng pananampalataya noong siya ay halos isang daang taong gulang; ang banal na kahilingang ito samakatuwid ay hindi na kailangang ipakita.

Sa panahon ng huling pagpili na iminungkahi ng Diyos mula noong tagsibol ng 1843, at mas tiyak na kinakailangan mula noong Oktubre 22, 1844, ang pag-obserba ng Sabbath ay kinakailangan ng Diyos bilang patunay ng pag-ibig na ibinigay sa kanya ng kanyang mga tunay na hinirang na mga banal. Ang unibersal na espirituwal na sitwasyon ay iniharap sa anyo ng isang katanungan na naka-address sa lahat ng mga miyembro ng relihiyon, mga organisasyong Kristiyano, eksklusibo.

Ang tanong na pumapatay o nagpapabuhay sa iyo magpakailanman

Ang isang emperador, isang hari, o isang papa ay binigyan ng kapangyarihan at pinahintulutan na baguhin ang mga salitang binigkas at isinulat ng Diyos, o sa ilalim ng kanyang pagdidikta gaya ng ginawa ni Moises?

Palibhasa'y nakita na ang lahat, maging ang tanong na ito, ibinigay ni Jesus ang kanyang sagot nang maaga, na sinasabi sa Mat.5:17-18: “Huwag ninyong *isiping naparito ako upang pawalang-bisa ang kautusan o ang mga propeta; Ako ay naparito hindi upang sirain, kundi upang tuparin. Sapagka't katotohanang sinasabi ko sa inyo, hanggang sa mawala ang langit at ang lupa,* ***hindi mawawala ang isang tuldok o isang kudlit man sa kautusan hanggang sa maganap ang lahat*** . » Ang parehong Jesus ay nagpahayag din na ang kanyang mga salita na kanyang sinabi ay hahatol sa atin, sa Juan 12:47 hanggang 49: “ *Kung ang sinuman ay dumirinig ng aking mga salita at hindi tumutupad sa kanila, hindi ako ang humahatol sa kanya; sapagka't ako'y naparito hindi upang hatulan ang sanlibutan, kundi upang iligtas ang sanlibutan. Ang nagtatakwil sa akin at hindi tumatanggap ng aking mga salita ay may kaniyang hukom;* ***ang salitang aking sinalita ay hahatol sa kanya sa huling araw*** . *Sapagkat hindi ako nagsalita sa aking sarili; nguni't ang Ama, na nagsugo sa akin, ay siyang nagtakda sa akin ng dapat kong sabihin at ipahayag.* »

Ito ang kuru-kuro ng Diyos sa kanyang batas. Ngunit ang Dan.7:25 ay nagsiwalat na **ang intensyon na** " ***baguhin*** " ito ay upang lumitaw sa panahon ng Kristiyano, na nagsasabi ng Romano Katolikong papa: " *Siya ay magsasalita ng mga salita laban sa Kataas-taasan, siya ay magpapahirap sa mga banal ng Kataas-taasan." -Mataas,* ***at siya ay umaasa na baguhin ang mga panahon at ang batas*** *; at ang mga banal ay ibibigay sa kanyang mga kamay sa loob ng isang panahon, at mga panahon, at kalahating panahon.* » Isang galit na titigil at malalaman niya kung paano makatarungang parusahan ayon sa talatang 26 na sumusunod: “ *Kung magkagayo'y darating ang paghuhukom, at ang kaniyang kapangyarihan ay aalisin sa kaniya, na mawawasak at lilipulin magpakailanman.* » Ang mga “ *panahon* ” o propetikong mga taon na ito ay nagpapahayag ng kanyang pag-uusig na paghahari na natapos sa loob ng 1260 taon, mula 538 hanggang 1798.

Ang “ ***paghuhukom*** ” na ito ay naisasagawa sa ilang yugto.
Ang unang yugto ay paghahanda; ito ay gawain ng **paghihiwalay** at pagpapabanal ng pananampalatayang "Adventist" na itinatag ng Diyos mula noong tagsibol ng 1843. Ang Adventismo ay **nahiwalay** sa mga relihiyong Katoliko at Protestante. Sa Pahayag, ang bahaging ito ay may kinalaman sa mga panahon ng “ *Sardis, Philadelphia at Laodicea* ” sa Rev.3:1-7-14.

Ang ikalawang yugto ay maipapatupad: " *aalisin natin ang kanyang dominasyon* ". Ito ay ang maluwalhating pagbabalik ni Jesu-Kristo na inaasahan sa tagsibol ng 2030. Ang mga hinirang na Adventist ay pumasok sa kawalang-hanggan **na hiwalay** sa mga hindi karapat-dapat na Katoliko, Protestante at Adventist na mga rebelde na namamatay sa lupa. Ang aksyon ay natapos sa pagtatapos ng " *Laodicean* " na panahon ng Rev.3:14.

Ang ikatlong yugto ay ang paghatol sa mga nahulog na patay, na isinagawa ng mga hinirang na pumasok sa selestiyal na kaharian ng Diyos. Ang mga biktima ay naging mga hukom at hiwalay **,** ang buhay ng bawat isa sa mga rebelde ay hinuhusgahan at isang pinal na pangungusap na proporsyonal sa kanilang pagkakasala ay binibigkas. Tinutukoy ng mga pangungusap na ito ang haba ng panahon ng “ *pahirap ” na* idudulot ng pagkilos ng kanilang “

pangalawang kamatayan ”. Sa Pahayag, ang temang ito ay ang paksa ng Rev.4; 11:18 at 20:4; ito mula sa Dan.7:9-10.

Ikaapat, sa pagtatapos ng ikapitong milenyo, ang dakilang Sabbath para sa Diyos at sa kanyang mga hinirang kay Kristo, darating ang yugto ng pagpapatupad ng mga pangungusap na ibinigay ni Kristo at ng kanyang mga hinirang. Sa lupain ng kasalanan kung saan sila nabuhay na mag-uli, ang nahatulang mga rebelde ay nilipol, " *magpakailanman* ", sa pamamagitan ng " *apoy ng ikalawang kamatayan* . Sa Pahayag, itong ehekutibong paghatol o “huling paghatol” ay ang tema ng Rev.20:11-15.

Sa oras ng huling pagpili, dalawang hindi mapagkakasundo na mga konsepto ng relihiyon ay tiyak na **naghihiwalay** , dahil ang mga ito ay labis na sumasalungat sa isa't isa. Naririnig ng mga hinirang ni Kristo ang kanyang tinig at umaangkop sa kanyang mga hinihingi sa oras na siya ay nagsasalita sa kanila at tinawag sila. Sa kabilang posisyon ay ang mga Kristiyano na sumusunod sa mga relihiyosong tradisyon na parang ang katotohanan ay isang bagay ng oras at hindi ng katalinuhan, pangangatwiran at patotoo. Hindi naunawaan ng mga taong ito kung ano ang kinakatawan *ng “bagong tipan* ” ng propetang si Jeremias sa Jer.31:31 hanggang 34: “ *Narito, ang mga araw ay dumarating, sabi ni YaHWéH, na aking gagawin sa sangbahayan ni Israel at sa sambahayan ni Juda. Isang bagong tipan, hindi gaya ng tipan na aking ginawa sa kanilang mga magulang, nang araw na aking hinawakan sila sa kamay upang ilabas sila sa lupain ng Egipto, isang tipan na kanilang nilabag, bagaman ako ang kanilang panginoon, sabi ni YaHWéH. Nguni't ito ang tipan na aking gagawin sa sangbahayan ni Israel pagkatapos ng mga araw na yaon, sabi ng Panginoon:* ***Aking ilalagay ang aking kautusan sa loob nila, aking isusulat sa kanilang mga puso*** *; at ako ay magiging kanilang Diyos, at sila ay magiging aking mga tao. Ang isang ito ay hindi na magtuturo sa kanyang kapwa, o sa kanyang kapatid, na magsasabi: Kilalanin mo si YHWH! Sapagka't ako'y makikilala ng bawa't isa, mula sa kaliitan hanggang sa pinakadakila, sabi ng Panginoon;* ***Sapagka't aking patatawarin ang kanilang kasamaan, at hindi ko na aalalahanin pa ang kanilang kasalanan*** . » Paano magtatagumpay ang Diyos sa “ ***pagsulat sa puso*** » ng tao ang pag-ibig sa kanyang banal na batas, isang bagay na ang pamantayan ng lumang tipan ay hindi nagtagumpay na matamo? Ang sagot sa tanong na ito, at ang tanging pagkakaiba sa pagitan ng dalawang alyansa, ay dumating sa aspeto ng pagpapakita ng banal na pag-ibig na naisakatuparan ng nagbabayad-salang kamatayan ng kahalili na si Jesu-Kristo kung saan siya nagkatawang-tao at nahayag. Gayunpaman, ang kamatayan ni Hesus ay hindi dumating upang wakasan ang pagsunod ngunit sa kabaligtaran, ito ay nagbigay sa mga hinirang na dahilan upang maging mas masunurin sa Diyos na may kakayahang magmahal nang lubos. At kapag nakuha niya ang puso ng tao, ang layuning hinahangad ng Diyos ay makakamit; nakakakuha siya ng hinirang na angkop at karapat-dapat na makibahagi sa kanyang kawalang-hanggan.

Ang huling mensahe na ipinakita ng Diyos sa iyo sa gawaing ito ay ang paksa ng **paghihiwalay** . Ito ang mahalagang punto na gumagawa ng lahat ng pagkakaiba sa pagitan ng pinili at tinawag. Sa kanyang normal na kalikasan, ang

tao ay hindi gustong maabala sa kanyang mga gawi at sa kanyang mga kuru-kuro sa mga bagay-bagay. Gayunpaman, ang kaguluhang ito ay ginawang kailangan dahil sanay na sa itinatag na kasinungalingan, upang maging pinili nito, ang tao ay dapat bunutin at ilihis upang umangkop sa katotohanang ipinakita sa kanya ng Diyos. Ito ay pagkatapos na ang **paghihiwalay mula sa mga taong hindi sinasang-ayunan ng Diyos ay ginawang kailangan** . Ang pinili ay dapat ipakita ang kanyang kakayahan na konkretong hamunin ang kanyang mga ideya, ang kanyang mga gawi, at ang kanyang makalaman na ugnayan sa mga nilalang na ang kapalaran ay hindi kailanman magiging buhay na walang hanggan.

Para sa mga halal na opisyal, patayo ang priyoridad ng relihiyon; ang layunin ay lumikha ng isang matatag na ugnayan sa Diyos na lumikha, kahit na ito ay nakapipinsala sa mga relasyon ng tao. Para sa mga nahulog, ang relihiyon ay pahalang; binibigyang-priyoridad nila ang kaugnayang itinatag sa ibang tao, kahit na ito ay nakapipinsala sa Diyos.

Seventh-day Adventism: Isang paghihiwalay, isang pangalan, isang kasaysayan

Ang huling hinirang ng pananampalatayang Kristiyano ay espirituwal na tinipon upang bumuo ng Israel ng “ *12 tribo* ” ng Rev.7. Ang kanilang pagpili ay nagawa sa pamamagitan ng isang serye ng mga pagsubok sa pananampalataya batay sa interes na ipinakita sa makahulang salita na nagpahayag sa Dan.8:14 ng petsang 1843. Ito ay upang markahan ang muling pagpapatuloy ng Diyos ng Kristiyanismo, hanggang doon ay kinakatawan ng pananampalatayang Katoliko. mula noong 538 at sa pamamagitan ng pananampalatayang Protestante na nagresulta mula sa panahon ng Repormasyon mula noong 1170. Ang talata ng Dan.8:14 ay binibigyang kahulugan bilang pagpapahayag ng maluwalhating pagbabalik ni Kristo, ang kanyang pagdating na naging sanhi ng kanyang "paghihintay", sa Latin na "adventus" kaya ang Adventist na pangalan na ibinigay sa karanasan at sa mga tagasunod nito sa pagitan ng 1843 at 1844. Maliwanag, ang mensaheng ito ay hindi nagsasalita tungkol sa Sabbath, ngunit sa hitsura lamang, dahil ang pagbabalik ni Kristo ay markahan ang pagpasok sa ikapitong milenyo, ang dakilang Sabbath nagpropesiya, bawat linggo, sa Sabbath ng ikapitong araw: ang Sabado ng mga Hudyo. Walang kamalayan sa koneksyon na ito, hindi natuklasan ng mga sinaunang Adventist ang kahalagahan na ibinibigay ng Diyos sa Sabbath hanggang matapos ang panahong ito ng pagsubok. At nang maunawaan nila ito, matatag na itinuro ng mga pioneer ang katotohanan ng Sabbath na naalala sa pangalan ng simbahang nabuo, "ng ikapitong araw." Ngunit sa paglipas ng panahon, ang mga tagapagmana ng gawain ay hindi na nagbigay sa Sabbath ng kahalagahan na ibinibigay ng Diyos dito, sa pamamagitan ng paglakip ng pagiging marapat nito sa panahon ng pagbabalik ni Jesu-Kristo sa halip na ilakip ito sa petsang 1843 na ipinahiwatig ng hula ni Daniel. Ang pagpapaliban sa gayong pangunahing banal na kahilingan ay bumubuo ng isang kasalanan na ang kinahinatnan ay, noong 1994, ang pagtanggi ng Diyos sa organisasyon at sa mga miyembro nito na inihatid niya sa kampo ng mga rebelde na kinondena na niya mula noong 1843. Ang malungkot na karanasang ito at ang kabiguan ng huling

opisyal Ang institusyon ng pananampalatayang Kristiyano ay nagpapatotoo sa kawalan ng kakayahan ng huwad na Kristiyanismo na tanggapin **ang paghihiwalay ng mga bigkis ng tao** . Ang kawalan ng pag-ibig para sa banal na katotohanan at samakatuwid ay para sa Diyos mismo ay pinag-uusapan, at ito ang pinakahuling aral sa kasaysayan ng pananampalatayang Kristiyano na maipapaliwanag ko sa iyo, upang turuan ka at bigyan ka ng babala, sa pangalan ng Makapangyarihang Diyos , YaHWéH-Michael-Jesus Christ.

Sa wakas, sa parehong tema pa rin na ito, dahil ito ay nagkakahalaga sa akin ng isang masakit na espirituwal na paghihiwalay, ipinapaalala ko sa iyo ang talatang ito mula sa Matt.10:37 at, dahil ang mga talatang nauuna dito ay malinaw na nagbubuod ng naghihiwalay na katangian ng tunay na pananampalatayang Kristiyano. , binanggit ko silang lahat mula sa talata 34 hanggang sa talata 38:

“ *Huwag ninyong isiping naparito ako upang magdala ng kapayapaan sa lupa; Hindi ako naparito upang magdala ng kapayapaan, kundi ang tabak. Sapagka't ako'y naparito upang maglagay ng paghihiwalay sa pagitan ng lalake at ng kaniyang ama, sa pagitan ng anak na babae at ng kaniyang ina, at sa pagitan ng manugang na babae at ng kaniyang biyenang babae; at ang mga kaaway ng tao ay yaong mga kapamilya niya.* ***Ang umiibig sa kaniyang ama o sa kaniyang ina ng higit kay sa akin ay hindi karapatdapat sa akin*** *, at* ***ang umiibig sa kaniyang anak na lalake o babae ng higit sa akin ay hindi karapatdapat sa akin*** *; ang hindi nagpapasan ng kanyang krus at sumusunod sa akin ay hindi karapatdapat sa akin.* » Ang talatang ito 37 ay nagbibigay-katwiran sa pagpapala ni Abraham; nagpatotoo siya na mahal niya ang Diyos nang higit pa sa kanyang katawang anak. At sa pamamagitan ng pagpapaalala sa isang kapatid na Adventist ng kanyang tungkulin, sa pamamagitan ng pagsipi sa talatang ito sa kanya, naghiwalay ang aming mga landas at nakatanggap ako ng isang espesyal na pagpapala mula sa Diyos. Tinawag ako noon na panatiko ng “kapatid” na ito at mula noong karanasang ito, sinundan niya ang tradisyunal na landas ng Adventist. Siya na nagpakilala sa akin sa Adventism at ang mga benepisyo ng vegetarianism ay namatay nang maglaon sa sakit na Alseimer, habang ako ay nasa mabuting kalusugan, buhay at aktibo sa paglilingkod sa aking Diyos, edad 77, at hindi gumagamit ng alinman sa mga doktor o mga gamot. Ang lahat ng kaluwalhatian ay napupunta sa Diyos na lumikha at sa kanyang mahalagang payo. Sa katotohanan !

Upang ibuod **ang kasaysayan ng Adventismo** dapat nating tandaan ang mga sumusunod na katotohanan. Sa ilalim ng pangalang “Adventist” na ito, pinagsama-sama ng Diyos ang kanyang mga huling santo pagkatapos ng mahabang dominasyon ng pananampalatayang Katoliko na nag-lehitimo, ayon sa **relihiyon** , ang Linggo na itinatag sa ilalim ng paganong pangalan nito na “araw ng hindi nasakop na araw” ni Constantine I [noong] Marso 7, 321. Ngunit ang mga Early Adventist ay mga Protestante o Katoliko na matapat na nagpaparangal sa minanang Linggo ng Kristiyano. Kaya't sila ay pinili ng Diyos sa pamamagitan ng kanilang pag-uugali na ikinagalak ng pagbabalik ni Jesu-Kristo na sunud-sunod na ipinahayag sa kanila para sa tagsibol ng 1843 at Oktubre 22, 1844. Pagkatapos lamang ng pagpili na ito na ibinigay sa kanila ng liwanag ng Sabbath ang iniharap. Gayundin, ang kanilang mga interpretasyon sa mga propesiya ng Daniel

at Apocalipsis ay naglalaman ng napakalaking pagkakamali na itinutuwid ko sa gawaing ito. Nang walang kaalaman sa Sabbath, itinayo ng mga pioneer ang teorya ng tinatawag na "investigative" na paghatol na hindi nila kailanman nagawang tanungin; kahit na pagkatapos ng liwanag sa Sabbath ay ibinigay sa kanila. Para sa mga hindi nakakaalam, ipinaaalala ko sa inyo na ayon sa teoryang ito, mula noong 1843, pagkatapos ay 1844, sa langit ay sinusuri ni Jesus ang mga aklat ng mga patotoo upang piliin ang kanyang huling hinirang na dapat maligtas. Ngunit ang malinaw na pagkakakilanlan ng kasalanan ng Linggo ay nagbigay ng tiyak na kahulugan sa mensahe ng Dan.8:14, kahit na sa hindi magandang pagkakasalin nitong anyo ng " ***paglilinis ng santuwaryo*** ." At ang masamang pagsasaling ito ay lumikha ng hindi malulutas na mga kontrobersiya, dahil ang pananalitang ito ay pangunahing may kinalaman sa katuparan ng nagbabayad-salang kamatayan ni Jesu-Kristo ayon sa Heb.9:23: “Kaya nga, ito ay *kinakailangan, yamang ang mga larawan ng mga bagay na nasa langit* ***ay dapat dinalisay*** *sa ganitong paraan, kung* ***ang mga bagay na selestiyal mismo ay dinalisay*** *sa pamamagitan ng mga hain na higit na mahusay kaysa sa mga ito . Sapagkat si Kristo ay hindi pumasok sa isang* ***santuwaryo*** *na ginawa ng mga kamay, sa pagtulad sa tunay, kundi sa langit mismo, upang siya ngayon ay magpakita sa harap ng mukha ng Diyos para sa atin* .” Kaya, lahat ng bagay na dadalisayin sa langit ay dinalisay sa pamamagitan ng kamatayan ni Jesu-Kristo: ang investigative judgment samakatuwid ay wala nang lohikal na kahulugan. Pagkatapos ng kamatayan at muling pagkabuhay ni Jesus, walang kasalanan o makasalanan ang pumasok sa langit upang dungisan muli ito, dahil nilinis ni Jesus ang kanyang makalangit na lugar sa pamamagitan ng pagpapalayas kay Satanas at sa kanyang mga anghel na tagasunod sa lupa, ayon sa Rev.12:7 sa 12 at lalo na sa bersikulo 9: “ *At ang malaking dragon ay itinapon, ang matandang ahas, na tinatawag na diablo at Satanas, na dumadaya sa buong lupa,* ***siya ay itinapon sa lupa*** *, at ang kaniyang mga anghel ay itinapon na kasama niya.* »

Ang pangalawang pagkakamali ng opisyal na Adventism ay nagmula rin sa orihinal na kamangmangan sa papel ng Sabbath at ito ay nagkaroon ng malaking kahalagahan sa kalaunan. Maling itinuon ng mga Adventist ang kanilang pansin sa panahon ng huling, ang pinakahuli, na pagsubok ng pananampalataya na sa katotohanan ay may kinalaman lamang sa mga mababuhay pa sa oras ng tunay na pagbabalik ni Hesukristo. Sa partikular, mali nilang inakala na ang Linggo ay magiging " *marka ng halimaw* " lamang sa oras ng huling pagsubok na ito, at ito ang nagpapaliwanag sa paghahanap ng pakikipagkaibigan sa mga nagsasagawa ng sinumpaang Linggo. ng Diyos, sa katotohanan, mula sa pinagmulan nito. Ang patunay na aking ibinibigay ay ang pagkakaroon ng "pitong trumpeta" ng Rev. 8, 9 at 11, ang unang anim na kung saan ay nagbabala pagkatapos ng 321, sa buong panahon ng Kristiyano, ang mga tao sa kanilang pagsasagawa ng kasalanan ng hinatulan na Linggo sa pamamagitan ng Diyos. Na inihayag na ng Dan.8:12 sa pagsasabing: “ *Ang hukbo ay ibinigay kasama ng walang hanggang* ~~*hain*~~ ***, dahil sa kasalanan*** *; inihagis ng sungay ang katotohanan sa lupa, at nagtagumpay sa kanyang mga gawain.* » Ang “ ***kasalanan*** ” na ito ay dati na, ang kaugalian ng Linggo ay minana ng sibil mula kay Constantine I [mula noong] 321 at nabigyang-katwiran sa relihiyon ng papa Roma

mula noong 538, “ ***ang marka ng halimaw*** ” na binanggit sa Apo.13:15; 14:9-11; 16:2. Noong 1995, pagkatapos na magpakita ng pagtanggi sa propetikong liwanag na iminungkahi ko sa pagitan ng 1982 at 1991, ang opisyal na Adventism ay gumawa ng malubhang pagkakamali ng pakikipag-alyansa sa mga ipinahayag at nahayag na mga kaaway ng Diyos. Ang halimbawa ng maraming paninisi na sinabi ng Diyos sa sinaunang Israel para sa pakikipag-alyansa nito sa Ehipto, isang simbolikong larawan ng tipikal na kasalanan, ay, sa pagkilos na ito, ay lubusang hindi pinansin; na ginagawang mas malaki ang kasalanan ng Adventist.

Sa katunayan, nang malaman ang papel ng Sabbath at ang kahalagahan na ibinibigay nito sa titulo ng Diyos na Lumikha, dapat na malinaw na nakilala ng mga Adventist ang kanilang mga kaaway sa relihiyon at iniwasan ang anumang pakikipag-alyansa sa kanila ng magkakapatid. Sapagkat, ang **Sabadong** Sabbath bilang " *tatak ng buhay na Diyos* " ng Rev.7:2, ang maharlikang marka ng Diyos na lumikha, ang kalaban nito, Linggo **,** ay maaari lamang maging " *tatak ng hayop* " ng Rev.13:15. .

Naaalala ko dito na ang mga sanhi ng pagbagsak ng opisyal na institusyonal na Adventism ay marami, ngunit ang pangunahin at pinakaseryosong alalahanin ay ang pagtanggi sa liwanag na nagmumula sa tunay na pagsasalin ng Daniel 8:14 at ang paghamak na ipinakita sa bagong paliwanag ng Daniel 12 , ang aral kung saan ay upang i-highlight ang banal na pagiging lehitimo ng 7th ^{day} $_{Adventism}$. Pagkatapos ay dumating ang kasalanan ng hindi pag-asa sa pagbabalik ni Jesu-Kristo na inihayag para sa 1994; gaya ng ginawa ng mga pioneer ng gawain noong 1843 at 1844.

Ang mga pangunahing paghatol ng Diyos

Nakumpleto ang Kanyang paglikha sa lupa at langit, sa ikaanim na araw na inilagay ng Diyos ang tao sa lupa. At ito ay dahil sa masuwayin na pag-uugali ng sangkatauhan, at samakatuwid ng kasalanan, na ang Diyos ay isasailalim ito, sunud-sunod, sa panahon ng kasaysayan nitong pitong libong taon, sa kanyang maraming paghatol. Sa bawat isa sa mga paghatol na ito, ang mga pagbabago ay ginagawa at nakikita sa isang kongkreto at nakikitang paraan. Ang mga pagmamalabis na sinusundan ng sangkatauhan ay nangangailangan ng mga banal na interbensyon na ito na naglalayong ibalik ito sa landas ng katotohanan na inaprobahan ng pinakamataas na paghatol nito.

Ang Mga Paghuhukom ng Lumang Tipan .

Unang paghatol: Hinahatulan ng Diyos ang kasalanang ginawa nina Eva at Adan, na isinumpa at itinaboy palabas ng “ ^{Halamanan} *ng Eden* ”.

Ikalawang paghatol: Nilipol ng Diyos ang mapanghimagsik na sangkatauhan sa pamamagitan ng tubig ng pandaigdigang “ ^{baha} ” .

Ikatlong paghatol: **Ibinukod** ng Diyos ang mga tao sa pamamagitan ng iba't ibang wika pagkatapos ng kanilang taas mula sa " ^{Tore} *ng Babel* ".

Ika-4 na ^{paghatol} : Nakipag-alyansa ang Diyos kay Abram na naging Abraham. Sa panahong ito, winasak ng Diyos **ang Sodoma** at Gomorra, ang mga

lungsod kung saan ginagawa ang matinding kasalanan; ang kasuklam-suklam at kasuklam-suklam na " *kaalaman* ".

Ika-5 paghatol: Iniligtas ng Diyos ang Israel mula sa pagkaalipin ng Ehipto, naging malaya at malayang bansa ang Israel kung saan inihaharap ng Diyos ang kanyang mga batas .

Ika-6 na paghatol: Sa loob ng 300 taon, sa ilalim ng kanyang pamamahala at sa pamamagitan ng pagkilos ng 7 mapagpalayang hukom, iniligtas ng Diyos ang Israel na sinalakay ng mga kaaway nito dahil sa kasalanan.

Ika-7 paghatol: Sa kahilingan ng mga tao, at para sa kanilang sumpa, ang Diyos ay pinalitan ng mga makalupang hari at ang kanilang mahabang mga dinastiya (Mga Hari ng Juda at mga hari ng Israel) .

Ika-8 paghatol : Ang Israel ay ipinatapon sa Babilonia.

Ika-9 na paghatol : Tinanggihan ng Israel ang banal na "Mesiyas" na si Jesus - Katapusan ng lumang tipan. Ang bagong tipan ay nagsisimula sa perpektong pundasyon ng doktrina.

Ika-10 paghatol: Ang pambansang estado ng Israel ay winasak ng mga Romano noong 70.

Ang mga Paghuhukom ng Bagong Tipan .

Ang mga ito ay binanggit sa Pahayag ng " *pitong trumpeta* ".

Unang paghatol : Pagsalakay ng mga barbaro pagkatapos ng 321 sa pagitan ng 395 at 538.

Ikalawang paghatol: Pagtatatag ng nangingibabaw na rehimeng pangrelihiyon ng papa noong 538.

Ika-3 paghatol: ang mga Digmaan ng mga Relihiyon: sinasalungat nila ang mga Katoliko sa mga Protestanteng repormador na hindi sinang-ayunan ng Diyos: “ ang *mga mapagkunwari* ” ng Dan.11:34.

Ika-4 na paghatol: Ang rebolusyonaryong atheism ng Pransya ay nagpabagsak sa monarkiya at nagtapos sa despotismo ng Romano Katoliko .

Ika-5 paghatol : 1843-1844 at 1994.

– Ang simula: Ang utos ng Dan.8:14 ay nagkabisa – hinihingi nito ang pagkumpleto ng gawaing pinasimulan ng Reporma mula kay Peter Valdo, ang perpektong halimbawa, mula noong 1170. Bumagsak ang pananampalatayang Protestante at matagumpay na isinilang ang Adventism : Ang relihiyoso Ang pagsasagawa ng Linggo ng Roma ay hinahatulan at ang sa Sabado Sabbath ay inaring-ganap at hinihingi ng Diyos kay Jesu-Kristo mula noong 1843. Ang gawain ng reporma ay kaya natapos at natapos.

– Ang katapusan: “ *isinuka* ” ni Jesus, namatay siya sa institusyon noong 1994, alinsunod sa mensaheng naka-address sa “ *Laodicea* ”. Ang paghatol ng Diyos ay nagsimula sa Kanyang bahay na sumasailalim sa isang nakamamatay na pagsubok ng makahulang pananampalataya. Hindi naaprubahan, ang dating halal na opisyal ay sumali sa kampo ng mga rebeldeng Katoliko at Protestante.

Ika-6 na paghatol: Ang “ *ika-6 na trumpeta* ” ay naisakatuparan sa anyo ng Ikatlong Digmaang Pandaigdig, sa pagkakataong ito ay nuklear, na inilarawan sa Dan.11:40 hanggang 45. Inorganisa ng mga nakaligtas ang pangwakas na unibersal na pamahalaan at ibinalik ang natitirang bahagi ng unang obligadong

araw sa pamamagitan ng utos. Dahil dito, ang pahinga sa ikapitong araw na Sabbath, Sabado, ay ipinagbabawal, ipinagbabawal sa ilalim ng parusa ng mga social sanction sa una, pagkatapos, sa wakas, pinarusahan ng kamatayan sa pamamagitan ng isang bagong utos.

Ika-7 paghatol: na nauna sa panahon ng huling pitong salot na inilarawan sa Rev. 16, sa tagsibol ng 2030, ang maluwalhating pagbabalik ni Kristo ay nagwawakas sa pagkakaroon ng makalupang sibilisasyon ng tao · Nalipol ang sangkatauhan. Si Satanas lamang ang mananatiling bilanggo sa tiwangwang na lupa, ang "kalaliman" ng Rev. 20, sa loob ng " *isang libong taon* ".

Ika-8 paghatol: Inakyat sa langit ni Jesu-Kristo, ang kanyang mga hinirang ay nagpapatuloy upang hatulan ang masasamang patay · Ito ang paghatol na binanggit sa Rev.11:18.

Ika-9 [na paghatol] : Ang huling paghatol; ang masasamang patay ay muling binuhay upang magdusa ng pamantayan ng " *ikalawang kamatayan* " dahil sa *"dagat ng apoy* " na bumabalot sa lupa at nilalamon kasama nila ang lahat ng bakas ng mga gawa dahil sa kasalanan.

Ika-10 [paghatol] : Ang maruming lupa at langit ay nababago at niluluwalhati. Maligayang pagdating sa mga hinirang sa bago, walang hanggang kaharian ng Diyos!

Divine mula A hanggang Z, mula Aleph hanggang Tav, mula alpha hanggang omega

Ang Bibliya ay walang pagkakatulad sa iba pang mga aklat na isinulat ng mga tao maliban sa panlabas na anyo nito. Sapagkat sa katotohanan, nakikita lamang natin ang ibabaw nito na ating binabasa ayon sa mga kombensiyon sa pagsulat na tiyak sa mga wika ng Hebrew at Greek, kung saan ang mga orihinal na teksto ay ipinadala sa atin. Ngunit sa kanyang pagsulat ng Bibliya, ginamit ni Moises ang makalumang Hebreo na ang mga titik ng alpabeto ay iba sa kasalukuyang mga titik, pinalitan ang mga ito ng letra por letra sa panahon ng pagkatapon sa Babilonya, nang hindi nagdulot ng mga problema. Ngunit ang mga letra ay magkadikit nang walang puwang sa mga salita, na hindi naging madali sa kanila na basahin. Ngunit sa likod ng kawalan na ito ay nakasalalay ang kalamangan ng pagbuo ng iba't ibang mga salita depende sa pagpili ng titik na pinili upang markahan ang simula nito. Ito ay posible at naipakita na, na nagpapatunay na ang Bibliya ay tunay na malayo sa mga posibilidad ng imahinasyon at tagumpay ng tao. Tanging ang pag-iisip at alaala ng walang limitasyong lumikha na Diyos ang maaaring magkaroon ng ganitong gawain. Sapagkat ang obserbasyon na ito sa maraming pagbasa ng Bibliya ay nagpapakita na ang bawat salitang lumalabas doon ay pinili at kinasihan ng Diyos sa iba't ibang manunulat ng kanyang mga aklat sa paglipas ng panahon hanggang sa huling isa, ang kanyang Apocalipsis o Apocalypse.

Noong 1890, ipinakita ng Russian mathematician na si Yvan Panin ang pagkakaroon ng mga numerical figure sa iba't ibang aspeto ng pagbuo ng mga teksto sa Bibliya. Sapagkat ang Hebreo at Griyego ay may pagkakatulad na ang mga titik ng kanilang mga alpabeto ay ginagamit din bilang mga numero at numero. Ang mga demonstrasyon na ginawa ni Yvan Panin ay lubos na nagpalala

sa pagkakasala ng mga taong hindi sineseryoso ang Bibliya ng Diyos. Dahil kung ang mga pagtuklas na ito ay walang epekto sa paggawa ng mga tao na may kakayahang mahalin ang Diyos, gayunpaman ay inaalis nila ang anumang pagiging lehitimo mula sa hindi paniniwala sa kanyang pag-iral. Ipinakita ni Yvan Panin kung paanong ang bilang na "pito" ay nasa lahat ng dako sa buong pagtatayo ng Bibliya, lalo na sa pinakaunang talata nito, sa Gen.1:1. Sa aking sarili na ipinakita na ang ikapitong araw na Sabbath ay ang " *tatak ng buhay na Diyos* " ng Apoc.7:2, ang gawaing ito ay nagpapatunay lamang sa ebidensyang natuklasan ng napakatalino na matematiko na ito na nag-alok sa mga mapaghingi na siyentipiko, sa kanyang panahon at sa atin, hindi mapag-aalinlanganang siyentipikong patunay. .

Mula kay Yvan Panin, sinuri ng modernong computing ang 304,805 na mga palatandaan ng mga titik na bumubuo sa Banal na Kasulatan ng nag-iisang sinaunang alyansa at software ay nag-aalok ng hindi mabilang na iba't ibang mga pagbabasa sa pamamagitan ng paglalagay ng bawat titik sa isang napakalawak na checkerboard na ang mga posibilidad ng pagkakahanay ay nagsisimula sa isang solong pahalang na linya ng 304805 na mga titik hanggang sa tuluyang makakuha ng isang patayong linya ng mga 304805 na titik na ito; at sa pagitan ng dalawang matinding pagkakahanay na ito ang lahat ng hindi mabilang na mga intermediate na kumbinasyon. Natuklasan namin ang mga mensahe tungkol sa terrestrial na mundo, ang mga internasyonal na kaganapan nito at ang mga pangalan ng mga sinaunang tao at modernong mga tao at ang mga posibilidad ay napakalaki dahil ang tanging kailangan ay panatilihin ang magkaparehong espasyo (mula 1 hanggang n...) sa pagitan ng bawat titik ng mga salitang nabuo. Bilang karagdagan sa mga pahalang at patayong pagkakahanay, mayroong maraming mga pahilig na pagkakahanay, mula sa itaas hanggang sa ibaba at ibaba hanggang sa itaas, kanan pakaliwa at kaliwa pakanan.

Samakatuwid, sa pagkuha ng larawan ng karagatan, kinukumpirma ko na ang ating kaalaman sa Bibliya ay nasa antas ng ibabaw nito. Ang itinago ay ihahayag sa mga hinirang sa kawalang-hanggan kung saan sila papasok. At pamangha-mangha pa rin ng Diyos ang kanyang mga minamahal sa kanyang napakalawak, walang limitasyong kapangyarihan.

Ang nakasisilaw na mga pagtatanghal na ito sa kasamaang-palad ay hindi kayang baguhin ang puso ng mga tao upang mahalin nila ang Diyos “ *nang buong puso, nang buong kaluluwa, nang buong lakas, nang buong pag-iisip* ” (Deu.6:5; Mat. 22:37); ayon sa kanyang makatarungang kahilingan. Ang karanasan sa lupa ay napatunayan na ito, ang mga panlalait, pagsaway, at mga parusa ay hindi nagbabago sa mga tao, kaya naman ang pagliligtas ng proyekto ng Diyos ay batay sa simula ng malayang buhay sa talatang ito: "Ang pag-ibig na sakdal ay nagpapalayas ng takot" (1 Juan 4:18 *)* .). Ang pagpili sa mga hinirang ay batay sa kanilang pagpapakita ng perpektong pagmamahal sa Diyos, ang kanilang Ama sa Langit. Sa “ *perpektong pag-ibig* ” na ito, hindi na kailangan ng batas o mga utos, at ang unang nakaunawa nito ay ang matandang Enoc na nagpakita sa Diyos ng kanyang pag-ibig sa pamamagitan ng “ *paglakad kasama* ” niya, maingat na huwag gumawa ng anuman. Dahil ang pagsunod ay pagmamahal at ang pag-ibig ay binubuo ng pagsunod na may layuning magbigay ng kasiyahan at saya sa

minamahal. Sa kaniyang banal na kasakdalan, si Jesus naman ay dumating upang pagtibayin ang aral na ito ng “ *tunay* ” na pag-ibig kasunod ng mga unang huwaran ng tao, sina Abraham, Moises, Elias, Daniel, Job at marami pang iba na ang mga pangalan ay Diyos lamang ang nakakaalam.

Mga pagpapapangit dahil sa oras

Walang kahit isang wika sa mundo ang hindi dumaan sa mga ebolusyon at pagbabagong dulot ng masamang diwa ng sangkatauhan. At sa bagay na ito, ang Hebreo ay hindi nakatakas sa kabuktutang ito ng tao kung kaya't ang tekstong Hebreo na itinuturing nating orihinal ay wala nang iba kundi ang orihinal ng mga isinulat ni Moises sa isang bahagyang baluktot na kalagayan. Utang ko ang pagtuklas na ito sa gawain ni Ivan Panin at sa katotohanan na sa bersyon ng tekstong Hebreo na ginamit niya noong 1890, sa Gen.1:1, na-digitize niya ang salitang Diyos gamit ang salitang Hebreo na "elohim". Sa Hebrew, ang "elohim" ay ang plural ng "eloha" na nangangahulugang diyos sa isahan. Mayroong pangatlong anyo: "Él". Ito ay ginagamit upang iugnay ang salitang Diyos sa mga pangalan: Daniel; Samuel; Bethel; atbp... Ang mga terminong ito na tumutukoy sa tunay na Diyos ay tumatanggap ng malaking titik sa ating mga pagsasalin upang markahan ang pagkakaiba ng tunay na Diyos at ng mga huwad na paganong diyos ng mga tao.

Tama at mapilit na binibigyang-diin ng Bibliya ang katotohanan na ang Diyos ay "isa" na ginagawa siyang "eloha", ang tanging tunay na "eloha". Ito ang dahilan kung bakit, sa pamamagitan ng pag-uugnay sa kanyang sarili ng pangmaramihang salitang "elohim", sa Genesis 1 at sa iba pang lugar, ipinadala sa atin ng Diyos ang isang mensahe kung saan nararapat niyang ipahayag na siya na ang Ama ng maraming buhay na nauna nang umiral sa paglikha ng ating sistemang terrestrial. o sukat, at ng lahat ng buhay na lilitaw sa lupa. Ang mga nilikhang makalangit na mga buhay na ito ay nahahati na ng kasalanang lumitaw sa kanyang unang malayang nilalang. Sa pamamagitan ng pagtatalaga sa kanyang sarili sa pamamagitan ng salitang "elohim", iginiit ng lumikha na Diyos ang kanyang awtoridad sa lahat ng nabubuhay at ipinanganak sa kanya. Sa kapasidad na ito na kalaunan ay magagawa niya, kay Jesucristo, na pasanin ang mga kasalanan ng karamihan ng kanyang mga hinirang at iligtas, sa pamamagitan lamang ng kanyang nagbabayad-salang kamatayan, ang napakaraming buhay ng tao. Ang salitang "elohim", maramihan, kung gayon ay tumutukoy sa Diyos sa kanyang malikhaing kapangyarihan ng lahat ng nabubuhay. Ang katagang ito ay hinuhulaan din ang maraming papel na gagampanan niya sa kanyang proyekto ng kaligtasan kung saan siya ay pangunahin at sunud-sunod, " *Ama, Anak at Banal na Espiritu* " na kikilos pagkatapos ng binyag upang dalisayin at pabanalin ang buhay ng kanyang mga hinirang. Ang pangmaramihang ito ay may kinalaman din sa iba't ibang pangalan na dadalhin ng Diyos: Michael para sa kanyang mga anghel; Hesukristo para sa kanyang mga piniling tao na binili ng kanyang dugo.

Bilang isang halimbawa ng mga pagbaluktot dahil sa kabuktutan ng tao ay ibinibigay ko ang tungkol sa pandiwa na "pagpalain", na ipinahayag sa Hebreo ng salitang-ugat na "brq" at kung saan ang pagpili ng mga patinig na ginamit ay

mauuwi sa pagsasalin bilang "pagpalain" o "sumpa". Binabaluktot ng masamang pagbaluktot na ito ang kahulugan ng mensahe tungkol kay Job, kung saan ang kanyang asawa ay aktuwal na nagsabing " *pagpalain ang Diyos at mamatay* ", at hindi, " ~~*sumpain ang*~~ *Diyos at mamatay* ", gaya ng iminungkahi ng mga tagapagsalin. Isa pang halimbawa ng mapanlinlang na maling pagbabago, sa wikang Pranses ang pananalitang "tiyak" na orihinal na nangangahulugang tiyak at ganap ay kinuha sa pag-iisip ng tao ang kahulugan ng "marahil", ganap na kabaligtaran. At ang huling halimbawang ito ay nararapat na banggitin dahil ito ay magkakaroon ng kahalagahan at magkakaroon ng malubhang kahihinatnan. Sa diksyunaryo ng "petit Larousse" napansin ko ang pagbabago tungkol sa kahulugan ng salitang "Linggo". Ipinakilala bilang unang araw ng linggo sa bersyon ng 1980, naging ikapitong araw ito sa bersyon ng sumunod na taon. Ang mga anak ng Diyos ng katotohanan kung gayon ay dapat maging maingat sa mga ebolusyonaryong kombensiyon na itinatag ng mga tao dahil sa kanyang bahagi, hindi katulad nila, ang dakilang lumikha na Diyos ay hindi nagbabago at ang kanyang mga halaga ay hindi nag-iiba, tulad ng pagkakasunud-sunod ng mga bagay at ng ang panahong itinatag niya mula sa pagkakatatag niya ng mundo.

Ang masasamang gawa ng sangkatauhan ay minarkahan maging ang Hebreong teksto ng Bibliya, kung saan ang mga patinig ay hindi makatarungang itinalaga nang walang mga kahihinatnan para sa kaligtasan, ngunit upang protektahan ang opisyal na bersyon nito, inihanda ng Diyos sa pamamagitan ng numerical na pamamaraan, ang paraan ng pagkilala sa tunay na teksto mula sa pekeng. . Ito ay magbibigay-daan sa amin upang i-verify at tandaan ang pagkakaroon ng maraming mga numerong numero na natatanging katangian ng tunay na bersyon ng Bibliya, sa Hebrew tulad ng sa Griyego, ang mga palatandaan na kung saan ay hindi nabago mula noong ika-2 siglo [BC] .

Ibinabalik ng Espiritu ang katotohanan tungkol sa pagpapawalang-sala sa pamamagitan ng pananampalataya (sa pamamagitan ng pananampalataya <u>ng isang tao)</u>

Nabanggit ko lang ang mga pagbaluktot ng teksto sa Bibliya; bagay dahil sa maraming tagapagsalin ng orihinal na mga akda. Upang maliwanagan ang kanyang mga tao sa huling panahon, ibinabalik ng Espiritu ng katotohanan ang kanilang katotohanan, itinuturo ang mga isipan ng kanyang mga hinirang patungo sa mga teksto kung saan nananatili pa rin ang makabuluhang pagbaluktot. Ito ang katatapos lang nitong Sabbath ng Setyembre 4, 2021, hanggang sa tinawag ko itong "crystal sabbath". Iniwan ko ang pagpili ng tema na pag-aaralan sa isang Rwandan na kapatid na babae kung kanino namin ibinabahagi ang pag-unlad ng aming mga Sabbath online. Iminungkahi niya ang "pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya." Ang pag-aaral ay nagdala sa amin ng ilang tunay na mahahalagang pagtuklas na nagpapalinaw sa aming pag-unawa sa paksang ito.

Sa Bibliya, sa 1 Ped.1:7, ang Espiritu ay sumasagisag sa pananampalataya sa pamamagitan ng dalisay na ginto: “ *na ang pagsubok sa inyong pananampalataya, na higit na mahalaga kaysa ginto na nasisira, bagama't*

sinubok ng apoy, ay nagbubunga ng papuri, kaluwalhatian at karangalan kapag Nagpapakita si Jesucristo .” Naiintindihan na natin mula sa paghahambing na ito na ang pananampalataya, ang tunay na pananampalataya, ay isang napakabihirang bagay; nakakahanap tayo ng mga bato at bato sa lahat ng dako, na hindi katulad ng ginto.

Pagkatapos, mula sa mga taludtod hanggang sa mga taludtod, una nating pinanatili na: “ *kung walang pananampalataya ay imposibleng mapalugdan ang Diyos* ”, ayon sa Heb.11:6: “ *At kung walang pananampalataya ay imposibleng palugdan siya; sapagkat ang lumalapit sa Diyos ay dapat maniwala na may Diyos, at siya ang nagbibigay ng gantimpala sa mga naghahanap sa kanya.* » Dalawang turo ang nauugnay sa pananampalataya: paniniwala sa pag-iral nito, ngunit gayundin, ang katiyakan na pinagpapala nito ang " *mga naghahanap nito* ", taos-puso, isang mahalagang detalye kung saan hindi ito malinlang. At dahil ang layunin ng pananampalataya ay maging kalugud-lugod sa Kanya, ang pinili ay tutugon sa pag-ibig ng Diyos sa pamamagitan ng pagsunod sa lahat ng Kanyang mga ordenansa at utos na Kanyang inihaharap sa mismong pangalan ng Kanyang pag-ibig sa Kanyang mga nilikha. Ang bunga nitong bigkis ng pag-ibig, na nagbubuklod na parang magnet sa mga nagmamahalan sa isa't isa at nagmamahal sa Diyos kay Kristo, ay ipinakita sa atin sa tanyag na turong binanggit sa 1 Cor.13 na naglalarawan ng tunay na pag-ibig na nakalulugod sa Diyos. Kasunod ng pagbasang ito, naisip ko ang hindi gaanong sikat na mensahe na ibinigay sa HabaKuk 2:4: “… *ang matuwid ay mabubuhay sa kanyang pananampalataya* ”. Ngunit, sa talatang ito ang salin na iminungkahi ni Louis Segond ay nagsasabi sa atin: “ *Masdan, ang kaniyang kaluluwa ay nagmamalaki, hindi ito matuwid sa kaniya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay sa kanyang pananampalataya.* » Sa mahabang panahon, ang talatang ito ay nagbigay ng problema para sa akin na hindi ko sinubukang lutasin. Paano hahatulan ng Diyos na “ *matuwid ”* ang isang taong “ *nagmamalaki* ” ng pagmamataas? Siya na, ayon sa Pro.3:34, James 4:6 at 1 Peter 5:5, " *lumalaban sa palalo, ngunit nagbibigay ng biyaya sa mapagpakumbaba* "? Ang solusyon ay lumitaw sa pamamagitan ng paghahanap sa tekstong Hebreo ng salitang " *hindi naniniwala* " sa halip ng salitang " *namamaga* " na binanggit sa Segond at sa sorpresa ay natagpuan namin, sa isang "Katoliko" na bersyon ng Vigouroux, ang mabuti at lohikal na pagsasalin na ginagawang ganap na malinaw. mensahe mula sa Espiritu. Sapagkat, sa katunayan, ang Espiritu ay nagbibigay-inspirasyon kay Habakkuk ng isang mensahe sa isang istilo na kinasihan na kay Haring Solomon sa anyo ng kanyang mga kawikaan kung saan inilalagay niya ang mga parameter ng pagsalungat ng ganap na magkasalungat; dito sa Habakkuk, “ *kawalan ng pananampalataya* ” at “ *pananampalataya* ”. At ayon sa Vigouroux at sa Latin na Vulgate na batayan ng kanyang pagsasalin, ang talata ay mababasa: “ *Masdan, siya na hindi naniniwala ay walang (isang) tamang kaluluwa sa kanya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay* ***sa kanyang pananampalataya*** . » Sa pamamagitan ng paglalagay ng parehong bahagi ng talata sa parehong paksa, binaluktot ni Louis Segond ang mensahe ng Espiritu at ang kanyang mga mambabasa ay pinipigilan na maunawaan ang tunay na mensahe na ibinigay ng Diyos. Ang bagay na naayos na, matutuklasan natin ngayon kung paano eksaktong inilalarawan ni Habakkuk ang mga pagsubok na

“Adventist” noong 1843-1844, 1994, at ang huling petsa na may kinalaman sa tunay na huling pagbabalik ni Kristo, ang tagsibol ng 2030. Sa katunayan, ang bagong liwanag na ito na nag-aayos sa pagbabalik ni Kristo para sa 2030 ay nagpapahintulot sa atin na mas maunawaan at mapatunayan ang sunud-sunod na mga karanasan ng Adventist na nakumpirma na, sa Apoc. 10:6-7, sa pamamagitan ng pananalitang: "wala nang pagkaantala ... ngunit ang misteryo ng *Diyos* ay *magiging nagawa* .” Para sa pagpapakitang ito, kinukuha ko ang teksto ng Habakkuk 2 mula sa simula nito, na sumasagi sa mga paliwanag na komento.

Ang bersyon ng L.Segond ay binago ko

Verse 1: “ *Ako ay nasa aking puwesto, at ako ay tatayo sa tore; Magmamasid ako upang makita kung ano ang sasabihin sa akin ni YaHWéH, at kung ano ang aking isasagot sa aking argumento.* »

Pansinin ang saloobin ng "paghihintay" ng propeta na magiging katangian ng pagsubok sa Adventist, ang Espiritu ay nagsasabi sa atin sa mensahe ng Dan.12:12: " *Mapalad* ***ang naghihintay*** *hanggang 1335 araw* ". Upang maunawaan nang malinaw, ang kahulugan ng “ *pangatwiran* ” na ito ay ibinigay sa atin sa naunang kabanata kung saan ang problemang ibinangon ni Habakkuk ay ang pagpapahaba ng kasaganaan ng masasama sa lupa: “Aalisin ba *niya ang kaniyang lambat dahil dito, at papatay- siya ba ay laging mga bansa, nang hindi nagtitipid?* » (Hab 1:17). Sa pagmumuni-muni at pagtatanong na ito, inilalarawan ni Habakkuk ang pag-uugali ng lahat ng tao na gumagawa ng parehong obserbasyon hanggang sa katapusan ng mundo. Gayundin, ipapakita ng Diyos ang kanyang tugon sa pamamagitan ng pagmumungkahi ng propesiya sa paksa ng pagbabalik ni Jesu-Kristo, na magwawakas, tiyak, sa dominasyon ng masama, mapanghamak, hindi naniniwala, hindi tapat at suwail.

Verse 2: “ *Si YaweH ay nagsalita sa akin, at nagsabi: Isulat mo ang propesiya: iukit mo sa mga tapyas, upang mabasang karaniwan.* »

Sa pagitan ng 1831 at 1844, ipinakita ni William Miller ang mga talahanayan na nagbubuod sa kanyang mga anunsyo na nagpropesiya ng pagbabalik ni Jesu-Kristo para sa tagsibol ng 1843, pagkatapos ay para sa taglagas ng 1844. Sa pagitan ng 1982 at 1994, nagmungkahi din ako at nagmumungkahi pa rin sa mga Adventist at sa ibang mga tao. , sa apat na talahanayan, ang buod ng mga bagong propetikong liwanag na inspirasyon ng Panginoon ng Katotohanan para sa ating " *panahon ng pagtatapos* ". Kung ang tunay na mga kahihinatnan na nakalakip sa pagsubok na ito ng 1994 ay naunawaan lamang pagkatapos ng itinakdang panahon, tulad ng nangyari noong 1844, ang petsa at ang pagkalkula nito ay hanggang ngayon ay pinatotohanan ng Espiritu ng buhay na Diyos.

Verse 3: “ *Sapagkat ito ay isang hula na ang panahon ay itinakda na,* ”

Ang oras na ito na itinakda ng Diyos ay inihayag mula noong 2018. Tina-target ang petsa ng pagbabalik ni Jesu-Kristo, ang takdang oras na ito ay tagsibol 2030.

“ *Siya ay lumalakad patungo sa kanyang wakas, at hindi siya magsisinungaling;* »

Ang pagbabalik ng matagumpay na Kristo ay matutupad sa takdang panahon nito, at ang propesiya na nagpapahayag nito ay " *hindi magsisinungaling* ". Tiyak na babalik si Jesu-Kristo sa tagsibol ng 2030.

“ *Kung maantala, hintayin mo, para mangyari, tiyak na mangyayari.* »

Kung ang petsa ay itinakda ng Diyos, para sa kanya, ang tunay na pagbabalik ni Kristo ay maisasakatuparan sa takdang oras na ito na siya lamang ang nakakaalam hanggang 2018. Ang iminungkahing pagkaantala, " kung *ito ay maaantala* ", kung gayon ay maaari lamang mag-alala sa mga tao, dahil inilalaan ng Diyos ang karapatang gumamit ng mga huwad na anunsyo ng pagbabalik ni Jesu-Kristo na magpapahintulot sa kanya na subukan, sunud-sunod, noong 1843, 1844, 1994 at hanggang sa ating huling panahon, ang pananampalataya ng mga Kristiyano na nag-aangking kanyang kaligtasan, na nagpapahintulot sa kanya na piliin ang kanyang mga hinirang . Ang mga maling inaasam na anunsyo ng pagbabalik ni Jesu-Kristo ay ginamit ng Diyos, upang **paghiwalayin** hanggang sa katapusan ng mundo, " *ang trigo mula sa ipa, ang mga tupa mula sa mga kambing* ", ang mga tapat mula sa mga hindi sumasampalataya, " *ang mga mananampalataya mula sa mga hindi mananampalataya.* », ang pinili ng mga nahulog.

Ang talata ay nagpapatunay sa parameter ng Adventist na " *paghihintay* " na nananatiling isang mapaglarawang elemento ng mga huling santo na ibinukod at tinatakan ng pagsasagawa ng tunay na ikapitong araw na Sabbath mula noong taglagas ng 1844, ang pagtatapos ng ikalawang pagsubok ng Adventist. Sa talatang ito, binibigyang-diin ng Espiritu ang ideya ng **katiyakan** na nagpapakilala sa pagbabalik na ito ni Kristo na nagwagi, tagapagpalaya at tagapaghiganti.

bersyon ng Vigouroux

Verse 4: “ *Masdan, siya na hindi naniniwala ay walang tamang kaluluwa sa kanya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay* ***sa kanyang pananampalataya*** . »

Ang mensaheng ito ay nagpapakita ng paghatol na dinadala ng Diyos sa mga tao na sumailalim sa apat na pagsubok sa Adventist na nauugnay sa mga petsang 1843, 1844, 1994 at 2030. Ang hatol ng Diyos ay matalas sa bawat panahon. Sa pamamagitan ng makahulang anunsyo ay inilalahad ng Diyos ang takip sa mga “ *mapagkunwari ”* na mga Kristiyano na naghahayag ng kanilang pagiging “ *di-mananampalataya* ”, sa pamamagitan ng paghamak sa makahulang mga anunsyo ng kanyang mga piniling mensahero o kanyang mga propeta. Sa kabaligtaran, ang mga hinirang ay nagbibigay ng kaluwalhatian sa Diyos sa pamamagitan ng pagtanggap sa Kanyang mga propetikong mensahe at pagsunod sa mga bagong tagubilin na kanilang inihayag. Ang pagsunod na ito, na hinatulan ng Diyos na “ *kalugud-lugod,* ” ay, kasabay nito, ay hinatulan na karapat-dapat na pangalagaan ang katuwirang ibinibigay sa pangalan ni Jesu-Kristo.

Tanging ang masunuring pananampalatayang ito “dahil sa pag-ibig” sa Diyos ang hinatulan na karapat-dapat na pumasok sa darating na kawalang-hanggan. Siya lamang na nililinis ng dugo ni Kristo mula sa kanyang mga kasalanan ang maliligtas “ ***sa pamamagitan ng kanyang pananampalataya*** ". Dahil ang tugon ng pananampalataya ay personal , ito ang dahilan kung bakit tinugunan ni Jesus ang kanyang mga mensahe, nang paisa-isa , sa kanyang mga pinili, halimbawa: Mat.24:13: “ *Ngunit* ***ang*** *nagtitiis hanggang sa wakas ay magiging nailigtas* .” Ang pananampalataya ay maaaring maging kolektibo kung ito ay nakakatugon sa iisang pamantayan. Ngunit mag-ingat! Ang mga pag-

aangkin ng tao ay nakaliligaw, dahil si Jesus lamang ang nagpapasya kung sino ang maliligtas o mawawala ayon sa Kanyang paghatol sa pananampalataya na ipinakita ng mga kandidatong nagnanais na makapasok sa langit.

Sa buod, sa mga talatang ito ng Habakkuk, inihahayag at pinatutunayan ng Espiritu ang malapit at **hindi mapaghihiwalay na bigkis** ng " *pananampalataya* " at " *mga gawa* " na nabuo nito; isang bagay na ibinangon na ni apostol Santiago (Jac.2:17: " *Gayon din sa pananampalataya: kung wala itong mga gawa, ito ay patay sa kaniyang sarili* ."); na nagpapahiwatig ng katotohanan na mula sa simula ng ebanghelisasyon, ang paksa ng pananampalataya ay hindi naiintindihan at napagkamalan. Ang ilan, tulad ngayon , ay inilakip lamang ang aspeto ng paniniwala dito, hindi pinapansin ang patotoo ng mga gawa na nagbibigay ng halaga at buhay nito. Ang pag-uugali ng mga tao, kung kanino ipinaalam ng Diyos ang kanyang mga anunsyo ng pagbabalik ni Jesu-Kristo, ay nagpapakita ng tunay na kalikasan ng kanilang pananampalataya. At sa panahong ibinubuhos ng Diyos ang kanyang dakilang liwanag sa kanyang mga huling lingkod, wala nang anumang dahilan para sa sinumang hindi nakauunawa sa mga bagong kinakailangan na itinatag ng Diyos mula noong 1843. Ang kaligtasan sa pamamagitan ng biyaya ay nagpapatuloy, ngunit mula sa petsang ito, ito lamang nakikinabang sa mga hinirang na pinili ni Jesu-Kristo, sa pamamagitan ng patotoo ng mga tunay na pagpapakita ng pag-ibig na ibinibigay nila sa kanya. Noong una ang Sabbath ang tanda ng banal na pagpapalang ito, ngunit mula noong 1844 ay hindi na ito nangyari sapat sa sarili nito, dahil ang pag-ibig sa kanyang makahulang katotohanan, na ipinahayag sa pagitan ng 1843 at hanggang 2030, ay palaging hinihiling ng Diyos. Sa katunayan, ang mga bagong liwanag na natanggap mula noong 2018 ay may malapit na koneksyon sa ikapitong araw na Sabbath na naging propetikong imahe ng ikapitong milenyo na magsisimula sa pagbabalik ni Jesu-Kristo sa tagsibol ng 2030. Mula noong 2018, "pagbibigay-katwiran sa pamamagitan ng pananampalataya» ay nagbubunga at nakikinabang sa mga tinawag na naging mga hinirang sa pamamagitan ng pagpapakita ng kanilang pag-ibig sa Diyos at sa lahat ng kanyang luma at bagong mga liwanag na ipinahayag sa pangalan ni Jesu-Kristo gaya ng itinuro sa Mat.13:52: "At sinabi niya sa kanila: Ito *ay Samakatuwid, ang bawat eskriba na natututo tungkol sa kaharian ng langit ay tulad ng isang panginoon ng isang bahay na naglalabas ng mga bagong bagay at lumang bagay mula sa kanyang kayamanan* . Ang sinumang umiibig sa Diyos ay maaari lamang mahalin ang pagtuklas sa kanyang mga proyekto at kanyang mga lihim na matagal nang nanatiling nakatago at hindi pinapansin ng mga tao.

Habakkuk at ang unang pagdating ng Mesiyas

Natupad din ang hulang ito para sa pambansang Israel na Judio, kung saan ipinahayag nito ang unang pagdating ng Mesiyas. Ang oras ng pagdating na ito ay itinakda at inihayag sa Dan.9:25. At ang susi sa pagkalkula nito ay matatagpuan sa aklat ng Ezra, sa kabanata 7. Lumalabas na inilagay ng mga Judio ang aklat ni Daniel sa mga aklat ng kasaysayan, at nauna ito sa aklat ng Ezra. Ngunit sa ganitong paraan ang kanyang propesiya na papel ay nabawasan at hindi gaanong

nakikita ng mambabasa. Si Jesus ang unang propeta na nagtawag ng pansin ng kanyang mga apostol at mga alagad sa mga hula ni Daniel.
Ang inanunsyo na pagkaantala, " *kung maantala, hintayin ito* ", ay nagkaroon din ng katuparan, dahil ang mga Hudyo ay naghihintay para sa isang mesiyas na tagapaghiganti at tagapagpalaya ng mga Romano, na umaasa sa Isaias 61 kung saan ang Espiritu ay nagsasabi tungkol kay Kristo sa talata 1 : “ *Ang espiritu ng Panginoon, si YaHWéH, ay sumasa akin, Sapagkat pinahiran ako ni YaHWéH upang magdala ng mabuting balita sa mga dukha; Sinugo niya ako upang pagalingin ang mga bagbag na puso, upang ipahayag ang kalayaan sa mga bihag, at ang paglaya sa mga bilanggo;* ". Sa talatang 2, tinukoy ng Espiritu: “ *Upang ipahayag* ***ang isang taon ng paglingap mula kay YaHWéH*** *, at* ***isang araw ng paghihiganti mula sa ating Diyos*** *; Upang aliwin ang lahat ng nagdurusa;* ". Hindi alam ng mga Hudyo na sa pagitan ng " *taon ng biyaya* " at " *araw ng paghihiganti* ", 2000 taon pa ang kailangang lumipas upang akayin ang mga tao sa pagbabalik ni Kristo na nagwagi, tagapagpalaya at tagapaghiganti, ayon sa Isaias 61:2. Ang aral na ito ay malinaw na makikita sa patotoong binanggit sa Lucas 4:16-21: “ *Siya ay pumunta sa Nazareth, kung saan siya lumaki, at, ayon sa kaniyang kaugalian, siya ay pumasok sa sinagoga sa araw ng Sabbath. Siya ay tumayo upang basahin, at ibinigay ang aklat ng propeta Isaias. Pagkaladlad nito, nasumpungan niya ang lugar kung saan nakasulat: Ang Espiritu ng Panginoon ay sumasaakin, sapagka't ako'y pinahiran niya upang ipangaral ang mabuting balita sa mga dukha; Sinugo niya ako upang pagalingin ang mga bagbag na puso, upang ipahayag ang paglaya sa mga bihag, at pagbawi ng paningin sa mga bulag, upang palayain ang naaapi, upang ipahayag ang taon ng paglingap ng Panginoon. Pagkatapos ay ibinulong niya ang aklat, ibinigay sa katulong, at naupo.* » Sa paghinto ng kanyang pagbabasa dito, kinumpirma niya na ang kanyang unang pagdating ay nauukol lamang sa “ ***taon ng biyaya*** ” na inihayag ni propeta Isaias. Ang bersikulo 21 ay nagpapatuloy, na nagsasabi, “ *Lahat ng nasa sinagoga ay tumingin sa kanya. Pagkatapos ay sinimulan niyang sabihin sa kanila: Sa araw na ito, natupad ang kasulatan na ngayon pa lamang ninyo narinig.* » Ang binalewala at hindi pa nababasang “ ***araw ng paghihiganti ” ay itinakda ng Diyos, para sa tagsibol ng 2030, para sa Kanyang ikalawang pagparito, sa pagkakataong ito, sa lahat ng Kanyang banal na kapangyarihan.*** Ngunit bago ang pagbabalik na ito, ang hula ni Habakkuk ay kailangang matupad sa pamamagitan ng " *pagkaantala* ", sa pamamagitan ng mga pagsubok na "Adventist", noong 1843-1844 at 1994, gaya ng nakita natin.

Ang huling dedikasyon

Harapin ang katotohanan

Sa tagsibol ng 2021, ang simula ng banal na taon, ang mayaman ngunit huwad na Kristiyanong Kanluraning sangkatauhan ay nagpakita lamang ng pagnanais na mapanatili ang buhay ng mga matatanda, kahit na sa halaga ng pambansang pagkasira ng ekonomiya. Ito ang dahilan kung bakit ihahatid ito ng Diyos sa Ikatlong Digmaang Pandaigdig na mag-aalis ng maraming buhay ng mga tao sa lahat ng edad, batid na walang lunas o bakuna para sa ikalawang banal na kaparusahan na ito. Sa harap natin, sa loob ng 8 taon, ay magiging taon 6000 ng makalupang paglikha, ang katapusan nito ay mamarkahan ng pagbabalik ni Hesukristo. Matagumpay at matagumpay, aakayin niya ang kanyang mga tinubos, ang kanyang buhay na mga hinirang at ang mga bubuhayin niyang muli, sa kanyang kaharian ng langit at sisirain niya ang lahat ng buhay ng tao sa lupa kung saan siya ay mag-iisa, nakahiwalay sa kadiliman, ang suwail na anghel mula pa sa simula. , Satanas, ang diyablo.

Ang pananampalataya sa 6000 taong prinsipyo ay mahalaga upang tanggapin ang programang ito. Ang mga tiyak na kalkulasyon mula sa mga numerong ibinigay sa Bibliya ay ginawang imposible dahil sa isang “malabo” tungkol sa petsa ng kapanganakan ni Abraham (isang petsa para sa tatlong anak ni Tera: Gen.11:26). Ngunit, ang pagkakasunod-sunod ng mga salinlahi ng tao mula kay Adan hanggang sa pagbabalik ni Kristo ay nagpapatunay sa paglapit ng bilang na ito na 6000. Sa pamamagitan ng pagbibigay ng ating pananampalataya sa bilog na ito, tiyak na bilang, iniuugnay natin ang pagpili na ito sa isang "matalinong" nilalang, iyon ay, sa ang Diyos na lumikha, pinagmumulan ng lahat ng katalinuhan at buhay. Ayon sa simulain ng “sabbath” na binanggit sa kaniyang ikaapat na utos, binigyan ng Diyos ang tao ng “anim na araw” at anim na libong taon upang gawin ang lahat ng kaniyang gawain, ngunit ang ikapitong araw at ang ikapitong milenyo ay “banal” na mga panahon ng kapahingahan. bukod) para sa Diyos at sa kanyang mga hinirang.

matalino o *matalino ”* na pag-uugali ng Kanyang mga hinirang na nakikinabang sa lahat ng sinasabi, hinuhulaan o iniisip ng Diyos (tingnan sa Daniel 12:3: “ *At ang marurunong ay magniningning na gaya ng ningning. ng kalawakan, at yaong mga nagtuturo ng katuwiran sa karamihan, gaya ng mga bituin, magpakailanman at magpakailanman.* " Sa paggawa ng gayon, binibigyang-katwiran nila ang pagpili ng Diyos upang sila ay makinabang mula sa kanyang tumutubos na katarungan na ipinakita kay Jesu-Kristo.

Upang tapusin ang gawaing ito, bago ang darating na drama, nais kong ialay, sa aking pagkakataon, sa lahat ng tunay na anak ng Diyos na magbabasa nito, at tatanggap nito nang may pananampalataya at kagalakan, ang talatang ito mula sa Juan 16:33 na ay inialay ng dalawang magkaibang mapagkukunan sa okasyon ng aking bautismo noong Hunyo 14, 1980; ang isa sa aking sertipiko ng binyag mula sa institusyon, ang isa sa paunang salita sa aklat na "Jesukristo" na inialay sa akin sa pagkakataong ito ng aking kasama sa paglilingkod noong panahong iyon, halos sa edad na inialay ni Jesus ang kanyang buhay bilang isang sakripisyo : “ *Ang mga bagay na ito ay sinalita ko sa inyo, upang sa akin ay*

magkaroon kayo ng kapayapaan. Magkakaroon ka ng kapighatian sa mundo; ngunit lakasan mo ang iyong loob, natalo ko na ang sanlibutan .”

Samuel, ang pinagpalang lingkod ni Jesu-Kristo, “Katotohanan”!

Ang huling tawag

Habang isinusulat ko ang mensaheng ito, sa pagtatapos ng 2021, tinatamasa pa rin ng mundo ang kapansin-pansin at pinahahalagahan na kapayapaang panrelihiyon sa pangkalahatan. Gayunpaman, batay sa aking kaalaman sa mga natukoy na propetikong paghahayag na inihanda ng Diyos, pinatutunayan ko, nang walang kaunting pag-aalinlangan, na ang isang kakila-kilabot na Digmaang Pandaigdig ay nasa paghahanda at nasa landas na dapat maisakatuparan sa loob ng susunod na 3 hanggang 5 taon. Sa pamamagitan ng paglalahad nito sa ilalim ng simbolikong pangalan ng " *ikaanim na trumpeta* " sa Rev.9, ipinaalala sa atin ng Espiritu na mayroon nang limang kakila-kilabot na mga parusa ang dumating na upang parusahan ang pagtalikod sa katapatan sa banal nitong Sabbath at sa iba pang mga ordenansa nito na hindi iginagalang mula noong Marso 7 321. Ang mga ito. ang mga kaparusahan ng walang kamatayang Diyos ay umabot ng 1600 taon ng kasaysayan ng tao na inorganisa sa isang banal na programa sa relihiyon. Ang kanyang ikaanim na parusa ay dumating upang bigyan ng babala, sa huling pagkakataon, ang Kristiyanismo na nagkasala ng pagtataksil sa kanya. Bukod sa Diyos at sa kanyang nagliligtas na proyekto, ang buhay ng tao ay walang kahulugan. Ito ang dahilan kung bakit, ang " *mga trumpeta* " na may unti-unting katangian na inihayag sa pamamagitan ng pagkakatulad sa Levitico 26, ang nakamamatay na intensidad ng " *ikaanim* " ay aabot sa taas ng mga kakila-kilabot na matagal nang kinatatakutan at kinatatakutan ng sangkatauhan. Ang “ *ikaanim na trumpeta* ” ay patungkol sa pinakahuling Digmaang Pandaigdig na lipulin ang maraming tao, “ *isang ikatlong bahagi ng mga tao* ” ayon sa Rev.9:15. At ang proporsyon na ito ay literal na maaabot sa isang digmaan kung saan ang 200,000,000 na armado, sinanay at may gamit na propesyonal na mga mandirigma ay maghaharap sa isa't isa, ayon sa katumpakan na ibinigay sa Rev.9:16: "Ang bilang ng mga mangangabayo sa hukbo ay dalawang laksa-laksa *: Narinig ko ang bilang ng mga ito* ”; ibig sabihin, 2 x 10000 x 10000. Bago ang huling salungatan na ito, noong ika-20 ^{siglo} , ang dalawang digmaang pandaigdig noong 1914-1918 at 1939-1945 ay mga hudyat ng malaking kaparusahan na paparating upang wakasan ang panahon ng mga malayang bansa at independyente. Ang Diyos ay hindi naglaan ng mga lunsod ng kanlungan para sa kanyang mga pinili, ngunit nag-iwan siya sa atin ng sapat na malinaw na mga indikasyon para makatakas tayo sa mga lugar na tinutukan bilang priyoridad ng kanyang banal na poot. Siya ang magdidirekta ng mga dagok na dapat ihatid ng mga taong tinatawag para sa gawaing ito. Ngunit wala sa kanila ang magiging isa sa kanyang mga pinili. Ang hindi naniniwalang mga rebelde o mga hindi mananampalataya na nakakalat sa buong mundo ay magiging mga instrumento at biktima ng kanyang banal na poot. Ang Ikalawang Digmaang Pandaigdig ay nakipaglaban sa pagitan ng mga Kanluraning tao na ang mga relihiyon ay Kristiyano at nakikipagkumpitensya. Ngunit sa darating na Ikatlo, ang motibo para sa mga sagupaan ay magiging esensyal na relihiyoso, na

naglalaban-laban sa mga magkatunggaling relihiyon na hindi kailanman naging magkatugma sa doktrina. Ang kapayapaan at kalakalan lamang ang nagbigay daan sa ilusyong ito na lumago. Ngunit sa oras na pinili ng Diyos, ayon sa Rev.7:2-3, ang malademonyong unibersal na hawak ng mga anghel ng Diyos ay pakakawalan upang " *gumawa ng pinsala sa lupa at sa dagat* " o, ang mga simbolo na binabanggit , " *upang pinsala* " "Mga Protestante at Katoliko" na hindi tapat kay Jesu-Kristo. Napaka-lohikal, ang hindi tapat na pananampalatayang Kristiyano ay bumubuo sa pangunahing puntirya ng galit ng makatarungang Hukom na si Jesu-Kristo; tulad ng sa lumang tipan, ang Israel ay pinarusahan para sa kanyang patuloy na pagtataksil hanggang sa kanyang pambansang pagkawasak sa taong 70. Kaayon ng " *ikaanim na trumpeta* ", ang hula ng Dan.11:40 hanggang 45, ay nagpapatunay, sa pamamagitan ng pagpukaw ng " *tatlong hari* ", ang implikasyon ng tatlong relihiyon ng monoteismo: European Catholicism, Arab at North African Islam, at Russian Orthodoxy. Ang salungatan ay natapos sa isang pagbaliktad ng sitwasyon dahil sa interbensyon ng American Protestantism, hindi pinangalanan bilang hari, ngunit iminungkahi bilang isang tradisyonal na potensyal na kaaway ng Russia. Ang pag-aalis ng mga nakikipagkumpitensyang kapangyarihan ay nagbubukas ng access sa huling dominasyon nito sa ilalim ng pamagat ng " *ang hayop na umaahon mula sa lupa* ," inilarawan sa Rev.13:11. Tukuyin natin na sa huling kontekstong ito, ang pananampalatayang Protestante sa Amerika ay naging minorya, na ang pananampalatayang Romano Katoliko ang mayorya, dahil sa sunud-sunod na mga Hispanic na immigration. Noong 2022, ang presidente nito na nagmula sa Irish ay Katoliko mismo, tulad ng pinaslang na presidente na si John Kennedy.

Sa Rev.18:4, sa Makapangyarihang Diyos, inutusan ni Jesu-Kristo ang lahat ng naniniwala at umaasa sa Kanya, ang Kanyang mga pinili, na " *lumabas sa Babilonyang Dakila* ." Natukoy na may katibayan sa gawaing ito sa Papal Roman Catholic Church, ang " *Babylon* " ay hinatulan at hinahatulan dahil sa " *kanyang mga kasalanan* ." Sa pamamagitan ng makasaysayang pamana ng " *mga kasalanan nito* ", ang pagkakasala ng Katolisismo ay umaabot sa mga Protestante at Ortodokso na mga tao na nagbibigay-katwiran, sa pamamagitan ng kanilang relihiyosong gawain, ang Linggo na pahinga na minana mula sa Roma. Ang paglabas mula sa Babylon ay nagpapahiwatig ng pag-abandona sa " *mga kasalanan ng isang tao* ", na ang pinakamahalaga, dahil ginawa ito ng Diyos na isang " *marka* ": ang lingguhang araw ng pahinga, unang araw ng linggo ng banal na kaayusan, Linggo ng Roma .

Sa mensaheng ito, dahil sa apurahang panahon, hinihimok ko ang mga anak ng Diyos na lisanin ang hilagang sona ng France na nakasentro sa kabisera nito, ang Paris. Dahil malapit na itong tamaan ng poot ng Diyos, magdusa ng " *apoy mula sa langit* ", sa pagkakataong ito ay nuklear, tulad ng lungsod ng " *Sodoma* " kung saan niya ito inihambing, sa kanyang Apocalipsis, sa Apoc. 11:8. Itinalaga rin niya ito sa pangalang " *Ehipto* ", isang simbolikong larawan ng " *kasalanan* ", dahil sa mapanghimagsik na saloobin ng hindi relihiyosong pangako nito na sumasalungat sa Diyos, tulad ng pharaoh sa makasaysayang ulat ng Exodo ng mga taong Hebreo. Sa isang sitwasyon ng digmaan, na may mga kalsadang

pinutol at ipinagbabawal, imposibleng umalis sa target na lugar at makatakas sa nakamamatay na trahedya.

Samuel na lingkod ng buhay na Diyos, si Jesu-Kristo

Ang mga gustong tumuklas, una, kung ano ang ipinakita sa pagtatapos ng gawaing ito, ay mahihirapang maunawaan kung bakit ako ay lubos na kumbinsido sa hindi mababawi na kalikasan ng napipintong pagkawasak ng France at Europa. Ngunit yaong mga nakabasa nito, mula sa simula nito hanggang sa katapusan nito, ay makakalap, sa kurso ng pagbabasa, ng mga patunay na patuloy na nakatambak, hanggang sa punto ng pagpapahintulot sa kanila na sa huli ay ibahagi ang hindi matitinag na pananalig na ang 'Ang Espiritu ng Diyos ay nagtayo sa akin at sa lahat ng nauukol sa kanya; Sa katotohanan. SA KANYA ang lahat ng KALUWALHATIAN.

Ang mga masamang sorpresa ay magmumula lamang sa mga matigas ang ulo na tumatangging kilalanin ang kanyang walang kapantay na kapangyarihan, ang pinakamarami, at ang kanyang kakayahang pamunuan ang lahat ayon sa kanyang plano hanggang sa perpektong katuparan nito.

Isinasara ko ang gawaing ito dito, ngunit ang inspirasyon na patuloy na ibinibigay sa akin ni Jesus ay napapansin at nakatala nang walang hanggan sa anyo ng mga mensaheng iniharap sa gawaing “ **Heavenly manna of the last Adventist walkers** ”.